

Khí Phi Không Dễ Làm

Contents

Khí Phi Không Dễ Làm	6
1. Chương 1: Xuyên Không	6
2. Chương 2: Thân Phận	8
3. Chương 3: Tiểu Cúc	10
4. Chương 4: Bí Mật	12
5. Chương 5: Dối Trá	13
6. Chương 6: Thần Bí	15
7. Chương 7: Can Đảm	17
8. Chương 8: Bỏ Lệnh Cấm	18
9. Chương 9: Thánh Chỉ	20
10. Chương 10: Lệ Phi	22
11. Chương 11: Thái Hậu	23
12. Chương 12: Hoàng Thượng	25
13. Chương 13: Quyết Đấu	26
14. Chương 14: Hạ Thừa Tướng	28
15. Chương 15: Hồi Phủ (Một)	30
16. Chương 16: Hồi Phủ (Hai)	31
17. Chương 17: Hạ Hách Na Phù Tuyết	32
18. Chương 18: Nói Chuyện Với Nhau	34
19. Chương 19: Bích Thanh	36
20. Chương 20: Ghen	38
21. Chương 21: Lễ Mừng Thọ	39
22. Chương 22: Bàn Nhi	41
23. Chương 23: Hiểu Lâm	43
24. Chương 24: Bị Thương	44
25. Chương 25: Tộc Y Tháp	46
26. Chương 26: Học Chữ	47
27. Chương 27: Âm Mưu (Một)	48
28. Chương 28: Âm Mưu (Hai)	50
29. Chương 29: Âm Mưu (3)	51
30. Chương 30: Thọ Yến (1)	53
31. Chương 31: Giả Diện 1	54
32. Chương 32: Giả Diện (2)	56
33. Chương 33: Ngoại Truyện: Bích Quỳnh	57
34. Chương 34: Đổi Mới	59
35. Chương 35	61
36. Chương 36	62
37. Chương 37	64
38. Chương 38	65
39. Chương 39	67
40. Chương 40	68
41. Chương 41	70

42. Chương 42	72
43. Chương 43	73
44. Chương 44	75
45. Chương 45	77
46. Chương 46	78
47. Chương 47	79
48. Chương 48	81
49. Chương 49	82
50. Chương 50	84
51. Chương 51	86
52. Chương 52	88
53. Chương 53	89
54. Chương 54	90
55. Chương 55	92
56. Chương 56	93
57. Chương 57	95
58. Chương 58	97
59. Chương 59	99
60. Chương 60	100
61. Chương 61	102
62. Chương 62	103
63. Chương 63	105
64. Chương 64	106
65. Chương 65	107
66. Chương 66	109
67. Chương 67	110
68. Chương 68	112
69. Chương 69	113
70. Chương 70	115
71. Chương 71	116
72. Chương 72	118
73. Chương 73	119
74. Chương 74	121
75. Chương 75	122
76. Chương 76	123
77. Chương 77	125
78. Chương 78	126
79. Chương 79	128
80. Chương 80	129
81. Chương 81: Chương 81	131
82. Chương 82	132
83. Chương 83	134
84. Chương 84	135
85. Chương 85	137
86. Chương 86	139
87. Chương 87	140
88. Chương 88	141
89. Chương 89	143
90. Chương 90	144
91. Chương 91	145
92. Chương 92	147
93. Chương 93	148
94. Chương 94	149
95. Chương 95	151

96. Chương 96	152
97. Chương 97	153
98. Chương 98	155
99. Chương 99	156
100. Chương 100	157
101. Chương 101	159
102. Chương 102	160
103. Chương 103	161
104. Chương 104	163
105. Chương 105	164
106. Chương 106	165
107. Chương 107	167
108. Chương 108	168
109. Chương 109	170
110. Chương 110	171
111. Chương 111	173
112. Chương 112	174
113. Chương 113	176
114. Chương 114	177
115. Chương 115	179
116. Chương 116	181
117. Chương 117	183
118. Chương 118	184
119. Chương 119	185
120. Chương 120	187
121. Chương 121	189
122. Chương 122	191
123. Chương 123	194
124. Chương 124	194
125. Chương 125	194
126. Chương 126	194
127. Chương 127	194
128. Chương 128	194
129. Chương 129	194
130. Chương 130	194
131. Chương 131	194
132. Chương 132	194
133. Chương 133	194
134. Chương 134	194
135. Chương 135	194
136. Chương 136	194
137. Chương 137	194
138. Chương 138	194
139. Chương 139	194
140. Chương 140	194
141. Chương 141	194
142. Chương 142	194
143. Chương 143	194
144. Chương 144	194
145. Chương 145	194
146. Chương 146	194
147. Chương 147	194
148. Chương 148	194
149. Chương 149	194

150. Chương 150	194
151. Chương 151	196
152. Chương 152	198
153. Chương 153	200
154. Chương 154	202
155. Chương 155	203
156. Chương 156	205
157. Chương 157	207
158. Chương 158	208
159. Chương 159	210
160. Chương 160	212
161. Chương 161	213
162. Chương 162	215
163. Chương 163	217
164. Chương 164	219
165. Chương 165	220
166. Chương 166	222
167. Chương 167	224
168. Chương 168	226
169. Chương 169	228
170. Chương 170	230
171. Chương 171	231
172. Chương 172	233
173. Chương 173	235
174. Chương 174	236
175. Chương 175	239
176. Chương 176	241
177. Chương 177	243
178. Chương 178	244
179. Chương 179	246
180. Chương 180	247
181. Chương 181	249
182. Chương 182	251
183. Chương 183	253
184. Chương 184	254
185. Chương 185	256
186. Chương 186	258
187. Chương 187	260
188. Chương 188	262
189. Chương 189	263
190. Chương 190	265
191. Chương 191	266
192. Chương 192	268
193. Chương 193	269
194. Chương 194	270
195. Chương 195	272
196. Chương 196	273
197. Chương 197	275
198. Chương 198	277
199. Chương 199	278
200. Chương 200	280
201. Chương 201	281
202. Chương 202	283
203. Chương 203	285

204. Chương 204	287
205. Chương 205	288
206. Chương 206	290
207. Chương 207	291
208. Chương 208	293
209. Chương 209	294
210. Chương 210	296
211. Chương 211	298
212. Chương 212	299
213. Chương 213	301
214. Chương 214	302
215. Chương 215	303
216. Chương 216	305
217. Chương 217	306
218. Chương 218	307
219. Chương 219	309
220. Chương 220	310
221. Chương 221	312
222. Chương 222	314
223. Chương 223	315
224. Chương 224	317
225. Chương 225	318
226. Chương 226	319
227. Chương 227	321
228. Chương 228	322
229. Chương 229	323
230. Chương 230	325
231. Chương 231	326
232. Chương 232	328
233. Chương 233	329
234. Chương 234	331
235. Chương 235	332
236. Chương 236	334
237. Chương 237	335
238. Chương 238	337
239. Chương 239	338
240. Chương 240	340
241. Chương 241	341
242. Chương 242	343
243. Chương 243	344
244. Chương 244	346
245. Chương 245	347
246. Chương 246	349
247. Chương 247	351
248. Chương 248	352
249. Chương 249	354
250. Chương 250	355
251. Chương 251	357
252. Chương 252	358
253. Chương 253	360
254. Chương 254	361
255. Chương 255	362
256. Chương 256	364
257. Chương 257	365

258. Chương 258	367
259. Chương 259	368
260. Chương 260	370
261. Chương 261	371
262. Chương 262	373
263. Chương 263	374
264. Chương 264	376
265. Chương 265	377
266. Chương 266: Kết Thúc Chính Văn 1	379
267. Chương 267: Kết Thúc Chính Văn 2	380

Khí Phi Không Dễ Làm

Giới thiệu

Nguồn: diendanlequydon. com Đọc truyện Khí Phi Không Dễ Làm bạn đọc sẽ được chu du cùng nhữn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-phi-khong-de-lam>

1. Chương 1: Xuyên Không

Vì cùng mấy người bạn vui đùa thi nhảy parkour (1) khi đó trượt chân từ trên lầu rơi xuống, cảm thấy trầm xuống. Nàng xong rồi.

Chậm rãi mở to mắt, nàng cư nhiên còn chưa có chết? Xem ra được cứu giúp thật đúng là kịp thời . Vừa định nhúc nhích, phát giác toàn thân đau đớn muốn chết. Mẹ ở đâu , thế nào ngay cả khi nàng tỉnh lại cũng chưa phát hiện?

Nhảy Parkour là một trò chơi vô cùng nguy hiểm , mà con gái chơi trò này vốn ít lại càng ít, mà nàng cư nhiên liền thích đâm đầu vào . Bởi vì cha mẹ ly dị, một mình ở Mỹ sống vài năm nên nàng rất yêu thích loại vận động này. Chấn thương không thể tránh được, nàng cũng không oán giận cái gì.

Cố gắng quay đầu lại , bên cạnh vậy mà không ai! Ngay cả một bệnh nhân hay nhân viên chăm sóc cũng không có?

Lúc này nàng mới rõ ràng phát hiện nơi này không giống bệnh viện, kiến trúc xung quanh đều làm bằng gỗ , bên kia bàn trang điểm đang để cái gì a ? Trong truyền thuyết là gương đồng sao? Lại cố gắng xoay đầu trở về, nhìn nhìn bản thân chiếc giường mà mình đang nằm , giường lớn làm bằng gỗ có khắc hoa văn , bắt quá giống như có phần cũ nát.

Một cái ý niệm trong đầu hiện lên, nàng không phải là xuyên không đấy chứ ?

Ngay cả một cái nha hoàn cũng không có, mà phòng nàng còn đơn sơ muốn chết, nếu thật sự là xuyên không , như thế nàng hẳn không phải là cái gì tiểu thư khuê các rồi. Ông trời phù hộ không cần là xuyên không .

Tuy trước kia lúc còn nhỏ , khi đó nàng cũng từng ảo tưởng quá, nhưng là có đánh chết nàng cũng không nghĩ muốn xuyên thành một người thê thảm như vậy.

Nghiến chặt răng vùng vẫy rời khỏi giường, nhìn xem diện mạo của mình toàn bộ liền sáng tỏ rồi. Đi đến gương đồng trước bàn trang điểm , chăm chú nhìn hồi lâu, quá mơ hồ rất không thích ứng. Tới cùng diện mạo như thế nào nàng xem không rõ ràng lắm. Duy nhất có thể xác định là người mặc toàn thân cổ trang trong gương kia không phải nàng. OK, xuyên không rồi.

Trong lòng ần ần có chút đau , nguyên lai tại thế giới kia nàng khẳng định đã chết đi. Mẹ sẽ đau lòng thành dạng gì nàng không cần nghĩ cũng biết. Mẹ vì nàng có thể sống hạnh phúc mà ngày ngày đều cực kỳ cố gắng kiếm tiền. Một người đàn bà một mình nuôi con. Lúc mới vừa sang Mĩ làm luật sư , có bao nhiêu gian khổ chỉ có hai mẹ con nàng biết. Về sau rốt cục mẹ nàng cũng có tiếng tăm , hai người sinh hoạt cũng thoải mái trở lại . Mẹ lại dứt khoát mang theo nàng trở về đất nước của chính mình.

Mẹ, nếu người vẫn là mẹ của con , chỉ mong không cần vì con chết đi mà khổ sở. Chẳng thế thì con sẽ bởi vì mẹ khổ sở mà càng khó qua.

Nhìn chằm chằm gương phát ra một hồi thất thần thật lâu , mới nhớ tới nàng nên đi ra ngoài một phen để xem mình rốt cuộc là ai.

Ra khỏi phòng, nhìn đến một mảnh sân thê lương , phản ứng đầu tiên của nàng là, nàng hẳn không phải là xuyên thành phi tử ở lãnh cung thôi? Bất quá lập tức đã bị chính mình phủ định , cho dù là tại lãnh cung, ít nhất cũng phải có người nha hoàn không phải sao.

Đi thẳng đến cửa viện , nhìn xem bên ngoài tới cùng là nơi nào .

Đẩy cửa ra, trước mắt xuất hiện ba đường hành lang. Ách. Nên đi đường nào bây giờ ? Nghĩ nghĩ, cứ chọn đại một đường đi đến, không có nguyên nhân khác, nàng thích có cảm giác khám phá mà thôi.

Đi một lúc không tới năm phút đồng hồ, trước mắt lại xuất hiện ba con đường nhỏ. Làm cái gì? Chẳng lẽ là mê cung? Nàng càng thêm mê hoặc , “Nàng ” làm sao có thể ở nơi này?

Lại không suy nghĩ nhiều, nàng lập tức từ hành lang nhảy lên đỉnh cây cột rồi nhảy lên mái nhà . Chuyện này vốn đối với một người nhảy parkour là một chuyện cực kỳ đơn giản, bất quá bộ quần áo này quả thật quá phiền toái chút.

Nàng đứng ở phía trên nóc nhà sẽ xem cái mê cung này một cách rõ ràng nhất, hết thấy trước mắt lại để cho nàng chấn kinh rồi. Chỉ chút hành lang lại phân ra vô số lối rẽ, cùng những lối rẽ khác tương giao lại biến thành một con đường mới . Nhiều đường như vậy sau cùng lại tương giao, tụ hợp lại ở một điểm —— cái cửa mà nàng vừa mới đi ra .

Này rõ ràng là cái mê cung chết tiệt , cũng không có cửa ra, điểm khởi đầu cũng là điểm kết thúc.

Tới cùng sao lại thế này?

Từ mê cung đối diện nhìn lại, khí thế của kiến trúc này để cho nàng có chút không thể tin được. Nàng tới cùng là ai đó? Những lời này tuy nghe qua có chút buồn cười, nhưng hiện tại trong lòng nàng chân thực nhất là đang vẽ hình người.

Vừa vặn khoảng cách là một cái mê cung, lại giống như ngăn hai thế giới: một cái là Thiên đường, một chỗ là Địa ngục.

Nếu là có người tận lực không muốn cho nàng đi qua , đại khái có thể trực tiếp làm cho người ta canh giữ ở cửa. Hà tất phải xây một cái mê cung lớn như vậy a? Mà còn nàng mỗi ngày ăn cơm làm sao bây giờ a? Dựa vào cảm giác hiện tại của nàng, đã nói lên ” Nàng” là có ăn cơm mà không phải bị đói chết .

Nhảy xuống hành lang, quay về đường cũ. Hiện tại nhanh giữa trưa , đi về trước nhìn kỹ rồi hăng nói.

Nàng ở trong phòng tìm mấy lần, ngay cả gầm giường đều đã nhìn, không có bếp hay đồ ăn các loại gì đó. Như thế nàng không phải là chính mình làm cơm. Chẳng lẽ còn có người mang cơm cho nàng?

Đang nghĩ ngợi, chợt liền nghe đến ngoài viện có tiếng mở cửa. Trong lòng cả kinh, không khỏi sợ bị người nhìn ra không đúng , nàng lập tức quay về nằm trên giường giả vờ chợp mắt.

Không lâu, lại nghe được buồng trong có tiếng mở cửa, nàng biết có người đi vào. Cũng không dám trợn mắt xem, sợ bị phát hiện nàng đã không phải là nàng của trước kia.

Vượt ra ngoài dự kiến của nàng, người kia cũng không có đến chỗ nàng nằm. Thậm chí ngay một câu cũng không có nói, chỉ bỏ cái gì đó ở trên bàn lại đóng cửa đi tới.

Nàng nghe được thanh âm hần đi xa mới từ từ mở to mắt, xác định hần đã đi hần, liền tới đến bên cạnh bàn. Một cái hộp, có vẻ như là hộp đựng thức ăn. Mở ra nhìn đến bên trong quả nhiên là đồ ăn. Xem ra mỗi ngày hần là do người kia mang đồ cho nàng rồi. Nói như vậy nàng thật là bị người cố ý giam ở nơi này, không hề muốn để nàng ra ngoài. Người kia là ai? Bản thân nàng là ai?

2. Chương 2: Thân Phận

Có chút sốt ruột lại có chút bất đắc dĩ, nhìn trong hộp bánh bao đã nguội lạnh, nửa chén nước, không tin nhú nhú mây, tại sao thức ăn lại như thế này a.

Nàng đẩy lại hộp đựng thức ăn còn nguyên, nàng cũng không dám ăn những thứ lai lịch bất minh này. Nói không chừng chủ nhân của thân thể này là do ăn những thứ này mới chết thẳng cẳng a.

Đột nhiên có chút hối hận vừa rồi không nên giả bộ ngủ, sao không hỏi hần một chút tình huống của nàng. Hần ít nhiều cũng biết một chút chuyện của ta đi, ít nhất hần rõ ràng đây là chỗ nào.

Rất không dễ dàng mới đợi đến thời gian cơm chiều, người nọ đưa cơm cho nàng rốt cục đến đây. Nghe được thanh âm mở cửa của hần, nàng ngồi ở trên giường không hiểu có chút khẩn trương. Dù sao nàng cái gì cũng không biết, không biết nên dùng thái độ như thế nào đối mặt với hần.

Cửa mở lại nhìn đến một tiểu cô nương khoảng mười sáu mười bảy tuổi, tóc buộc thành hai búi tròn sau đầu, ngũ quan khéo léo, xem ra thanh tú.

Trong lòng nàng nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tiểu cô nương vừa vào cửa lại đang nhìn thấy nàng chính là đang nhìn nàng ấy, rõ ràng cũng sốt một phen, sau đó đem hộp đựng thức ăn trong tay để trên bàn, lại cầm lấy hộp đựng thức ăn lúc trước mang đi.

“Này. . . .” Nàng thấy thể lập tức muốn gọi tiểu cô nương lại, lại không biết nàng ấy tên gọi là gì. Cảm thấy không khỏi kỳ quái, giữa trưa mình đang ngủ nàng ấy không nói lời nào liền tỉnh, hiện tại nhìn đến mình ngồi đây cũng không nói chuyện? Chẳng lẽ nàng ấy là câm điếc?

Nghĩ tới đây nàng lại dùng cả tay chân đối tiểu cô nương nói: “Người có biết ta là ai không?” Nếu tiểu cô nương nghe không được, ít nhất có thể xem động tác của mình

.

Nàng nghe xong câu nói của ta chợt ngẩn ra, sau đó đột nhiên, giống như gặp quỷ, thét chói tai chạy như bay ra khỏi nơi này.

Không sai, thật là bay.

Chẳng lẽ đây là kinh công trong truyền thuyết?

Ách. Ít nhất ta có thể xác định một sự kiện, nàng ấy không điếc cũng không câm.

Hiện tại khẳng định là nàng thần tình hắc tuyến, chẳng lẽ vấn đề của nàng cực kỳ khủng bố sao? Những nữ chủ xuyên không trước đây người người không phải là đều hỏi vấn đề này, sau đó giả vờ mất trí nhớ liên tục toàn bộ OK sao. Vậy phản ứng của nàng kia là muốn như thế nào?

Tối nay là một đêm có gió lớn, cực kỳ thích hợp cho việc làm ăn trộm. Nàng giật giật tại mái ngói trên đỉnh hành lang, đợi cho bầu trời tối đen thật sự là không dễ dàng a. Bất quá nàng hiện tại cũng có chút

buồn bực, thân thể này cũng giống như thân thể nàng trước kia đều có bệnh quáng gà a? Một bên oán giận , nàng một bên nhảy vào trong bóng tối.

Hiện tại nàng giống như người mù mò đường, hoàn toàn không thấy rõ đường, chỉ có theo bản năng hướng tới ánh sáng phía trước mà bước đi, đi không được bao lâu, tựa hồ nghe đến nơi xa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng mà lại chính tề . Trong lòng cả kinh, vội vàng theo một phương hướng khác chạy vội về.

“Ai” đây là lần thứ năm trăm nàng thở dài , thực không nên đi ra ngoài vào buổi . Trốn được N lần người tuần tra xong, nàng đã hoàn toàn tìm không thấy phương hướng rồi. Hiện tại hi vọng duy nhất là có thể thuận lợi trở về phòng kia mà không bị phát hiện. Bất quá nguyện vọng giống như vậy thực hiện được đã là chuyện cực kỳ khó khăn rồi.

Dự cảm lần đầu tiên của nàng vậy mà lại chuẩn xác đến như thế. Hiện tại nàng đang bị mười mấy binh lính bao bọc xung quanh rồi. Nàng xem bọn hắn, bọn hắn cũng nhìn nàng, ai cũng không nói gì, ai cũng không hề động.

Một hình ảnh thật quỷ dị

Đột nhiên, một sĩ binh giống như không kiên trì nổi , vụng trộm lấy tay gãi mặt. Nàng giống như phát hiện một đại lực mới chỉ vào hắn nói: “Người động , người động rồi !”

Các binh sĩ còn lại đều là dùng một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn binh sĩ vừa gãi mặt kia. Làm hắn xấu hổ đến mức vẽ mặt đỏ bừng, bản năng muốn giải thích, lại phát hiện hoàn toàn không biết đây là chuyện gì xảy ra.

Rốt cục, một binh sĩ nhìn như đầu lĩnh có phản ứng đầu tiên, nói một câu: “Trước đem nàng đưa về Thanh U các rồi lại nói !” Vài người cùng đem nàng “Đưa” trở về, lúc này nàng mới biết được, nguyên lai nàng ở chỗ này kêu là Thanh U các.

Một cái tên có bao nhiêu dễ nghe , có bao nhiêu thê lương.

Vừa về không bao lâu, nàng lại nhìn đến nha đầu đưa cơm cho nàng vội vàng vàng chạy tới. Binh sĩ đầu lĩnh giống như giáo huấn nàng ấy vài câu vì không có trông chừng nàng cho tốt, sau đó liền rời đi.

Trong lòng nàng khó tránh khỏi có chút tự trách, dù sao nàng ấy là vì mình mới bị mắng.

Vừa định giải thích cho nàng , nàng ấy lại hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, vì vậy nàng đành đem những lời muốn nói bị cường bạo trở về trong lòng, nghẹn ngào làm yết hầu nàng phát đau, : “Người cái bà điên này, không ở trong phòng, ra ngoài làm cái gì. Không phải sợ gì đó ở bên ngoài sao, hiện tại lại không sợ rồi hả ?”

Lời của nàng ấy để cho nàng cảm thấy một đầu mờ mịt, bà điên? Là nói nhảm hay vẫn là sự thật ? Bên ngoài có cái gì sao? Làm cho chủ nhân thân thể này sợ như thế sao.

Nàng còn đang ngây người hết sức, nàng ấy lại hừ lạnh một tiếng đi ra khỏi sân.

. Ta thu hồi hình dung thanh tú trước đây đối nàng .

Rầu rĩ xoay người, nghĩ muốn trở lại trên giường nằm, cố gắng tiêu hóa chuyện ngày hôm nay , đã thấy nàng lại quay trở về.

Cho rằng nàng là vì chuyện mới vừa rồi cảm thấy có lỗi với mình , nàng mỉm cười nghĩ muốn nói cho nàng ấy không có gì , nàng cũng không phải là người nhỏ mọn như vậy .

“Bà điên, ta đưa cơm cho ngươi tại sao lại không ăn ? Đói chết ngươi chỉ là chuyện nhỏ mà là lãng phí công sức ta . Nếu không ăn ta liền không mang cho ngươi nữa, đến lúc đó đói chết, phía trên trách tội xuống cũng không thể tính là sai lầm của ta.” Nói xong bịch một tiếng đóng cửa lại đi ra ngoài.

Hay ột nữ tử chanh chua .

Tươi cười của ta cứ như vậy bị những lời nói lạnh lùng của nàng cương ở tại trên mặt, muốn nhận lại phát hiện nụ cười đã bị đông lạnh quá cứng rồi.

Bây giờ ấn tượng đối với nàng ấy trực tiếp chuyển biến 180 độ , nàng, thật sự tốt và xấu!

3. Chương 3: Tiểu Cúc

Nàng đi rồi ta lại nằm ở trên giường nhớ lại toàn bộ chuyện phát sinh của ngày hôm nay . Những người đó nhìn đến ta không giống như là đối đãi với phạm nhân, lại càng không phải là đãi khách nhân. Như thế nào cũng nghĩ không ra tại sao bọn hắn đều dùng thái độ đó với ta , hình như là. Không kiên nhẫn?

Trong lòng không khỏi có chút vội vàng xao động, tại sao nguyên chủ nhân thân thể này một điểm tin tức hữu dụng cũng không lưu lại cho ta a? Bọn hắn đều đã xem ta không thoải mái, ta cũng không có thói quen xem bọn hắn. Không biết ta ở chỗ này đã làm chuyện gì đó. Bị bọn hắn nhốt ở nơi này cả đời? Hoặc là để cho tiểu nha hoàn kia cười nhạo ta?

Nghĩ đến nàng, trong lòng ta không khỏi có chút phẫn nộ, mở miệng một tiếng bà điên, nghe được ta cực kì khó chịu. Vốn ta cũng không phải loại người thích gây chuyện, nhưng nếu là đụng vào giới hạn của ta , ta sẽ để cho người nọ chịu không nổi.

Có biện pháp nào có thể để cho nàng nói cho ta biết một chút chuyện tình hữu dụng a?

Đêm nay, nhất định là một đêm không ngủ

Ngày hôm sau ta ngủ thẳng gần giữa trưa, vừa thấy trên bàn không có hộp đựng thức ăn, nàng thật sự không mang thức ăn cho ta rồi hả ? Mẹ ơi một ngày bao tử chưa có ăn cơm , sớm biết rằng ít nhiều ăn một chút , nếu nàng thật muốn độc chết ta, sợ hãi không có kiên nhẫn mỗi ngày đưa đồ ăn đến đây đi như thế.

Tại nhanh qua thời điểm cơm trưa , nàng rốt cục không tình nguyện, chậm chạp đi lại đây.

Đồng dạng là một câu không nói, thậm chí nhìn cũng không muốn nhìn ta liếc mắt một cái, vẫn như cũ đặt hộp đựng thức ăn lên chuẩn bị rời đi.

“Đứng lại!” Thanh âm của ta không lớn, lại phi thường hữu lực.

Nàng rõ ràng hoảng sợ, quay đầu không biết nói gì nhìn ta, tựa hồ giọng điệu như vậy không nên từ trong miệng ta nói ra .

” Tại sao ngươi còn có thể nhân nhả đưa cơm cho ta như vậy?” Ta nói cực kỳ nhẹ nhàng, giống như là nói chuyện nhà . “Nếu ta là ngươi, đã sớm bắt đầu nghĩ chuẩn bị đường lui ỉnh rồi.”

Nàng ngay từ đầu giật mình, lập tức về mặt đề phòng, “Ngươi bà điên này, không có việc gì tự nhiên ăn nói khùng điên cái gì!”

Ta cố ý đè thấp thanh âm, dùng giọng mũi nói” điên thật hay điên giả, chỉ có trời biết, đất biết, cùng bản thân ta biết, không phải sao? Ha ha” ta lạnh lùng cười, khiến cho nàng toàn thân run rẩy.

“Ngươi, ngươi là giả vờ ?”

Ta hí hí mắt, nhìn nàng thân thể hơi có chút run rẩy , tuy giọng điệu là câu hỏi, nhưng cực kỳ rõ ràng trong lòng nàng đã khẳng định như vậy rồi.

“Ngươi cảm thấy sao a?” Không cần mình xác trả lời nàng, như vậy hiệu quả ngược lại càng tốt, “Ngươi cho rằng những chuyện ngươi làm còn có thể giấu diếm bao lâu? Ha ha.”

Mặt nàng nháy mắt trở nên tái mét, “Ngươi, ngươi, ngươi. Ta đây cùng Tiểu Hồng nói chuyện ngươi tất cả đều nghe thấy rồi hả ?”

Khóe miệng ngăn quét xuống cười lạnh, không có tiếng trả lời, để cho nàng càng thêm tin tưởng toàn bộ. Vừa ý nhìn trên mặt nàng biểu tình tuyệt vọng , đột nhiên phát hiện nguyên lai mình còn có một mặt tà ác như vậy.

Một tia sáng tại trong mắt nàng chợt lóe lên, cơ hồ không thể phát hiện, lại cứ không có tránh được ánh mắt ta.

Ta dụng khẩu khí lười biếng mà lại không chút để ý nói, “Yên tâm, nếu ta không có hoàn toàn làm tốt chuẩn bị, làm sao có thể làm cho ngươi biết chuyện ta giả điên ?” Không sai, trong mắt nàng hiện lên là sát niệm.

Nàng lại là run lên, không thể tin nhìn ta, “Chẳng lẽ người đã truyền lời cho phụ thân người rồi hả ? Không có khả năng, không có khả năng, người không có khả năng đi ra ngoài nói a!” Nàng bây giờ xem ra càng giống như là một kẻ điên.

Ta vươn ra ngón trỏ, nhẹ nhàng tại trước mặt nàng quơ quơ, “Ta đều có thể ra vào cái mê cung này, người nói ta có thể truyền lời ra ngoài hay không?”

Nàng nghe đến đó, rớt cuộc kiên trì không nổi nữa, thân thể nháy mắt buông mình ngã xuống, ngơ ngác đang nói gì đó, thanh âm quá nhỏ mà hoàn toàn nghe không rõ.

“Hiện tại người vẫn có một đường có thể chọn .” Lời nói của ta giống như ngọn đèn dầu trong đêm đen , tuy không lớn nhưng có thể chiếu sáng lên con đường của nàng là đủ rồi.

Nàng lập tức run rẩy run rẩy bò đến bên cạnh ta, cũng không có đứng dậy, trực tiếp quỳ gối nơi đó lôi kéo ống quần của ta, ngẩng đầu khi đó lệ đã rơi không ngừng, “Dư phi nương nương xin tha mạng, Tiểu Cúc không phải cố ý hại nương nương. Là, là Lệ phi nương nương, là nàng lấy người nhà nô tỳ ra đe dọa. Nô tỳ, nô tỳ thật là không có tâm tư hại nương nương , mong nương nương nhìn rõ mọi việc, tha nô tỳ đi!”

“Nghĩ muốn lưu mệnh cũng không phải không thể, ” ta cố ý dừng một chút, “Ba ngày. Ta cho người thời gian ba ngày nghĩ rõ ràng chính người nên làm như thế nào.”

Nhìn nàng vẫn còn ngơ ngác quỳ gối nơi đó, ta có chút không kiên nhẫn , ” được rồi, người đi xuống trước đi, ta mệt mỏi. Còn có, những đồ ăn này người lấy đi, bánh bao lạnh là ghét bỏ ta nữ nhân vừa điên lại bẩn này a .” Nói xong ta xoay người đi tới giường.

“Vâng, vâng. Nô tỳ lập tức đổi đồ ăn cho nương nương , nước tắm chờ chút lại sai người mang tới cho nương nương .” Tiểu Cúc kinh sợ khấu đầu một cái mới thối lui ra ngoài.

Người nơi này tốc độ biến sắc mặt có thể so với xuyên kích ở hiện đại (1) a , ta đưa ngón tay ở trên mặt một phen nhẹ nhàng kéo , đây là vấn đề ta thấy cổ quái, không nghĩ tới thay đổi thân thể vẫn lại là không đổi được thói quen.

Vừa mới đạt được tin tức thực không ít, ta thực ra là Dư phi nương nương, nhưng là không biết đã xảy ra chuyện gì mà lại lưu lạc đến chỗ ăn bánh bao lạnh uống nước lạnh này .

Tiểu nha hoàn vẫn mang đồ cho ta kêu Tiểu Cúc, nàng cùng một người tên là Tiểu Hồng có một bí mật mà không hề muốn người ngoài biết.

Lệ phi nương nương khẳng định là cùng ta có cừu hận rất lớn , chẳng thể thì nàng hẳn không bức thiết muốn hại ta như vậy.

Tiểu Cúc vừa nói người thứ nhất mà ta sẽ nói đến là phụ thân ta, như vậy xem ra cha ta hẳn là rất thương ta a.

(1) Xuyên kích hay kích Tứ Xuyên, bắt nguồn từ thời nhà Thanh của vua Càn Long, niên đại Gia Hưng, mỗi năm vào những dịp lễ, tại những khu làng nhỏ, những bến tàu hoặc tại những khu miếu đều sẽ dựng những sân khấu để hưng diễn. Thời gian dài trôi qua, Xuyên kích đã trở nên phổ biến và tạo nên bầu không khí không thể thiếu ở khắp nơi.

Biểu diễn biến mặt từ xưa đã được nhắc đến trong những Xuyên kích truyền thống “Tam biến hoá thân” hoặc “Cửu biến hóa thân” kể về những tên cướp nghĩa hiệp cướp của người giàu để giúp đỡ người nghèo, để qua mặt sự truy soát của binh lính, kỳ diệu thay là họ biết dùng thuật biến mặt để thoát thân. Và sau đó qua vở kịch “Truyện thuyết Bạch Xà” đã có những bước đột phá mới trong thuật biến mặt.

Và thuật biến mặt ra đời từ những câu chuyện đó và được đưa vào các chương trình biểu diễn trong Xuyên kích. Sự thần kỳ và tinh xảo của thuật biến mặt trong Xuyên kích là việc dựa vào thân pháp, thủ pháp và những đặc tính đặc biệt, có thể trong giây chốc qua những cử động quạt tay nhanh chóng có thể biến những mặt nạ mà họ đang đeo thành mặt nạ khác nhau, lúc màu vàng lúc thì vàng xanh, đỏ, tím, cam... Chính vì những nhân tố thần kỳ, kết hợp với âm nhạc mang đậm tính chất văn hoá dân tộc cùng với nghệ thuật biểu diễn đã giúp cho nghệ thuật biến mặt ngày một phát triển và vang danh thiên hạ.

4. Chương 4: Bí Mật

Chỉ chốc lát sau Tiểu Cúc đã trở lại, trong mâm là rất nhiều loại thức ăn. Ta ngồi ở đây đều đã ngửi thấy được hương vị, nhìn lại một mâm đồ ăn tốt xem như thế, không hổ là đầu bếp trong hoàng cung, quả nhiên tay nghề không tầm thường.

Ngồi xuống không để ý hình tượng bắt đầu ăn nhiều, đói chết ta đây đói chết ta đây

~Trong lúc vô ý văng đến bên cạnh, Tiểu Cúc miệng nhanh méo xệch, không tin có chút cảm thấy kỳ quái, nguyên chủ nhân thân thể này không phải điên rồi sao, kẻ điên ăn cơm nào có cái gì cần phải chú ý? Chẳng lẽ nàng thật là giả điên.

“Nương nương.” Nhìn Tiểu Cúc bộ dáng muốn nói lại thôi, ta bĩu bĩu môi, ý bảo nàng nói. Nàng xem ta trong miệng ngậm đầy thức ăn, nhúu nhúu mồm, “Nương nương hà tất hư hại chính mình như vậy a.”

Ta ngẩn người, làm sao vậy, không phải là ăn cơm nhanh một chút sao, có cần phải nói khó nghe như thế a...? Đột nhiên ngưng mi nhìn ngoài cửa sổ, hạ giọng nói, “Ta hiện tại đúng là một người điên, làm cái gì không cần phụ trách, chẳng lẽ ngươi cũng không cần?”

Nàng giống như bừng tỉnh đại ngộ lại cấp cho ta một cái tươi cười đầy cảm kích, sau đó thay đổi giọng điệu lạnh lùng “Liền tính ngươi là người điên, dù sao hoàng thượng nhân từ, không có đem ngươi nhốt vào lãnh cung hoặc cho về nhà, ngươi cũng coi như là một nương nương, làm sao có thể không tuân thủ pháp lệnh ăn cơm như vậy? Làm thấp đi giá trị của bản thân ngươi là chuyện nhỏ, làm mất tôn nghiêm của hoàng thất không phải là ngươi có thể phụ trách.” Nói xong lại đem đồ ăn trong chén ta bỏ xuống một bên, một lần nữa giúp ta gấp một món ăn khác đưa tới trước mặt.

Quả nhiên là người thông minh. Ta thích cùng người thông minh nói chuyện, có thể không mất rất nhiều lực. Xem ra nàng cũng rõ ràng Thanh U các này của ta không hề thanh tịnh giống như bề ngoài của nó.

Cực kỳ áp lực ăn xong bữa cơm này, nước tắm cũng đã chuẩn bị tốt, ba thùng đầy tràn, ta vừa ý quay đầu hưởng nàng cười cười, nha đầu này thật sự cực kỳ thông minh a.

“Nếu không có việc gì ngươi trước hết ra ngoài đi.” Ta không thói quen thời điểm tắm rửa còn có người ở bên cạnh, “Sân bên ngoài thật bẩn, chó con béo ú chạy quanh sân rất bẩn, giúp ta quét sạch sẽ ~” hướng nàng ngáy ngốc cười.

Nàng hé miệng cười, hiểu ý nói, “Bà điên đúng là bà điên, nơi này làm gì có chó?”

Ta ra sức gật đầu, “Có chó có chó, lại vẫn là chó béo, thôi tha chết đi!” Giả điên ta cũng không phải hèn không.

“được, được, được. Ta ra ngoài giúp ngươi nhìn xem, nhanh đi tắm rửa đi, ngươi mà không tắm nữa thì ta thấy cũng thôi tha lắm rồi.” Tiểu Cúc nói xong, che miệng cười trộm đi ra ngoài.

Nha đầu chết tiệt kia, cư nhiên dám nhân cơ hội đùa cợt ta thôi tha. Nhẹ nhàng cười, lại bắt đầu gỡ xuống mấy cái kim băng cố định tóc trên đầu, bên ngoài “Đồ bỏ đi” Tiểu Cúc khẳng định sẽ rõ ràng dọn dẹp sạch sẽ.

Này ba thùng nước, ta quyết định trước dùng một thùng gội đầu, một thùng tắm rửa, một thùng tráng lại. Bất quá. Hiện tại mặt ta khẳng định vận vẹo rất khó coi, bởi vì ta phát hiện khi ta tháo hết mấy cái kim băng cố định tóc mà tóc lại như cũ không hề xõa ra.

Quả nhiên đã đầy dầu và mồ hôi bết lại thành cục rồi, ghê tởm rùng mình một cái, nổi da gà nháy mắt lan khắp toàn thân. Thật sự là không nghĩ muốn đi đụng chạm tóc bẩn như thế, lại cúi người, đem tóc ngập ở trong nước, giống như máy trộn bê-tông ở trong nước khuấy động, vẫn là trước đem tóc làm mềm rồi nói sau.

Chỉ nghe trong thùng nước truyền đến” bộp” một tiếng, trong lòng ta chợt lạnh, hẳn không là quấy đến quá dùng lực, tóc rụng xuống đi? Làm sao cứng rắn đến mức có thể va chạm ra tiếng rồi hả ? Nhíu nhíu mày, cũng không quần nước có bản hay không lại nhảy vào trong thùng nước.

”Đã lâu không có tắm rửa

” ta thoải mái hưởng thụ cảm giác mát lạnh của nước , rõ ràng phát hiện chính mình còn không có quần áo để thay. Làm sao bây giờ, lỡ làm ướt rồi. Ta giống như chỉ có một bộ này. Bất đắc dĩ nhìn quần áo bản trên người ngượng ngùng thở dài, nhớ lại nên xử lý như thế nào mới tốt.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, “Nương nương, Tiểu Cúc nghĩ đến nương nương không xiêm y để mặc , tiện cầm mấy bộ của chính mình đến đây, nương nương đừng nên ghét bỏ.”

Ta hưng phấn mà kêu Tiểu Cúc, “Mau vào mau vào, ta vừa mới mặc quần áo nhảy vào trong nước, đang lo mặc không có đồ để mặc a.”

Nhìn Tiểu Cúc cầm vài bộ quần áo gọn gàng sạch sẽ tiến vào, ánh mắt ta đều nhanh cười đến híp lại rồi.

“Xem nương nương nóng vội kìa, tại sao y phục cũng không cởi liền. Ha ha” còn chưa nói xong nàng lại che mặt nở nụ cười.

Ta giả giận trở mặt, “Còn dám đùa cợt ta, còn không phải bởi vì nghe xong người nói ta vội vàng phải đi tắm rửa thôi. Hi hi” nói xong lại vui cười đứng dậy.

Nàng mấp máy miệng, nghiêm mặt nói, “Yên tâm, bên ngoài đồ bỏ đi đều đã giúp người rửa sạch sạch sẽ rồi.”

Ta vừa ý gật gật đầu. Nàng lại nói, “Người xem người, sao lại vẫn mặc y phục ướt ở bên trong , còn không mau cởi ra, ta giúp người giặt sạch đi.”

Ta cũng mới nhớ tới chính mình bây giờ còn là mặc đồ ướt , đứng lên lại ngồi xuống, lại do dự có nên đưa nàng hay không , “Tiểu Cúc.”

“Nương nương, ta là phụng mệnh tới hầu hạ người , những thứ này đều là thuộc bổng phận của ta, giao cho ta là được.” Tiểu Cúc nhu thuận giải trừ sầu lo của ta.

“Vậy làm phiền người , hiện tại cũng chỉ có người mới tốt với ta như vậy , Tiểu Cúc.” Ta cảm kích nhìn nàng.

Không đợi ta nói xong, Tiểu Cúc lại ngắt lời nói, “Nương nương nói gì vậy, có thể hầu hạ chủ tử thật tốt là chuyện vui vẻ nhất của chúng ta rồi.” Nói xong trong mắt lại ẩn ẩn nước.

Ta hướng nàng cười cười, lại đem quần áo ướt đều đưa cho nàng, nàng đem một bộ quần áo mới treo ở trên lưng ghế dựa cạnh thùng tắm, còn mấy bộ khác bỏ vào trong một cái rương, “Nương nương, về sau nơi này liền để y phục đi.”

Ta cười gật gật đầu, lại bắt đầu tắm rửa, nàng cũng thức thời đóng cửa lại đi ra ngoài.

Đợi cho nàng đi xa, trên mặt ta tươi cười liền biến mất.

5. Chương 5: Dối Trá

Đợi ta tắm rửa hoàn tất, đã không biết qua bao lâu, cảm giác chính mình giống như gầy không ít.

Mặc quần áo xong, ta lại đến bên giường nằm xuống.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, thân thể này ẩn tàng rất nhiều bí mật.

Nhưng ta hiện tại duy nhất có thể khẳng định một việc , nguyên chủ nhân thân thể này có võ công, mà còn tuyệt không thấp hơn Tiểu Cúc kia.

Trước lúc ăn cơm ta cực kỳ rõ ràng cảm giác được có người tồn tại, khi đó Tiểu Cúc mới phản ứng kịp. Nhĩ lực tốt như vậy, thuyết minh “Ta” võ công không thấp, mà còn xem bộ dáng Tiểu Cúc cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn, thuyết minh ta có võ công hẳn là mọi người đều biết .

Đúng là có thể làm nường nường nói vậy cũng là cấp bậc một tiểu thư khuê các đi, làm sao có thể đi học võ công a? Hay là nói nơi này nữ nhân đều là biết võ công ? Nghĩ đến Tiểu Cúc cũng chẳng phải cũng sẽ có võ công à, ta tạm thời không thêm nghĩ đến vấn đề này nữa .

Hiện tại tình huống còn có chút phức tạp, ta từ từ nhớ lại cuộc đối thoại với Tiểu Cúc, cố gắng đem tin tức sắp xếp lại một cách hoàn thiện.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Cúc, ta vừa hỏi nàng lại thét chói tai, ta hẳn không khờ dại cho rằng nàng thật sự là bị vấn đề của ta dọa đến .

Đối một cái góc độ, có lẽ nàng thật là bị ta dọa ? Trước khi ta đến nàng đã làm gì với thân thể này?

Có thể là nàng hại chết thân thể này? Không đúng, nếu là nàng hại chết chủ nhân thân thể này, vậy thời điểm nàng nhìn thấy ta thức dậy nên là hét lên mới đúng.

Hay là làm cho ta bị câm a? Đúng, như vậy lúc nàng nghe thấy ta nói mới có thể bị dọa thành như vậy, nói như vậy ta ăn gì đó thật sự có độc? Vẫn không đúng, thức ăn hàng ngày của ta vẫn do một mình nàng phụ trách đưa, nếu xảy ra vấn đề, không phải tuyên bố là nàng làm à, nàng là người thông minh như thế, không có khả năng đem chính mình đẩy lên đầu sóng . Có lẽ là dùng biện pháp khác.

Ta đột nhiên nhớ tới thời điểm lúc ta mới vừa tiến vào thân thể này toàn thân đau đớn, một cái ý niệm trong đầu nhảy mất chột tiền trong óc.

Ngẩng đầu lên nóc nhà , không tin nhú nhú mày. Nàng sao còn chưa đi?

Lại đem suy nghĩ một lần nữa trở về chuyện này, nhớ rõ lúc ta bị binh lính mang về tới , Tiểu Cúc nói ta sợ thứ gì đó ở bên ngoài, ta đây sợ là cái gì?

Nếu ta không đoán sai, nàng chỉ hẳn là mê cung đi. Từ vừa mới bắt đầu ta liền vì cái này mà hoang mang , bởi vì nếu muốn giam giữ một người có thể có rất nhiều biện pháp, hoàn toàn không tất yếu phải đi tạo ra một cái mê cung giả. Nhưng là nếu người này sợ hãi, hoặc nói là đối mê cung tâm lý có bóng ma a? Như vậy cũng rất dễ thuyết phục rồi.

Ngưng thần cẩn thận nghe xong thật lâu, xác định bốn phía đã không ai , mới xuống giường, vén tay áo lên, đi đến thùng nước thứ nhất mò sợi dây .

Chỉ chốc lát sau, cầm ra hai thứ này. Không sai, ta lúc ấy nghe được tiếng động của hai vật này rơi vào trong thùng nước.

Nếu ta không đoán sai, khi đó người ở trên nóc phòng là Tiểu Cúc đi. Cho nên ta lúc ấy trực tiếp nhảy vào trong nước, muốn dời đi lực chú ý của nàng.

Quả nhiên, sau khi nhìn đến ta y phục ẩm ướt , nàng lập tức mang quần áo khô đến cho ta.

Ta hẳn không ngu xuẩn cho rằng nàng sẽ trùng hợp vừa vặn tại lúc ta đang không biết làm thế nào với bộ quần áo, khi đó nàng liền “săn sóc” đưa tới y phục cho ta.

Ta xem trong tay nàng đều là quần áo mới, có ấn ký rồi. Trong lòng không tin cười lạnh một tiếng, quần áo của chính mình ? Một nha hoàn lại có quần áo tốt như vậy ? Lại vẫn gấp lại để ở nơi nào không mặc? Hẳn là rất sớm liền chuẩn bị tốt đi, chỉ là nguyên chủ nhân của thân thể này không muốn thay quần áo, để cho nàng không có cơ hội thôi.

Nàng tưởng là ta sẽ đem đồ vật để trong quần áo sao? Nguyên chủ nhân thân thể này cũng thật sự thông minh, là ta cũng nghĩ không tới có người sẽ bỏ đồ vật đến trong quần áo. Giả điên không gọi đầu là vì muốn tránh đi.

Nghĩ tới đây, cảm thấy được nguyên chủ nhân thân thể này rất có năng lực làm đại sự , năng lực ẩn nhẫn người phi thường sao có thể bằng. Chỉ là ta tới cùng vẫn suy nghĩ một đêm kia đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì nàng là một người thông minh để ý đến như vậy mà lại bị hại chết rồi hả ?

Mồ mẫm trong thùng nước rất nhiều lần, bảo đảm không có quên mới mang hai thứ kia đi tới bên cạnh bàn. Một cái cái hộp nhỏ, một quyển sách.

Hiện tại xem ra, tựa hồ sự tình đã có chút manh mối rồi.

Ta hiện tại làm một cái lớn mật đoán rằng, ta hẳn là cùng Lệ phi có cừu oán rất thâm sâu, nàng mới lấy lòng nha hoàn Tiểu Cúc của ta, còn như thế nào lấy lòng, có đúng như Tiểu Cúc nói lấy người nhà ra để áp chế nàng hay không, thật sự chỉ có các nàng tự mình biết, các nàng liên hợp lại hãm hại “Ta”. Mà trên thân ta hai thứ này đối với các nàng rất trọng yếu, cho nên các nàng cũng không có giết ta.

Thật cẩn thận cất kỹ hai thứ này, không tin nở nụ cười lạnh. Tiểu Cúc hai ngày này đột nhiên đối với ta rất tốt, nói vậy chính là vì hai thứ này đi. Trước nàng tưởng là ta thật sự điên rồi, cho nên ở trước mặt ta hoàn toàn không có bận tâm, thậm chí rất nhiều chuyện quan trọng cũng không có né tránh ta, cho nên lúc nàng nghe đến ta là giả điên mới phản ứng lớn như vậy.

Nghĩ đến chuyện kia, ta không tin nở nụ cười, ta nghĩ muốn một buổi tối làm cách nào có thể moi ra một chút tin tức từ miệng của Tiểu Cúc, đáng tiếc nàng căn bản không phản ứng ta. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể bắt đầu từ chuyện nàng có võ công đi, ta cảm thấy được nàng nên không hẳn là nha đầu đơn thuần, hoặc là có cái gì bí mật, lại nghĩ tới biện pháp lừa nàng. Nếu ta đoán sai lầm rồi, thì nàng khẳng định khi ta nói những lời điên khùng mới không để ý tới ta, lại không nghĩ rằng sao mà khéo, vừa lúc để cho cái đuôi của nàng rơi vào tay ta.

6. Chương 6: Thần Bí

Ta nhàn nhã nằm ở trên giường suy nghĩ về chuyện của Tiểu Cúc, hiện tại có thể hình dung tâm tình của ta rất vui sướng khi người gặp họa? Ha ha.

Còn chưa tới giờ cơm, lại cảm giác được Tiểu Cúc đang đi về phía này. Từ khi ta phát hiện chính mình có thể cảm giác được chung quanh luôn có người mai phục, liền có ý thức đi nghe, ngoài ý muốn phát hiện có thể nghe được phạm vi càng lúc càng lớn, xem ra thân thể này còn có rất nhiều tiềm năng a.

Quả nhiên, không bao lâu nghe được tiếng đập cửa của Tiểu Cúc, ta cũng không trả lời, tiếp tục nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, hô hấp cũng thật sự trầm ổn.

Tiểu Cúc tựa hồ nhận thấy được người ở bên trong vẫn chưa rời giường, lại chính mình tự đẩy cửa ra, “Nương nương?” Tiểu Cúc thăm dò kêu một tiếng.

Ta vẫn như cũ không có trả lời, làm như ngủ thật sự.

Cảm giác được nàng chậm rãi hướng giường tới gần, ở bên giường đứng một hồi, lại mơ hồ nghe được tiếng sột xoạt.

Ta mỉm cười, nhưng chưa mở to mắt. Tiếng sột xoạt đình chỉ, cảm giác được tầm mắt nàng khóa chặt ta. Ta từ từ thu lại tươi cười, làm như chưa từng có cười quá.

Bên giường nàng đứng một lúc thật lâu, làm như xác định ta không có dấu hiệu tỉnh ngủ, mới lại bắt đầu tiếp tục hành động của nàng.

“Người cho rằng ta sẽ đem những thứ trọng yếu đặt ở bên cạnh mình?” Ta sâu xa mở miệng nói.

“A” lời của ta nói rõ ràng để cho nàng trở tay không kịp, giật mình đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

Ta không có mở mắt ra, không nghĩ muốn nhìn đến bộ dáng thất kinh hoặc là nước mắt của nàng?

“Người có biết kết cục của kẻ phản bội không?” Ta thật bình tĩnh hỏi.

Cảm giác được bên giường nàng lạnh run quỳ xuống, thân thể từ từ hướng ta tới gần, ta xoay người qua, đối mặt với bức tường, “Người đi về trước đi, nhớ kỹ, người còn có hai ngày suy nghĩ.”

Không nghĩ muốn cùng nàng lại tổn nhiều võ mồm, ta còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Nàng tựa hồ do dự một chút, rốt cục vẫn là đi ra ngoài, trước khi đi đóng cửa lại nói: “Nương nương, lát nữa sẽ có người tới thu thập thùng nước, cơm để lại ở trên bàn, người. Đừng quên ăn.”

Không có trả lời nàng, đợi cho nàng đi hẳn ta mới xoay người lại, trong lòng không tin ảm áp. Xem ra nàng đối ta cũng là có hảo cảm. Nếu ta không phải ta, nàng cũng không phải nàng, chúng ta sẽ phải là bằng hữu tốt đi. Đáng tiếc, chúng ta nhất định không có khả năng là cùng một đường, tại đây ở trong hoàn cảnh này, nếu đều là người thông minh, làm không được bằng hữu, như thế chỉ có thể làm địch nhân. Tin tưởng đạo lý này nàng cũng biết, Tiểu Cúc, nếu về sau ta đối với người làm cái gì, người cũng chớ có trách ta?

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, ta biết là có người đến lấy thùng nước, lại làm cho bọn họ tiến vào. Cầm đầu là một thái giám gầy gầy nho nhỏ, phía sau đi theo sáu người hơi chút cường tráng.

Vừa vào nhà, thái giám kia lướt nhanh qua ta một cái, nhìn đến ta chính là đang đánh giá hần, lại cúi đầu cấp cho ta thỉnh an.

“Miễn đi” ta không thích những lễ nghi phức tạp, nghĩ nghĩ, nói “Người có thấy mấy con chó bên ngoài không?”

Thái giám kia vốn là sưng sốt, lập tức giống như nhớ tới cái gì nói, “Nương nương nói đến chó đó không phải là chuyện mà nô tài quản, nô tài chỉ phụ trách đổ nước.”

Ha ha, hần là đang đổ tiểu hài tử a.

Ta bĩu môi, “Vậy người ngày mai nói cho nó không cần sửa.”

Hần khom người nói, “Nô tài chức trách là đổ nước, chó nô tài không quản.”

“Vậy người ngày kia đi nói cho nó không cần kêu.” Nhìn hần thần tình hắc tuyến, ta ảm nhẩn cười.

“Nương nương, nô tài chỉ phụ trách đổ nước! Liền tính sang năm nô tài cũng không thể khiến nó không kêu!” Hần tựa hồ có chút phẫn nộ rồi.

“Vậy ngày hôm qua a? Người ngày hôm qua bảo nó không sửa có được hay không?”

Hần làm như phát điên kêu những người đó đem nước khiêng đi, rồi thuận tiện cũng đi luôn.

Nhìn bóng dáng bọn hần đi xa, ta nhẹ nhàng cười, cũng không phải ta thật có lòng thanh thản ở chỗ này giả ngây giả dại, từ lúc hần vừa tiến đến ta liền biết hần không đơn giản.

Rõ ràng cảm giác được khí tức của sáu người kia, mà hần vào ta lại không có phát hiện được, nói vậy hần võ công hần không kém ta. Bởi vì ta không biết mình có bao nhiêu năng lực, cho nên không thể khinh địch.

Hần vừa vào cửa là đánh giá ta, chắc là ta đem khí tức của mình điều giảm xuống mức thấp nhất, bị hần phát hiện cái gì đi, vì thế lập tức giả ngu để làm lẫn lộn sự chú ý của hần. Ta không tin hần sẽ dễ dàng bị ta lừa đến như vậy, cho nên thừa dịp hần còn chưa có trở lại thăm dò thực lực của ta, trước nhanh nhanh nhìn xem đồ của ta đi.

Lần này ta tập trung tinh lực nghe một hồi lâu, tin tưởng không có ai, mới đem hai thứ kia ra, trước thái giám kia đến đã nhắc nhở ta không nên quá mức sơ suất.

Trước cầm lấy cái hộp nhỏ nhìn nhìn, nhìn như một hộp son cực kỳ bình thường, nhưng khi chạm đến xúc cảm lại hoàn toàn bất đồng. Từ từ mở ra, trước mắt nhất thời sáng lên, một vật đỏ như máu diêm dúa loè loẹt, cắn tâm hồn người.

Nhẹ nhàng chạm vào, làn da của nó bóng loáng, giống như. làn da của trẻ sơ sinh? Không tin rùng mình một cái.

Nhìn kỹ xem, tròn căng, lại dùng ngón tay chọc chọc, này tuyệt đối không phải là chế phẩm làm từ ngọc, chính xác ra, đây là da, ít nhất ta sờ đến đích thị là da người. Nhất thời hít vào một chút lương khí, này hần không phải là người nào biến thái dùng da của trẻ sơ sinh làm đi?

Đột nhiên, nó mở mắt!

7. Chương 7: Can Đảm

Đột nhiên, nó mở mắt!

Lại giương lên một đôi mắt to đen , tương phản lại với màu đỏ tươi trên người nó không trộn lẫn một tia tạp chất , ta âm một tiếng đóng lại hộp.

Bốn phía xung quanh yên tĩnh, như vậy càng thêm cảm nhận được tiếng đập của tim mình nhanh dị thường .

Không phải sợ hãi, mà là hưng phấn.

Lại từ từ mở hộp ra, nó đang dùng cặp mắt to tròn nhìn chăm chăm ta, toàn thân màu đỏ như máu , phối hợp với hai mắt sáng rực , thật là một hình ảnh quý dị , mà lại làm cho người ta cảm thấy hài hòa.

“Ngẩng, can đảm.”

” Can đảm , can đảm.”

Nó nhìn ta, vừa mới rồi cũng không phải là tiếng nói của ta .

Là nó, nó cư nhiên sẽ kêu!

Thật cẩn thận dùng khăn tay đem nó nâng lên ,lại sợ cầm mạnh nó sẽ bẹp mất. Đưa tay hơi chút nhẹ nhàng, lại bắt đầu cầm nó lên xem xét. Chỉ thấy nó tại trong tay ta chậm rãi lăn qua lăn lại, thật đáng yêu!

” Can đảm .” Ta cầm lên xem kỹ toàn thân nó , nó cũng không có miệng. Tiếng nói là từ thân thể nó vọng lại, cho nên nghe có chút cảm giác cộng minh .

Quá đáng yêu , ha ha, ta cười ngặt nghẽo, “xoạt.” Đơn giản mà lưu loát một tiếng, ta ngây dại.

Nó bay vào trong miệng ta!

Ta nghĩ hiện tại sắc mặt ta nhất định trắng bệch dọa người, làm sao bây giờ, nó sẽ không ăn hết lục phủ ngũ tạng của ta đi.

Có phần cảm giác kinh hồn , đột nhiên nhớ tới còn có một cuốn sách. Vội vàng mở ra xem, nói không chừng là “hướng dẫn sử dụng” của ” can đảm ” a?

Hiện tại ta có thể dùng hai chữ thất vọng để hình dung ? Vì sao bên trong này một chữ cũng không có?

Ta hiện tại giống như là đang dẫm phải bom hẹn giờ , đem chân nhấc lên cũng không phải, đứng yên một chỗ cũng không phải.

Đột nhiên nghĩ đến buổi chiều giống như ta nhìn đến trên bìa cuốn sách này có chữ viết , tại sao hiện tại không có rồi hả ? Nhìn cuốn sách sạch sẽ , đột nhiên có một ý tưởng chui vào trong óc, chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết phải nhúng qua nước mới hiện chữ lên sao?

Ta hiện tại cảm giác giống như người chết đuối đang vùng vẫy thì tóm được một cái phao cứu mạng , mạnh xoay người, chuẩn bị đem cuốn sách cho vào trong nước , lại phát hiện thùng nước bị nghiêng đi rồi.

Ta hiện tại cảm giác giống như người chết đuối đang vùng vẫy thì tóm được cái phao cứu mạng , lại phát hiện cái phao cứu mạng cũng là đang trôi ở trên mặt nước , tâm, một phen ngã vào đáy cốc.

Chung quanh nhìn nhìn, lại phát hiện trên bàn còn một ly trà, có nước rồi. Là này Tiểu Cúc bưng tới cho ta lúc ăn cơm chiều , ta không có uống. Nhưng là ít nước như thế làm sao mà nhúng hết được cuốn sách đây?

Nghĩ nghĩ, liền đem cuốn sách gấp nhỏ lại , như vậy có thể nhúng được vào ly trà .

Nhúng một hồi, mới từ từ lấy ra cuốn sách , quả nhiên có chữ viết . Thật cẩn thận mở ra , bìa mặt rõ ràng viết hai cái chữ to.

Nhìn thấy chữ bộ mặt ta vặn vẹo, buồn bực, tại sao là chữ phồn thể? Ta không biết chữ phồn thể a! Ai có thể cứu cứu ta ~ hiện tại cực kỳ hối hận lúc trước không có nghe mẹ nói chịu khó học chữ quốc ngữ , khi đó

thầy giáo dạy tiếng trung có mở một lớp học dạy chữ phồn thể, thi ca . Ta lại đối những thứ nhỏ nhẽ gì đó không có hứng thú, cho nên căn bản không có dụng tâm học.

Chiếm được hai cái bảo bối rất trọng yếu , lại một điểm tin tức đáng giá đều không có đạt được. Can đảm chui vào thân thể ta , sách lại xem không hiểu.

Bất quá ta còn là đem sách lật qua lật lại mấy lần, ừ, không sai. Ta giống như lão học giả gật gật đầu, mãi ý đóng lại sách. Có nhìn hay không, không hiểu không quan hệ, ít nhất ta còn là nhìn , quá nhiều người ngay cả sờ cũng chưa sờ qua a. Nghĩ như vậy , trong lòng an ủi rất nhiều.

Đem sách cùng cái hộp không một lần nữa cất kỹ, lại đến giường chuẩn bị đi ngủ, lại phát hiện thân thể một trận run rẩy, không phải tác dụng phụ của can đảm đi , là bị dọa . Thử nghĩ nếu một con trùng không rõ nguồn gốc bay vào trong miệng người.

Đột nhiên nghĩ đến trong tiểu thuyết thường xuyên nhìn đến có một loại cổ, là chuyên môn nuôi dưỡng để cho vào trong người.

Lại là một đêm không ngủ .

Nhanh đến bình minh khi đó ta mới ngủ, mơ mơ hồ hồ bên tai đã có người gọi ta, hình như là thanh âm của Tiểu Cúc đi, xoay người lại, lại ngủ thiếp đi.

Chậm rãi mở mắt ra, lại thấy Tiểu Cúc ở bên giường nhìn chằm chằm ta xuất thần. Xem ta thức dậy, nàng cười cười nói, “Nương nương rốt cục tỉnh rồi?”

Lấy tay đỡ người muốn ngồi dậy , Tiểu Cúc tri kỷ đỡ ta. Nhìn hành động bây giờ của nàng, nói vậy nàng đã suy xét rõ ràng rồi.

“Nương nương, ta.”

“Không cần bảo ta nương nương, người đã đã suy xét rõ ràng muốn làm như thế nào , chúng ta liền kêu tỷ muội đi.” Không đợi nàng mở miệng, ta trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói.

Nàng ngẩn người, làm như không nghĩ tới ta sẽ đoán được quyết định của nàng , lập tức hiểu rõ cười, “Nương nương là hoàng phi địa vị cao quý , Tiểu Cúc sao dám vượt qua?”

“Ha ha, ” ta cười khẽ một tiếng, không dám vượt qua sao? Vì sao lại vẫn mở miệng một tiếng Tiểu Cúc mà không phải là nô tỳ?” Tiểu Cúc muội muội đây là nói cái gì, tỳ tỳ người hiện tại là cái dạng này, làm sao còn có thể được hoàng thượng ưu ái a? Huống chi có thể có muội muội thông minh như vậy là vinh hạnh của ta a.” Nếu người không đáp ứng, ta làm sao có thể biết được tên của chính mình a?

8. Chương 8: Bỏ Lệnh Cấm

“Như thế muội muội cung kính không bằng tuân mệnh , Phù Dung tỷ.” Tiểu Cúc khom người, dịu dàng nói. Lại lời được ta thiếu chút nữa từ trên giường té xuống ! Hoa sen, Phù Dung tỷ? ! Chẳng lẽ thân thể này tên là Phù Dung?

. .Thật sự là tự tác nghiệt không thể sống, để làm chi muốn dùng tỳ muội tương xứng a, trực tiếp để cho nàng kêu tên của ta thật tốt. “Ách. Tiểu Cúc muội muội, người gọi thẳng tên của ta là có thể, không cần thêm chữ tỳ tỳ.” Ta ôn hòa cười cười.

“Phù Dung tỷ nói gì vậy, Tiểu Cúc như vậy đã là vượt quá lễ nghi, sao có thể gọi thẳng tục danh của nương nương ? Nếu bị Hạ Thừa tướng biết rõ, tỳ tỳ thật không có gì, muội muội ta đã có thể.” Nói xong nàng lại cúi đầu, làm như bị ủy khuất rất lớn.

Hạ Thừa tướng? Chẳng lẽ là cha ta? Ta là nữ nhi của Thừa tướng? Nói như vậy tên của ta là kêu Hạ Phù Dung rồi. Quá tục tũn. Ta cố nén bị chuyện này lời tới tác dụng phụ, xả một cái tươi cười so

với khóc còn khó coi hơn , “Vậy người liền thẳng gọi một tiếng tỷ tỷ đi, như vậy cũng không có làm đầu đề câu chuyện cho người ta.” Nếu gọi tỷ tỷ thì có quá nhiều người , ai biết nàng kêu đích thị người nào a.

“Uh, vẫn lại là tỷ tỷ nghĩ chu đáo.” Tiểu Cúc vui vẻ cười cười, “Tỷ tỷ, người mau đứng lên rửa mặt ăn cơm đi, hiện tại đã quá Ngọ , người đồ ăn sáng đều còn không có ăn đấy.”

Gật gật đầu, Tiểu Cúc đỡ ta đứng lên, chuẩn bị hầu hạ ta rửa mặt, “Bản thân ta tới .” Chính mình tự rửa mặt hai mươi mấy năm qua, đột nhiên làm cho người ta hầu hạ thật đúng là không thói quen.

Nàng cũng không chối từ, chờ ta rửa mặt xong đi tới bên cạnh bàn, hôm nay thức ăn so với ngày hôm qua vẫn còn tốt hơn , mà còn lại nhiều không ít.

“Ta cùng ngự thiện Tiểu Đức Tử là đồng hương, lại nhờ hần để cho ngài bỏ thêm vài món đồ ăn, tỷ tỷ có vừa ý?” Tiểu Cúc nhìn bộ dáng thần tình vui sướng của ta, cười hỏi.

“Uh, vẫn lại là muối muối sẵn sóc.” Ta cảm kích nói, trong lòng không tin cảm thấy buồn cười, đồng hương sao? Một cái nho nhỏ thái giám, nếu không có chỗ dựa, sao dám tùy ý thay đổi thức ăn của nương nương? “Tỷ tỷ bệnh điên đã khỏi, còn không phải toàn bộ dựa vào Tiểu Cúc muối muối tri kỷ chiếu cố sao.”

Tiểu Cúc nhìn ta, rồi lại cúi đầu nghĩ nghĩ nói, “Tỷ tỷ khách khí , muối muối biết nên làm như thế nào rồi.”

Cơm nước xong, Tiểu Cúc lại thu thập xong chuẩn bị rời đi, ta xoa người gọi nàng lại, “Muối muối nếu không có chuyện gì thì rảnh rồi tới viện bồi theo giúp ta đi.”

Tiểu Cúc khom người, “Là muối muối sơ sót, như thế này liền đưa cho tỷ tỷ mấy thứ đồ chơi có thể tiêu khiển tới.”

Ta cười cười, “Vậy thì làm phiền muối muối lo lắng rồi.”

“Không việc gì.” Nói xong Tiểu Cúc đóng cửa lại.

Không bao lâu, lại truyền đến tiếng đập cửa, “Nương nương đồ của ngài đưa tới rồi.”

Ta lên tiếng, lại mở cửa, nhìn đến đằng sau Tiểu Cúc đi theo mấy tiểu nha hoàn cùng thái giám, bọn hần người người trong tay đều cầm giấy bút, mực và mấy quyển sách .

Trong lòng không tin ngầm suy nghĩ, nơi này tới cùng là triều đại nào? Nữ tử tiêu khiển không phải đánh đàn nữ công, mà là thư pháp? Mà ta lại cứ không thích viết chữ, để cho ta viết tiếng Anh coi như qua được cửa, nhưng nếu là tiếng Trung, dùng bút máy viết còn xiêu xiêu vẹo vẹo, hiện tại dùng bút lông hơn nữa còn là chữ phồn thể nên viết như thế nào? Trong lòng không tin rất đổi cảm tức.

“Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, nương nương bệnh lâu mới khỏi, muốn nhiều điều dưỡng thân thể.” Tiểu Cúc nói xong lại hành đại lễ, những người khác cũng đều đi theo quỳ xuống hành lễ.

Tiểu Cúc làm việc quả nhiên lưu loát, nhanh như vậy liền đem tin tức ta hết bệnh thả ra ngoài rồi , “Miễn đi, nếu không có Tiểu Cúc chiếu cố, ta sao có thể nhanh khỏi hẳn như vậy?” Ta đi qua nâng dậy Tiểu Cúc, người ở bên ngoài xem ra, này nghiêm nhiên là một hình ảnh đẹp về chủ tử và nô tỳ a .

“Nương nương, Hoàng thượng cùng Hạ Thừa tướng giống như cũng biết chuyện này a, phỏng chừng không bao lâu người có thể chuyển ra nơi này rồi.” Tiểu Cúc nhẹ nhàng cười nói.

Điều này cũng làm cho ta có chút ngoài ý muốn, nơi này tuy hẻo lánh, ngẫu nhiên cũng sẽ không hề có người tới, nhưng tổng sẽ dễ chịu hơn bên hậu cung ô khí hôi hối kia a, “Uh, biết rõ, các người đi xuống trước đi, ta nghĩ muốn nghỉ ngơi một hồi.”

Tiểu Cúc khả năng thật không ngờ ta sẽ phản ứng như thế này, “Nương nương, chỉ sợ người nghỉ ngơi không được bao lâu.” Tiểu Cúc còn không có nói xong, lại nghe được rất xa một thanh âm truyền đến, “Dư phi nương nương tiếp chỉ

~”

Trong lòng rất đổi kinh ngạc, nơi này thật sự là cao thủ nhiều như mây a, sao ta hoàn toàn không cảm giác được sự tồn tại của hần ? Tưởng quy tướng, cước bộ đã dời đi khỏi cửa, không hờn giận quỳ gối ngồi xuống,

tôn trọng tự do như ta làm sao có thể trói buộc ở những thứ lễ giáo này? Bất quá may mà thân xiêm y này, liền tính ta ngồi , cũng nhìn không ra tới, nghiêng nhiên một bộ dáng đang quỳ .

“ Thiên tử thánh ân, khắp chốn vui mừng, hoàng ân cuộn cuộn.” Phía trước tất cả đều là chút lời vô nghĩa, không biết là nơi này khi đọc thánh chỉ đó là tập tục hay vẫn lại là nguyên bản trên thánh chỉ liền viết như vậy. Chân chính để cho ta khó hiểu chính là ta sao vẫn không cảm giác được khí tức của hắc , cho dù có, cũng chỉ là lúc hắc nói chuyện khi đó mới cảm thấy một chút, người này công phu cao bao nhiêu?

Ngay khi lúc chân ta đã hoàn toàn tê rần , ”Khâm thượng

~” một cái chuyển âm hoàn mỹ , biểu thị ta rốt cục được giải thoát rồi. Mới vừa ngẩng đầu nghĩ muốn thừa dịp thời điểm tiếp chỉ nhìn xem cao nhân này lớn lên trông thế nào, lại nhìn đến phía trước không có một bóng người!

Sao lại thế này?

“Như thế nào còn chưa tiếp chỉ?” Thanh âm truyền đến từ rất xa.

Tìm được ngọn nguồn của thanh âm , walker, ta nói như thế nào không cảm giác được khí tức của hắc a, tên thái giám chết bầm kia đứng ở bên ngoài mê cung tuyên chỉ!

Chẳng lẽ hắc là người điều khiển chương trình trong truyền thuyết khi mà hoàng đế cử hành lễ nghi long trọng ? Vừa mới khi hắc đọc thánh chỉ khi đó cũng không có thở , nói vậy thanh âm vừa lúc này của hắc là từ chỗ khác vọng lại đi. Ngẫm lại có hàng vạn người đứng ở quảng trường đều có thể tinh tường nghe được thanh âm của hắc Thật sự, cực kỳ to.

9. Chương 9: Thánh Chỉ

Thánh chỉ cũng không có nghe nên ta cũng chẳng biết trên đó nói cái gì, bất quá như thế nào cũng phải tiếp chỉ . Vừa muốn đứng dậy, đột nhiên nghĩ đây là một cái mê cung, ta muốn như thế nào đi tiếp? Chẳng lẽ trước mặt bọn họ hiện lên hành lang?

Lúc này mới phản ứng kịp khẳng định là hoàng thượng đang thử ta, nói vậy tối hôm ta vừa tới đi ra mê cung hoàng thượng liền biết, cho nên cố ý dùng phương thức như vậy nhìn xem ta là như thế nào ra ngoài . Nghĩ muốn thử ta? Ha ha.

“Công công chờ, bản cung lập tức tới tiếp chỉ.” Nói xong, lại làm ra một bộ dáng cực kỳ vui sướng nhận được thánh chỉ , vội vàng đứng lên đi về phía trước .

Đột nhiên, ta bởi vì quỳ lâu lắm, không cẩn thận bị cánh cửa vấp ngã , “Ôi ~” một tiếng thét kinh hãi .

“Nương nương.” Tiểu Cúc là người đầu tiên xông tới đỡ ta, ngay tại trong nháy mắt đó, ta liếc mắt ra hiệu cho nàng, nàng biết điều đi “Chậm một bước” , ta nặng nề mà ngã ở trên mặt đất.

“Nương nương, ” “Nương nương.”

Thái giám nghe thanh âm bên trong đang rối thành một nùi lớn đại khái cũng đoán được đã xảy ra cái gì, trong mắt mỉm cười lưu chuyển , “Nương nương không cần quá nóng vội, thánh chỉ này hoàng thượng nói có thể đặc biệt cho phép không cần tiếp , nói truyền tới là được.”

“A..., thứ cho bản cung không thể tiến đến tiếp chỉ, mong công công có thể hướng hoàng thượng chuyển đạt lời xin lỗi của bản cung .” nói vậy hắc cũng nghe không tới, bất quá này trình tự này vẫn là muốn đi

Hắc nên là cũng biết ta nói , lại nghe không rõ nói cái gì, “Nương nương nghỉ ngơi cho tốt, nô tài đi về trước phụng chỉ .”

Nói xong lại xoay người hướng thư phòng của hoàng thượng đi đến, vị nương nương này còn có chút ý tứ, sao mà trước đây không có phát hiện người thú vị như vậy?

“A...? Trẹo chân rồi hả ?” Tu Hồng Miễn cân nhắc xoay xoay nhẵn trên tay .

“Bẩm bệ hạ, nô tài lúc ấy cảm thấy bên trong cực kỳ hỗn loạn, nghe ám vệ nói là nàng bị trật chân .” Một cái thái giám chính đang khom người trả lời .

“Ha ha, Hạ Phù Dung? Xác định là nàng sao?” Tựa hồ là có chút không tin, tại trong trí nhớ của Tu Hồng Miễn , cái kia tiểu nữ nhi của Hạ Thừa tướng bởi vì ở trong phủ thập phần được sủng ái, cho nên tính tình có chút ngang ngạnh, mà bản thân nàng lại thuộc loại động vật đơn bào , thật sự không biết nàng cũng có thời điểm thông minh như thế.

“Bẩm bệ hạ, quả thật là Dư phi nương nương.” Thái giám thập phần cung kính đáp, chính mình lúc ấy cũng là không tin, lại vẫn tận lực hỏi ám vệ.

Tu Hồng Miễn ngoéo ... một cái môi, mỉm cười từ trên mặt lướt qua. Nàng quả thật có chút bản lãnh , rơi vào tay Lệ nhi không chết không nói, vậy mà còn dám công bố chính mình khỏi hẳn , như vậy lớn mật công khai cùng Lệ nhi đối nghịch, sợ là sống không được bao lâu rồi. Nghĩ đến Lệ nhi, Tu Hồng Miễn trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, thủ đoạn cực kỳ anh minh , chưa từng có ai có thể rơi đến trong tay nàng còn có thể sống , bất quá Lệ nhi làm việc vẫn để lại sơ hở , học không xong ẩn nhẫn, vẫn như cũ không thích hợp làm hoàng hậu.

Đề huyệt thái dương, vị trí hoàng hậu thật sự là một chuyện phiền toái, mà mẫu phi thường xuyên ám chỉ mình phải chọn lựa, làm cho hấn nhức đầu thật sự.

Nhất thời, một cái ý niệm trong đầu hiện lên, nếu Hạ Phù Dung tính tình ngang ngạnh , đơn giản để cho nàng trở lại, thậm dò năng lực các phi tử , từ trong đó tuyển chọn một người tương đối thích hợp đi. Dù sao cũng quả thật nên lập hậu , nếu như Hạ Phù Dung làm mỗi câu, bị phân thân vài đoạn cũng chỉ có thể nghe theo ý trời rồi.

Nghĩ tới đây, Tu Hồng Miễn làm như chuẩn bị đại sự đi tới Cảnh Nhân cung.

“Nương nương.” Tiểu Cúc giọng điệu mang hưng phấn mà chạy tiến vào, “Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, hoàng thượng nhân từ, vì để cho nương nương an tâm dưỡng bệnh, liền không cần dọn khỏi Minh Hoa các , trực tiếp quay về nguyên lai Dư Điệp cung!”

Trong lòng ngấm ngấm thở dài, trên mặt lại cười đối Tiểu Cúc nói: “Thật sự là muốn đa tạ Tiểu Cúc muội muội rồi.”

Tiểu Cúc vội vàng quỳ xuống, “Nương nương, nô tỳ trước không hiểu cấp bậc lễ nghĩa mới đáp lại cùng nương nương tỷ muội tương xứng , trở về Dư Điệp cung ngàn lần dừng kêu nô tỳ là muội muội , nếu có người nghe thấy, đúng là tội mất đầu a.”

Ta gật gật đầu, “Người đứng lên đi, ta không cho người quỳ liền không cần quỳ, nếu dám một mình quỳ xuống, ta sẽ cho người quỳ không được đứng lên nữa!”

Lời nói của ta làm Tiểu Cúc sợ run rẩy, vội vàng dập đầu đáp ứng. Rất không có thói quen nàng động một tí liền quỳ xuống , để cho ta cảm giác không được tự nhiên.

Bên ngoài tiếng động ầm ầm quấy rầy, ta vừa mới chớp mắt một chút, không hồn giận nhú nhú mày nói, “Tiểu Cúc, bên ngoài sao lại thế này?”

“Bẩm nương nương, bên ngoài là hoàng thượng phái tới phá gỡ tường .” Nói xong thật cẩn thận nhìn nhìn sắc mặt của ta.

“Uh‘m.” Mặt không chút thay đổi lên tiếng lại xoay người qua tiếp tục ngủ.

Bữa tối qua đi bên ngoài đường đi đã thông , sau đó thấy một đám cung nữ thái giám hướng nơi này đi vào. Rõ ràng liếc mắt một cái có thể xem xong phòng , lẻ loi có mấy cái dụng cụ, lại để cho nhiều người tới “Chuyển nhà” như vậy , thật sự là để cho ta có chút không tiếp thụ được.

“Các người đều ra ngoài đi, bên trong này trừ bỏ ta liền không có thứ gì có thể mang theo.”

Lời của ta nói hiển nhiên làm cho bọn họ có chút không thể thích ứng, cả đám đều đứng ở nơi đó đưa mắt nhìn nhau, ta nghĩ muốn thế, lại không nói lời nào, chỉ đi về phía trước . Tiểu Cúc biết điều theo sát tới, sau đó mấy cung nữ cũng theo đi lên, còn có mấy người đứng ở nơi đó không hề động.

Đột nhiên nhớ tới chính mình không biết đường, “Tiểu Cúc, người đi phía trước.” Tiểu Cúc nhìn nhìn mê cung đã bị phá vỡ đường như hiểu rõ gập gật đầu, lại đi về phía trước, cũng không đi nhanh, ngay tại bên cạnh ta dẫn đường. Nghĩ đến nơi này nha hoàn đi trước chủ tử hẳn là rất bất kính đi, không tin lại thường thức nhìn thoáng qua Tiểu Cúc, đối diện Tiểu Cúc ngại ngần tươi cười.

10. Chương 10: Lệ Phi

Ngẩng đầu nhìn trên bảng hiệu lấp lánh ba chữ cái rõ to “Dư Diệp cung”, lại còn mạ vàng, may mà có mấy chữ phồn thể cùng giản thể không sai biệt lắm, chẳng thế thì ta thật sự phải đổi thành mù chữ rồi.

Vừa vào cửa, liền có một phòng nha hoàn thái giám quỳ xuống, “Nô tỳ(nô tài) thỉnh an Dư phi nương nương, nương nương vạn phúc.”

Gật đầu ý bảo bọn hắn đứng dậy, lại đi vào bên trong, bên trong rộng lớn để cho ta có chút không dám tin, chỉ là từ cửa đi đến trong nội thất đều mất chút thời gian, cùng cái phòng nhỏ trước kia ta ở chỉ liếc mắt một cái có thể nhìn xuyên mà nói quả thực là cách biệt một trời một vực.

Không tin lại xuất hiện chút cảm khái, trách không được hậu cung các nữ nhân suốt ngày muốn đạt được hoàng thượng ưu ái, chỉ vì của hắn một câu, là có thể thay đổi một nữ nhân toàn thân vinh hoa.

Không đợi ta thưởng thức hết nơi này, lại nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm lạnh lạnh của thái giám, “Lệ phi nương nương, Tiết phi nương nương, Vinh phi nương nương, Tần phi nương nương giá lâm”

A, tới thật đúng là không ít. Nhìn cửa đi vào mấy cái giai nhân, thật là có chút cảm giác đẹp mắt.

Cầm đầu là một nữ tử mặc quần áo đỏ thẫm, trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp là một đôi mắt xéch có vẻ đặc biệt, phôi phía trên đầu là trâm vàng, cả người xem ra diêm lệ mà lại không tầm thường.

Phía sau đi theo ba người cũng đều là cấp bậc mỹ nhân, đột nhiên nghĩ vậy đúng là ở hậu cung, cái gì có thể thiếu, chỉ riêng không thiếu mỹ nhân, không tin đối với bộ dạng của chính mình càng thêm tò mò, hi vọng không chênh lệch quá lớn so với các nàng là tốt rồi.

Nữ tử cầm đầu thấy ta xem các nàng sững sờ, trên mặt lộ ra một tia trào phúng, “Nghe nói muội muội bệnh đã khỏi, ngày hôm nay bọn tỷ muội đến xem, muội muội cần phải nghỉ ngơi nhiều một chút a.”

Nghe được lời của nàng, ta mới hồi phục tinh thần lại, không tin vì hành động thất thố vừa rồi có chút hối hận, nếu không phải chính mình vừa mới gây người, làm sao có cơ hội để cho nàng cười nhạo?

Ba nữ tử khác đều hướng ta phúc phúc thân, nhìn nữ tử cầm đầu phía trước chưa động, nói vậy nàng là Lệ phi rồi. Ta nghĩ ta hẳn là phía trên ba nữ tử kia nhưng còn kém nàng a, ta cũng học bộ dáng của các nàng, đưa khăn cầm ở trong tay hơi hơi hướng nàng cúi chào.

Nàng gật gật đầu, “Hoàng thượng nhân từ, nghe được muội muội lành bệnh, lại trực tiếp để uội muội trở về Dư Diệp cung, nói vậy muội muội vẫn là rất được thánh ý a...” Nói xong lại vẫn che miệng cười cười.

Nghe xong lời của nàng trong lòng cực kỳ khó chịu, thật sự là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, biết rõ hoàng thượng trước đem ta ném tới chỗ kia không quan tâm, tuy nhiên ta đối hoàng thượng cũng không có ý tứ gì, nhưng là cũng không đại biểu ta liền không để ý một người nam nhân đem thê tử của chính mình vứt bỏ đến một bên không để ý tới a.

“Tỷ tỷ cứ đùa, Thánh Thượng ý tứ há là muội muội dám tự do lường được a.” Nói xong lại vẫn nâng mi nhìn nàng một cái.

Thân thể nàng run lên, làm như không thể tưởng được ta sẽ nói như vậy. “Là tỷ tỷ sơ sót, thánh ý là ai cũng không có thể đo lường được, vẫn lại là muội muội cẩn thận nha.” Nói xong hướng ta ý tứ hàm xúc không rõ cười cười.

“Dư phi tỷ tỷ đương nhiên cẩn thận , chẳng thế thì cũng sẽ không đạt được hoàng thượng đặc xá, một người đã điên rồi cư nhiên còn không có bị đẩy vào lãnh cung a. Bất quá may mà ông trời thương tình, để cho tỷ tỷ hết bệnh rồi. Ha ha” một phi tử áo lam nói.

“Dung phi, lời này sao có thể ở trước mặt Dư phi muội muội nói?” Lệ phi trách cứ giống như nhìn chăm chú Dung phi liếc mắt một cái nhưng trong mắt lại không có một ý tứ trách cứ nào.

“Vâng, vừa mới là muội muội nói lỡ , mong Dư phi tỷ tỷ không cần trách cứ mới tốt.” Nói xong ý cười đầy mắt nhìn ta.

“Dung phi muội muội nhiều lo lắng, bản cung đã lành bệnh, lại như thế nào đối chuyện trước kia để ý?” Của ta một câu bản cung, trực tiếp để cho quan hệ của chúng ta quăng thật xa, lại thêm nữa sau cùng một câu ý tứ hàm xúc không rõ mà nói, không thể nghi ngờ giống như một quả bom hẹn giờ, để cho tất cả mọi người nín thanh.

Lệ phi thấy tình thế không đúng, liền mở miệng nói, “Dư phi muội muội mới vừa lành bệnh, nói vậy nên nghỉ ngơi, chúng ta liền không quấy rầy , muội muội cần phải chú ý nghỉ ngơi a.” Nói xong trợn mắt nhìn ta một cái rồi xoay người rời đi, ba người kia cũng liếc xéo ta một cái theo ra ngoài.

Đợi các nàng đi hẳn, ta xoay người thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua Tiểu Cúc, Tiểu Cúc khó hiểu nhìn ta, ta coi nàng thật có lỗi cười, nàng sưng sốt, ta lại quay người lại không có xem nàng, như vậy, áy náy của ta sẽ giảm ít đi một chút.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, liền bị Tiểu Cúc gọi dậy, bảo là muốn đi thỉnh an thái hậu , trong lòng cực kì độc ác nghĩ vị thái hậu này như thế nào còn không có quy thiên.

Ngồi vào trước gương đồng, ta không khỏi ngây dại, trước tại gương đồng trong phòng bởi vì để năm lâu, cho nên cực kì mờ hồ, nhưng là mặt gương đồng này bóng loáng sạch sẽ lại ửng sáng, chưa bao giờ biết gương đồng cũng có thể rõ ràng như vậy.

Nhìn bên trong tuyệt sắc giai nhân, không tin dơ tay nhẹ vỗ về mặt mình, trong gương đồng hình nhân cũng khẽ vuốt mặt cười, ta nhíu mi, trong gương hình nhân cũng giống thế, lúc này mới tin chuyện ta liền là “Ta” .

Xinh xắn môi, mảnh khảnh lông mi tôn lên cái mũi cao , có vẻ đã động lòng người lại không mất đáng yêu, hấp dẫn người ta nhất đích thị cặp mắt hạnh to lại trong veo như nước, nhìn quanh trong lúc đó, mà lại ẩn ẩn lộ ra một loại cảm giác vừa thấy đã thương , đây chính là thần sắc ta cho tới bây giờ đều sẽ không có , để cho ta có chút không thói quen.

Thân thể này tuyệt đối không thua kém Lệ phi, chẳng qua sắc mặt có chút tái nhợt, có vẻ không có sinh khí, xem ra ta phải chăm sóc bảo dưỡng một phen.

11. Chương 11: Thái Hậu

Tiểu Cúc nhẹ nhàng đẩy đẩy ta còn đang ngây người , ta lúc này mới phản ứng kịp nguyên lai đã chải chuốt hoàn tất , xấu hổ đứng lên, sợ bị Tiểu Cúc nhìn ra chút gì không đúng.

“Nương nương, bây giờ đã trở về Dư Điện cung, là lúc người nên hưởng phúc , đừng hồi ức những chuyện không vui trước kia .” Xem ra Tiểu Cúc là muốn quên đi, bất quá như vậy cũng được.

Quay đầu nhìn nàng tươi cười một cái , liền đi tới phía sau bình phong , nơi đó sớm đã có nha hoàn cầm quần áo đang chờ rồi.

Toàn bộ chỉnh lý hoàn tất, phát giác toàn thân quá nặng, đặc biệt trên đầu, không biết cảm cho ta bao nhiêu cây trâm nữa, tuy rất không thích, vẫn lại chỉ có kìm nén , chẳng thế thì sợ lại va chạm vào cái gì pháp lệnh ở nơi này , đợi sau khi thỉnh an hoàn tất trở về sẽ đem chúng nó đều lấy xuống.

Bởi vì hôm nay chính thức ăn mặc cẩn thận, ta không khỏi chính mình bước một cách “Ổn trọng” , vất vả hướng về phía Yến Ninh cung bước vào.

Dọc theo đường đi, trong lòng càng ngày càng khẩn trương, không biết thái hậu này là người như thế nào , có thể ngồi vào vị trí này khẳng định hẳn không phải là một nhân vật đơn giản, ta nên càng thêm cẩn thận mới đúng.

Đi tới Yến Ninh cung, ta đưa mắt nhìn nhìn bằng hiệu, “Yến. Cung” , nhìn ở giữa mấy cái chữ phồn thể, yên lặng đem nó ghi tạc trong lòng, cái chữ kia khẳng định đọc là “Ninh” rồi. Nghe được bên trong truyền ta đi vào, lại chỉnh lý một phen suy nghĩ dời bước đi vào trong.

Đi tới giữa đại điện , dừng lại hành lễ nói: “Dư phi thỉnh an thái hậu , thái hậu vạn phúc.” Từ đầu đến cuối ta đều không có dám ngẩng đầu, nơi này áp lực đến nỗi ta nghĩ muốn lập tức chạy đi.

“Uh, miễn lễ, nghe nói Dư phi thân thể đã khôi phục, thật là một chuyện đáng cao hứng a.” Thanh âm của nàng ôn nhu , tuyệt không như là một người làm thái hậu.

“Tạ thái hậu nhớ thương, Dư phi đã không còn đáng ngại rồi.” Rất tò mò diện mạo của nàng , xác thực không dám ngẩng đầu nhìn nàng, sợ phạm vào kiêng kỵ, chỉ có thể chờ nàng để cho ta ngẩng đầu lên.

“A...? Đã không còn đáng ngại sao? Như thế ai gia lo lắng thật đúng là dư thừa a.” Thanh âm của nàng đột nhiên trở nên lạnh chút, trong lòng ta cả kinh, vừa mới là chính mình sơ suất quá.

“Thái hậu thứ tội, ” ta dừng một chút, nhất thời quên mình như thế nào xưng hô chính mình trước mặt nàng, mở miệng một tiếng Dư phi kêu, rất không dễ gọi, “Dư phi tuyệt không ý này.”

“A..., kia trái lại ai gia oan uổng người rồi.” Nàng tuyệt đối là cố ý ! A, muốn ở trong trứng gà tìm xương sao?

“Thái hậu như thế nào oan uổng Dư phi, vừa mới là Dư phi nói lỡ , mong thái hậu trách phạt.”

“Thôi, người vừa mới lành bệnh, nếu là ta trách phạt, chẳng phải là mượn cớ, nói ta cái này thái hậu không đủ nhân từ sao?”

“Thái hậu giáo huấn đúng ạ, Dư phi nhớ kỹ.”

Câu trả lời của ta để cho nàng có chút trở tay không kịp, vốn nghĩ muốn lại từ trong lời nói của ta tìm sai lầm, làm cho ta mắc thêm lỗi lầm nữa, lại không nghĩ rằng ta cứ như vậy thu liễm, sau cùng một câu lại ý tứ hàm xúc không rõ như thế.

“Ha ha, không thể tưởng được Dung nhi lần này bệnh chẳng những không có ảnh hưởng đến người, lại vẫn cho người trở nên cơ linh không ít a.” Thanh âm của nàng lại trở nên nhu hòa , lại nghe được đầu ta như muốn nổ tung. Dung nhi? Người nào? Bị bệnh đúng là ta, ta, Dư phi, Hạ Phù Dung, Dung nhi, OK, là bảo ta.

“Thái hậu quá khen.” Ta phúc phúc thân.

”Ha ha, Dung nhi là đang trách ai gia vừa mới thử người ?

Trên mặt của ta lập tức xuất hiện ba đường hắc tuyến, thử, thử thách ỉ ‘Dư phi không dám trách cứ thái hậu.”

“Người xem người, lại vẫn mở miệng một tiếng thái hậu ,Dư phi như thế không quen, người trước kia có lẽ không có kêu qua ai gia như vậy.”

Ngữ khí làm như oán trách , để cho ta có chút khó có thể tiếp thu, tới cùng vị thái hậu này có phải cùng một bên với ta hay không? Trước cảm giác giống dịch nhân, hiện tại cảm giác là thân nhân.

“Vâng, Dung nhi tuân mệnh.” Thật sự không biết trước kia “Ta” là như thế nào xưng hô với nàng, để cho ta không tin vừa khẩn trương đứng dậy, không cần làm lộ mới tốt.

“Dung nhi, tới, đến bên ai gia .” Nàng vừa nói vừa vỗ nhẹ nhẹ chụp phượng ý của nàng, tâm lý của ta nhỏ nhỏ bị kích động lấy một phen, kia đúng là chỉ có thái hậu mới có thể ngồi nha

~Cường chế trong lòng hưng phấn, khom người, “Tạ. Rồi.” Kim nén hồi lâu liền bắn ra chữ “Rồi.” Thật sự không rõ ràng lắm nên như thế nào kêu nàng, sợ gọi sai bị lộ. Theo lý thuyết mẹ của trượng phu nên gọi bà bà , nhưng này là cổ đại a, cổ trang diễn trò thấy thiếu, có như thế một điểm mơ hồ ẩn tượng cũng không nhớ ra được, mà còn chỗ này vạn nhất chính mình xưng hô cũng nói không chừng a.

Nàng ngẩn người, “Dung nhi, có cái gì ủy khuất muốn nói sao?” Thái hậu xem ta như vậy, tưởng là ta có lời muốn nói .

Ta chỉ có thể biết thời biết thế, chẳng thế thì chẳng lẽ muốn nói cho nàng ta đã quên cách xưng hô với nàng? “Ta. Hu hu.” Còn chưa nói là chuyện gì, ta che mặt giả khóc lên, có thể kéo một chút thời gian liền kéo. Trời ạ, tối cùng muốn nói chuyện gì a, nói không nên lời ta đã có thể chết chắc rồi.

“Ai, Dung nhi ủy khuất ai gia biết, người là ai gia ưa, ai gia như thế nào không đau người? Chỉ là người khi đó bệnh điên, lại có thể nào cùng những phi tử khác đạt được hoàng thượng sủng ái? Huống chi nếu phi tần có bệnh, không phải bị đẩy vào lãnh cung liền là bị trục xuất trở về, ai gia nghĩ muốn hết biện pháp mới giữ được người ở trong cung.” Thái hậu vừa nói vừa đi xuống đỡ ta qua cùng nàng ngồi chung, trong lòng ta quỳnh lên, lại ra sức chớp mắt lệ, ngàn vạn lần đừng làm cho nàng xem ra ta là giả khóc a.

12. Chương 12: Hoàng Thượng

Ta khóc mạnh mẽ xem ở trong mắt thái hậu, lại thành là chịu ủy khuất lớn lao, “Dung nhi, Dung nhi ngoan, là mẫu phi cho người chịu khổ rồi.” Nói xong đem ta ôm nhẹ vào lòng, mà nàng lại bắt đầu nhẹ nhàng nức nở . Trong lòng ta nho nhỏ ray rứt một phen, càng thêm khó hiểu, ta khóc liên tít , nàng đi theo khóc cái gì.

“Mẫu phi, đừng khóc , đều là Dung nhi không tốt, hại mẫu phi thương tâm, mong mẫu phi trách phạt.” Rốt cuộc biết như thế nào xưng hô nàng, trong lòng tảng đá lớn cuối cùng rơi xuống.

“Người xem người, hiện tại mở miệng kêu mẫu phi làm ai gia trong lòng ấm áp dễ chịu , đã lâu không có nghe đến thanh âm của Dung nhi , tối, để cho ai gia nhìn xem, một lần đi đã ba tháng, ai gia thật sự là nghĩ muốn Dung nhi a.” Nói xong, nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của.

Cảm thụ được đôi tay mềm mại mảnh mai của nàng, cực kỳ ấm áp, cảm giác giống như tay mẹ , trong lòng không tin đối nàng thiện cảm hơn vài phần. Chạm rai ngẩng đầu nhìn nàng, rất đẹp, xem ra nhiều lắm chỉ hơn 30 chữ mấy, không biết là nàng bản thân liền trẻ hay vẫn lại là chăm sóc bảo dưỡng tốt.

“Gầy, gầy, Dung nhi, đúng là khổ người rồi.” Nói xong lại vừa muốn bắt đầu khóc, ta vội vàng an ủi, “Mẫu phi như vậy quan tâm Dung nhi, Dung nhi có khổ cũng hiểu được giá trị , chỉ cầu mẫu phi đừng vì Dung nhi thương tâm nữa.” Cái gì kêu nữ nhân làm bằng nước , ta hôm nay xem như thật sự kiến thức rồi.

“Ha ha” thái hậu nín khóc mà cười, “Dung nhi lần này lành bệnh, miệng nhỏ cũng ngọt a.” Nói xong, lấy tay nhẹ nhàng điểm điểm cái mũi của ta.

Lúc này, một thái giám khom người đứng ở cửa, thái hậu nhìn đến hắt liền lạnh khẩu khí hỏi, “Chuyện gì?” Xem ra thái hậu hiện tại rất không hi vọng bị người quấy rầy.

“Bẩm thái hậu, hoàng thượng cùng Lệ phi nương nương tới thỉnh an thái hậu.” Thái giám vừa nói, để cho thái hậu nguyên bản còn có chút không thoải mái trong lòng lập tức lại sung sướng đứng dậy, đối với thái giám gật gật đầu, tiểu thái giám lại khom người thối lui ra ngoài, nàng xoay người đối ta nói: “Chờ một lúc hoàng nhi đến đây cần phải biểu hiện một chút, cho hắn biết người đã khỏi hẳn, nói không chừng.” Câu nói kế tiếp nàng cũng không có nói xong, ái muội nhìn ta một cái.

Ta bị nàng xem được một trận ác hàn, bỏ qua một bên mắt, một người nhẵn tâm vứt bỏ thê tử , ta như thế nào đều đối hắn không có thiện cảm.

Hành động này của ta lại bị thái hậu xem thành là thẹn thùng không dám nhìn nàng, nàng ha ha cười, giữ chặt tay của ta nói, “Có cái gì e lệ , tối, chúng ta đi đón hoàng nhi.”

Cảm giác này. Rất quen thuộc, để cho ta nhớ tới ở hiện đại, mẹ nói bóng nói gió để cho ta tìm bạn trai, đột nhiên cảm thấy được lúc ấy chính mình cực tuyệt để ẹ thương tâm cực kỳ đi, nếu thời gian có thể

quay lại , ta nhất định sẽ thuận theo nguyện vọng này, đáng tiếc. Cười khổ một cái, cái gì đều đã trở về không được.

Tu Hồng Miển vừa tiến đến liền nhìn đến một màn như vậy , thái hậu chính đang lôi kéo tay Hạ Phù Dung , mà Hạ Phù Dung lại cười khổ, nếu như trước kia, nàng nên là cực kỳ ngạo mạn ở trước mặt Lệ phi khoe ra mới đúng.

Lệ phi nhìn đến thái hậu kéo tay Hạ Phù Dung , trong lòng nhất thời không phải tư vị, chính mình mỗi ngày tới thỉnh an thái hậu , vì thái hậu đưa các loại trân bảo, mà xem ra lại vẫn kém một cái bà điên?

“Lệ nhi thỉnh an mẫu phi , mẫu phi vạn phúc.”

“Hồng Miển thỉnh an mẫu phi, mẫu phi vạn phúc.”

Cùng lúc hai thanh âm thỉnh an nói ra , phá suy nghĩ của ta , ta lấy lại tinh thần, làm bộ không thèm để ý đến một đôi đang đứng ở đó , không tin trước mắt sáng lên. Trai tài gái sắc, uh, cực kỳ xứng.

“Uh, không cần đa lễ.” Thái hậu đối bọn hắn cười cười.

Đột nhiên cảm thấy trên tay lực đạo tăng thêm , khó hiểu quay đầu nhìn nhìn thái hậu, thấy nàng vẫn đang cười nhìn bọn hắn, đột nhiên phản ứng kịp ta còn không có khẩu kiến hoàng thượng. Ai, ta thương cảm đầu gối. Một bên ở trong lòng thở dài , một bên ngồi chồm hổm xuống, “Dư phi khẩu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Hạ thấp đầu xuống vẫn không có nâng lên tới, bởi vì mặt trên một bên yên tĩnh, giống như một loại hít thở không thông , để cho ta ngồi ở chỗ này không biết làm sao.

Rốt cục, thanh âm của thái hậu phá vỡ yên lặng, “Dung nhi có cái gì yêu cầu cứ việc nói ra, hà tất hành lễ lớn như vậy , mau đứng lên.” Nói xong, dịu ta đứng dậy.

Ta lúc này mới phản ứng kịp nơi này phi tần thấy hoàng thượng chỉ cần hành lễ phúc thân , như loại này quỳ lạy đại lễ là không cần làm , ai, nhất thời khản trương vậy mà đã quên.

“Như thế nào, Dung nhi gặp được phiền toái gì sao? Tới cùng có chuyện gì cần hành lễ lớn như vậy ? Nói cho trẫm nghe, trẫm nhất định sẽ giúp .” Thanh âm của hắn trầm thấp mà lại dồi dào từ tính, nghe giọng điệu hắn ôn nhu như thế để cho ta không tin có chút mê hoặc, nhìn hắn trước đối “Ta” làm chuyện, không giống như là người sẽ đối ta sẵn sàng a. Nghi hoặc giương mắt, đối diện hắn ôn nhu tươi cười, nhưng tươi cười chưa đạt tới đáy mắt, trong mắt lại có một tia Trào phúng?

Nhú nhú mày, cảm giác được bên cạnh có một ánh mắt đốt cháy người, thoáng nhìn lại nhìn đến Lệ phi đang dùng ánh mắt tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm ta, một phen liền bình tĩnh đại ngộ. Hắn tận lực ôn nhu mục đích cũng không phải đối ta, mà là Lệ phi, dùng ôn nhu đối ta để cho Lệ phi bất mãn. Cực kỳ khó chịu chuyển xem qua trừng mắt nhìn hoàng thượng liếc mắt một cái, trong mắt hắn làm như không thể tin có một phen chấn động, chỉ một giây lại không thấy tung tích, trên mặt nhưng từ đầu đến cuối đều mang theo ý cười. Trong lòng ta không tin cười lạnh, thật sự là con hồ ly xảo hoạt.

13. Chương 13: Quyết Đấu

“Hạ Phù Dung, trước kia là ta xem thường ngươi.” Ánh mắt Lệ phi phức tạp nhìn ta một cái.

“Quá khen quá khen.” Ta khom người, hướng nàng nhú mày, nàng tức giận hai mắt trợn ngược

Ngất xỉu?

Tiểu Cúc nhanh tay bước lên đỡ nàng “Lệ Phi nương nương, Lệ Phi nương nương, ngài không có việc gì chứ?”

“Mau đưa Lệ phi trở về Duệ Hoa cung, truyền thái y qua đó.” Tu Hồng Miển quát chói tai, tất cả mọi người sợ tới mức quỳ xuống, một tiểu thái giám run rẩy chạy đi gọi thái y.

Hắn tiếp nhận Lệ Phi trong tay Tiểu Cúc, ánh mắt sắc bén nhìn ta. Nhìn ánh mắt đó của hắn tìm ta muốn nhảy ra ngoài, quả nhiên không thể khinh thường khí thế của hắn.

Suy nghĩ một chút, mình thật ủy khuất, chính là nàng đến trêu chọc mình, mình không sinh khí thì thôi, chỉ là ngắt đi thôi tại sao lại trách mình? Nếu hiện tại người ngắt xỉu là mình chắc chắn là hắn sẽ không quản a.

Tu Hồng Miễn nhìn người đầu sỏ làm Lệ phi giận đến ngắt xỉu đang thất thần, trong mắt tràn ngập tức giận.

“Bãi giá Duệ Hoa cung, Dư phi, cùng trầm qua đó.” Tu Hồng Miễn nói xong câu đó, ôm Lệ phi xoay người đi.

Lúc này vẫn là Dung nhi, nhanh như vậy lại đổi thành Dư phi rồi. Trong lòng ta toát mồ hôi, đi theo sát Tu Hồng Miễn.

Dọc theo đường đi suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy kì quái, theo tin tức ta biết được, Lệ phi này khẳng định không phải là một nhân vật tầm thường, làm sao dễ dàng bị ngắt như vậy? Có lẽ là. . . . ta nhếch khóe miệng.

Đi tới Duệ Hoa cung, ngẩng đầu nhìn tên cung “Duệ cái gì cung”, trong lòng ghi nhớ, đây là chữ thứ hai ta học được khi tới đây “Hoa”.

Khi đi vào nhìn thấy màu hồng lòe loẹt, màn sa màu đỏ, khăn phủ giường màu đỏ, cả chăn cũng màu đỏ. Rất hợp với tính cách của nàng, nhưng lại để cho ta cảm giác lo lắng đề phòng, chỗ này làm cho ta có cảm giác “Can đảm”. Thật ra cái gì cũng không xảy ra, nhưng mà càng như vậy càng làm cho người ta cảm giác sợ hãi, việc gì không biết thì lại càng kinh khủng.

Thái y đến rồi quỳ thỉnh an Tu Hồng Miễn, Lệ phi từ từ tỉnh lại, thật sự là đúng lúc.

Thái y thấy Lệ phi tỉnh lại, bắt mạch cho nàng xong, bốc thuốc phù hợp rồi lui xuống.

“Hoàng thượng.” Lệ phi như bệnh nặng, nhu nhược nhẹ nhàng mở miệng.

“Lệ nhi, bây giờ cảm thấy như thế nào?” Tu Hồng Miễn ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng nắm tay Lệ phi, ân cần hỏi.

Trên mặt Lệ phi đỏ bừng, ta bĩu môi, vợ chồng đều đã già, vậy mà nắm tay cũng đỏ mặt?

Lệ phi giễu cợt liếc nhìn ta một cái, ta cũng không hiểu ý ta ở cái chỗ này lúc này là không thích hợp, ai biểu nàng giả bộ ngắt xỉu hại ta.

Ta mỉm cười nhìn bọn họ, không có điểm nào giống như muốn đi ra ngoài.

Trong mắt Lệ phi hiện ra sự tức giận, Tu Hồng Miễn nhìn theo ánh mắt nàng mới quay đầu lại nhìn ta “Sao vậy, Dư phi còn đứng ở đây là muốn dùng cơm trưa sao?”

Ta thật rất tức giận, rõ ràng hắn bảo ta tới đây, hiện tại chê ta chướng mắt rồi hả? Thật xem ta như xe taxi sao, gọi thì tới đuổi thì đi?

“A. . . ? Còn có thể ở đây dùng cơm trưa sao, như vậy cũng tốt.” Câu trả lời của ta làm tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Tu Hồng Miễn nhìn thấy ta không biết điều như vậy “Dư phi nếu còn có việc gì thì trở lại Dư Diệp cung đi.”

Sao, hiện tại coi ta như xe buýt công cộng, xong việc đuổi đi? “Không có việc gì, ta có thể có việc gì chứ, ha ha.” Ta không làm theo ý các người.

Tu Hồng Miễn nhú mày, khóe miệng nhếch lên độ cong hoàn mỹ “Nếu Dung nhi rảnh rồi, Trầm đến Dư Diệp cung bồi nàng thì tốt rồi? Nói xong định đứng lên buông lỏng tay Lệ phi đi tới phía trước.

Mặt Lệ phi tại Tu Hồng Miễn quay mặt đi trở nên âm ngoan, trong nháy mắt nàng xoay đầu xem ta, ta lập tức dời mắt đi nơi khác, cái loại ánh mắt khủng bố của nàng nhìn mình chỉ sợ tối nay ngủ không được.

Tu Hồng Miễn đi tới, thân ta trong nháy mắt trở nên cứng ngắt “Dung nhi, thời gian này nàng chịu khổ nhiều rồi?”

Cảm nhận được ánh mắt sắc bén vẫn bám trên người mình, phía sau lưng nàng toát ra mồ hôi lạnh “ Vãn, vẫn hoàn hảo.”

“Dung nhi tại sao lại khấn trương như vậy? nàng còn oán trách trăm sao?” Tu Hồng Miễn nói xong, tay trái nhẹ gỡ cầm ta lên, để ta đối diện với hắn.

Làm như thiên vạn bả đao bay tới, cả thân người ta phát run, ánh mắt không biết nên nhìn hướng nào. Nuốt một ngụm nước bọt, Tu Hồng Miễn! ta với ngươi có thâm thù đại hận sao, không nên thân mật trước mặt Lệ phi như thế. Thật sự muốn cho ta về sau không có một ngày an ổn, trong đầu trống rỗng, chỉ mấy móc trả lời “Vãn, vẫn hoàn hảo.”

“Ha ha, Dung nhi suy nghĩ gì thế, như thế nào hỏi một đằng trả lời một nẻo vậy?” Nói xong cười nhẹ nhàng nhu nhu chớp mũi của ta.

“ Nô tài khấu kiến hoàng thượng.” Ta giống như nhìn thấy cửu tinh hướng thái giám đang cắt ngang hiện tại.

“Miễn lễ, chuyện gì?” Tu Hồng Miễn cũng không buồn bực, quay đầu hỏi

14. Chương 14: Hạ Thừa Tướng

“Bẩm hoàng thượng, Hạ Thừa tướng ở đại điện cầu kiến.” Thái giám nói xong, nhìn thoáng qua Hạ Phù Dung.

“Cảnh Nhân, người đi trước dâng trà cho Hạ Thừa tướng, để hắn chờ một chút.” Thái giám khom người thối lui ra ngoài. Quấn, quấn người? Ta nhện không được hưởng hắn quỳ xuống.

“Ái phi có chuyện gì thế?” Tu Hồng Miễn nhìn biểu tình quái dị của Hạ Phù Dung, thấy thế nào cũng cảm thấy nàng không hợp với nơi này.

“A, không, không có việc gì. Chỉ là thân thể có chút không thoải mái.”

“Xem ra ái phi nên nghỉ ngơi nhiều hơn, phụ thân của nàng sốt ruột ái nữ, chúng ta đến đại điện đi.” Tu Hồng Miễn nói xong nhìn chằm chằm Hạ Phù Dung.

Lòng ta trầm xuống, nguy rồi, người khác nhìn không ra ta không phải là Hạ Phù Dung, nhưng phụ thân cũng nhìn không ra sao? Huống chi mình cũng không biết Hạ Phù Dung trước mặt phụ thân sẽ có thái độ gì, kiêu căng? Hiểu chuyện? Hay là nghe lời như cừ non?

“Thế nào, dường như ái phi không muốn không đi gặp Hạ Thừa tướng?” Tu Hồng Miễn nói xong cũng không có bỏ qua bất cứ biểu tình nào trên mặt Hạ Phù Dung, mình không có đoán sai, Hạ Phù Dung này.

“Làm sao có thể, ha ha. Hoàng thượng lo lắng quá nhiều, thần thiếp cũng muốn gặp ngay phụ thân.” Ta giấu bối rối trong lòng, trả lời thật bình tĩnh.

“Hoàng thượng, nếu là Hạ Thừa tướng đến thần thiếp cũng muốn gặp mặt.” Lệ phi nằm ở trên giường cũng mở miệng nói.

Ta cảm thấy thật kỳ quái, phụ thân ta đến đây vì sao nàng cũng muốn đi gặp?

“Đúng, nhưng thân thể Lệ phi.”

“Không có gì đáng ngại, có việc gì có thể so sánh với việc cha nuôi tới đây.”

Giống như thiên lôi bổ trúng đầu, nàng là con gái nuôi của phụ thân? Vậy không phải là em gái nuôi của ta sao?

“Bãi giá Thái Càn cung.”

Đi đến Thái Càn cung, ngẩng đầu nhìn bảng tên, một dạng với chữ giản thể, trong lòng thất vọng, mắt đi cơ hội học thêm một chữ. Vừa vào đại điện, nhìn đến thân hình cao lớn đứng ở giữa điện, oa, không phải đâu, thì ra phụ thân ta lại trẻ tuổi như vậy? Người này xem ra giống hơn hai mươi tuổi, nghĩ đến người cổ đại biết điều dưỡng, mà còn sinh dục rất sớm là có thể lý giải rồi. Bất quá hấn thật đẹp trai, trách không được có thể sinh ra ta đẹp như vậy, ha ha, trong lòng tự kỷ một lúc.

Vì muốn thể hiện sự sốt ruột, ta đi đến bên hấn “phụ thân, nữ nhi thật nhớ người.” Nói xong giả khóc dựa vào trong lòng hấn.

Cảm giác được thân thể hấn cứng ngắc, trong lòng sinh ra dự cảm không tốt.

“Dung nhi, con. . . .Con không sao chứ?”

“Cha nuôi.”

Ta quay đầu lại nhìn một màn trước mặt, hiện tại thân thể của ta cứng ngắc.

Một vị trung niên hơn bốn mươi tuổi đang đứng lên từ ghế, thần sắc không thể tin được nhìn ta, mà Lệ phi đang đứng bên cạnh hấn. Nếu ta đoán không sai hấn mới đúng là phụ thân của ta. Hiện tại dựa sát vào nhau vị này là. . . .

“Trong lòng phụ thân có từng nghĩ đến Dung nhi?” Ta làm như đang trách cứ phụ thân.

“Phụ thân làm sao có thể quên Dung nhi.” Quả nhiên là hấn, nhìn trong mắt hấn là sự đau lòng, trong lòng ta tự trách, bất quá, hiện tại ta nói như thế nào hóa giải việc nhận sai “Phụ thân”?

“Dung nhi tại Thanh U các chưa bao giờ quên tưởng niệm phụ thân, Dung nhi nhớ nhà, Dung nhi muốn về nhà.” Nói xong, ta che mặt giả bộ khóc, trong lòng suy nghĩ liên hồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, ta làm sao giải thích chuyện vừa rồi.

“Dung nhi.” Hạ Thừa tướng nghẹn ngào đi tới, đem ta kéo vào trong lòng

“Dung nhi chịu khổ rồi.”

“Dung nhi không khổ, có thể gặp lại phụ thân, cho dù có khổ Dung nhi cũng không sợ.” Ta chậm rãi ngẩng đầu, nhìn phụ thân “phụ thân, người suốt ngày phụ giúp hoàng thượng vì nước vì dân, người xem, người đã có tóc bạc rồi.” Nhìn đến trên trán hấn có tóc bạc, ta chợt lóe ý nghĩ “Bất quá trong lòng của Dung nhi phụ thân vĩnh viễn giống như mới hai mươi tuổi.”

“Ha ha, Dung nhi vừa rồi là cố ý?” Nghe ta nói xong, Hạ thừa tướng cực kì vui sướng.

“Không có a, Dung nhi vừa rồi thật sự cho rằng phụ thân trẻ tuổi như vậy a.” Ta làm nũng trả lời, người sáng suốt đều biết ta cố ý. Như vậy tránh được diện mạo thật, chỉ nói tuổi tác, Hạ tướng quân trong lòng ta luôn luôn là người trẻ tuổi, làm cho Hạ Thừa tướng uyển chuyển trước mặt hoàng thượng.

“Dung nhi, con đã lớn như vậy mà vẫn còn làm nũng.” Hạ Thừa tướng làm như oán trách nhu nhu trên trán ta, con người trong mắt hấn là sự tán thưởng.

“Cha nuôi, muội muội lần này hết bệnh, thông minh còn hơn trước kia, càng hiểu chuyện hơn trước.” Lệ phi mỉm cười nói với Hạ thừa tướng.

“Ừ, lần này Dung nhi có thể nói là gặp họa được phúc.” Hạ Thừa tướng cười ôn nhu nhìn ta.

“Việc này cũng phải nói là nhờ Tiểu Cúc chăm sóc con rất tốt.” Ta quay đầu cười nhìn Tiểu Cúc.

Tiểu Cúc hạ thấp người nói “Đó là bổn phận của nô tỳ phải hầu hạ chủ tử thật tốt.”

15. Chương 15: Hồi Phủ (Một)

Ta lập tức tiến lên nâng dậy Tiểu Cúc, “Người xem người, ban đầu ở Thanh U các chúng ta không phải nói xong rồi à, người không cần hành lễ với ta.”

Nghe xong lời nói của ta, Lệ phi mắt quét một phen Tiểu Cúc, ta vừa mới lập lời nói nước đôi, đầy đủ để cho Lệ phi có rất nhiều mơ màng rồi.

Tiểu Cúc bị ánh mắt của Lệ phi làm sợ tới mức run lên, ngẩng đầu thần sắc phức tạp nhìn ta, nàng tựa hồ rốt cuộc biết trước ta đối nàng dùng ánh mắt xin lỗi là cái ý tứ gì rồi.

“Dư phi muội muội cùng Tiểu Cúc thật đúng là chủ tớ tình thâm a.” Lệ phi mắt lé liếc ta cùng Tiểu Cúc một cái.

“Đúng vậy a, ban đầu ở Thanh U các, nếu không có Tiểu Cúc muội muội. . . .” Ta cố ý không có nói xong, hiểu trong lòng mà không nói.

Vốn chuyện thân thể của ta đột nhiên khôi phục cũng đã cực kỳ làm cho người ta hoài nghi, hiện tại ta lại vừa nói như vậy, tựa hồ đáp án cũng chẳng cần thiết nữa. Tại lúc phát hiện bí mật của Tiểu Cúc kia, ta biết liền nhất định ảnh hưởng đến vận mệnh của nàng, bất đồng ngay tại lúc ta nghĩ muốn khi nào thì để cho nàng trôi lên.

Tiểu Cúc bịch một tiếng quỳ xuống, “Dư phi nương nương nhận được trên trời chiếu cố, khẳng định thân thể có thể an khang, sống lâu trăm tuổi. Tiểu Cúc chẳng qua là làm việc chính mình phải làm.” Tiểu Cúc nói sau cùng một câu, khi đó nhìn Lệ phi liếc mắt một cái, làm như nói cho Lệ phi, việc nàng để cho chính mình làm cũng đều đã làm.

“Uh, Tiểu Cúc quả thật nên làm như thế nào liền làm như thế. Mau dậy đi, trên mặt đất thật lạnh.” Ta cố ý tăng thêm cái chữ nên kia, thấy được ánh mắt Lệ phi chột lóe, giấy lát lướt qua, bao nhiêu ánh mắt quen thuộc a, ta đã từng ở trong mắt Tiểu Cúc cũng nhìn đến quá a.

Tiểu Cúc trên mặt đất lạnh run, ta nâng đỡ vài cái cũng chưa nâng dậy tới, trong lòng đột nhiên có chút áy náy, nàng mới hơn mười tuổi a, bất quá còn là một đứa trẻ. Hiện tại Lệ phi khẳng định hẳn sẽ không lại dùng nàng, có lẽ, có thể kịch giả tình thật, để cho nàng thật sự làm tâm phúc của ta. Nhưng mà nàng là một người đã từng hại ta, lại vẫn đáng tin nhiệm sao?

Miễn cưỡng kéo nàng vẫn đang quỳ trên mặt đất, không dám lại nhìn ánh mắt nàng.

“Dung nhi, nương người đúng là rất nhớ người, còn có nhị tỷ của người, hôm nay thiếu chút nữa liền đi theo ta tiến cung đến đây.” Hạ Thừa tướng hiền lành nhìn ta, từ trong mắt hẩn, ta xem thấy chân thành, cùng tình thân xa cách đã lâu. ánh mắt như vậy không phải nên thuộc về mẫu thân sao? Ta cho tới hôm nay mới biết được, nguyên lai phụ thân, cũng sẽ có vẻ mặt như vậy. Phụ thân, từ ngữ có bao nhiêu xa lạ.

“Hoàng thượng,” ta xoay người nhìn Tu Hồng Miễn, “Dung nhi hôm nay có một chuyện muốn nhờ, không biết hoàng thượng còn nhớ không?”

Tu Hồng Miễn cười nhạt gật đầu.

“Dung nhi muốn về nhà mẹ đẻ một chuyến, sợ mẫu thân sốt ruột, mong hoàng thượng thành toàn.” Ta cúi đầu, nói rất thành thành khẩn khẩn. Người ngoài xem ra là suy nghĩ người nhà mới nói ra lời tâm huyết như thế, mà nội tâm ta rốt cuộc tìm được một thỉnh cầu hợp lý, may mắn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tu Hồng Miễn nhìn Hạ Phù Dung, ngừng vài giây mới nói, “Nếu sợ mẫu thân sốt ruột, trầm há lại không thành toàn cho ái phi?”

Hạ Thừa tướng nghe xong vui sướng chấp tay hành lễ, “Tạ hoàng thượng thành toàn.”

Ta cũng đi theo phúc phúc thân, ngẩng đầu khi đó vừa lúc chống lại ánh mắt phụ thân ý tứ hàm xúc không rõ, trực giác nói cho ta biết, này không phải ánh mắt vui sướng của một người phụ thân khi nghe được nữ nhi có thể về nhà. Xem ra, bọn hẩn quả nhiên là có bí mật, chẳng lẽ cùng hai vật kia có quan hệ?

Đột nhiên ý thức được chuyện có tính nghiêm trọng , nếu là trở về hẳn để cho ta đem hai thứ kia lấy ra nên làm cái gì bây giờ, chẳng lẽ nói cho hẳn có một cái đã bị ta ăn? Tuy không phải tình nguyện .

Thật sự là trốn được sài lang lại tới hổ đói a! (thanh minh thanh minh, ta nói sài lang hổ đói là chuyện tình, mà không phải người a...! Tác giả: ——! Người tại giải thích cho ai nghe? Hạ Phù Dung: đương nhiên là người xem a! Chẳng thế thì bọn hắn sẽ tưởng là ta không phải một cái nữ nhân có tâm địa thiện lương a ~ tác giả: nguyên lai người lại vẫn biết có từ thiện lương a.)

Vốn tưởng rằng trở về nhà là chuyện nhỏ, dọn dẹp một chút là có thể đi tới. Ai biết vẫn còn phải tính ngày tốt, mặc cung trang, ngồi an toàn trên kiệu, ra đến cửa khi đó đập đập vài tiếng chiêng đồng vang lên làm ta sợ nhảy dựng lên, thiếu chút nữa xuyên qua đỉnh kiệu luôn .

Rất không dễ dàng mới đến , ta tinh tường biết đi tới thật lâu thật lâu, nhưng dọc theo đường đi ta đều đã không hề buồn ngủ, xem ra kia chiêng gõ thật sự có thâm ý a.

Có người thay ta xốc lên màn kiệu, ta tao nhã đi ra cổ kiệu, đùa giỡn cái gì, ta dù nói thế nào cũng là một nương nương, hoàng gia phong phạm cần phải có. (tác giả: này hoàn toàn là nữ trụ tự nhận là tao nhã. Hạ Phù Dung: chẳng lẽ như vậy đều vẫn còn không tính tao nhã? Tác giả: mời người đi trước gương soi xem một phen tao nhã khác nhau như thế nào, cảm ơn.) hình ảnh trước mắt để cho ta sửng sốt, đây là cái gì tình hình, ta không phải về nhà mẹ đẻ sao, như thế nào giống như gặp người lãnh đạo quốc gia vậy?

Khụ khụ, phía dưới là phóng viên lúc trước của bản đài trở lại đưa tin:

Hiện giờ mặt trời đã cao quá ngo hoàng phi Hạ Hách Na Phù Dung sẽ gặp tổng thư ký Hạ Hách Na Hoài An của Hạ phủ, hai bên cũng bắt tay từng người, song phương liền tiến hành hỏi thăm thân thiết .

Hạ Hách Na Phù Dung chỉ ra, Hạ Hách Na phủ là một trong những người phụ trợ lãnh đạo có thánh dụ của vương triều , hi vọng chuyến viếng thăm lần này sẽ thúc đẩy quan hệ song phương tiến thêm một bước phát triển.

16. Chương 16: Hồi Phủ (Hai)

Hình ảnh trước mắt để cho ta sửng sốt, đây là tình hình gì a, ta không phải về nhà mẹ đẻ sao, làm sao mà giống như đi gặp người lãnh đạo quốc gia vậy?

Cầm đầu là hai người có một vị ta đã thấy quá , Hạ Thừa tướng, còn vị kia nếu ta không đoán sai phải là Hạ phu nhân. Phía sau đứng ba nam một nữ, lại phía mặt sau nữa là sắp một hàng người thành hình chữ nhật , nhân số không sai biệt lắm có hơn trăm người. Nhìn đội hình lớn như vậy , ta thật có một loại kích thích muốn giơ tay phải lên, lại nói một tiếng: “Chào các đồng chí , các đồng chí vất vả rồi.” .

“Tham kiến Dư phi nương nương.” Mọi người đồng thời quỳ xuống, sợ tới mức ta một cái khụy chân . Vội vàng qua đi đỡ lấy Hạ Thừa tướng , làm cái gì a, nào có cha mẹ lại vấn an con cái .

“Dung nhi, ôi Dung nhi của nương, thật khổ cho ngươi rồi.” Đứng ở phía trước phu nhân lôi kéo tay của ta rồi bắt đầu khóc lên, nằng nằng quay đầu lại, phía sau mọi người cũng đều bắt đầu nức nở rồi.

“Nương, người đừng khóc a, nữ nhi hiện tại không phải khỏe mạnh đứng ở trước mặt người à.” Nhìn nàng còn có xu thế khóc không đi , ta vội vã hướng phu nhân cầu cứu, “Phụ thân, người nhanh khuyên nhủ nương, như vậy khóc lên có thể ảnh hưởng đến thân thể a.”

Hạ Thừa tướng vỗ vỗ lưng phu nhân ” được rồi, Ngọc nhi, đừng khóc nữa, nữ nhi rất không dễ dàng mới trở về, đừng làm cho nàng lại thương tâm nữa.”

“Điều tại ngươi điều tại ngươi, lúc trước ta đã nói không cho nàng tiến cung , Dung nhi nhà chúng ta trong lòng thiện lương, không phải đối thủ của Thượng Quan Lệ kia, ngươi lại cứ không nghe, ngươi xem, đem Dung nhi của chúng ta hại khổ như vậy.” Phu nhân cũng không có dừng , vẫn trách cứ Hạ Thừa tướng.

“Chuyện ban đầu là ta không đúng, nhưng là nếu đã thành sự thật, hà tất lại đề cập đến a.” Hạ Thừa tướng trong lòng cũng cực kỳ hối hận, lúc trước là chính mình quá khờ dại.

“Nương, thôi, hôm nay Dung nhi đều đã trở lại, người cũng đừng giận đối với phụ thân nữa , để cho Dung nhi thấy nhiều không tốt.” Phía sau một thiếu niên áo lam vừa nói vừa nhìn ta, nghĩ đến bọn hắn bốn người hẳn là huynh đệ tỷ muội của ta, nghe ý tứ hẳn , mẹ ta là biết được ta ở trong cung gặp nhiều bất lợi bắt đầu trách cứ cha ta thôi.

“Hừ, một câu không đúng có thể gạt bỏ hạnh phúc cả đời của nữ nhi chính mình sao?” Phụ nhân càng nói càng tức giận , “Dung nhi, chúng ta đi, đừng để ý cái người vì tư lợi hại người này.” Dứt lời, kéo tay của ta đi vào bên trong đi. Phía sau tất cả mọi người thức thời đều tránh ra xa nhất , xem ra mẹ ta ở trong phủ địa vị rất cao a.

Ta thuận theo mặc nàng lôi kéo đi, quay đầu nhìn thoáng qua bắt đắ dĩ phụ thân, lại nâng đầu lên vừa thấy bằng hiệu “Hạ Hách Na phủ” ? Ta không phải họ Hạ sao?

Dọc theo đường đi, nàng vẫn lải nhải lảm nhảm những thứ ta chưa từng nghe qua, đơn giản nói đúng là cha ta ích kỷ như thế nào , thế nào ủy khuất ta , nghe được trong lòng ta từng đợt âm áp, đây mới là nhà, đây mới chính là mẹ của mình a.

“Nữ nhi, tới, ngồi vào chỗ này với nương .” Hạ phu nhân trực tiếp kéo ta vào trong phòng nàng, đóng cửa lại, sau đó lại để cho ta ngồi ở mép giường nàng, “Đừng lo lắng, hiện tại ta và phụ thân người phân phòng ngủ, hẳn hẳn không vào.”

Nhìn vị mẫu thân tính trẻ con này, ta ha ha nở nụ cười, “Mẫu thân thật giống tiểu hài tử.”

Nàng vừa nghe lại bắt đầu oán giận , “Người nữ nhân không lương tâm , nương đúng là vì người bênh vực kẻ yếu, trái lại người lại vẫn đùa cợt ta, nếu không vì cha người, nương khẳng định sẽ vì người tìm một nhà khá giả, hiện tại sẽ hạnh phúc may mắn thật sự a.”

Ta bắt đắ dĩ cười nói, “được được được, mẫu thân tốt nhất , nữ nhân có mẫu thân thương , nhớ lại là đủ rồi, ta hiện tại cảm thấy được thật hạnh phúc.” Nói xong ta cúi đầu chui vào trong lòng nàng.

Ta cũng không phải một người thích làm nũng , chỉ là ta đừng không được nước mắt không nghĩ muốn làm cho người ta thấy. Từ khi đến nơi đây ngày ngày đều không khỏi lo lắng với đề phòng , tất cả là tốt cũng là giả dối , nhưng là mới cùng vị Hạ phu nhân này vừa mới ở chung, lại để cho ta có rất nhiều lần liên tưởng tới mẹ ta. Đột nhiên có chút ghen tị với Hạ Phù Dung, có cha mẹ yêu thương nàng như vậy, nàng trước kia ở trong phủ nhất định rất vui vẻ đi. Ít nhất, nàng có một cái gia đình đầy đủ .

Hạ phu nhân cảm giác được trong lòng một trận ầm nóng, nàng biết nữ nhi khóc. Trước kia nữ nhi rất thích làm nũng ở trong ngực nàng a, chỉ cần không hài lòng liền gục trong ngực nàng khóc lớn, nhưng là hiện tại, nàng không muốn để cho chính mình nhìn đến nước mắt nàng . Nữ nhi thay đổi, bắt đầu hiểu chuyện, nhưng cũng để cho nàng càng cảm thấy lòng chua xót. Chính mình có năm người con, Hạ Hách Na Phù Dung là nhỏ nhất, cũng rất tùy hứng, từ nhỏ nàng liền thích bám lấy chính mình. Tất cả mọi người cực kỳ sủng nàng, ở trong phủ ai dám để cho nàng chịu nửa phần ủy khuất? Nhưng là nàng bây giờ tựa như một con mèo nhỏ bị thương . Tuy vết thương chồng chất, lại quyết cường không chịu đem miệng vết thương của chính mình biểu hiện ra ngoài

.

Cảm nhận được Hạ phu nhân nhẹ tay trên lưng ta chạm rãi vỗ, cảm xúc của ta đã ổn định rất nhiều, vụng trộm lau khô nước mắt, ta mất tự nhiên ngồi dậy nói , “Nương, phụ thân bọn hắn đều còn đang ở bên ngoài chờ a, ta lúc này mới vừa trở về, chỉ sợ.”

Hạ phu nhân cũng biết làm như vậy có chút quá phận, lại vỗ vỗ tay của ta nói, “được, chúng ta ra ngoài, bất quá cũng đừng cho phụ thân người sắc mặt hòa nhã ”

Nghe xong lời của nàng, ta lại ha ha nở nụ cười, mẫu thân nhiều đáng yêu a.

17. Chương 17: Hạ Hách Na Phù Tuyệt

Đi đến đại sảnh, đã có rất nhiều người chờ ta ở đó, thấy chúng ta đến tất cả bọn họ đều đứng lên.

“Dung nhi. . .” Hạ Thừa tướng vừa muốn mở miệng, lại nhìn thấy Hạ phu nhân, đem lời muốn nói nuốt trở về.

Ta bật cười nói “Phụ thân có lời muốn nói với con sao?”

Hạ Thừa tướng vừa nghe ta nói ánh mắt tràn ngập vui sướng, vừa muốn mở miệng lại bị Hạ phu nhân ngắt lời “Dung nhi, các ca ca, tỷ tỷ của con đang ở nơi đây chờ con đã lâu, con không qua chào bọn họ một tiếng.”

Hạ phu nhân lại đưa cho ta vấn đề khó khăn, nhưng ta nghe và biết được ta là nhỏ nhất trong đây, nhưng làm sao biết được ai là ai đây?

“Muội muội là về nhà, không cần dùng cấp bậc lễ nghĩa, ngược lại sẽ xem bọn ta là người xa lạ rồi.” Nghe xong lời này, ta ngẩng đầu, là thiếu niên đứng ở phía trước, ta mỉm cười nói “Đại ca nói rất đúng, tất cả mọi người là người một nhà, nếu phân quá mức rõ ràng xem như người xa lạ.” Không ngoài ý muốn của nàng, người mở miệng là Đại ca.

Quả nhiên “Ha ha, Dung nhi vẫn nghe lời đại ca như thế, xem ra chúng ta là quá so đo rồi.” Thiếu niên mặc đồ trắng giả vờ bất mãn nói.

Người nói lúc này là đại ca, nghe phụ thân nói Nhị tỷ rất nhớ ta, trong bốn người thế này thiếu nữ duy nhất là nhị tỷ, còn lại hai người.

“Tam ca.” Ta gục đầu xuống kêu lên.

“Chuyện gì?” Một vị nam tử mặc hắc y đáp.

Tốt, đã xác định được thân phận, ta yên lặng nhớ kỹ khuôn mặt bọn họ “Huynh xem Tứ ca, vẫn nói đùa như thế.”

“Muội không phải không biết hấn, miệng quạ đen nhưng tâm hấn rất tốt, muội muội đừng trách.”

“ Tam ca nói sao, muội còn đem lời Tứ ca cho là thật, còn gì nữa?”

Tứ ca vừa nghe xong kêu oan cho chính mình “A, ai da, a, a, a, ta cũng có thời gian nói thật mà có được hay không.”

Mọi người nghe xong tất cả nở nụ cười, ta luôn cố gắng chú ý Nhị tỷ, nàng vẫn chưa nói chuyện cùng ta, thấy mọi người cười liên tục, nên phụ họa thì phụ họa, cảm giác quan hệ với ta cực kỳ bình thường, trừ bỏ ánh mắt nhìn ta. Nếu phụ thân lúc trước không nhắc tới, có thể ta sẽ không chú ý tới nàng.

Ăn xong bữa cơm, mẫu thân vẫn như cũ nhăm vào phụ thân, huynh muội chúng ta vẫn như cũ vừa nói vừa cười.

Trở lại phòng của mình, Nhị tỷ cuối cùng cũng tìm ta “Dung nhi dường như có rất nhiều tâm sự, tỷ tỷ đặc biệt đến đây nghe muội nói.”

Chỉ một câu ngắn ngủi, làm cho lòng ta ấm lại. Xem ra nàng là một thực nữ điển hình, nghe khẩu khí của phụ thân thì ở nhà ta và nàng quan hệ rất tốt. Ở nhà, trước mặt mọi người nàng rất ít nói, chắc là trước kia thường cùng ta tâm sự.

Muội muội rất nhớ tỷ, nhưng hôm nay thấy mặt lại không biết nói cái gì.” Ta nhợt nhạt cười.

Nàng sưng sốt, nhìn chăm chăm ta, ta chợt dạ, Hạ Thừa tướng và Hạ phu nhân cũng không nhìn ra cái gì, chẳng lẽ Nhị tỷ lại nhìn ra?

Muội muội có chuyện gì có thể nói với tỷ tỷ cũng không sao, hay là sau khi muội gả vào hoàng cung, tình nghĩa tỷ muội chúng ta lại như thế?”

Trực giác nói ta biết, người này cực kỳ thông minh, một người thông minh đơn thuần so với một người thông minh âm hiểm càng làm cho người ta e ngại.

Nhất thời trong lòng xuất hiện ý tưởng to gan. “ Lời nói của muội muội, tỷ tỷ sẽ tin tưởng?”

Nàng vừa nghe xong kiên định gật đầu.

“Muội không còn là Hạ Phù Dung trước kia.” Ta không xác định là nàng có thể tin tưởng, nhưng lần này ta lựa chọn tin tưởng trực giác của mình, mà còn đem lời nói vừa rồi mập mờ nói nước đôi, đến lúc tình huống không đúng, ta có thể nói là do trải qua nhiều chuyện tính cách thay đổi mà thôi.

Không ngờ nàng nhìn chằm chằm ta thật lâu rồi nói “ Tỷ biết.”

Phản ứng lần này của ta là kích động, nàng biết cái gì? Biết linh hồn ta xuyên không? Chẳng lẽ nàng cũng là người xuyên không?

“Một người ngay cả họ của chính mình cũng không biết, làm sao có thể là “Nàng”? Muội nghe bọn họ kêu Hạ Thừa tướng, cho nên mới nghĩ mình họ Hạ?” Nàng cười cười, chậm rãi nói “Chúng ta là gia tộc Hạ Hách Na, muội tên là Hạ Hách Na Phù Dung.”

Hạ Hách Na Phù Dung? Oa cảm giác cấp bậc lúc này được nâng thật cao. Bất quá, vì cái gì kêu phụ thân là Hạ thừa tướng chứ không phải Hạ Hách Na Thừa tướng?

” Vương triều của chúng ta họ Tu là quốc họ , vì thể hiện đúng đạo quân thần , cho nên chúng ta ở trong cung chỉ có thể dùng họ Hạ.

Ta bình tĩnh đại ngộ, cũng vì nàng nhìn ra suy nghĩ của ta bèn chấn động cùng kinh ngạc.

“Muội muội không cần sợ hãi, chỉ vì tỷ trước kia đối. . . .”Hạ Phù Dung” rất hiểu, cho nên chúng ta đều hiểu rõ qua ánh mắt, muội không tin có thể nhìn vào ánh mắt tỷ, có thể hiểu được ý của tỷ hay không?

Ta cố gắng thật lâu cũng không có kết quả

18. Chương 18: Nói Chuyện Với Nhau

Không thể tưởng tượng được khi tới thế giới này, người đầu tiên biết được thân phận thực của nàng lại là Hạ Hách Na nhị tiểu thư, Hạ Hách Na Phù Tuyết.

Nói chuyện với nàng thật lâu, Hạ Phù Dung thán phục lối suy nghĩ phóng khoáng, thật sự không thể tưởng tượng được đây là tâm lý của một tiểu thư khuê các, nàng đối với việc mình đến từ dị giới cũng không có kinh hoàng. Nàng cực kỳ phục tùng tam tông tứ đức cũng không phải vì nàng nhẫn nhục chịu đựng, mà là nàng lạnh nhạt, cái loại tính tình lạnh nhạt này làm cho Hạ Phù Dung cực kì kính phục.

Hạ Phù Dung nói với nàng là có một loại bóng đèn, sẽ không sợ bị gió thổi, ánh sáng sẽ không lay động.

Nàng rất là thích, nói nếu chính mình gặp một lần thì tốt rồi. Chúng ta nhìn nhau cười, đều hiểu rằng không có khả năng nhìn thấy.

Nàng nói cho Hạ Phù Dung rất nhiều chuyện tình ở nơi này, tất cả mọi việc lúc Phù Dung còn nhỏ, rất nhiều, rất chi tiết đến cả những việc như lúc trước Hạ Phù Dung rất thích vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

Nàng rất thích xem lá khô rơi xuống vào mùa thu, nàng nói nó giống như bướm bướm uyển chuyển rất là mỹ lệ. Hạ Phù Dung rất muốn nói đó là cảm giác của mình đối với nàng ấy.

Bây giờ chính là mùa xuân, Hạ Phù Dung cùng nàng ước hẹn sẽ cùng nhau ngắm lá vàng rơi ngoài cửa sổ vào mùa thu, thật là ngọt ngào.

Trong lòng thỏa mãn có một gia đình như vậy đủ rồi.

Phi tần trong cung là không thể ngủ lại, mặc dù là nhà mẹ đẻ.

Sau tiếng chiêng đồng, Hạ Phù Dung khởi hành hồi cung, trước khi đi nàng lén lút đưa cho phụ thân một tờ giấy, nếu hần thông minh có thể hòa thuận với mẫu thân.

Sau khi hồi cung tâm trạng của Hạ Phù Dung vô cùng tốt, xem ra con người cần nói hết những gì trong lòng, bắt đầu khi nàng tới nơi này, những vấn đề xảy ra làm nàng giải quyết không xuể, nếu không tìm người nói ra chắc bản thân nàng sẽ điên mất.

Ngồi xuống theo cách mà mình thích, lại nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Tiểu Cúc, nàng lập tức cảnh giác, ở tại Hạ Hách Na phủ có thể tùy ý làm những gì mình thích, cũng không thể làm tùy ý ở trong cung này.

“Nương nương, trọng chu (1) là ngày sinh của thái hậu, không biết nương nương chuẩn bị lễ vật gì?” Tiểu Cúc cũng không truy cứu hành động vừa rồi của nàng.

“Sùng châu ? (2)” Sùng châu lại biến thành ngày sinh của thái hậu rồi hả? Ta cực kì nghi ngờ nhưng không dám hỏi, chỉ sợ sẽ bị nhìn ra vấn đề.

“Đúng vậy nương nương, bởi vì lúc trước người ở Thanh U các, cho nên mới không có phần của nương nương, bây giờ người đã khỏi, đến lúc đó nương nương phải tham dự, hiện tại chỉ còn thời gian hơn mười ngày, không biết nương nương muốn chọn gì cho lễ mừng thọ?” Nhìn vẻ mặt lo lắng của Tiểu Cúc, kết hợp nàng nói hơn mười ngày, chắc hẳn không phải là Sùng Châu đi, chắc là đơn vị tính của nơi này, chắc là hai tuần có nghĩa là Sùng Châu, thời gian thực là gấp “ Người nhanh đi tìm hiểu các nương nương khác đưa lễ vật gì , sau đó trở về đây báo với bản cung, nhớ là nhất định phải nhanh.” Bây giờ phải xem các nương nương khác đưa lễ vật gì, nàng không nghĩ đứng đầu nhưng cũng không quá sơ sài.

“Bẩm nương nương, Lệ phi nương nương đưa một pho tượng Phật đang nằm bằng vàng, Tiết phi nương nương đưa một đôi Bích hàn ngọc, Vinh phi nương nương đưa.” Nhìn Tiểu Cúc nói lưu loát các tần phi đưa những gì, trong mắt đầy sự ngưỡng mộ. Nàng vậy mà trước liền đi hỏi thăm xong các tần phi đưa gì đó, một cái trợ thủ đắc lực quả nhiên tiết kiệm hơn phân nửa tinh lực. Nếu nàng không phải người của Lệ phi thì thật tốt.

“Người cảm thấy chúng ta đưa cái gì thì tốt?” Tiểu Cúc nghe thấy Hạ Phù Dung thương lượng với mình, nàng ngẩn người trong một lúc mới nói: “Nương nương vừa mới khỏi bệnh, mà trong thời gian khẩn cấp như vậy, không dễ đưa lễ vật quá quý trọng, nếu không dẫn đến người khác hoài nghi, nhưng nếu quá tầm thường người ta sẽ nói nương nương không tôn trọng thái hậu.”

Chúng ta cùng có một ý nghĩ, Hạ Phù Dung mỉm cười ý bảo nàng tiếp tục nói “Nương nương có thể dâng lên một bức tranh mình vẽ, như vậy vừa không xa xỉ, lại có lòng thành.”

Đề nghị của Tiểu Cúc quả thật rất tốt, nhưng việc này là tốt đối với Hạ Hách Na Phù Dung.

Nghe Hạ Hách Na Phù Tuyết nói Hạ Hách Na Phù Dung vẽ rất đẹp, bức tranh do nàng vẽ dù có nhiều bạc muốn có cũng không được. Đây cũng là nguyên nhân mà chọn “nàng” làm phi chứ không phải Nhị tỷ.

Bây giờ mà nàng cầm bút lông vẽ thì chẳng khác nào giống như là bệnh co quắp không duỗi ra được, làm sao có thể so với “ nàng” trước kia?

“Đề nghị này rất tốt, cứ làm như vậy đi.” Đối với đề nghị này mình ngoài việc khen tốt cũng không có cơ từ chối?

Nàng nhu nhu nguyệt thái dương, thật sự phiền toái trùng trùng điệp điệp.“Nương nương đã đi một ngày, chắc là mệt mỏi, nô tỳ sẽ gọi người lập tức chuẩn bị nước cho nương nương tắm rửa nghỉ ngơi?”

Hạ Phù Dung mỉm cười gật đầu, đối với năng lực làm việc của Tiểu Cúc nàng cực kì tán thưởng.Tắm rửa xong nàng lên giường nằm, mặc cho Tiểu Cúc đắp kín mền.

“Tiểu Cúc.”

“Vâng?” Tiểu Cúc vẫn sắp xếp y phục bên cạnh ta.

“Người nói xem một người đã từng phản bội người còn có thể tin tưởng không?”

Tay Tiểu Cúc đang sắp xếp y phục cứng đờ, tiếp theo sửa sang lại y phục “Vậy phải xem nàng vì cái gì phản bội nô tỳ.” Nàng gấp xong một cái lại gấp thêm một cái chồng lên “Nếu là vì danh lợi, thì nô tỳ sẽ cho nàng biến mất.”“Còn nếu không phải?” Nàng hết lần này đến hết lần khác không có nói đến việc này.

“Nguyên nhân thật sự thì ai biết đây? Nếu giết lầm, chẳng qua là ít đi một người mà thôi.” Đáp án của nàng làm ta không thể tin nổi, nàng rõ ràng biết người Hạ Phù Dung nói phản bội là ai.

“Nếu ta nguyện ý cho nàng một cơ hội?” Động tác của nàng ngừng lại, cũng không có trả lời “Ta cảm nhận được nàng rất tốt.” Nói xong câu đó Hạ Phù Dung xoay người không có nói chuyện, nàng cũng không có trả lời, chúng ta cứ im lặng như thế chờ đợi.

Hạ Phù Dung nghe trọng chu thành Sùng Châu vì hai từ phát âm gần giống nhau.

(1) Trọng chu: đơn vị tính(theo giải thích của tác giả)

(2) Sùng châu: nguyên là huyện Sùng Khánh , một khu du lịch nổi tiếng của Trung Quốc, có các danh lam nổi tiếng như kênh rạch Cửu Long, phố cổ, núi mào gà, hồ Bạch Tháp, chùa cổ Phượng Tê Sơn..(theo baidu)

19. Chương 19: Bích Thanh

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, sau khi đi thỉnh an thái hậu xong. Chỉ một chút việc nhà mà cũng nhanh tới thời gian ăn cơm trưa, nhưng là khi về lại phát hiện Tiểu Cúc cư nhiên không có ở nơi đó chờ nàng . Tiểu Cúc chắc không phải là loại người dễ dàng liền đi a, sao lại thế này? Lập tức quyết định quay về Dư Diệp cung nhìn xem, nếu Tiểu Cúc không thấy lại phái người đi tìm xem.

Lúc đi qua hoa viên ,xa xa nghe thấy tiếng của thái giám đang răn dạy cung nữ, chắc là làm sai chuyện gì. Cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục đi về phía trước , ngấm trộm nghe đến thái giám mắng một người tên là Bích Quỳnh vi phạm vào cung qui vì không chịu làm việc. Tiệp đà lại nghe đến một vị cung nữ khác giúp Bích Quỳnh biện giải nói nàng cũng không có không làm , chỉ là nhìn thấy không có ai nên mới nghỉ ngơi một chút.

Hạ Phù Dung vừa nghe không tin hé miệng nở nụ cười, làm sao trong cung còn có nữ tử đáng yêu như vậy ?

“Bốp” một tiếng thanh thúy vang lên, Hạ Phù Dung biết là có người bị tát vào mặt rồi. Trong lòng không biết vì sao, chỉ là không nghĩ muốn một nữ tử đơn thuần đáng yêu như vậy bị thương, mặc kệ có phải nàng làm hay không , nếu cứ tiếp tục thì cung nữ kêu Bích Quỳnh kia khẳng định sẽ không bỏ qua nàng. Vì thế dừng bước, hướng phía thanh âm truyền đến đi tới.

Mọi người vừa thấy là Dư phi , lại quỳ xuống thỉnh an, Hạ Phù Dung gật đầu đáp ứng , lại tùy ý hỏi thăm tình huống.

Một chuyện rất nhỏ , cung nữ kêu Bích Quỳnh cùng Bích Thanh là hai tỷ muội, là cung nữ tới học việc ở hoán thất phòng . Bích Quỳnh thích đùa giỡn, thừa dịp không có người giám sát liền lười biếng, đem quần áo vốn là chính mình phải giặt lại vụng trộm nhét vào chậu của người khác . Mà tỷ tỷ Bích Thanh của nàng lại là người ngay thẳng không biết suy nghĩ, không biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, chuyện này vì vậy bị phát hiện.

Hạ Phù Dung nghe đến đó mới biết được hoán thất phòng là phụ trách giặt quần áo , nhìn nhìn Bích Thanh, nàng khẳng định chính là nữ tử đáng yêu vừa này rồi. Trong lòng không lí do thấy thích nàng, chỉ sợ nàng ở trong này làm không được bao lâu sẽ bị phai mờ thôi.

“Người cũng biết tội?” Hạ Phù Dung hỏi những lời này không phải hướng về phía Bích Quỳnh, mà là nhìn Bích Thanh .

Nàng cũng sờ nhìn ta, tựa hồ còn không có phản ứng kịp, “Nương nương đúng là nhận sai người? Ta là Bích Thanh.”

“Làm càn! Nương nương như thế nào có sai? Xem ta không vả miệng ngươi!” Thái giám nói xong dơ tay liền muốn hướng Bích Thanh đánh tới.

“Bản cung có nói muốn vả miệng?” Lời của nàng nói để cho thái giám vừa chuẩn bị ra tay lập tức thu trở về, “Nương nương tha mạng, là nô tài đáng chết.”

Không để ý đến thái giám, tiếp tục nhìn Bích Thanh nói, “Ta là hỏi ngươi, Bích Thanh.”

Mọi người đều mờ mịt nhìn Hạ Phù Dung, làm như không biết Bích Thanh làm sai chuyện gì.

“Nô tỳ ngu dốt, không biết nương nương nói Bích Thanh sai lầm ở đâu?”

“Bích Quỳnh cùng với ngươi làm chung mà lại là muội muội ngươi, ngươi vừa mới chẳng những không có giúp nàng nói chuyện, ngược lại hại nàng bị vả miệng, chuyện như vậy chẳng phải là để cho hoán thất phòng mang tiếng xấu? Mọi người lại không đoàn kết như vậy, muốn như thế nào có thể làm tốt bốn phận của mình? Phải biết rằng một người bị phạt, toàn bộ phòng sẽ bị sỉ nhục!”

Mọi người đều giật mình, đều cảm giận trừng mắt Bích Thanh.

Bích Thanh sợ tới mức vẻ mặt trắng bệch, cuống quýt dập đầu nói, “Nương nương thứ tội, nô tỳ, nô tỳ không phải cố ý hại Bích Quỳnh, nàng là muội muội ta a, ta làm sao có thể hại nàng.” Nói xong, lại khóc lên.

“Đương nhiên, ta vừa mới từ trong miệng Lý công công cũng nghe ra ngươi là người nói chuyện đúng mực, ta nghĩ chuyện này cũng không phải là ngươi cố ý.”

Bích Thanh nghe xong giống như lấy được đại xá cuống quýt dập đầu, “Nương nương tuệ nhãn, nương nương khoan dung độ lượng.”

“Bất quá, ” nàng cố ý dừng một chút, để cho không khí nguyên bản đã thoải mái xuống lại tăng trở lại, “Ngay cả nói đều nói không tốt, có thể nào làm chuyện tốt được đây?”

Bích Thanh vừa nghe, nhất thời sợ tới mức thất thanh ở nơi đó, một bên Bích Quỳnh lập tức quỳ xuống dập đầu nói, “Dư phi nương nương xin bớt giận, Bích Thanh trời sinh ngu dốt, nhưng làm việc thành thật, lại biết giữ bốn phận, nhất định có thể đem chuyện của chính mình làm tốt.”

Xem ra tỷ muội này cảm tình cũng không tệ lắm, “Như thế nào, vừa mới Bích Thanh hại ngươi bị vả miệng, ngươi cũng không có ghi hận?” Hạ Phù Dung xem trên mặt nàng còn in dấu bàn tay nói.

“Tạ nương nương quan tâm, Bích Thanh tuy sẽ không nói, nhưng tâm địa cũng rất tốt, cũng không cố ý.” Bích Quỳnh không kiêu ngạo không siểm nịnh mà lại kiên định đáp.

Thật sự rất khó tưởng tượng làm sao có thể có một đôi tỷ muội như vậy, một cái gốc đến đáng yêu, một cái thông tuệ cơ linh.

“Như vậy đi, Bích Thanh, ngươi liền đến Dư Điệp cung làm việc, bản cung sẽ tự thân dạy bảo ngươi, chẳng thể thì để cho người ngoài biết rõ, sẽ nói chúng ta không đủ khéo, sẽ làm ảnh hưởng đến danh dự của quốc gia.”

Bích Thanh vừa nghe, lại nói quanh co không có tạ ơn. Theo lý thuyết từ một người đến học việc giặt quần áo được lên đến tỷ nữ của hoàng phi kia đúng là từ dưới đất trực tiếp lên tới trên trời, nhưng là nàng lại giống như không quá nguyện ý?

“Bẩm nương nương, Bích Thanh cùng muội muội Bích Quỳnh từng thề đến trong cung muốn ở cùng nhau, sẽ không tách ra.” Bích Thanh ngẩng đầu đáp, từ trong mắt nàng, Hạ Phù Dung nhìn thấy một loại kiên định khác.

“Nương nương bớt giận, cái kia là tỷ muội nô tỳ vui đùa, nương nương không cần tưởng thật.” Bích Quỳnh vội vàng nói, nói xong lại vẫn lôi kéo ống tay áo Bích Thanh, nói nhỏ “Nhanh tạ ơn a.”

Ai ngờ Bích Thanh gốc tới cùng, “Chúng ta ở trong miếu Quan Âm đã tụng phát thệ, có Quan Âm nương nương nhìn, còn có Ngọc Hoàng đại đế nghe, tại sao nói là trò đùa?”

Hạ Phù Dung mỉm cười, “Vậy nếu Bích Quỳnh cũng đến Dư Điệp cung thì sao?”

20. Chương 20: Ghen

Mọi người đều là sủng sọt. Bích Quỳnh là người thứ nhất phản ứng kịp, cuống quýt dập đầu tạ ơn, sau đó Bích Thanh mới phản ứng cũng đi theo vui sướng nói cảm tạ . Hai tỷ muội ở trong những ánh mắt nghi hoặc hoặc đổ kỵ , đi theo Hạ Phù Dung hướng Dư Điệp cung đi đến.

Dọc theo đường đi, hai tỷ muội cực kì hưng phấn, ở phía sau nàng một hồi là trộm nói một hồi là nháy mắt, một hồi lại nghe đến áp lực tiếng cười, nàng ảm đạm cười, làm bộ như không biết, tiếp tục đi về phía trước . Trong cung có rất ít người còn có tâm tình như vậy rồi.

Trở lại Dư Điệp cung, Tiểu Cúc nhìn thấy sau lưng Hạ Phù Dung hai tỷ muội cực kì nghi hoặc. Hạ Phù Dung nói cho Tiểu Cúc các nàng là từ Hoán thẩm phòng tuyển ra tới hầu hạ mình , để cho nàng tới chỗ thái hậu báo cáo một tiếng, Tiểu Cúc ánh mắt phức tạp nhìn nàng một cái rồi đi ra ngoài.

Đột nhiên cảm thấy hình như mình làm việc tựa hồ có chút tùy hứng?

Tiểu Cúc không lâu liền trở lại, một người nương nương muốn một hai cung nữ là chuyện nhỏ, kỳ thật căn bản không cần trải qua thái hậu đồng ý, trực tiếp tới đăng ký với thái giám dưới tay nàng là được.

An bài chỗ ở cho các nàng xong, Tiểu Cúc để lại hai tỷ muội một mình đi tới trong phòng Hạ Phù Dung, “Nương nương đây là ý gì?”

Hạ Phù Dung quay đầu nhìn chằm chằm nàng, ý bảo nàng tiếp tục nói.

“Nếu nương nương cảm thấy Tiểu Cúc hầu hạ không được tốt, có thể đánh có thể mắng, vì sao phải vội mang hai người từ Hoán thẩm phòng tới nô tỳ không chịu nổi?”

Hạ Phù Dung giật mình, nguyên lai trước ánh mắt nàng là ý tứ này.

“Vừa mới lúc ta đi báo cáo cho Phương công công , tất cả mọi người đối ta châm chọc khiêu khích, nương nương vì sao phải như vậy đối đãi Tiểu Cúc?”

Nơi này một tần phi đều có rất nhiều cung nữ , nhưng có thể tùy ý đi vào bên người làm tỳ nữ thì chỉ có một, lúc ấy nàng cũng chỉ là không nghĩ muốn để cho Bích Thanh một người đơn thuần mộc mạc như vậy bị trong cung người lừa ta gạt làm cho phai mờ , mới muốn mang nàng trở về. Ai ngờ nàng không nguyện cùng muội muội nàng tách ra, vì cho chính mình tìm lối thoát, đành phải để cả hai tỷ muội đến đây. Cũng không nghĩ như vậy sẽ để cho Tiểu Cúc bị xấu hổ.

Hạ Phù Dung nghĩ nghĩ , giữ hay không giữ Tiểu Cúc liền xem hiện tại , “Ta vì sao phải làm như vậy chẳng lẽ người không biết? Hoặc là người thực xem ta là gốc tử, ngay cả quan hệ của người cùng Lệ phi đều nhìn không ra?”

Tiểu Cúc phá lệ dụng một loại ánh mắt quật cường nhìn ta, “Người không phải đã đạt tới mục đích sao? Vì sao vẫn còn nhục nhã ta như vậy?”

Nàng cư nhiên không có bảo mình là nương nương, dùng “Người” với “Ta” , này trong hoàng cung là rất bất kính .

Hạ Phù Dung bình tĩnh nhìn nàng biểu tình thấy chết không sờn , đột nhiên, “Đây là cái gì?” Hạ Phù Dung theo tầm mắt, đưa tay hướng cổ của nàng xem xét.

Còn chưa đụng tới, nàng lại một cái lắc mình né tránh , “Muốn chém giết muốn róc thịt người tự tiện, Tiểu Cúc nếu là người tham sống sợ chết như vậy, thì sẽ không làm việc này rồi.”

“Người đã không phải người tham sống sợ chết, vậy tại sao lại làm việc này a?” Hạ Phù Dung hỏi ngược lại, tầm mắt vẫn chưa từ cổ của nàng dời đi, “Không cần kỳ vọng ta sẽ tin tưởng người lấy cớ người nhà bị áp chế .”

“Nếu là người muốn hỏi, ta sẽ nói cho người, ta cái gì cũng sẽ không nói. Nếu là Dư phi nương nương muốn hỏi, như vậy Tiểu Cúc hỏi bẩm nương nương, là Lệ phi lấy người nhà áp chế.”

Nhìn nàng như vậy quyết tuyệt, bên trong này cũng không đơn giản giống như là ta nghĩ, ” Vậy nếu là tỷ tỷ ta nghĩ muốn biết a? Muội muội có thể nói?”

Tiểu Cúc sững sốt, nhìn nhìn ta, “Vậy muội muội lại càng không thể nói, biết rõ đối tỷ tỷ không có lợi.”

Hạ Phù Dung khóe miệng nhếch lên, “Vừa vặn, tỷ tỷ ta lại thích biết những chuyện mà không có lợi với mình.” Hạ Phù Dung biết có hỏi tiếp cũng sẽ không có kết quả gì, lại thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, đưa tay hướng trên cổ nàng quết xuống, “Hí ~” Tiểu Cúc một tiếng hút không khí, là máu! Nhìn trong tay vết máu đã khô, Hạ Phù Dung nhướn mày, “Là ai làm! ?”

Nàng xem Hạ Phù Dung châm chọc cười, trong lòng mình đau xót, Lệ phi.

Lúc trước là chính mình đẩy nàng lên đỉnh sóng, hiện tại

ngược lại lại giả vờ với thân phận của một người tốt .

“Nếu ta nói, ta mang hai tỷ muội trở về chỉ do tùy hứng, ngươi có tin tưởng không?”

Nàng mạnh ngẩng đầu thần tình không thể tin tưởng, ta cười cười, “Bích Thanh nha đầu kia đơn thuần thật sự, ta hi vọng nàng vẫn có thể như vậy tiếp xuống.” Thời điểm nói những lời này , Hạ Phù Dung xem ánh mắt nàng, đã nói sáng tỏ dụng ý mang Bích Thanh về , cũng âm thầm nhắc nhở nàng không cần đối Bích Thanh có động tác gì.

” Trong cung tại sao lại đơn thuần? Cũng không nên có đơn thuần, nương nương làm như vậy chỉ biết hại nàng.”

“Chính là bởi vì nàng đơn thuần như vậy mới đáng quý, cho nên ta mới đưa nàng mang về.” Tiểu Cúc nói để cho ta có chút ngộ đạo, nhưng không chịu chịu thua luôn luôn là của tính cách của nàng, Hạ Phù Dung vẫn như cũ kiên trì .

“Nương nương cho rằng như vậy có thể để cho nàng một mực duy trì đơn thuần ở trong cung này?”

“Chỉ cần ngươi không đối nàng có động tác gì, bản cung có thể bảo trì sự đơn thuần của nàng .”

“A, nương nương chẳng lẽ muốn đem nàng giống như bảo bối khóa ở trong hộp không cho nàng ra ngoài gặp người?” Nghe giọng nói nàng chua xót, trong lòng Hạ Phù Dung âm thầm cười. Nữ nhân trời sinh liền là một cái hũ dấm , không chỉ có yêu mới ghen, cũng sẽ vì tình bạn mà có thể ghen, ví như bạn tốt của người có một người bạn mới, khi đó sẽ lo lắng mình bị thay thế mà ghen. Tiểu Cúc vừa mới như vậy phản ứng. . .

Hạ Phù Dung ha ha cười, Tiểu Cúc không hiểu nhìn nàng.

“Tiểu Cúc vừa mới rồi là ghen sao?”

“Người nào ghen a, ta làm sao có thể ghen, nương nương thích nô tỳ nào hầu hạ là chuyện của nương nương , có quan hệ gì tới Tiểu Cúc ?”

Nhìn nàng vội vàng muốn giải thích mà đến mức đỏ bừng mặt, Hạ Phù Dung ở trong lòng vụng trộm cười, rất ít thấy nàng có một mặt đáng yêu như vậy a.

21. Chương 21: Lễ Mừng Thọ

Vừa dùng xong bữa trưa, Tiểu Cúc cùng Bích Thanh, Bích Quỳnh đem giấy và bút mực đến , nàng đã đáp ứng mình sẽ vẽ tranh làm lễ mừng thọ thái hậu, trong lòng buồn bực, có cần nhanh như vậy.

“Nương nương, gần đến ngày sinh của thái hậu, phải nắm chắc thời gian mới được.” Tiểu Bích vừa nói vừa hướng dẫn hai tỷ muội trải giấy và mài mực.

Nàng gật đầu “Theo các người, bản cung lấy đề tài như thế nào là hợp nhất?” Tuy Hạ Phù Dung không biết lắm, nhưng vẫn phải giả vờ một chút .

Tiểu Cúc nghĩ “ tranh chữ tốt nhất, có ý nghĩa trường thọ. . . ”

“Hay là vẽ con rùa đi, lúc trước nghe kể chuyện xưa nghe đến rùa có thể sống đến vạn năm!” Còn chưa chờ Tiểu Cúc nói xong, Bích Thanh lập tức đề nghị, lời nói cực kì đặc ý.

Mặt tất cả mọi người xanh mét. Rùa vạn năm? Ha ha, may mà nàng nghĩ ra, chỉ sợ cũng chỉ có nàng nghĩ ra được như vậy.

“Láo xược, người có thể đem thái hậu so với súc sinh?” Tiểu Cúc vừa nghe thì lập tức nổi giận nói.

“Thôi, Bích Thanh không có ác ý, dù sao Dư Diệp Cung chúng ta nói như thế nào cũng không sao, nhưng Bích Thanh người hãy nhớ ở bên ngoài không thể nói như vậy sẽ rước vào họa sát thân.” Hạ Phù Dung kìm nén cười nói.

“Dạ. . . , Bích Thanh nhớ kỹ.” Bích Thanh đáp.

Nàng chợt nghĩ nói “Tiểu Cúc đem chén trà đến giúp bồn cung.”

Tiểu Cúc nghe vậy, từ ấm trà bên cạnh rót cho Hạ Phù Dung một ly trà, Hạ Phù Dung cũng chưa cầm lấy “Lạnh quá, ta muốn nóng, càng nóng càng tốt.”

Tiểu Cúc cảm thấy kì quái nhưng không dám nói gì, xoay người ra ngoài phân phó người đem nước nóng tới.

Mọi người cũng kì quái nhìn Hạ Phù Dung muốn làm cái gì, đợi cho nước nóng được mang vào, Hạ Phù Dung cầm lấy thử nhiệt độ , không sai , đổ xuống.

“A!” Hạ Phù Dung không từng nghĩ sẽ đem nước nóng đổ vào tay mình.

Mọi người kinh hoàng hô lên một tiếng chạy đến vội vàng lau nước nóng trên tay Hạ Phù Dung.

“Mau truyền thái y, các người còn chết đứng ở đó làm gì.” Hạ Phù Dung ý bảo Tiểu Cúc.

Tiểu Cúc vội vàng đi ra ngoài không lâu sau thái y đã đi tới.

“Nương nương vết thương của người cũng không quá nghiêm trọng, để hạ thần thoa thuốc, chắc là sẽ không để lại sẹo, chỉ là. . . .”

Hạ Phù Du nghe đến đó thì mắt sáng lên, liền chờ đợi cái chữ “Chỉ là”.

“Chỉ là bị phỏng nước sôi, chắc là tổn thương kinh mạch, về sau nếu có vẽ tranh sẽ có chút trở ngại.”

Sau khi nghe xong, Hạ Phù Dung giả vờ tâm trạng thương tâm tuyệt vọng, phát phát tay với thái y “Người đi xuống đi.”

Thái y vừa muốn định mở miệng an ủi, không ngờ nghe Bích Thanh đột nhiên hỏi một câu “Nương nương, người vì cái gì lại cố ý làm phỏng tay?”

Khuôn mặt Hạ Phù Du cứng đờ “Người nói bây bạ gì đó, vẽ tranh là sở thích cả đời của bồn cung, tại sao lại cố ý tổn thương mình?” Hạ Phù Dung sợ Bích Thanh vẫn tiếp tục nói loạn, lập tức muốn thái y rời đi “Người đi xuống trước đi.”

Không ngờ Bích Thanh lại hỏi tiếp “Lúc này nương nương không phải cố ý sao? Vậy sao lúc này người lại bảo Tiểu Cúc đem nước nóng đến, còn càng nóng càng tốt.”

Hạ Phù Dung nghĩ sắc mặt bây giờ của mình rất khó xem, Hạ Phù Dung cảm nhận vận mệnh thật không tốt, đem về một cái nha đầu ngu ngốc như vậy.

Thái y xấu hổ nhìn Hạ Phù Dung, tiến lui đều không tốt.

Ánh mắt cầu cứu của Hạ Phù Dung hướng Tiểu Cúc, nhưng biểu tình của Tiểu Cúc giống như “Ai bảo người dẫn nàng trở về”.

Cho nên người ta thường nói cầu người không bằng cầu mình, tế bào não của Hạ Phù Dung chuyển động, nói như thế nào mới hoàn hảo.

“Bích Thanh người nói gì thế không phải là Bích Quỳnh nói nước quá lạnh, sợ nương nương uống vào sinh bệnh, mới bảo ta đi thay nước nóng hay sao. Người vì sao lại nói là nương nương bảo?” Tiểu Cúc mở miệng nói, ánh mắt liếc về Bích Quỳnh, Bích Quỳnh lập tức hiểu “Đúng vậy, cái đồ ngu dốt này hay nhớ lắm, trước kia thường xuyên hại ta bị phạt, bây giờ cũng đừng có nói lung tung rồi hại nương nương.”

Ánh mắt Hạ Phù Dung hướng các nàng cảm tạ, ở thời khắc mấu chốt đúng là Tiểu Cúc là tốt nhất.

Lúc ánh mắt các nàng nói chuyện với nhau, chỉ có Bích Thanh là mơ hồ còn chưa biết tình hình lúc này “A? Là người bảo Tiểu Cúc đem nước nóng đến?”

“Được rồi, bổn cung không trách ai cả, chính là sau này bổn cung không thể vẽ tranh được, các người không cần tổn thương hòa khí.” Hạ Phù Dung dời đề tài đến điểm quan trọng, phải biết rằng làm tay nường nường bị phỏng dù bất cứ lý do gì, làm nô tỳ cùng phải chịu tội hầu hạ không chu đáo, bây giờ nàng nói như vậy, giống như là bao che bọn họ. Nhìn ánh mắt thái y nhìn nàng tán thưởng, trong lòng Hạ Phù Dung lau mồ hôi lạnh, từ nay về sau có chuyện gì cũng sẽ không nói cho Bích Thanh biết.

Bây giờ Hạ Phù Dung rất là hối hận, Tiểu Cúc vừa vào cửa nhìn thấy biểu tình của nàng thì hé miệng cười, vẫn không nói gì.

Nhìn Tiểu Cúc, nàng càng thêm hối hận, có Tiểu Cúc là một nô tỳ thông minh hầu hạ bên cạnh còn chưa đủ sao? Rõ ràng chính nàng cũng không phải là một chủ nhân lương thiện, lại muốn dẫn một Lão thái gia trở về, về sau mỗi lần làm việc lại giống như ăn trộm lên lút không để cho Bích Thanh biết, càng nghĩ càng thấy thảm “Các nàng ngủ chưa?”

Tiểu Cúc cười “Ừ” một tiếng, nhìn vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa của nàng, trong lòng Hạ Phù Dung cực kỳ ủy khuất “Người không phải là muối muối của bổn cung, bổn cung đã gặp phiền toái lớn như vậy, vậy mà người con cười cợt bổn cung.”

“Phiền toái? Làm sao có thể là phiền toái? Bích Thanh là người thiện lương, đó không phải là dạng nường nường thích nhất sao.”

Xem ra là nàng đang để ý chuyện này “Tiểu Cúc. . .” Hạ Phù Dung muốn nổi điên, thật may là hôm nay chỉ có thái y, nếu có thêm các phi tử khác khẳng định là chết chắc rồi, mà còn chưa nói khi thái y trở về suy nghĩ một chút phát hiện ra sự tình thì thật là không tốt. Ai da, phiền chết được.

Tiểu Cúc cũng không so đo thật sự nói “Nếu nường nường vẫn còn xem Tiểu Cúc là muối muối, làm muối muối như nô tỳ làm sao có thể đứng nhìn?”

22. Chương 22: Bân Nhi

Nghe Tiểu Cúc nói mà lòng Hạ Phù Dung ầm lên “bổn cung biết Tiểu Cúc muối muối là tốt nhất, ha ha, Không bằng người dạy Bích Thanh dìm bổn cung, miễn cho lại xảy ra chuyện giống như hôm nay.”

Tiểu Cúc nghe xong lắc đầu “Nếu nô tỳ dạy nàng trở thành nữ tỳ thông minh, vậy trước kia nường nường mang nàng về làm gì? Người thông minh ở đâu cũng có, nường nường không phải thích chính là sự đơn thuần đó sao?”

Tiểu Cúc nói làm cho nàng tỉnh ngộ, đúng vậy, nếu làm Bích Thanh không còn là chính mình, mình tại sao còn đem nàng về? Nhưng là cứ như thế này cũng được nhưng nàng đảm bảo không bao lâu sẽ bị Bích Thanh hại chết.

“Hay là nường nường đổi phương thức khác đối với Bích Thanh.” Tiểu Cúc nghĩ nghĩ rồi nói.

“Đổi phương thức khác?”

“Đúng. Giống như định ra một quy củ cho nàng, không cho phép nàng hỏi những vấn đề không biết trước mặt người khác, khi những người khác rời đi mới có thể hỏi.”

Biện pháp này rất tốt! Trong mắt Hạ Phù Dung tán thưởng nhìn Tiểu Cúc.

“Vậy bây giờ nường nường có cho phép hỏi hay không?” Tiểu Cúc ngẩng đầu cười hỏi.

Tốt, Tiểu Cúc cứ nhiên cho nàng một cái thang đi xuống, nàng muốn hỏi hôm nay vì sao ta lại làm cho tay mình bị phỏng, Hạ Phù Dung cười cười, dùng giọng điệu hách dịch nói “Bổn cung đồng ý!”

Tiểu Cúc cười ha ha, cũng dùng giọng nói hách dịch “Nô tỳ ngu dốt, mong nương nương cho biết mọi chuyện.”

“ Tiểu Cúc cũng biết đãi ngộ của bổn cung sau khi sinh bệnh đã làm cho người ta ghen ghét đỏ mắt, nếu bổn cung lại đem tài nghệ đặc ý nhất của mình cho người khác xem, như thế sẽ làm cho người ta cảm thấy ta bộc lộ tài năng quá mức, như vậy sẽ tạo cơ hội cho những người muốn hại ta xuống tay?” Đương nhiên bức tranh của ta, mặc kệ nội dung của nó là gì, mọi người cũng có thể tìm ra sai sót , đây cũng là lúc trước Bích Thanh nhắc nhở.Đương nhiên, Tiểu Cúc thông minh như vậy , sự sâu xa trong đó nàng cũng hiểu.

Quả nhiên, nghe Tiểu Cúc nói “Nương nương suy xét thật chu đáo. Vậy chúng ta có thể đưa lễ vật gì mới không bị dèm pha?”

Hạ Phù Dung nghĩ , ý bảo Tiểu Cúc đến gần một chút, nghe xong mắt Tiểu Cúc sáng lên “ Tỷ tỷ sáng suốt, muội muội mặc cảm.”

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Hạ Phù Dung vẫn như bình thường đi thỉnh an thái hậu, thái hậu vẫn chưa dậy. Nàng vẫn ở trong điện chờ, không lâu sao nghe Lý công công truyền lời nói thái hậu gần đây nghĩ ngơi không tốt,muốn ngủ thêm một chút, bảo nàng không cần chờ. Nàng cùng Tiểu Cúc cũng đành rồi, cùng Tiểu Cúc đi dạo hoàng cung, lại không thấy Tiểu Cúc, nàng nhướn mày, không lẽ giống như ngày hôm đó? Ngày đó Lệ phi động thủ với Tiểu Cúc, nàng vẫn để ở trong lòng,nhà hôm sau khi nàng muốn đi đến được phòng lấy thuốc tốt nhất cho nàng, nàng cầm thuốc trên tay vô cùng cảm động. Trục giác nói cho nàng biết Tiểu Cúc là một người tốt, cho nên nàng mới có thể mạo hiểm, nếu nàng thắng, sẽ có một người thông minh như thế làm tỷ muội, nếu nàng thua, thì chỉ có bị bán đứng một lần, Tiểu Cúc đáng cho nàng mạo hiểm một lần.

Nàng nắm tay thành quả đầm, Thượng Quan Lệ, nếu người còn dám đối với Tiểu Cúc xuống tay, cũng đừng trách ta không khách khí!

Tức giận đi về hướng Dư Diệp cung, đi qua hoa viên nghe được tiếng khóc của một đứa bé, lần trước ở đây dẫn về Vị Lão gia, nàng không nghĩ hôm nay lại dẫn thêm một Lão Tổ tông trở về. Xem nhẹ tiếng khóc của hân, nàng tiếp tục đi về phía trước, tiếng khóc vẫn không ngừng, trong âm thanh mang theo cảm giác tan nát cõi lòng. Chắc là không phải gặp chuyện gì chứ? Tốt nhất là nên đi xem, nếu không có chuyện gì không thể cứu kịp trong lòng sẽ tự trách đến chết, nếu gặp chuyện gì nguy hiểm sẽ xoay người rời đi. Trong lòng đã đưa ra chủ ý đi đến chỗ phát ra tiếng khóc, thấy một tiểu hài tử mặc y phục vô cùng hoa lệ, chắc là khoảng tám chín tuổi, Hạ Phù Dung nhìn nàng chăm chăm một lúc, thấy nàng không bị thương. Vậy thì thôi, vừa định xoay người rời đi, lại nghĩ hài tử này thân phận cũng không thấp, tại sao bên người lại không có một người nào? Chẳng lẽ là bị lạc đường rồi sao? Trông lớn như vậy nhất định sẽ không phải là bị bỏ rơi, đối với nàng sẽ không tạo ra phiền phức gì.

Nghĩ tới đây, Hạ Phù Dung nhìn nàng mỉm cười nói “Tiểu muội muội, muội làm sao vậy? tại sao lại ngồi đây khóc?” Nàng nhìn Hạ Phù Dung dần dần ngừng khóc, nức nở nói “ Nhũ mẫu nói, nói đi nhặt điều giúp muội , nhưng không thấy đâu nữa.” nói xong lại bắt đầu khóc.

Ta không biết nên dỗ tiểu hài tử như thế nào, chỉ có thể an ủi nói “Yên tâm đi, chắc điều bay quá xa, nhũ mẫu của muội mới đi lâu một chút, chút nữa nàng sẽ trở lại thôi.”

Đúng là lời nói của Hạ Phù Dung không có tác dụng, nàng vẫn khóc như cũ, Hạ Phù Dung cũng không có biện pháp, nghĩ đến có thể cùng nàng chơi một lúc chờ nhũ mẫu của nàng trở lại, liền hướng nàng đề nghị, nàng lập tức không khóc nữa. Hỏi nàng muốn chơi cái gì, nhưng cái nào nàng cũng không biết, Hạ Phù Dung sợ nàng sẽ khóc tiếp, nên nói “Tỷ tỷ dạy muội chơi một trò chơi có được hay không?”

Nàng nhìn Hạ Phù Dung sau đó gật đầu, giống như rất là hứng thú.

“Trốn tìm.”

Thật ra nàng cũng rất ít chơi trò này,trước kia mẹ thường đi làm bận rộn, căn bản không có thời gian chơi với nàng. Lúc đó nàng yêu thích là luyện đàn, mỗi khi học được một khúc nhạc mới sẽ gọi ẹ tới nghe, mẹ

sẽ vỗ tay cổ vũ nàng, bây giờ không biết mẹ như thế nào.

23. Chương 23: Hiểu Lâm

“Tỷ tỷ?” Tiểu muội muội lôi kéo nàng đang ngây người, “Chúng ta bắt đầu đi.”

“Uh” Hạ Phù Dung thật có lỗi cười, liền đi tới cây cột bên cạnh, đưa tay áp vào trên cột, bịt mắt lại bắt đầu đếm, “. 49, 50, ta đến đây a... ~”

Hạ Phù Dung xoay người bắt đầu tìm kiếm, trò chơi này làm cho nàng nhớ đến thời thơ ấu ngọt ngào của mình, chỉ chớp mắt nàng lại quay về mấy ngàn năm trước, thật sự là cảm khái muôn phần.

Đột nhiên Hạ Phù Dung nhìn thấy một góc áo màu lam sắc, không cần suy nghĩ nhiều liền biết là tiểu muội muội, nhẹ nhàng đi qua, rõ ràng phát hiện nàng vậy mà leo đến bên kia núi giả, mà phía dưới lại là hồ nước, nếu ngã xuống đúng là rất nguy hiểm.

Hạ Phù Dung cả kinh, “Người không nên cử động!” Hạ Phù Dung vừa mới nghĩ tới đi bế nàng lại đây, lại bị một tiếng hét chói tai cắt ngang.

Chỉ thấy một phụ nữ trung niên thân thể mập mạp xông tới liền đem tiểu cô nương ôm xuống, sau đó xoay người hung hăng trừng mắt nàng, “Dư phi nương nương xin tự trọng!”

Hạ Phù Dung bị nàng trừng mà không hiểu vì sao, nói vậy nàng sẽ là bà vú của tiểu muội muội này thôi.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, tham kiến Lệ phi nương nương.”

Bọn hắn làm sao cũng đến đây? Nàng đối với hai người có thể trốn liền trốn rất xa, nàng đi tới hơi hơi phúc phúc thân, “Tham kiến hoàng thượng” “Tỷ tỷ mạnh khỏe”.

“Uh, sao lại thế này?” Tu Hồng Miễn hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, nô tỳ.”

“Trẫm khi nào thì hỏi ngươi?” Bà vú còn chưa nói xong liền bị Tu Hồng Miễn ngắt lời, nàng bịch một tiếng quỳ xuống, “Là nô tỳ lẩm miệng, nô tỳ đáng chết.”

“Thôi” Tu Hồng Miễn khoát tay áo, bà vú lại cúi đầu đứng lên. “Vừa mới sao lại thế này?” Tu Hồng Miễn nhìn Hạ Phù Dung hỏi.

” Hoàng thượng, vừa mới là nô tì cùng nàng chơi trò chơi mà thôi.”

“Ha ha, muội muội lời nói dối này cũng thật không thích hợp.” Lệ phi che miệng cười.

Nghe được, nàng một cổ lửa giận xông lên, chuyện của Tiểu Cúc ta còn không có tính sổ với ngươi a!

Tu Hồng Miễn nhìn Hạ Phù Dung nổi giận đùng đùng trừng mắt Lệ phi, không tin nhú nhú mày, trước còn tưởng rằng nàng trở lên thông minh, không nghĩ tới vẫn lại là một đồ phụ ngu xuẩn. “Lệ phi nói không sai, lời nói dối của ngươi quả thật cực kỳ buồn cười.”

Hạ Phù Dung sửng sốt, hắn sao lại nói mình như vậy?

Thượng Quan Lệ hướng nàng nhú mày cười, làm cho cổ lửa giận trong lòng nàng càng ngày càng nặng.

“Nô tì nói là thật, tại sao lại để cho hoàng thượng cùng Lệ phi cảm thấy buồn cười?” Hạ Phù Dung không ngừng ở trong lòng đối chính mình nói, bình tĩnh, bình tĩnh, nếu có sinh khí cũng không được phát tác trước mặt Tu Hồng Miễn, lấy địa vị của nàng cùng Lệ phi ở trong mắt hắn, nàng khẳng định sẽ chịu thiệt.

“Lệ phi tới giải thích một chút cho vị Dư phi này nghe đi?” Tu Hồng Miễn chán ghét nhất là nữ nhân ghen tị, nhìn ánh mắt hùng hực lửa giận của Hạ Phù Dung, hắn lại cứ muốn chọc giận nàng một phen, một tay kéo qua eo Lệ phi, ái muội nói.

Vị này Dư phi? ! Hừ, vị này ~ hoàng thượng cũng quá quá phận thôi, may mà nàng không phải Hạ Hách Na Phù Dung , nghe Nhị tỷ nói Hạ Hách Na Phù Dung là cực kỳ thích Tu Hồng Miễn , nếu hiện tại là nàng xem đến hình ảnh như thế mà nói, nàng sẽ bị thương tâm thành cái dạng gì?

“Nô tì tuân mệnh.” Thượng Quan Lệ dụng thanh âm ngáy đến mức để cho nàng toàn thân nổi cả da gà đáp. “Biết vì cái gì buồn cười không? Bởi vì hai điểm: một, người cùng Bân nhi chơi trò chơi. Hai, người cùng Bân nhi chơi trò chơi.” Nàng nói hai điểm vẫn là một dạng , nhưng là câu trước đem trọng âm đặt ở chữ “Người” , câu sau lại đem trọng âm đặt ở chữ ” Bân nhi” , một phen liền sáng tỏ ý tứ của nàng , Bân nhi khẳng định là chỉ tiểu cô nương kia rồi.

“Dư phi nương nương hẳn không là vì việc riêng mà nghĩ muốn hại Bân nhi đi?” Lệ phi thấy ta không nói gì, tiếp tục truy vấn .

Việc riêng ? Chẳng lẽ mình cùng tiểu hài tử này có vấn đề gì ? Hạ Hách Na Phù Dung, người tới cùng có bao nhiêu ân oán a?

Hạ Phù Dung cũng chẳng muốn theo chân bọn họ giải thích, trực tiếp nhìn về phía Bân nhi, chỉ có nàng nói ra chuyện vừa mới xảy ra liền rõ ràng rồi. Nàng đang nhìn đến ánh mắt của Hạ Phù Dung, lại tựa đầu lùi về , điều này cũng làm cho Hạ Phù Dung có loại cảm giác bị thương , vừa mới là ta hảo tâm giúp người được không !

Nhiều lời vô ích, nếu đương sự đều không có ý muốn giúp nàng , nàng cũng không có tất yếu đi giải thích .

“Lệ phi nương nương quyền cao chức trọng, người nói cái gì là cái đó.” Hung hăng châm chọc nàng một câu, trong lòng Hạ Phù Dung mới thoải mái hơn.

Lời nói của ta dẫn đến ánh mắt ý tứ không rõ của Tu Hồng Miễn nhìn chăm chú Lệ phi liếc mắt một cái, Lệ phi tức giận đến mặt đều nhanh tái rồi, ai chẳng biết, từ xưa đến nay quân vương kiêng kỵ nhất là người khác địa vị quá cao, mặc dù là nữ nhân cũng không ngoại lệ.

“Hạ Hách Na Phù Dung!” Thượng Quan Lệ tức giận đến không nhẹ, vậy mà trực tiếp kêu tên đầy đủ của nàng ra. Tu Hồng Miễn nhướng mày, Thượng Quan Lệ lập tức quỳ xuống nhận sai, Tu Hồng Miễn khoát tay áo, liếc ta một cái lại để cho nàng đứng lên.

Hạ Phù Dung cũng không phải một người thích châm ngòi thổi gió , nhưng nếu có người vẫn khiêu chiến cực hạn của nàng, nàng cũng sẽ không keo kiệt cho đối phương biết tay , “Tỷ tỷ chớ nên tức giận , bất quá là một cái tỷ nữ mà thôi, tỷ tỷ nếu là thật sự thích, muội muội trở về liền phân phó nàng về sau có thể mặc cho tỷ tỷ sai phái.”

“Ồ nháo. Lệ phi tỷ nữ của người không đủ dùng sao? Nếu không đủ có thể hướng Mẫu hậu nói một tiếng, cho thêm người một người là được, trong cung tỷ nữ còn nhiều mà, sao có thể sai phái tỷ nữ của phi tần khác ? Nếu là truyền ra ngoài chẳng phải là cười ta thánh dụ keo kiệt?”

“Nô tì biết sai, về sau cũng không dám .” Lệ phi nói xong hung hăng lướt nhanh qua Hạ Phù Dung một cái.

Hạ Phù Dung đồng dạng nhú mày đối nàng cười, ta tuy hẳn không hại người, nhưng không hề đại biểu ta có thể dễ dàng tha thứ người hại người của ta.

24. Chương 24: Bị Thương

Mới vừa về Dư Diệp cung, chỉ thấy Bích Thanh vội vã chạy đến bên cạnh kéo nàng nói: “Nương nương, không tốt , người mau nhìn xem Tiểu Cúc a, quá nhiều máu!”

Hạ Phù Dung vừa nghe căng thẳng trong lòng, nàng làm sao có thể ngoạn độc như vậy được!

“Tiểu Cúc.” Hạ Phù Dung căng thẳng đi đến phòng ngủ của nàng , liền ngửi thấy mùi máu tươi, trong lòng không lí do một trận kích động.

Chăn đã bị nhiễm một mảng lớn đỏ tươi, nhìn kỹ xem nàng, đầy người đều là máu, hôn mê bất tỉnh, căn bản nhìn không ra miệng vết thương tới cùng ở nơi nào.

Thâm sâu tự trách làm cho nước mắt áp lực lâu như vậy đột nhiên chảy ra, một dòng nước ấm xâm nhập đến trong óc, cảm giác được trên mặt nóng nóng , đây là cái gì? Nàng sợ tới mức khẩn trương lấy tay lau mặt sạch sẽ.

“Nương nương, người khóc sao?” Bích Thanh nhìn ta nói.

“Không có. Nhanh đi kêu ngự y!” Nàng quay đầu đối Bích Quỳnh phân phó nói.

“Từ từ.” Lúc Bích Quỳnh chạy mau ra cửa phòng, khi đó Hạ Phù Dung gọi nàng quay lại , “Người còn nhớ rõ thái y lần trước tới giúp ta xem thương tổn ở tay sao?”

Bích Quỳnh gật gật đầu, “Nhớ rõ tướng mạo của hần , mà còn thời điểm lúc hần vào giống như nghe Tiểu Lâm Tử bảo hần là phó thái y.”

Ngay lúc ấy trong hoàn cảnh như thế, nàng cứ nhiên còn có tâm lưu ý đến những thứ này, Hạ Phù Dung thường thức nhìn nàng nói, “ Tốt, cần phải để cho thái y đó tới, nếu hần không có ở đó, lại quay trở về.”

Bích Quỳnh hiểu rõ gật gật đầu rồi đi ra ngoài, bởi vì không biết Tiểu Cúc thương tổn ở nơi nào, cho nên không dám động nàng, chỉ có thể ở trong này chờ vô ích.

“Nương nương, vì sao nhất định phải kêu phó thái y kia đến xem a? Những thái y khác y thuật cũng có thể , bọn hần khẳng định cũng có biện pháp cứu trị Tiểu Cúc.”

Nhìn biểu tình ngốc nghếch của Bích Thanh , Hạ Phù Dung lấy tay điểm điểm cái trán của nàng, “Người ngốc nha, Tiểu Cúc thương tổn thành như vậy, chẳng lẽ không dẫn tới người khác hoài nghi, là tùy tiện người nào đều có thể đến xem à?”

“A..., nhưng là phó thái y kia sẽ không tiết lộ sao? Mà còn để ọi người biết không phải là càng tốt sao, là có thể tổ giác nữ nhân rắn rết kia a.”

Nàng lắc lắc đầu, “Tiểu hài tử không cần lo nhiều như vậy a.”

Bích Thanh không phục lắm nói, “Bích Quỳnh so với nô tỳ còn muốn nhỏ a, nương nương rõ ràng là bất công, có cái gì đều nói cho nàng cùng Tiểu Cúc, mà không nói cho nô tỳ.”

Nàng cười khổ nói, “Ta khi nào thì nói cho các nàng không nói cho người rồi hả ? Chẳng lẽ người bắt đến chúng ta ở sau lưng người thì thăm?”

“Này cũng không có, ” Bích Thanh bĩu môi nói, “Đúng là các người căn bản là không cần thì thăm , người trực tiếp dùng ánh mắt liền nói cho các nàng , đừng cho là ta không biết.”

Nàng ha ha cười, có thể để cho nàng dưới tình huống như vậy vẫn cười được chỉ sợ cũng chỉ có Bích Thanh thôi, “Ta cũng dụng ánh mắt nói cho người a, là người chính mình xem không hiểu thôi.”

“Phải không?”

“Uh” Hạ Phù Dung nặng nề gật gật đầu.

Nàng giống như suy nghĩ một lát sau nói , “Yên tâm đi nương nương, ta về sau nhất định sẽ cố gắng xem hiểu lời nói trong ánh mắt của người, tuyệt không có phụ kỳ vọng của nương nương .”

Hạ phù Dung nhếch miệng cười, nàng cho tới bây giờ cũng không có kỳ vọng quá người có thể xem biết. Quay đầu nhìn Tiểu Cúc người đầy máu tươi đang nằm trên giường, tươi cười ngưng ở trên mặt, chân chính đầu sỏ đắc tội là mình mới đúng. Lúc trước vì khoe khoang chính mình có bao nhiêu thông minh, chưa từng có hỏi qua lý do liền đem nàng bức đến tận cùng vách núi , đột nhiên phát hiện nguyên lai chính mình là bao nhiêu ngu xuẩn.

“Các người phát hiện nàng ở đâu ?” Đột nhiên mới nghĩ đến vấn đề quan trọng.

“Trên trời.”

“Trên trời?” Bích Thanh nói để cho nàng có không thể tin.

“Vâng, Tiểu Cúc thật là lợi hại , nàng từ trên trời bay vào , sau đó ngã vào trên giường liền không động rồi.”

Nghe Bích Thanh nói, Tiểu Cúc hẳn là dùng khinh công chạy về tới, nói như vậy nơi này cũng không phải tất cả nữ nhân đều có võ công, chẳng thế thì Bích Thanh ngay cả khinh công cũng không biết.

“Người có nhìn đến có người nào khác nữa không?”

“Đã không có, chỉ một mình Tiểu Cúc. Bất quá.”

“Từ từ, chờ một lúc thời điểm ta cho người nói người lại nói, biết không.” Ta cảm giác được Bích Quỳnh mang theo thái ý hướng bên này rồi.

Vâng, Bích Thanh thần bí gật gật đầu, nhìn nàng cái dạng này, chuyện này tựa hồ dọa đến nàng rồi.

25. Chương 25: Tộc Y Tháp

Khi Hạ Phù Dung thấy Phó thái y chạy vội vàng đến, nàng hướng Bích Quỳnh cười gật đầu.

“Phó thái y, Tiểu Cúc bất cẩn rơi xuống giếng cạnh mình đầy máu, Bồn cung không biết nàng bị thương chỗ nào nên không dám động vào, làm phiền phó thái ý xem cho Tiểu Cúc.” Hạ Phù Dung vừa nói xong lén lút đưa chó Phó thái y một ít bạc, bên trong khoảng hai tháng bổng lộc của hắn.

Mắt hắn sáng lên “Thần nhất định sẽ trị tốt cho Tiểu Cúc, nương nương yên tâm.” Hạ Phù Dung và Phó thái y nhìn nhau, ngầm hiểu ý.

Biết rằng Tiểu Cúc bị thương rất nặng, Một cung nữ lại bị thương nặng như vậy, thái y là phải báo lên trên để truy xét, bây giờ không có bằng chứng xác thực là Lệ phi làm, ngược lại còn có thể cho là nàng làm. Cho nên gọi Phó thái y là vì hắn vì tiền chữa bệnh, chắc là hắn đã nhìn ra manh mối, thay vì phải đề phòng hắn, không bằng nàng kéo hắn theo.

“Nương nương hiểu lầm rồi, Tiểu Cúc không phải rơi xuống giếng cạnh, là nàng chạy trở về, thật đấy, lúc đó Bích Quỳnh cũng nhìn thấy.” Bích Thanh tưởng rằng Hạ Phù Dung không biết nên mới vội vàng giải thích.

Bọn họ đen mặt nhìn Bích Thanh, không để ý đến nàng, người sáng mắt cũng có thể nhìn ra Tiểu Cúc không phải té xuống giếng.

Phó thái y thấy vậy hắng giọng một cái, Hạ Phù Dung hiểu ý nói “ Tiểu Thanh mau đi ngâm một ly trà mang đến cho Phó thái y.”

“A.” Bích Thanh bĩu môi, trà xưa là khó ngâm mềm nhất, mà cũng không phải loại trà ngon nhất, tại sao cứ muốn cho Phó thái y uống loại trà này.

Sau khi Bích Thanh đi ra ngoài, Hạ Phù Dung nhìn Phó Thái Y ý bảo hắn cứ nói.

“Tại sao nương nương không bảo nàng đi đâu đó? Chỉ sợ thời gian pha một ly trà.” Xem ra Phó thái y đã hiểu rõ tính cách của Bích Thanh.

“Không sao, lúc hoàng thượng ban cho bồn cung trà xưa, bởi vì nó không có quý giá lại rất khó ngâm mềm, lại để ở nơi cao nhất, Bích Thanh muốn lấy trà cũng cần một ít thời gian hưởng chi là pha trà, Phó thái y cứ nói không sao.”

Phó thái y gật gật đầu “Tiểu Cúc bị thương hai chỗ là miệng cùng tay.”

Hạ Phù Dung nhíu nhíu mày, nếu chỉ có hai chỗ tại sao toàn thân đều là máu?

“Nương nương, xin cho thần hỏi thân phận của Tiểu Cúc là gì?”

Hạ Phù Dung sửng sốt, phải biết rằng là thấy thuốc thì phải kiêng kị hỏi thân phận của người bệnh, không biết có việc gì mà Phó thái y lại hỏi tới việc này “ Không dối gạt Phó thái y, thân phận của Tiểu Cúc nói cho bồn cung là giả, chuyện này bồn cung cũng biết cách đây không lâu.” Hạ Phù Dung nghe Nhị tỷ nói Tiểu Cúc là đứa trẻ mồ côi do nương đi chùa lễ phật gặp được, lúc ấy Tiểu Cúc nói mình là nha hoàn của Hoàng viên ngoại ở thành đông, bị đuổi ra khỏi phủ do người ta nói xấu là trộm vòng tay của phu nhân. Lúc ấy Tiểu Cúc mới có năm tuổi, nương nhìn thấy thương cảm nên dẫn nàng trở về phủ. Lúc sau nàng có nhờ Nhị tỷ đi thăm dò, Hoàng viên ngoại ở thành đông căn bản là không có vợ, cho nên chuyện Tiểu Cúc

nói là chuyện bịa đặt. Hạ Phù Dung không biết là chuyện gì có thể để ột đứa bé mới năm tuổi phải nói dối, nhưng theo những gì nàng biết thì Tiểu Cúc không phải là một người xấu, Hạ Phù Dung nguyên ý giữ lại Tiểu Cúc bên người không vì chuyện gì khác, chỉ vì nàng tín nhiệm Tiểu Cúc.

“Ừm.” Thái ý gật đầu nói “ Tiểu Cúc chắc là đụng phải người ngoại tộc.”

“Người ngoại tộc?”

“Không sai, miệng của Tiểu Cúc bị người ta khâu lại, móng tay bị người ta rút ra.”

Hạ Phù Dung nghe đến đó chân tay mềm nhũn thiếu chút nữa không đứng vững. Lệ phi sao có thể xuống tay ác độc như thế? “ Thái y vừa nói nàng đụng phải người ngoại tộc là có ý gì?”

“Đã từng có một bộ tộc, bọn họ không chịu sự quản lý của ai, trong bộ tộc có tộc trưởng, nếu có tộc khác muốn xâm chiếm, sẽ chịu sự trừng phạt của bộ tộc, không lâu sau mọi người sẽ phát hiện thì thể thối nát lan khắp toàn thân.”

“Thì thể thối nát?”

“Đúng, khắp thân thể có rất nhiều vết cắt vô cùng thâm. Tương truyền là do bộ tộc của họ có nữ thần che chở, vì vậy tộc trưởng của bọn họ luôn là phụ nữ. Tộc nhân phản bội bộ tộc sẽ chịu bốn loại hình phạt : khâu miệng, rút móng tay, cắt gân cốt, khoét mắt.

Lưng Hạ Phù Dung truyền đến từng trận lạnh lẽo “ Tên tộc đó gọi là gì?”

“Tộc Y Thập. Nhưng mà mấy năm về trước đã không còn bất cứ tin tức nào của tộc này, tất cả mọi người cho rằng tộc này đã bị diệt vong, không biết vì sao lại xuất hiện.”

“Tộc Y Thập? Tiểu Cúc tại sao có thể có quan hệ với tộc này? Chẳng lẽ là Lệ phi? Nhưng cũng không đúng, Nhị tỷ nói Lệ phi là con gái thuộc hạ của phụ thân, là một vị tướng kiên cường, lập không ít công lao cho phụ thân, bởi vì chết ở sa trường, vì thể hiện sự tôn kính đối với người chết, vì thể đem con của hắn thu làm dưỡng nữ.

“Có thể không phải là người của Tộc Thập Y gây nên? Có thể là người khác bắt chước hình phạt của bọn họ hay không?”

26. Chương 26: Học Chữ

Phó thái y lắc đầu “Không có khả năng, hình phạt mặc dù có thể bắt chước, nhưng máu trên người nàng làm sao có thể là giả. Tộc Y Thập sau khi thi hành hình phạt cho kẻ phản tộc sẽ tưới máu người trong tộc lên thì thể để nguyên rửa. Nương nương người nhìn trên người Tiểu Cúc.”

Hạ Phù Dung cố nén đi đến nhìn, kinh hãi phát hiện máu trên người Tiểu Cúc ắn ắn có lục quang.

“Nương nương không cần sợ hãi, đây là máu của Tộc Y Thập, loại máu có lục quang chỉ có người tộc Y Thập mới có, cho nên vì thân mới cả gan hỏi nương nương thân phận của Tiểu Cúc, sợ nàng làm việc cho tộc Y Thập, nhưng không biết làm sao mà phản bội họ, mới có thể bị tưới máu tươi.”

“Đúng rồi vừa rồi thái ý nói bốn hình phạt của tộc Y Thập, tại sao Tiểu Cúc không bị cắt gân cốt hay khoét mắt?”

“Thần nghĩ là Tiểu Cúc đang chịu hai hình phạt liền trốn ra.”

Tâm trạng của Hạ Phù Dung vô cùng khó chịu, cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, Tiểu Cúc người phải tỉnh lại, cho dù người cự tuyệt như thế nào thì ta cũng muốn biết sự thật của mọi chuyện.

Bích Thanh bưng trà đến cho Phó thái y, sau đó lên tiếng nói: “Nương nương người biết không, trà xưa này bị cất trên chỗ cao nhất, khó khăn lắm nô tỳ mới tìm được.”

Hạ Phù Dung gắng gượng cười nói “ Phó thái y rất thích uống loại trà này, người vất vả như vậy cũng đáng giá.”

“Thì ra là như thế, đúng rồi, thái y ngài kiểm tra thương thế của Tiểu Cúc như thế nào rồi hả?”

“Chẳng qua là bị thương miệng cùng tay, những chỗ khác không có gì đáng ngại.”

“Nhưng Tiểu Cúc không phải té xuống giếng cạn, tiểu Cúc.”

“Được rồi, bổn cung biết là nàng bay vào, người có biết nàng bay vào như thế nào không?”

Bích Thanh lắc lắc đầu. Hạ Phù Dung nói “Nàng từ giếng cạn bò ra, sau đó kiên trì bay trở về.”

Bích thanh tin tưởng, vẻ mặt thương xót nhìn Tiểu Cúc.

Những ngày tiếp theo, không có Tiểu Cúc chăm sóc Hạ Phù Dung cảm thấy không quan. Mỗi ngày Hạ Phù Dung đều đi nhìn Tiểu Cúc, cùng nàng nói chuyện, Hạ Phù Dung tin tưởng nàng nhất định sẽ nghe thấy.

Bích Thanh Bích Quỳnh vừa mới tiến cung, cũng không hiểu Hạ Phù Dung, đây là thời cơ tốt để Hạ Phù Dung học chữ.

Hạ Phù Dung để cho Bích Quỳnh mài mực, bắt đầu học viết chữ.

Bích Thanh xem nàng cầm bút tay run không ngừng, viết chữ cũng cong vẹo, thật sự nhin không được nói, “Nương nương, thôi đi, tay người bị thương đừng viết, run rẩy cong queo làm cho nô tỳ thấy khó chịu.”

Biểu tình ghét bỏ trên mặt Bích Thanh làm khoe miệng Hạ Phù Dung run rẩy, Bích Quỳnh vội vàng quát “Bích Thanh! Người nói cái gì vậy, tay nương nương bị thương có chút run run, viết ra như vậy là tốt rồi.” Bích Quỳnh càng nói càng nhỏ.

Nhìn chữ viết trên giấy như con nòng nọc, thật ra bản thân Hạ phù Dung cũng cảm thấy khó chịu.

“Được rồi, các người cũng nói, mặc dù tay ta bị thương có thể viết ra như vậy là tốt rồi, nhưng nếu ta thường xuyên luyện tập thì sẽ càng ngày càng dễ nhìn. Sau này các người làm việc cũng vậy, người chậm cần bắt đầu sớm, không hiểu biết chỉ cần luyện tập khắc khổ, không cần tốt nhất, nhưng có thể làm inh hài lòng là được rồi.”

Hai tỷ muội vừa nghe xong cùng nhau gật đầu.

Những chữ này Hạ Phù Dung có thể viết nhưng lại không biết đọc. Nghĩ nghĩ rồi nói “ Nhìn như vậy thật là phiền phức, Bích Thanh người giúp bổn cung, đọc một chữ ta viết một chữ.

“Dạ.” Bích Thanh nhìn vào sách bắt đầu đọc “Khai”

“Cái gì khai?” Hạ Phù Dung vừa hỏi vừa liếc nhìn mặt chữ.

“Bắt đầu khai.”

Hạ Phù Dung thoáng nhìn bắt đầu viết

Trong nháy mắt thọ yến của thái hậu ngày càng gần, mọi người trong cung đều vội vã không ngừng, Hạ Phù Dung cũng không nhàn rỗi, nhưng cũng không phải vì thọ yến của thái hậu.

“Bên này kéo dây, đúng, một chút là được,a, a, nhiều một chút.” Hạ Phù Dung vội vàng không ngừng chỉ huy tiểu thái giám.

Gần đây nhất thời có hứng chơi đu dây, đúng lúc trong hậu viện của tẩm cung có cây đại thụ.

Không sai, cây đại thụ thật lớn, thân cây thật lớn hướng tới phía trước, hiện tại có hai tiểu thái giám trên cao. Trong lòng bọn họ buồn bực, bị Dư phi sai treo cao như vậy còn kêu gọi, nhìn thấy như vậy là họ cảm thấy chân mềm nhũn, hoàn toàn không dám nhìn phía dưới.

27. Chương 27: Âm Mưu (Một)

Bàn đu dây rốt cục làm xong , Hạ Phù Dung làm cho người ta lấy dây thừng buộc vào cho chắc chắn, còn ở bên ngoài quấn thêm mấy vòng dây leo, như vậy vừa tăng thêm độ chắc chắn lại tăng thêm mỹ cảm.

Nàng nhàn nhã ngồi trên xích đu , để cho Bích Thanh với Bích Quỳnh lúc đẩy lúc không .

“Bích Quỳnh, đến lúc cho Tiểu Cúc ăn cháo rồi , hôm nay ta không đi, người cùng Bích Thanh đi đi.”

“Vâng. Nương nương phải cẩn thận một chút, tay phải nắm chắc, đừng có đu quá cao, có chuyện gì liền kêu nô tỳ, đừng chính mình tự xuống, nếu là ngã thì không tốt.” Bích Quỳnh lúc đi không quên lái nhái dẫn dò, đi theo Hạ Phù Dung một thời gian các nàng cũng biết tính nết của nàng, nàng là người ở trong mắt người ngoài biểu hiện thật sự kiên cường, thích đùa giỡn lại là người không muốn chịu thiệt, nhưng là nội tâm lại thiện lương, chuyện gì cũng sẽ không để ở trong lòng.

“Uh” Hạ Phù Dung gật gật đầu, nhìn các nàng rời đi, bắt đầu đu càng lúc càng nhanh, càng ngày càng cao. Thời điểm đạt tới cực hạn, tay nàng mạnh buông lỏng, thân thể giống như tên bắn liền bay ra ngoài.

Nàng làm bàn đu dây cũng không phải thuần túy vì muốn chơi, mà là muốn kiểm tra công phu của thân thể này, kinh công khẳng định không nói chơi, nhưng là nàng lại không biết sử dụng như thế nào, vì vậy mới suy nghĩ ra biện pháp này, lúc nguy hiểm khẳng định có thể sẽ phát huy tác dụng.

Trong không trung làm một đường cong parabol hoàn mỹ, thẳng tắp rơi xuống đất, nàng thử bắt chước bộ dáng Tểu Cúc hai chân không ngừng đưa trước sau, nhưng là trực giác giống như có chỗ nào không đúng.

“Ầm” nàng nặng nề ngã ở trên mặt đất. Đau đến nỗi nàng nhe răng nhếch miệng, hai mắt đầy sao, lại ngăn lại tiếng kêu của mình, nếu để cho người khác nghe được, sẽ liên lụy hai tỷ muội Bích Thanh.

Nhất định bảo trì tư thế ngã trên mặt đất, trước kia khi luyện nhảy parkour còn ngã nhiều hơn, lại biết lúc mà người ngã sắp xuống thì không thể lập tức đứng dậy, như vậy sẽ làm bị thương quá nặng, chỉ có bảo trì tư thế sau đó từ từ khôi phục khí lực rồi mới đứng lên.

Đúng lúc này, trước mắt Hạ Phù Dung xuất hiện một đôi ngọc hài, khéo miệng rụt rụt, sao mà khéo thế không biết?

Từ từ nhìn lên trên, chỉ thấy một vị nam tử đẹp trai đang đứng trước mặt nàng, không phải người khác, chính là Tu Hồng Miễn - người mà nàng chỉ mong sao có thể tránh xa hết mức có thể.

Hai người chính là đang lấy tư thế quỷ dị mà đối diện.

“Thần, nô tì khấu kiến hoàng thượng.” Còn không có nhiều khí lực để ứng phó hần, nếu nàng còn nằm úp sấp nơi này không đứng lên, chỉ sợ Tu Hồng Miễn sẽ thật sự để ỉnh vĩnh viễn nằm ở nơi này thôi. Trong lòng quỳnh lên, nhất thời cảm giác được huyết dịch đang sôi trào trong thân thể, nhất thời đầu óc sáng tỏ. Lúc trước trong không trung liền cảm thấy có chỗ nào không đúng, hóa ra nàng làm chỉ là bề ngoài, chân chính muốn vận dụng kinh công còn phải dựa điều hòa khí tức. Hiện tại nàng còn không biết điều tức như thế nào, liền thử tất cả các phương pháp để điều chỉnh khí tức của mình.

Tu Hồng Miễn vừa mới từ Yến Ninh cung đi ra, đang muốn suy nghĩ một chút những lời mẫu hậu nói, liền đi tới thư phòng ở hậu viện, nơi này có rất ít người qua lại, cực kỳ thanh tĩnh, vừa lúc thích hợp để suy nghĩ. Kết quả hần vừa mới đi tới lại thấy được một màn như vậy: nàng, Hạ Hách Na Phù Dung, Thánh Dụ vương triều Dư phi nương nương, chính đang lấy một cái tư thế xấu xí quỳ rạp trên mặt đất, lúc nhìn đến hần - một người nhất quốc chi quân chỉ là hỏi một tiếng, vẫn như cũ gục ở chỗ này, mà còn trên mặt là biểu tình giống như bị táo bón, giống như là bài tiết không thông.

” ái phi của trẫm, không biết nàng tào nhã nằm ở nơi này làm cái gì?”

Nghe lời nói đầy châm chọc của Tu Hồng Miễn, Hạ Phù Dung mặt đỏ lên, chuyện mất mặt như vậy, bất luận “Khi còn sống” vẫn lại là hiện tại đều chưa bao giờ có, ” Bẩm, bẩm bệ hạ, nô tì chỉ là không cẩn thận bị ngã, người không cần phải xen vào nô tì, để nô tì nằm một lúc là được.”

Tu Hồng Miễn nghe xong chợt nhíu mày, “A...? Ái phi ngã quả thật xinh đẹp, làm sao có thể ngã tới thư phòng của trẫm đây?” Mà hậu viện cũng không có cửa sau, chỉ có từ thư phòng của hần mới có thể tiến vào, nhưng thư phòng không có hần cho phép, khi đó bất luận kẻ nào đều không thể tự tiện xuất nhập, như thế khẳng định là nàng trèo tường vào. Nhớ rõ lần trước lúc Bân nhi sắp ngã nàng giải thích đó là vì chơi trò chơi, hiện tại còn nói ở trong một cái viện kín gió ngã sắp xuống, xem ra nàng lấy cớ luôn luôn đều là buồn cười như vậy.

Đối với câu hỏi của Tu Hồng Miễn nàng không phản bác được, muốn nói như thế nào, chẳng lẽ nói cho hần là nàng từ trên bàn đu dây ở tẩm cung của mình bay lại đây? Loại lời nói này chắc chỉ có Bích Thanh mới

có thể tin tưởng, xem ra khoảng cách có đủ xa , nói như vậy nàng là mèo mù vớ được cá rán , hoặc nhiều hoặc ít để cho nàng có thể dùng một chút , chẳng thế thì cũng sẽ không bay xa như thế này.

“Sao vậy, ái phi lại vẫn nằm ở nơi này chẳng lẽ muốn ở trong này qua đêm?”

Hạ Phù Dung hiện tại thật sự là ngâm bồ hòn làm ngọt, kỳ thật muốn đứng lên liền là nàng có được hay không. Hạ Phù Dung tiếp tục cố gắng điều hòa khí tức, chỉ thấy Tu Hồng Miễn một ánh mắt, thái giám bên cạnh hần liền đi ra ngoài, không lâu dẫn theo hai binh lính tiến vào, mắt thấy liền muốn đem nàng kéo lên . Đây không thể được, nếu là đem nàng kéo lên như vậy tàn phế thì làm sao bây giờ, sốt ruột, chỉ cảm thấy huyết dịch nhất thời mãnh liệt, nàng đứng lên được rồi ! Cảm giác sức lực khôi phục rất nhiều, vừa mới một phen điều tức kia là đứng rồi .

“Ái phi cảm thấy như vậy có thể hấp dẫn đến trẫm không ?” Nhìn vẻ mặt hèn mọn của Tu Hồng Miễn , Hạ Phù Dung biết hần hiểu lầm , khẳng định tưởng là nàng cố ý muốn hần chú ý , vừa định giải thích, lại phát hiện lý do này so với nói về chuyện bàn đu dây có vẻ là tốt hơn, lại cũng không thể phản bác.

Tu Hồng Miễn vung ống tay áo, “Trẫm không quen nhìn người sử dụng những thủ đoạn ngu xuẩn như vậy , muốn sử dụng cũng không để cho trẫm nhìn ra tới, chẳng thế thì cũng đừng ở trước mặt trẫm lấy lòng mọi người!” Nói xong hần liền xoay người rời đi.

Hạ Phù Dung nghĩ hần nói người mà sử dụng thủ đoạn để cho hần nhìn không tới là Thượng Quan Lệ đi, mà người lấy lòng mọi người chính là nàng .

28. Chương 28: Âm Mưu (Hai)

Vừa định đi về phía trước, cảm thấy chân phải đau nhức, đoán chừng bị thương tổn . Hiện tại lại xuất hiện một nan đề, vừa mới nghe Tu Hồng Miễn nói đây là thư phòng của hần , nàng chưa từng tới những nơi như thế này , bây giờ muốn trở về như thế nào a. Không biết hai tỷ muội kia có phát hiện nàng không còn ở đó hay không , có đang đi tìm nàng không ? Bích Thanh kia chuyện gì cũng nói , chỉ sợ đến lúc đó phiền toái lớn hơn nữa.

Nghĩ tới đây, Hạ Phù Dung chịu đau cố gắng đi ra ngoài.

Vào cửa, nàng liền nhìn thấy một phòng toàn là sách, giống như thư viện , nhiều sách như vậy hần đều đã xem qua? Xem ra làm nhất quốc chi quân cũng không phải dễ dàng a , tiếp tục đi ra ngoài, đang nghĩ ngợi, có nên kêu người tới đưa mình trở về hay không . Đột nhiên trên chân đau nhói , nàng không đứng vững, ngã về một bên, đầu hung hăng đập vào tường, lại cảm giác thập phần quái dị. Đụng vào tường mà không hề đau, sao lại thế này? Hạ Phù Dung đưa tay sờ sờ, cảm giác nhẵn mịn không giống như những chỗ tường gạch khác , chẳng lẽ là chốt mở mật đạo? Lòng hiếu kỳ của nàng là tương đối lớn , lập tức bắt đầu nghiên cứu , thử theo những phương pháp giống trong tiểu thuyết võ hiệp : gõ gõ, ấn ấn, di chuyển, nó đều chưa động. Buông tha là không khả năng , nhưng nàng cũng không thể ở lâu bên trong này , trước nhớ kỹ vị trí cục gạch này, lần sau có cơ hội sẽ trở lại nghiên cứu tiếp. Trước khi đi lại sờ sờ, sờ không ra là cái gì , dùng lực ấn xuống , ừ, có phần mềm. Đột nhiên “Cạch” một tiếng, hòn gạch giả bắn ra , cảm thấy vui vẻ, lại khiến cho nàng mèo mù vớ cá rán, thật cẩn thận lấy hòn gạch xuống, chỉ thấy bên trong có một cái hộp. Chẳng lẽ là trân bảo hiếm có ? Ánh mắt Hạ Phù Dung đều nhanh tỏa sáng , nhẹ nhàng lấy chiếc hộp ra , nếu thật sự là trân bảo hiếm có nàng có nên lấy hay không a? Cầm sợ đưa tới họa sát thân, không lấy lại rất xin lỗi vận khí của chính mình .

Vừa nghĩ vừa mở hộp , thứ từ bên trong hộp đập vào mi mắt, mặt nàng lập tức suy sụp xuống, làm cái gì a, một cuốn sách !

Tuy không phải trân bảo, bất quá dù sao để cho hần cất kỹ như vậy , bên trong khẳng định có ghi chép thứ gì đó, chẳng lẽ là bí kíp võ công ? Nghĩ tới đây, ánh mắt nàng lại bắt đầu lấp lánh , bí kíp cũng được , vừa lúc nàng có chút võ công phòng thân , để cho nàng học xong cái này sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất, về sau lao ra hoàng cung, hướng ra thế giới!

May mà trong khoảng thời gian này mỗi ngày luyện tập thư pháp và học chữ, hơn nữa cũng học thêm được rất nhiều chữ phồn thể cùng giản thể, những chữ này trên cơ bản nàng đều có thể nhận ra. Mở sách ra, để cho nàng có chút nghi hoặc, đây là một cuốn sổ. Không tài nào ở hiện đại học chính là kinh tế học, đối với chuyên ngành kế toán cũng có đọc lướt qua, cho nên nhìn ra được đây là một cuốn sổ sách, cái này bị Tu Hồng Miên coi như trân bảo mà giấu giếm, nàng có chút không nói gì.

Hoàng đế cũng cần làm sổ sách? Thật không rõ Tu Hồng Miên tới cùng trong đầu suy nghĩ cái gì, bất quá nàng đối cái này một chút hứng thú cũng không có. Khép lại sách, trong nháy mắt, nàng chấn động, vội vàng lại mở ra nhìn lại. Chỉ chốc lát sau, rõ ràng phát hiện quyển sách này chia làm hai phần, một phần là sổ sách, từ giữa bắt đầu phân giới, là một loạt danh sách, tên trong danh sách là những người mà nàng không biết, sau cùng kí tên đều là “Minh giáo”.

“Minh giáo” tên này nàng sớm nghe thấy, là một tổ chức tà giáo mà người có quyền cao chức trọng ở các quốc gia nghe tin đều sợ mất mật. Bọn hắn là sát thủ nhưng cũng không giết người bình thường, giết đều là các đại thần của các quốc gia, cũng chưa bao giờ lỡ tay quá. Các quốc gia đều đã từng hạ lệnh tiêu diệt tổ chức này, lại đều lấy việc thất bại mà chấm dứt, chưa từng có người biết tổ chức này nằm ở chỗ nào, cũng không biết giáo chủ là ai. Người mà bọn họ giết chủ yếu là những kẻ phản bội quốc gia mà dân chúng căm hận, cho nên ngoài ý muốn là Minh giáo lại được dân chúng cực kỳ ủng hộ.

Nhìn những dòng tên bị gạch trong danh sách, phải là những đại thần đã bị giết rồi. Không nghĩ tới người đứng sau Minh giáo thực ra là Tu Hồng Miên! Hắn sáng tạo ra tổ chức này, để cho những gian thần ở trên triều đình không có cách trị tội sẽ bị ám sát ở bên ngoài, như vậy thủ pháp quét dọn chướng ngại của chính mình nàng lại là lần đầu tiên nghe nói đến, Tu Hồng Miên quả nhiên không phải một người đơn giản.

Đột nhiên tay nàng cứng đờ, khép lại sách, từ bên cạnh nhìn xéo qua thư, mặt trên có một tầng tro bụi mỏng nhạt. Nàng hắn không ngu xuẩn cho rằng những cuốn sách này đã thật lâu không có người đụng qua, xem ngày tháng trên bìa sách mới nhất là năm ngày trước, trái tim của nàng bắt đầu mãnh liệt đập không ngừng. Hắn là cố ý vẩy một tầng bụi ở mặt trên, để có thể biết được có người nhìn lén cuốn sổ này hay không. Khi hắn nhìn đến dấu tay để lại trên mặt bụi, mà nàng lại vừa lúc xuất hiện tại hậu viện. Đây một loạt vấn đề xâu chuỗi lại, nàng khó thoát khỏi tội chết rồi.

Đột nhiên nghe được xa xa truyền đến tiếng bước chân, nghe thanh âm là cố ý nhỏ giọng đi tới, cảm thấy cả kinh, nghĩ nghĩ, dùng tay áo lau sạch sẽ bụi trên sách, sau đó mới để lại chỗ cũ, trốn vào sau núi giả ở hậu viện.

Tiếng bước chân vẫn chưa đi tới thư phòng, mà là trực tiếp hướng hậu viện đi tới. Chẳng lẽ Tu Hồng Miên biết nàng trốn ở nơi này?

Chỉ nghe tiếng bước chân nhảy lên, trực tiếp nhảy vào hậu viện, là hai người.

“Vì sao lại chọn ở trong này? Người phải biết rằng bên trong đúng là thư phòng của hoàng đế!” Một giọng nam tử vang lên, nghe được nàng thiếu chút nữa hét chói tai ra tiếng, hắn vừa mới nói chính xác là Anh ngữ!

29. Chương 29: Âm Mưu (3)

Cái loại ngôn ngữ này thật quen thuộc, tại dị giới này lại có thể để cho nàng nghe được, khiến cả người vui sướng đến run rẩy.

“Ở đây có một câu nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất, chúng ta nói chuyện ở đây là an toàn nhất, theo sự hiểu biết của ta thì hoàng thượng thường đến thư phòng vào buổi tối. Cho dù ở trước mặt hoàng thượng nói hắn nghe cũng không hiểu, ha ha” Đây là giọng nói của nam nhân, làm cho nàng có dự cảm không tốt, trực giác nói cho nàng biết bọn họ không phải loại người tốt.

“Nói nhỏ thôi! Người đừng nói quá lớn, vị hoàng đế này cũng không phải người tầm thường.”

“Có gì không tầm thường? Là loại nào lúc đó cũng phải châu trời thôi.”

“Tóm lại cẩn thận một chút là tốt, đồ có mang theo không?”

“Có mang theo , chỉ cần hẩn uống một ngụm thì thần tiên cũng cứu không được!”

“Nếu như hẩn không uống?”

“Hôm đó là sinh nhật của mẫu thân hẩn, dù thế nào cũng phải bày tỏ thành ý. Nếu lúc đó hẩn không uống, bốn vương liền kính hẩn một ly, Tự mình tiễn hẩn đến Hoàng Tuyền.”

“ Cao công công kia có tin được không?”

“Thiên hạ không ai là không thích tiền? Huống chi hẩn là hoạn quan đã là bất hiếu, bốn vương lấy mẫu thân hẩn uy hiếp hẩn, bảo đảm hẩn nghe theo lệnh !”

“Vâng , mọi sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.”

“Sau khi xong mọi chuyện, bốn vương đảm bảo người sẽ được như ý nguyện. Ha ha”

“Tạ ơn Tứ Vương Gia.”

Đợi cho tiếng bước chân đi xa, Hạ Phù Dung mới lén lút đi ra từ sau núi giả . Nghe ý tứ của bọn họ, là muốn tại thọ yến của hoàng thái hậu hạ độc hại Tu Hồng Miễn. Hai người kia là ai? Tại sao lại có thể nói được tiếng Anh? Không cần nói với nàng là bọn họ cũng xuyên không.

Từ thư phòng đi ra ngoài, gặp bốn binh lính gác cửa khi thấy nàng đi ra cũng không ngăn cản, chắc là Tu Hồng Miễn nói cho bọn họ biết.

Mới vừa đi hai bước liền gặp Bích Quỳnh ở xa xa đi tới, trong lòng Hạ Phù Dung vui vẻ, cuối cùng cũng có thể trở về , lúc này còn lo lắng sẽ lạc đường.

Thì ra là Tu Hồng Miễn báo cho người của Dư Diệp cung đến đây đón nàng, Bích Quỳnh hỏi nàng tại sao lại ở đây, nàng nói trở về rồi nói tiếp. Chịu đựng cảm giác đau nhức trở về Dư Diệp cung, nàng cuối cùng không chịu đựng nổi hô hấp thống khổ, nằm ngã xuống giường .

“Bích Quỳnh, đi gọi Phó thái y đến đây nhanh lên.”

Bích Quỳnh thấy nàng như vậy cũng không hỏi nhiều, vội vàng chạy ra ngoài đi gọi Phó thái y.

Trong mắt Bích Thanh đầy nước mắt, không nghĩ Bích Thanh lo lắng thành như vậy, xem ra nàng cũng có một mặt tốt biết quan tâm chăm sóc người khác, Hạ Phù Dung cảm thấy có lỗi nhìn nàng.

Không ngờ Bích Thanh lại nói “ Tại sao nương nương lại có thể như vậy, để cho nô tỳ cùng Bích Quỳnh đi cho Tiểu Cúc ăn cháo, chính mình lại chạy ra ngoài chơi, nương nương từng nói về sau có chuyện tốt gì cũng sẽ gọi nô tỳ mà ? Những lời này là nương nương gạt nô tỳ à?”

Trong lòng cảm thán, tại sao nàng có thể hy vọng Bích Thanh có thể quan tâm chăm sóc một chút đây?

“Được rồi, lần sau bốn cung đi chơi nhất định sẽ nhớ mang theo người, được không?”

“Thật sự?”

“Thật sự!”

Bích Thanh nghe xong cười vui vẻ, nơi này cũng chỉ có Bích Thanh sẽ tin tưởng lời nàng nói, từ lâu Bích Quỳnh và Tiểu Cúc rất lanh lợi và thông minh đều biết “Lời nói của Hạ Phù Dung có thể tin được, nước miếng sẽ sâu hơn nước biển” đã trở thành danh ngôn rồi.

Chỉ một lát sau, Phó thái y đi vào, nhìn chân của nàng thán phục nói “ Sự chịu đựng của nương nương làm vi thần vô cùng bội phục.”

Hạ Phù Dung mờ mịt nhìn thái y.

“Xương mắt cá chân của nương nương bị trật rồi mà ngài còn có thể đi đoạn đường xa như thế, đến bây giờ cũng chưa ngất xỉu qua, thật đúng là kỳ tích.”

Trật khớp xương? Trong lòng nàng lạnh lẽo, chắc hẩn không tàn phế?

“Vi Thần sẽ sửa khớp cho nương nương, làm phiền Bích Quỳnh đem một ít nhân sâm tới.”

Đặt nhân sâm trong miệng nàng có cảm giác kỳ quái, chẳng lẽ là bồi bổ nàng trong khi sửa khớp sao?

Hạ Phù Dung đau đến hỗn loạn không biết thái y nói những gì, chỉ suy nghĩ bối rối như thế nào, đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhức vô cùng, nàng đổ mồ hôi lạnh, không thở nổi, cổ gồng chịu đau đớn.

“Kỳ tích, thật là kỳ tích.” Nàng cố gắng nghe thái y nói chuyện, tuy nhiên đã cảm thấy được cả người vô lực trống rỗng.

“Phó thái y nói kỳ tích cái gì?” Bích Thanh tò mò hỏi.

“Vi thần tiến cung nhiều năm, trước kia ở ngoài sửa khớp cho nhiều người, mặc kệ là nhỏ tuổi hay là thanh niên trai tráng cũng đều kêu rên thảm thiết đến ngắt xủ, thậm chí là cắn đứt đầu lưỡi. Cho nên vi thần mới cho nường nường ngâm nhân sâm, để tránh tự mình thương tổn bản thân, không ngờ nường nường kiên cường như vậy, ngay cả một tiếng rên cũng không có, vi thần thật mặc cảm!” Nói xong còn hướng nàng bái một cái.

A? Thì ra là còn có thể kêu ra tiếng sao? Còn có thể ngắt đi? Trách không được nàng cảm thấy sắp không thể hô hấp.

Bên này tỷ muội Bích Thanh cười vô cùng đắc ý “Tất nhiên, nường nường của chúng tôi, trời sinh thông minh hơn người, kiên cường hơn người.”

Còn chưa chờ hai tỷ muội nói xong, Hạ Phù Dung hô nhỏ một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Tất cả mọi người đều đen mặt.

30. Chương 30: Thọ Yến (1)

Sau đó Hạ Phù Dung hỏi Bích Thanh, trong cung này có người nói hai ngôn ngữ hay không, Bích Thanh nhìn nàng giống như quái vật xong rồi lắc đầu. Trước kia hai người kia nói chuyện, một người xưng là bốn vương, chắc là vương gia muốn đoạt quyền, nhưng khi nàng hỏi Bích Quỳnh, Bích Quỳnh cũng nói là triều đại này không có vương gia. Làm cho Hạ Phù Dung kinh ngạc một ít, không lẽ phụ thân Tu Hồng Miễn chỉ có hần là con sao? Nàng không dám hỏi nhiều, chỉ suy xét trong lòng mà thôi. Nếu Tu Hồng Miễn chết, thay đổi triều đại, tất cả phi tần đều phải đưa tang, No. Nhưng nếu như đi cứu Tu Hồng Miễn thì sẽ bại lộ chuyện nàng biết tiếng Anh, sẽ có người coi nàng là đồng đảng, No.

Cách nào cũng không thông, thật sự là vô cùng hao tổn tâm trí. Bây giờ nàng muốn tâm sự cùng Nhị tỷ, có lẽ tỷ ấy có thể giúp nàng nghĩ biện pháp, thật là bất hạnh không thể kiếm cơ về nhà, mà lại gần ngày thọ yến của thái hậu. Muốn truyền tin cũng không có người đáng tin, nếu có Tiểu Cúc ở đây thì tốt, có lẽ nàng sẽ lấy chuyện lần này dò xét Tiểu Cúc, nhưng tiểu Cúc lại hôn mê bất tỉnh, Bích Thanh thì không cần phải nghĩ tới, còn Bích Quỳnh cũng thông minh nhưng thời gian ở chung không nhiều lắm nàng cũng không dám mạo hiểm.

Chớp mắt lại tới thọ yến của thái hậu, ngày này trong cung vô cùng náo nhiệt, hoàng thượng mở yến tiệc, quần thần, trừ nàng ra cả đám tần phi trang phục lộng lẫy tham dự.

Bởi vì ngày trước thân thể thái hậu không khỏe, hủy bỏ bọn nàng thỉnh an, cho nên nàng luôn ở trong Dư Diệp cung không ra ngoài cũng không có tham gia yến tiệc, nàng cũng coi nhẹ những trang sức cùng kiểu tóc. Mà tỷ muội Bích Thanh cũng là cung nữ mới, mà còn là người Hoán thẩm phòng nên đối với việc chải chuốt cũng không rành, căn bản cũng không biết trang phục tham gia yến tiệc nên đi kèm với trang sức gì. Nếu lúc trước Tiểu Cúc không giúp nàng chuẩn bị một bộ xiêm y, chỉ sợ hôm nay nàng trở thành sỉ nhục thánh dụ.

Mặc vào xiêm y màu vàng nhạt, thêm vào trong thời gian này nàng cẩn thận bảo dưỡng nên màu da của nàng trắng hồng rất đẹp.

“Nường nường thật đẹp.” Bích Quỳnh khen tự đáy lòng.

“Đúng vậy nha, nếu đầu tóc dài uốn đứng lên thì tốt hơn.” Bích Thanh đem Bích Quỳnh đang đắm chìm trong sắc đẹp của Hạ Phù Dung bình tĩnh, Bích Thanh vẫn là chưa hài lòng.

“Nói đơn giản như vậy, người có bản lĩnh thì uốn lên giúp ổn cung, phải biết việc này là việc các người nên làm.” Ở chung càng ngày càng lâu, Hạ Phù Dung nói chuyện với hai người bọn họ càng ngày càng tùy tiện, thường xưng hô tùy tiện lúc đầu bọn họ còn sợ hãi, nhưng thời gian dài bọn họ bị nàng lây bệnh rồi.

“Nô tỳ cũng không uốn được những thứ này, hơn nữa lúc đầu chính là nương nương dẫn chúng ta trở về.” Nhìn bộ dáng vô lại của Bích Thanh, Hạ Phù Dung hé miệng cười cười.

Bây giờ chỉ có ba lựa chọn, một là Bích Quỳnh làm, Bích Quỳnh chỉ biết làm các kiểu tóc cung nữ. Hai là Bích Thanh làm, nhưng đầu tóc của Bích Thanh là do Bích Quỳnh làm. Cuối cùng chỉ còn bản thân nàng, nghĩ nghĩ nàng chỉ biết có hai kiểu tóc đuôi ngựa thì không được, kia.

Chờ lúc bọn nàng đến yến hội thì mọi người đã vào bàn, mọi người đều dùng một ánh mắt xa lạ nhìn nàng. Hạ Phù Dung cũng không khách khí cũng dùng ánh mắt xa lạ nhìn lại bọn họ, cũng không phải nàng hẹp hòi, chỉ là. Hạ Phù Dung thật sự cũng không biết bọn họ.

Nhìn kiểu tóc các tần phi rực rỡ diễm lệ, kiểu tóc của nàng thật là đơn giản. Nàng chỉ là đem tóc theo trên tai bắt đầu chia làm trên dưới hai nửa, phía trên dùng mảnh nhỏ vải đỏ cột lấy tóc, phần tóc còn lại buông xõa khiến cho nó tự do rối tung, không dùng bất kỳ trâm cài nào. Lúc ấy Bích Thanh cũng đề nghị dùng một ít trâm cài nhưng các nàng tìm một lúc cũng không thấy có cái gì phù hợp nên thôi, để như vậy cũng có một kiểu đẹp riêng.

Nàng mới vừa ngồi xuống, hôm nay nhân vật chính sẽ có nhiều thu hoạch, giọng nói quen thuộc lạnh lạnh vang lên: “Hoàng thượng giá lâm, thái hậu giá lâm ~” đây là thái giám tuyên chỉ ngày đó tại Thanh U các.

Mọi người đều đứng dậy hành lễ: “Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế, thái hậu thiên tuế thiên thiên tuế.”

Nàng cũng mở miệng như mọi người nhưng không có nói theo họ, trong lòng nghĩ thật độc ác cái gì vạn tuế, nói không chừng hôm nay lại chết ở đây a.

Hoàng thượng bình thân một tiếng mọi người đều ngồi xuống. Nói thật hoàng cảnh lớn như vậy hôm nay là lần đầu tiên được thấy, nàng cực kỳ hưng phấn, quay đầu nhìn tỷ muội Bích Thanh lại phát hiện bọn họ khẩn trương đến phát run.

Hạ Phù Dung lén lút đưa cho bọn họ một quả táo đỏ, bọn họ cười trộm làm mặt quỷ đối với nàng, Hạ Phù Dung cũng làm cái mặt quỷ “Đáp lễ” thì ngoài ý muốn phát hiện Tu Hồng Miễn đang nhìn về hướng này, trong lúc nhất thời biểu tình trên mặt cứng lại.

Tu Hồng Miễn vừa mới ngồi xuống, nhìn các phi tần ăn mặc chói lọi rực rỡ lại trong vạt bụi hoa phát hiện một đóa hoa sen, như vậy tươi mát tao nhã, không vướng bụi trần nhìn thật thoát tục, nhìn kỹ lại là Dư phi! Hắn không thể không thừa nhận hôm nay nàng thành công hấp dẫn sự chú ý của hắn, đang lúc khen ngợi nàng, đột nhiên thấy nàng hướng hai nữ tỳ phía sau nhét hai quả táo, sau đó hướng hai cái tỳ nữ nhăn mặt, lại đột nhiên bộ mặt cứng lại không hề động. Tu Hồng Miễn có chút khó hiểu, nếu muốn hấp dẫn sự chú ý của hắn, tại sao nàng lại bảo trì biểu tình xấu xí đó lâu như vậy?

31. Chương 31: Giả Diên 1

Hạ Phù Dung cố gắng tận lực bình tĩnh, không dấu vết đem biểu tình thu hồi, giả vờ hiền thực ngồi bất động ở chỗ kia. Hôm nay kiểu tóc của nàng đã là đủ bắt mắt, thiên vạn ngàn lần đừng làm ra hành động gì quá mức mới tốt, nàng từ trước đến nay là một người khiêm tốn, ha ha. (tác giả một bộ mặt người chết bay qua: ta cái gì cũng chưa nghe được, ta cái gì cũng nghe không tới.)

Yến hội long trọng bắt đầu trong tiếng nhạc, Hạ Phù Dung lại đối với trường hợp như vậy không có gì hứng thú. Phải biết rằng Tu Hồng Miễn vừa chết, tất cả chúng ta cũng sẽ trở thành đao hạ hồn. Tuy không dám nhìn thẳng bên kia, nhưng ánh mắt Hạ Phù Dung chưa bao giờ rời đi quá, vẫn để ý động tác của hắn, may mắn hắn cũng không có ý tứ muốn uống rượu.

Đột nhiên Hạ Phù Dung nghe được tiếng nói quen thuộc kia, đúng là giọng nói mà nàng nghe được ở sau núi giả, tuyệt đối hẳn không nhớ lầm. Hắn vẫn nói lưu loát bằng giọng tiếng Anh kia, cũng bưng lên ly rượu, Hạ Phù Dung cực kỳ nghi hoặc, Bích Thanh không phải nói không có ai biết nói sao? Lúc này, nam tử kia đột nhiên dùng tiếng Trung phiên dịch ọi người hiểu , “Hoàng thượng, Kiền sở đặc phái viên muốn kính người một ly a.” Vị nam tử phiên dịch đúng là một trong hai người kia.

Hạ Phù Dung đột nhiên cả kinh, nhớ rõ hẳn nói qua nếu hoàng thượng không uống hẳn sẽ kính hẳn một ly . Nhìn Tu Hồng Miễn tay chậm rãi giơ lên ly rượu, hướng vị đặc phái viên kia chuẩn bị muốn uống xuống rồi.

“Từ từ!” Dưới tình thế cấp bách, Hạ Phù Dung buột miệng mà ra. Tất cả mọi người nhìn nàng, bao gồm cả hai tỷ muội Bích Thanh cũng không biết nàng đang làm cái gì.

“Hoàng thượng ~” Hạ Phù Dung làm nũng chậm rãi hướng hoàng thượng trên đài cao, có thể kéo một phút đồng hồ cũng là tốt rồi.

“Ái phi , có chuyện gì?” Tu Hồng Miễn nhếch môi cười.

Nhìn hẳn một bộ dáng không biết sống chết liên tức giận , rõ ràng là hẳn coi nàng giống đồ bỏ đi liền ném nàng đi, sau đó lại đổi nàng hiểu lầm cùng với miệt thị , mà hiện giờ nàng lại muốn không quan tâm tới tánh mạng bị nguy hiểm đi cứu hẳn, đây là địa vị cách xa a.

Đợi nàng đi đến bên cạnh hẳn, “Hoàng thượng cái chén thật là đẹp mắt, có thể để cho nô tì đánh giá một chút hay không ?” Lấy cớ này thực thối nát! Hạ Phù Dung không tin ở trong lòng khách sáo chính mình một phen, nhưng là hiện nay thật sự không thể tưởng được biện pháp nào tốt hơn , chỉ cần có thể làm vỡ nó liền xong việc rồi.

Tu Hồng Miễn lại ngoài ý muốn là không có phản đối, đem cái chén đưa cho Hạ Phù Dung, lại vẫn thêm một cái nhân tiện - để cho nàng ngồi xuống bên cạnh hẳn.

Chỉ nghe phía dưới một mảnh hút không khí, Hạ Phù Dung hiện tại đang ngồi đúng là long ý! Trừ bỏ hoàng đế ai dám ngồi ? Ngay cả hoàng hậu đều không có tư cách này, cảm giác được phía dưới một đám dùng ánh mắt như lợi kiếm hướng nàng đâm tới, Hạ Phù Dung như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, muốn đứng dậy, lại đứng không nổi.

Hạ Phù Dung một chút trầm tư, lại ra sức đứng lên, tay Tu Hồng Miễn không biết như thế nào dùng lực, Hạ Phù Dung một cái không có đứng vững, không cẩn thận đem cái chén trong tay ném tới trên mặt đất, vỡ nát.

Theo một tiếng này, phía dưới một tiếng hô nhỏ, nàng ở trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Không ngờ phát hiện trên bàn còn có một cái bầu rượu, rượu trong cốc là từ nơi đó đổ ra

Chẳng muốn lại tìm cớ, nàng trực tiếp nắm lên bầu rượu trên bàn ném lên trên đất.

Dưới đất nhất thời sôi trào , trước nàng “Không cẩn thận” đem hoàng thượng ngự chén làm vỡ đã thành tội lớn, nhưng thấy hoàng thượng còn chưa mở miệng, lại không có lên tiếng, nhưng là bây giờ cực kỳ rõ ràng hơn là nàng cố ý làm vỡ nó hỏng , cứ như vậy, mọi người đều bắt đầu nghị luận.

Hạ Phù Dung hai tay chấp lại giống thái hậu cười cười “Tuổi mới bình an.” Sau đó đứng tại chỗ vừa nhảy lại hát, tiện đà lại cười ha ha.

“Người tới, chắc là Dư phi nương nương bệnh cũ tái phát, nhanh đưa nàng về Dư Diệp cung nghỉ ngơi, tuyên thái y.”

Chuyện sau đó ở đại điện Hạ Phù Dung cũng không biết, nàng chỉ biết là bị mấy thị vệ lôi kéo trở về Dư Diệp cung, Bích Thanh đã bị dọa khóc, Bích Quỳnh cũng lo lắng theo sát ở phía sau không biết làm sao.

Thái y đến đây, Hạ Phù Dung vừa thấy, phó thái y? Nàng nhân tình sáng lên, phó thái y một cái ngáy người liền hiểu được, liền bắt mạch cho nàng, nói nguyên nhân là bởi vì đột nhiên nhìn thấy người nhiều như vậy, mạch tượng hỗn loạn, huyết dịch lưu thông bất ổn, tạo thành máu không đủ cấp đại não, mới làm chút chuyện không giống lẽ thường.

Hạ Phù Dung bội phục nhìn thoáng qua phó thái y, vị đại thúc này nói dối mà mặt không đỏ tim không đập, xem ra công phu không ít a. Bất quá ngẫm lại cũng đúng, có thể trong hoàng cung làm thái y lâu như vậy, y thuật là nhất định, nhưng phải biết ứng xử mới có thể giữ được bình an.

Thị vệ trở về phục mệnh, Hạ Phù Dung hướng phó thái y cảm kích cười, để cho Bích Quỳnh lấy chút bạc cho hắn, lại bị hắn từ chối, “Làm nghề y cứu người là chuyện vì thần nên làm, nường nường không cần phải nói tạ.”

Hạ Phù Dung vẫn là cứng rắn đưa cho hắn, tuy nhiên tại trong cung “Làm nghề y cứu người” là việc mà bọn hắn nên làm, nhưng là “Bất lực” cũng sẽ không là lỗi của bọn hắn.

Đợi phó thái y đi, hai tỷ muội Bích Quỳnh đều dùng vẻ mặt căm giận nhìn nàng, nàng biết, giờ thẩm vấn đã đến rồi.

Thẩm vấn quan Bích Thanh: “Nường nường người vì sao phải giả điên?”

Phạm nhân mẫu Phù Dung: “Nếu ta không giả điên, người cho rằng bọn hắn hôm nay sẽ bỏ qua ta sao?”

Thẩm vấn quan Bích Quỳnh: “Vậy người trước đó nên nói cho chúng ta biết một tiếng a, người có biết chúng ta lúc ấy lo lắng như thế nào không !”

Phạm nhân mẫu Phù Dung: “ Vâng, ta biết các người cực kỳ lo lắng, nhưng là ta cũng không nghĩ muốn như vậy a, lúc ấy làm vỡ cái chén, chẳng lẽ người muốn ta chạy tới chỗ các người nói một tiếng ta muốn giả điên, sau đó lại bắt đầu điên?”

32. Chương 32: Giả Điên (2)

Thẩm vấn quan Bích Thanh vẫn làm khó dễ nói: “Vậy vì sao người cố ý làm vỡ ngự chén của hoàng thượng?”

Phạm nhân mẫu Phù Dung một bộ dạng vô tội, “Ta không phải cố ý a, là không cẩn thận.”

Bích Thanh, “Làm sao có thể, chúng ta đều nhìn đến người về sau là cố ý.”

Phạm nhân mẫu Phù Dung một bộ dạng trầm tĩnh triệt sắt, “Tuyệt đối là vô ý ! Không tin người hỏi Bích Quỳnh.” Mẫu Phù Dung lập tức dùng một bộ sắc mặt lấy lòng nhìn Bích Quỳnh.

Bích Quỳnh bất đắc dĩ nói, “Ai nha, là là là, nường nường là vô ý.”

“A...” Bích Thanh ra vẻ hiểu biết nói, “Vậy nường nường về sau phải cẩn thận, mấy thứ này làm vỡ đúng là muốn mất đầu.”

“Uh, biết rõ ~ tới cùng người là nường nường hay ta là nường nường a, suốt ngày nghe các người nhắc tới.” Hạ Phù Dung ai oán nói, làm hai tỷ muội các nàng ha ha nở nụ cười.

“Bích Thanh, nường nường hiện tại khẳng định khát, người đi pha ly trà cổ xưa cho nường nường tới.”

Bích Thanh vừa nghe nhất thời liền vội, “Tại sao lại là cổ xưa trà? Người không biết trà kia khó ngâm thế nào đâu, ngày đó ta ngâm đợi nó mềm rất lâu, lại nói hiện tại phó thái y lại không có ở.”

Hạ Phù Dung ha ha cười ngắt lời nói, “Lần trước uống vào trà cổ xưa mà Bích Thanh ngâm, cảm thấy rất đặc biệt, cho nên muốn nếm thử, nếu Bích Thanh sợ phiền toái” nàng giả vờ tiếc hận, “Quyết định như vậy đi.”

Bích Thanh vừa nghe Hạ Phù Dung khen ngợi nàng pha trà ngon, lập tức tinh thần nâng lên, “Nường nường nói cái gì a, nếu là nường nường nghĩ muốn uống, trực tiếp nói cho Bích Thanh là được, Bích Thanh lập tức đi ngâm.” Nói xong vui tươi hồn hởi chạy đi.

“Người cố ý làm cho Bích Thanh ra ngoài, có gì muốn hỏi hãy mau hỏi đi, lát nữa nàng trở lại cũng đừng trách ta không có cho người cơ hội a....”

Hạ Phù Dung cùng Bích Quỳnh đối diện cười, đều biết Bích Thanh này đắc tội không thể nào, chẳng thể thì nàng mà biết cái gì đều sẽ dốc hết ra ngoài.

“Nương nương vì sao muốn làm vỡ nợ chén ?” Bích Quỳnh cũng không ưỡn ẹo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi .

Hạ Phù Dung cân não quay nhanh , đang suy nghĩ không biết có nên tin tưởng nàng hay không, lại đang suy nghĩ nên lấy chuyện xưa nào thích hợp để nói cho nàng.

“Nếu nương nương muốn tùy tiện tìm lý do lừa gạt nô tỳ, như thế nương nương không cần trả lời , ta cũng không phải là Bích Thanh.”

Bích Quỳnh nói để cho nàng có chút chột dạ, vừa mới quả thật có suy nghĩ nên nói như thế nào.

“Nương nương là không tin tưởng nô tỳ?” Nhìn ánh mắt bi thương của Bích Quỳnh, Hạ Phù Dung không đành lòng lừa gạt nàng.

“Người cảm thấy Tiểu Cúc đối ta như thế nào?”

Bích Quỳnh rất kỳ quái vì sao Hạ Phù Dung đột nhiên nói chuyện của Tiểu Cúc, “Gần tim gần phổi, chu đáo chân thành.”

Ta mỉm cười, “Nếu ta nói nàng từng là người của Lệ phi , còn giúp Lệ phi thiết kế hại ta, người có tin hay không?”

Bích Quỳnh ngăn người nói không ra lời, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm Hạ Phù Dung.

Hạ Phù Dung bất đắc dĩ cười cười, “Cho nên đối với mỗi người ta đều rất cảnh giác, hi vọng người không cần quá mức để ý.”

Bích Quỳnh lý giải gật gật đầu, nương nương mệt mỏi trước hết nghỉ ngơi đi. Bích Quỳnh nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Hạ Phù Dung, liền hầu hạ nàng nghỉ tạm . Hôm nay trời còn chưa sáng liền thức dậy trang điểm, suy nghĩ cả nửa ngày miễn cưỡng mới học qua nghi thức yến hội , liền vội vội vàng vàng tới đó, lại phát sinh một loạt sự tình khẩn trương , quả thật làm cho nàng có chút ăn không tiêu, Hạ Phù Dung nằm ở trên giường một hồi liền ngủ thiếp đi.

Đương lúc Bích Thanh hưng khởi bụng trà tiến vào , khi đó nhìn đến nương nương đã ngủ, mà muội muội nhưng lại nhìn nương nương ngẩn người.

“Bích Quỳnh, nương nương làm sao vậy?”

“Hừ, nàng ngủ thiếp đi.”

Bích Thanh vừa nghe vừa vội , “Nàng không phải muốn uống trà ta pha sao, ta khổ cực ngâm trà, nàng như thế nào liền ngủ? Lúc này mới giờ nào a?”

Bích Quỳnh cấp cho Bích Thanh một ánh mắt, Bích Thanh liền bĩu môi rồi không nói gì nữa.

“Nương nương quá mệt mỏi rồi. Chúng ta ra ngoài đi, không cần quấy rầy nàng nghỉ ngơi, chờ một lúc nàng thức dậy người đem trà nóng vào cho nàng uống không phải sao.”

Bích Thanh nghe xong cười gật gật đầu, hai tỷ muội liền đi ra ngoài.

33. Chương 33: Ngoại Truyện: Bích Quỳnh

Bích Quỳnh nhìn đến người mới lên giường đã ngủ cảm thấy đau lòng, Thật là nàng có bao nhiêu vất vả?

Nhớ rõ mình mới được nương nương dẫn từ phòng Tòng Hoán đi ra, nương nương liền nói với họ ở trong cung nhất định phải nhớ kỹ danh ngôn “ Người không phạm mình, Mình phạm đụng người, nếu người phạm

mình, mình nhất định diệt người”. Lúc đó trong lòng Bích Thanh toát mồ hôi đầm đìa, tính tình Bích Thanh nhanh mồm nhanh miệng, chỉ sợ hầu hạ bên người nường nường, sẽ mang họa sát thân.

Sau một thời gian lo lắng đề phòng, Bích Quỳnh phát hiện nường nường không có cường thế như bên ngoài, Ngài luôn quên những vật của mình để ở nơi nào, nhớ có một lần nường nường tìm lung tung trong phòng, bọn họ hỏi nường nường đang tìm cái gì, nường nường mang bộ mặt đáng thương tội nghiệp nhìn Tiểu Cúc nói không thấy bút lông đâu. Bích Quỳnh liền phát hiện bút lông đang nằm trong tay Hạ Phù Dung, Bích Thanh cười ha ha nói nàng là ngu ngốc, rõ ràng cầm trong tay mà vẫn đi tìm. Bích Quỳnh sợ đến muốn mất hồn, nhưng Hạ Phù Dung giống như bình tĩnh với khuôn mặt làm nũng nói “bổn cung không phát hiện” Thật sự tính tình như vậy là nường nường.

Nường nường tuy hồ đồ, nhưng lại rất thông minh, tâm tư kín đáo, kiêu ngạo như Tiểu Cúc cũng tâm phục khẩu phục. Hạ Phù Dung không giống như những nường nường khác luôn luôn hại người khác, chỉ có khi những nường nường khác chọc đến nàng, nàng mới phản kích.

Ngày đó Tiểu Cúc bảo tỷ muội chúng ta đem giấy mực cho nường, sớm nghe nói Dư phi nường nường tranh vẽ ngàn vàng khó cầu, Bích Quỳnh cũng muốn thấy được phong thái này, ai ngờ nường nường cố ý làm phông tay. Lúc sau Tiểu Cúc đợi bọn họ đi rồi một mình đến tẩm cung nhìn nường nường, khi đó Bích Quỳnh giả vờ ngủ, nàng biết nường nường có điều muốn nói riêng với Tiểu Cúc nên nàng không có đi nghe. Bích Quỳnh nghĩ để tự nường nường nói cho nàng biết, giống như Tiểu Cúc vậy.

Nường nường có chuyện gì đều gạt Bích Thanh, Bích Quỳnh hiểu là nường nường đang bảo vệ Bích Thanh.

Trong ba người bọn họ, nường nường thích nhất là Tiểu Cúc, hiểu nhất là Bích Thanh, còn nàng cái gì cũng đều không phải. Bích Quỳnh cố gắng để đạt được lòng tin của nường nường nhưng nàng lại phát hiện mình không thông minh bằng Tiểu Cúc, tính cách cũng không đơn thuần như Bích Thanh, nàng không có bất kỳ ưu điểm nào, chỉ có thể là một người không quan trọng.

Sáng hôm đó giống như thường ngày nường nường dẫn Tiểu Cúc đi thỉnh an thái hậu. Không lâu sau Bích Quỳnh lại thấy Tiểu Cúc từ trên trời bay xuống làm dọa người, thì ra Tiểu Cúc biết võ công! Không biết nường nường biết việc này hay không? Nhìn toàn thân Tiểu Cúc đều là máu, lúc ấy Bích Thanh liền muốn chạy đi tìm nường nường. Bị nàng ngăn cản. Chuyện lớn như vậy nếu tiết lộ ra ngoài nường nường sẽ gặp bất lợi.

Cuối cùng đợi đến khi nường nường trở lại, Bích Thanh chạy ra báo nường nường biết tình huống, nường nường nghe xong vẻ mặt trắng bệch chạy vào nhìn Tiểu Cúc khóc.

Nường nường vội vàng che giấu nước mắt trên mặt, Bích Thanh hỏi nường nường có phải đã khóc hay không, người nói không có. Nhưng là Bích Quỳnh nhìn thấy, nường nường chảy xuống không phải là nước mắt mà là máu loãng. Bích Quỳnh vô cùng hoảng sợ, muốn hỏi nhưng không dám, tại sao nước mắt nường nường lại đỏ như máu?

Không để cho Bích Quỳnh mở miệng, nường nường bảo nàng đi gọi thái y, lúc nàng định đi lại gọi nàng đi tìm phó thái y. Trong lòng Bích Quỳnh lúc ấy cảm thấy mất mát, kỳ thật lần trước nường nường bị phỏng nàng đã nhớ kỹ vị thái y này, nàng biết đối với nường nường vô cùng có lợi. Nhưng nường nường không muốn để cho Bích Thanh biết cũng cần dẫn nàng gọi Phó thái y, nàng biết nường nường đối với việc nàng làm vẫn không an tâm. Đối lại là Tiểu Cúc, chỉ sợ nường nường ột ánh mắt là đủ rồi.

Sau mỗi một ngày, nường nường muốn tự mình cho Tiểu Cúc ăn cháo, trò chuyện cùng Tiểu Cúc, nàng cực kỳ hâm mộ Tiểu Cúc, nếu người bị thương là nàng, nường nường có đối với nàng như Tiểu Cúc không? Chỉ sợ là hy vọng xa vời.

Nường nường ngày hôm đó cầm bút, nhưng tay vô cùng run rẩy, Bích Quỳnh nhìn cảm thấy vô cùng đau lòng. Không biết là nguyên nhân gì có thể làm cho nường nường tình nguyện tự tay từ bỏ tâm huyết vẽ tranh và thư pháp?

Nường nường chưa từng bỏ cuộc, mỗi ngày nàng đều phải mài mực cho nường nường, Bích Thanh đọc nường nường viết, viết chữ từ từ cũng có chuyển biến tốt, nường nường vui vẻ nàng càng cảm thấy vui vẻ, mà nường nường hướng Bích Thanh cảm ơn không ngừng, lại quên một người cô đơn ở bên cạnh mài mực vì mình.

Nương nương là một người nói gió thì có mưa, lái nhãi nói muốn ngồi đu dây, liền kêu hai thái giám biết trời cây, giúp mình làm bàn đu dây. Làm một hồi bảo nàng cùng Bích Thanh cho Tiểu Cúc ăn cháo, nàng cảm thấy nghi hoặc , trước giờ nương nương luôn muốn tự mình làm. Quả nhiên lúc sau hoàng thượng liền bảo bọn họ đi tiếp nương nương tại Ngự Thư phòng.

Bích Quỳnh bảo Bích Thanh đi xem Tiểu Cúc tự mình đi đón nương nương, sau khi trở về nương nương bảo nàng đi gọi thái y, mới biết thì ra chân nương nương bị thương. Bị thương nghiêm trọng, nhưng trên đường đi nương nương không biểu hiện ra một chút dấu hiệu nào, nàng cũng không phát hiện. Thái ý chữa thương cho nương nương, Bích Quỳnh nghe tiếng xương cốt cảm thấy vô cùng căng thẳng. Nhìn mặt nương nương trắng bệch, nghe thái y nói xong nàng biết nương nương vô cùng kiên cường, vừa mới khen ngợi hai câu, nương nương hô nhỏ một tiếng liền hôn mê bất tỉnh. Bích Quỳnh cười, nàng biết là nương nương là đã nhịn không nổi nhưng một mực chống đỡ mà thôi. Khi biết được người bình thường đều kêu đau thét chói tai ngất xỉu, nương nương mới buông lỏng hôn mê bất tỉnh, nghị lực của nương nương đúng là kinh người.

Kỳ thật là nên trách nương nương tại sao lại để chính mình chịu đựng như vậy? Có ba người tỳ nữ chân thành như vậy, nương nương có thể giao cho chúng ta làm rất nhiều chuyện, vì sao phải cẩn thận như vậy? Cho tới bây giờ nàng mới biết được, thì ra nương nương từng bị bán đứng nên sợ, thì ra Tiểu Cúc mà nương nương thương yêu nhất từng bán đứng nương nương, nàng không biết tại sao nhưng nếu là nàng thì nàng không thể làm được. Trách không được vì sao nương nương phải tự lực của bản thân mình, trách không được nương nương có nhiều bí mật cũng không nói với bọn nàng, không phải nương nương không muốn nói,, chỉ là không dám mà thôi. Bích Quỳnh cảm nhận được sự bất lực của nương nương, bên cạnh không có ai có thể tin tưởng, người duy nhất như Tiểu Cúc cũng từng phản bội. Nương nương đem nàng cùng Bích Quỳnh mang về cũng không có ý bồi dưỡng thành tâm phúc, chỉ là muốn bảo vệ Bích Thanh đơn thuần, bảo vệ sự đơn thuần đó, nương nương tại sao lại ngốc như vậy?

Từ một khắc đó, nàng đã hạ quyết tâm, Bích Quỳnh nàng muốn trở thành người mà nương nương tin tưởng nhất, mặc dù nàng không có thông minh như Tiểu Cúc, không có sự đơn thuần như Bích Thanh, nhưng nàng có lòng trung thành tuyệt đối. Duy nhất điểm ấy là đủ rồi.

34. Chương 34: Đổi Mới

Hạ Phù Dung tỉnh lại từ trong giấc mộng, cảm giác đầu óc choáng váng mờ mịt, từ lâu không có ngủ nhiều như vậy, giờ này là lúc nào ? Nhìn trời bên ngoài như tờ mờ sáng lại giống như sắp hoàng hôn rồi.

“Tiểu Cúc?” Tại sao lại không có ai? Đột nhiên lại nghĩ đến Tiểu Cúc vẫn hôn mê bất tỉnh “Bích Thanh?”

Ngoài cửa truyền tiếng đến bước chân, đẩy cửa vào lại là Bích Quỳnh “ Nương nương tỉnh rồi?”

“Ừm” Hạ Phù Dung gật đầu “Bích Thanh đâu?”

Mới vừa nói xong , Bích Thanh đi vào “ Nương nương gọi nô tỳ?”

“Không có việc gì, vừa rồi không nhìn thấy nên hỏi thôi.”

“A. . . . Nương nương ngài tỉnh lại rồi, người ngã rồi ngủ thật an ổn, mới lúc này.”

“Bích Thanh.” Bích Quỳnh cắt ngang lời nói của Bích Thanh, chuyển qua nói với nàng “ Nương nương nghỉ ngơi tốt rồi sao? Có muốn ngủ thêm một lúc nữa không?”

“Không cần.” Hạ Phù Dung lắc đầu “ Đúng rồi, Bích Thanh vừa rồi người muốn nói cái gì?” Nàng muốn Bích Thanh tiếp tục nói hết.

“Bích Thanh là nói lúc này muội ấy cũng vừa mới nghỉ ngơi một lúc.” Bích Quỳnh đáp trước, nói xong nhìn Bích Thanh một cái.

Bích Thanh nhìn không hiểu, trả lại cho Bích Quỳnh một cái xem thường nói “ Nô tỳ muốn là nghỉ ngơi tốt nha. Vừa rồi Lệ phi nương nương cùng rất nhiều nương nương đến đây náo loạn một lúc lâu, tuy nhiên tất cả là Bích Quỳnh ngăn cản, nhưng nô tỳ nghe cảm thấy phiền, làm sao có thời giờ nghỉ ngơi?”

Hạ Phù Dung nghi hoặc nhìn Bích Quỳnh, Bích Quỳnh cười rồi nói “ Chẳng qua là chỉ lải nhải vài câu, nương nương người cũng biết Bích Thanh tham món lợi nhỏ để hành động lớn.”

“ Nô tỳ đâu có chuyện bé xé ra to” Bích Thanh ủy khuất lại nói “ Vừa rồi Lệ phi nương nương còn.”

“Bích thanh!” Bích Quỳnh một tiếng quát mắng, không chỉ có là Bích Thanh, ngay cả Hạ Phù Dung đều đã kinh ngạc một phen.

“Lệ phi lại còn như thế nào?” Hạ Phù Dung trừng mắt Bích Thanh, để cho nàng tiếp tục nói xong.

“Lệ phi nương nương lại còn trách cứ bọn nô tỳ không có hầu hạ tốt nương nương, mới khiến cho nương nương bệnh cũ tái phát.” Bích Thanh đem từng chữ từng chữ nói.

Hạ Phù Dung cười ảm đạm “Vậy Bích Quỳnh dạy người nói cái gì hả ?”

“Bích Quỳnh còn dạy nô tỳ nói các nàng lải nhải vài câu liền rời đi , sau đó chúng ta liền xử lý gian phòng một phen rồi đi nghỉ ngơi.” Bích Thanh hoàn toàn không có phát giác chính mình ngôn từ sai lầm, hoàn toàn chính chính mà đem tất cả lời nói đều thuật lại một lần. Một bên Bích Quỳnh vừa muốn mở miệng, bị ánh mắt của Hạ Phù Dung ngăn lại rồi.

“A..., vậy người thật sự thực.”

Bích Thanh ha ha cười, lấy tay gãi gãi đầu, “Này cũng là lần đầu tiên nói dối, cũng không biết nói đến cùng có tốt hay không.”

Nhìn vẻ mặt thật thà phúc hậu Bích Thanh, ánh mắt Hạ Phù Dung nhìn Bích Quỳnh trách cứ, nhìn về phía Bích Yhanh, “Không tốt!”

Bích Thanh nghe, thần tình ủy khuất, “Vì cái gì không tốt ? Nô tỳ đều nói xong rồi !”

“Không tốt không tốt thì là không tốt! Từ nay về sau không cho phép lại nói dối biết không, mặc kệ là ai kêu người nói đều không được!” Hạ Phù Dung nghiêm mặt, biểu tình Bích Thanh giống như làm sai “A. . .”

“Uh, người hiện tại nói cho bốn cung biết tới cùng chuyện gì, nếu là lại nói dối bốn cung liền trừng phạt Bích Quỳnh ... ~” đây là kỹ xảo nàng quen dùng , này hai tỷ muội cảm tình thật sự tốt, tuy nhiên các nàng đều biết Hạ Phù Dung hẳn không trách phạt các nàng, nhưng luôn sợ đối phương vì chính mình bị phạt.

“Nương nương không cần trách phạt Bích Quỳnh nữa, vừa rồi tỷ ấy đã bị một cái tát rồi.” Nói xong, Bích Thanh ủy khuất nước mắt rơi xuống.

Hạ Phù Dung chấn động, lập tức kéo Bích Quỳnh qua, “Ai dám đánh người? !”

Hai tỷ muội nhìn nàng như vậy phần nộ, đều đã sợ tới mức đứng ở nơi đó.

Thấy các nàng không có trả lời, “Có phải Lệ phi hay không?”

“Không phải không phải, là tần phi, nô tỳ quên phong hào của nàng.” Bích Quỳnh cúi đầu nói. Bích Thanh cũng gật gật đầu, “Quá nhiều người, nô tỳ trừ bỏ Lệ phi nương nương những người khác cũng không biết.”

“Phải không?” Hạ Phù Dung nhìn chằm chằm Bích Quỳnh. Lấy trí nhớ của nàng đối với Phó thái y sao không thể nhớ được Tần phi.

“Đến đây.” Hạ Phù Dung kéo Bích Quỳnh gần một chút, nhìn trên mặt dấu bàn tay, để Hạ Phù Dung nhớ tới tình cảnh gặp Bích Quỳnh khi đó, chỉ sợ lần này bạt tai có liên quan đến Bích Thanh đi, nghĩ đến Bích Quỳnh vì Bích Thanh mà chịu ủy khuất, Bích Quỳnh từ trước đến giờ cũng chưa từng trách qua Bích Thanh. Tình tỷ muội chân thành tha thiết như vậy nếu nàng có được thật là tốt.

Lấy ra một cái bình nhỏ từ trong ngực, nhẹ nhàng thoa lên mặt Bích Quỳnh “Thuốc này có công hiệu giảm sưng, thoa lên sẽ không còn đau đớn.” Nhìn biểu tình Bích Quỳnh được sung ái mà kinh sợ, Hạ Phù Dung nghĩ có phải trước đây nàng đã không có quan tâm Bích Quỳnh sao?

Bích Thanh nhìn vui vẻ nói, “Như thế rất tốt , nương nương có loại này đặc hiệu được, về sau tỷ tỷ sẽ không sợ bị người ta bạt tay.”

Chúng ta hai cái vẻ mặt hắc tuyến nhìn nàng. Ta giật giật khoe miệng, “Câm cái miệng quạ của người lại.”

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm, “Những lời này có hai cái ý nghĩa, một là cho người hiện tại im miệng, không được rửa tỷ tỷ người , hai là nói cho người về sau chỉ cần người ngậm miệng, Bích Quỳnh liền đều không bị ai bạt tay rồi.”

Bích Thanh khuôn mặt sùng bái nhìn Hạ Phù Dung, làm như cảm thấy câu này nói ra giống như nghệ thuật. Bích Thanh cũng cực kỳ thức thời im miệng không nói tiếp, Hạ Phù Dung cùng Bích Quỳnh cười.

35. Chương 35

Ngày của Hạ Phù Dung nàng trôi qua nhất định là không bình tĩnh , ngày hôm sau hoàng thượng ban một đạo chỉ dụ , đem nàng triệu đến đại điện của hần .

Hạ Phù Dung đi vào cũng không thính an, trực tiếp mặt không chút thay đổi đứng ở đằng kia, thử nghĩ một kẻ điên thì làm gì mà hiểu lắm lễ tiết là cái gì a ?

“Lớn mật, nhìn thấy hoàng thượng, thái hậu cũng không thính an?” Nói chuyện chính là Lệ phi. Trong lòng một trận hèn mọn, nàng làm sao thích làm náo động vậy nhỉ ? Chẳng lẽ nàng chưa từng nghe qua một câu kêu “Tên bần chim đầu đàn” ?

Hạ Phù Dung thần tình vô hại chuyển qua nhìn Lệ phi, “Hi hi” cười đến vẻ mặt sáng lạn. Nàng khinh miệt khê hừ, lại quay đầu cũng không xem Hạ Phù Dung.

Hạ Phù Dung vươn ra tay phải nắm thành quyền, sau đó mở ra ngón cái cùng ngón trở nhắm ngay đầu nàng, miệng lại phối hợp phát ra” pằng” một tiếng.

Cử động của nàng đương nhiên tất cả mọi người xem không rõ, chỉ cho là ngôn ngữ của người điên, cũng không có người để ý tới.

“Hoàng thượng, Dư phi ở trước mặt đặc phái viên của Kiền Sở tại thọ yến của Thái hậu làm vỡ ly rượu , để cho Kiền Sở đặc phái viên chấn kinh, đã có thương tích , mà tội kỵ đó là bất kính rất lớn, cái này cũng khiến cho nàng trăm mười lần đầu rồi ! Lệ phi tuy cùng nàng là nghĩa tỷ muội, nhưng hôm nay cũng cần phải đại nghĩa diệt thân, cho Kiền Sở đặc phái viên một cái công đạo.”

Hạ Phù Dung vừa nghe vừa nhảy lại vỗ tay cười nói, ” Hay a, hay a tru cứu tộc ~ tru cứu tộc ~” nàng cười nhìn Lệ phi sắc mặt trắng nhợt, nàng vừa mới nói mình mắc phải tội danh lớn như vậy , theo luật nên tru di cứu tộc , nhưng nếu là tru cứu tộc, cũng bao gồm cả nàng ở bên trong, mà nếu tính nghiêm khắc ra còn có hoàng thượng cùng thái hậu a.

Thái hậu sắc mặt thật không tốt xem, “Nào có nghiêm trọng như Lệ phi nói thế ? Dung nhi vừa mới làm vỡ ly rượu đã nói ‘ tuổi mới bình an ’, đem xui xẻo kia quét sạch , mà còn Kiền Sở đặc phái viên cũng khen ngợi Dung nhi thông tuệ lanh lợi, căn bản không hề bị chấn kinh . Huống chi chúng ta Thánh Dụ quốc thái dân an, bách tính an cư lạc nghiệp, người người khen ngợi, uy nghi tự lập, mới khiến cho các quốc gia nhao nhao kính ngưỡng , há lại sẽ vì một tằm phi làm vỡ chén mà bị thương ? Còn nữa ,nói Dung nhi có bệnh trong người, mang bệnh mà tham gia yến hội đã là nên ngợi khen rồi.”

Nguyên lai người có tiếng nói quan trọng là thái hậu a ~ nhân vật nguyên lão , Hạ Phù Dung nhìn không được ở trong lòng cúng bái . Rõ ràng là tội lớn nên chặt đầu , thế mà nàng nói thành không những không có tội còn có thể khen thưởng .

Trận này Hạ Phù Dung khẳng định là vẫn muốn tiếp diễn , nàng vẫn như cũ vừa nhảy vừa vỗ tay cười nói, ” Hay a,hay a muốn ngợi khen ~ muốn ngợi khen ~”

Thái hậu ha ha cười, “Dung nhi nghĩ muốn khen thưởng gì a?”

Nàng nghĩ muốn nghĩ muốn, “Muốn đánh người ~ muốn đánh người ~”

Mọi người nghe ngôn ngữ điên của nàng đều là một trận cười nhạo, Hạ Phù Dung thừa dịp tất cả mọi người không phản ứng kịp, vọt tới trước mặt Tiết phi liền quăng một cái tát, sạch sẽ vang dội một tiếng vang lên, đại sảnh nhất thời an tĩnh lại.

Hạ Phù Dung hô hô cười, “Đánh tiếp đánh tiếp ~ hô hô, tốt đùa tốt đùa, ta còn muốn đánh ~” nói xong lại hướng Lệ phi tiến lên. Lệ phi vừa thấy quá sợ hãi, lập tức gọi thị vệ tới giữ Hạ Phù Dung lại.

Tiết phi làm như bị ủy khuất rất lớn khóc nhìn về phía thái hậu, Lệ phi đồng thời nói, “Thái hậu người cũng thấy được, một kẻ điên như vậy không giữ quy củ, có thể nào lưu lại? Chỉ biết có nhục quốc thể.”

Thật sự là một đồng gian thần a, trước đây Bích Quỳnh như thế nào cũng không chịu nói người đánh nàng là ai, Hạ Phù Dung chỉ có cách làm cho Bích Thanh hình dung cho nàng, lập tức có rất nhiều tần phi trong đó, mi tâm có nốt ruồi trừ bỏ Tiết phi còn có người nào? Đến như vì sao nàng buông tha Lệ phi, đương nhiên là sợ bị người nhìn ra kỳ quặc. Người nào cũng biết nàng cùng Lệ phi thủy hỏa bất dung, nếu vừa rồi đi lên đánh Lệ phi, khó bảo toàn không bị người hoài nghi. Ngược lại là vị Tiết phi này, mặt ngoài nhìn như không cùng nàng có vấn đề gì, nếu đánh chỉ biết là nàng sẽ nghĩ mình như nổi điên nên mà thôi, dù sao chuyện ngày hôm qua đánh Bích Quỳnh cũng chỉ có vài người các nàng biết mà thôi.

“Hoàng thượng thấy thế nào?” Thái hậu quay đầu hướng hoàng đế vẫn không có lên tiếng.

Lệ phi thấy vậy trong mắt một lệ, chuyện hậu cung luôn luôn đều là thái hậu định đoạt, nàng như vậy hỏi hoàng thượng rõ ràng cho thấy muốn bao che cho Dư phi.

Quả nhiên, “Một kẻ điên đánh người nếu trăm phải đem đi xử tử, chẳng phải bị người cười nhạo ta tâm địa hẹp hòi?”

Thái hậu nghe xong miễn ý gật gù đầu, “Uh, hoàng thượng nói có lý.”

Lệ phi cũng không dám kiên trì, hoàng thượng đều đã lên tiếng, nàng hẳn không như thế không biết thức thời, lập tức cấp cho Tiết phi một ánh mắt, Tiết phi đành phải chịu đựng đau đớn trên mặt không dám lên tiếng.

“Xem ra Dư phi muội muội bệnh tình vẫn chưa ổn định, nô tì đề nghị hoàng thượng nên là hạ chỉ để cho Dư phi muội muội ở tại Dư Điệp cung tĩnh dưỡng cho tốt, không để ảnh hưởng đến sự khôi phục.” Lệ phi đứng là người chưa bao giờ chịu thua, mặc dù giết không được nàng, cũng muốn bóc rơi xuống của nàng một lớp da.

“Uh. Chuẩn.” Nếu là này cũng không chuẩn, chỉ sợ khó thoát. “Các người tiếp tục ở trong này bồi mẫu phi nói chuyện phiếm đi, trăm tự mình đưa Dung nhi về Dư Điệp cung, miễn cho nàng lại gặp rắc rối.”

Phi tần khác nghe được ánh mắt đều nhanh tái rồi, hoàng thượng tự mình hộ tống? Dư phi nàng là cái thứ gì, có thể nào chịu ân sủng như vậy?

36. Chương 36

Cảm thấy hết sức kỳ quái, Tu Hồng Miễn đưa nàng làm cái gì? Dọc theo đường đi hẳn đều không có nói chuyện, nàng chỉ có thể điên điên khùng khùng nói một mình, cảm giác miệng khô lưỡi hanh.

Trở lại Dư Điệp cung, nói nhiều thật sự là phiền, liền ngậm miệng không nói, ai nói kẻ điên nhất định phải nói chuyện?

“Ái phi vì sao không nói rồi hả?” Bộ dạng Tu Hồng Miễn làm như tuyệt không phiền.

Không hề để ý hẳn, cảm giác được hai tỷ muội Bích Thanh trốn ở bên ngoài nghe lén, ở trong lòng vùng trộm cười cười, này hai cái hài tử không lớn, chẳng lẽ còn hy vọng xa vời hoàng thượng sẽ đối một kẻ điên nói lời ngon ngọt?

“Ái phi không nghĩ muốn nói chuyện hay vẫn là không dám nói rồi hả?” Tu Hồng Miễn nhìn nàng, “Người là làm sao mà biết rệu lý có độc?”

Thân thể nàng cứng đờ, hần biết! Nguyên lai hần là biết ! Xem ra nàng làm điều thừa , thật sự là ngu dốt a, lại vẫn vì hần hoảng hốt lớn như vậy, nguyên lai căn bản là không có ý nghĩa .

“Người làm gì?” Hạ Phù Dung nhìn hần bắt đầu mở miệng , “Chán ghét người.”

Tu Hồng Miễn nhìn “Người muốn giả ngây giả dại tới khi nào?”

Trái tim của Hạ Phù Dung đều nhanh nhảy ra ngoài, hần biết rõ? Không đúng, hần khẳng định là thử nàng , bởi vì chuyện trong rượu có độc khẳng định là cơ mật , mà nàng lại cố ý làm vỡ cái chén mà hần đưa , khó bảo toàn không bị hần hoài nghi.

“Ta muốn uống nước ~” đánh chết cũng không thừa nhận, người cũng không có biện pháp, hừ.

Tu Hồng Miễn chau mày, nhìn chăm chăm nàng không nói gì.

Hạ Phù Dung thoải mái để cho hần xem, nhìn xem cũng sẽ không mất miếng thịt. “Uống nước uống nước ~” đây là nói thật, hôm nay nói một ngày , khát nước đã chết.

Lúc này truyền đến tiếng đập cửa, “Nương nương có muốn uống trà hay không? Nô tỳ pha trà cổ xưa cho nương nương .” Là tiếng của Bích Quỳnh .

Hạ Phù Dung nhảy dựng chạy tới mở cửa cho nàng , vừa thấy chỉ có một mình Bích Quỳnh , nói vậy Bích Thanh đã bị Bích Quỳnh kêu đi, nếu là nàng ở đây liền thật sự muốn làm cho nàng bị điên rồi, Hạ Phù Dung hướng Bích Quỳnh cảm kích cười.

Nàng ngại ngừng miết môi , bộ dáng đáng yêu cực kỳ, kỳ thật nàng rất không sai, một mực yên lặng ở một bên làm chuyện của mình , chưa từng có nghĩ tới muốn tranh công, cũng chưa từng có oán giận quá cái gì.

Hạ Phù Dung uống xong trà, cầu nhàu một lúc , sau đó tiện tay “Sát” một tiếng chén trà vỡ nát trên mặt đất , “Hô hô, bể vỡ bể vỡ , tuổi mới bình an ~” nàng lại một bắt đầu nhảy dựng vỗ tay cười rộ lên.

Tu Hồng Miễn quay đầu hỏi Bích Quỳnh, “Nàng từ lúc nào bắt đầu như vậy ?”

Bích Quỳnh không chút hoang mang quỳ xuống nói , “ Bẩm hoàng thượng, Dư phi nương nương nghe nói thái hậu thọ yển , vẫn lo lắng thời gian quá ngắn, không biết đưa lễ vật gì , ngày đó một cái không cẩn thận, lỡ tay đem cái chén làm vỡ , sợ tới mức hôn mê bất tỉnh, ngày sau tỉnh lại cứ thấy cái chén sẽ ném đi. Nô tỳ từng đi mời thái y, thái y nói nương nương là cấp hỏa công tâm tạo , lại vẫn đề nghị đừng cho nương nương lại chịu kích thích.”

Đáp án quá hay ! Vừa mới rồi trong lòng Hạ Phù Dung vẫn vì nàng toát mồ hôi, sợ nàng khẩn trương mà nói bậy, không nghĩ tới nàng thông minh như vậy, nói đầy đủ cả tình lẫn lý, ngay cả mình tìm khắp cũng không ra một tia sơ hở.

Tu Hồng Miễn gật gật đầu, “Là thái y nào trị liệu ?”

“Bẩm hoàng thượng, là phó thái y.”

“Uh, người hầu hạ nương nương cho tốt .” Tu Hồng Miễn nói xong bãi giá rời đi.

“Nô tỳ cung tiến hoàng thượng.” Bích Quỳnh quỳ đợi cho Tu Hồng Miễn đi xa mới đứng dậy.

Thấy đã không ai , Hạ Phù Dung tiến lên ôm lấy Bích Quỳnh, “Làm ta sợ muốn chết làm ta sợ muốn chết, Bích Quỳnh ~ người thật thông minh a...! Thật cảm ơn người ~”

Bích Quỳnh bị ta khen ngợi đến đỏ cả mặt , “Nô tỳ chỉ là đem những gì nên nói thì nói cho hoàng thượng nghe mà thôi.”

Nhìn biểu tình Bích Quỳnh như vậy , cảm thấy một trận cảm thán, đứa nhỏ này khẳng định rất ít bị người khen ngợi đi. Nhớ rõ khi mình khen ngợi Tiểu Cúc, Tiểu Cúc chỉ kiêu ngạo mà cười; khi nàng khen ngợi Bích Thanh , nàng sẽ ngây ngốc cười, cực kỳ vui vẻ; chỉ có nàng, Bích Quỳnh, sẽ thẹn thùng đến đỏ mặt.

“Bích Quỳnh, các người tới lâu như vậy , ta còn không có nghe người nói qua gia thế của người a, các người hai tỷ muội tại sao lại đến trong cung làm việc?” Hạ Phù dung cảm thấy được nàng hần là người có thể tín nhiệm , liền bắt đầu cùng nàng tán gẫu .

Nàng vẻ mặt cảm động nhìn Hạ Phù Dung, nói chuyện thanh âm đều có chút run rẩy, “Nương nương là bắt đầu tin tưởng nô tỳ sao?”

Hạ Phù Dung cười cười, “Ta không dám nói tin tưởng, nhưng ta sẽ thử cố gắng.”

Nàng vui vẻ đến nỗi nước mắt chảy xuống, không giống như khi mới gặp Tiểu Cúc, nước mắt nàng để cho lòng Hạ Phù Dung chua xót.

37. Chương 37

Thì ra hai tỷ muội bọn họ là con của quan, mẫu thân chết sớm, nhưng phụ thân rất thương yêu hai người, nhưng bởi vì phụ thân hai người chộc giận Lý thừa tướng làm liên lụy cả nhà, bởi vì tuổi hai người còn nhỏ liền bị đưa vào cung làm cung nữ.

Hạ Phù Dung nghe xong vô cùng giận dữ “Lý thừa tướng là ai? Tại sao lại đáng giận như vậy?”

Bích Quỳnh cười nói “Hắn dựa vào quyền thế ăn hối lộ, tội ác chồng chất, chỉ vì tay chân rất nhiều, hoàng thượng cũng không thể trị được hắn. May mắn được trời phù hộ, cách đây không lâu hắn đã bị người của Minh Giáo giết, người làm việc ác sẽ bị quả báo.”

Minh Giáo? Hạ Phù Dung nhớ lại, đột nhiên nghĩ đến cái tên mới bị gạch trong danh sách “Hắn ta không phải Lý Hiến Triều?”

Bích Quỳnh kinh ngạc nhìn nàng “Nương Nương tại sao lại biết tên của hắn?”

“A. . . , chẳng lẽ người quên cha của bốn cung là thừa tướng sao? Lúc trước còn ở nhà cũng đã từng nghe phụ thân nhắc qua.”

Về mặt Bích Quỳnh như hiểu rõ “Cái tên Lý thừa tướng đó làm sao có thể so sánh với Hạ thừa tướng? Hạ thừa tướng tính tình quang minh lỗi lạc, mọi người đều kính nể và yêu mến.”

. . ? Thì ra cha của nàng ở trong lòng mọi người lại có hình tượng tốt như vậy? Tuy nhiên nàng và cha cũng không có quan hệ huyết thống, mà còn tiếp xúc rất ít, nhưng nàng thật thích cái gia đình kia. Nghe Bích Quỳnh nói xong trong lòng thật là vui vẻ.

“Đúng rồi, Bích Thanh đâu?”

Bích Quỳnh giống như nhớ đến cái gì “A, muội ấy còn đang trốn ở trong phòng, nô tỳ nói với muội ấy, chỉ cần nô tỳ không gọi thì không uội ấy lên tiếng.”

Hạ Phù Dung cười nhìn Bích Quỳnh cùng nhau đi kêu Bích Thanh, chỉ thấy Bích Thanh ngồi trong phong nhỏ không nhúc nhích nhìn chằm chằm cửa, thấy các nàng đi tới, trong mắt lộ ra vui sướng.

“Được rồi, muội muội, hoàng thượng đã đi lâu rồi.”

Bích Thanh nhìn Bích Quỳnh không có mở miệng, Hạ Phù Dung cùng Bích Quỳnh nhìn Bích Thanh không biết nàng bị làm sao, sau một lúc Bích Thanh mới nói “Muội có thể nói chuyện sao?”

Hai nàng cùng nhau đen mặt “Nói được rồi!”

Bích Thanh lập tức mừng rỡ nhảy từ ghế đứng lên lớn tiếng than khổ “Tỷ không biết lúc muội thật đáng thương, trên mặt thật là ngứa!”

Hạ Phù Dung cảm thấy kì quái nhìn Bích Thanh “Mặt ngứa sao?”

“Bích Quỳnh nói, cấm nô tỳ không được nói chuyện, nếu nô tỳ không nghe theo thì sẽ không để ý đến nô tỳ nữa!” Bích Thanh ủy khuất nói.

Các nàng nghe xong cười ha ha, Hạ Phù Dung chộc chộc mặt Bích Quỳnh “Tại sao người lại đáng yêu như thế”

Hạ Phù Dung cùng hai tỷ muội đi cho Tiểu Cúc ăn cháo, Hạ Phù Dung lại nghĩ đến tình hình bây giờ, đối với nàng thật không có lợi. Trước là vì ngày sinh của thái hậu, cho nên Tu Hồng Miễn không phát hiện

chuyện nàng nhìn sổ sách, nhưng bây giờ thọ yến đã qua, rất nhanh hẳn sẽ phát hiện có người từng xem qua sổ sách. Lại nói hiện tại trong tầm cung của nàng còn có Tiểu Cúc đang hôn mê bất tỉnh, nếu để Lệ phi biết được, cho dù có bệnh điên sợ rằng cũng dễ dàng định cho nàng một tội danh, thái hậu có thể che chở cho nàng một tội hai tội, nhưng cũng không thể khẳng định cho sự an toàn của nàng. Chuyện Tiểu Cúc cũng không đáng gì, lo lắng là chuyện xem sổ sách. Lúc đó nàng xuất hiện ở hậu viện cũng làm cho người ta có đủ lý do hoài nghi, lúc trước Tu Hồng Miên không biết sổ sách đã bị người ta xem qua, cho nên hẳn sẽ nghĩ nàng muốn gây chú ý với hắn. Sau nếu là phát hiện sổ sách đã bị xem qua, cho dù không có chứng cứ nhưng vì an toàn khẳng định hẳn sẽ đem tất cả người có khả năng giết chết. Ai,غمغمغمغم nàng thật là đáng thương, chỉ muốn sống thôi cũng nguy hiểm trùng trùng điệp điệp? Cho đến nay nàng là một người chỉ cầu cuộc sống bình yên mà thôi.

Bích Quỳnh nhìn thấy nàng nhìn chằm chằm Tiểu Cúc ngẩn người, thở dài, gọi Bích Thanh đi ra ngoài.

Hạ Phù Dung quay đầu nhìn bóng lưng hai tỷ muội, trong lòng lại suy xét, Bích Quỳnh là người trước đây nàng đã từng xem nhẹ, bất quá càng ngày nàng lại càng phát hiện ra ưu điểm của Bích Quỳnh, nhưng cũng làm cho nàng thêm lùi bước. Chuyện của Tiểu Cúc để lại bóng ma trong lòng nàng rất lớn, dù sao vừa đến nơi này lại bị người khác bán đứng, ấn tượng sẽ rất mạnh so với bình thường rất nhiều lần, Thân phận của nàng cực kì đặc biệt, người duy nhất là nhị tỷ, nhưng tỷ ấy lại ở ngoài cung, rất nhiều chuyện cũng không thể thương lượng với tỷ ấy, làm cho nàng luôn có cảm giác lực bất tòng tâm, nếu trong cung có thể có người tâm sự như vậy thì thật là tốt.

Đột nhiên Bích Thanh vội vàng chạy vào “Nương nương, không tốt, cái kia, cái kia.”

Hạ Phù Dung cảm thấy buồn cười nhìn nàng, lớn như vậy còn hấp tấp “cái gì cái kia cái kia, nhìn người hoảng hốt thành như vậy, không phải là không thể tìm thấy thứ gì rồi chứ?”

“Không đúng, không đúng! Là, là người kia tìm đến nương nương.” Nhìn Bích Thanh vội vàng nói không rõ ràng có chút buồn cười, người kia? Chẳng lẽ là Lệ phi? Hoặc là Tiết phi?

Lúc này Bích Quỳnh cũng chạy đến vẻ mặt nghiêm túc làm nụ cười trên mặt nàng cũng thu lại.

38. Chương 38

Là hắn? Sứ giả Kiền Sở, không, nói chính xác hẳn là vương gia của Kiền Sở. Có một người đi theo bên cạnh hắn, chắc là người phiên dịch kia “Cùng nhau cấu kết làm việc xấu” Hạ Phù Dung khi nhìn thấy họ lập tức nghĩ đến câu này.

Hạ Phù Dung vừa bước ra cái gì cũng không có nói, nhìn hai người đánh giá một chút dáng người cùng người nơi các nàng không khác lắm, không hề giống người phương tây, vậy tại sao bọn hắn nói Tiếng Anh?

“Xin chào, rất vui được gặp ngài”

Nàng suýt nữa sử dụng anh văn trả lời “ Rất vui được gặp ngài” rồi.

Bên cạnh phiên dịch nói “ Sứ giả Kiền Sở thỉnh nương nương kim an.”

Nàng bĩu môi, lúc này không phải hắn nói những lời lễ phép như vậy.

Vương gia Kiền Sở nói “ Tại sao ngài muốn ném vỡ cái chén? Phá hoại kế hoạch của bản vương?”

Phiên dịch “ Sứ giả nước Kiền Sở lần đầu tiên đến Thánh Dự, nghe nói nương nương thân thể không được khỏe, nên đến vấn an.” Hắn phiên dịch xong, đứng đối diện Vương gia Kiền Sở nhìn nhau cười.

Hạ Phù Dung chau mày. . . .Thì ra là Kiền Sở Vương gia này cực kì khó chịu việc nàng phá hủy kế hoạch của hắn, dùng tiếng Anh mắng nàng vài câu, nhưng người phiên dịch lại dịch thành những lời nói hay, để cho nàng biết hắn là người phân rõ phải trái. Đây không phải như hắn đánh nàng một bạt tay nàng còn phải cảm ơn hắn hay sao?

Nàng tiếp tục nghe bọn hần nói chuyện “Song Hoàng Đảo ngược”(là người nói như thế này người dịch thế khác) không có lên tiếng. Nếu bọn hần có thể đến nơi này chắc chắn là có sự cho phép của Tu Hồng Miễn, nàng cũng không thể làm quá mức, nếu không sẽ có người lấy lý do tổn hại quốc thể đến áp nàng.

Vương gia Kiên Sở : “Đồ con lợn, tại sao không nói một lời?”

Phiên dịch: “Hi vọng nương nương phượng thể an khang.”

“Nàng nghe được thiếu chút nữa là phun máu, ả nhần cười, người phiên dịch này đúng là nói lời bịa đặt trắng trợn.

Vương gia Kiên Sở “Người ngu ngốc, tiếp tục sống những ngày nhàm chán của ngươi.”

Phiên dịch: “Cầu chúc nương nương sớm ngày khôi phục.”

Nàng lạnh lùng cười, cảm thấy bọn họ mới đúng là người ngu ngốc, mặc kệ bọn họ, chờ bọn họ đùa đủ tự nhiên sẽ bỏ đi.

Vương gia Kiên Sở : “Ngày mai bốn vương muốn về nước, đêm nay hoàng thượng sẽ mở tiệc, có bản lĩnh thì người đến đó quấy rối.

Phiên dịch: “Ngày mai sứ giả Kiên Sở khởi hành về nước, sau khi trở về nhất định sẽ tuyên dương sự hài lòng của mình về phong tục của Thánh Dụ.”

Trong lòng nàng hoảng hốt, hay là hần muốn làm thêm kế hoạch gì nữa?

Vương gia Kiên Sở: “ Đến lúc đó bốn vương sẽ khải một bản “Nhiếp hồn vì hoàng thượng, ngươi có bản lĩnh thì đến phá xem có được hay không? A. . . Bốn vương quên mất kẻ điên không có tư cách tham gia yến hội, ha ha ha ha.”

Phiên dịch “ Đêm nay là đêm sau cùng Sứ giả Kiên Vương ở lại đây, hần sẽ rất nhớ nơi này, mà trong thời gian hần ở đây vô cùng vui vẻ, ha ha ha.”

Cuối cùng bọn họ nói vài câu liền rời đi, mà đêm nàng đẩy vào thế khó xử “ Nhiếp hồn là cái gì nàng không hiểu, nhưng nghe hần nói chắc là rất lợi hại. Tu Hồng Miễn có biết hay không? Việc làm lần trước làm cho chính nàng gần như bại lộ bản thân, nếu lần này lại làm thêm việc thừa thải nữa, chỉ sợ là Tu Hồng Miễn cũng sẽ không tin lần này lại là sự trùng hợp.

Việc cấp bách bây giờ là làm sao trà trộn vào yến tiệc đêm nay “ Bích Thanh, Bích Quỳnh.”

“Nương nương có chuyện gì.” Hai tỷ muội cảm thấy kỳ quái nhìn nàng.

Hạ Phù Dung lập tức thay vào bộ mặt nịnh nọt tươi cười, lại thấy vẻ mặt cẩn thận của Bích Quỳnh nhìn nàng, chắc là đã nhìn ra có âm mưu. Vẫn là Bích Thanh tốt, Bích Thanh ngây ngô cười nhìn nàng “ Bích Thanh, ngươi không phải đã từng nói có cái gì chơi vui thì phải nhớ tới người sao?”

Bích Thanh nghe xong lập tức gật đầu.

“Nghe nói đêm nay hoàng thượng có tiệc tối.”

Bích Thanh lập tức vui vẻ nhảy lên “ Đúng ạ, đúng ạ, Bích Quỳnh không cho phép nô tỳ nói với nương nương, hại nô tỳ kìm nén thật lâu, thật sự là chán ghét.”

Hạ Phù Dung nhíu mày nhìn Bích Quỳnh, nha đầu chết tiệt này, có việc cũng không nói cho nàng biết, bất quá cũng không thể trách Bích Quỳnh, chắc là sợ nàng nghe xong sẽ thương tâm. Dù sao đứng ở lập trường phi tử, hoàng thượng tổ chức đại yến, nhưng chính mình lại không được tham gia thì thật là một việc đau khổ.

Hạ Phù Dung hướng Bích Thanh ngoắc. . . ngón trỏ, Bích Thanh liền vui vẻ chạy lại, Bích Quỳnh thấy thế cũng nhích lại nổi giận nói “ Nương nương có việc gì không thể chỉ nói với Bích Thanh tỳ .”

Hạ Phù Dung cười cười, hai người sau khi nghe xong đều hoảng hốt, Bích Thanh liền vội nói “ Như vậy không thể được, như vậy bị phát hiện sẽ là tội chết!”

Nàng làm như mọi việc không sao cả nói “ Vậy thì không cần bị phát hiện là được rồi đúng không?”

Hạ Phù Dung nhìn Bích Quỳnh, biết là Bích Quỳnh bắt đầu lai nhai “Nếu nương nương đã quyết định, vậy nô tỳ nguyện ý đi theo nương nương.”

Bích Quỳnh ngẩng đầu lên nhìn Hạ Phù Dung, trong mắt tràn đầy sự kiên định, trong lòng Hạ Phù Dung âm thầm, tưởng rằng Bích Quỳnh sẽ phản đối, không nghĩ tới. . . . Xem ra nàng nên nhìn Bích Quỳnh Lại lần nữa.

Bích Thanh thấy Bích Quỳnh đã đáp ứng, một mình phản đối cũng vô dụng, đành phải đáp ứng.

39. Chương 39

Đêm nay , bỗng nhiên tiệc tối cực kỳ phong phú, nhìn thấy các loại thức ăn , Hạ Phù Dung càng không ngừng nuốt nước miếng, vụng trộm nhìn hai tỷ muội Bích Thanh , tần suất các nàng nuốt nước miếng so với nàng đều nhiều hơn, cảm thấy lên cười .

Chúng ta hiện tại chính là đang đóng giả thành tỷ nữ đứng ở sảnh , Bích Quỳnh nhân duyên tốt, quen biết tỷ nữ nhiều, nàng nói gì đó, liền cùng ba tỷ nữ kia thay đổi . Ba tỷ nữ kia có thể tranh thủ thời gian đương nhiên mừng rỡ đáp ứng. Trước khi ra khỏi cửa, chúng ta đã ra quy định cho Bích Thanh , không cho phép nàng nói chuyện, miễn cho xảy ra nhiễu loạn.

Yến hội cử hành hết sức bình thường , nhạc nhỏ chậm rì rì làm nàng nghe đến nổi mí mắt đều có chút nặng . Sau khi ngáp hơn mười cái rốt cục nghe được Tu Hồng Miên mở miệng , “Kiền Sở đặc phái viên lần đầu tới Thánh Dụ ta, có chỗ nào tiếp đãi không được chu đáo, mong rằng thông cảm.”

Phiên dịch viên nói lại cho hắn , thế mà hắn đáp, “Làm sao có thể tiếp đãi không chu đáo ? Thánh Dụ của các người đều nhanh là của Kiền Sở chúng ta , người đã đủ đại lượng , hô hô”

Phiên dịch viên: “Hoàng thượng khiêm tốn, bản sứ giả ở trong này cảm giác phi thường tốt .”

Tu Hồng Miên cười, “Đặc phái viên khách khí rồi.”

Trong lòng nàng phì cười, người ta đã cấp cho người một đao , người lại vẫn cười đưa mặt hướng ra nhận .

Kiền Sở Vương gia: ” Ta sẽ vì các người khây một bản, đưa các người xuống địa ngục .”

Phiên dịch viên: “Kiền Sở đặc phái viên muốn vì hoàng thượng tấu một khúc lấy trợ hứng, mong hoàng thượng ân chuẩn.”

“Uh, chuẩn rồi.” Tu Hồng Miên cười nói.

Trong lòng nàng căng thẳng, bắt đầu?

Kiền Sở Vương gia cấp cho phiên dịch kia một ánh mắt, hắn lập tức từ một bên lấy ra một cái đàn cổ, Kiền Sở Vương gia ngồi ngay ngắn xong, liền bắt đầu khây đàn .

Tiếng đàn du dương, làn điệu cũng dễ nghe, bất quá cũng không thấy được có bao nhiêu khủng bố a, cũng không thấy tiếng đàn của hắn bay ra kiếm khí giống như trong tiểu thuyết, vậy tại sao hắn lại nói là đưa mọi người đi địa ngục?

Kỳ quái nhìn về phía Tu Hồng Miên, rõ ràng phát hiện hai mắt hắn vô thần, ngay cả hô hấp cơ hồ đều đã ngừng, giống như một xác chết ngồi ở chỗ kia.

Quay đầu phát hiện tất cả mọi người đều giống như thế, bao gồm cả người phiên dịch kia, linh hồn tựa như bị cắn nuốt . (Phệ Hồn)? Hạ Phù Dung bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra bài nhạc là ý tứ này, sau khi khây đàn sẽ làm cho người ta mất đi hồn phách sao? Nhưng là vì sao nàng lại không sao?

Trong lúc vô ý thấy một tỷ nữ ngã xuống đất, trên người có bảy lỗ chảy máu. Kinh hãi, khúc nhạc này quá khủng bố , để cho người nghe xong từ từ hồn phi phách tán , coi như hoàn toàn bị khúc nhạc khống chế sau đó chảy máu mà chết.

Nhìn một đám tỷ nữ liên tiếp ngã xuống, lại lo lắng nhìn về phía hai tỷ muội Bích Thanh , tạm thời không có việc gì. Chỉ sợ chuyện này cùng thân thể này có quan hệ đi, thân thể không tốt sẽ chống cự không được

bao lâu, nàng thân thể khỏe mạnh , lại có võ công cao? Không có khả năng a, theo nàng quan sát, Tu Hồng Miễn bản lĩnh so với nàng không biết cao hơn bao nhiêu mà . Hiện tại cũng không có thời gian nghiên cứu kỹ, chỉ sợ Bích Thanh các nàng chống đỡ không được bao lâu rồi.

Suy nghĩ một chút , đột nhiên cảm giác toàn thân huyết dịch nóng dị thường, lưu động so với bình thường nhanh không ít, linh cơ nhất động.

”Ngươi là con chó thối tha , chó thối tha nha thối tha ~ cha ngươi là quả dưa hấu, quả dưa hấu ~ a a a a a a a a a a a

” nàng không biết vì sao huyết dịch lại hưng phấn như vậy, rõ ràng vận dụng toàn lực rống to , dụng tiếng hát của nàng át đi tiếng đàn (giống như tiếng hát át tiếng bom ^ ^), không biết có thể áp chế Phệ Hồn không nữa ?

”Ngươi là một quả bí đỏ, quả bí đỏ ~~ nha nha nha nha

~” Hạ Phù Dung liều mạng gào thét, thanh âm cũng lớn thần kỳ . Loại gầm loạn này không có giai điệu , để cho bản thân nàng nghe xong cũng cảm thấy thật là khó chịu.

Kiên Sở Vương gia hiển nhiên không ngờ rằng nửa đường lại nhảy ra một kẻ ngáng đường. Tay đánh đàn ngừng một lúc, cảm giác được Tu Hồng Miễn bên kia vừa mới thở ra một ngụm khí lớn, hấn lại tiếp tục đánh lên, hô hấp của Tu Hồng Miễn lại bế tắc rồi.

Cứ theo đà này nàng lại phải tiếp tục rồi hả ? Không bao lâu sẽ bị nghẹn chết , Hạ Phù Dung bất cứ giá nào , ngăn cổ họng mạnh hét, ”Ngươi là quả bí thối , quả bí thối nha quả bí thối ~ cha ngươi là quả dưa héo, dưa héo dưa héo ~ gào khóc gào khóc gào khóc

” dưa héo ? Không biết, tiếp tục hét.”Ngươi là một con cóc, con cóc

a a a a a a

~ khụ khụ khụ khụ khụ ~” hét nhiều đến nỗi cổ họng đều nhanh khàn , nhìn nhìn Vương gia đang đánh đàn bên kia tức giận đến mặt đều đã rút.

“Ba Lạp Ba Lạp ba Lạp kéo ~~ Ba Lạp Ba Lạp ba Lạp kéo ~~” Hạ phù Dung cứ như vậy ba Lạp hơn hai mươi phút, chỉ nghe ” tinh ” một tiếng, dây đàn bị đứt!

Hạ Phù Dung vui vẻ, mọi người đều giống như mới từ dưới nước nhịn thở đi lên bờ vậy , từng ngụm từng ngụm hô hấp không khí .

Bên kia Vương gia phẫn nộ tay phải chụp ra cái bàn, chỉ nghe “Bốp” một tiếng, cái bàn vỡ ra thành nhiều mảnh, giống như vụn cát rơi xuống đất, rồi lại dùng tay chỉ Hạ Phù Dung nói , “Ngươi TMD đều không chịu đối cái từ mới a, vẫn ‘ ba Lạp’ mãi, lão tử muốn giết người!”

Mọi người đều là cả kinh, hấn có thể nói tiếng Trung !

Hạ Phù Dung thấy bộ dạng hấn lửa giận hùng hực , quả thật trong lòng có chút sợ hãi. Hiện tại mọi người nguyên khí đều suy yếu, chỉ sợ hấn nếu muốn giết nàng thật dễ dàng. Hạ Phù Dung lập tức dùng vẻ mặt ngây ngô cười nói , “Ha ha, tất cả mọi từ ta đều dùng xong rồi, ta là muốn cũng không nghĩ ra từ khác rồi. Vương gia ~” nangf cố ý đem hai chữ Vương gia kéo thật dài.

Hấn ngẩn ra, lập tức đổi thành Anh ngữ nói , “Ngươi có thể nghe hiểu ta nói chuyện?”

Hạ Phù Dung gật gật đầu, hấn rõ ràng trừng lớn hai mắt, “Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

Hạ Phù Dung lạnh lùng cười, chỉ trách hấn quá mức thiếu kiên nhẫn, nếu không phải như vậy, hấn đã sớm thành công rồi.“Quá mức khinh địch, chỉ biết thất bại thảm hại.”

40. Chương 40

Hạ Phù Dung lạnh lùng cười, “Quá mức khinh địch, chỉ biết thất bại thảm hại.”

Hắn làm như bị đá kích rất lớn, càng không ngừng thở ra. Đột nhiên, đảo mắt nhìn nàng , “Là người!”

Hạ Phù Dung không thể phủ nhận nhún vai.

“Ha ha ha ha, không nghĩ tới bốn vương sẽ thua ở trong tay một nữ nhân , ha ha ha ha.” Hắn làm như có chút không khống chế được, chỉ sợ đến lúc đó làm ra hành vi quá khích gì thì xong rồi.

Nàng quả nhiên là con quạ đen mà , vừa mới nghĩ muốn tránh đi lại thấy ánh mắt hắn xem nàng , Hạ Phù Dung bất động lui về sau . “Nếu bốn vương thua ở trong tay của người, bốn vương cũng muốn người chôn cùng!”

Nói xong một cái dặm chân, đem kiếm đang nằm trên mặt đất cầm lên , ” rút” một tiếng , kiếm quang bắn ra nàng ý thức được nhắm chặt hai mắt lại. Ngay tại một khắc kia , “Không cần!” Là tiếng hét thê thảm của Bích Quỳnh . Ngay sau đó cũng truyền đến tiếng nói của Bích Thanh , không khí có chút hỗn tạp .

Hạ Phù Dung cảm giác được kiếm khí thẳng tắp hướng vị trí trái tim nàng đâm tới, ngay tại lúc kiếm phong đã chạm vào quần áo của nàng thì, nhất thời toàn thân huyết dịch dâng trào, nàng giống như miếng đồng bị giạt điện văng xa ra vài thước .

Vương gia sửng sốt, “Người có võ công? !”

Hạ Phù Dung cũng sửng sốt, “Người còn không biết?”

Nói thì chậm, khi đó xảy ra thì nhanh. Ngay sau đó lại một kiếm hướng nàng đâm tới , Hạ Phù Dung lợi dụng sức khê đập trên mặt đất, người liền rời khỏi mặt đất ba thước cao. Hắn lại một kiếm đâm vào không khí, nàng không cho hắn có cơ hội quay người , một cái quay về, chỉ nghe một tiếng kêu rên, trước mặt một mảnh đỏ tươi.

Hạ Phù Dung hung hăng cấp cho hắn một chưởng, hắn thẳng tắp nằm trên mặt đất, bất động rồi.

Hạ Phù Dung đứng ở tại chỗ điều chỉnh lại hô hấp , không thể tin nhìn hai tay của chính mình nhúu mảy.

Cảm giác được người xung quanh chậm rãi có thể bắt đầu hoạt động, nàng quay đầu đi ra khỏi phòng. Hạ Phù Dung biết hắn đã chết, là nàng giết chết .

Lại thêm một tội danh, khổ sở cười, nàng thật sự rất muốn rời khỏi nơi này, nếu nàng không phải nương nương sẽ thật tốt?

Tùy ý chính mình đi tới, hoàn toàn không biết hiện tại đang ở chỗ nào, đột nhiên ngây thơ hi vọng mình có thể trở thành người tàng hình, như vậy thì không cần đối mặt nhiều phiền toái rồi. Bước chân dừng lại, ẩn ẩn nghe được có người nói chuyện với nhau , chuyển sang một phương hướng khác. Hiện tại đã đủ phiền , không nghĩ lại vướng thêm vào chuyện gì nữa . Chân vẫn bước không ngừng , nghe được bọn hắn nói chuyện trong lòng nàng vui vẻ, có hi vọng rồi.

Là một người trốn tránh nghĩa vụ quân sự , một người có quan hệ , chính đang nhờ người làm việc. Theo lời mà bọn hắn nói , nàng nghe ra bọn hắn là từ trong quân đội tuyển ra để đi ra tiền tuyến, cùng chiến đấu với quân đội của Kiền Sở . Đêm nay muốn xuất phát, nhưng hắn không hề muốn đi chiến trường, hi vọng cậu hắn hỗ trợ, cậu hắn chuẩn bị thừa dịp ban đêm làm cho người ta thiếu hụt đi danh sách binh sĩ, để cho hắn thừa dịp loạn chạy trốn tới Tây Môn. Cậu hắn sẽ phái người tiếp ứng hắn, đến lúc đó cho dù phát hiện ít đi một người cũng không biết là ai. Bọn hắn ở bên trong cười lên , nàng ở bên ngoài thiếu chút nữa cũng cười sặc. Một cơ hội thật tốt để xuất cung a, nàng cũng không thể bỏ qua

~Đưa tay bôi đen cả mặt , chuẩn bị kỹ càng công tác sau đó lại ẩn núp tại nơi mà bọn hắn không dám tiếp ứng . Bọn hắn chờ đợi thời cơ, nàng chờ đợi thời cơ của bọn hắn .

Trời dần dần đen lại, nàng điều chỉnh hô hấp đến mức nhỏ nhất . Đây là cơ hội duy nhất của nàng , nàng không cho phép ra xảy ra sai lầm nào.

Không lâu, xa xa thấy có một người chạy về phía bên này , chắc là thành công rồi. Hắn chạy tới bên cạnh xe ngựa , lập tức thay quần áo , hắn tay trước vừa rút, nàng tay sau liền đi nhặt. Nhặt xong lại vụng trộm chạy đi , chạy một hồi thì nghe đến thanh âm vội vàng của hắn : ” Y phục ta vừa mới thay không thấy nữa”

“Đi mau đi mau, y phục không thấy nữa càng tốt , đỡ phải để người bắt được cán chuôi, binh lính y phục đều giống nhau , ai biết là ai mặc .”

Hạ Phù Dung lén lút cười thầm, vừa chạy vừa mặc, đoán chừng hẳn là người được nuông chiều từ bé , hình thể so với nàng cũng lớn hơn không được bao nhiêu, trách không được không muốn đi tiền tuyến, liền thân thể này chỉ cần nửa đường liền toi cơm rồi.

Vội vàng đi tới chỗ binh lính tập hợp , thời gian vừa vặn chính xác. Hạ Phù Dung xem thấy một chỗ trống liền đứng vào , may mắn trước đây nàng đã làm ký hiệu ở bên đường , tính toán thời gian, nếu tới quá sớm thì căn bản sẽ tìm không thấy vị trí của chính mình , chỉ sợ sẽ làm lộ thân phận, cho nên chỉ có đợi cho bọn hắn đều đã đứng đầy đủ, chỉ đích danh trước mới được.

Kiểm kê xong xuôi , một giọng nam hùng hậu nói , “May mắn vừa rồi lửa cháy không lớn, không ai thương vong, chỉ là danh sách bị hủy, muốn thống kê lại danh sách một lần nữa rồi. Nhân số kiểm xong chưa?”

“Báo cáo, kiểm kê hoàn tất, đến đây đủ.” Sạch sẽ mà lưu loát trả lời.

“Uh, hiện tại bắt đầu báo danh.” Hắn vừa mới phân phó xong, binh lính liền bắt đầu báo cáo tên của chính mình , hai bên trái phải đều có một người ghi lại, hiệu suất tương đối nhanh . Không lâu liền đến phiên nàng, nàng cố ý dùng một giọng nói thô “Trì Tô.” Ngay sau đó người bên cạnh tiếp tục báo tên mình .

Trên một trăm sĩ binh , chỉ ngắn ngủn mấy khắc thì công tác thống kê làm xong rồi, hiệu suất cao để cho nàng có chút tắc lưỡi.

Tựa hồ những người này rất nhiều người đều không biết nhau, đoán chừng là từ những đội khác nhau chọn lựa tới đi.

41. Chương 41

Quân lính chưa từng có dừng lại liên tục xuất phát. Sự hưng phấn trên đường đi của nàng không thích hợp với vẻ nghiêm túc của họ, lên đường một lúc lâu thì nghe lệnh ngừng nghỉ ngơi một chút, lúc này nàng mới phát hiện chân nàng mềm nhũn rất là mỏi. Trời ạ thân thể nàng cũng thật quá yếu đi, bây giờ mới đi không bao lâu mà đã sưng phồng sau này làm sao bây giờ? Bất quá sự hành hạ thân thể ở đây dù sao cũng còn hơn là sự hành hạ bằng tinh thần ở trong cung , nàng nghĩ như vậy liền vui vẻ rất nhiều.

“Ha ha, huynh tên gì?” Hạ Phù Dung hỏi người bên cạnh.

“Lưu Hữu Sở .”

Xong rồi?. . . Đơn giản như vậy thôi, tại sao lại không hỏi lại nàng tên là gì “Huynh đoán xem ta tên là gì?”

“Không đoán được.”

Khóe miệng nàng giật giật, thật là một người đáng chán. Không thèm để ý tới hắn, xoay người qua bên khác hỏi “ Huynh tên là gì?”

“Trần Phúc Điền.”

Cứu mạng những người nam nhân này tại sao lại đơn điệu buồn chán như vậy, đột nhiên cảm thấy Tu Hồng Miễn cũng rất được, ít nhất hẳn cũng sẽ phối hợp diễn với nàng. Haiz, xuất cung rất khó khăn, nàng sẽ không muốn nghĩ đến những việc trong cung nữa. Bây giờ nàng cảm giác được nội công thuần thực một tí chỉ cần thường xuyên luyện tập sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất ha ha ha ha ha

Mọi người thấy vẻ mặt cười ngây ngô của nàng, đột nhiên bị người khác đẩy một cái nàng quay đầu không biết nguyên do gì mà có một người đang nhìn nàng chằm chằm.

“Cười ngây ngô cái gì, ngạch nói cho bần biết, tích một chút khí lực để đi đường.”

Hạ Phù Dung cười hi hi, giọng nói nghe thật khôi hài? Chưa từng có nghe qua.

“Bùn vẫn cười ngây ngô.” Nói xong vỗ đầu nàng một cái, hần nhẹ nhàng chụp”Nhóm người của ngạch tại sao lại chọn ra một cái tiểu tử ngu xuẩn?”

Tiểu tử ngu xuẩn? Ha ha tiểu tử ngu xuẩn. Nàng tuy bị hần chụp một cái muống choáng đầu hoa mắt, nhưng lại bị giọng nói khôi hài làm nàng không thể dừng cười được.

“Bùn một cái tiểu tử ngu xuẩn vẫn còn cười.” Lại chụp nàng một cái làm nàng cảm thấy tối sầm lại. Trước khi ngất đi nghe được Người to con rống to một tiếng “ Tới nhanh lên, nơi này có một tiểu tử ngu xuẩn chết vì cười.”

Sau khi nàng tỉnh lại, cảm giác chính mình lung lay. Từ từ mở mắt ra, một thân buồn ngủ từ từ tỉnh, lúc này mới phát hiện mình nằm trên lưng một người là tên to con! Trong lòng cười thầm, nghĩ đến tiểu tử ngu xuẩn ngày hôm qua ha ha . Nhưng đúng là bị hần chụp cái làm cho hôn mê, lại còn ngốc nghếch hồ đồ nói người ta chết vì cười, hần mới đúng là ngu xuẩn, đại ngu xuẩn nàng trong lòng nhớ kỹ , lại nhắm hai mắt lại. Cái cảm giác này thật tốt nàng mới không ngốc để đi nha.

Mặt trời từ từ mọc lên, chiếu lên người cực kì ấm áp, trên người tên To con đầy mồ hôi. Nàng có chút không đành lòng, hần đã công nàng cả một đoạn đường dài. Hạ Phù Dung làm bộ như vừa mới tỉnh dậy “ Đây To con? Ta như thế nào lại ở trên lưng huynh?” Nàng giả vờ như hoàn toàn không biết chuyện gì hỏi.

To con vừa thở phào vừa nói “ Bùn đúng là một tiểu tử ngu xuẩn, cười cũng có thể cười đến ngất xỉu, còn phải để ngạch công bùn đi.”

Về mặt nàng hắc tuyến, “Sửa đúng một phen, là bị người chụp choáng quáng , không phải cười choáng quáng !”

Hần nghe xong cười ha ha “Nào có nghiêm trọng như vậy, nhẹ nhàng vỗ một cái thì hôn mê bùn cho là bùn là yêu tinh thiêu thân sao? Ha ha.”

Nàng giật giật khoe miệng, yêu tinh thiêu thân là cái gì ? Chẳng muốn cùng hần nói, hần căn bản cũng không biết của hần khí lực có bao lớn! “Được rồi, ta là yêu tinh thiêu thân, vậy người liền là mãnh tượng thú, ha ha”

“Mãnh tượng thú là cái gì ?”

“Ngạch cũng không biết.” Nàng học của hần khẩu khí đạo.

“Bùn dám học ngạch.” Hần nói xong tát một tiếng đánh một cái của ta PP, nàng toàn thân cứng đờ, cảm giác được nơi đó hỏa la cay đau, tên To con này, chỉ sợ hần trách một hơi đều có thể đem nàng thổi lật chuyển, “Tốt Tốt, ta thức dậy, chính mình đi thôi.”

“Đừng vương bận, lập tức là có thể nghỉ ngơi rồi.” Nói xong, hần ngừng lại, rống to một tiếng, “Nghỉ ngơi!”

Nàng sửng sốt, cái tên To con này chẳng lẽ là dẫn đầu?

Chúng binh lính đều ngừng lại. Xem này tư thế là không có gì hoài nghi , trách không được khí lực lớn như vậy, có thể là người dẫn đầu cũng không đơn giản a.

“To con, người là chức vị gì?”

To con kiêu ngạo mà chỉ chỉ đầu của hần, nàng mờ mịt nhìn nó, mặt trên không có viết a.

“Ngu xuẩn, chỉ có thống lĩnh mới có thể mang mũ giáp này !” Thống lĩnh là chức quan gì ? Không dám hỏi lại, nếu là một binh sĩ ngay cả chuyện này cũng không biết, chỉ sợ sẽ làm người hoài nghi rồi. Nàng lập tức tỏ ra sùng bái ” Thống lĩnh? Trời ạ, To con, huynh rất lợi hại a...!”

To con ha ha về mặt ngây ngô cười, “Ngạch này tính cái gì, ngạch về sau vẫn còn có thể làm tướng quân ấy.”

“Tốt.” Nàng cũng dốc toàn lực hướng trên vai hần vỗ một cái , “Ta tin tưởng huynh!”

Hần cảm động nhìn về phía nàng gật gật đầu, nàng lập tức xoay người ra sức xoa tay, đau chết rồi ! Về sau nàng sẽ không lặp lại loại chuyện lấy trứng chọi đá này , nàng thật sự là ngu xuẩn rồi.

42. Chương 42

Nghĩ ngợi một lúc To con ra lệnh tiếp tục đi lên phía trước.

“Bùn đi không được thì nói với ngạch một tiếng, ngạch đến công bùn.”

Hạ Phù Dung nghĩ một lúc rồi mới phản ứng kịp ý To con nói rằng là công nàng, nàng học giọng nói của hắn nói “ Ngạch không cần bùn công.”

To con cười ha ha “Bùn vừa học ngạch.” Nàng nhìn thấy một cái tát sắp đến trên đầu mình thì lắc người một cái, chân chó nịnh nọt nói: “To con đại ca đệ sai lầm rồi, đệ sai lầm rồi, đệ sẽ không học huynh nữa.”

Hắn thỏa mãn thu tay về “ Cũng biết là tại làm sao mà ngạch có cảm giác bùn nhỏ nhắn và suy yếu.”

Hạ Phù Dung mặt đen lại, với người có sức lực như hắn nàng yếu là chuyện đương nhiên. “Chắc là nhìn đệ thấp bé ha ha”

Hắn vừa nghe xong giống như hiểu ra “ Đúng vậy, đúng vậy nhìn bùn xem, tại sao ới tới bả vai của ngạch? Chắc là bị cha mẹ ngược đãi? Bị huynh đệ tỷ muội xa lánh rồi?”

Nàng á khẩu không thể trả lời.

Đi một lúc lâu, To con cuối cùng cũng hạ lệnh dừng lại nghỉ ngơi. Nàng cảm giác hai chân đã không còn là của chính mình nữa, lúc trước bị To con chụp một cái, vẫn còn choáng váng. Nhưng nàng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, dù sao tất mọi người cũng cần phải nghỉ ngơi, nghe nói tối hôm qua bọn họ chỉ nghỉ ngơi vài canh giờ đã phải đi tiếp. Nàng lại ở trên lưng của To con ngủ tới bình minh ngày hôm sau.

“Thế nào rồi, Bùn mệt rồi hả?” To con nhìn thấy nàng ngồi một mình không nói một tiếng liền hỏi.

“Không có, không có , còn sức nha. Ha ha.” To con này xem ngây ngốc nhưng thật ra cũng không ngốc nha, nàng không muốn bị hắn nhìn ra.

“Ngạch nhìn không giống nha, nếu bùn mà không mệt thì miệng đã nói bô bô không ngừng rồi.”Không ngờ To con lại rất hiểu nàng, nàng cười ha ha “Không phải là đệ đang muốn nói chuyện thì bị huynh ngắt lời sao. Ha ha, To con đại ca, huynh tên là gì?”

“Ngạch tên là Vương Phú Quý.”

“Khụ khụ khụ” xem ra cảm xúc đúng chỗ nước miếng đều có thể bị sặc, Vương Phú Quý? Phú Quý? Ha ha.

To con thấy nàng đang bắt đầu cười ngây ngô, lấy một bàn tay vỗ vai nàng “ Bùn cái tiểu tử ngu xuẩn, lại bắt đầu cười ngây ngô.”

Nàng cảm thấy mấy ngày sau này hai vai của nàng sẽ không còn cân bằng nữa.

“To Con đại ca.”

“Chuyện gì vậy?”

“Bùn trước khi làm binh lính thì làm gì?”

“Bảo bùn không được học ngạch”

“Được rồi, không học, không học, trước kia huynh làm gì?”

“Ngạch là Trung Thiên.”

Trung Thiên? Là làm gì? Chẳng lẽ là việc làm ở nơi này sao?

Thấy Hạ Phù Dung ngây người To con cười ha ha “ Bùn cái tiểu tử ngu xuẩn này, khẳng định là không biết Trung Thiên là ý gì rồi? Trung Thiên là sở uống.”

Thấy nàng vẫn còn ngây ngốc mờ mịt hắn nóng nảy nói “ Bùn cái tiểu tử ngu xuẩn này liền cả sở uống nghe cũng không hiểu, sở uống nha thế nào là sở uống.” Nhìn hắn giơ hai tay lên, hắn múa tay mau chân, nàng cuối cùng hiểu! Trung Thiên là.

Nàng lau mồ hôi lạnh “ Thì ra là làm ruộng?”

“Thật không thật không, ngạch hiểu Trung Thiên là gì sao.”

Nàng cười ha ha “ To con hynch thật là đáng yêu.”

To con cười ha ha xoa đầu nàng “ Bà của ngạch cũng khen ngạch như vậy.”

Tươi cười trên mặt nàng cứng đờ “A, phải không, ha ha”

To con nhìn sắc mặt nàng không tốt, cũng cảm giác chính mình nói bậy nên vội vàng cứu chữa “Bất quá bần yên tâm, bây giờ chỉ có một mình bần khen ngạch như vậy.” Xong rồi hắn nói thêm một câu “Bà ngạch đã đi năm kia rồi.”

Trong lúc nhất thời mặt nàng tái lại.

“A không phải không phải , ngạch không có ý tứ này , ngạch là nói có lẽ bà của ngạch cũng chưa nói như vậy, hôm nào ngạch sẽ hỏi lại giúp bần.” Hắn sưng sốt “A, hình như là hỏi không được rồi.”

Nàng cười ha ha “ đệ hiểu ý của huynh rồi.”

Hắn nhìn thấy nàng cười thì thở phào nhẹ nhõm “ Dọa ngạch nhảy dựng, ngạch cho rằng bần giận .”

“Ngạch không có giận.” Nàng học hắn cười ha ha .

“ Ngạch xuất thân từ nông thôn, là một người nghèo, bần liền khinh thường ngạch cười nhạo ngạch.”

Hạ Phù Dung lập tức ngưng ý cười giải thích “ Không có không có, đệ làm sao sẽ khinh thường huynh, huynh hiểu lầm, đệ là thấy nói chuyện với huynh, huynh thật đáng yêu, cực kì thích một bằng hữu như huynh nên mới học huynh, đệ. . . ”

“Ha ha , bần cái tiểu tử ngu xuẩn, ngạch chỉ nói đùa với bần mà thôi.”

Nàng vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hắn, cái tên To con này.

“Thì ngạch là khinh thường bần, bần nhìn bần nhỏ nhoi giống như cái trứng ngỗng.”

.

Nơi rừng núi heo lánh phát ra tiếng gầm giận dữ “ To con huynh ch ết đi!. . . .Đi đi đi (âm vọng lại)

“ Ngạch nói sai rồi ngạch không có khinh thường bần, ngạch nói là bần nhỏ nhắn, tích. . . .”

43. Chương 43

Nhìn dãy núi nguy nga phía trước , tất cả mọi người mặt đều lộ vẻ nghiêm túc.

Núi cao như vậy , nàng bò lên như thế nào a ? 555555.

“Các vị tướng sĩ, chúng ta lập tức liền muốn đi qua núi quý , chỉ cần leo lên ngọn núi này, rất nhanh liền có thể đến chỗ đóng quân của Thiện tướng quân rồi.”

Nhìn thần tình cẩn thận của mọi người Chẳng lẽ vừa lúc này thần tình nghiêm túc của bọn hắn không phải bởi vì thấy núi này rất cao?

Chúng tướng sĩ bước tiếp từng bước trầm trọng tiến về phía trước .

“To con huynh , vì sao lại gọi là núi quý a? Thấy bộ dạng các người nghiêm túc như vậy, chẳng lẽ có quý?” Nàng đúng là một người vô thần luận giả(không tin tưởng vào chuyện quý thần) , hơn nữa, kỳ thật nếu suy nghĩ một cách nghiêm khắc thì nàng mới hắn là quý đi, từ mấy ngàn năm đến đây, lại không sợ ánh sáng lại không sợ miếu .

To con khinh bỉ nhìn Hạ Phù Dung một cái, “Người cư nhiên tin tưởng quý?”

Hạ Phù Dung sưng sốt, người nơi này cư nhiên không tin quý? Oa, xem ra tư tưởng cực kỳ tân tiến , đầy đủ cường đại.” Vậy vì sao gọi núi quý ?”

“Bởi vì ngọn núi này là nơi ở của quỷ hồ ly .”

Quỷ hồ ly?” Hồ ly các người đều sợ thành như vậy?”

Chúng tướng sĩ vừa nghe đều đã quay đầu nhìn chằm chằm nàng, “Người không sợ?”

Lời này mới vừa hỏi ra, lại thấy một cái bóng dáng màu đỏ ở giữa rừng núi thoáng một cái đã qua.

” Ừm!” Mọi người đều cả kinh.

Hạ Phù Dung buồn cười nhìn bọn hắn, “Một con hồ ly mà các người sợ thành như vậy?”

Mọi người đều dựng ánh mắt sùng bái đồng thời nhìn chằm chằm nàng. To con cũng dùng một loại ánh mắt như phát hiện bảo bối nhìn nàng nói, “Người đã không sợ, vậy người đi phía trước dẫn đội.”

Hạ Phù Dung thoải mái đi ở phía trước , “Kỳ thật không có gì phải sợ , hồ ly cũng không phải là động vật hung mãnh như thế , chỉ cần người không đi trêu chọc chúng nó, chúng nó tự nhiên hẳn không công kích người.”

Mọi người bên cạnh nghe Hạ Phù Dung nói thế đồng thời gật đầu, để cho nàng có cảm giác có dũng khí nói chuyện một cách thoải mái .

Đang nói, đột nhiên cảm giác một bóng dáng lấy tốc độ nhanh vô cùng trước mắt thoáng một cái đã qua.

“A!” Chỉ thấy mọi người sau lưng nàng sợ hãi rống một tiếng, nhảy lên cách xa nàng vài thước .

Làm sao vậy? Trong lòng Hạ Phù Dung cả kinh, chẳng lẽ nàng hiện nguyên hình rồi hả ? !

Quơ quơ não đại, Hạ Phù Dung miên man suy nghĩ . Cảm giác giống như có chỗ nào không đúng , lại không biết là ở đâu nào.

Hạ Phù Dung xem To con, chỉ thấy To con trờng to mắt như mắt trâu , giống như không đem con mắt trờng rơi ra ngoài thì sẽ không bỏ qua .

” To con huynh, ánh mắt của huynh làm sao vậy?” Đột nhiên phát giác trên đầu mình có một đám qua đen vừa bay qua, khẩn trương bổ sung thêm, “Các người vì sao đều có biểu tình như vậy ?”

To con run rẩy run rẩy hơi hơi vươn ra ngón trỏ, chỉ vào đỉnh đầu của Hạ Phù Dung. Nàng đưa tay sờ , một cái gì mà lông lại dài.

Hồ ly? !

Hạ Phù Dung cầm lấy cổ nó , nhẹ nhàng đem nó tóm xuống. Nhất thời trước mắt sáng lên, hồ ly đẹp quá!

Nó toàn thân trắng muốt , không một tia tạp sắc, con mắt đen tuyền dưới ánh mặt trời có vẻ càng thêm tỏa sáng. So sánh hai màu đen nhánh cùng trắng muốt , xem ra càng thêm đáng yêu.

Hạ Phù Dung nhẹ nhàng vuốt ve nó, nó cực kỳ dụ ngoạn tùy ý nàng vuốt ve , cảm thấy kỳ quái, đây là hồ ly hoang dại , như thế nào lại không sợ ? Bất quá không thể phủ nhận, nàng cực kỳ thích nó.

Đem nó ôm vào trong ngực, Hạ Phù Dung quay đầu, phát hiện mọi người giống như đứng hình ở tại nơi đó luôn.

Hạ Phù Dung cười cười, “Đi thôi.” Cũng không quản bọn hắn, trái lại tự đi về phía trước , có thể là bọn hắn đối hồ ly rất không hiểu biết đi, tưởng rằng là loại động vật đáng sợ . Con hồ ly trắng ngủ ở trong lòng nàng , nó đang thoải mái mà híp mắt xem nàng, thấy thế nào nó đều có vẻ mang theo một loại khí tức tà mị , hồ ly tinh đúng là hồ ly tinh , nghĩ ra lý do này cũng không giả. Hạ Phù Dung cười sờ sờ lông trên đầu nó , thật sự thật thoải mái.

“Người tên là gì?”

“Hu hu ~~”

Không để ý đến tiếng kêu kỳ quái của nó , nàng trái lại tự nói xong, “Gọi người đầu heo có được không?”

Nó mạnh nhe răng, động tác của nàng bị kiềm hãm. Hạ Phù Dung nhìn thấy răng nanh, vừa nhỏ vừa dài, có chút giống như sói, mà so với sói càng thêm sắc bén. Trong lòng nàng có chút bối ngỡ, chẳng lẽ hồ ly này không phải hồ ly kia?(-|||)

Mọi người ở phía sau cũng tiếp tục đi theo nàng, bất quá đều vẫn duy trì khoảng cách vài thước xa.

” To con huynh .” Hạ Phù Dung có chút bất an hô.

“Thật không có việc gì ?” To con đi đến bên cạnh nàng, từ trong hơi thở hắt đều cảm giác được sự sợ hãi, nhưng hắt lại như cũ đi tới bên cạnh nàng, một trận lo lắng ở trong lòng.

“Đây gọi quỷ hồ ly?”

To con làm như nhìn ra nàng căn bản là không biết hồ ly này, vì thế giải thích nói, ” Uh. Nó còn có tên là yêu hồ, lấy việc hút máu tươi mà sống.” Dừng một chút, lại bồi thêm một câu, “Kịch độc.”

Hạ Phù Dung cảm giác được toàn thân huyết dịch đều nhanh muốn đông lại, hút máu ? Có kịch độc? Xem ra nó quả thực không phải hồ ly mà nàng biết rõ .

“Kịch độc? Nó còn có độc?”

” Đúng vậy, nghe người ta nói đã từng có người ở tại núi này, một lần chăn trâu, gặp được một con hồ ly hỏa hồng, hồ ly cắn con trâu một nhát liền té trên mặt đất chết đi a. Người nọ thừa dịp hồ ly đang liếm máu liền chạy trốn, lập tức chuyển nhà rồi đi .”

“Hỏa hồng hồ ly? Liền là loại mà trước nhìn đến quá đi?” Một nhát cắn có thể độc chết một con trâu, quả nhiên cực kỳ khủng bố. Hạ Phù Dung xem xem con hồ ly trong lòng, may mắn nó là màu trắng .

“uh, nơi này hồ ly phân rất nhiều loại, màu sắc càng rực rỡ, độc tính càng nhỏ, màu sắc càng nhạt.” To con nói về sau lập tức im miệng rồi.

Hạ Phù Dung hiện tại thật muốn thét chói tai bắt nó vứt đi rồi bỏ chạy, thuần trắng ! Nó là thuần trắng nha! !

Tâm khóc nàng đều có, run rẩy nhìn về phía nó, phát giác nó chính đang khép hờ mắt suy nghĩ, lấy một loại ánh mắt sắc bén mà nàng chưa bao giờ thấy quá nhìn chằm chằm To con, ánh mắt độc ác như vậy khiến người sợ hãi, để cho nàng đều vì cái này ngẩn ra. Vừa mới làm sao có thể cảm thấy được nó đáng yêu a? Rõ ràng là cực kỳ khủng bố a!

44. Chương 44

“To con, đối với chuyện của huynh, huynh đi về trước đi.” Hạ Phù Dung để cho giọng nói của chính mình tận lực có vẻ bình tĩnh.

Hắn nhìn nàng, “Không, nghe không đi, nghe là dẫn đầu, nghe sẽ phụ trách an toàn của binh lính.”

Hạ Phù Dung nghe được cực kỳ cảm động, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng rắn, “Vậy huynh tới giết nó? Hay là nói huynh có thể bắt nó đi?”

To con không phản bác được, “Không có biện pháp cũng đừng ở trong này thêm phiền, đi!” Vốn định hét lớn một tiếng, lại sợ trên chọc quỷ hồ ly trong lòng, nó mà cắn một miếng thì nàng liền nguy rồi.

Hắn như cũ đứng bất động ở nơi đó, thân hình khô ngô lại mặc khôi giáp, có vẻ càng tăng thêm khí tức vốn có của nam tử. Đây là quân nhân đi, gặp được bất luận nguy hiểm gì đều sẽ không lùi bước.

Hạ Phù Dung xoay người tiếp tục đi về phía trước, ” Cách xa ta một chút, ta không nghĩ muốn thấy khuôn mặt trẻ con của huynh .”

To con không có để ý lời của Hạ Phù Dung nói, đi theo bên cạnh nàng , “Bùn nghĩ muốn gặp gạch hay không gặp gạch, gạch mặc kệ, gạch chỉ là lo trứng ngỗng bị hồ ly ngậm đi a .”

Hạ Phù Dung ha ha cười.

Là do không phơi nắng quá lâu nên như vậy sao? Vì sao ánh mắt nàng bị chiếu lên có chút ướt át?

Mọi người thuận lợi leo lên núi quý , thật sự phi thường thuận lợi ... ~ toàn quân tướng sĩ trên đường không có nghỉ quá một phút đồng hồ, nàng lại càng một hơi đi đến , trừ bỏ chân cùng ánh mắt, toàn thân cơ hồ đều không có động quá.

Đêm đã dần sâu, To con nhìn nhìn mọi người, “Trứng ngỗng, gạch và mọi người nghỉ ngơi một chút đi.”

Hạ Phù Dung đã không còn công phu so đo cách xưng hô của hần đối với nàng nữa , vẫn như cũ vẫn duy trì tư thế, chỉ là con mắt chuyển hướng bên trái nhìn hần nói , “Các người nghỉ ngơi đi, ta trước từ từ đi tới, chờ một lúc các người đuổi theo ta.”

“Không được! Nếu đi thì cùng đi, muốn nghỉ thì cùng nghỉ . Mọi người là một đội , không thể muốn làm đặc biệt.”

Hạ Phù Dung không nói gì liếc To con , người nghĩ rằng ta và huynh nghĩ muốn như vậy ? Nàng càng muốn nghỉ ngơi , chỉ sợ con hồ ly này không chịu a.

” To con , huynh đứng ở bên phải có vẻ tốt hơn?”

To con kỳ quái chuyển tới bên phải của Hạ Phù Dung, nàng thở phào một hơi, như vậy tốt hơn nhiều, nàng sợ vẫn như vậy nhìn hần, về sau sẽ biến thành mất lễ.

“Bùn ôm nó như vậy cũng không phải biện pháp .” To con nhìn nàng nói.

“Ta cũng biết rõ không phải biện pháp , mấu chốt là không nghĩ ra biện pháp tới a ~”

To con bị nàng nói cho quay vòng tròn , mọi người ở bên kia hồi lâu mới phản ứng kịp nói , “Rõ ràng như vậy, bùn, bùn bắt nó cho gạch.”

Nhìn biểu tình thấy chết không sờn của To con , nàng hì hì cười, “Không cần! Nó không thích trẻ con.”

To con không kiên nhẫn nói , “Bùn đã ôm lâu như vậy, mọi người cũng chịu không nổi, cho gạch, nếu gạch ôm ấp một hồi lại tìm người đổi, toàn quân người nhiều như vậy, còn sợ đổi không tới?”

Lời này vừa nói ra, chỉ nghe phía sau một mảnh hút không khí .

“Huynh cũng nói thôi, là nhân tài sẽ chịu không nổi, ta là trứng ngỗng, ta không sợ.”

To con biểu tình nghiêm trang, “Gạch nói bùn là cái trứng ngỗng bùn thật đúng nghĩ chính mình là trứng ngỗng a? Nhanh cho gạch, nó cũng không phải là bảo bối, bùn cùng gạch tranh nhau làm gì , lẽ mà quá.”

To con vừa định chạy lại cướp đoạt, chỉ thấy trong lòng yêu hồ một cái nhe răng mở miệng ra.

Hạ Phù Dung vừa thấy tức thì phát lực, một cước đem To con đá văng ra xa vài mét, nặng nề mà ngã ở trên mặt đất. Cùng một thời gian, yêu hồ ngậm miệng lại , lại chụp huyệt, đối với To con ra sức nhe răng, làm như không có nhe răng ra rất không vui vẻ.

Trái tim của nàng nhảy thình thịch , nguy hiểm thật nguy hiểm thật, To con thiếu chút nữa đã bị cắn rồi . Ngay cả Hồng Hồ ly đều có thể một nhát cắn độc chết một con trâu , chỉ sợ con hồ ly trắng này thì một giọt nước bọt có thể độc chết hơn trăm người thôi.

To con cũng là sợ tới mức không nhẹ, quay đầu lại hỏi, “Trứng ngỗng, người động khí lực lớn như vậy ..., trước kia gạch ở nhà ngay cả con trâu đều không có đụng gạch ngã lăn quá.”

Hạ phù Dung vẽ mặt đen thui hí mắt nhìn hần.

Hần lập tức phản ứng kịp chính mình vừa nói bậy , “Không phải không phải, gạch, gạch là nói, là con trâu nhà gạch cũng là đụng gạch ngã lăn .”

“Được được , ta biết ý tứ của huynh , huynh đừng giải thích nữa .” Nếu không kêu hấn ngừng lại thì không biết hấn còn có thể nói ra cái gì nữa . Tên ngu ngốc này , mỗi lần đều có thể làm nàng tức điên lên.

45. Chương 45

Hiện tại mọi người đang dùng tư thế phi thường quý dị để thương lượng đối sách. Đối sách gì ? Đương nhiên là đối sách làm thế nào để bắt con quỷ hồ ly này . Nó giống như bom hẹn giờ chôn ở đô thị , không nổ thì thôi mà đã nổ thì sẽ nổ kinh người a

~~Đại Cá Tử tuyển ra vài người bình thường có rất nhiều mưu kế , cùng với bọn hấn leo lên cây, Hạ Phù Dung đang đứng ở bên cây thương lượng với bọn hấn . Chỉ vì mọi người phát hiện ra một cái quy luật, chỉ cần có người có ý đồ ôm ấp nó hoặc tiếp sát nó, nó sẽ tức giận , nếu không thể áp sát trực diện , đành phải từ trên dưới đến gần rồi.

Một sĩ binh nói, “Tri huynh đệ có thể như vậy. . . .” Như vậy như vậy như vậy như vậy.

“Ý kiến hay!” Hạ Phù Dung sung sướng nhìn Đại Cá Tử, Đại Cá Tử cũng hiểu được khả thi. Đối sách thương lượng xong, liền bắt đầu thực hiện , mọi người đều thoải mái rất nhiều. Đặc biệt là Hạ Phù Dung, trong lòng tảng đá lớn rốt cục rơi xuống đất , yên định!

Không quá bao lâu, liền có người đến báo, chuẩn bị tốt rồi. Mọi người đều là vẻ mặt hưng phấn, chỉ chốc lát sau liền thấy cảm thấy bằng phẳng .

Trên một gốc cây đại thụ , có một con thỏ hoang, chân bị thương, đang rỉ máu.

Hạ Phù Dung cố ý đi qua cạnh chỗ con thỏ hoang , vị trí con thỏ hoang không cao không thấp , vừa vịn treo ở trước mặt nàng, chỉ cần yêu hồ mở miệng ra là có thể ăn vào. Bên trong con thỏ bị người thả vô số móc câu, chỉ cần nó một cắn, là có thể cắn trúng rồi . Nhưng là, nó không có. Hạ Phù Dung còn cố ý dừng ở nơi đó một lúc lâu , nó làm như đối con mồi kia không có hứng thú.

Mọi người đều liếc mắt nhìn nhau.

“Chẳng lẽ là nó không đói bụng?” Đại Cá Tử nói.

“Không đúng.” Biểu tình vừa mới nảy khi nó muốn cắn Đại Cá Tử thì xem ra nó hấn là còn chưa ăn cơm .

Đại Cá Tử nghi hoặc nhìn Hạ Phù Dung, “Chẳng lẽ bần nhìn ra cái gì rồi hả ?”

Hạ Phù Dung nhíu mắt lại , nhìn chằm chằm ánh mắt nó nói , “Nó nghe hiểu được chúng ta nói chuyện!”

Yêu hồ nhất thời giương mắt nhìn nàng , trong mắt không có sắc bén như lúc trước , mà là. Ôn hòa? Bất quá liền tính nó an tĩnh như vậy , Hạ Phù Dung vẫn cảm thấy nó cực kỳ yêu mị, thật sự là khủng bố .

Mọi người kinh hãi, bắt đầu xì xào bàn tán .

“Có lẽ chỉ là trùng hợp , nó làm sao có khả năng nghe hiểu được tiếng người?”

“Không có gì là không khả năng .” Có lẽ người khác không dễ dàng nghĩ như thế , nhưng là đối với Hạ Phù Dung lại không giống như vậy .

Vì chứng minh tính chuẩn xác trong lời nói của Hạ Phù Dung , Đại Cá Tử đối với nó nói, “Nhìn ngạch.”

Không có phản ứng.

“Nhìn bên này!”

Vẫn như cũ không có phản ứng.

Đại Cá Tử một bộ biểu tình người nói sai lầm rồi . Hạ Phù Dung không để ý đến hấn, trực giác nói cho nàng biết là nó hiểu , chỉ là nó không muốn biểu lộ ra đi.

“Nhìn ta.” Hạ Phù Dung mới vừa nói xong, yêu hồ liền ngẩng đầu lên tiếp cận ánh mắt nàng.

Đại Cá Tử sững sốt, “Trùng hợp, chẳng định là trùng hợp!”

Hạ Phù Dung cũng nghi hoặc, nếu như nó không muốn biểu lộ, như thế nào lại phối hợp nàng như vậy ỉ ‘Đến trên đất đi.” Hạ Phù Dung lại thử nói.

Nó một cái lắc mình, liền nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, tốc độ cực nhanh làm cho người ta tắc lưỡi.

Tất cả mọi người không thể tin nhìn nàng , “Nó giống như chỉ nghe lời người.” Có một người nói. Mọi người đều gật đầu phụ họa .

Đại Cá Tử nghi hoặc nhìn nàng , “Nhà các người trước kia đã từng nuôi hồ ly sao ?”

Hạ Phù Dung bị hỏi làm cho chột dạ, “Chưa từng dưỡng quá cái gì.” Nàng tránh nặng tìm nhẹ đáp, Hạ Phù Dung thật sự không nghĩ muốn lừa gạt hắn, mà lại không thể nói cho hắn tình hình thực tế.

Hắn khác thường không hỏi tiếp , lại để cho Hạ Phù Dung càng thêm lo lắng, hắn hẳn không bắt đầu hoài nghi nàng thôi?

“Đại Cá Tử.” Hạ Phù Dung thật cẩn thận kêu lên.

“Có chuyện gì sao?”

“Ta thề chưa từng có đã lừa gạt người.”

Hắn nhìn nàng, thật lâu mới nói, “Ngạch biết.”

46. Chương 46

Mọi người tiếp tục đi về phía trước , lập tức liền đến quân doanh của Thiện tướng quân , tốc độ cũng tự nhiên nhanh hơn rồi.

Yêu hồ vẫn đi theo nàng, nhưng là Hạ Phù Dung phát hiện nó so với nàng còn lười hơn , đi một hồi lại hưởng trên thân nàng nhảy. Mới đầu Hạ Phù Dung còn kiêng kị mà ôm nó, nhưng là về sau nàng phát hiện nó hoàn toàn không có ý tứ muốn dă thương mình , liền đối với nó càng ngày càng tùy tiện .

Cảm giác trên lưng nhẹ nhàng bị dán lên, Hạ phù Dung biết nó lại đi một , “Lại không có ai bắt người đi cùng, trước nói cho người biết , người quay về hang ổ đi của người đi , muốn đi cùng thì phải không sợ chịu khổ, chính mình đi!” Nói xong đưa tay sờ đến sau lưng , một vút, nó làm một đường cong rơi tự do. Phía sau các binh sĩ né tránh sợ con yêu hồ bị nàng vút lại đây.

Lúc sắp rơi xuống đất , nó một cái lắc mình nhẹ nhàng chấm đất. Tiếp theo lại giống như cực kỳ vui vẻ hướng Hạ Phù Dung chạy tới.

Cái này trò chơi này tất cả mọi người coi như không thấy gì , mới đầu bởi vì nó gia nhập, để cho chúng binh lính buổi tối cũng không dám đi vào giấc ngủ. Theo thời gian lâu, lại xem nàng như vậy đối với nó cũng chưa có chuyện gì, lại khôi phục trạng thái như lúc mới vừa khởi hành .

“Hu hu ~ hu hu hu ~” nó từ bên cạnh vọt lên trên, rần chắc ghé vào trên đầu nàng, Ngay sau đó lợi trào duỗi ra, gắt gao bám vào tóc của Hạ Phù Dung . Đây là nó dùng sát chiêu, chỉ cần nó nắm chặt như vậy , Hạ Phù Dung cũng không dám lời nó xuống , bởi vì chỉ cần kéo nó, nó sẽ kéo tóc nàng xuống.

Hạ Phù Dung không nói gì hướng về phía trước nhìn chằm chằm nó, tuy nhìn không tới, nhưng Hạ Phù Dung lại có thể biết được nó hiện tại nhất định là về mặt đắc ý, giả dối !

Khóe miệng Hạ Phù Dung nhếch lên, liền bắt đầu nói, “Đúng vậy đúng vậy đúng vậy.” Mỗi nói một cái đúng vậy lại gật đầu một cái . Sau đó lại “Không đúng không đúng không phải” lại lắc đầu. Đùa đến nỗi nó ở trên đầu nàng vui vẻ kêu hu hu .

Hạ Phù Dung đặt cho cái trò chơi này một cái tên cực kỳ vang dội mà lại có chiều sâu , kêu là “Đúng vậy không phải” .

Đại Cá Tử nhìn Hạ Phù Dung chơi đùa đến không biết trời đất , cười lắc lắc đầu.

Xa xa nhìn đến cờ của quân doanh , Đại Cá Tử để cho Hạ Phù Dung đem yêu hồ giấu đi, dù sao thứ này làm cho người ta thấy sẽ khiến cho khủng hoảng không cần thiết .

Hạ Phù Dung nhìn hồi lâu cũng không biết bắt nó giấu đến chỗ nào, toàn thân là khôi giáp vừa cứng , tuy cái áo giáp của nàng lớn hơn một chút, nhưng căn bản không có túi để giấu nó.

Chỉ nghe nơi xa truyền đến tiếng vó ngựa, “Lý phó tướng đến đây!” Đại Cá Tử nhìn bộ dáng chân tay luống cuống của nàng , một nghiêng rằng, đem mũ khẩu ở trên đầu mình chụp qua đầu Hạ Phù Dung , vừa lúc đem yêu hồ giấu đi.

“Các người là binh sĩ mới đến ?” Một vị nam tử to con cười con ngựa cao to, đứng ở trước mặt Hạ Phù Dung , dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái đánh giá nàng , nói vậy hẳn là Lý phó tướng rồi.

Hạ Phù Dung đột nhiên nghĩ đến Đại Cá Tử đã từng nói qua , “Ngu xuẩn , chỉ có thống lĩnh mới có thể mang cái mũ giáp này!”

Xem ra hẳn coi nàng như thống lĩnh , Đại Cá Tử thấy Hạ Phù Dung không có trả lời, tiện đáp, ”Vâng

Lý phó tướng đánh giá hai người, một người vừa cao vừa to, khôi ngô cường tráng, xem khí thế tựa như một người thống lĩnh ; một người lại, vừa nhỏ vừa gầy, bộ dáng bất âm bất dương , cư nhiên lại là thống lĩnh?

“Vương Phú Quý.” Lý phó tướng đột nhiên rống to một tiếng.

“Đến!” Đại Cá Tử phản xạ có điều kiện nghiêm đáp.

Lý phó tướng trông mắt hơi híp, Hạ Phù Dung cùng Đại Cá Tử đồng thời đứng chôn chân . Những tướng sĩ khác tên thì nàng không biết, nhưng tên của thống lĩnh nàng khẳng định là rất rõ ràng , Lý phó tướng quả nhiên thông minh.

“Thưa Lý phó tướng, ty chức tên là Trì Tô!” Hạ Phù Dung đem một chút nội lực dùng tới, hét lớn.

Làm Lý phó tướng nhân tình sáng lên, làm như không thể tưởng được xem ra một người nhỏ bé như vậy cũng có thể có khí thế như thế.

Hắn không có một tia dài dòng, “Về quân doanh trước , có chuyện gì liền hướng Thiện tướng quân bẩm báo!” Ra lệnh một tiếng, chúng tướng sĩ theo ở phía sau hướng quân doanh đi đến.

47. Chương 47

“Nơi này, là trường doanh của các người . Nơi này, là các người .” Lý phó tướng phân phó chỗ nghỉ cho các binh sĩ xong , cô đơn tránh Hạ Phù Dung và Đại Cá Tử .” Hai người các người , theo ta lại đây !”

Hạ Phù Dung và Đại Cá Tử giống như tiểu hài tử làm sai bị bắt đến , cúi đầu đi theo đằng sau Lý phó tướng .

Hạ Phù Dung vụng trộm ngấm Đại Cá Tử, Đại Cá Tử cảm nhận được ánh mắt của nàng liền nhìn lại .

Hạ Phù Dung cau mày vờn vờn đầu, ý bảo hẳn chúng ta lần này thảm rồi.

Hắn cười chỉ chỉ vào đầu Hạ Phù Dung , ý bảo nên cẩn thận con hồ ly trên đầu mình.

Hai người cứ như vậy trao đổi, đột nhiên phía trước Lý phó tướng dừng lại, hai người lập tức ngừng động tác, giống như cái gì cũng chưa phát sinh đoạn đoạn chính chính.

“Thiện tướng quân ngay ở bên trong.” Không một câu dư thừa , liền xoay người rời đi.

Oa, vị phó tướng này quá lạnh thôi ~ đều không có lưu cho chúng ta một tia cầu tình .

Ở cửa còn đứng một sĩ binh, dẫn hai người tiến vào. Hạ Phù Dung lấy tay huých Đại Cá Tử, sau đó nhìn chằm chằm bên trong trường doanh , ý bảo hắn đi vào trước. Hắn cũng không có uồn ẹo, cất bước đi vào trong. Hạ Phù Dung đi theo sau thân hình cao lớn của hắn , để cho nàng đặc biệt có cảm giác an toàn.

Lúc đi vào hai người đều cúi đầu, “Sao lại thế này?” Một giọng nói nam tử vang lên.

Đại Cá Tử trả lời đầu tiên , ” Thừa tướng quân, ty chúc Vương Phú Quý, vị này chính là.”

“Bản tướng quân biết, người chỉ cần cho biết nguyên nhân là được .” Đại Cá Tử còn chưa nói chuyện, liền bị Thiện tướng quân ngắt lời nói.

Lại tra hỏi Đại Cá Tử , hắn là một quân nhân đủ tư cách , từ lúc tiến vào quân đội tới nay, chịu giáo dục đều là phi thường nghiêm cẩn . Để cho hắn xông lên tiền tuyến giết địch, hắn tuyệt đối không có một câu oán hận đi, nhưng muốn hắn hưởng thượng cấp nói dối, đây là việc hắn tuyệt đối làm không được .

Hạ Phù Dung lập tức tiếp tục câu chuyện, ” Thừa tướng quân! Là lúc chúng ta đi qua núi quỷ , bị đoàn hồ ly tấn công ! Vương thống lĩnh vì bảo vệ mọi người bình an, có thể thuận lợi vì nước hiến lực! Đành phải truyền lệnh, ai có thể hỗ trợ mọi người giải vây, hắn tự nguyện để ra vị trí thống lĩnh ! Trì Tô bất tài! Trong nhà đã từng cứu một con hồ ly, cho nên hiểu được tập tính của chúng nó , vì thế mọi người thuận lợi phá vây! Báo cáo hoàn tất!” Một hơi tiếp xuống, chỉ cảm thấy não bộ như thiếu dưỡng khí rồi.

Cảm giác được ánh mắt của Thiện tướng quân từ trên người Đại Cá Tử chuyển tới trên thân nàng , Hạ Phù Dung lập tức lại làm bộ đáng như tinh lực dư thừa .

“Người?” Ánh mắt hắn so với Lý phó tướng còn tinh hơn , dù sao cũng là người có kinh nghiệm sa trường , xem hơn, liền biết có phải hay không .

“Thừa tướng quân! Là! Ta!” Hạ Phù Dung đáp quả quyết.

“Người là ở ban nào điều qua đây ?”

Thân thể cứng đờ, vị tướng quân này quá quỷ quyết . Trên đường đến đây lúc mọi người nói chuyện phiếm, khi đó trong lúc vô ý cũng sẽ có binh lính hỏi qua nàng , bất quá nàng đều là hỏi trước hắn, hắn nói ở ban này thì nàng nói ở ban kia , chuyển đi chuyển lại , đều để cho nàng lừa dối lọt qua cửa,đậu. Nhưng hiện tại.

”Anh! Hùng! Đùng! Hối! Xuất! Thân! Hạ Phù Dung liều mạng quát, sau cùng một trận. Nếu hắn vẫn còn hỏi, nàng đây chỉ có cùng hắn ngọc đá cùng nát , dù sao nàng còn có yêu hồ làm bùa hộ mệnh.

“Hô hô. Được !” Hắn vỗ vỗ tay, “Không nghĩ tới người nhìn như tiểu hầu nhi cũng có khí phách như vậy . Uh , bản tướng quân niệm tình các người có nguyên nhân nên không có truy cứu. Nhưng nếu còn dám có lần sau.”

“Sẽ không có lần sau ”

“Hô hô. Được ! Bản tướng quân tin tưởng người! Trì Tô, người trước hết thay thế chức vị của Vương Phú Quý đi .” Dừng một chút, hắn lại nói, “Bản tướng quân là người coi trọng người tài , chỉ cần các người là nhân tài, sớm hay muộn đều có thể trở nên nổi bật.”

“Vâng !” Hạ Phù Dung cùng Đại Cá Tử cùng kêu lên đáp.

Ra khỏi màn trường doanh thật xa, Đại Cá Tử mới quay đầu, dụng ánh mắt như xem thần tượng nhìn Hạ Phù Dung, “Trúng ngỗng, bunn nói dối cũng quá lợi hại thôi, trước bunn nói nhóm người của ngạch bị vây khốn ngay cả ngạch đều đã tin tưởng a. Về sau mới phản ứng kịp bunn là nói bừa .”

Hạ Phù Dung ha ha cười, nói dối đúng là khả năng trời cho của nàng , “Đại Cá Tử, người bởi vì ta mà hiện tại chức vị đều không có , chẳng lẽ người không khó chịu? Không hận ta?”

Đại Cá Tử cười hắc hắc, “Không khó chịu , chỉ là có phần tiếc nuối. Bất quá cũng không sao. Hiện tại chức vị này là của bunn , bunn là ai ? Là trúng ngỗng người nhà của ngạch nha! Bunn hay là ngạch cũng như nhau thôi .”

Đây là cảm giác gia đình sao? Nghe Đại Cá Tử mở miệng một tiếng ” Trúng ngỗng nhà ta” , cảm giác rất hạnh phúc. Hạ Phù Dung vỗ vỗ vai Đại Cá Tử , ” Được . Chúng ta là người một nhà, của người, liền là của ta!”

Nhìn Đại Cá Tử ngây ngốc tươi cười, Hạ Phù Dung ở trong lòng âm thầm thề: Đại Cá Tử, từ nay về sau người liền là người nhà của ta. Ta tuyệt đối sẽ không để cho người chỉ là một sĩ binh mà thôi, tuyệt đối không.

48. Chương 48

“Trúng ngỗng, con hồ ly vẫn còn trên đầu sao?”

“Còn a.” Đi vào lều trại của mình , Hạ Phù Dung tháo mũ giáp xuống, phát hiện móng vuốt của yêu hồ không có bắt lấy tóc của nàng , cảm thấy kỳ quái, mọi lần đều là nàng tức giận thì nó mới buông ra, hôm nay như thế nào lại chủ động thu hồi móng vuốt rồi hả ?

Nhẹ nhàng nhắc nó xuống, ” A ~” Hạ Phù Dung và Đại Cá Tử thét lên kinh hãi.

Chỉ thấy ánh mắt nó khép hờ, lại vô thần. Miệng nhẩm, nhưng lưỡi lại thè ra.

Không phải bị ghen chết thôi?

”Đầu heo ~ đầu heo ~ đầu heo của ta a

” Hạ Phù Dung ở bên cạnh vừa khóc nức nở kêu nó vừa lay nó . Thấy không có phản ứng, lại bứt lên lỗ tai nó ở bên cạnh hồ to, “Đầu heo đầu heo ~ gọi đầu heo ~” vẫn là không có phản ứng! Hạ Phù Dung vừa mới nghĩ muốn kéo chân trước của nó , liền bị Đại Cá Tử ngăn lại , “Bùn thật ngu xuẩn , bùn như vậy sẽ giết chết nó đấy.”

Đại Cá Tử nói xong liền đưa tay ôm ấp nó, vừa mới chạm vào lông nó , nó giống như bị giật điện tỉnh lại! Sợ tới mức Đại Cá Tử lập tức rút lại tay.

Nhìn yêu hồ còn đang dòn dập hồ hấp không khí mới mẻ , Đại Cá Tử nghi hoặc hỏi han, “Bùn này, đầu heo giống như không thích người khác đụng chạm .”

Nghe được sắc mặt Hạ Phù Dung suy sụp, “Bùn mới đúng đầu heo a!”

“Không cho phép học nghịch ~ là bùn chính mình gọi nó là đầu heo , không phải bùn gọi thì là ai gọi?”

Nói cũng đúng. Về sau tổng không thể vừa thấy nó đã nói đầu heo của ta

Hạ Phù Dung thấy nó giống như đã khôi phục lại liền nói , “Nên là gọi người là gì a?”

Nó ngẩng đầu về mặt vô hại nhìn nàng , “Hu hu ~”

“Vậy thì gọi người là a hu ! Người cực kỳ thích đi?” Nhìn bộ dáng yêu hồ nhe răng nhếch miệng , Hạ Phù Dung trái lương tâm nói.

“Nó rõ ràng không thích.”

“Ta cảm thấy tên này thật hay , cực kỳ hình tượng!” Hạ Phù Dung ha ha cười, trực tiếp xem nhẹ con hồ ly đang nhe răng nộ nhảy trên giường kia . (chú thích : mỗi khi nó tức giận thì nhảy lên , Hạ Phù Dung đặt cho hành vi vận động này của nó một cái tên cực kỳ khí phách , kêu ” Vận động nhảy giường ”)

Đại Cá Tử bất đắc dĩ cười, “Bùn nên đối với nó tốt chút đi, vừa mới nó thiếu chút nữa ngạt chết .”

Hạ Phù Dung cũng mới phản ứng kịp, đúng vậy a, vừa mới nó thiếu chút nữa liền ngạt chết ở bên trong , lại như cũ không hề động quá, chẳng lẽ nó thật hiểu tính người như vậy ? Nhưng là nó cũng không cho phép bất luận kẻ nào đụng chạm nó, ngay cả Đại Cá Tử đều không được.

“Nó đối bần thật tốt .” Đại Cá Tử thấy Hạ Phù Dung ngăn người nói, “Mặc kệ như thế nào, về sau đều mang theo nó đi.”

Hạ Phù Dung nhếch miệng cười, “Người không sợ nó cắn người ư?”

Đại Cá Tử cởi y phục, ngã vào trên giường nói , “Ngạch mới không sợ , có trứng ngỗng ở đây, nó sẽ không làm thương ngạch?” Hắn cố ý ngủ ở bên ngoài, đem vị trí bên trong tặng cho nàng.

Cảm thấy một hồi cảm động, cũng nhảy lên giường , nằm ở bên trong. Không có một tia xấu hổ giữa nam nữ , chỉ vì hắn là người nhà của nàng.

Thật lâu sau, “Đại Cá Tử, người ngủ thiếp đi sao?”

“Còn không có, còn bần ?”

Nghe hắn hỏi câu dư thừa , Hạ Phù Dung lập tức đáp, “Ta ngủ thiếp đi.”

Mới vừa nói xong, hai người đều cười lên ha hả, “Bần là cái trứng ngỗng, lại gạt người.”

“Đây là nói đùa, không phải gạt người có được hay không ~ Đại Cá Tử là người nhà của ta , ta sẽ không lừa gạt người nhà .” Hạ Phù Dung vui vẻ nói xong.

“Uh . Ngạch cũng sẽ không lừa gạt bần. Đúng a, bần hôm nay đúng là đem Thiện tướng quân lừa gạt thăm a.”

“Hắn là người ngoài , không lừa cũng uống ~” Hạ Phù Dung hì hì cười.

Đại Cá Tử nghiêm túc nói, “Bần về sau không nên lừa gạt hắn , hắn đúng là người tốt!”

“A...? Người cùng hắn rất quen thuộc sao? Làm sao mà biết hắn là người tốt ?”

“Hắn là người ái tài , là một người tốt khó có được . Nếu là chúng ta rơi vào trong tay những tướng quân khác , khẳng định đã sớm mất mạng.”

Hạ Phù Dung nghe xong mỉm cười, người tốt sao? Không có thể đi, xem lần này vội vàng sai người từ hoàng cung đến đây , chắc là bên này thiếu người. Dưới tình huống như vậy, hắn làm sao có thể giết thống lĩnh ? Vì lấy đại cục làm trọng, hắn tất muốn lung lạc lòng người. Xem ra, Đại Cá Tử đã bị hắn lung lạc qua đi .

“Vâng vâng vâng , hắn là người tốt ~ được chưa? Đúng rồi, hắn trông thế nào?”

“Ngạch vẫn cúi đầu, không dám xem, bần quát vài câu kia không phải là ngẩng đầu sao? Ngạch cho rằng bần nhìn thấy.”

“Ta gào xong liền nhìn trời , cũng không thấy được.”

“Ha ha ha ha”

49. Chương 49

Trời còn chưa sáng, liền vang lên tiếng kèn. Đại Cá Tử động thân ngồi dậy, lắc lắc Hạ Phù Dung , “Trứng ngỗng, mau tỉnh lại! Phải ra tập hợp rồi.” Nàng ” ừ ” một tiếng rồi tiếp tục ngủ. Hắn không có biện pháp, đành phải nhanh chóng mặc xong quần áo, túm lấy cổ áo của rồi đem nàng nhấc đứng lên, vài động tác đã mặc xong quần áo cho nàng .” Cái con nói nhiều của người đâu?” Hạ Phù Dung mặt mờ mịt nhìn hắn, cái gì là nói nhiều nói nhiều hả ? Hắn thấy nàng vẫn còn buồn ngủ mông lung, cũng lười không có nói với nàng liền dẫn nàng đi ra ngoài.

Buổi sáng huấn luyện rất cực kết thúc, Hạ Phù Dung trở lại trong trường doanh, liền thấy Đại Cá Tử mặt nghiêm túc nói với mình , ” Đô đô của người gặp rắc rối rồi !”

Cái gì đô đô hả ? Mặc kệ hắn, mệt chết rồi.

“Người đã mang nó về đây thì nên phụ trách , làm sao có thể không quản nó, để nó chạy đi cắn người đâu!”

Cắn người ? A Hu? ỉ ‘Người nói là A Hu?”

“Đúng vậy , đúng vậy a, chính là A Hu, người đặt tên thật là khó nhớ!”

Hạ Phù Dung buồn cười nói, “Tên này dễ nghe như vậy, là do bản thân người ngu ngốc mà thôi , ngu ngốc ~”

Hắn cũng không có so đo với nàng , nhìn chăm chăm Hạ Phù Dung nghiêm mặt nói, “Hôm nay có năm binh lính đã chết, đại phu nhìn , trúng kịch độc, nhưng lại bị hút máu hơn nửa.”

Hạ Phù Dung khẩn trương nhìn hắn, “A Hu nhỏ như vậy , làm sao mà uống hết máu của năm binh lính ? Sẽ không no đến chết thôi?”

Đại Cá Tử nghe xong một cái tát đến trên đầu nàng , đánh cho nàng nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng , “Người đúng là ngu ngốc , người nên lo lắng cho binh lính, không phải là A Hu!”

“Đúng vậy , đúng vậy a, ta vừa mới hồ đồ , đi, đi xem bọn họ.” Hạ Phù Dung cố tình ngã xuống đất đi về phía trước , lại bị Đại Cá Tử một phen giữ chặt, “Bên kia là cái bàn, cửa ở bên cạnh!”

“À , à .” Cảm giác da đầu đều run lên , Đại Cá Tử, ta với người có thù hận tám đời à ? Dùng sức lớn như vậy sao?

Đi đến chỗ để thi thể , có mấy binh lính gác ở ngoài ngăn cản chúng ta, “Tướng quân có lệnh, nơi này không được vào !”

Ăn bẻ môn canh, Đại Cá Tử có chút nhụt chí, nhưng hắn vẫn nhìn vào bên trong chào mấy người một câu rồi mới đi về .

Vừa quay đầu, thấy Hạ Phù Dung hết nhìn đông tới nhìn tây , liền nghiêm trang lên mặt, “Không có ~”

Hạ Phù Dung cúi đầu, thì thầm vài câu.

Quay về trưởng doanh , Hạ Phù Dung an ủi hắn nói, “Đại Cá Tử, người đừng quá để ý , bọn họ đều đã chết, chúng ta.”

“Tâm người đến cùng là làm bằng gì vậy ? Năm binh lính đã chết , người một chút cũng không cảm thấy áy náy sao? Chỉ biết có cô lỗ cô lỗ ..!” Đại Cá Tử đánh gãy lời nàng quát.

Hạ Phù Dung cũng nóng nảy, “Nó không là cô lỗ cô lỗ! Nó kêu A Hu! A Hu! Người cũng không phải ta giết, người mắng ta làm gì ! Hơn nữa, mọi người đã chết, người ở nơi đó thương tâm có ích lợi gì a! Bây giờ việc nên làm là tìm A Hu, không để nó lại cắn người , như vậy mới giảm bớt tổn thất ! Đúng vậy đấy , trái tim của ta là làm bằng sắt đấy , so ra kém người , được chưa!”

Đại Cá Tử hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý nàng . Hạ Phù Dung cũng xoay đầu hướng một bên, không để ý sẽ không để ý, làm như giỏi lắm đấy ! Hừ !

Kèn vang lên, lại phải đi thao luyện. Đại Cá Tử nhìn cũng không nhìn nàng một cái, thẳng tắp đi ra trưởng doanh. Hạ Phù Dung cố ý chờ hắn đi rồi mới đi ra ngoài, không muốn cùng loại người ngoan cố ngăn năm không đổi như hắn đi chung một đường!

Bởi vì quân lính Kiền Sở ép sát, cho nên mọi người tăng cường tốc độ tập luyện so với trước còn mạnh hơn, chờ ọi người thành thạo hơn chút liền sẽ đi tiền tuyến giết địch rồi. Trong lòng cảm giác là lạ , đi tiền tuyến sao? Nàng sẽ chết trận sao?

Thao luyện xong trời đã mau đen. Nàng mệt đến mức xương cốt toàn thân đều nhanh muốn rời ra từng mảnh, ai bảo nàng làm đội trưởng mà không phải là thống lĩnh hoặc tướng quân. Bọn họ ở một bên giám sát thật thoải mái, làm hại nàng đứng ở trước cũng không dám nhàn hạ.

Kiền trì dời bước trở lại doanh trưởng, Đại Cá Tử đã nằm ở trên giường

Hạ Phù Dung lập tức làm bộ như không có chuyện gì, chuẩn bị cởi sạch áo giáp và mũ giáp lên giường nghỉ ngơi, vừa mới chuẩn bị nằm xuống, một bóng dáng thoáng một cái đã qua, chỉ cảm thấy trên đầu tóc bị túm lên. A Hu! !

Hạ Phù Dung túm lấy nó, nó đem ánh mắt tròn tròn nhìn nàng, một mặt hưng phấn. Nàng nghĩ thấy trong miệng nó có mùi máu tươi.

Lửa giận vọt tăng lên, “Bốp! !”

“Hu! !” Hạ Phù Dung đánh cho nó kêu thảm thiết, “Ai bảo ngươi không nghe lời!”

“Bốp!” “Hu!”

“Ai bảo ngươi chạy loạn!”

Hạ Phù Dung từng phát từng phát, nặng nề mà đánh nó.

Đại Cá Tửu nhìn không được, “Nó chỉ là một con hồ ly! Có tức giận thì tát ngay đây này! Đánh nó làm gì?”

“Ai cần ngươi lo!” Hạ Phù Dung nói xong, liền đem A Hu ném đi ra ngoài, nó nặng nề mà ngã ở trên đất! Nàng không ngờ rằng, cho tới bây giờ nàng có đánh hay ném thì nó đều không có việc. Dừng một chút, nghiêng răng, không có đi quản nó, quay đầu bò lên giường đi ngủ.

“Hu hu ~” A Hu quỳ rạp trên mặt đất, mặt vô tội nhìn nàng.

50. Chương 50

“Về sau còn dám đi cắn người, xem ta thế nào thu thập ngươi!” , nói xong cảm thấy tủi thân trong lòng, Hạ Phù Dung kéo chăn che đầu.

Nàng không khó chịu sao! Chỉ có người Đại Cá Tửu mới là chúa cứu thế! Chỉ có người mới hiểu sinh mệnh trân quý sao! Chẳng lẽ nàng nghe được tin binh lính chết không khổ sở sao? Nàng chỉ là không có biểu hiện ra ngoài thôi. Ở loại tình huống này đương nhiên trước hết phải tìm được A Hu, ngăn cản nó tiếp tục cắn người mới là biện pháp giải quyết! Ấy vậy mà hỏi thì có tác dụng? ! Trách nàng sao? Là nàng muốn mang nó à? Là nàng bảo nó đi hút máu à! Hoàn toàn đều không biết mình rốt cuộc làm sai cái gì, hấn dựa vào cái gì mà mắng nàng! Càng nghĩ càng tủi thân, nước mắt cứ thế mà ra.

Nửa đêm, cảm giác trên tay ẩm ướt, mở mắt ra, chống lại một đôi mắt đỏ như máu. Hoảng hốt, Hạ Phù Dung cầm tay Đại Cá Tửu đang nằm bên cạnh, Đại Cá Tửu một cái giật mình xoay người ngồi dậy, “Sao vậy trứng ngỗng?”

“Hấn! Hấn!” Nàng nhìn cặp mắt màu đỏ kia nói.

Đại Cá Tửu cả kinh, “Ai!” Vừa nói vừa lôi kiếm ở dưới gối ra.

”Hu hu ~ hu

”

Hai người dừng động tác, A Hu?

Ánh mắt chậm rãi quen với bóng tối, ở dưới ánh trăng vừa thấy, thân hình nho nhỏ kia, không là A Hu thì là ai? Ánh mắt của nó ở trong đêm tối tự nhiên là đỏ như máu.

Hóa ra là sợ bóng sợ gió một hồi, hai người thở dài một hơi, vừa định tiếp tục ngủ.

Sửng sốt. Hai người đều nhìn động tác của bản thân.

Trong nháy mắt, hai người đồng thời xấu hổ tách ra.

“Không phải không để ý ta sao, vừa mới bắt lấy ta làm cái gì?”

“Ngươi không phải là cũng không để ý ta sao! Vừa mới làm chi muốn xen vào ta!”

“Ta mới không có muốn xen vào người.” Hần xoay đầu hướng về một bên, “Ta chỉ là sợ trứng ngỗng của ta có nguy hiểm.”

“Người còn xem ta là trứng ngỗng nhà người sao? Không phải đã bỏ quên rồi sao?”

“Ta quên là quên trứng ngỗng máu lạnh , còn trứng ngỗng nhà ta luôn luôn đều ở trong lòng ngực , chẳng không xong.” Hần nói xong, lấy tay vỗ vỗ tả xong.

Trong lòng Hạ Phù Dung nóng lên, cũng lấy tay vỗ vỗ tả xong, “Đại Cá Tử cũng ở trong nhà ta , cả đời cũng chẳng không xong.”

”Hu hu

~” một bên A Hu thấy mọi người hoàn toàn xem nhẹ nó , tức giận ở một bên nhảy dựng.

Hạ Phù Dung và Đại Cá Tử nhìn nhau cười.

Ôm lấy A Hu, nàng học khẩu khí của Đại Cá Tử nói, “Được rồi được rồi ~ còn có A Hu, ba người đều là người trong nhà, vĩnh viễn là người một nhà.”

Trong tâm luôn coi người kia là người nhà , đi tới chỗ nào đều sẽ không quăng.

Đêm rất khuya , Hạ Phù Dung ngủ không được. Nàng biết Đại Cá Tử cũng thế, A Hu luôn luôn đều không có ngủ , tùy thời đều có thể chớp mắt. Không biết có phải cơ thể nó không giống với con người không? .

“Đại Cá Tử.”

“Sao vậy ?.”

“Ta không phải là kẻ máu lạnh .”

Thật lâu sau, “Ngạch biết.”

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, nàng bò dậy .

Trời còn chưa sáng, Đại Cá Tử còn đang ngủ say, lại không thấy tung tích của A Hu nữa.

Hạ Phù Dung chui vào một góc của trường doanh , vẽ loạn ở trên mặt trên tay . Tối hôm qua khóc, khẳng định trên mặt sẽ không đều màu .

Vừa mới vẽ xong đang chuẩn bị trở lại giường , đã nghe tiếng kèn vang lên.

Chỉ thấy Đại Cá Tử một cái động thân ngồi dậy, lưu loát mặc xong quần áo, theo quán tính một tay nhấc Hạ Phù Dung dậy, đem quần áo mặc vào giúp nàng , một bên mặc một bên đóng đưa nàng , ” Tỉnh , tỉnh, phải đi thao luyện!”

Trong lòng cảm thấy ngọt ngào , hóa ra nàng hạnh phúc như vậy .

Đi đến bãi tập , lại bắt đầu chịu huấn luyện đầy gian khổ .

Ngày hôm qua cường độ huấn luyện thật sự làm cho nàng có chút ăn không tiêu, hôm nay còn không biết thế nào để vượt qua .

Giữa trưa, vừa mới ăn xong cơm trưa. Liền nghe Đại Cá Tử hét lớn một tiếng, sợ tới mức kém chút nhảy lên.

“Sao vậy Đại Cá Tử?”

“Người không có nói sai , A Hu của người thật sự uống quá nhiều , người xem!” Hạ Phù Dung nhìn theo hướng của Đại Cá Tử chỉ , máu? Trên giường trên chăn bông đều có.

Đại Cá Tử cảm giận nói, “Thật sự là đáng giận mà , rõ ràng uống không được nhiều, làm chi muốn cắn nhiều người như vậy , uống đều phun ra.”

Hạ Phù Dung cúi đầu, không nói gì. Nàng nhớ được, tối hôm qua nàng đã khóc ở trong chăn

Tiếng kèn lại vang lên, nhìn mặt trời mùa hè nắng chói chang , nàng muốn xỉu mất rồi.

Luyện gần hơn hai giờ, Hạ Phù Dung cảm giác đầu vầng mắt hoa, bị cảm nắng sao? Còn chưa nghĩ xong, trước mặt bỗng tối sầm.

Chỉ nghe Đại Cá Tử rống lên một tiếng, “Mau tới đây ~! Trứng ngỗng ngất đi ! ~”

Cảm giác có người ôm lấy mình , nàng biết là Đại Cá Tử.

Sau còn nói cái gì nữa thì nàng không biết, chờ khi nàng tỉnh lại thì có cảm giác mát mẻ hơn, chắc hẳn ôm nàng về trường doanh .

“Sao mãi đại phu còn không có đến?” Đại Cá Tử vội vàng hỏi .

“Lập tức đến rồi.”

Cảm giác có người vén rèm mà vào, Hạ Phù Dung cả kinh, giãy dụa ngồi dậy, đùa giỡn cái gì, để đại phu thấy chẳng phải sẽ biết nàng là nữ sao .

“Trứng ngỗng, tỉnh?”

“Ừ” nàng cười nhìn hân gật gật đầu.

“Vì an toàn , vẫn là để đại phu kiểm tra cho đội trưởng .” Hạ Phù Dung ngẩng đầu, là tướng quân!

“Tạ tướng quân ưu ái, ty chức đã mất ngại.”

“Trần đại phu, xem ra y thuật của người thật tinh a, chính là người vừa đến, bệnh giả liền khỏi rồi”

“Ty chức không dám nhận.” Nghe xong lời nói của Thiện tướng quân , tất cả mọi người như có đắm chiêu nhìn nàng .

Mặt Hạ Phù Dung suy sụp xuống dưới, hẳn là hoài nghi nàng giả vờ bất tỉnh? !

51. Chương 51

“Đường đường đội trưởng , giả bộ bất tỉnh trốn tránh thao luyện? Người tới!”

”Vâng

“Đánh 30 đại bản!”

Đại Cá Tử nghe xong cả kinh, lập tức quỳ một gối xuống , ôm quyền nói: “Tướng quân! Nga. Trì đội trưởng tuổi nhỏ không biết, mong tướng quân khai ân!”

Tướng quân nhìn nhìn Đại Cá Tử, lại đem tầm mắt thả lại đến trên người Hạ Phù Dung.

Đại Cá Tử lôi kéo , ý bảo nàng hướng hân cầu tình.

“Trì Tô không giả bộ bất tỉnh!”

“Đánh!”

“Tướng quân!”

“Lại cầu tình , sẽ chịu đồng phạt!”

Đại Cá Tử còn muốn mở miệng, lại bị Hạ Phù Dung một phen giữ chặt, nàng không hy vọng hân vì nàng mà bị phạt.

“Trì Tô không giả bộ bất tỉnh!”

“31 bản!”

“Trì Tô không giả bộ bất tỉnh!”

“32 bản!”

Đại Cá Tử lập tức đem miệng của nàng bịt lại , không để cho nàng nói tiếp, Hạ Phù Dung quật cường nhìn chằm chằm tướng quân. Ta không có, chính là không có!

Bị người kéo đi ra ngoài, trước mặt chúng tướng sĩ , thi hành hình phạt .

Đau thấu xương làm cho ánh mắt Hạ Phù Dung nóng lên. Nàng không khóc! Không thể khóc! Khóc đại biểu chịu thua. Nàng không có sai!

Dùng sức nghiêng chặt răng , cảm giác được nước mắt đã đầy đầy hốc mắt, nàng đem chúng nó chặt chẽ chặn ở trong mắt, không để cho chúng có một tia cơ hội rơi xuống .

32 đại bản cuối cùng cũng xong , cả người run lên, không cảm giác đau, lại nhin không được toàn thân phát run.

Đại Cá Tử ôm nàng trở về, ghé vào trên giường , “Trứng ngỗng! Trứng ngỗng! Người không sao chứ? Đau thì nói ra, nói cho Đại Cá Tử nghe, được không?”

Hạ Phù Dung không có trả lời, cũng không dám trả lời, chỉ sợ nàng vừa ra tiếng, nước mắt sẽ rơi xuống. Nhanh nghiêng chặt khớp hàm, nàng không phục!

“Trứng ngỗng, người nói với ta, người đến cùng có phải giả bộ bất tỉnh hay không ? Ta chỉ muốn người nói một câu !”

Hạ Phù Dung không có trả lời, chính là nhìn hẩn lắc lắc đầu.

“Được ! Ta tin tưởng người! Người chờ.” Đại Cá Tử nói xong liền đi nhanh rời khỏi trường doanh.

Hạ Phù Dung nỗ lực an ủi bản thân, có gì lớn lao đâu ? Chẳng qua là bị đánh mà thôi. Có gì đặc biệt hơn người? Chẳng qua là tủi thân mà thôi.

Màn trường bị xóc lên, tướng quân mặt đầy nghiêm túc đi đến.

“Cảm thấy ủy khuất sao?”

Hạ Phù Dung không có trả lời, chính là quật cường nhìn hẩn.

” Tính cách của người rất giống ta trước kia .” Hẩn nhìn nàng nói, “Trước kia khi ta chỉ là binh sĩ , chỉ vì chạy bộ không cẩn thận bị người khác chạm vào mà vấp ngã, bị tướng quân của ta răn dạy một phen. Ta không phục, ta cảm thấy căn bản là ta không sai, giống như hôm nay người tranh luận với ta . Hẩn dưới cơn giận dữ phạt ta 30 đại bản. Sau nói với ta, thân là quân nhân, thời khắc phải nhắc nhở bản thân, đã đến quân doanh, không thể coi bản thân mình là một người, mà là một phần của quân doanh. Một người làm lỗi, sẽ làm ảnh hưởng đến mọi người . Nếu người cảm thấy ủy khuất, liền ra chiến trường lập công, chờ người ngồi vào vị trí của ta , người muốn thế nào sửa lại án xử sai ta đều phụng bồi. Nhưng chỉ cần người vẫn là bộ hạ của ta , người liền không có tư cách kêu oan , người chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh! Vì thế, hiện tại mới có ta.”

Hạ Phù Dung chợt ngẩn ra, đây là quân nhân sao? Đây là cuộc sống trong quân đội sao ? Cẩn thận ngẫm lại, nàng té xỉu quả thật ảnh hưởng đến mọi người luyện tập, toàn bộ ủy khuất trong lòng cũng tiêu tan.

“Đi ra ngoài đi.”

Hạ Phù Dung mờ mịt, hẩn đang nói chuyện với nàng phải không? ‘Đi đâu ?”

Nhìn hẩn hướng sân thao luyện liếc mắt một cái, mắt nàng tròn to N lần, không phải đâu? Chẳng lẽ muốn nàng đi ra ngoài thao luyện? !

Hạ Phù Dung không thể tin, nàng thương tổn thành như vậy , không phải là được nghỉ ngơi à?

“Thân là một sĩ binh, chỉ cần không phải bị thương ở trên chiến trường . Kể cả không có chân, người nằm, cũng phải nằm trên sân thao luyện cho ta !” Ra lệnh một tiếng, nàng không thể không phục.

52. Chương 52

Cảm giác bản thân giống như xác ướp , cố gắng hướng sân thao luyện đi tới , lại phát hiện Đại Cá Tử không ở đây, vị trí của hắn trống rỗng .

“Đại. Vương Phú Quý đâu?”

“Hít đất 600 lần .” Hắn vừa nói vừa nhìn phía đối diện nơi cái bóng đang từng phát từng phát tập hít đất .

Đại Cá Tử. Nói vậy hắn vừa mới là vì nàng mà bị phạt thôi, trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Đứng về vị trí của người đi, chuyên tâm thao luyện!”

”Vâng, nghĩ rằng không nhìn tới Đại Cá Tử, chuyển qua vị trí của bản thân, bắt đầu đi theo bọn họ tiếp tục thao luyện, chính là chỉ dám động nửa người trên mà thôi, giống đứng tấn, đá chân thì hoàn toàn không được, chỉ cần nhẹ đá chân sẽ đau. Ngắm lại ở trong TV nhìn đến hoàng thượng động chút liền đánh người 100 đại bản, thật sự là rất khoa trương , bản thân nàng vừa mới tự mình thử nghiệm, chỉ cần vượt qua 50 đại bản, xương đùi đã bị nát rồi.

Một buổi chiều luyện tập, làm cho cả người nàng gần như hồng mắt.

Rốt cục kết thúc, Hạ Phù Dung từng bước một đi về phía Đại Cá Tử .

“507 ~” hắn một mình kiên trì vừa đếm vừa hít đất , nàng nhìn thấy tay hắn dừng không được run lên, trong lòng không đành lòng, thật là khờ , người sao không đếm nhảy cóc a!

Biết tính khí của hắn ngang ngược , không có giúp hắn, cũng không có nói chuyện, chính là ở một bên lẳng lặng chờ hắn làm xong.

“Sáu ~ trăm ~!” Xem hắn run run làm xong, trong lòng nàng vì hắn mà vui vẻ.

Hắn quỳ rạp trên mặt đất nặng nề mà thở , làm như mệt chịu không được. Hạ Phù Dung cũng không có đi dìu hắn, nàng biết làm như vậy sẽ làm cho lòng tự trọng mãnh liệt của hắn chịu đả kích, mặc dù là gia nhân cũng không được. Bởi vì hắn là một quân nhân chân chính.

Sân sóc đưa đến trước mặt hắn chiếc khăn khô, hít nhiều tro bụi đối với bản thân không tốt.

Hắn hướng nàng cảm kích cười.

Hạ Phù Dung cũng ghé vào bên cạnh hắn, “Đại Cá Tử, rất mệt sao?”

“Có, có chút.” Xem bộ dáng thở phì phò của hắn , nàng nở nụ cười, cười đến đau lòng.

Xa xa có tiếng rống to , đã đến giờ ăn cơm chiều rồi.

“Đại Cá Tử, người chờ, ta đi lấy cơm giúp người .”

“Ta mới không yếu ớt đến như vậy đâu! Người xem người bị đánh ba mươi mấy đại bản , còn chạy loạn cái gì, chờ, ta đi lấy giúp người .”

“Ta cũng không có yếu như người tưởng !”

Hai người đều không phục trừng mắt lẫn nhau , ” Vậy bản thân tự đi!”

Trên đường, hắn tận lực đi thật chậm , nhưng nàng thật sự là cố hết sức.

“Người xem người, bảo người ở đây chờ , người đi chậm rì rì như thế , chờ chúng ta đến cơm đã sớm bị người ta cướp sạch rồi.”

Hạ Phù Dung cũng không có khách khí cãi lại nói, “Người thì đi nhanh a, có đến nơi thì tay người cũng không lấy được cái gì !” Nói xong nàng hướng hắn làm mặt quỷ, hắn nâng tay định cho nàng một cái tát vào đầu , nhưng chỉ một cái khoát tay cũng làm cho hắn đau đến mức nghe được cả tiếng hút không khí.

Hạ Phù Dung khoái ý cười ha ha, một cái lui bước, lại làm cho nàng đau nhe răng nhếch miệng.

Hai người nhìn nhau cười, này có tính là cùng chung hoạn nạn không ?

Đi đến nhà ăn, chỉ thấy mấy thố cơm đã sạch sẽ , đồ ăn trong bồn cũng chỉ thừa một chút canh mà thôi.

Hạ Phù Dung nhìn Đại Cá Tử, Đại Cá Tử cũng không làm sao mà cười nổi .

“ Các người rốt cục tới rồi?” Chỉ thấy một sĩ binh nhìn hai người nói.

Là nói với chúng ta sao? Nàng nhìn Đại Cá Tử, hắn cũng một mặt mờ mịt.

“Đến, trứng ngỗng, đồ ăn của các người ở trong này, chúng ta để lại cho các người .”

Hạ Phù Dung đen mặt nhìn về phía Đại Cá Tử, đều là hắn một tiếng lại một tiếng trứng ngỗng, hại nàng xú danh rõ ràng rồi. Bất quá nhìn trên bàn còn có hai chén cơm và đồ ăn thật lớn , nàng cũng không có tâm tình so đo, nuốt một ngụm nước bọt. Còn tưởng rằng hôm nay sẽ bị đói bụng , cảm kích hương mọi người cười cười, đây là cuộc sống tập thể sao ? .

53. Chương 53

Đêm nay trong quân doanh không khí rất bất thường, tiền phương báo lại, quân Kiền Sở đã công phá thành Phồn Lăng , chúng giết hại cư dân trong thành giống như mãnh thú , nghe nói, trong thành không một người trốn thoát.

Tin tức này vừa ra, làm cho nhân tâm hoảng sợ trên toàn Thánh Dự quốc , rất nhiều cư dân trên biên cảnh đều trốn sang các quốc gia khác.

Lúc này, Thiện tướng quân tập hợp các vị tướng sĩ trong quân doanh thảo đối sách. Nàng cũng là một người trong số đó , lại vô tâm với đề tài, chỉ vì nàng thấy Đại Cá Tử lúc nghe đọc danh sách những người đến thương nghị không có tên của hắn , ánh mắt buồn bã. Nàng cảm thấy ray rứt từ sâu trong nội tâm , nàng hiện tại chiếm lấy vị trí vốn nên là của hắn, người đến thương nghị , cũng nên là hắn .

“Như vậy, Trì thống lĩnh đâu?” Nghe được có người kêu tên mình , Hạ Phù Dung mới hồi phục tinh thần lại.

Chỉ thấy một đám người đều nhìn nàng chờ đợi , trong lòng một trận ai thán, nàng lại vương tai ương rồi.

“Chẳng lẽ Trì thống lĩnh còn có ý khác?” Thiện tướng quân hỏi.

“Không có không có.” Hạ Phù Dung lập tức thề thốt phủ nhận.

“Vậy người đến cùng có tán thành kế sách kia không ? Hiện tại chỉ còn người không có tỏ thái độ thôi.”

Kế sách ? Nàng có thể hỏi lại cái kế sách vừa rồi hay không ? Biết đây là không có khả năng, chột dạ đáp, “Ta có thể trung lập sao?”

Mọi người đều nhất trí lấy ánh mắt khinh bỉ nhìn Hạ Phù Dung , Lý phó tướng càng là khinh thường nói, “Gặp chuyện do dự, hèn nhát.”

Ngắn ngủn hai chữ, làm cho Hạ Phù Dung thật bối rối, chưa bao giờ có cảm giác nhục nhã như vậy.

“Trung lập, cũng không chứng tỏ là hèn nhát .”

“Không phải hèn nhát ? Ngay cả ý tưởng của bản thân cũng không rõ ràng, không phải là kẻ bất lực thì là gì ?”

Hạ Phù Dung có chút phẫn nộ rồi, vì sao bọn họ đều khinh thường nàng như vậy ! Chỉ vì vóc người nàng nhỏ sao? Xin hỏi Lý phó tướng dựa vào cái gì biết bản thống lĩnh không rõ ý tưởng của bản thân ? Hay người là con giun trong bụng bản thống lĩnh ?”

Mọi người đều kinh ngạc vì một thống lĩnh nho nhỏ , cũng dám ở trước mặt Lý phó tướng xưng “Bản thống lĩnh ” , còn nói ra những lời rất bất kính như vậy.

“Lớn mặt! Người là tiểu bối mà dám nói năng lỗ mãng! Người tới!”

“Đủ!” Thiện tướng quân quát lớn một tiếng, “Hiện tại quân Kiền Sở đang từng bước tới gần chúng ta , bây giờ là lúc nguy cấp , còn có thời gian nội chiến thì đều rút về Phồn Lăng thành cho bản tướng quân !”

Tất cả mọi người im lặng.

Thiện tướng quân lấy tay bóp bóp cái trán, “Các người lui ra đi.”

Một cái chớp mắt, đột nhiên cảm giác hần rất mỗi mọt. Đúng vậy, xảy ra chuyện lớn như vậy, áp lực của hần nhất định rất lớn. Thấy hần mọt mỗi không để ý đến chuyện của mình, trong lòng nàng tự nhiên thấy khó chịu mà không có lý do.

Từ lần trước nói chuyện với hần xong, cách nhìn của nàng đối với hần có nhiều thay đổi, hần là một người sắt đá, một đao một thương hợp lại sinh ra một con người sắt đá.

“Trì thống lĩnh, người ở lại.”

Mọi người đều kỳ quái nhìn Hạ Phù Dung, nàng cũng không biết lý do.

Đợi mọi người đi rồi, “Không biết tướng quân bảo ty chức ở lại có chuyện gì?”

” Trì thống lĩnh hãy báo bộ phận mà trước đây người đã từng đảm đương.”

Hạ Phù Dung ngần ra.

“Đừng tưởng rằng người người đều là gốc. Ta đã phái người đi thăm dò, trong cung phái tới vài người đều không có tên của người.”

Bị phát hiện rồi! Xem ra vị tướng quân này thực không dễ lừa.

“Thưa tướng quân, ty chức quả thật có giấu diếm, nhưng chẳng phải toàn bộ! Ty chức đích xác không phải là binh lính, nhưng luôn luôn mong rằng có thể trở thành quân nhân chân chính! Chỉ vì thân thể không hợp, bỏ mất dịp may. Nhà của ty chức ở cách Quỷ sơn không xa, ngày đó nhìn đến một nhóm người bị nhốt, biết là binh lính đi tiền tuyến, liền ra tay tương trợ, Vương thống lĩnh quả thật hạ mệnh lệnh kia, không dễ đối ý, liền ngoại lệ đem ta thu vào trong quân.”

Hần bán tín bán nghi nhìn nàng.

“Tướng quân! Mong ngài hãy cấp ty chức một cơ hội!” Hạ Phù Dung lập tức nói sang chuyện khác, lại tiếp tục kéo dài chỉ sợ sẽ lộ.

“Người?”

” Vâng!”

54. Chương 54

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, liền có người ở ngoài trường truyền lời, nói tướng quân ời. Đại Cá Tử gọi nàng dậy, Hạ Phù Dung từ từ nhắm hai mắt, theo quán tính duỗi hai tay ra, hần bất đắc dĩ đành giúp nàng vừa mặc áo giáp vừa lải nhải nói: “Thật sự là trứng ngỗng lười, ngay cả quần áo cũng cần phải người khác giúp người mặc.”

Hạ Phù Dung cười hắc hắc, “Ta không có để cho người khác giúp ta mặc, người cũng không phải người khác. Người mặc chẳng khác nào ta mặc, hì hì”

Tiếng cười đột nhiên gián đoạn.

Tay của Đại Cá Tử vô ý quét đến trước ngực Hạ Phù Dung, ánh mắt hần bỗng trợn to.

Trong lòng trầm xuống, làm sao bây giờ? Nói cho hần tình hình thực tế, chỉ sợ vạn nhất sự tình bại lộ sẽ hại hần. Nhưng là nàng lại đáp ứng là sẽ không lừa của hần.

Đang do dự, chỉ nghe Đại Cá Tử không dám tin nói, “Nhìn người như con khỉ ốm, thế mà còn có ngực cơ! Người được đấy!”

Nói xong một quyền đánh vào trên vai Hạ Phù Dung, nàng nhịn đau xấu hổ cười, may mắn hần không có phát hiện. Hì hì, Đại Cá Tử, đây chính là người nói đấy nhé ~ ta không có lừa người.

Chỉ nghe bên ngoài tiếng kèn vang lên . Đại Cá Tử vui vẻ nói, “Tiểu tử ngươi vận khí tốt, có thể tránh được huấn luyện ngày hôm nay , còn không mau đến trường của tướng quân đi, ha ha”

Hạ Phù Dung nhìn hần cười ngây ngô , rồi cùng hần đi ra khỏi trường .

Đi đến trường của tướng quân , nhìn thấy Thiện tướng quân thể nhưng ngồi ở vị trí phó tướng , vừa đánh giá người ngồi ở chính vị , nhất thời cảm giác toàn thân tóc gáy dựng đứng.

Tu! Hồng! Miễn! ? !

Hần, hần, hần làm sao lại đến đây? Hần không phải là ở hoàng cung sao? Hạ Phù Dung chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên, tay chân đều không biết để chỗ nào mới tốt, đứng cũng không được, đi cũng không được, tâm tình hoảng loạn rất là khổ.

“Tướng quân.” Hạ Phù Dung hành lễ với Thiện tướng quân , tự động xem nhẹ Tu Hồng Miễn. Dù sao nàng hiện tại là một binh lính, nếu biết rõ thân phận của Tu Hồng Miễn sẽ làm cho người sinh nghi.

“Ừ.” Thiện tướng quân gật gật đầu, “Vị này, đó là quân chủ của Thánh Dụ vương triều chúng ta .”

Hạ Phù Dung ra vẻ sợ hãi , quỳ xuống nói, “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.”

Tu Hồng Miễn gật gật đầu, “Trì thống lĩnh không cần đa lễ.”

“Ty chúc sợ hãi.”

“Ha ha, Trì thống lĩnh không cần quá mức khách khí, đến, trầm kính người một ly.” Dứt lời, hần uống một hơi cạn sạch.

Hạ Phù Dung thấy hần ở đây khác hẳn với lúc ở trong cung , hần hiện tại rõ ràng hiền hoà, so với cái người hay diễn trò ở trong cung làm cho người ta cảm thấy thoải mái hơn.

Hạ Phù Dung tiếp nhận ly rượu mà hầu binh bên cạnh đưa qua , cũng uống một hơi cạn sạch. Đây là lần đầu tiên nàng thưởng thức rượu nơi này , vị không sai, chính là độ cồn hơi thấp, chắc là trong quân không thể uống say nên cố ý dùng loại này đi.

“Ty chúc cả gan, nơi đây hiện tại rất nguy hiểm , xin hỏi hoàng thượng tại sao lại hạ mình đến tận đây?” Hạ Phù Dung ở trong lòng cân nhắc thật lâu, vẫn là quyết định hỏi một chút, thứ nhất là tỏ ra bản thân quan tâm đến tính mạng của hần , thứ hai là thể hiện một chút chân thành. Tu Hồng Miễn chắc sẽ không trách tội nàng vô lý, dù sao người trong quân không giống trong cung, cũng không có nhiều cổ kị như vậy.

Tu Hồng Miễn ha ha cười, “Khó được Trì thống lĩnh sáng khoái như thế . Chính là bởi vì nơi đây hiện đã nguy hiểm , trăm mối càng phải tới đây, tự mình chỉ huy tác chiến.”

Thấy Thiện tướng quân vẫn chưa cảm thấy ngạc nhiên, nói vậy nơi này quân chủ tự mình tác chiến cũng không hiếm thấy đi. Nhìn không ra Tu Hồng Miễn đối với phương diện tác chiến cũng tinh thông, hần lần này đã đến, có thể nâng cao sĩ khí trong quân . “Tạ hoàng thượng khích lệ, chúng ta có thể có quân chủ tài đức sáng suốt như thế , nhất định có thể một lần đả bại Kiên Sở .”

Tu Hồng Miễn sang sảng cười, “Được . Có lời chúc của Trì thống lĩnh , ngày khải hoàn đã đến gần rồi.” Tang bốc vừa vặn tốt, xem ra Tu Hồng Miễn thật cao hứng. Lúc trước còn lo lắng hần sẽ nhận ra nàng , không nghĩ tới hần một chút đều không có hoài nghi quá, nói không chừng ngay cả nàng lớn lên trông thế nào hần đều đã quên đi. Trong lòng không hiểu có chút không thoải mái, nàng có kém cỏi như vậy sao?

“Thiện tướng quân đã đem mưu kế của người báo cho trăm biết , trăm cảm thấy mưu kế tuy tốt, nhưng lại quá mạo hiểm .”

Ngày đó nàng và Đại Cá Tử đi tìm A Hu , phát hiện trừ bỏ lao tù và nơi để thi thể có binh lính gác ở ngoài cửa , còn có một chỗ có trọng binh gác. Hỏi thăm mới biết được, lần trước trong lúc tác chiến, bắt được một gã mãnh tướng của Kiên Sở về làm tù binh . Nghe nói công phá Phồn Lãng thành, hần là không thể bỏ qua công lao . Thiện tướng quân muốn từ trong miệng hần moi ra chiến đồ của Kiên Sở , nhưng vẫn không có kết quả.

Mưu kế của nàng đó là bình yên đem tên mãnh tướng kia đưa trở về.

55. Chương 55

“Bẩm hoàng thượng, ty chúc tin tưởng sẽ không để xảy ra lỗi.”

Tu Hồng Miễn suy nghĩ hồi lâu mới nói, ” Được. Liên theo kế sách của Trì thống lĩnh.”

Thiện tướng quân sững sốt, hoàng thượng làm việc từ trước đến nay đều rất cẩn thận , không hiểu sao lần này lại đồng ý mạo hiểm lớn như vậy ?

“Trì Tô?”

Nghe Tu Hồng Miễn kêu tên mình , Hạ Phù Dung sững sốt nửa giây mới đáp, “Ty chúc ở đây.”

“Hiện tại trăm mệnh người làm phó tướng , việc này cứ giao cho người toàn quyền phụ trách.”

Tuy rằng nàng đổi danh lợi chẳng phải thật ham thích, nhưng ai không thích lên chức đâu, phải biết rằng làm phó tướng sẽ không cần mỗi ngày huấn luyện , chỉ cần đứng ở nơi đó xem bọn họ làm là được , ngấm lại trong lòng cảm thấy vui vẻ. Hơn nữa tên nghe qua cũng có khí thế một ít, Trì phó tướng ~! Ủ ừ, không sai.

“Tạ hoàng thượng ân điển!” Hạ Phù Dung quỳ một gối xuống , thế như Hồng Chung nói.(1)

Trong lúc vô ý chống lại ánh mắt không rõ ý tứ của Thiện tướng quân , Hạ Phù Dung lập tức chột dạ dời đi tầm mắt.

Mọi người ra khỏi trường doanh, đồng chí hoàng đế Tu Hồng Miễn còn thân thiết an ủi chúng tướng sĩ, làm mọi người một phen cảm động. Hắn ở trước mặt mọi người đem chuyện đề bạt thăng chức Hạ Phù Dung làm phó tướng , thống lĩnh, phó thống lĩnh cũ , đều giáng xuống một bậc. Trách không được, nàng nghĩ Tu Hồng Miễn làm sao có thể dễ dàng như vậy liền thăng quan cho nàng . Hóa ra hắn là muốn một mũi tên trúng ba con chim. Trước an ủi đại chúng, làm cho sĩ khí của mọi người tăng vọt. Sau đó trước mặt mọi người tăng cấp bậc của nàng lên , để ọi người biết chỉ cần là có thể có thành tích , mặc kệ là ai, đều có thể thăng cấp. Lại lấy lý do biên quan liên tục gặp bất lợi , đem nhiều người giáng cấp như vậy , làm ọi người một cái tỉnh ngủ. Biện pháp hay.

Trở lại trường doanh của mình , Đại Cá Tử thoát nhìn so với Hạ Phù Dung còn hưng phấn hơn . Vốn nàng có thể đổi trường doanh , nhưng là nàng cự tuyệt , bởi vì nơi này còn có một người đang chờ nàng.

“Trứng ngỗng, nghe nói đêm nay sẽ có hành động, người để ta đi đi!”

Không sai, đêm nay quả thật có hành động, cũng là kế hoạch của nàng. Buổi chiều Hạ Phù Dung phái người đem vị mãnh tướng kia cung kính đưa đến gần nơi đóng quân của Kiền Sở , để chính hắn trở về. Nhưng chỗ này vừa khéo là thám tử của bọn hắn có thể nhìn đến chỗ xa nhất , nói vậy tướng quân Kiền Sở có thể biết hắn là do chúng ta đặc biệt đuổi về . Chờ nhìn đến hắn lông tóc không tổn hao gì , lại liên hệ chuyện trước đây , nhất định sẽ bị hoài nghi là bán đứng bọn họ. Quả nhiên, thám tử báo lại nói hắn đã bị xử tử. Nói vậy bọn họ khẳng định vì tác chiến đồ bị tiết lộ, kế hoạch không thể thực hành, trong quân đang đang hỗn loạn . Thừa dịp lúc này lại phái nhân mã đánh bất ngờ.

Thấy Hạ Phù Dung không có trả lời, Đại Cá Tử có chút nóng nảy, “Hoàng thượng nói việc này người toàn quyền phụ trách .”

Hạ Phù Dung thở dài, “Sẽ rất nguy hiểm .”

“Ta không sợ!”

“Ta đương nhiên biết ngươi không sợ , nhưng nguy hiểm không phải bởi vì ngươi không sợ mà không phát sinh .” Từ vừa mới bắt đầu nàng luôn luôn do dự đến cùng có muốn chọn Đại Cá Tử hay không , năng lực của hắn nàng tin tưởng . Nhưng là người nhà , nàng thật sự không hy vọng hắn đi mạo hiểm như vậy.

“Nếu lo lắng nguy hiểm, ta sẽ không làm binh sĩ , lại càng không đứng ở chỗ này!”

Thấy biểu tình của Đại Cá Tử nghiêm cẩn mà lại chấp nhất , Hạ Phù Dung bất đắc dĩ gật gật đầu. Quả thật, làm một sĩ binh, nguy hiểm không thể tránh né, mọi người sớm hay muộn đều phải đi tác chiến . Nàng hắn nên tin tưởng hắn mới đúng, nếu hắn lập công, nàng nhất định toàn lực tiến cử hắn với tướng quân.

Lúc chàng vạng tối, từ trong quân Hạ Phù Dung chọn lựa ra gần 500 binh lính tương đối ưu tú trên mọi phương diện , Đại Cá Tử thật kiêu ngạo vì được tuyển.

Trở lại trường doanh, “Đại Cá Tử, người đến lúc đó muốn cơ trí một chút, biết không?”

“Muốn thừa cơ làm việc, có thể lập công liền lập công, không thể sẽ không cần miễn cưỡng, sinh mệnh quan trọng nhất.”

“Tận lực hướng nơi ít người , không cần đánh bừa.”

“Như vậy đi, ta đem A Hu cho người mang theo, đến lúc đó nếu gặp nguy hiểm, để cho nó ra mặt.” Nói xong, Hạ Phù Dung kéo lấy chân trước của a Hu đang chộp mắt ở bên cạnh , nhắc nó lên, “Hu! ~” A Hu một tiếng kêu đau, đầy mắt vô tội nhìn nàng.

“Người làm đau nó rồi.” Đại Cá Tử không nói gì nhìn Hạ Phù Dung , “Ta thật sự cảm thấy nó lựa chọn đi theo người, là sai lầm lớn nhất đời của nó .”

Lười cùng hần so đo, Hạ Phù Dung trực tiếp đem A Hu nhét vào trong tay Đại Cá Tử . Chỉ thấy A Hu một cái nhe răng, liền làm bộ muốn cắn Đại Cá Tử. Hai người cả kinh, Đại Cá Tử nhảy thật xa, “Người là giúp ta hay hại ta , nó sẽ không để cho người khác chạm vào .”

Hạ Phù Dung vừa thấy liền giận trừng mắt A Hu, kéo lỗ tai nó lắc lắc, “Người làm sao không hiểu chuyện như vậy hả ? Đại Cá Tử muốn đi giết địch , chẳng may gặp nạn thì phải giúp hần! Chúng ta không phải là người một nhà sao! Người dựa vào cái gì không cho hần chạm vào ! Người dựa vào cái gì dựa vào cái gì ~” Hạ Phù Dung không ngừng véo nó lỗ tai nó , “Hu hu hu hu! ~! ~” A Hu cầu cứu nhìn về phía Đại Cá Tử.

“Coi như quên đi, nó biết cái gì , đừng kéo đừng kéo nữa . Ta chẳng qua là đi làm nhiệm vụ vì nước , hơn nữa, trước kia cũng không phải chưa từng đi, người lè mề nói lâu như vậy, nghỉ ngơi một chút đi.”

Hạ Phù Dung vừa nghe, nhất thời mắt rưng rưng nhìn hần. Nàng là quan tâm hần nha! Hần đến cùng có biết không khi một người gặp nguy hiểm , chịu tra tấn không phải là bản thân người đó , mà là người nhà của hần ! Còn chê nàng lè mề, là ghét bỏ nàng hay vẫn là thế nào ~!

~Đại Cá Tử chịu không nổi ánh mắt Hạ Phù Dung , lập tức nhuỷ xuống , “Tốt lắm tốt lắm, người nói người nói, ta nghe còn không được sao.”

Hạ Phù Dung trấn an cười, “Đại Cá Tử, người có muốn mang một chút độc được hay không ? Chẳng may có người muốn đả thương người người liền ném độc.”

“Hay là người mang vôi phấn đi? Ném vào mắt bọn họ !”

Đại Cá Tử phát điên kêu to, “Cứu mạng a ~”

“A, đúng rồi! Hay là đợi lát nữa ta đi giúp người chặt một đoạn cành cây to, thật sự không được, người trực tiếp đến một bên giả dạng làm đại thụ thôi.” ” Đây, Đại Cá Tử. Đại Cá Tử, không phải vậy.”

56. Chương 56

Đêm đã rất khuya , mọi người đều còn chưa ngủ.

Hoàng thượng mở tiệc chiêu đãi uống rượu trong quân doanh , thuận tiện chờ tin tức.

Hạ Phù Dung có thể cảm giác được tay cầm ly rượu đang run nhè nhẹ, tim đập rất nhanh , lần đầu tiên lo lắng ột người như vậy , thật sự chẳng khác nào tra tấn !

“Trì phó tướng giống như tâm tình không tốt?” Tu Hồng Miễn nói.

Mọi người đều cảm tức không ở tình huống của nàng.

“Trì phó tướng?”

“A!” Đột nhiên bị người đụng phải một chút, nàng sợ tới mức hô ra tiếng.

“Trì phó tướng có chuyện gì sao?” Nghe được là giọng nói của Tu Hồng Miễn , nàng lập tức hành lễ nói, “Tạ hoàng thượng quan tâm, ty chức không có việc gì .”

Hạ Phù Dung phản xạ có điều kiện đáp lời , đột nhiên chống lại vẻ mặt không tin của mọi người , nghĩ đến phản ứng vừa rồi của mình , mới bắt đầu hồi hận vừa mới không nên trả lời cho có lệ .

Không nghĩ tới Tu Hồng Miễn vẫn không có truy cứu, “Đã không có chuyện gì , vậy trẫm kính người một ly, có diệu kế của người , khiến cho lần này Kiền Sở bị thương rất lớn .”

“Lần này hành động còn chưa có kết thúc sao ? ” Hạ Phù Dung nói. Mọi người nhìn nàng ý bảo nàng không biết tốt xấu .

” Được . Vậy trẫm và Trì phó tướng cùng nhau chờ tin tức.”

“Tốt.”

Mọi người một trận hút không khí, đều cảm thấy Hạ Phù Dung có một chút thành tựu thì đuôi đã vểnh đến trên trời. Bất quá thấy hoàng thượng không có mở miệng, cũng đều không dám vượt qua.

“Chúng tướng sĩ nếu là mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi đi.” Tu Hồng Miễn không có so đo Hạ Phù Dung bắt kính, đối mọi người nói.

“Không phiền lụy không phiền lụy, ty chức cùng hoàng thượng cùng nhau chờ.” Đùa, hoàng thượng đều không có nghỉ ngơi ai dám trở về ngủ?

Vì thế mọi người đều bất mãn nhìn Hạ Phù Dung , nếu vừa rồi nàng không thức thời trả lời, bọn họ đã sớm có thể trở về ngủ.

Hạ Phù Dung hoàn toàn không có cảm giác được ánh mắt bất mãn của mọi người , ngay cả bản thân nàng còn không biết trái tim của nàng đang tới nơi nào, chỉ biết là nó đập thật sự nhanh, rất nhanh.

Chỉ nghe ngoài màn truyền đến tiếng “Báo cáo” , nàng như nghe thấy tiếng sấm , vội đứng lên, đi nhanh ra cửa .

“Truyền.” Tu Hồng Miễn làm như biết được nguyên nhân khiến Hạ Phù Dung đêm nay thái độ có chút khác thường .

Hắn vừa mới tiến đến Hạ Phù Dung liền bắt được hần hỗi , “Như thế nào? !”

Hắn thấy vậy không biết phản ứng làm sao , cuối cùng đối Tu Hồng Miễn quỳ một gối xuống nói, ” Khởi bẩm hoàng thượng, quân ta toàn thắng.”

Mọi người vui sướng, Hạ Phù Dung lại kéo hắn lên hỏi, ” Quân ta có thương vong không ?”

Người nọ ngạc nhiên nhìn nàng gật gật đầu, hai quân giao chiến, đao kiếm không có mất, nào có người nào không thương tổn ?

Hạ Phù Dung vừa nghe như bị lửa đốt , chạy ra khỏi trường doanh, chạy về phía trường doanh của mình .

“Hoàng thượng!” Lý phó tướng là nhìn không được , Trì Tô này thật sự rất vô lễ , lại không trừng trị, còn thể thống gì?

Tu Hồng Miễn khoát tay, làm cho Lý phó tướng không cần nói tiếp . Trì Tô này , tuy rằng tướng mạo không sợ hãi, lại thông tuệ hơn người, làm người sáng sủa, hơn nữa đối huynh đệ càng là không cần phải nói, người như thế đúng là khó tìm thấy được.

Đại Cá Tử, người ngàn vạn lần không cần có việc! Ngàn vạn lần! !

Chạy thẳng đến trong doanh trường của mình , trong lòng trống rỗng . Không có người!

Cảm giác bước chân có chút bất ổn, “Sẽ không , sẽ không .” Hạ Phù Dung lắc đầu lẩm bẩm.

“Cái gì sẽ không a? Trúng ngỗng.”

Trong lòng vui vẻ, xoay người nhìn thân hình cao lớn vẻ mặt hưng phấn kia , không phải Đại Cá Tử thì là ai?

Hạ Phù Dung bỏ nhào qua ôm chặt lấy hắn, “Làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết.”

Hắn ha ha cười, “Trứng ngỗng nhà chúng ta sao lại nhất gan như vậy chứ?”

Hạ Phù Dung tức giận đâm mạnh vào vai hắn, “Ta là lo lắng có chuyện không hay ! Làm sao có thể nói ta nhất gan!”

Hắn hô hấp một chút, vừa cười vừa nói, “Ngốc trứng ngỗng, ta không phải không có việc gì sao?”

Cả trái tim rớt cục trần định, cảm giác như vậy rất hạnh phúc, cứ như vậy là tốt rồi.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm, “Trần đại phu đến.”

Hạ Phù Dung sững sốt, nhìn Đại Cá Tử, “Người bị thương?”

“Một chút thương tổn mà thôi.”

Nhưng khi đại phu cởi áo hắn xuống, Hạ Phù Dung nhìn thấy trên lưng hắn một vết đao vừa sâu vừa dài, đang chảy máu, nàng khiếp sợ cầm tức nhìn hắn, “Người vừa nói là không có việc gì sao! Không phải nói người phải cẩn thận à! Người bộ dạng này là sao !” Hạ Phù Dung phẫn nộ gào thét.

“Trì phó tướng, ngài nói nhỏ thôi.”

Đại Cá Tử ha ha cười, biểu cảm “Người làm khó dễ được ta?” .

Hạ Phù Dung híp híp mắt, dùng ánh mắt ý bảo hắn “Chờ đại phu đi rồi người nhất định phải chết!”

Đại Cá Tử tươi cười cứng đờ, “Đại phu, ngài đêm nay liền ở lại chiếu cố ta đi.”

“Cái này làm sao được, bên ngoài còn có thật nhiều binh lính bị thương đang chờ kìa.” Đại phu không chút khách khí từ chối rồi.

Thấy biểu cảm tuyệt vọng của Đại Cá Tử, Hạ Phù Dung vụng trộm ở trong lòng cười gian, chết tiệt Đại Cá Tử ~ cũng dám bị thương nặng trở về! Xem ta thế nào thu thập người! Hừ hừ hừ hừ

~

57. Chương 57

Ngày thứ hai, Tu Hồng Miễn tập hợp mọi người lại, đem Hạ Phù Dung khen ngợi một phen, sau đó lại ngợi khen hành động của những binh lính trong kế hoạch tối hôm qua, cuối cùng khen ngợi Đại Cá Tử, đề bạt hắn làm đội trưởng.

Hai người nhìn nhau cười.

Lúc ăn cơm, Hạ Phù Dung và Đại Cá Tử chế nhạo nhau, “A ~ vương Đại Đội Trưởng, về sau ngài chiếu cố tiểu đệ a ~”

Thấy Hạ Phù Dung một mặt cười xấu xa, Đại Cá Tử cũng không chịu thua nói, “Nào có lợi hại bằng ngài Trì phó tướng, ty chức mong rằng về sau có thể được Trì phó tướng đề bạt đâu.”

Cả hai cười ha ha .

Thu lại tươi cười, Hạ Phù Dung nghiêm mặt nói, “Đại Cá Tử, dựa vào thực lực của người, nhất định có thể có chiến công lẫy lừng, vi trí tướng quân cũng không xa xôi, ta tin tưởng người!”

Đại Cá Tử kiên định gật gật đầu, “Người cũng vậy, ta tin vào năng lực của người cũng không phải chỉ là hiện tại.”

Hạ Phù Dung mỉm cười, “Đó là ~ ha ha, bắt quá ta không giống người , ta sẽ không theo đuổi thăng quan tiến tước, chờ lần này chiến trận kết thúc, ta sẽ hướng tướng quân xin từ chức , đến lúc đó người không thể quên ta nhé ~”

“Người phải đi? Vì sao?”

“Mỗi người đều theo đuổi một mục đích riêng , giống người, theo đuổi con đường có thể làm tướng quân, ra sức vì nước. Mà ta , theo đuổi chính là tự do tự tại, vô ưu vô lo ” Dừng một chút, “Còn có, một cái gia đình.”

Cho tới nay, nàng chưa từng có hưởng thụ quá cuộc sống của một gia đình chân chính , cho tới bây giờ đều không có.

Đại Cá Tử nhìn chằm chằm Hạ Phù Dung thật lâu sau, “Người sẽ có .”

Hạ Phù Dung hướng hân cảm kích cười, người đã làm cho ta cảm nhận được.

Bên ngoài một hồi tiếng kèn dồn dập , nàng và Đại Cá Tử nhìn nhau, chỉ sợ không phải chuyện tốt.

Quả nhiên, quân Kiên Sở , đã áp sát tới gần, tiền phương đã mau chóng không được rồi.

“Thiện tướng quân, người lập tức tuyển ra một đội nhân mã thiện chiến nhất để ra ứng cứu ! Trì phó tướng , người lập tức đem nhóm người tối hôm qua tác chiến và đi đánh tiền tuyến! Các người phân phó xong lập tức tiến chủ doanh thương nghị. Lý phó tướng, người lập tức truyền tin hồi cung, tăng phái người thủ.” Tu Hồng Miễn lưu loát phân phó xong liền hướng chủ doanh đi đến.

“Vâng !”

“Mọi người đến đông đủ sao?”

” Đủ rồi !”

Hạ Phù Dung thấy chúng tướng sĩ gật gật đầu, “Các người việc này thập phần nguy hiểm.”

“Trì phó tướng !” Đại Cá Tử đánh gãy lời nàng nói, “Hoàng thượng không phải nói những người tác chiến tối hôm qua sao? Vì sao không có chọn ta?”

Hạ Phù Dung chau mày, “Người bị thương, không có tư cách!”

Đại Cá Tử lập tức đứng thẳng lên , ” Chút thương tổn ấy không tính gì, ty chức có thể tiếp tục tham chiến!”

“Không được! Người đi chỉ biết liên lụy mọi người!”

“Ta Vương Phú Quý lấy nhân cách cam đoan, tuyệt đối sẽ không trở thành gánh nặng !”

Hạ Phù Dung giận dữ, “Bản Thống Lĩnh nói không được chính là không được! Lui ra!”

“Ta thân là đội trưởng, nên làm gương tốt! Không đi tham chiến, ty chức không phục!”

“Lui ra!” Không nghĩ đi để ý hân, Hạ Phù Dung tiếp tục quay đầu đối với chúng tướng sĩ, lại ngoài ý muốn phát hiện Thiện tướng quân đứng ở đối diện.

“Đã hân nguyện ý ra sức vì nước, Trì phó tướng vì sao không đồng ý ?” Thiện tướng quân đi tới hỏi.

“Hân thân chịu trọng thương, không thể tham chiến!”

” Thừa tướng quân! Chính là tiểu thương tổn mà thôi, ty chức có thể tham chiến, cũng cam đoan sẽ không trở thành gánh nặng !”

Hạ Phù Dung cảm giận trừng mắt Đại Cá Tử, Đại Cá Tử nhìn cũng không nhìn nàng một cái, thẳng tắp nhìn chằm chằm tướng quân.

“Vương Phú Quý đi cùng các người , có trở thành gánh nặng của các người không ?” Thiện tướng quân nhìn phía mọi người.

“Sẽ không!” “Vương đội trưởng có bao nhiêu thiện chiến, tuyệt sẽ không trở thành gánh nặng !” Mọi người ào ào nói.

Thiện tướng quân quay đầu nhìn Hạ Phù Dung, làm cho nàng nghe một chút ý kiến của quần chúng .

“Không được!” Hạ Phù Dung vẫn như cũ kiên trì nói, liền tính là đã man không hiểu chuyện cũng tốt, nàng tuyệt không cho phép hấn bị thương mà đi tham chiến.

“Thân là phó tướng , lúc hành quân đánh giặc là không có thể có chứa một tia tư tình .” Thiện tướng quân nhìn nàng , “Người có biết hành vi hiện tại của người là vũ nhục hấn không ?”

Hạ Phù Dung sững sốt, nhìn ánh mắt quật cường của Đại Cá Tử nhìn cũng không nguyện nhìn nàng.

“Một binh sĩ chân chính , chỉ có ở trên chiến trường mới phát huy hết tài năng của bọn họ , người không cho hấn cơ hội như vậy , là không tin tưởng thực lực của hấn ? ” Thiện tướng quân dừng một chút lại nói, “Nếu đây là người muốn , vậy người luôn luôn không để hấn tham chiến đi, bản tướng quân cũng không miễn cưỡng.” Hấn nói xong liền xoay người rời đi .

Hạ Phù Dung nắm tay căng thẳng, “Vương Phú Quý!”

” Có!”

“Tham chiến!”

58. Chương 58

Ánh trăng chiếu vào trong lều , Hạ Phù Dung nhìn cái bàn ngăn người, bọn họ đã chiến đấu một đêm , nghe nói bên ta chiếm thế thượng phong.

“Người đối hấn tốt lắm.” Hạ Phù Dung ngẩng đầu vừa thấy, là Thiện tướng quân.

Hạ Phù Dung gật gật đầu, không nói gì.

” Người có biết hôm nay người phạm vào tội kỵ trong quân hay không ?”

Hạ Phù Dung mờ mịt nhìn hấn.

“Thân là người lãnh đạo, trong lúc tham chiến không thể để tình cảm cá nhân xen vào, chỉ biết lẫn lộn phán đoán của bản thân , càng là thêm nhiều chuyện phiền não .” Hấn thở dài, nhìn bầu trời phía ngoài trướng .

Hóa ra hấn cũng giống như nàng có một người khiến hấn lo lắng , “Hấn là Lý phó tướng sao?”

Hấn cười lắc lắc đầu, “Có hai người , một người chết trận sa trường.”

Hạ Phù Dung nhìn hấn ngăn người, hiện tại Đại Cá Tử chính là đi đánh giặc mà thôi, nàng liền khổ sở thành như vậy, người mà hấn quan tâm lại chết ở chiến trường, không biết hấn lúc đó thương tâm như thế nào ?

“Người lúc đó khóc sao?”

Hấn cười gật gật đầu, “Bình sinh lần đầu tiên khóc.”

Hạ Phù Dung có thể hiểu tâm tình của hấn, mặc dù là nam nhi thân cao bảy thước thì như thế nào?” Vậy một người nữa đâu?”

Hấn nghe xong cười, trực tiếp tránh không có trả lời câu hỏi của Hạ Phù Dung , “Người không biết là bản thân hôm nay làm như vậy sẽ làm thương tổn lòng tự tôn của hấn sao? Người muốn hấn về sau làm sao ngẩng đầu trước mặt chúng tướng sĩ ?”

Hạ Phù Dung giật mình, nhất thời cảm thấy xấu hổ, “Ta chỉ là không muốn hấn gặp nguy hiểm mà thôi.”

“Về sau người, ta, nói không chừng đều sẽ đi lên chiến trường.”

Hạ Phù Dung lập tức kiên định nói, “Ta không sợ.”

Hấn nở nụ cười, “Sợ liền sẽ không ở trong này rồi.”

“Người tên là gì?”

Hắn vi lăng, “Thiện Xá.”

“Thiện Xá.” Hạ Phù Dung ở trong lòng mặc niệm tên của hắn.

Một đêm ngủ thật sự không an ổn, vừa rạng sáng ngày thứ hai Hạ Phù Dung liền tỉnh, chạy tới hỏi thăm một chút, trận chiến còn chưa kết thúc.

Phiền lòng nôn nóng ngồi xổm xuống ngắt cỏ.

“Cỏ cũng không có chọc tới người đi?” Hạ Phù Dung ngẩng đầu, là Tu Hồng Miễn!

Lập tức đứng dậy chào một cái, “Mặt tướng khẩu kiến hoàng thượng.”

“Miễn lễ.” Tu Hồng Miễn hư giúp đỡ ta một phen, “Còn đang lo lắng huynh đệ tốt của người?”

Hạ Phù Dung kinh ngạc, hắn làm sao mà biết? Chắc không phải là Thiện Xá nói cho hắn đi? Hắn sao mà lắm miệng như vậy.

“Trẫm lần trước nhìn người khấn trương như vậy liền đã biết.”

Hạ Phù Dung giật mình, hiểu lầm Thiện Xá a

~“Hoàng thượng thường xuyên tự mình mang binh tác chiến?”

Hắn gật gật đầu, “Trẫm.”

“Báo cáo!” Chỉ thấy một binh lính chạy tới.

Hạ Phù Dung giật mình, “Thế nào như thế nào?”

” Quân ta đại thắng! Đánh quân Kiền Sở lui về Phồn Lăng thành.”

Hạ Phù Dung hưng phấn nhảy dựng lên, ôm chầm hắn nói, “Thắng nha thắng nha! ~!”

Hắn cũng vui vẻ cười, “Đúng vậy, cho nên trẫm nói qua, có lời chúc của Trì phó tướng, ngày khai hoàn sắp đến gần rồi! Ha ha.”

Nhất thời phản ứng kịp bản thân thất lễ, gãi gãi đầu thu tay trở về.

Tu Hồng Miễn yên lặng nhìn động tác nhỏ của nàng sưng sờ.

Trở lại màn trường, sửa sang lại trang phục một chút, lại trang điểm cho A Hu. Đùa, muốn nghênh đón anh hùng của chúng ta khai hoàn mà về đương nhiên muốn trang điểm một chút, nhưng nàng là thân nam nhi, đành phải đem đối tượng trang điểm chuyển dời đến trên người A Hu thôi.

Đội một hồi lâu, có chút không kiên nhẫn rồi. Liền để A Hu trở lại trên đầu, đội lại mũ, bởi vì trên mũ của phó tướng có chạm hoa văn rồng, vừa vặn để A Hu có không khí có thể hô hấp, cho nên đầu nàng liền thành tổ của nó, mũ chính là nó đỉnh.

“Đi, chúng ta đi tìm Đại Cá Tử!”

Đi ra vừa vặn đụng tới lúc bọn họ giải tán, nàng tìm kiếm khắp nơi cũng không có nhìn đến bóng dáng của hắn.

Lúc này, chỉ nghe một sĩ binh truyền lời nói Thiện tướng quân bảo nàng đi qua.

Trong lòng dự cảm có điềm xấu, nhưng là nàng không dám nghĩ thêm.

Đi đến trường của tướng quân, chỉ thấy Tu Hồng Miễn và Thiện Xá đều ở đây.

Hạ Phù Dung bày ra một nụ cười như cơm nguội, “Không biết tướng quân tìm mặt tướng có chuyện gì?”

Thiện Xá nhìn Tu Hồng Miễn liếc mắt một cái, mới nói, “Hi vọng người chuẩn bị tốt tâm lý, chuyện này.”

“Đội chút!” Lập tức ngắt lời của hắn, “Thực xin lỗi, ta bây giờ còn không có chuẩn bị tâm lý thật tốt, người không cần nói với ta, chờ ta, chờ ta trở lại doanh trường nhìn xem.” Trở về nhất định có thể nhìn thấy Đại Cá Tử, nhất định có thể.

59. Chương 59

Vừa muốn xoay người, “Vương Phú Quý chết trận!” Lời nói của Tu Hồng Miển như mũi dao đâm vào trái tim của nàng.

Thân thể run lên, suýt nữa không có đứng vững.

Cảm giác ánh mắt có chút mơ hồ, Hạ Phù Dung vẫn gượng cười, “Các người đùa giỡn cái gì? Hắn làm sao có thể chết!”

“Là thật.” Thiện Xá có chút không đành lòng.

Kẻ lừa đảo! Các người đều là kẻ lừa đảo! Ta mới không tin lời các người nói! Xoay người liền hướng trưởng doanh của mình chạy đi, hắn sẽ ở nơi đó chờ nàng! Nhất định sẽ!

Chạy một chút, lại nghe sau lưng truyền đến tiếng hô của Thiện Xá, “Có người nhìn thấy thi thể của hắn! Thân trúng 17 mũi tên!”

Chân Hạ Phù Dung mềm nhũn, nặng nề ngã ở trên đất, mũi lún thật xa, trên đầu A Hu sợ tới mức “Hu ~” một tiếng. Hạ Phù Dung vô tâm không để ý, run run rẩy rẩy đứng lên tiếp tục hướng màn trướng doanh chạy, bọn họ nhìn lầm rồi! Đó không phải là Đại Cá Tử! Tuyệt đối không phải!

Đi đến cửa màn trướng, Hạ Phù Dung đột nhiên lui bước, nàng sợ xóc lên nó.

Do dự mãi, cuối cùng vẫn tiến lên vén lên.

Doanh trướng trống trơn, không.

“Đại Cá Tử!” Kêu vài tiếng, không người trả lời, nhất thời cảm giác có chút trời đất quay cuồng. Chợt nàng xoay người vọt ra, nhắm phương hướng mà bọn họ đánh giặc chạy tới.

Nàng không tin, trừ phi nhìn thấy thi thể của hắn, bằng không nàng tuyệt đối không tin!

Không biết chạy xa bao nhiêu, cũng không biết trải qua bao lâu, Hạ Phù Dung chỉ cảm giác hai chân đã không còn là của chính mình, thậm chí ngay cả bản thân cũng không phải là của mình. Chỉ vì, tâm, đã không ở.

Trời dần dần chuyển tối, nàng rút cục đến.

Hạ Phù Dung giống như diên vọt vào đồng thi thể, không ngừng tìm kiếm bóng dáng kia, luôn luôn cầu nguyện không tìm được, không cần tìm được!

Đột nhiên, một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt, toàn thân Hạ Phù Dung run lên.

Tiến lên, nâng đầu của hắn lên.

Đại Cá Tử!

Nàng không tin, nàng không tin! Nàng không muốn tin tưởng.

“Đại Cá Tử! Đại Cá Tử!” Hạ Phù Dung tê tâm liệt phế hô tên của hắn, hi vọng có thể đánh thức hắn, hi vọng hắn có thể gọi nàng một tiếng Trứng Ngỗng.

“Đại Cá Tử! Là ta, ta là trứng ngỗng của người đây! Đại Cá Tử!”

Nhìn thân thể hắn đầy người máu tươi nằm ở nơi đó, trên người vết thương và tên chi chít, hai tay nàng run run vuốt ve mặt hắn. Nhớ tới lần đầu tiên gặp Đại Cá Tử, khi đó hắn cười nàng ngu ngốc. Nhớ tới hắn một khi cao hứng liền thích đánh vào đầu nàng.

“Muốn xem không dậy nổi cũng là ta xem không dậy nổi người, người xem người nhỏ như vậy, không bằng một cái trứng ngỗng.”

“Trứng ngỗng, người khí lực lớn như vậy, trước kia con trâu nhà ta cũng không có đụng ta ngã quá bao giờ.”

“Đại Cá Tử” “Chuyện gì?” “Ta thề chưa từng lừa gạt người.” “Ta biết.”

“Ta mới không có muốn xen vào người. Ta chỉ là sợ trứng ngỗng nhà ta có nguy hiểm.” “Người còn xem ta là trứng ngỗng nhà người sao? Không phải là không quan tâm nàng sao?” “Ta đã quên kẻ có trái tim bằng thép máu lạnh kia , trứng ngỗng luôn luôn đều ở trong tim ta , quăng không xong.” “Được rồi được rồi ~ còn có A Hu , chúng ta ba người đều là người một nhà, vĩnh viễn là người một nhà.”

“Thật sự là lười , ngay cả quần áo đều phải người khác giúp người mặc.”

“Đại Cá Tử, người muốn mang chút độc được gì hay không ? Chẳng may có người muốn đả thương người người liền ném độc.” “Bằng không người mang với phần đi? Ném vào mắt bọn họ !” “A, đúng rồi! Hay là đợi lát nữa ta đi giúp người chặt một cành cây to, thật sự không được, người trực tiếp đến một bên giả làm đại thụ đi.”

“Làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết.” “Trứng ngỗng nhà chúng ta sao mà nhát gan như vậy ?” “Ta là lo lắng ! Làm sao có thể nói ta nhát gan!” “Ngốc trứng ngỗng, ta không phải là không có việc gì sao?”

Đúng vậy , người là không có việc gì sao, vì sao hiện tại lại nằm ở nơi này không chịu đứng lên?

Nước mắt mơ hồ chảy đầy khuôn mặt . Đại Cá Tử, nếu người đi rồi, ai tới chống đỡ nhà của chúng ta?

Không biết nàng ngồi yên lặng bao lâu, nàng chỉ biết hiện tại đêm đã rất khuya , nàng chỉ biết nước mắt mình đã chảy khô. Nàng còn biết hắt, vẫn như cũ không có tỉnh lại, hắt vẫn chưa tỉnh lại rồi !

Trong mắt máu loãng mãnh liệt chảy ra ngoài , giống như mưa đọng lại ở trên thân nàng , trên người Đại Cá Tử . Về mặt nàng màu đỏ, “A a a a a ~! ! ! !” Hạ Phù Dung hét lên bằng nội lực . Thanh âm vang vọng .

”Hu hu hu hu

! ! ! !” Trên đầu A Hu làm như cảm nhận được nàng bị ai, đứng ở trên đầu nàng , phát ra tiếng rên rỉ quỷ dị , giống như quỷ đêm đang khóc làm cho người ta khiếp sợ.

Lúc này, bốn phía đột nhiên xuất hiện vô số ánh mắt đỏ như máu , cùng với tiếng rống giận dữ đồng loạt kêu lên, ”Hu hu hu hu hu

~”

Tiếng kêu rên phá tan bầu trời đêm yên tĩnh .

” Tiếng gì vậy ?” “Bảo hộ hoàng thượng!” Mọi người đều bình tĩnh, nghiêm túc nhìn về phía thanh âm truyền tới .

Tu Hồng Miên nhìn phía bầu trời, dăm chiêu.

60. Chương 60

Kiên Sở bên này, tất cả mọi người chuẩn bị tập hợp, toàn quân nghiêm túc , tất cả đều nhìn về phía trên đỉnh cửa thành . Đó là một cái bóng dáng nhỏ gầy tay cầm đại đao .

Hạ Phù Dung đứng ở trên đỉnh thành nhìn xuống mọi người, tay cầm đao hắt rõ gân xanh , trong hai mắt đỏ như máu trừ bỏ lửa giận đó là thù hận.

“A ! ! !” Nàng hét to một tiếng rồi từ trên cửa thành nhảy xuống, nhảy vào giữa vòng vây của quân đội Kiên Sở . Tất cả tướng sĩ đều cả kinh, tất cả binh lính phản xạ có điều kiện đều tránh ra nhường đường cho nàng.

Không có một chút kỹ xảo đánh trận , Hạ Phù Dung từ trong đám người bắt đầu dùng đao cuồng quét, chỉ vì muốn tuôn trào ra lửa giận.

Mỗi một đao đều dùng hết nội lực, chỉ thấy trong bầu trời đêm , lóe lên một luồng đao phong , đảo qua chỗ nào , mọi người đều kêu thảm thiết ngã xuống đất.

Cảm giác bốn phía sát khí đồng loạt đánh úp về phía nàng , Hạ Phù Dung hoàn toàn không để ý, chỉ liều mạng đi về phía có thể cho nàng trút giận .

Sau lưng một cái kiếm khí hướng nàng thẳng tắp bay tới, Hạ Phù Dung đưa tay gạt ra , phía sau lưng một loạt người ngã xuống đất. Tức thì, bên cạnh một cái đại đao hướng nàng bổ tới, Hạ Phù Dung không kịp phản ứng, cảm giác được đao đã đụng tới trên đầu nàng , lại đột nhiên thu lực, đại đao hạ xuống, chỉ chặt đứt được của nàng mấy sợi tóc. Đột hấn ngã xuống đất, vừa thấy sau lưng , là một con yêu hồ màu lam nhạt .

”Hu hu hu hu

” trên cửa thành A Hu một tiếng rít kêu. Nhất thời bốn phía xuất hiện vô số yêu hồ, chúng nó mở to hai mắt màu đỏ , nhằm phía đám người lao tới.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt bóng đen chợt lóe, mấy người liền kêu thảm một tiếng ngã xuống đất, run rẩy vài cái rồi nằm yên .

Hạ Phù Dung hoàn toàn mất đi lý trí ở trong đám người múa đại đao, còn có người sống sót, liền bị đám yêu hồ phía sau chạy tới cắn một ngụm tuyệt mệnh. Đi qua chỗ nào, chỗ đó màu đỏ đầy trời, chỉ để lại vô số thi thể.

Ánh mặt trời hơi lộ ra, Tu Hồng Miễn và Thiện Xá nghe binh lính báo Hạ Phù Dung mất tích một đêm, vừa mới chuẩn bị đi tới trường doanh của nàng thì vừa thấy Hạ Phù Dung cả người máu tươi tay cầm đại đao đứng ở bên ngoài, đầu đao còn đang nhỏ máu.

Mọi người hoảng hốt, đều không dám hé răng.

Hạ Phù Dung coi như không người hướng trường doanh của mình đi đến, nơi nào còn có hơi thở của Đại Cá Tử , còn có kỷ niệm của hấn và nàng.

Trì Tô tàn sát hàng loạt binh lính trong thành!

Tin tức này vừa ra, nhất thời khiến cho các quốc gia oanh động, Thánh Dụ quốc người người coi nàng là Chiến thần, quân Kiền Sở coi nàng là quý mị.

Mà Hạ Phù Dung , lại lặng im , nhìn chằm chằm trường doanh ngăn người. Đại Cá Tử, lấy tánh mạng của cả thành , có thể đổi người trở về?

“Ta nghĩ muốn tìm người nói chuyện.” Tu Hồng Miễn đi đến, thế nhưng bỏ qua tôn xưng hoàng đế , mà nói ta.

“Thực xin lỗi, ta hiện tại không tâm tình.” Tuy rằng vạn phần không muốn nói chuyện, nhưng ngại hấn đã nhún nhường như vậy , vẫn là miễn cưỡng trả lời hấn.

Tu Hồng Miễn không có để ý lời nói của nàng , trái lại tự nói ra, “Từ xưa, ta cũng có tâm tình giống người hôm nay .” Hấn nhìn về phía xa xa, làm như lâm hồi ức, “Lúc đó chúng ta ba người là huynh đệ vào sinh ra tử , chúng ta luôn luôn bách chiến bách thắng, bị nước khác coi là thần thoại. Nhưng là ai sẽ nghĩ tới mặc dù là thần thoại, cũng có một ngày kết thúc . Hấn chết trận , chúng ta tận mắt thấy hấn ngã xuống .”

Hấn một mặt thương thức nhìn nhìn nàng , “Nhưng là ta không có dũng khí lớn như người , dám một mình đi tàn sát hàng loạt dân trong thành.”

Hạ Phù Dung quay đầu nhìn phía hấn, hai mắt trống rỗng không một tia tức giận.

Tu Hồng Miễn nhíu nhíu mày, “Ta lúc đó cũng chưa gượng dậy nổi, làm cho địch quốc được lợi, bọn họ nhân cơ hội tấn công lại, thần thoại bất bại cứ như vậy mà tan biến.”

Hạ Phù Dung giống như đã hiểu một ít, “Người còn có một người huynh đệ chính là Thiện Xá đi?”

Hấn vì lảng, gật gật đầu, “Hấn nói qua với người?”

“Một chút mà thôi. Ta biết ý tứ của người , nhưng là ta hiện tại thật sự không có khí lực , ta rất mệt, càng đau, người biết không, nơi này không nghe lời!” Hạ Phù Dung dùng ngón tay chỉ vào ngực , nước mắt lại rơi xuống.

61. Chương 61

Ngày thứ hai, Tu Hồng Miễn vì Hạ Phù Dung mà gọi đại phu tới , “Tạ hoàng thượng quan tâm , mặt tướng thật sự không ngại, không cần làm phiền đại phu rồi.”

“Ngày hôm qua nếu không phải trẫm tận mắt nhìn đến cũng không dám tin tưởng, người cả người đều là máu , còn nói không có việc gì, để đại phu nhìn xem chút.”

“Mặt tướng không ngại, không cần xem đại phu.” Hạ Phù Dung biết Tu Hồng Miễn là quan tâm nàng , nhưng là nếu để cho đại phu xem bệnh thì giới tính của nàng liền bại lộ , đến lúc đó cũng không phải chỉ là một chữ chết .

“Trì phó tướng không cần ngại, lão phu làm nghề y nhiều năm, chưa bao giờ thấy qua việc khắp huyết, chính là muốn vì Trì phó tướng nhìn một cái, có bệnh thì chữa còn không có thì coi như kiểm tra mà thôi.” Đại phu thấy Hạ Phù Dung cự tuyệt, liền cung kính nói.

“Không cần ! Ta nói không có việc gì thì là không có việc gì, chẳng lẽ bản thân ta ta cũng không rõ ràng sao! Chẳng qua là bi thương quá độ mà thôi, không có gì cần kiểm tra .” Hạ Phù Dung đề cao âm lượng, dùng thanh âm che giấu bản thân chột dạ.

Đại phu xấu hổ nhìn về phía Tu Hồng Miễn, thấy Tu Hồng Miễn gật gật đầu, hần liền hành lễ lui xuống.

“Người theo trẫm đến.” Nói xong, Tu Hồng Miễn cho lui người bên người hần , một mình tự đi ra ngoài.

Hạ Phù Dung biết hành động của bản thân vừa mới có chút quá khích, không biết Tu Hồng Miễn có phải vì vậy mà tức giận hay không ? Nghĩ lại, hần tức giận hay không đâu có chuyện gì liên quan tới nàng?

Cùng hần đi tới một vách núi , nơi này đã không có đường , chỉ thấy hần thả người nhảy một cái , liền lên núi đỉnh.

Hạ Phù Dung ngẩng đầu hướng lên trên vừa thấy, kém chút làm cho nàng ngã xuống , núi này cũng quá cao thôi!

” Sao còn chưa lên? Đừng nói với ta một người có dũng khí tàn sát hàng loạt binh lính trong thành , lại lên không nổi sườn núi nhỏ này .” Giọng nói của Tu Hồng Miễn từ phía trên truyền đến, cùng với một hồi tiếng vọng.

Cảm thấy một trận ác hàn, sườn núi nhỏ? ! Thật đúng là đủ “nhỏ ” , một chút cũng không “Cao”

Tuy rằng biết hần là dùng phép khích tướng, nhưng nàng thật hưởng thụ, Hạ Phù Dung nỗ lực điều hòa hơi thở, điều động mạch đập, ý đồ phát huy nội lực hướng lên trên nhảy. Đến lưng chừng núi liền ngừng lại , xem ra chính mình chỉ có ở tình thế cấp bách thì mới là lúc phát huy khả năng tiềm ẩn của bản thân , nhớ lúc ở Phồn Lăng thành, nội lực vận dụng tự nhiên, mà hiện tại. Cảm giác bản thân sắp rơi xuống, liền bắt được mỏm đá , mượn lực lại vọt lên trên , chỗ hòn đá nàng vừa mượn lực liền rơi xuống , thật lâu sau mới nghe được tiếng động rơi xuống đất .

Đi đến đỉnh núi, Tu Hồng Miễn cảm thấy kỳ quái không thể tin , Trì Tô này rõ ràng hần là có võ công và nội lực rất thâm hậu , nhưng là vì sao, hần như là. không biết sử dụng ? Hạ Phù Dung cố gắng điều chỉnh hô hấp ra vẻ không cần thở gấp, lén lút làm vài cái hít sâu.

“Người xem.” Tu Hồng Miễn nói xong, nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy bốn phương một mảnh trắng như tuyết, nhất thời có một loại cảm giác khí thế hào hùng . Nhìn về phía tây, trước đây quân doanh to như vậy , hiện thời chính là một chấm nhỏ như hạt đậu mà thôi.

” Khi người cho rằng người gặp khó khăn , đó là bởi vì người đứng ở nơi thấp nhất .” Nghe xong lời nói của Tu Hồng Miễn , Hạ Phù Dung quay đầu, xem hần chấp tay mà đứng , dáng người cao ngất đứng ở đỉnh núi cao nhất, lộ ra một cổ khí phách thần nhiên . Hần quay đầu nhìn nàng , ” Khi người đứng ở trên đỉnh núi , sẽ phát hiện hết thấy đều là nhỏ bé, bất cứ chuyện gì cũng chỉ là thường thôi.”

Trong lòng nhất thời hiểu rõ, phương thức hẩn an ủi người thật là đặc biệt. Bất quá không thể phủ nhận, quả thật thật thực dụng, mỉm cười, “Thệ giả như tư phù (1) , yên tâm đi, ta sẽ gương dạy được .” Dù sao có một thành binh lính vì hẩn chôn cùng, tin tưởng Đại Cá Tử trên đường tới âm phủ , sẽ không cô đơn đi.

Tu Hồng Miễn gật gật đầu, “Người là người đặc biệt nhất mà ta từng thấy . Người quật cường, cũng không ngoan cố. Người có cừu oán tất báo, cũng không để ý tiểu tiết.”

Hạ Phù Dung sững sờ.

“Lần đầu tiên gặp người ta còn có một cảm giác quen thuộc , hình như chúng ta đời trước từng thấy quá.” Tu Hồng Miễn nhìn Hạ Phù Dung nghiêm cẩn nói.

Không phải đời trước, mà là đời này mới thấy qua ~ Hạ Phù Dung nói thầm ở trong lòng . Ngoài miệng lại nói, “Đại khái đây là chỉ hận không gặp sớm đi.”

Hẩn làm như giật mình, chỉ hận không gặp sớm? Trong lòng mặc niệm , cười, “Đúng , xem ra Trì huynh cũng có cảm giác này?”

Trên mặt Hạ Phù Dung chảy đầy mồ hôi , thế nào một chút liền biến thành Trì huynh rồi. Bất quá hoàng đế mặt mũi không thể không cấp, hẩn nói là Trì huynh thì phải là Trì huynh , “Không đối gặt hoàng thượng, thật có cảm giác này.”

Hẩn ha ha cười, ” Được ! Gặp lại tức là duyên, ta gọi Tu Hồng Miễn, ta hẩn là so người lớn hơn năm sáu tuổi, người có thể gọi ta Miễn huynh, ta kêu người Tô đệ được chứ?”

Miễn huynh? Tô đệ? Sao mà nghe kỳ quái thế nào ấy , ” Đây. Chỉ sợ ở trước mặt chúng tướng sĩ không tốt lắm đâu.”

“Vô phương, có thể xưng hô lúc có người và ta , còn có Thiện tướng quân, Thiện Xá, hẩn cũng so người lớn hơn vài tuổi . Về sau ta chính là đại ca, hẩn là nhị ca, mà người chính là tam đệ rồi !” Thấy biểu tình sung sướng của Tu Hồng Miễn , trong lòng Hạ Phù Dung thật bất đắc dĩ, nếu hẩn biết phi tử của mình luôn luôn cùng hẩn xưng huynh gọi đệ, không biết có phải bị tức đến hộc máu hay không ?

(1) Thệ giả như tư phù, bất xả trú dạ - Tử Hãn

Thời gian đi qua như dòng nước chảy suốt cả ngày đêm không ngừng.

62. Chương 62

Đêm đó, ba người cử hành một hoạt động mà ở thời của bọn họ thoát nhìn thật thời thượng đó là ” kết nghĩa” , mà đối với Hạ Phù Dung mà nói thì thật ngây thơ , tục xưng chính là thành anh em kết bái .

Nghe tiếng cười sang sảng của bọn họ , thấy gương mặt vui vẻ của Tu Hồng Miễn , Hạ Phù Dung ở trong lòng yên lặng cầu nguyện : là người kéo ta tới bái , chẳng may sự việc bại lộ, cũng không nên trách ta lừa người , ta cũng chưa từng có nói qua ta là nam , hơn nữa chuyện thành anh em kết bái ta đã từ chối rất nhiều lần , ta không còn cách nào khác. Đây là người ép ta đấy nhé. Amen.

Đêm đó mọi người uống rượu say mềm, trừ Hạ Phù Dung ra, nàng giả vờ uống say, cùng bọn họ xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới, nhanh đến trường doanh của nàng , vừa mới hướng bên kia cất bước, bị Tu Hồng Miễn lôi ngược lại, “Đi nơi nào vậy tam đệ, đi! Đến chỗ đại ca ngủ!”

Định không dấu vết rút tay mình từ trong tay hẩn ra, lại phát hiện hẩn bắt thật sự nhanh, không có biện pháp, đành phải giả say hằm hằm hồ hồ nói, “Coi như quên đi ~ ta, phải về, về bên kia ngủ, chỗ lạ ngủ không được.”

“Tốt lắm! Chúng ta cùng đi chỗ người ngủ! Đi, nhị đệ.” Nói xong, Tu Hồng Miễn một tay kia lôi kéo Thiện Xá liền hướng trường doanh của Hạ Phù Dung đi đến.

Trong lòng Hạ Phù Dung một trận ai thần, bị kịch a bị kịch ~ ai

” Đây tam đệ, người ăn chưa no sao?” Bị Tu Hồng Miễn vừa hỏi, làm cho Hạ Phù Dung hoàn toàn không biết trả lời như thế nào , “Người xem cánh tay của người , còn không có bằng một nửa của nhị đệ đâu.”

Trong lòng động, chẳng lẽ bị phát hiện ?

“Phải không? Ta đến xem.” Thiện Xá nói xong đi tới nhéo nhéo cánh tay của Hạ Phù Dung, lại nhéo nhéo Tu Hồng Miễn , “Tam đệ, người không phải là bị bệnh nan y đi ! Làm sao mà cánh tay còn chưa có bằng một phần ba của đại ca vậy?”

Hạ Phù Dung đen mặt, tùy ý cho bọn họ nghiên cứu cánh tay của mình.

“Nhị đệ mau đến xem, tay của tam đệ cũng nhỏ , chẳng lẽ là học được lui cốt công ?”(1)

“Lui cốt công là cái gì, ta xem là tiểu cốt chứng đi.”

“Cái gì tiểu cốt chứng, nghe cũng chưa nghe qua, ta xem chính là lui cốt công. Không tin chúng ta hỏi tam đệ!”

Hai người đồng thời quay đầu nhìn Hạ Phù Dung , “Tam đệ, người nói thật đi , đến cùng là lui cốt công hay là tiểu cốt chứng, đừng ngại , tất cả mọi người là huynh đệ rồi.”

Hạ Phù Dung không nói gì ngẩng đầu nhìn trời , vừa định nói chuyện, lại bị tiếng thét kinh hãi của Tu Hồng Miễn ngắt lời, “Mau nhìn! Mặt tam đệ cũng thật nhỏ ! Hóa ra là khuôn mặt cũng bị nhỏ nhắn chứng!”

Thiện Xá lập tức hưởng ứng nói, “Quả nhiên đúng vậy ! Xem mặt nhỏ này , đều biến thành màu đen rồi !”

Hạ Phù Dung mau phát điên , mặt nhỏ và nhan sắc có quan hệ sao?

“Tam đệ a! Mạng người bạc! Từ giờ trở đi đại ca nhất định chiếu cố người thật tốt !” Tu Hồng Miễn nói xong thế nhưng ôm Hạ Phù Dung khóc lên.

Thiện Xá thấy vậy cười ha ha, “Đại ca người xem người, bộ dạng cao như vậy, sao mà còn khóc .” Nói xong còn y y nha nha bắt đầu hát lên .

Bộ dạng cao và khóc lại có quan hệ gì ? Hạ Phù Dung nhìn hai người say rượu dễ khóc dễ cười, một người đang hát, một người thì khóc lớn.

Thật vất vả đem hai người lôi vào màn trướng , dưới sự đe dọa của Hạ Phù Dung , rốt cục đem người đang hát vang dở cho ngủ. Bên này còn một người khóc lớn còn chưa có xong, “Tam đệ a tam đệ ~~ người chết thật thảm a!”

Hạ Phù Dung nghĩ mặt nàng đều nhanh tái rồi, bị người khóc như vậy , là người tốt cũng sẽ bị trừ cho chết .

“Tốt lắm tốt lắm, ta không phải là còn chưa có chết sao, chờ ta chết người lại khóc a. Đến, lau nước mắt đi.”

Tu Hồng Miễn từ trên vai nàng ngẩng đầu lên , “Tam đệ, chúng ta ca hát đi!” Nói xong liền mở cổ họng gào lên.

Hạ Phù Dung đều nhanh muốn khóc, mãi mới dỗ ngủ được một người thích ca hát , giờ lại tiếp tục ! Tiếng ca của bọn họ thật sự nàng không dám khen tặng, không nghĩ tới hai người bộ dạng đẹp trai như vậy , một người hát giống con vịt kêu, một người giống sư tử gầm, hoàn toàn không có giai điệu , nghe được mà làm cho nàng lo lắng

~~“Ngừng!” Hạ Phù Dung rống to một tiếng, ngắt lời hẳn, lập tức lại đổi lại thủ thi thủ thì, Suyt ~~ dừng lên hát vào buổi tối !”

Nói xong, Hạ Phù Dung còn làm ra vẻ hết nhìn đông lại xem tây một chút nói, “Buổi tối có bà ngoại của sói , chuyên môn bắt người hát để ăn ~~” nàng tận lực đè thanh âm thấp đến khủng bố. Đoạn này nàng đã diễn trước mặt Thiện Xá , bản thân cũng cảm thấy thật mất mặt .

Không nghĩ tới, Tu Hồng Miễn không ngoan ngoãn nghe lời giống như Thiện Xá , mà là đứng lên, lão đảo một chút mới đứng lại, “Đừng sợ! Có đại ca người ở đây!” Nói xong làm bộ muốn rút đao.

Hạ Phù Dung sợ tới mức vội vàng ngăn lại hẳn, đùa, say thành như vậy, đến lúc đó còn không biết là chém nàng hay là chém ai.

(1) Bạn nào xem phim kiếm hiệp chắc sẽ biết lui cốt công: người luyện lui cốt công có thể thu gọn xương để trở thành một người nhỏ bé.

63. Chương 63

“Đại ca, thôi, ngủ đi, người xem nhị ca đã ngủ rồi kìa.” Sao mà cảm giác bản thân giống như là đại ca đi khuyển can hai tiểu đệ thế nhỉ?

Hắn quay đầu nhìn Thiện Xá liếc mắt một cái, đột nhiên lại ôm nàng khóc rống lên, “Nhị đệ đang ngủ, ôi nhị đệ của ta a a ...~”

Hạ Phù Dung sửng sốt, ngay cả chuyện dở hơi này mà hắn cũng khóc được? Hạ Phù Dung cũng nhin không được, quay lại ôm hắn liền khóc lên, “Đại ca a ~ lão đại của ta ~ người đến cùng có ngủ hay không ~ hu hu”

Tiếng khóc của hắn nhỏ dần rồi tiện đà ngừng lại. Nhẹ nhàng mà vỗ lưng của ta, “Tam đệ chớ sợ, có đại ca ở đây, chúng ta không phải là bại thần thoại!”

Hạ Phù Dung ngừng khóc, hóa ra hắn là coi nàng như là một vị thần thoại đã từng bắt bại kia.

Nàng không có chú ý, cảm giác mất đi người thân nhất, nàng so với ai đều hiểu, “Đại ca, không có ta, người và nhị ca như vẫn là bất bại thần thoại! Các người giống nhau đều làm được, ta tin tưởng các người!”

Thật lâu sau, hắn rốt cục ngủ.

Hạ Phù Dung lại tàn nhẫn tỉnh, nhìn bộ dạng hai người ngủ say, trong lòng một trận cảm khái. Bọn họ áp lực quá lớn, lớn đến mức mà nàng chưa từng có nghĩ đến, say sưa một hôm coi như để giảm bớt một chút cũng là tốt.

Tháo nón xuống, A Hu vọt lên, nhảy đến trên đầu nàng càng không ngừng cọ, bộ lông mềm mại của nó cọ xát vào cổ nàng cho nàng một cảm giác thật dễ chịu. Nhẹ nhàng mà vuốt ve trong lòng lại nghĩ đến ý tưởng đã từng hiện lên trong đầu mấy trăm lần —— lấy lông của nó mà làm khăn quàng cổ không biết thích như thế nào đây?

Trên đầu A Hu không hiểu rùng mình ớn lạnh, ngẩng người, lại tiếp tục không ngừng cọ Hạ Phù Dung.

Nhẹ nhàng mà nhắc nó xuống dưới, đồng nhìn tây xem, không có?

Hạ Phù Dung nghi hoặc nhìn nó, chẳng lẽ thất bại rồi hả?

Nó nhẹ nhàng mà nhú mắt lại, khóe mắt mắc câu. Hạ Phù Dung nhìn theo đáy mắt nó, nhìn ra nó đang tươi cười như là gian kế đạt được. Ở cùng nó lâu như vậy, nàng dần dần hiểu được rất nhiều biểu cảm của nó, có khi thậm chí có thể từ trong đáy mắt nhìn ra nó muốn nói cái gì.

Hạ Phù Dung cũng học nó nhú mắt lại, trong mắt cũng là tràn đầy uy hiếp, ý bảo nó nếu mà không đưa cho nàng thì nàng sẽ cho nó đẹp mắt!

Ánh mắt nó đột nhiên trợn to, khóe mắt cũng kéo xuống, đổi lại một bộ dạng vô tội, giống như biểu hiện gian trá vừa nãy chưa bao giờ có. Một cái nhe răng, nàng đã nhìn thấy trong miệng nó gì đó rồi.

Vừa lòng cười, đem thư trong miệng nó tách rời ra, còn cố ý ở trước mặt nó ghét bỏ lau lau lên ngón tay, chỉ dùng ngón trở cùng ngón cái mở thư ra, nói rõ là ghét bỏ nước miếng của nó.

Nó vừa thấy, đột nhiên nhảy lên một cái, liền bắt đầu ở trên giường vận động.

Hạ Phù Dung ha ha cười, một tay lấy nó bế trở về.

“Nó một con hồ ly biết cái gì! Có giận người liền tát ta đây này! Đánh nó làm gì!”

“Người làm đau nó rồi.”

“Ta thật sự cảm thấy nó lựa chọn đi theo người, là sai lầm lớn nhất đời này của nó.”

“Nó đối với người thật sự tốt lắm nha.”

“Mặc kệ như thế nào, về sau đều mang theo nó đi.”

Nhẹ nhàng mà vuốt ve A Hu ở trong lòng, “Người hiện tại gánh vác hai phen gửi gắm đây, ta về sau sẽ luôn luôn mang theo người.” Nói xong nhìn nó cười, ánh mắt cười híp thành một đường nhỏ. Về sau này Hạ Phù Dung phát hiện, nàng cười càng thoải mái, nó lại càng cao hứng.

Nó nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, nhìn để cho nàng cảm giác vầng thần, thấy lông mi nó vừa dài vừa cong lại dày, thật không hiểu nổi, một con hồ ly có lông mi đẹp thế để làm chi. Nếu dùng để làm thành lông mi giả thì.

Trong lòng đang suy nghĩ trong nháy mắt A Hu rùng mình một cái, lập tức trợn mắt nhìn nhìn bốn phía, rồi lại tiếp tục nằm ở trong lòng Hạ Phù Dung chớp mắt.

Tin tưởng hai người bọn họ đã ngủ say, Hạ Phù Dung nhẹ nhàng mở thư ra.

64. Chương 64

Trong cung hết thấy khỏe mạnh, nàng mất tích thế nhưng còn không có bị người phát hiện, không biết nàng nên vui hay là nên buồn?

Xem xong thư, đem nó đến trước ánh nến để đốt, nhìn xem hai chữ Bích Quỳnh chậm rãi bị ngọn lửa cắn nuốt biến mất, trong đầu hiện ra gương mặt của cô bé vẫn thường yên lặng làm việc.

Trước khi nàng rời khỏi hoàng cung, có viết một phong thơ để trong hộp trang điểm. Những chỗ khác đều sẽ bị Bích Thanh nhìn đến, chỉ riêng hộp trang điểm nàng sẽ không chạm vào, bởi vì luôn luôn đều là Bích Quỳnh giúp nàng trang điểm. Bởi vì thời gian vội vã, hiện tại trình độ sáng tác của nàng thuộc dạng gà mờ, nhưng để viết vài từ thì còn không có ngại, trong lúc cấp bách lại không nhớ chữ này viết như thế nào, chữ kia lại quên, cho nên sau một hồi chỉnh lên xuống vẫn là viết sai, cuối cùng quyết định là vẽ tranh. Toàn bộ chữ viết như gà bới, lúc đó còn có chút lo lắng nàng có thể hiểu hay không, may mắn không có làm cho Hạ Phù Dung thất vọng. Nàng nghe theo lời của mình ở trước mặt mọi người nói nàng thất tâm phong tái phát, sau khi Phó thái y chữa trị, đề nghị trong cung tĩnh dưỡng, trong khoảng thời gian ngắn không thể gặp khách. Mà vị Kiên Sở Vương gia kia, ngày thứ hai theo thường lệ khởi hành về nước, chẳng qua người ở bên trong sớm không là hắn, lúc mới ra khỏi biên cảnh của Thánh Dụ gặp chiến loạn, chẳng may ngã xuống vách núi mà chết. Một phần cũng vì bọn họ giấu diếm thân phận làm sứ giả mà đến, hơn nữa lại là chuyện sau khi rời đi khỏi Thánh Dụ, cho nên Kiên Sở cũng không thể bởi vậy mà lấy cớ làm khó dễ. Về phần Bích Thanh, đương nhiên giao cho Bích Quỳnh đi thu phục rồi. Nàng ở trong thư còn cố ý nói cho nàng biết chuyện của Tiểu Cúc, nàng tỉnh, nhưng giống như mất trí nhớ rồi. Đối với điểm ấy, nàng và Bích Quỳnh cũng không dám quá mức tin tưởng, dù sao nàng đã từng có vấn đề, không biết là nàng không nghĩ nói đã xảy ra chuyện gì, hay vẫn là có ẩn tình khác?

Khi nàng vì Đại Cá Tử báo thù, nàng mới rõ ràng phát hiện hóa ra bên người mình có một trợ thủ phi thường đắc lực nhưng vẫn bị nàng xem nhẹ, thì phải là A Hu. Cho nên nàng lại viết một phong thơ gửi cho Bích Quỳnh, để nó phụ trách truyền đi cho nàng. Bởi vì là lần đầu tiên “Mượn” vị truyền tin giả này, không có nắm chắc, cho nên chỉ tại bên trong vẽ hai cái ký hiệu: một vòng tròn cùng một cái dấu chấm hỏi, chỗ ghi tên vẽ một chân. Cả trang giấy không có một chữ, liền tính bị người khác bắt được cũng nhìn không ra tin tức gì, nhưng nếu đến tay Bích Quỳnh, nàng mới đầu khả năng sẽ nghi hoặc, nhưng nếu nhìn đến hình vẽ của nàng, nhất định có thể biết là vị hoàng phi đào tẩu này đang ở nơi nào, và hỏi nàng tình huống gần đây trong cung.

Sờ sờ đầu A Hu, trước kia thật là quá coi thường nó, về sau ta nhất định sẽ đối xử tốt với người, vì bản thân, cũng vì Đại Cá Tử, không bao giờ đánh người nữa!

Đột nhiên nghe được từ xa xa truyền đến tiếng kinh hô, nỗ lực nghe. “Chiến mã làm sao có thể đột nhiên chết được? Đây chính là đề lên chiến trường a! Đến lúc đó tướng quân trách tội làm sao bây giờ?” “Vén vẹn tứ thất đó! Không phải là muốn tâm can ta sao!” “Ta xem chúng nó đều bị hút máu, chắc là quỷ hồ ly làm đi.” “Thôi, đã là quỷ hồ ly, liền tính tướng quân đã biết cũng sẽ không thể trách cứ, dù sao chúng nó ai có thể bắt được đâu, chỉ cần không có người thương vong thì tốt rồi.” “.”

Nghe đến đó, nàng cúi đầu nhìn A Hu, ánh mắt nguy hiểm nhú lại.

A Hu cúi lỗ tai , ngẩng đầu trừng mắt nhìn, lờ lờ trong mắt tràn đầy vô tội.

Một cái kéo quá lỗ tai nó , bóp!“Hu!” “Ai bảo ngươi không nghe lời!” Bởi vì sợ đánh thức Tu Hồng Miễn , cho nên đề thấp thanh âm không có quát lên , nhưng trên tay lực đạo cũng không có giảm bớt.

Bóp!“Hu hu!” ” Đó là những chiến mã phải đi ra chiến trường giết địch ! Bảo ngươi không xuống tay với người , ngươi làm sao lại xuống tay với chúng hử ?”

Bóp!“Hu! ~” “Ai bảo ngươi không hiểu chuyện! Ai bảo ngươi không nghe lời!” Dùng sức túm lỗ tai nó càng không ngừng xoắn , đau nó vẫn kêu hu hu.

“Câm miệng!” Hạ Phù Dung giương tay làm bộ muốn đánh uy hiếp nó nói.

Nó lập tức im bất , chính là mũi còn có thể tràn ra một tia nước mắt bắt mắt .

Mới đột nhiên nghĩ đến giống như vừa mới nói không đánh nó , nhìn nhìn nó, “Ngươi là oán giận ta nói chuyện không giữ lời sao?”

Nó vui sướng nháy mắt, Hạ Phù Dung thấy thế gật gật đầu, trái lương tâm nói, “Ừ ừ, ta chỉ biết ngươi sẽ không để ý .”

Nó vừa nghe, lại đột nhiên một cái lộn vòng , nhảy đến trên đất nhảy lên xuống không ngừng . Hạ Phù Dung mặt dày túm lấy nó, “Biết ngươi thông cảm ta, mới sẽ không để ý này đó phải không?”

Nó theo bản năng tiếp tục động tác, nhưng bởi vì bị nàng nhắc tới không trung, liền biến thành tứ chi trong không trung co duỗi vận động.

Nhìn động tác buồn cười của nó , Hạ Phù Dung cười ha ha, thấy nàng cười nó, nó lập tức hạ tứ chi, giống thi thể bất động rồi.

65. Chương 65

Hạ Phù Dung đem nó ôm trở về trong lòng, “Ngươi theo ta lâu như vậy, chẳng lẽ còn không biết ta nói mười câu thì có chín câu đều là giả à?” Xong rồi nàng lại bổ sung thêm một câu, “Còn có một câu là nói bừa .”

Thấy nó vẫn dỗi trừng mắt nhìn nàng , Hạ Phù Dung nỗ lực nghĩ đến cùng có chỗ nào không đúng.

Tức thì hiểu rõ, “Có phải bởi vì ta đã từng nói với đối Đại Cá Tử sẽ không lừa hử, bởi vì hử là người nhà của ta mà!”

Nó nghe xong lập tức cong người lên , sừng sững giống bươu lạc đà , ở một bên càng không ngừng nhe răng. Hạ Phù Dung nhìn nó từ trên xuống dưới , đây lại là tư thế gì vậy ? Táo bón? Nhưng lại thấy trong mắt nó tràn đầy vui sướng , nàng chỉ biết mình nói đúng rồi.

Khóe miệng Hạ Phù Dung khẽ nhếch lộ ra một nụ cười tà ác , “Nhưng mà còn có nửa câu sau ta không có nói ~” dừng một chút, Hạ Phù Dung nói tiếp, “Bởi vì Đại Cá Tử là người nhà của ta , cho nên ta sẽ không lừa hử. Nhưng là người nhà cũng có giới hạn , ngươi cũng xem như một phần tử trong nhà , cho nên không ở trong hàng ngũ ~ ai nha, có phải bởi vì trước ta không có nói rõ ràng, làm cho ngươi hiểu lầm hử ?” Nói xong Hạ Phù Dung còn che miệng, giả vờ như vô hại .

A Hu động tác cứng đờ, sống lưng nhô cao như bươu lạc đà như xương sống biến hình trông rất khó coi, làm cho Hạ Phù Dung ở một bên nhìn xem có chút lo lắng, “A Hu, cổ không cao như vậy cũng đừng cưỡng cầu , nếu cố gắng biến hình ta biết nói thế nào với Đại Cá Tử đây.”

Một đêm kia, một con Ngân Hồ sừng sững ở trên đỉnh núi , nó giống như trầm tư, càng giống như đang hồi hận.

Mở mắt ra, chống lại đôi mắt lộng lẫy như tinh dạ của Tu Hồng Miễn .

Nhất thời buồn ngủ toàn bộ biến mất , roạt một cái đứng lên, xấu hổ tay chân không phối hợp, không biết là nên ở lại hay nên đi.

Tu Hồng Miễn day day cái trán, nhìn nơi hoàn toàn xa lạ này , nơi này không phải là trường doanh của hắn , “Sao lại thế này?”

” Hả ? À. ! Là như vậy, ngày hôm qua các người đều uống say , ấy , không phải , là chúng ta đều uống say , sau đó các người liền ca hát, ấy , không phải , là Thiện tướng quân hắn ca hát, ngài, ngài không hát, hắn.”

“Trẫm chính là hỏi trẫm làm sao có thể ở trong này.” Tu Hồng Miễn rõ ràng cho thấy không có hứng thú nghe nhiều điều vô nghĩa như vậy.

Thiện Xá cũng bị bưng tỉnh, “Cổ Toàn, Cổ Toàn!”

“A? Cổ Toàn không có ở đây. Nơi này chỉ có Trì Tô, không biết tướng quân có gì phân phó?” Không biết tại sao nàng lại có phản ứng lớn như vậy , chỉ biết là ánh mắt hắn làm ặt nàng nóng như lửa , may mắn có phần bụi che đi, may mắn may mắn.

Bọn họ làm như có chút thanh tỉnh , đều trầm mặc , giống như đang hồi tưởng chuyện tối ngày hôm qua.

Tu Hồng Miễn ngẩng đầu nhìn Hạ Phù Dung , “Mặt của người sao lại hồng như vậy ?”

Không phải đâu? Đã trát đen nhẻm như vậy mà còn có thể nhìn ra ?” A? Hả , khẳng định là phản ứng say rượu sau , ha ha.” Hạ Phù Dung nịnh nọt cười , ý đồ dùng tiếng cười che giấu bản thân chột dạ.

“Người là Trì Tô đi? Sao mà ta thấy người cười giống Cổ Toàn thế không biết .” Thiện Xá nói lời này làm ặt Hạ Phù Dung tối sầm, Cổ Toàn nàng đã thấy, chính là người hầu hạ Thiện Xá , chỉ biết nịnh bợ . Tất cả mọi người đều nhìn hắn không vừa mắt.

“Hoàng thượng, tướng quân, mọi người dậy rồi sao?” Ngoài trường không phải ai khác, đúng là Cổ Toàn.

“Vào đi.” Tu Hồng Miễn nói, “Đợi lát nữa người đi thông tri chúng tướng sĩ ở sân huấn luyện tập hợp.”

Nói xong, Tu Hồng Miễn sâu xa nhìn Hạ Phù Dung một cái , làm cho nàng có dự cảm xấu.

Đi đến sân huấn luyện , Tu Hồng Miễn nhìn mọi người hồi lâu mới nói, “Gần nhất đã xảy ra một đại sự, nói vậy tất cả mọi người đã nghe nói đi?”

Chột dạ cúi đầu, Hạ Phù Dung biết hắn là nói chuyện của nàng.

“Chuyện này liên phát sinh ở trong quân doanh của chúng ta ! Ngay cả trẫm cũng không coi vào đâu!” Giọng nói của hắn bỗng gia tăng, nghe được tim Hạ Phù Dung càng đập nhanh hơn.

“Trì Tô!”

“Có!”

“Bước ra khỏi hàng!”

“Vâng!”

Một bước đi nhanh ra, quân tư chính tề, không dám động mảy may.

“Trì Tô. Người thật có khả năng ? Một mình thế nhưng có thể diệt sạch quân địch của toàn bộ Phồn Lăng thành . Sao người không trực tiếp vọt tới Kiền Sở quốc dọn sạch cả nước họ đi ! ?” Chưa bao giờ thấy qua Tu Hồng Miễn lớn tiếng như thế , Hạ Phù Dung thật sự bị dọa , cúi đầu đứng ở nơi đó không dám nói tiếp.

“Thiện tướng quân.”

“Có mặt tướng!”

” Công lao của Trì Tô , nếu theo luật thì thưởng thế nào ?” Tu Hồng Miễn nói ra làm mọi người sửng sốt, Hạ Phù Dung càng là không dám tin ngẩng đầu nhìn hắn, không phải muốn phạt nàng sao?

“Công sơ cấp thăng một bậc, công lao trung cấp thăng san cấp, công cao cấp thăng ngũ cấp.” Thiện Xá tất cung tất kính nói.

Tu Hồng Miễn nghe xong gật gật đầu, “Truyền trẫm ý chỉ, Trì Tô lập công cao , phong làm tướng quân!”

Ra lệnh một tiếng, chúng tướng sĩ quỳ một gối xuống , “Khấu kiến Trì tướng quân!”

Hạ Phù Dung đỡ đỡ gật gật đầu, có chút phản ứng không kịp.

“Nhưng là, Trì tướng quân lại coi thường quân kỷ, tự tiện xông vào khu vực quân địch tác chiến. Thiện tướng quân, theo luật nên như thế nào?”

Thiện Xá nhíu mày dừng một chút mới đáp, “Trẫm.”

66. Chương 66

Thiện Xá cau mày dừng chút mới đáp, ” Chém.”

Cả người Hạ Phù Dung chấn động, lúc ấy lòng nàng quá đau đớn, chỉ muốn báo thù cho Đại Cá Tử, lại không nghĩ tới sẽ mang đến hậu quả như vậy.

“Trì tướng quân và trẫm đã là huynh đệ, lệnh đệ phạm sai lầm, vi huynh tất nhiên cũng có lỗi, đợi sau khi trẫm Trì tướng quân, trẫm sẽ tự nhận bốn mươi đại bản.”

Lời của Tu Hồng Miễn vừa nói ra, toàn quân xôn xao.

Hạ Phù Dung ngẩng đầu nhìn hắn một cái, thì ra là hắn dùng khổ nhục kế.

“Hoàng thượng. Trì tướng quân mặc dù có vi phạm quân quy, nhưng công lao của hắn lại lớn hơn sai lầm. Quân quy là chết, nhưng người là sống !” Thiện Xá quỳ một chân trên đất xin tha cho nàng.

Có hắn dẫn đầu, cho nên tướng sĩ đều quỳ xuống cầu xin cho nàng.“Trì tướng quân và Vương đội trưởng là huynh đệ cùng sống chết, rất đáng khâm phục có thể tha!” “Trì tướng quân làm rạng danh quân ta, tuy vi phạm nhưng có thể tha !”

Tu Hồng Miễn nghe mọi người góp lời,bày ra bộ dạng rất khó xử. Không nói gì

“Hoàng thượng. Bây giờ đang là lúc nguy hiểm, nếu chém nhân tài như Trì tướng quân, sẽ chỉ làm địch quốc được lợi !” Thiện Xá xin tha cho nàng lần nữa.

Tu Hồng Miễn thở dài, “Cũng được, Thiện tướng quân nói rất đúng, an nguy của quốc gia quan trọng hơn tất cả.” Hạ Phù Dung nhìn hắn ở nơi đó diễn xuất thần nhập hóa, nàng không thể không khâm phục kỹ xảo của hắn, rõ ràng chính là hắn cố ý ọi người mắc bẫy, nhưng hiện tại lại giống như mọi người đang thiếu nợ hắn.“Trì tướng quân.”

“Có mặt tướng!”

“Người biết lỗi chưa?”

“Mặt tướng biết sai! Sau này nhất định sẽ lấy đại cục làm trọng, tuyệt đối không phạm sai lầm tương tự”

” được .” Tu Hồng Miễn miễn cưỡng gật đầu một cái, “Niệm tình người biết sửa sai, trẫm liền miễn cưỡng tha người một mạng. Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Truyền lệnh, đánh 70 đại bản!”

Lòng Hạ Phù Dung run lên, lần trước 32 đại bản liền đánh cho nàng đỡ sống đỡ chết rồi, thương thế vừa mới tốt lên, giờ lại muốn đánh à?

” Hoàng thượng vạn lần không được! 70 đại bản không phải muốn lấy mạng của Trì tướng quân sao!” Binh lính phía dưới bắt đầu ầm ỹ , trong lòng Hạ Phù Dung cảm động một hồi, không ngờ hình tượng của nàng trong lòng binh sĩ lại tốt như vậy

“Hoàng thượng, Trì Tô mặc dù mắc phải lỗi lớn, nhưng lại lập được công lớn , sao không lấy công đền cho tội, chấm dứt chuyện này?” Thiện Xá đề nghị.

Mọi người phía dưới nhất trí tán thành.

“Hoàng thượng! Trì Tô tự nguyện chịu 70 đại bản!”

Toàn quân xôn xao.

Tu Hồng Miễn chau mày, “Nếu lấy công đền cho tội, cũng là một ý kiến tốt.”

“Hoàng thượng, Trì Tô tự nguyện chịu 70 đại bản!” Hạ Phù Dung lặp lại lần nữa.

“Đã như vậy, người đâu, đánh Trì tướng quân 70 đại bản !”

Rõ ràng Hạ Phù Dung cảm thấy lần này người đánh xuống tay đã lưu tình vô cùng, nhưng sau khi đánh xong 70 đại bản , nàng vẫn cảm giác toàn thân co quắp, ” ọe ~” trực tiếp nằm ới trên ghế dài

“Nhanh đi thông báo hoàng thượng, Trì tướng quân nôn!” Binh lính nhìn sắc mặt Hạ Phù Dung không ổn, lập tức hô lên.

Hạ Phù Dung cảm thấy dạ dày trống rỗng, nằm ở chỗ này không ngừng nôn mửa , bên tai vang lên tiếng ông ông, âm thanh xung quanh càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ.

Chậm rãi mở mắt ra, Hạ Phù Dung phát hiện mình đang nằm ở trên giường , trong thoáng chốc, nàng nhớ lại mình sau khi bị đánh xong liền ới.

“Đệ vì sao không lấy công đền tội, mà lại tình nguyện chịu phạt?” Tu Hồng Miễn thấy nàng tỉnh, liền hỏi.

Hạ Phù Dung suy yếu lắc đầu một cái, cảm thấy cả người vô lực. “Nếu lấy công đền cho tội, vậy địa vị tướng quân của đệ cũng không bảo vệ được rồi.”

“Địa vị tướng quân quan trọng hay là tính mạng của đệ quan trọng? !”

“Địa vị tướng quân quan trọng hơn!” Hạ Phù Dung cắn môi, gần từng chữ một.

” Đệ vì sao lại coi trọng nó như vậy?”

Hạ Phù Dung yếu ớt cười một tiếng, ” Địa vị tướng quân rất là cao, rất nhiều người liều mạng cả đời cũng không đạt được, đệ thật may mắn mới có cơ hội này, đương nhiên là muốn nỗ lực bảo vệ nó.”

Tu Hồng Miễn cau mày rơi vào trầm tư, lát sau nhìn nàng nói: ” Đệ tốt nhất nên nghỉ ngơi đi, đại phu vừa mới khám cho đệ, nói đệ phải nghỉ ngơi thật tốt.”

“Đại phu đã tới?”

“ Ừ.”

67. Chương 67

Đại phu đã tới? Trong lòng Hạ Phù Dung cả kinh.

Tu Hồng Miễn gật đầu một cái nhìn về phía nàng , “Mặc dù đại phu nói đệ không bị ảnh hưởng tới lực phủ ngũ tạng , nhưng nhìn bộ dạng khiếp sợ của hần khi bắt mạch cho đệ, chỉ sợ tình huống của đệ cũng không phải là đặc biệt lạc quan, cho nên đệ nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Hạ Phù Dung chợt dạ, dời tầm mắt đi, đại phu nhất định là biết nàng không phải nam nhân, nhưng mà lúc ấy hần cũng không có vạch trần nàng, chắc hần hần muốn giữ bí mật giúp nàng. Trong lòng nhất thời thở dài một cái, dù sao nếu trong quân doanh xuất hiện một nữ nhân tiến vào, tuyệt đối là tội chết, cảm thấy chính mình mặc kệ đi tới chỗ nào, luôn có một đồng phiền toái.

“Báo cáo!”

Tu Hồng Miễn và Hạ Phù Dung liếc nhau một cái, trực giác nói cho bọn họ biết, không phải là chuyện gì tốt.

Quả nhiên, Kiền Sở Vương giận dữ, tự mình mang binh đi đối chiến. Lần này tốt lắm, đại Boss hai nước đều tới, hiện tại chỉ xem lá bài chủ chốt của ai lớn

“Tam đệ đối với tình thế trước mắt có ý kiến gì không?” Tu Hồng Miễn dùng ánh mắt vô cùng tin tưởng nhìn Hạ Phù Dung.

Tu Hồng Miễn gọi Thiện Xá tới, đang ở trong doanh trường nàng thương thảo .

Tu Hồng Miễn cũng quá dễ mất nàng đi, nàng làm sao biết? Nàng vừa không có đánh thắng giặc, vừa không có học qua binh pháp, “Không đối gạt đại ca, kinh nghiệm của tiểu đệ ta đối với dụng binh đánh giặc còn thấp, nhiều nhất đùa bỡn một ít thông minh có thể, nếu nói đến đại cục, chỉ sợ còn phải do đại ca cùng nhị ca tới chống đỡ.”

Tu Hồng Miễn gật đầu một cái, suy nghĩ hồi lâu, ngay sau đó cười nói, “Đệ cũng không phải là khôn vặt, cũng có trí khôn. Có ba người chúng ta hợp tác, nhất định có thể cho quân Kiền Sở đẹp mặt!”

Sau nàng phát hiện Tu Hồng Miễn cũng không phải nói mạnh miệng, trong ba người nàng có nhiều sáng kiến nhất, thường thường thắng ở một chữ “Mới” , làm người khác không tưởng được; Thiện Xá là tướng quân nhiều năm , hấn lẫm chắc chắn cục; mà Tu Hồng Miễn hơn hẳn ở chữ “Ổn” nên hẳn suy tính chuyện vô cùng chu toàn, thường thường chỉ ra khuyết điểm trong sáng kiến của nàng rồi bổ xung cho tốt

Mấy người bọn họ thừa dịp Kiền Sở Vương còn chưa chạy đến, công phá nhiều căn cứ điểm của quân Kiền Sở, hai vị Boss ở chiến trường gặp nhau chúng ta phải chiếm thế thượng phong.

Hạ Phù Dung nằm ở trong doanh Trường quân, nhìn về vị trí trống trơn bên cạnh, nàng nhất định bảo trì thói quen ngủ bên trong , vị trí phía ngoài vẫn giữ lại cho người có vóc dáng cao to.

“Đây coi là cái gì, sau này ta còn muốn làm Tướng quân !”

“Đại Cá Tử, người bởi vì ta làm cho hiện tại chức vị gì cũng không có, chẳng lẽ người không khó chịu? Không hận ta?”

“Không khó chịu, chỉ là có chút tiếc nuối. Bất quá cũng không có gì. Hiện tại chức vị này là của người nha, người là ai hả? Là trướng ngỗng người nhà của ta nha....! người hay là ta làm không phải đều là giống nhau sao.”

Nàng cười cười, mỗi lần nhớ lại đều là như thế ngọt ngào. Đại Cá Tử, người thấy không, ta làm Tướng quân rồi ! Ta giúp người đạt thành tâm nguyện rồi !

Chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập, lấy lại tinh thần, chờ đợi bọn họ đến.

Tu Hồng Miễn vén màn lên, sải bước đi vào, phía sau không chỉ Thiện Xá, còn có bảy tám vị tướng sĩ, chắc hẳn Tu Hồng Miễn có chuyện gì muốn thương nghị thôi.

Bởi vì nàng hành động bất tiện, cho nên lều của nàng là chỗ bọn họ thương nghị.

Miễn miễn cường cường đứng lên, “Hoàng thượng đêm khuya triệu tập các vị tới đây, không biết vì chuyện gì?”

“Theo thám tử báo lại, Kiền Sở Vương Hoa Dư đã mang binh tới. Trẫm cho gọi các vị đến chính là muốn thương nghị đối sách, Hoa Dư là một người có nhiều kế, nếu như chúng ta đợi đến hắn ra kế mới hành động, chỉ sợ cũng đã muộn.” Tu Hồng Miễn nói xong nhìn Hạ Phù Dung một cái mọi người đều biết ở nơi này nàng là người rành nhất về dụng kế.

Hoa Dư? Kiền Sở Vương lại là nữ? Chẳng lẽ nàng chính là đệ thế Vô Tắc Thiên? Tiếp thu được ánh mắt của Tu Hồng Miễn, nàng vội nói, “Theo mật thám thấy, lần này chúng ta còn phải đợi đến khi nàng ra kế!”

Mọi người nhất trí không hiểu nhìn về nàng.

“Hiện tại Kiền Sở đến tột cùng có bao nhiêu binh lực, thực lực như thế nào, chúng ta cũng không tính là quá rõ ràng, nếu như chúng ta đường đột hành động, chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngược lại.”

Tu Hồng Miễn nghe Hạ Phù Dung mà nói..., gật đầu một cái, “Nhưng nếu chờ hắn ra tay, chỉ sợ chúng ta sẽ khó lòng phòng bị.”

Nàng muốn nghĩ, “Có lẽ chúng ta trước tiên có thể chuẩn bị sẵn sàng, chờ nàng tới liền giết nàng trở tay không kịp đây?”

“Trì tướng quân nói là như thế nào?” Lý phó tướng vẫn không lên tiếng hỏi ra.

Rốt cuộc chịu gọi nàng tướng quân? Trong lòng có chút hả hê, “Ta lấy một ví dụ vậy, nếu như chúng ta không hy vọng một người ra khỏi nhà của hần, như vậy chúng ta mà có thể trước chuẩn bị sẵn sàng, chờ người kia vừa ra tới, liền quát hần trở về.”

“Nhưng làm sao người biết người kia dùng phương pháp gì ra cửa đây? Ngộ nhờ hần đi cửa, hoặc cửa sổ, hay hoặc là nóc phòng?” Tu Hồng Miễn hỏi.

Đây đúng là vấn đề nàng phải nghĩ. “Hoặc là, chúng ta có thể tìm một người lên vào bên trong nhà theo dõi nàng ta?”

68. Chương 68

Mọi người gật đầu một cái. Tu Hồng Miễn nói một cách đầy ý vị sâu xa: “Đáng tiếc bên trong phòng không phải là người, mà là một con chó, thử hỏi, nếu chúng ta phái người đi vào, làm sao có thể biết được ý tưởng của chó?”

Hạ Phù Dung nhàn nhạt cười một tiếng, hiện tại nàng thấy Tu Hồng Miễn rất có tế bào hài hước. “Thật là trùng hợp nhà mặt tướng trước đây có nuôi chó, nó nhúc nhích, mặt tướng liền có thể biết nó muốn làm gì.” Chính xác là ngẫu nhiên, ai bảo Sở Kiên quốc bọn họ lấy tiếng Anh làm tiếng mẹ đẻ đây

Tu Hồng Miễn chau mày. “Người đi?”

Hạ Phù Dung chột nhứ mày. “Hoàng thượng, người hoài nghi năng lực của mặt tướng?”

Hạ Phù Dung hiểu biết rõ hần không phải ý đó, nhưng nếu không nói như vậy, chẳng lẽ muốn trực tiếp nói cho hần nàng biết tiếng của bọn họ ?

“Có lẽ có thể để cho Trì tướng quân thử một lần.” Thiện Xá đề nghị, nàng cười với hần một tiếng.

Mấy người khác cũng không dị nghị. Tu Hồng Miễn gật đầu một cái nhìn nàng nói: “Mọi sự cẩn thận!”

Sâu thăm trong lòng Hạ Phù Dung chột có một dòng nước ấm, hần là đang lo lắng nàng sao?

Ngày thứ hai trời vừa rạng sáng, Tu Hồng Miễn đã tới lều của nàng.

“Bây giờ đệ hối hận vẫn còn kịp.” Tu Hồng Miễn nhìn nàng nghiêm túc nói.

Hạ Phù Dung cười lắc lắc đầu: “Đệ không hối hận.” Dù hối hận nàng cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài.

“Cầm đi.” Hần kéo tay nàng qua, kín đáo đưa cho nàng một con dao găm. Hạ Phù Dung nhìn con dao găm lớn chừng bàn tay, trên là lớp vỏ được khắc vô cùng hoàn mỹ, trên chuôi dao một viên bảo thạch đỏ như máu. Ánh mắt Hạ Phù Dung nhất thời sáng lên, tuy không biết con dao găm này đáng giá bao nhiêu nhưng nếu đem nó đi cầm, ít nhất có thể đủ cho nàng sinh sống hết nửa đời còn lại. Hạ Phù Dung từ từ mở con dao găm ra, mũi dao liền phát sáng, vô cùng sắc bén.

Nàng mừng rỡ nhìn hần. “Cái này là cho đệ sao?”

Tu Hồng Miễn gật đầu một cái. “Đến lúc đó nhất định phải tùy cơ hành sự! đến lúc vạn bất đắc dĩ mới được dùng. Đệ phải nhớ tính mạng quan trọng hơn tất cả”

Nghe lời của hần, mũi của nàng đột nhiên đau xót, tiến lên ôm lấy Tu Hồng Miễn.

“Đại Cá Tử, người đến lúc đó phải cơ trí một chút, biết không?”

“Phải tùy cơ mà hành sự, nếu có thể lập công liền lập công, nếu không thể cũng không cần miễn cưỡng, nên nhớ sinh mạng mới là quan trọng nhất.”

Tu Hồng Miễn, tâm trạng của huynh bây giờ cũng giống ta khi đó sao?

“Huỳnh yên tâm, đệ sẽ an toàn trở lại. Đệ là một người sợ chết, nếu như bị bắt, nhất định sẽ khai ra mọi người, chứ không để mình bị thương đâu.”

Tu Hồng Miễn cười vỗ nhẹ nhẹ đầu của nàng. “Phái cái tên phản đồ này đi, xem ra ta thật là thất sách.”

Thiện Xá vừa vào cửa, liền nhìn hai người họ ôm nhau cười, lúng túng ho khan một tiếng.

Hạ Phù Dung và Tu Hồng Miễn dừng lại, lập tức tách ra.

Thiện Xá dùng ánh mắt quái dị nhìn bọn họ nói: “Để ta xem một chút Tam đệ chuẩn bị được như thế nào”

“A, rất tốt a. Ha ha, đệ đều chuẩn bị xong.” Hạ Phù Dung bày ra dáng vẻ như không có chuyện gì nhưng càng làm cho hành động của hai người bọn họ lúc trước càng trở lên quái dị.

Tu Hồng Miễn đứng yên tại chỗ không nói gì. Thiện Xá đi tới nghiêm túc nói với nàng: ” Đệ đến lúc đó nhất định phải chú ý an toàn!”

Hạ Phù Dung gật đầu một cái. Trong lúc vô tình nhìn đến con dao găm trong tay nàng , Thiện Xá chấn động, “Huyền huyết chủ!”

Hạ Phù Dung nhìn đồ trong tay, thì ra là cái này gọi là huyền huyết chủ, xem ra quả nhiên có chút lai lịch.

“Ta chỉ không muốn mất đi một huỳnh đệ thôi.” Nói xong Tu Hồng Miễn liền sai bước đi ra ngoài.

Thiện Xá nhìn bóng lưng của hắn, thật lâu không nói gì.

Trực giác nói cho nàng biết, con dao găm này không phải đơn giản như vậy, xem ra có cầm đi hay không còn phải đợi sau khi suy nghĩ lại mới quyết định

Sau khi cáo biệt cùng mọi người, Hạ Phù Dung liền đi đến theo hướng đóng quân của quân Kiên Sở.

Trong buổi cáo biệt, Hạ Phù Dung không nhìn thấy Tu Hồng Miễn đâu.

Nàng nói cho bọn họ biết, nàng sẽ giả làm người bị thương lẫn vào quân doanh của quân Kiên Sở. Lúc gần đi, đại phu cho nàng một bọc thuốc, mà khi ăn vào mạch tượng sẽ giống như của người cảm vậy, đến lúc đó, nàng chỉ cần giả bộ như bị cảm sau khi bị thương, dù đại phu có bắt mạch cũng nhìn không ra. Nàng chỉ cần trà trộn vào quân doanh tìm hiểu một số hành động của họ là được

Nhưng đến khi thật sự hành động Hạ Phù Dung mới thấy mọi chuyện không phải đơn giản như vậy, nếu như chỉ trà trộn vào trong binh lính, lấy được tin tức cũng sẽ không quá bí mật, cho dù có hành động, cũng là đến khi thi hành mệnh lệnh mới biết, đến lúc đó dù có báo được cho bọn họ chỉ sợ cũng không còn kịp nữa.

69. Chương 69

Chờ Hạ Phù Dung chuyển đến cách doanh trại quân Kiên Sở không xa, thì màn đêm đã buông xuống. Nàng dừng lại làm vận động lên xuống, mỗi làm một chút đều làm cho nàng đau đến nhe răng nhếch miệng, Trên người nàng vẫn còn chưa hết tác dụng phụ của việc bị đánh 70 đại bản.

Sau khi cố gắng làm xong hoạt động chuẩn bị, nàng còn tại chỗ nhảy lên nhảy xuống, vì đây là chuẩn bị cho lát nữa nàng ẩn vào quân doanh của quân Kiên Sở.

Đội tất cả đã sắp xếp ổn thỏa, nàng hăng hái một mạch, linh hoạt nhảy lên cây đại thụ, mặc dù Hạ Phù Dung bị bệnh quá nặng, nhưng nàng có thể cảm thấy có thám tử ẩn núp cách đây không xa.

Hạ Phù Dung tháo mũ xuống đặt ở trên thân cây, bây giờ nàng mới nhẹ nhàng bắt lấy A Hu, ta cười đến mặt nịnh hót, “A Hu, người đi trước tìm hiểu một chút xem xung quanh đây những nơi nào có người” Nói xong nàng vuốt vuốt cái trán của nó.

A Hu lười biếng duỗi lưng một cái, biến mất ở trong bóng đêm.

Không lâu sau, nó trở lại, trong miệng ngậm một cái quân bài. Hạ Phù Dung mới nghĩ đến quân chính thức ai cũng có quân bài, bởi vì nàng là tân binh mới tăng thêm, cho nên quân bài sau khi đến doanh trại mới phân phát, nhưng mà nàng muốn trà trộn xâm nhập vào quân Kiền Sở, thì nhất định phải chuẩn bị quân bài. Hạ Phù Dung nghi ngờ nhìn A Hu, con này rốt cuộc biết được bao nhiêu chuyện? Xem ra thường nghe lén nàng nói chuyện đi, nhưng kế hoạch lần này nàng cùng Tu Hồng Miển bọn họ bàn bạc là không giống nhau, cho nên cái này quân bài đối với nàng mà nói là vô dụng. Mở quân bài ra Hạ Phù Dung vừa nhìn, thiếu chút nữa bật cười, đánh một cái lên cái đầu nhỏ của A Hu. “Đồ đàn! Đây là lệnh bài của Tướng quân, cho dù ta thật muốn xâm nhập vào đi nữa, cũng không thể cầm cái quân bài này đi vào. A Hu còn không mau đưa trở về!”

Nhìn bóng dáng của nó bị bao phủ bởi màn đêm, trong lòng Hạ Phù Dung có chút chần chừ, năng lực của con yêu hồ này còn vượt qua sự tưởng tượng của nàng, không biết nàng để nó làm súng vật là phúc hay là họa? Cho dù nó có là ma, nàng cũng chỉ có thể cùng ở cùng ma. Bởi vì nàng và nó là người một nha, chỉ có nàng và nó.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng nàng liền tỉnh, tại nơi hoang dã ngủ thật khó chịu, cả đêm nàng đều ngủ không yên ổn.

Đêm qua Hạ Phù Dung lén vào quân doanh, biết được hôm nay họ nhất định đi qua chỗ này, nên sáng sớm đã ở chỗ này chờ rồi.

Xa xa thấy bọn họ đi về phía này, nàng nhìn mình toàn thân áo sơ mi vừa bẩn, vừa cũ, mọi sự chuẩn bị cũng đã xong xuôi rồi.

Đại bộ phận quân lính đều đi theo hướng này, đột nhiên nhìn thấy một người quần áo lam lũ ở ven đường đang ăn cỏ.

“Người nào!” Một binh sĩ hét lớn một tiếng, tất cả mọi người đều ngừng lại.

Hoa Dư ngồi trên lưng ngựa thấy vậy liền đi tới hướng Hạ Phù Dung, tất cả cận vệ xung quanh đều cầm thương hướng về phía nàng, chỉ cần nàng vừa có hành động, sẽ bị đâm thành tổ ong vò vẽ.

Hạ Phù Dung từ từ quay đầu, trong mắt tràn ngập nước mắt rốt cuộc chút công dụng rồi.

Hoa Dư chỉ thấy người này vừa gầy lại, y phục đang mặc vừa bẩn vừa cũ, đầu tóc hỗn loạn, ngón tay khô gầy, đôi môi khô run hình như có lời muốn nói. Nhất thời cảnh giác, này hoang sơn dã lĩnh, sao lại xuất hiện một tên ăn xin?

“Tướng quân, chỉ sợ hần là gian tế được phái tới, không bằng.” Một binh sĩ nói.

“Không phải, ta không phải gian tế, ta không phải, ta không phải.” Hạ Phù Dung không ngừng lắc đầu, không ngừng lặp lại.

Bởi vì âm thanh quá nhỏ, bọn họ không nghe được nàng nói cái gì. “Là một thằng điên! Dứt khoát giết hần rồi quên đi.” Lại một âm thanh nói.

Trong lòng Hạ Phù Dung có chút tức giận, nàng và kẻ điên có quan hệ à? Nàng hiện tại rõ ràng đang đóng vai một người đối bụng đến cả người không còn khí lực mà.

Người ngồi trên lưng ngựa khẽ gật đầu một cái, Hạ Phù Dung chỉ thấy thương từ bốn phía hướng tới nàng đâm tới.

“Mẫu thân không cần ta nữa, các người cũng không cần ta sao!” Hạ Phù Dung thét lên một tiếng, khóc rống lên.

Người ngồi trên lưng ngựa tay cầm thương đâm tới trước mặt nàng đã thu về.

“Hần là người Kiền Sở.” Hoa Dư xoay người nhảy xuống ngựa, đi tới trước mặt của nàng, “Làm sao người biết chỗ này?”

Hạ Phù Dung nhìn nữ nhân trước mặt, chắc hẳn nàng chính là nữ vương của Kiền Sở đi, âm thanh của nàng có chút thô, mặc vào chiến giáp, càng lộ vẻ hiên ngang mạnh mẽ.

“Mẫu thân không cần ta nữa, nàng không cần.” Hạ Phù Dung mím miệng, mặt đáng thương nhìn nàng. Đã có người cho là nàng điên rồi, Hạ Phù Dung không còn cách nào khác là tiếp tục giả điên.

Hoa Dư nhìn nam nhân trước mắt không nói gì.

“Tướng quân, nhất định là mẫu thân hắc biết hắc bệnh điên không có thuốc nào cứu được, mới đem hắc vứt bỏ trên chân núi.” Một binh sĩ bên cạnh nàng nói.

“Tướng quân, ta xem chuyện có nghi vấn. Tại sao hắc lại xuất hiện đúng lúc tại nơi này chứ. . . .” Một âm thanh khác truyền đến.

Hạ Phù Dung về mặt vô tội nhìn về phía người nói chuyện kia, chiêu này là nàng học được từ A Hu, đây chính là bộ dáng tội nghiệp đến đáng thương làm đau lòng người, khiến cho người ta không thể đành lòng xuống tay được.

Quả nhiên, người nọ lập tức im lặng rồi

70. Chương 70

“Người đã ở nơi này bao lâu?” Hoa Dư suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Hạ Phù Dung lập tức nghiêm túc bắt đầu đếm đầu ngón tay, “Một, hai, ba, một, hai, ba. . . .”

Ở trong mắt người khác đây là một hành động rất buồn cười, nhưng lại làm cho Hoa Dư đau lòng, hắc chỉ biết đếm tới ba.

“Người có nguyện ý đi cùng chúng ta không?” Nghe Hoa Dư nói, không chỉ tướng sĩ của nàng, ngay cả Hạ Phù Dung cũng không thể tin. Tại sao lại dễ dàng mang theo nàng vậy? Phía sau nàng còn chuẩn bị rất nhiều đoạn mả.

“Người không phải muốn vứt bỏ ta sao?” Hạ Phù Dung bĩu môi, không ngừng chơi đầu ngón tay.

“Ta không biết, nhưng người chỉ cần đi cùng chúng ta, thì chúng ta chính là người một nhà. Người nhìn xem, chúng ta còn có rất nhiều người nhà.” Nói xong, nàng chỉ về tất cả quân sĩ ở phía sau.

Trong lòng Hạ Phù Dung âm thầm bội phục, nàng xem tướng sĩ như người nhà, như vậy không có dáng vẻ vua một nước như vậy thật sự hiếm thấy. Như vậy, tinh thần của binh lính cũng được đề cao rất lớn đề cao. Không tệ, chờ khi nàng trở về nàng sẽ nói cho Tu Hồng Miển biết, phương diện này hắc còn cần phải học hỏi.

Quả nhiên nhược điểm trí mạng của nữ nhân chính là mềm lòng, nhìn thấy trẻ con bị bỏ rơi, lòng thương hại sẽ không cho phép họ mặc kệ, đây chính là tình mẫu tử bẩm sinh của nữ nhân.

Thật may là, nàng không thích trẻ con.

“Được.” Hạ Phù Dung nhìn Hoa Dư nở nụ cười rục rịch. Nàng ta ngăn người, “Ánh mắt của người rất sáng, mẫu thân người không cần, đó là bà ấy không phát hiện ưu điểm của người, về sau bà ấy sẽ phải hối hận.” Lúc nói những lời này, ánh mắt của nàng ta rất kiên định.

Xem ra là Hạ Phù Dung nàng đã hiểu lầm cái gì.

Hạ Phù Dung rất không thức thời muốn cười chung một con ngựa với Hoa Dư, ngoài dự đoán của mọi người nàng lại đồng ý.

Buổi trưa, tất cả mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

“Tướng quân, cơm trưa của người đã chuẩn bị xong.”

Hoa Dư gạt đầu một cái, người nọ cung kính đưa thức ăn lên.

Trong lòng Hạ Phù Dung cảm thấy rất kỳ quái, nàng không phải vua của nước Kiền Sở sao? Tại sao bọn họ lại gọi nàng ấy là tướng quân?

“Lại đây, nếm thử cái này một chút đi.” Hoa Dư đem một nửa thức ăn chia cho Hạ Phù Dung

Tay của Hạ Phù Dung vẫn không duỗi ra được, nàng đột nhiên cảm thấy Tu Hồng Miển nói rất đúng, nhiệm vụ lần này không nên phái nàng tới. Bởi vì nàng rất thích nữ nhân này, cá tính thẳng thắn, đối đãi với mọi người rất chân thành.

Nhận lấy thức ăn, Hạ Phù Dung từng miếng từng miếng ăn hết, từ tối hôm qua đến bây giờ nàng cũng không có ăn cái gì, còn đi đường xa như vậy, quả thật rất đói bụng.

Hoa Dư cười cười, khiến Hạ Phù Dung có chút hoảng hốt, nàng ta thật đẹp.

“Ta cũng là người bị mẫu thân vứt bỏ.”

Động tác ăn của Hạ Phù Dung hơi chậm lại, quả nhiên, Hoa Dư thu nhận nàng không phải là bởi vì lòng thương hại.

“Nếu tất cả mọi mặt của ta không phải xuất sắc nhất, bọn họ cũng sẽ bỏ rơi ta.” Nàng nói tới chỗ này thì cười cười, Hạ Phù Dung thấy được sự chua xót đằng sau nụ cười ấy. “Người sẽ làm gì?”

Nàng ta đột nhiên hỏi, khiến Hạ Phù Dung có chút không biết trả lời như thế nào. Nàng có thể lại tiếp tục nói láo hay không? “Ta sẽ ca hát, nhưng mẫu thân nói ta hát rất khó nghe.” Chỉ có thể am hiểu một sở trường thôi, dù sao một người thần kinh có vấn đề, nếu biết quá nhiều, sẽ làm người khác nảy sinh nghi ngờ.

Hoa Dư khẽ cười nói: “Có thể hát cho ta nghe không?”

Không phải chứ, bảo nàng biểu diễn ngẫu hứng à? ” Ta hát không dễ nghe, người nghe ta hát xong cũng sẽ không thích ta nữa.” Nàng cúi đầu nói.

“Làm sao người biết chứ, hát đi, ta sẽ chuyên tâm lắng nghe.”

Thấy không có biện pháp cự tuyệt, Hạ Phù Dung không thể làm gì khác hơn là vừa loạng choạng đứng lên vừa hát: hai con con cọp, hai con con cọp.

Hạ Phù Dung hát xong, Hoa Dư vui vẻ cười. “Rất êm tai đấy. Chỉ là bài hát này chưa từng nghe qua, là mẫu thân người dạy người?”

Hạ Phù Dung gật đầu một cái. “Nhưng mẫu thân không thích nghe.”

“Đó là mẫu thân người không biết thưởng thức. Ta rất thích, người về sau phải thường xuyên hát cho ta nghe, được không?”

Hạ Phù Dung dùng sức cười một tiếng, “Được.”

“Người tên là gì?”

“Ta tên là Tô Trì.” Nàng đem chính tên mình đọc ngược lại, cũng không tính là mất gốc chứ? “Người thì sao?”

“Hoa Dư.”

71. Chương 71

“Tướng quân, cách đó không xa chính là Phồn Lăng thành.” Một sĩ binh báo lại.

“Ta thật rất muốn gặp Trì Tô đây.” Hoa Dư nói xong, xả ra một nụ cười không rõ ý tứ.

Hạ Phù Dung toàn thân rung mình một cái. Xin chào, ta ở trong này.

“Tiểu tử, đến, ta cho ngươi ăn trứng.” Một người đi tới, Hạ Phù Dung vừa thấy trong tay hắn cầm một tảng đá, trong lòng có chút bối ngỡ, không phải là muốn nàng ăn cục đá kia đi.

“Nguyên phó tướng!” Hoa Dư quát lớn.

“Tướng quân, ta cảm thấy tiểu tử này rất cổ quái, thôn trấn cách nơi này gần nhất cũng phải hơn mười dặm đường, hắn một tên ngốc tử, nếu nương hắn không cần hắn, làm gì phải bỏ hắn xa như vậy, tùy tiện quăng hắn ở chỗ chợ gần nhất hắn cũng tìm không thấy đường để trở về mà.”

Cảm thấy cũng đúng, quả thật, thật cổ quái.

Hoa Dư nghe xong cũng nhìn Hạ Phù Dung, không nói gì.

” Đến, trứng này ăn rất ngon, ăn đi.” Nguyên phó tướng một mặt khiêu khích nhìn Hạ Phù Dung, rõ ràng chính là không tin nàng.

Nghĩ ngợi, 70 đại bản còn chịu được, chẳng lẽ còn sợ một cục đá nhỏ?

Một phen tiếp nhận liền cho vào miệng cố gắng nuốt xuống, nghẹn ngào Hạ Phù Dung kêu một tiếng khó chịu a

~“Người gạt người ~ không thể ăn ~” Hạ Phù Dung trề môi.

Hắn cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ Hạ Phù Dung sẽ thật sự nuốt vào, bất quá vẫn không tin thân phận của nàng, “Đêm này ngậm, học cẩu leo đến bên kia đi cất kỹ cho ta.” Nói xong, hắn đem miếng ngọc bội trên người lấy xuống, để đến bên miệng Hạ Phù Dung.

“Nguyên phó tướng, ngươi không cần quá phận!” Hoa Dư tựa hồ rất tức giận, nghe nàng nói qua, nàng cũng từng bị mẫu thân vứt bỏ, chắc là chịu quá rất nhiều khổ, cho nên nhìn đến Hạ Phù Dung giống như thấy được bóng dáng của bản thân đi.

Nguyên phó tướng quỳ một gối xuống, “Tướng quân, mặt tướng chính là muốn bảo hộ tướng quân an toàn, không hy vọng tướng quân bị uy hiếp.” Hắn nói từng chữ rõ ràng.

Không muốn nhìn đến bọn họ vì thế tranh chấp mà làm ọi việc lớn lên, dù sao bản thân Hạ Phù Dung đều cảm thấy chuyện mình bịa ra có trăm ngàn chỗ hở rồi. Vì triệt để đánh mất sự băn khoăn của Hoa Dư đối với nàng, một cái nghiêng răng, Hạ Phù Dung từ trong tay Nguyên phó tướng ngậm lấy miếng ngọc bội, quỳ rạp trên mặt đất học theo tiếng chó sủa “gâu gâu” vài tiếng, sau đó liền tiến lên cắn một cái ở chân của Nguyên phó tướng.

Hắn một tiếng kêu đau, đá vài cái mới đẩy được nàng ra, Hạ Phù Dung nặng nề mà ngồi ở trên đất, đau đến mức nàng nhe răng nhếch miệng.

Hắn thuận thế định tiếp tục đá nàng một cước, bị Hoa Dư ngăn trở, “Đủ! Hắn đều học cẩu, ngươi còn hoài nghi cái gì! Có người nào bình thường sẽ không biết xấu hổ đi giả vờ làm cẩu như vậy không? Ta hiện tại lấy thân phận Kiền Sở Vương mệnh lệnh ngươi, lắng nghe hắn dừng lại ở đây!”

Hoa Dư dứt lời, Hạ Phù Dung nghe được mặt xanh xám, cái gì kêu không biết xấu hổ ~ ta đây là chịu nhục được không hả ~!

~Nguyên phó tướng đối Hoa Dư chào một cái, hận Hạ Phù Dung liếc mắt liền xoay người rời đi.

Hoa Dư đi lại nâng Hạ Phù Dung dậy, đầy mặt nghiêm túc nói, “Về sau không cho học cẩu, biết không! Mặc kệ là ai bảo ngươi học, ngươi cũng không thể đáp ứng! Ngươi muốn chậm rãi học sẽ tự mình cố gắng, không muốn để cho người xem thường.”

Hạ Phù Dung giả bộ cái hiểu cái không, gật gật đầu.

Thấy Nguyên phó tướng lại quay trở lại, Hạ Phù Dung lập tức làm bộ như rất sợ hãi. Hoa Dư thấy vậy vỗ vỗ vai nàng, ý bảo không phải sợ.

“Tướng quân, ngọc bội của ta còn ở chỗ tiểu tử này.”

Hạ Phù Dung một bộ mờ mịt nhìn hắn, “Cái gì là ngọc bội?”

Hắn giận dữ, làm bộ muốn đánh nàng , “Kia nhưng là lấy ngàn năm Địa Tàng Noãn Ngọc điêu khắc , người nếu đánh mất lão tử muốn mạng của người!” Hắn vừa nói xong, liền đối diện với ánh mắt lạnh thấu xương của Hoa Dư , lập tức nhuỵn xuống .

Hạ Phù Dung một mặt vô tội nhìn Hoa Dư, “Nghe không hiểu.”

Hoa Dư cười cười, “Không có việc gì rồi.” Đảo mắt nghiêm khắc nhìn chằm chằm Nguyên phó tướng, “Một khi đã coi trọng ngọc bội này như vậy , làm sao lại còn đem nó lấy ra trêu đùa ?” Nói xong liền lôi kéo Hạ Phù Dung tránh ra .

Hạ Phù Dung vừa đi vừa dùng khước mắt liếc nhìn Nguyên phó tướng, hắn đang tìm tòi trên mặt đất . Nắm thật chặt trong tay ấm áp, quả nhiên là đồ tốt. Đùa giỡn cái gì, là bản thân người đưa cho ta , đã đến trong tay bản tiểu thư còn muốn lấy về? Nhìn bảo bối của hắn như vậy , khẳng định là rất đáng tiền , Tu Hồng Miễn đưa cho nàng chủ tử không thể bán được , nhưng miếng ngọc bội này có thể đổi thành tiền thôi

~

72. Chương 72

Trải qua khoảng thời gian ở chung, Hạ Phù Dung phát hiện người nơi này mặc kệ là nói chuyện hay là làm việc đều thoải mái hơn rất nhiều so với Thánh Dự , con người cũng thẳng thắn . Đặc biệt là Nguyên phó tướng, nàng thật thưởng thức tính cách dám làm dám chịu của hắn , tuy rằng hắn đến bây giờ vẫn cực kỳ khó chịu với nàng .

“Nguyên phó tướng, người có đói bụng không ? Vừa mới tướng quân cho ta một ít bánh bao , người có muốn ăn không ?”

“Hừ, ta mới không ăn đồ của người !” Nguyên phó tướng quay mặt , vừa thấy Tô Trì này chỉ biết là một tên không đáng tin , không biết tướng quân vì sao sẽ tin tưởng người như hắn vậy.

Lần thứ ba trăm lẻ sáu lấy lòng bị từ chối không tiếp , Nguyên phó tướng thật đúng là cố chấp.

“Vậy người khát không ? Ta đi giúp người mang nước đến.”

“Không uống.”

“Có mệt hay không? Ta giúp người chuyển ghế.”

“Không ngồi.”

“Muốn ngọc bội không ? Ta cho người.”

“Không cần. Cái gì? ! Ngọc bội vẫn ở chỗ người ? !” Hắn lập tức quay đầu, trừng mắt nhìn Hạ Phù Dung nói.

Hạ Phù Dung ngây ngô cười nói, “Chọc người chơi hi hi ~”

Hắn tức giận đến tóc đều nhanh dựng thẳng lên , “Lão tử cảnh cáo người! Lại đến trêu chọc ta, ta cũng không dám cam đoan có đánh gãy chân chó của người hay không !”

Hạ Phù Dung thận trọng gật gật đầu, “Ừ ừ, còn không có cam đoan, nói đúng là không phải nhất định sẽ đánh gãy thôi.” Lập tức thay một bộ dáng nịnh nọt , “Nguyên phó tướng, người có đói bụng không? Ta giúp người lấy đồ ăn .”

Nguyên phó tướng lông mày run lấy bầy, “Không đói bụng!”

“Vậy người khát không ? Ta giúp người bưng nước đến.”

Khước miệng giật giật, “Không khát! !”

“Vậy người có mệt hay không? Ta đi. Ai ai ai, Nguyên phó tướng, người đi nơi nào vậy , đợi ta với a ~”

Nguyên phó tướng không biết bản thân thiếu mấy đời đức, làm sao có thể đụng tới một người như Tô Tri vậy!

Có chút nhụt chí quay trở về, Nguyên phó tướng giống như thật sự không thích nàng a.

Hoa Dư thấy Hạ Phù Dung ủ rũ đi tới, nhẹ nhàng cười, “Thế nào, Nguyên phó tướng lại mắng người rồi hả ?”

Lắc lắc đầu.

“Hắn tính cách tuy không tốt , nhưng nhân phẩm cũng là đệ nhất đẳng .”

Gật gật đầu, “Tướng quân, chúng ta không đánh giặc được không ?”

Nàng sửng sốt, “Vì sao?”

“Đánh giặc không tốt chơi , ta không thích đánh giặc.”

Hoa Dư ha ha cười, “Lại không cho người tham gia, người chỉ cần đi theo chúng ta là được .”

Trong lòng không biết là tư vị gì , đêm nay bọn họ sẽ bắt đầu hành động , cực kỳ bất hạnh là nàng đã biết toàn bộ kế hoạch.

Cơm nước xong, kì kèo mè nheo hướng trong lều bản thân , tướng quân đều theo kế hoạch đi hành động , nàng đang rơi vào thế khó xử đến cùng muốn nói cho Tu Hồng Miễn hay không . Nếu không nói , Tu Hồng Miễn khẳng định sẽ bị thua , nhưng là nếu nói , chỉ sợ Hoa Dư sẽ bị nguy hiểm đến tánh mạng .

Nghĩ ngợi, vẫn là phải nói cho bọn họ , dù sao đây là nhiệm vụ của nàng , nàng phải hoàn thành.

Xác định bốn phía không có người , Hạ Phù Dung vụng trộm từ dưới sàng lôi ra một gói đồ, mở ra gói đồ, một con bồ câu nho nhỏ ở trong lòng giúp nàng đưa thư Chỉ thấy trong lòng bồ câu đã sớm bị chết cứng , chau mày, chẳng lẽ là bị ai phát hiện ? Cũng không thể , nếu thực bị phát hiện , khẳng định nàng đã sớm bị bắt rồi . Cần thận nhìn xem xác bồ câu, nàng lửa giận bùng lên, “A Hu ~”

Nhìn A Hu bị đánh cho khóc hu hu , nàng bất đắc dĩ, hiện tại bồ câu để truyền tin đã bị nó cắn chết, nàng rất khó tưởng tượng Tu Hồng Miễn bên kia sẽ phát sinh cái gì.

Nghĩ nghĩ, cầm lỗ tai A Hu lên , “Đi, tìm cho ta một tên có thể truyền tin đến. Phải nhanh!” Nhìn nó vừa mới còn một bộ đáng thương phải chết , nghe được nàng dặn dò xong , lập tức hai mắt sáng lên, chột lóe lên, biến mất ở bên ngoài màn trướng . Tốc độ biến sắc mặt của A Hu mới kêu mau đi, xem ra nàng còn không có nó công lực bằng nó .

73. Chương 73

Chỉ chốc lát sau, A Hu đã trở lại, nàng không để ý phía sau nó Một con sói béo ? Mặt khinh bỉ nhìn A Hu, “Người không phải là muốn để nó đến truyền tin đi?”

A Hu kiêu ngạo ngẩng đầu lên, trán của nàng nhăn càng sâu , tuy rằng nó là một con sói béo cũng không đại biểu có thể lợi hại hơn so với những con sói khác đi.

Nhìn mặt Hạ Phù Dung có vẻ không tin , A Hu tức giận nhe răng.“Tốt lắm tốt lắm, ta liền tin tưởng người một lần đi.” Thư có thể đưa đến hay không chỉ có thể nhìn thiên ý , như vậy ít nhất có thể giảm bớt gánh nặng trong lòng nàng.

Nằm trên giường không yên , căn bản là ngủ không được, lén lút mở mắt nhìn ngó A Hu ngủ ở bên cạnh gói đồ , nó rất linh mẫn nhìn đến ánh mắt của nàng , nó cũng hơi hơi mở mắt nhìn lại . Thật sự là gần mực thì đen, thói quen của nàng dần dần đã ảnh hưởng đến A Hu một cách vô thức , hiện tại biến thành

cả hai đều nằm ở trên giường nhìn nhau không chớp mắt, thật không biết sau này mình và nó có hấp huyết hay không nữa.

Đột nhiên, A Hu bỗng mở to hai mắt, một cái chớp mắt liền biến mất ở bên ngoài trướng, một giây sau, Hạ Phù Dung cảm giác được có người đang đi tới phía bên này. Có lầm hay không, nàng luôn luôn vẫn tự hào về thính giác của mình thế nhưng còn cần không nổi nó !

Thanh âm hỗn độn rõ ràng cảm giác được vài người này là không có võ công, nhưng nghe tiếng bước chân có thể đoán được vài người này là thường xuyên rèn luyện.

Trướng màn bị xốc lên, Hạ Phù Dung nhú mày, thế nào không nói một tiếng liền trực tiếp xông vào ? Trục giác nói với nàng bọn họ đối nàng cũng không thiện ý.

“Tiểu tử! Bưng nước đến cho đại gia !” Một người cầm đầu mở miệng quát.

Hạ Phù Dung giả vờ như bị đánh thức dụi dụi mắt, đứng lên nói: “Các người là ai ?”

“Chúng ta là ai? Thế nào, ngủ hồ đồ, ngay cả ông nội người cũng không nhận ra ?” Nói xong, vài người cùng nhau cười lên ha hả.

Hạ Phù Dung có chút tức giận, “Có chuyện mau nói, có rắc mau thả!”

“A ~ như thế nào, ở trước mặt Nguyên phó tướng và tướng quân không phải là giống là con chó lấy lòng bọn họ sao? Thế nào bọn họ vừa đi, liền Hầu Tử xưng đại vương ?”

Bọn họ tổng cộng có năm người, cẩn thận nghĩ nghĩ, nàng không có chọc quá bọn họ, thật sự không biết. “Các người có phải có chuyện gì hiểu lầm ta rồi hả ?”

“Hiểu lầm?” Người cầm đầu lạnh lùng cười, “Người một tên gốc tử thân phận không rõ mỗi ngày ngã vào lòng tướng quân của chúng ta, còn dám cùng tướng quân cùng cười một con ngựa ? Hừ, quả thực chính là vũ nhục Dư vương chúng ta. Mọi người sớm đều nhìn người không vừa mắt, hôm nay chính là thay các huynh đệ xả giận thôi!” Nói xong, hắc hướng mấy người khác liếc mắt ra hiệu, tất cả mọi người hướng nàng vây lại.

Ngã vào lòng? Trong lòng một cái giật mình, bọn họ sẽ không là thích Hoa Dư đi? Buồn bực a ~ khả năng bởi vì nàng là nữ nhân, cho nên nàng đối với nàng ấy không có khách khí giống nam nhân, nhưng ở trong mắt người khác nàng là một nam nhân a! Chỉ sợ hành vi của nàng ở trong mắt những người kia xem ra chính là mưu đồ gây rối rồi. Hạ Phù Dung biết hiện tại giải thích cũng vô dụng, chỉ cần nàng không đồng ý, bọn họ căn bản không có khả năng đụng tới nàng, nhưng nếu nàng phản kháng, nhất định sẽ tiết lộ bí mật nàng có võ công, như thế nỗ lực bao lâu nay đều uổng phí sao?

Không chấp nhận cho nàng nghĩ nhiều, chỉ thấy người cầm đầu nâng tay định cho nàng một bạt tai, Hạ Phù Dung phản xạ có điều kiện giơ tay lên chặn mặt. “Bốp” hắc một cái tát đánh vào trên cánh tay của Hạ Phù Dung, cảm giác nơi đó đau rất.

“Người đồ ranh con cư nhiên còn dám phản kháng!” Nói xong, hắc một ánh mắt, tất cả mọi người đánh về phía nàng.

Bọn họ đều ra quyền đâm cước đá, Hạ Phù Dung chỉ ngồi xổm một góc, nỗ lực cuộn tròn người lại, vùi mặt vào trong khuỷu tay, hai tay gấp khúc bảo vệ đầu. Chỉ cần đầu và bụng không có bị thương, những cái khác cũng quan không xong.

Cảm giác được lưng và chân đau mãnh liệt, Hạ Phù Dung nghiêng rằng, này vài người cũng quá ngoan độc, lấy thân thủ bọn họ, này chỉ sợ đã là cực hạn của bọn họ rồi.

“A ~ ! Cứu mạng ! !” Hạ Phù Dung toàn lực hô.

Người cầm đầu cười ha ha, “Bọn họ đều ước gì người chết sớm một chút, liền tính người la rách cổ họng cũng sẽ không có người đến cứu người !”

Không hề để ý hắc, Hạ Phù Dung tiếp tục hô to.

Đợi cho bọn họ đều đánh mệt mỏi, cuối cùng bọn họ vẫn đá cho nàng một cước như chưa hết giận , nàng kêu cũng mau rách cổ ra rồi.“Đồ ranh con, ngươi về sau còn dám tồn tâm tư gì đối với tướng quân của chúng ta , liền sẽ không đơn giản là bị đánh như ngày hôm nay đâu !” Người cầm đầu ngồi xuống cạnh nàng , “Còn có, chuyện đêm nay nếu ngươi dám nói với tướng quân”

Hạ Phù Dung lập tức sợ hãi nói, “Ta, ta chỉ là không cẩn thận vấp ngã.”

Hắn làm như thật vừa lòng biểu hiện của nàng , hướng mấy người khác gật đầu một cái, liền ra màn trướng .

74. Chương 74

Đợi cho bọn họ đi rồi, Hạ Phù Dung đứng lên xoa xoa chỗ bị đánh , tuy rằng đối với nàng đã trải qua trăm trận đánh(nguyên gốc: thân kinh bách chiến) mà nói, một chút đau ấy căn bản không thể tính là đại sự , nhưng khẩu khí này Nắm tay thật chặt , nàng luôn luôn là người mang thù, bởi vì đã có cừu oán, nàng đương nhiên phải báo rồi !

Mấy người vừa mới đi ra khỏi màn trướng của nàng , còn chưa kịp nói thêm một câu, liền trước mặt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Đợi cho bọn họ tỉnh lại, phát hiện bản thân nằm trên mặt đất, vừa định đứng lên, nhất thời đau hút một ngụm khí. Mấy người liếc mắt nhìn nhau, đều ngốc ở đằng kia rồi. Bọn họ toàn thân đều là thương tổn, đặc biệt bộ mặt, sưng lên đều nhanh nhìn không ra đối phương . Người cầm đầu giận dữ , nhìn nhìn phía sau màn trướng của Hạ Phù Dung , đang chuẩn bị tiến vào tìm nàng tính sổ, chợt nghe tiền phương một hồi âm ỹ. Tướng quân đã trở lại!

Một trận đánh thật sự uất ức, nếu không phải là Nguyên phó tướng thay bản thân chấn một mũi tên thì hiện tại bản thân ở nơi nào đều không biết. Hoa Dư chán nản trở lại quân doanh, nhìn phía trước có năm người cản đường .

“Các người ở trong này làm cái gì!”

Mấy người nghe khẩu khí của tướng quân đều biết rằng trận này đánh không có đắc thủ, người cầm đầu đáp, ” Bẩm tướng quân, chúng ta không có việc gì.”

Hoa Dư nhìn nhìn mấy người mặt xưng phù , quay đầu nhìn về phía màn trướng của Hạ Phù Dung , cũng không có nói chuyện, đi tới.

Hạ Phù Dung đợi ở trong lều, nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần , lông mi khẽ chớp, trò hay sắp bắt đầu.

Hoa Dư vừa vào lều lớn, liền thấy Hạ Phù Dung đang nằm trên giường không ngừng hút không khí, không cẩn thận nghe, còn tưởng rằng là nàng đang ngủ.

“Tô Trì?” Hoa Dư đi tới, vỗ nhẹ lên người nàng . Tay nàng vừa mới động đến lưng của mình , Hạ Phù Dung ” ới” một tiếng kêu đau .

“Người thế nào?” Hoa Dư thấy như vậy, lập tức đỡ nàng dậy .

Hạ Phù Dung chớp chớp hai mắt khóc hồng , nỗ lực nói nhỏ hết mức có thể , “Tô Trì không có việc gì, tướng quân không cần hỏi nữa.”

Hoa Dư chau mày, liếc nhìn năm người ngoài trướng , đem nhóm hắn kêu tiến vào.“Nói, đến cùng là chuyện gì xảy ra!” Hoa Dư rống to một tiếng, làm cho năm người sợ tới mức lập tức quỳ gối trên đất.

“Bẩm , bẩm tướng quân, ty chức tuần tra đến ngoài trướng của Tô Trì liền bị Tô Trì đánh chửi, ngắt đi, tỉnh lại, chỉ thấy tướng quân đã đã trở lại.” Người cầm đầu nơm nớp lo sợ đáp.

Hoa Dư lạnh lùng cười, “Tô Trì đem năm người vệ binh các người đánh gãy xiềng rồi hả ?”

Ở trong quân doanh của Kiền Sở , nàng là một người trí óc không bình thường mọi người đều biết , năm vệ binh lại bị một người vừa gầy lại vừa nhỏ trí óc không bình thường đánh thành như vậy, quả thực chính

là nằm mơ giữa ban ngày . Mấy người cũng biết rất không thực tế, lập tức sửa lời nói, “Lúc đó đêm đen, chúng ta không có thấy rõ là người phương nào, chỉ biết là bị đánh, sau khi tỉnh lại nhìn đến là ở ngoài cửa doanh trường của Tô Tri , liền đoán rằng là hắc.”

“Hừ.” Hoa Dư hừ lạnh một tiếng, không lại để ý mấy người, quay đầu nhìn Hạ Phù Dung nói, “Tô Tri, người nói thật với ta , đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Phù Dung cắn chặt môi dưới, im lặng không nói.

“Đừng sợ, có ta ở đây, không có người dám hại người.” Hoa Dư thấy Hạ Phù Dung do dự như thế , liền bơm hơi nói.

“Tướng quân, ta, ta là không cẩn thận vấp ngã.” Hạ Phù Dung nói cúi đầu, ánh mắt né tránh, “Đúng rồi, ngã vào lòng là ý gì a?” Nói xong, Hạ Phù Dung chớp chớp hai mắt vô tội , nhìn chăm chăm Hoa Dư hỏi.

Nghe xong lời của nàng nói, trên đất mấy người đều rút một ngụm khí. Hoa Dư trong mắt nhất thời bốc lên một đám hỏa diễm, hung hăng nhìn chăm chăm mấy người nói, “Lời này là ai nói ? Nói!”

Mấy người sợ tới mức run run rẩy rẩy, trong đó một người lập tức chỉ vào người cầm đầu nói, “Là hắc, là hắc!” Có người đi đầu, mấy người cũng đều phụ họa dùng sức gật đầu.

Hoa Dư hí híp mắt, ” Thời kì đánh giặc , xúi giục mọi người làm bậy nên xử trí như thế nào, nói vậy người hắc là biết đi?”

Người cầm đầu dùng sức đập đầu nói, “Tướng quân tha mạng! Tiểu nhân biết sai! Tiểu nhân biết sai rồi! Tướng quân tha mạng !”

“Vậy kết quả là chuyện gì? Thành thực khai báo!”

Mấy người nói xong , người cầm đầu lập tức chỉ vào Hạ Phù Dung nói, “Là hắc! Nhất định là hắc tức vì mấy người chúng ta đánh hắc, cho nên thừa dịp chúng ta chưa chuẩn bị liền xuống tay !”

75. Chương 75

Hạ Phù Dung dùng sức lắc lắc đầu, nhưng không có vì bản thân biện giải nửa phần.

Hoa Dư một tiếng cười lạnh, “Hắc nếu có ra tay , cũng sẽ không đánh cho các người thành như vậy rồi ! Huống chi nếu hắc thật có lòng trả thù, cũng sẽ không thể ngóc đến nổi ở bên ngoài trường doanh của bản thân mà động thủ đi?”

Mấy người vừa nghe, không phản bác được, Hạ Phù Dung thấy này, lòng hảo tâm trời dặt tiến lên khuyên nhủ, “Tướng quân, thôi, không cần nữa. Ta cũng không phải lần đầu tiên bị đánh , cũng sớm thành thói quen rồi.”

Hoa Dư nghe nàng nói tỏ ra bất mãn, “Quên đi? Làm sao có thể ! Ta trước kia bị người coi thường , đều là ở trong lòng yên lặng ghi nhớ , lúc ta đăng vị , từng cái từng cái đem chúng nó toàn bộ hoàn trả lại . Một người, nếu như ngay cả bản thân đều chấp nhận , người đó cũng không thể nào cứu được người rồi !” Nói xong, nàng đối với bên ngoài nói, “Người tới, đem thủ phạm chính cắt lưỡi, mấy người còn lại đánh 30 đại bản !”

Hạ Phù Dung vội vàng kéo Hoa Dư nói, “Cắt lưỡi? Có phải hay không rất khủng bố rồi hả ?” Có thể hay không trực tiếp xử tử?

Hoa Dư mỉm cười vỗ vỗ tay của nàng , “Đây là bọn họ tự làm tự chịu, quân quy quy định, bọn họ biết rõ cổ phạm, như vậy xử phạt đã tính rất nhẹ rồi.”

Sau Hạ Phù Dung mới biết được Nguyên phó tướng vì bảo hộ Hoa Dư, bị trọng thương. Hạ Phù Dung vội vàng chạy tới chỗ quân y , xóc lên trướng幔, thấy phần lưng Nguyên phó tướng bị cắm một mũi tên thật dài thật sâu “Nguyên phó tướng! Người không sao chứ?” Hạ Phù Dung chạy đến bên cạnh hắc, thấy hắc còn gượng chống để không có té xỉu.

Hắc xoay đầu đi , không hề để ý Hạ Phù Dung.

Hạ Phù Dung tức giận bĩu môi, “Giờ đều khi nào rồi , ngươi còn tức giận cái gì , thật là, người xem, ta mang theo bánh hành mật mà người thích ăn nhất nga ~”

Nguyên phó tướng bĩu môi, cái gì bảo ta thích nhất , rõ ràng chính là người thích ăn nhất!

Thấy hần vẫn là không trả lời, Hạ Phù Dung có chút hết chỗ nói rồi, hần cũng quá ngang ngược thôi? Bất quá không vấn đề gì, da mặt nàng nhưng là luyện đến cảnh giới Lô Hỏa Thuần Thanh rồi (1) , “Nguyên phó tướng, ta kể chuyện cười cho người nghe đi?” Cũng không kỳ vọng hần trả lời nàng , Hạ Phù Dung tự bắt đầu nói , “A và C ai cao hơn ? Đáp án: C cao. Bởi vì ABCD(A so C thấp)! Ha ha.” Hạ Phù Dung chính đang cười, chợt nghe một hồi hút không khí , Nguyên phó tướng hôn mê bất tỉnh.

Hạ Phù Dung vừa thấy đại phu, hóa ra hần bị nàng vừa mới kể chuyện cười làm cho hai tay run lên, đem trộn bình thuốc khử trùng toàn bộ hất đến trên miệng vết thương của Nguyên phó tướng .

Đại phu sợ tới mức mặt trắng bệch, Hạ Phù Dung vừa thấy trong màn trướng cũng chỉ có Nguyên phó tướng và nàng và đại phu , tất cả ba người, liền đứng lên , dụi dụi mắt, “Ai nha, ánh mắt ta giống như bị hạt cát bay vào , cái gì đều nhìn không thấy rồi !”

Đại phu mừng rỡ, “Tô huynh đệ đừng vội, người chỉ cần về trướng doanh nghỉ ngơi một lát liền tốt.”

Hạ Phù Dung gật gật đầu, trở lại trướng doanh của bản thân . Đi đến sân huấn luyện, thấy tất cả mọi người đứng vào ngay ngắn chỉnh tề, Hoa Dư đang nói cái gì, bản thân nàng đi cũng không được, đứng cũng không được.

“Tướng quân, vì sao không để Tô Trì cũng đến tập hợp? Kế hoạch lần này hần cũng biết !” Phía dưới một giọng nói truyền đến, mọi người nhất tề nhìn phía nàng.

Hoa Dư cũng không nói cái gì, hướng Hạ Phù Dung liếc mắt ra hiệu, nàng liền đứng đi vào.

Hoa Dư hoài nghi có người đem hành động lần này tiết lộ ra ngoài, Hạ Phù Dung ở phía dưới nghe được mồ hôi lạnh chảy liên tục. Lần này sự tình thật sự thật khả nghi, vốn nàng viết thư cho Tu Hồng Miên chỉ đại khái nhắc tới kế hoạch của bọn họ , dù sao nàng là một người ngoại tộc , nếu biết được quá mức kỹ càng, ngược lại sẽ làm Tu Hồng Miên ngờ vực, về phương diện khác, nàng cũng không hi vọng Hoa Dư bị thương. Nhưng là thật không ngờ lần này Tu Hồng Miên không chỉ biết toàn bộ kế hoạch tác chiến , lại còn biết cụ thể từng vị trí tác chiến của Hoa Dư , chỉ sợ phương diện này có vấn đề khác.

(1) Ngọn lửa đã xanh... Lửa đã xanh thì tươi mát như ngọn lá đa mới nở. Nhưng sức nóng mãnh liệt của nó xuyên thủng bất cứ thứ cứng rắn nào...Cũng có thể hiểu là da mặt rất dày

76. Chương 76

“Tướng quân, nhất định là hần!” Một binh sĩ bên cạnh Hạ Phù Dung chỉ vào người nàng nói: ” Hần xuất hiện, kế hoạch của chúng ta liền bị tiết lộ, không phải hần còn có ai?”

Hạ Phù Dung đè nén khấn trương trong lòng, bộ dạng như bị uất ức lớn, lắc đầu, vẫn không có giải thích.

Hoa Dư nhìn nàng hồi lâu, mới nói, “Không phải hần.”

Piazza dưới nhất thời ồn ào, rồi rít bắt mắt vì Hoa Dư bao che Hạ Phù Dung.

“Nếu như lần này quân địch chỉ biết là kế hoạch chiến lược của chúng ta trong lời nói, ta cảm thấy được, nhưng nếu quân địch ngay cả vị trí tác chiến của mỗi người chúng ta đều biết rõ ràng như vậy. Như vậy, khẳng định không phải hần!” Lời nói của Hoa Dư khiến người phía dưới đều yên tĩnh trở lại “Kế hoạch tác chiến của chúng ta lần này chỉ là một lần tác chiến bình thường, thử nghĩ nếu như các người là gian tế mà bên ta phái qua, người sẽ vừa mới trà trộn vào bên trong quân địch đã đem toàn bộ một kế hoạch bình thường báo về, khiến cho quân địch nghi ngờ mình? Cho nên, ta dám khẳng định, người này nhất định là đã trà ở trong quân doanh rất lâu rồi, chúng ta đều hiểu rất rõ người này, như vậy, mới dám tiết lộ hoàn toàn mà không sợ bị nghi ngờ. Cung cấp miễn phí”

Người phía dưới nhao nhao mà gật đầu, sau đó nhìn xung quanh những chiến hữu đã cùng mình kề vai sát cánh, nơi này thậm chí còn có một người là gian tế của quân địch.

Hạ Phù Dung ở trong lòng thở ra một hơi dài, hóa ra Hoa Dư trong lòng lại rõ ràng như vậy, nếu như không phải là có người nói cho nhóm người Tu Hồng Miếu kế hoạch chính xác, nếu không chỉ sợ bây giờ nàng đã trở thành vật hy sinh rồi.

Hoa Dư suy nghĩ một chút nói, “Mọi người theo ta đến lều của ta, chúng ta cùng nhau thương thảo kế hoạch lần trước. Tô Trì, người tiếp tục giúp chúng ta pha trà sâm.”

Hạ Phù Dung gật đầu một cái, đi theo Hoa Dư vào trong lều.

Thương nghị lần này, tất cả mọi người đều lo lắng, dù sao tất cả mọi người hiểu, lần này nói là bàn bạc kế hoạch tác chiến, trên thực tế, chỉ là để tìm hiểu xem ai là gian tế.

“Lý đội trưởng, đêm nay chỉ sợ phải phái thêm người tuần tra, người dẫn mọi người về đi thôi, phân phối tốt các binh sĩ làm nhiệm vụ tuần tra.”

“Vâng”

Đợi cho bọn họ đi rồi, liền có người hỏi, “Người tướng quân nghi ngờ là Lý đội trưởng?”

Hoa Dư gật đầu một cái, “Ta đã điều tra, trước khi hành quân, Lý đội trưởng từng sai người rời khỏi đội, chỉ sợ hấn chính nội quỷ trong chúng ta.” (ý là nội gián)

Hoa Dư nói xong phía dưới một hồi thổn thức, không ngờ Lý đội trưởng lại là người như vậy.

“Các vị, ta hi vọng mọi người vẫn sẽ đối xử với hấn như bình thường, không cần quá ra vẻ khác thường, để tránh bất dây động rừng.”

Trở lại trong lều của nàng, Hạ Phù Dung cẩn thận suy nghĩ một chút tình hình hiện tại, lần này, nàng không thể không đem kế hoạch truyền tin cho nhóm người Tu Hồng Miếu, trước đây nàng đã đánh giá quá thấp Hoa Dư, thiếu chút nữa đem chính mình đẩy lên đầu sóng. Mặc dù Hoa Dư nói không là nàng, nhưng cũng không bày tỏ nàng ta chưa từng hoài nghi nàng.

Hạ Phù Dung gọi A Hu, lần này truyền tin nhất định phải tương đối cẩn thận, chỉ sợ Hoa Dư đã sớm sắp xếp rất nhiều tai mắt ở khắp nơi, chờ bắt rùa trong hồ rồi.

A Hu mới vừa đi không lâu, liền nghe thấy bên ngoài có người gọi nàng. Đi ra ngoài nàng nhìn thấy người gọi là Lý đội trưởng.

“Không biết Lý đội trưởng đêm khuya tới thăm là có ý gì?”

“Người nói thật cho ta biết, có phải là Tướng quân đang hoài nghi ta?”

“Lý đội trưởng vì sao lại nghi như vậy?”

“Hừ, lúc trước Tướng quân buộc ta đi ta liền cảm thấy có chút kỳ quái, sau đó bọn họ trở lại ánh mắt nhìn ta có gì đó không đúng, hỏi bọn hấn cũng không nói, người nói cho ta biết, có phải Tướng quân hoài nghi ta là nội gián hay không?”

“Tướng quân không phải đã nói không thể đánh rắn động cỏ ư, tại sao bọn họ vẫn còn tỏ ra khác thường như vậy?”

Lý đội trưởng nghe xong lời của Hạ Phù Dung cơn tức giận trong nháy mắt liền bùng phát, “Ta vẫn luôn một lòng trung thành, không nghĩ tới lại bị hoài nghi. Ta phải lập tức đi tìm Tướng quân!” Nói xong, hấn liền quay đầu đi.

Hạ Phù Dung cũng trở lại trong trướng, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Xem ra, nàng không thể lán lại nơi này quá lâu.

77. Chương 77

Ngày hôm sau, Hoa Dư vẫn dẫn binh tiếp tục hành quân, Hạ Phù Dung tiến lên giữ nàng lại, “Có nội gián a, người không nên đi. Miễn lại lạp mạng”

Hoa Dư hướng nàng cười một tiếng, “Không quan trọng, người nghĩ chỉ một tên nội gián có thể đánh bại ta?”

Nàng là người đầu tiên mà Hạ Phù Dung bội phục.

Bởi vì Tu Hồng Miễn đã biết rõ kế hoạch tác chiến lần này, cho nên không ngoài dự liệu trận đánh này Hoa Dư thua.

Đợi đến khi Hoa Dư trở lại, Hạ Phù Dung đặc biệt mang theo bánh hành lá đến thăm nàng, “Mau nhìn xem ta mang cái gì ngon đến cho người này~”

Hoa Dư khẽ mỉm cười, “Là người thích ăn chứ?”

Hạ Phù Dung ngây thơ cười, “Bởi vì ăn thật ngon a” Hạ Phù Dung đưa chiếc bánh trong tay cho nàng, “Cha ta trước kia rất thương ta, nhưng không biết vì sao ông ấy bị người ta mang đi, cũng không trở lại nữa.”

Hạ Phù Dung nghi ngờ nhìn nàng, “Cha người bị người nào mang đi?”

“Ta không biết, là một đám người mang mũ sắt, mặc quần áo màu đen.”

Hoa Dư sững sờ, Hạ Phù Dung nói chính là đội gọi đi lính. “Hắn đi đến bây giờ chưa từng lại sao?”

Hạ Phù Dung gật gật đầu, “Không có trở lại. Phụ thân sau khi đi, nhà chúng ta không có nguồn kinh tế, mẹ phải đi giặt quần áo, may vá giúp người ta, miễn cưỡng có thể vượt qua. Sau lại càng ngày càng nhiều người bị mang đi, tất cả mọi người đều nghèo, sẽ không có người tìm mẹ làm việc. Trong thôn khắp nơi đều là kẻ trộm.”

” Ăn trộm?”

“Ừ. Tất cả mọi người không có ăn, không có cách nào, người lớn không thể làm gì khác hơn là sai trẻ con đi ăn trộm này nọ.”

“Sai trẻ con đi ăn trộm?”

“Đúng vậy a, người lớn đi trộm, bắt được sẽ bị đánh chết, trẻ con bị bắt thì vẫn giữ lại được tính mạng.”

Nhìn bộ dạng dầm chiêu của Hoa Dư, Hạ Phù Dung biết mục đích của nàng đã đạt được. Hoa Dư là vua một nước khi nghe Hạ Phù Dung nói chiến tranh chỉ khiến dân chúng lầm than, chắc hẳn sẽ có rất nhiều cảm xúc đi. Kiềm Sở bọn họ chỉ vì ham muốn chiếm được lãnh thổ của Thánh Dụ, liền cố ý khơi lên chiến tranh giữa hai nước, nàng đúng là một vị Quân Vương sai lầm.

Hoa Dư nhìn Hạ Phù Dung thật lâu, “Người là ai?”

Trong lòng Hạ Phù Dung run lên, trên mặt vẫn ngây ngốc như cũ, không có giải thích, “Tướng quân thế nào? Ta là tô tri a.”

Nàng tựa như mê hoặc loại lắc đầu, “Người trước đi ra ngoài đi.”

Buổi tối, Tướng quân triệu tập những tướng sĩ đang luyện tập lại.

“Xin hỏi các vị tướng sĩ, hiện tại trong nhà còn lại người nào?”

Lời của Hoa Dư vừa nói ra, toàn quân hoàn toàn yên tĩnh, dường như sâu trong lòng mọi người đều trở nên mềm mại, việc ấy ở trên chiến trường chưa bao giờ nguyện ý nhớ lại.

Hoa Dư thấy mọi người không nói, lại nói, “Trong nhà chỉ còn lại phụ nữ tiến lên phía trước một bước.”

Chỉ thấy hơn ngàn binh lính cơ hồ đã tiến lên phía trước một nửa, trường hợp này ngay cả Hạ Phù Dung nhìn cũng có chút bận tâm.

“Những người còn lại trong nhà có bao nhiêu đàn ông?” Hoa Dư nhìn người này giờ vẫn đứng yên tại chỗ hỏi

“Nhà ta còn có lão phụ 70 tuổi.” “Nhà ta còn lại con trai hai tuổi.”

Nghe những người phía dưới trả lời, tình hình của bọn họ thậm chí so những nhà không có đàn ông thảm hại hơn.

Hoa Dư nghe xong mày nhíu lại càng sâu, “Mọi người đi nghỉ trước đi.” Nói xong, nàng xoay người đi về lầu của mình.

Nhìn bóng lưng cô độc của Hoa Dư, Hạ Phù Dung có chút cảm khái, một nữ nhân, muốn trị vì tốt một quốc gia đã là điều không dễ, khi nàng hùng tâm bừng bừng muốn xâm chiếm các nước khác để mở rộng lãnh thổ, nước mình lớn mạnh thì lại phát hiện hành vi của mình đang khiến cho thần dân của mình chịu khổ, loại cảm giác này sợ rằng chỉ có bản thân nàng mới cảm nhận được.

Hoa Dư nhốt mình ở trong lầu suốt cả một đêm, tất cả mọi người rất lo lắng cho nàng, lại không người nào dám đi vào quấy rầy.

Lúc này rốt cuộc có người nghĩ tới Hạ Phù Dung, “Tô Trì, Tướng quân đối với người tốt như vậy, người vào xem người một chút thôi.”

Trong lòng Hạ Phù Dung hung hăng khinh bỉ hần, nói như thể Tướng quân đối với hần không tốt vậy, loại chuyện đố kỵ với người khác lại không được cảm ơn liền nghĩ đến ta rồi? Không có cách nào, ai bảo nàng là người tâm trí không bình thường đây, “Được.”

Hạ Phù Dung cũng không có lập tức đi xem nàng, trước tiên chạy đến chỗ Nguyên phó tướng xem tình hình gần đây của hần.

“Tướng quân ~ Nguyên phó tướng đều tốt lắm a ~” Hạ Phù Dung vui vẻ chạy vào trong lầu của Hoa Dư

Hoa Dư ngẩng đầu liếc Hạ Phù Dung một cái, gật gật đầu. Đây là lần đầu tiên Hoa Dư không để ý đến nàng, trong lòng Hạ Phù Dung có chút khó chịu.

“Tướng quân, Nguyên phó tướng giống như không thích ta.” Ta đáng thương nói .

Thấy Hoa Dư hình như tập trung nghe nàng nói, Hạ Phù Dung suy nghĩ một chút, “Ta không thích nơi này. Nếu như phụ thân có thể trở về, mẫu thân nhất định sẽ đón ta trở về.” Nói xong Hạ Phù Dung liền đi ra ngoài.

Hoa Dư chấn động, nhìn theo bóng lưng đã đi xa của Hạ Phù Dung, dường như hạ quyết tâm.

Hoa tướng quân quyết định ngưng chiến, tin tức này vừa truyền đi tất cả binh sĩ đều xôn xao, tất cả tướng sĩ đều vui mừng, đây có đúng hay không biểu hiện cho việc bọn họ có thể trở về nhà?

Hạ Phù Dung đem tin báo cho Tu Hồng Miễn, Hoa Dư đã quyết định ngưng chiến rồi, xế chiều hôm nay sẽ phái sứ giả đến quân doanh của Thánh Dự.

Sau khi hòa chiến, hai nước vĩnh viễn là huynh đệ tốt, dân chúng cơm no áo ấm, Tô Trì được mọi người xung quanh tôn xưng là sứ giả hòa bình, từ đó trải qua những ngày hạnh phúc vui vẻ.

Hết trọn bộ.

78. Chương 78

Xong rồi? Làm sao có thể! Người cho rằng đây là một truyện cổ tích à.

Gần tới, tiền phương truyền đến tin tức, những người được phái đi cùng sứ giả hòa chiến đã bị độc bỏ mình ở trong quân doanh của Thánh Dự. Mọi người nghe xong lại lửa giận hừng hực, không nghĩ tới Thánh Dự

lại không tán thành, Tướng quân đã thu tay lại bắt chiến rồi(không đánh nữa), bọn họ thế nhưng vẫn khiêu khích độc chết sứ giả!

“Tuyệt đối không thể bỏ qua cho bọn họ!” Tất cả mọi người rống lớn .

Hoa Dư giơ tay lên ngăn trở bọn họ, “Chuyện này ta sẽ tra rõ, đến lúc đó nhất định ọi người một cái công đạo!”

Trong lòng Hạ Phù Dung cảm thấy có chút kỳ quái, nàng biết Tu Hồng Miễn tuyệt đối sẽ không lỗ mãng như thế, chỉ sợ bên kia đã xảy ra chuyện gì. Càng nghĩ trong lòng càng sợ, có lẽ nàng nên trở về đi xem một chút.

Hoa Dư đang lúc suy nghĩ sâu xa, chỉ nghe bên ngoài lều có người báo lại, “Tướng quân, không thấy Tô Tri đâu!”

Hoa Dư sững sờ, lập tức đi tới lều của Hạ Phù Dung.

Trong lều không có một bóng người, chỉ thấy trên giường có một phong thư. Hoa Dư mở ra xem, sau khi xem xong hắng giọng phá lên cười. Sau đó đem giấy vê thành một cục, Tô Tri? Tri Tô! Vấn đề đơn giản như vậy lúc ấy làm sao lại không nghĩ tới?

Hạ Phù Dung trên đường trở về quân doanh của Thánh Dự, chắc hẳn Hoa Dư bây giờ đã biết tin rồi? Nàng ta khẳng định cũng đoán được nàng là ai, cười thầm, trong lòng lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Hạ Phù Dung cẩn thận suy nghĩ chuyện này, Tu Hồng Miễn là tuyệt đối không thể nào làm như vậy, như vậy, sau khi chuyện này phát sinh cũng chỉ có một người có lợi, chính là trong thư nàng đã phân tích rất rõ ràng cho đám người Hoa Dư, hi vọng có thể giúp ích được cho nàng ta. Dĩ nhiên, đây cũng là có vay có trả thôi. Mò mò trong ngực thấy cái gì đó, gian trá cười một tiếng, lúc gần đi thuận tay mượn nàng bản đồ vẽ thiết kế địa hình kế hoạch chiến lược trung tâm hành quân mà nàng ta vẽ ba ngày dùng một chút, dù sao nàng đi qua nơi đây rồi, nàng không thể khiến người ta cảm thấy nàng là tới ăn uống miễn phí, lúc đi cũng phải mang một ít đồ trở về đúng không?

Trên đường Hạ Phù Dung có một phát hiện một bất ngờ vô cùng vui vẻ, thì ra cách quân doanh thánh dự không xa có một cái hồ tự nhiên nhỏ?

Ngửi một cái trên người có chút đã thối, Hạ Phù Dung nổi da gà. Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không biết nàng đã trở về, không bằng đi tắm trước, chờ trở về trại lính, chỉ sợ cũng không còn cơ hội như thế thôi.

Nghĩ đến liền làm, Hạ Phù Dung lập tức đứng ở bên hồ, hai ba cái cởi bỏ y phục xuống nhảy vào nước, ở quân doanh lâu như vậy, để cho nàng được lợi đó là làm công tác đo lường chính bộ, phải biết trước kia có chuyện gì ba người cũng tập trung lại. Đã sắp vào thu rồi, nước mới vừa đọng phải da lập tức khiến làn da nhạy cảm của Hạ Phù Dung nổi lên một tầng da gà. Hạ Phù Dung hít sâu một hơi, lặn thật sâu vào trong nước, cảm thụ cảm giác hơi lạnh của nước thấm vào.

Đang chơi được tận hứng, bỗng nhiên Hạ Phù Dung có cảm giác xa xa có một âm thanh chột ngừng, rất dễ nhận thấy, người nọ cũng cảm thấy sự tồn tại nàng.

Khẽ đem mắt lộ ra trên mặt nước, đột nhiên thấy một người đàn ông đứng đối diện nước chỉ che được một nửa thân thể của hắn, ở dưới ánh trăng mờ nhạt, có vẻ cực kỳ mập mờ, tầm mắt dời đến gương mặt bên trên, mắt của nàng thiếu chút nữa lòi ra!

Tu Hồng Miễn!

Không nói hai lời, khi hắn còn chưa có ý định bắt nàng trước, Hạ Phù Dung lặn một cái thật sâu vào trong nước, dùng tốc độ nhanh nhất của bản thân bơi đến bên bờ, bắt chắp cả lưng túng, trực tiếp đưa lưng về phía hắn từ dưới nước đứng lên.

Đối với quần áo cũng không dám mặc, đây chính là y phục của nam nhân a! Nếu là Tu Hồng Miễn bây giờ cũng không nhìn ra nàng là nữ nhân, vậy hắn thật sự là đại ngốc. Bây giờ Hạ Phù Dung chỉ cần mặc y phục này, rất rõ ràng thân phận của nàng liền bị bại lộ. Cẩn chặt rằng, ôm lấy y phục liền hướng trước mà chạy.

Tu Hồng Miễn hôm nay trong lúc vô tình hiện nơi này thế nhưng còn có một hồ, vừa mới đi vào ngâm nước một lát, liền nghe thấy trong nước có âm thanh.

Dĩ nhiên là nữ nhân! Ở rừng núi hoang vắng này, vì sao lại có nữ nhân đang ở nơi này tắm rửa? Nàng hình như cũng phát hiện ra mình, ở trong nước lộ ra một đôi mắt. Đó hẳn là đôi mắt đẹp nhất hẳn đã từng thấy, hẳn gần như đắm chìm trong cặp mắt kia. Nàng nhìn thấy hình dáng của hẳn thì cặp mắt lộ ra sợ hãi, đúng vậy, thật sự là sợ hãi. Chỉ thấy nàng một chút liền biến mất ở trong nước, chỉ chốc lát sau liền chạy lên bên bờ, dáng người thướt tha mờ ảo dưới ánh trăng, rất đẹp. Khi hẳn còn đang ngây người, đã không thấy bóng dáng nàng đâu, giống như tiên trời hạ phàm, nếu không phải trên đất còn nước đọng lại, hẳn thật sự sẽ cho rằng đây chẳng qua là một giấc mộng, một giấc mộng vô cùng hoàn mỹ.

Nữ nhân, nếu vận mệnh đã chỉ định để cho ta gặp phải nàng, vậy nhất định nàng nhất định sẽ trở thành người của Tu Hồng Miễn ta.

79. Chương 79

Tu Hồng Miễn nhìn bóng lưng đi xa, khoe miệng khê cong: nữ nhân, nếu trời cao để cho nàng tối nay gặp phải ta, vậy nàng nhất định phải trở thành người của Tu Hồng Miễn ta!

Hạ Phù Dung đang chạy, đột nhiên cảm thấy cả người ớn lạnh. Nàng đã mặc quần áo tử tế rồi mà?

Trở lại trại lính, nàng được mọi người hoan nghênh nhiệt tình, “Đúng rồi, hoàng thượng đâu?” Nàng giả bộ hỏi.

“Mới vừa rồi cũng không thấy, chắc là đã đi đâu đó, yên tâm, ngài ấy sẽ trở về ngay mà.” Thiện Xá cười nói, Tam đệ này hình như rất thân thiết với đại ca đấy.

Nghe được đáp án như dự đoán, nàng gật đầu một cái.

“Đệ xem, ngài ấy không phải đang trở về sao?”

Mọi người nhìn về phía hẳn chào một cái, “Tam đệ trở về?” Tu Hồng Miễn làm như không ngờ tới nàng sẽ trở về.

Nàng gật đầu một cái, cảm giác thân thể không tử chủ mà run lên, cố gắng làm công tác tư tưởng ở trong lòng: hẳn không thể nào biết là của nàng, đối với hẳn chuyện này nhất định chỉ là một khúc nhạc đệm, hẳn chắc chắn sẽ không nhớ. Sẽ không nói ra đâu.

“Thế lúc trên đường trở về Tam đệ có nhìn thấy ai không?”

Thân thể của nàng chấn động, thật là không muốn cái gì đến thì nó lại đến, “À? Đệ không thấy ai cả!”

Hắn cũng không nói đến đề tài này nữa, “Lần này Tam đệ trở về, có thu hoạch gì không?”

Nàng chột nhú mày, “Huynh có gì cứ nói?”

Đi vào lều của hẳn, nàng đem bản đồ chiến lược của Hoa Dư đưa cho hẳn, “Đây là bản vẽ chúng đệ tốn rất nhiều thời gian và công sức mới vẽ xong, cô nương này thật không đơn giản, suy nghĩ rất linh hoạt làm cho đệ cảm thấy không bằng a!”

“Cô nương?” Tu Hồng Miễn chau mày, “Đệ có bức họa này từ đâu?”

“Đương nhiên là ở trên người Hoa Dư, nếu không huynh cho là đệ sẽ ngốc đến nỗi tin tưởng người khác cho đệ đồ vật gì đó hay sao?”

Thiện Xá miệng há thật to, “Đệ nói Hoa Dư là nữ nhân?”

“Không phải sao?” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của bọn họ, nàng nghĩ chắc là nàng đã hiểu lầm điều gì đó.

Tu Hồng Miễn bày ra vẻ mặt ghét bỏ nhìn Hạ Phù Dung, “Đi ẩn núp hơn một tháng, đối phương là nam hay nữ cũng không biết?”

Hạ Phù Dung á khẩu không trả lời được, Hoa Dư là nữ nhân sao? ! Lúc ấy nghe giọng của rất thô, nàng cho là giọng nói của hắn là trung tính; hắn rất cao lớn, nàng cho là hắn so với các cô nương bình thường lớn hơn một chút; hành động của hắn rất không giống như của các nữ hài tử khác, nàng cho hắn là Nữ Trung Hào Kiệt. Thì ra nàng bị ẩn tượng ban đầu làm chủ a, lúc nàng nghe đến cái tên Hoa Dư này liền nghĩ hắn là một cô nương.

Tu Hồng Miễn nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của Hạ Phù Dung, có chút hoài nghi hỏi Thiện Xá, “Người nói xem rốt cuộc hắn ta có biết ai là Hoa Dư hay không?”

“Này! Người đừng quá đáng như vậy có được không! Vẻ ngoài của hắn rất giống con gái, cộng thêm tên của hắn, tất nhiên sẽ làm cho người ta hiểu lầm á!” Nàng rất không phục nói.

“Con gái? Đúng rồi, các người nói xem ở xung quanh đây có thể nào có con gái xuất hiện hay không?” Tu Hồng Miễn làm như nghĩ tới điều gì hỏi.

Hạ Phù Dung thật sự là muốn tát một cái vào miệng của mình, tại sao lại đem câu chuyện kéo về đề tài này nữa a!

Thiện Xá lắc đầu một cái, “Không thể nào, nơi núi rừng hoang vắng này, cho dù có người, thì cũng đã rời đi khi nghe nơi này có chiến loạn xảy ra rồi, làm sao có con gái.”

Hạ Phù Dung vội vàng nói phụ họa, “Đúng đó, trên đường đệ trở về ngay cả một con thú đệ cũng không thấy.”

Khóe miệng Tu Hồng Miễn khê cong, nở nụ cười rất có thâm ý, “Tối nay ta đã gặp được.”

Vẻ mặt Thiện Xá tỏ ra có chút không thể tin được, “Không thể nào, ngài xác định ngài không nhìn lầm?”

“Ta cũng nghĩ rằng đó chỉ là một giấc mộng xinh đẹp, nhưng mà ta lại lượm được thứ này dưới dấu chân của nàng.”

Đôi mắt của nàng bỗng trợn to, đây không phải là ngọc bội khi nàng đảm nhiệm chức Phó tướng sao! Nhất định là nàng làm rớt lúc ôm lấy quần áo, nàng lên ngắt mình một cái, tại sao nàng có thể ngốc đến nỗi làm rơi đồ để cho Tu Hồng Miễn nhặt được! Khứu giác của hắn nhạy bén như sói, sợ rằng sẽ rất nhanh chóng ngửi ra được mùi vị của nàng.

Thiện Xá đem ngọc bội cầm trong tay, lại đột nhiên hét to lên, “Địa tàng noãn ngọc!”

Nhìn vẻ mặt của hắn, chỉ sợ lai lịch của ngọc này không nhỏ, “Ngọc này rất quý sao?”

80. Chương 80

Câu hỏi của nàng nhận được hai luồng ánh mắt khinh bỉ bay tới, “Ngọc bội này là Địa Tàng Noãn Ngọc ngàn năm điều khắc mà thành, nếu có nó trong tay, thân thể sẽ được bảo vệ, có tác dụng như các loại thần đan diệu dược! Cả một khối ngọc chỉ khắc được một cặp ngọc bội, lúc ấy mọi người khắp thiên hạ đều điên cuồng tìm kiếm để có được chúng, nhưng trong thời buổi loạn lạc chúng đã bị đánh cắp, một miếng thì rơi vào tay hoàng đế, miếng còn lại không biết đi về đâu. Trừ tin tức miếng ngọc kia ra, tin tức về miếng ngọc còn lại cho đến giờ vẫn không ai biết, sao có thể dùng tiền bạc để so sánh?”

“Trong tay hoàng đế có miếng ngọc bội như thế này? Vậy sao các huynh không ai đi tranh giành để có được nó?”

Thiện Xá khê mỉm cười, “Cần gì phải giành chứ? Nó hiện tại đang được giắt ở bên hông của hoàng đế chúng ta.”

Hạ Phù Dung nhìn miếng ngọc ở bên hông Tu Hồng Miễn, đúng là giống với miếng ngọc của nàng như đúc. Nàng cảm thấy có chút khó hiểu, theo như những gì Thiện Xá nói, một miếng ngọc khác ở trong tay vua nước kiến sở. Nhưng tại sao miếng ngọc này lại ở trong tay Nguyên phó tướng? Theo lý, vật quan trọng

như vậy không phải ở trong tay hoàng đế hay sao? Nếu tên Nguyên phó tướng này kiêu căng ngạo mạn hống hách không coi ai ra gì như thế, xem ra lai lịch của hắn không nhỏ a, khó trách lúc nào hắn cũng bày ra vẻ mặt coi thường nàng.

Tu Hồng Miễn lấy ngọc từ trong tay Thiện Xá về, “Đệ nói thử xem đây không phải là sự sắp đặt của ông trời thì là gì chứ?”

Thiện Xá nhìn động tác của Tu Hồng Miễn, “Ngài động lòng với nàng ta?”

Tu Hồng Miễn nhú mày, không trả lời.

“Có lẽ trời cao còn sắp đặt những thứ khác kèm theo cũng không chừng? Ví dụ như nàng ta là gián điệp của nước khác sai tới đây? Lúc này đang trong giai đoạn hiểm nghèo, không thể coi thường a!” Nàng nhanh chóng dội cho Tu Hồng Miễn một thau nước lạnh, đùa gì chứ, nếu hắn vẫn muốn điều tra chuyện về nàng, chỉ sợ sau này lúc nàng muốn rời đi sẽ không dễ dàng gì.

Thau nước lạnh này quả thật đủ lạnh, làm cho Tu Hồng Miễn phải bày ra vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Hạ Phù Dung, “Chỉ cần nàng ở trên thế gian này, trăm nhất định có thể tìm được nàng!” Nói tới chỗ này, hắn giống như nhớ ra cái gì, “Hình như bên cạnh nàng có con vật gì đó, ban đêm ta nhìn không rõ lắm, hình như con vật đó có bộ lông màu bạc.”

Tu Hồng Miễn nói xong cùng Thiện Xá trao đổi ánh mắt, động vật có thể thường lui tới ở chung quanh đây cũng chỉ có. . . . “Yêu hồ!”

*Yêu hồ: con cáo thành tinh

Thiện Xá có chút nghi ngờ hỏi, “Đại ca, không phải là huynh gặp phải yêu ma quỷ quái gì chứ?”

Tu Hồng Miễn khê cong khóe miệng, nhìn ngắm miếng ngọc trong tay nói, “Cho dù nàng là yêu quái, trăm cũng nhất định phải thuần phục được nàng!”

Trong lòng Hạ Phù Dung chấn động, suýt nữa đứng không vững, cái tên Tu Hồng Miễn này cũng quá nhàm chán đi! Chỉ là một cô nương trong lúc vô tình gặp phải vậy mà phải tìm cho bằng được, thật chẳng ra làm sao cả?

“Đúng rồi, đại ca, trong lúc đệ không có ở đây, có chuyện gì xảy ra hay không?”

Hạ Phù Dung âm thầm thay đổi đề tài, hai người nam nhân đồng thời bắt đầu nhớ lại tình huống đã xảy ra.

“Không có việc gì, chẳng qua là cảm thấy kỳ lạ, tại sao mỗi lần đệ truyền tin đều phải truyền hai phần, một phần thì không rõ ràng, một phần thì chỉ tiết tĩ mĩ, chữ viết cũng không giống. Chẳng lẽ vì muốn che giấu tai mắt?”

Quả nhiên! Xem ra còn có rất nhiều bí mật đây. “Chỉ sợ có người nóng lòng hơn chúng ta đấy.”

Nghe xong lời Hạ Phù Dung..., Tu Hồng Miễn cùng Thiện Xá đồng thời nhú mày.

Hạ Phù Dung nằm ở trên đệm, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra. Xem ra phía sau của cuộc chiến tranh này là một đại âm mưu đấy. Sau khi nàng gửi tin cho Tu Hồng Miễn, có người mượn danh nghĩa của nàng đưa tin cho bọn hắn, nếu như thế chắc hẳn bọn chúng đã sắp xếp người ẩn núp trong quân doanh của hoàng đế, hắn không gặp được bồ câu đưa tin của nàng trở về, liền tạo lá thư giả giao cho Tu Hồng Miễn, nhưng hắn lại không biết được bồ câu đưa thư của nàng đã chết, nên nàng đành để cho con bộ ngựa đưa tin. Người này là ai? Hắn rốt cuộc muốn lấy cái gì? Hay là. . . .

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của binh sĩ, canh ba nửa đêm Tu Hồng Miễn gọi nàng tới để làm gì?

Mới vừa đứng dậy, nàng cảm giác có chỗ kì lạ. Giọng nói!

Giọng nói này nàng chưa từng nghe qua bao giờ. Nàng nhướn mày, xem ra vị đại nhân quỷ quái này tìm nàng có việc a.

Hạ Phù Dung mới vừa bước ra cửa, chỉ cảm thấy một cơn gió lướt trên đầu, một cái túi màu đen chụp lên đầu nàng, nàng giả bộ giãy giụa một chút. Nàng cảm giác bị dẫn đi, muốn giết nàng sao?

“Dừng tay!” Một tiếng quát to truyền đến, nàng chỉ cảm thấy bên ngoài vang lên tiếng binh đao chạm nhau, chỉ một lát sau, người tới càng nhiều, nàng được người nào đó cứu. Trong lòng nàng thở dài một cái, thiếu chút nữa là có thể biết được ai là nội gián a.

Hạ Phù Dung nhanh chóng lột cái túi ra khỏi đầu, chỉ thấy Thiện Xá đang bảo vệ nàng, Tu Hồng Miễn đứng ở cách đó không xa, trong mắt hai người bọn họ lại có sự thất vọng, xem ra bọn họ cũng có suy nghĩ giống nàng, cố ý làm cho tên nội gián kia đến gần nàng hơn thôi.

81. Chương 81: Chương 81

Tuy trong lòng Hạ Phù Dung rất thất vọng nhưng ngoài mặt vẫn phải tiếp tục diễn, lần này bắt nàng chỉ là một tên lính, hẳn ta chính là Đại Cá Tử lúc trước đã từng giúp đỡ nàng, quan hệ cũng rất tốt, hẳn được thăng chức làm đội trưởng. Nhìn vẻ mặt vui mừng của hắn, đối với Hạ Phù Dung cùng đám người Tu Hồng Miễn có vẻ không thích hợp cho lắm.

Đi vào lều của Tu Hồng Miễn, trên gương mặt cả ba người đều hiện lên sự chán nản thất vọng, thiếu chút nữa là mọi chuyện đều hỏng hết!

“Các người nói nếu như ta phải người đến Quỷ Sơn, có thể tìm được nàng hay không?”

Những lời của Tu Hồng Miễn vừa nói ra, Hạ Phù Dung cùng Thiện Xá đều kinh ngạc, đã đến lúc nào rồi, hẳn ta còn suy nghĩ về chuyện kia?!

“Đại ca, không phải là đệ nói đại ca, trên đầu chữ sắc có con dao a!” Hạ Phù Dung muốn làm cho Tu Hồng Miễn đánh mất cái ý niệm này trong đầu.

Hắn híp mắt, trừng mắt uy hiếp nhìn Hạ Phù Dung, làm cho cả người nàng run lên. Ánh mắt của hắn, so với a ô còn đáng sợ hơn!

“Ta muốn làm chuyện gì, chẳng lẽ còn phải nhờ người đến dạy ta?”

Cái gì? !Cái người này cũng thật là quá quắt! “Chẳng qua là ta muốn nhắc nhở người một chút! Người có biết, người dân hiền sở đều gọi Hoa Dư là Tướng quân, Hoa Dư lại đối xử với toàn bộ tướng sĩ như là người nhà, đây mới thực sự là Quân Vương tài đức sáng suốt!”

Những lời của Hạ Phù Dung vừa nói đã chọc giận Tu Hồng Miễn, “Ý của ngươi là nói trẫm không phải là một Quân Vương tài đức sáng suốt?!” Trong lời nói của hắn mang theo sự uy hiếp mạnh mẽ, giọng nói chứa đựng sự uy hiếp ấy càng ngày càng đến gần cho đến khi đã ở trước mắt của Hạ Phù Dung. Tim của nàng đập dữ dội, từ trước đến nay tim của nàng chưa từng đập nhanh đến như vậy, Tu Hồng Miễn này, ở khoảng cách gần sao nàng nhìn hắn lại thấy đẹp trai đến chết người thế không biết!

Hắn vươn tay, dùng sức捏 mặt của Hạ Phù Dung, “Chuyện của Trẫm, người tốt nhất đừng có can dự vào!”

Hạ Phù Dung đau đến ứa nước mắt, hắn dùng sức rất lớn mà捏 mặt của nàng, nàng cố gắng giãy thoát khỏi tay của hắn, liền nhanh chóng chạy ra khỏi lều.

Thiện Xá ở một bên cũng không biết nên nói cái gì, Tam đệ này lá gan cũng rất lớn rồi, lúc này mặc dù đã xưng hô với nhau là huynh đệ, nhưng dù sao đại ca cũng là Hoàng đế, tôn nghiêm của hoàng thượng chẳng lẽ để cho người nào đe dọa cũng được sao?

Cánh tay của Tu Hồng Miễn sau khi Hạ Phù Dung rời khỏi vẫn không nhúc nhích vẫn giữ nguyên tư thế trước khi nàng rời đi, cảm giác này.

Hạ Phù Dung chạy trở về lều của nàng, có chút uất ức ngồi ở trên nệm, a ô chẳng biết từ đâu chạy tới, nhảy vào trong lòng của nàng.

Cái tên Tu Hồng Miễn này cũng quá độc tài! Không coi lời khuyên của người khác ra gì, nàng nói những lời đó là vì muốn tốt cho hắn, nhìn thấy Hoa Dư đối đãi với binh lính của hắn như vậy, có thể làm tăng sức mạnh của quân đội rất lớn. Còn cái tên Tu Hồng Miễn này đến muộn lại bày ra vẻ mặt Hoàng đế, nhìn cũng làm người ta khó chịu!

A ô thấy tâm tình của Hạ Phù Dung không vui, nhanh chóng chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau, đã kéo một con dê to lớn vào lều. Hạ Phù Dung nhìn thân thể nhỏ nhỏ của a ô thật chẳng biết làm sao, lôi một con dê to lớn lại béo thể kia nhưng cái tên này lại không cố hết sức!

Nó kéo con dê vào trong lều, liền hả hê nhe răng, ngồi dưới đất đem chân trước ôm lấy đầu, cái đuôi càng không ngừng phe phẩy. Động tác này rất là dễ thương, giống như là mắc cỡ đang chờ đợi lời khen của nàng.

Hạ Phù Dung nhìn cẩn thận đầu con dê kia, nó đã bị độc của a ô giết chết, cũng giống với các con dê khác mà thôi.

Hạ Phù Dung nhìn a ô có chút khó xử, “A ô, ta cũng rất muốn khen ngươi, nhưng ta thật sự không biết ngươi kéo một con dê vào đây thì có cái gì hay mà ta phải khen ngươi.”

A ô nghe những lời của Hạ Phù Dung nói..., động tác phe phẩy đột nhiên cứng đờ, động tác dừng lại ở đó, chân trước vẫn ôm lấy đầu, nhưng hình như đã không còn vui vẻ.

“Được rồi được rồi, a ô của chúng ta thật sự rất giỏi, cái đầu dê này, tốt!” Hạ Phù Dung nói xong lại còn vỗ tay như trống, thật sự là nàng không tìm được có cái gì hay mà khen nhưng dù sao cũng phải khen vài lời mới được.

Nó lại bắt đầu đung đưa như bông bênh vào cảnh tiên, Hạ Phù Dung thật chẳng biết phải làm gì với cái vật nhỏ khi ra tay thì đáng sợ, nhưng đôi lúc lại có những hành động hết sức dễ thương này. Chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng ầm ĩ, “Con dê của ta chạy đâu mất rồi có ai thấy đâu không, nó là bữa ăn tối ị người ngày mai đấy!” “Ta không thấy.” “Ta không biết.”

Hạ Phù Dung híp híp mắt, ánh mắt tràn ngập sự nguy hiểm nhìn a ô. Hình như cảm nhận cơn giận của Hạ Phù Dung, a ô còn đang ở đằng kia của lều mắc cỡ đung đưa thân mình trái phải, lập tức tròn tròn cặp mắt, đôi mắt chớp chớp tỏ ra vô tội nhìn nàng, hình như biết mình lại gây ra họa nữa.

“Pằng!” “Ồ ~!”

“A ô đáng chết, cả ngày lẫn đêm chỉ biết gây họa! Còn không mau kéo con dê này về đi ! !”

82. Chương 82

Sáng hôm sau khi Hạ Phù Dung vừa tỉnh dậy liền nghe nói Tu Hồng Miễn tìm nàng, làm cho nàng đi vào lều của hắn có chút thấp tha thấp thỏm.

“Hôm nay trẫm nghe nói cả một con dê nướng dành cho bữa ăn tối bị một con vật cắn chết, hơn nữa còn vật đó lại là yêu hồ đấy.”

Đột nhiên Tu Hồng Miễn nói chuyện này với Hạ Phù Dung làm cho nàng có chút lo lắng, tại sao hắn lại nói chuyện này với nàng? Chẳng lẽ hắn phát hiện được cái gì? “À? Thật sao? Nơi này cách Quỷ Sơn rất xa mà.”

Khóe miệng Tu Hồng Miễn nhếch lên, “Đúng vậy, đệ nói thử xem tại sao ở nơi này lại xuất hiện dấu chân của yêu hồ?”

“Chẳng lẽ cùng với vị nữ tử mà hoàng thượng gặp đêm hôm đó có liên quan?” Hạ Phù Dung tiếp tục mặt dày nói, chỉ cần hắn không cởi hết quần áo của nàng, nàng có chết cũng sẽ không thừa nhận!

Hắn híp híp mắt, “Vậy đệ nói cho trẫm biết, nếu như đệ là một cô gái, thì đệ sẽ trốn ở nơi nào?”

Thấy Hạ Phù Dung không trả lời, hần cười lạnh một cái, làm cho nàng rung mình một cái.

“Chắc Tam đệ đã lâu không được tắm chứ nhỉ? Ngày đó đại ca phát hiện ở chung quanh đây có một cái hồ, không bằng bây giờ chúng ta cùng nhau đi đến đó tắm?” Một lát sau, hần lại nói thêm một câu, “Hay là. . . . Tam đệ đã tắm ở đó rồi?”

“Ha ha, đại ca thật biết nói đùa, đệ làm sao có thể đi tắm ở nơi đó được.” Hạ Phù Dung liếc mắt, “Được thôi, nói thật ra, đệ đã lâu lắm cũng chưa được tắm, nhờ đại ca chăm sóc, tối nay chúng ta cùng nhau đi.” Hạ Phù Dung nở nụ cười xoay người đi ra khỏi lều.

Tu Hồng Miễn thấy Hạ Phù Dung vui vẻ đồng ý, trong lòng lại bắt đầu nổi lên nghi ngờ, chẳng lẽ hần quá đa nghi? Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của hần, cảm giác lần trước tuyệt đối không có sai.

Hạ Phù Dung trở về lều của nàng, nàng giống như kiến bò trên chảo nóng liền nhanh chóng bắt đầu thu dọn đồ đạc, nơi này đã không thể ở lại, nàng muốn chờ sau khi đánh giặc xong sẽ rời đi, xem ra bây giờ không đi không được rồi. Trước đó đồng ý với Tu Hồng Miễn, chỉ là kế hoãn binh, nếu không khi sự việc bị phát hiện nàng cũng không biết sẽ chết như thế nào.

Đem đồ đạc đã thu dọn xong giao cho a ô mang đi trước, nếu khi nàng đi ra lều mà mang theo đồ đạc sẽ bị người khác chú ý. A ô cúp hai lỗ tai lại, vẻ mặt không tình nguyện. Trong lòng Hạ Phù Dung cười trộm, ai bảo chính người lúc trước muốn làm anh hùng, con dê lớn như vậy cũng có thể kéo đi dễ dàng, những thứ này càng thêm tiểu casso rồi. Ủ, xem ra sau này công nhân bốc vác có thể để cho nó làm rồi.

Thấy tình hình bên ngoài vẫn bình thường, trên đỉnh màn Hạ Phù Dung cắt một cái lỗ thật to, đi ra ngoài từ phía trên có vẻ an toàn hơn.

Mới vừa bay ra khỏi lều, chỉ nghe phía dưới chân vang một tiếng thật lớn.

Lều của Hạ Phù Dung trong nháy mắt bị nổ nát bấy!

Hạ Phù Dung ngơ ngác nằm trên vách đá dựng đứng, nếu như nàng không chạy trốn kịp thời, có phải bị nổ chết hay không? !

Mọi người nghe thấy tiếng nổ nhanh chóng chạy đến, thấy cảnh tượng trước mắt đều sợ đến ngây người. Lúc này nàng chỉ nhìn thấy tất cả binh lính chỉ chỉ về phương hướng của nàng, hình như muốn nói nàng may mắn mới thoát khỏi cái chết.

Lều của chủ soái vẫn bình thường không bị hư hại gì, hình như tất cả mọi người đều bị tiếng động làm cho sợ hãi không nhẹ, xem ra thuốc nổ ở chỗ này vẫn không được sử dụng rộng rãi cho lắm.

“Hình như năng lực chạy trốn của người rất vô hạn làm cho trẫm cũng rất bất ngờ.” Tu Hồng Miễn nhìn Hạ Phù Dung nói.

Hạ Phù Dung cười xấu hổ, chạy mau hơn nữa có thể nhanh hơn được thuốc nổ sao? Nếu không phải là nàng thoát được nhanh, chỉ sợ đã bị nổ thành tương rồi.

“Người và Y Tháp tộc có quan hệ gì?”

Hạ Phù Dung ngơ ngàng nhìn Tu Hồng Miễn, nàng có thể cùng với bọn họ có quan hệ gì.

“Nếu không thì bọn họ làm sao có thể dùng lê bạo đối phó với người?”

Thì ra nơi này gọi thuốc nổ là lê bạo. Lúc này trong lòng nàng thật rất tức giận, nàng cùng bọn họ không thù không oán, tại sao lại muốn giết nàng? ! Là Y Tháp tộc thật sao? Lần này coi như các người đã đụng tới nàng!

Tu Hồng Miễn thấy nàng tức giận không nói một lời, cũng nhìn ra nàng không muốn tìm hiểu sự việc xảy ra, liền không tiếp tục hỏi nữa.

Trải qua chuyện giết mình vừa rồi, Hạ Phù Dung cảm thấy cả người nóng lên, cái trán đổ mồ hôi hột, nàng lột cái nón xuống lau mồ hôi, trong nháy mắt cảm thấy động tác này không thích hợp. Nếu theo thường ngày, chỉ cần nàng làm động tác này.

Không hồi hận kịp, chỉ thấy bên ngoài lều có một bóng dáng nho nhỏ chạy thẳng về phía nàng.

A ô!

83. Chương 83

Lúc này hối hận đã không còn kịp nữa, chỉ thấy bên ngoài lều có một bóng dáng nho nhỏ hướng chỗ nàng vọt tới

A Hu!

Đầu cảm giác trống trơn, nàng tại sao lại ngu xuẩn đến bây giờ bỏ mũ xuống? Bình thường nàng đều là tại thời điểm không có ai hoặc buồn ngủ sẽ bỏ mũ xuống, sau đó A HU nhất định sẽ xông lại nhảy lên trên đầu nàng. Làm sao lại quên? Tại sao có thể quên! Xem ra hôm nay đúng là ngày chết của nàng.

Trong nháy mắt, chỉ thấy một ánh đao lướt qua. Tu Hồng Miễn!

Hắn đang một đao hướng tới chỗ A Hu.

“A ~! ! !” Hạ Phù Dung kêu to một tiếng.

Đao qua không phát ra hơi thở, trên đất chỉ để lại hai sợi lông của hồ ly, bóng đen đã sớm không thấy tung tích.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, thật may là A Hu không có việc gì.

Tu Hồng Miễn thấy Hạ Phù Dung bị dọa sợ đến trắng cả mặt, thì ra thật sự là mình đa tâm, trước thấy vị nữ tử kia và con Ngân Hồ này ở cùng nhau, cho nên Ngân Hồ là tuyệt đối không tấn công nàng.

Tất cả chỉ xảy ra ở trong nháy mắt, đợi đến mọi người phản ứng kịp, đều thở ra một hơi dài, vừa Trì tướng quân thiếu chút nữa bị yêu hồ tập kích!

“Đệ không sao chứ?”

Xem ra tất cả mọi người lầm tưởng là A Hu vừa nãy định tập kích nàng, như vậy cũng tốt, chính là giải trừ đi sự nghi ngờ của Tu Hồng Miễn đối với nàng, Hạ Phù Dung giả vờ chưa tỉnh hồn lắc đầu một cái.

Tu Hồng Miễn này võ công của quả thực là sâu không lường được, ngay cả A Hu từ trước đến giờ không ai có thể tới gần cũng bị hắn chém xuống, mất mấy cái lông hồ ly, đây là hắn vẫn không có phòng bị mà tấn công, người này thật sự làm nàng có chút sợ hãi, xem ra có lẽ vẫn là cách xa hắn cho thỏa đáng.

“Nếu lều của tam đệ bị hủy rồi, liền tạm thời ở cùng ta đi, ta sẽ tìm người nghiêm tra chuyện này.” Tu Hồng Miễn lại nhìn mọi người một chút, “Nếu như không có chuyện gì, mọi người hãy về đi thôi.”

Lông mày Hạ Phù Dung run lên, Tu Hồng Miễn, hắn là khắc tinh của nàng sao! vừa mới suy nghĩ cách xa hắn đã nói.

Tu Hồng Miễn cởi sạch áo ngoài, nằm ở trên giường. Hạ Phù Dung vì để biểu hiện mình “Trong sạch”, cũng cởi ra áo ngoài không cổ kị chút nào mà nằm ở bên cạnh hắn. Kể từ sau “sự kiện của yêu hồ”, Hạ Phù Dung buộc lại rất nghiêm cẩn (ngghêm ngặt, cẩn thận) rồi, cộng thêm áo sơ mi bên trong còn cẩn thận mặc thêm một cái áo nữa, cho nên cần bản là không cần lo lắng sẽ bị nhìn ra.

Nhìn Tu Hồng MIỄN trên giường một chút, người này cũng quá ích kỷ đi! Nói thế nào nàng so với hắn cũng là người gầy yếu! Tại sao chính hắn ngủ bên trong để cho nàng ngủ bên ngoài? Hơn nữa một mình hắn còn chiếm hơn phân nửa cái giường!

Cố gắng thở bình thường áp chế bất mãn của mình, ai bảo người ta là Hoàng đế đây? Hơn nữa nàng hiện tại chỉ là chấp nhận cùng hắn ngủ chung một cái giường mà thôi, có thể qua loa qua coi như xong, chọc vào rắc rối chỉ có thể là gây bất lợi cho nàng.

Ở trên giường bị quăng xuống đất 7 lần, Hạ Phù Dung rốt cuộc nổi cáu!

“Tu Hồng Miễn! Cái người ích kỷ này! Rốt cuộc huynh không muốn chừa chỗ cho ta ngủ hả!”

Tu Hồng Miễn làm như bất mãn khi bị gọi tỉnh, “Không thích thì xuống đất ngủ! Vóc dáng to như hạt vừng mà còn muốn chiếm cả cái giường hay sao?”

Cái gì? Hạ Phù Dung nàng đây gọi nhỏ nhắn có được hay không? “Làm ơn! Đại ca, huynh xem một chút chỗ huynh mới cho ta? Coi như không muốn cho ta ở lâu, ít nhất huynh cũng nên để cho đệ ngủ bên trong a! Thật là không có phong độ!”

Hắn khó chịu từ trên giường ngồi dậy, “Ta ngủ bên ngoài? Ngộ nhờ ta té xuống thì làm thế nào.”

“Đệ đều từ trên giường rút xuống lần thứ bảy! Để cho đệ ngủ bên trong một cái sẽ chết hả!”

“Không cho.” Tu Hồng Miễn làm như lười phải cùng nàng dây dưa, bỏ lại hai chữ liền nằm xuống thở to mà ngủ.

“Cái người này đầu chỉ dài bốn chi không dài đại não heo! Tránh ra! !” Hạ Phù Dung gầm lên giận dữ, trực tiếp nhảy lên trên giường, hướng đến chỗ giường ở sát vách giường nằm xuống. Hạ Phù Dung vừa nằm một cái, Tu Hồng Miễn liền bị đẩy ra bên ngoài.

Hắn giận dữ, “Cái người này thật không biết điều gì cả! Giữ lại chỗ cho người cũng không tệ rồi, còn dám bắt bẻ!” Nói xong, một tay đem Hạ Phù Dung từ trên giường ném ra ngoài, trước mắt của nàng đầy sao.

Hạ Phù Dung lắc đầu cho bớt choáng váng, không phục xông lên trên giường, hắn vừa thấy liền lập tức dời đến góc tường, không cho nàng kê hở để có cơ hội chen vào. Hạ Phù Dung thật muốn khóc rồi, thật chưa từng thấy qua nam nhân vừa ích kỷ lại gây thơ như vậy! Nhưng tính cách của nàng lại không chịu thua, đêm nay nàng phải ngủ bên trong!

Biết rõ không có khe hở, Hạ Phù Dung vẫn hướng nơi đó nằm xuống, trực tiếp nằm lên trên người của Tu Hồng Miễn, hắn gầm lên giận dữ, “Lập tức lăn xuống cho trẫm!” Vừa nói vừa đem Hạ Phù Dung lôi ra ngoài. Hạ Phù Dung thà chết kéo lấy y phục của hắn.

“Lập tức buông ra cho trẫm!”

“Chết cũng không buông!”

84. Chương 84

Hai người họ nàng đang ở bên trong xô xát, bên ngoài truyền đến một hồi tiếng vang, “Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hạ Phù Dung và Tu Hồng Miễn đồng thời sững sờ, động tác cũng như ngừng lại nơi đó.

Mới vừa chỉ lo giận dữ rồi, thế nhưng nàng lại quên hắn là vua của một nước, đừng nói để cho nàng ngủ, chính là để cho nàng chết cũng không có người dám nói một chữ không.

“Không có việc gì! Các người đi xuống đi!”

Hạ Phù Dung quay đầu nhìn về phía Tu Hồng Miễn, không ngờ hắn còn chút nghĩa khí, vậy mà không có quan báo thù (lấy việc công để trả thù cá nhân).

Hắn khẽ nhíu lông mày, “Nhìn cái gì vậy? Đệ cho trẫm là loại người cậy quyền mà ức hiếp người sao?” Hắn cười lạnh, “Chỉ với vóc dáng to bằng hạt vừng của đệ, chỉ một mình ta là đủ rồi!”

Ta nhường mày, “Hừ, có gan thì huynh đừng dùng võ công, chúng ta so tài bằng bản lĩnh thực sự!”

Ngày hôm sau, hoàng thượng lần đầu tiên dậy trễ rồi.

Tối hôm qua cùng Tu Hồng Miến cãi cả đêm, Hạ Phù Dung mang theo một đôi mắt gấu mèo 0.0 nhìn mọi người luyện binh xong. Căn cứ theo bình thường, tướng quân ăn trưa là do chuyên gia đưa đến lều trong doanh , nói như vậy. Nàng còn muốn Tu Hồng Miến đến nơi nào ăn cơm đây?

Mặc dù rất không tình nguyện, nhưng Hạ Phù Dung nàng thế nào cũng sẽ không tức giận cùng bao tử của nàng.

Vừa vào cửa, Thiện Xá hiện vẫn còn ở đây. Hạ Phù Dung và Tu Hồng Miến trong lúc vô tình nhìn thẳng vào mắt nhau, hai bên đều trong cùng một lúc xoay đầu ra hướng khác.

Thiện Xá hình như nhìn ra cái gì, “Thế nào, ngày hôm qua ngủ không được ngon giấc?”

“Không có.” Hạ Phù Dung và Tu Hồng Miến đồng thời đáp.

Thiện Xá có phần không hiểu, “Bình thường Tam đệ ngươi không phải là cùng đại ca thân cận nhất sao? Thế nào hiện tại có gần gũi chung sống , ngược lại trở nên giống như kẻ thù?”

“Cùng ta thân cận nhất? Loại người không biết lớn nhỏ này, ta mới khinh thường muốn hấn thân cận đấy.” Tu Hồng Miến lộ ra một bộ mặt rất ghét bỏ.

Hạ Phù Dung lập tức bị chọc giận rồi, “Huynh còn khinh thường? Ta mới là xui xẻo tám đời gặp phải cái người ích kỷ như huynh! Loại người như huynh chỉ thích hợp giữ vững khoảng cách xa mà thôi, chỉ cần vừa cùng huynh có một chút thâm giao sẽ phát hiện huynh toàn thân đều là tật xấu, ích kỷ hẹp hòi còn tâm địa hẹp hòi, quả thực là cái gì cũng sai!”

Hắn tức giận nhìn chằm chằm nàng, “Ngươi lại dám nói trăm cái gì cũng sai?”

Hạ Phù Dung cũng trợn mắt nhìn hắn, “Ta liền nói rồi, như thế nào! Chớ vừa có chuyện gì cũng đem đáng về hoàng đế của huynh bày ra, thật là ngậy thơ!”

Hắn hình như bị tức gần chết, “Ngươi nói ta ngậy thơ? Cái người to bằng hạt vừng này, Tiểu Đậu Tử, có tin hay không ta một quyền đánh ngươi thành vừng bã đậu?”

“Huynh nói cái gì? ! Có gan thì huynh đánh đi!”

“Ngươi cho là ta không dám sao!”

“Được rồi được rồi! Các ngươi không cần sảo âm ỹ nữa, trước kia không phải rất tốt hay sao, như thế nào bây giờ lại biến thành như vậy, chúng ta là anh em, cũng không phải là kẻ thù.” Thiện Xá có chút không thích ứng biến hóa của hai người kia.

“Huynh đệ? !” Hai người bọn họ đồng thời một tràng thốt lên.

“Bắt đầu từ hôm nay, Tô trì ngươi không còn là huynh đệ của ta nữa rồi, ta không có huynh đệ không biết lớn nhỏ này!”

“Ta mới không cần làm huynh đệ cùng ngươi đâu, người đâu mà cuồng vọng tự cao tự đại!”

Thiện Xá ở trong này thật sự là ăn không vô nữa, “Các ngươi muốn âm ỹ thì chậm chậm âm ỹ đi, ta đi ra ngoài ăn.”

“Không được!”

“Không được!”

Thiện Xá vẻ mặt bất đắc dĩ, này cùng hắn có quan hệ gì à? Chẳng lẽ bọn họ gây gỗ cũng còn muốn một người đứng nghe?

Buổi chiều vẫn như cũ nhìn bọn họ luyện binh, đột nhiên một bóng dáng nhỏ quen thuộc chợt lóe lên.

A Hu?

Từ chuyện lần trước, nó đã tiếp thu dạy dỗ, không có ở trước người ở đây mà đi ra, nó ban ngày hôm nay lại đến để cho nàng nhìn thấy, chỉ sợ là có chuyện gì thôi.

Hạ Phù Dung liền giả vờ đi tiểu, chạy tới khu rừng trước mặt bên ngoài doanh trại.

AHu từ một bên lao thẳng vào trong ngực nàng, vui mừng hướng khủy tay nàng chui. Rất lâu không có có ôm A Hu rồi sao ~ Hạ Phù Dung cũng vậy vui vẻ vuốt ve nó, “A Hu, người dẫn ta tới có chuyện gì không?”

Thân thể A Hu lập tức một cái, sau nhảy một bước đứng trên mặt đất, chân trước ôm lấy đầu, một chân sau giơ lên thật cao, chỉ dùng một chân sau chạm đất, càng không ngừng nhảy.

Hạ Phù Dung có chút vạch đen nhìn tới A Hu trước mặt, động tác của nó thật đúng là tầng tầng lớp lớp, hơn nữa càng ngày càng cao càng khó khăn. Chỉ là ít nhất Hạ Phù Dung có thể biết nó đang chờ nàng khích lệ, Hạ Phù Dung liền một phen chặn lại ôm lấy A Hu, “A Hu tốt ngoan a ~ thật thông minh ~ thật là giỏi ~” mặc dù hoàn toàn không biết nó có cái gì đáng giá khích lệ .

Nó vui vẻ đến lộ ra một hàng hàm răng, bộ Dáng tức cười chọc cho Hạ Phù Dung cười phá lên, nó học cười ở nhân loại chúng ta ư!

Chỉ nghe nó kêu một tiếng, con kia mập Đường Lang xuất hiện, trên móng trước có để một phong thơ.

Hạ Phù Dung mở ra xem, lại là thư trả lời của Hoa Dư đấy! Bởi vì lúc đó trong quân Thánh Dụ cũng có nội gián, cho nên sự tình sẽ không đơn giản, những phân tích trước nàng cung cấp cho Hoa Dư liền có một số chỗ không nhất quán. Hạ Phù Dung sợ sẽ mang cho Hoa Dư những rắc rối không cần thiết, liền cả đêm viết một phong thơ cho hắn, bảo chuyện này cho hắn biết. Chỉ là Hoa Dư này cũng quá cường hân đi, không chỉ có thể nhận được “Sứ giả truyền tin” của nàng, còn có thể khiến nó mang thơ hồi âm về!

Hạ Phù Dung vỗ vỗ cái đầu nhỏ của A Hu, tiểu ngu ngốc này cùng loài người chúng ta suy tư Logic là ngược. Chúng ta đều là khích lệ sau khi nó làm chuyện tốt, nó là trước phải khích lệ sau mới báo cho cho ta biết nó làm chuyện gì.

Hạ Phù Dung đang đứng dậy chuẩn bị trở về quân doanh, chợt nghe trên cây một tia tiếng lá cây vang, sau đó liền khôi phục lại yên tĩnh. Lúc này không gió, người nào?

85. Chương 85

Nhìn chung quanh, lúc này không gió, người nào?

Võ công cao như thế, chẳng lẽ là Tu Hồng Miễn? Nhìn A Hu trong tay một chút, nếu như thực là hắn đại sự không ổn rồi.

Hạ Phù Dung mau chóng rời khỏi nơi này, nếu quả thật là hắn, tại sao mới vừa không vạch trần nàng?

“Nhị ca!” Hạ Phù Dung xa xa thấy Thiện Xá đang ở chỗ chỉ huy luyện binh.

Hắn ý bảo binh lính tiếp tục, liền đi tới đây, “Thế nào?”

“Đại ca đâu?”

“Đại ca? Vừa rồi không phải còn ở chỗ này à.” Thiện Xá nói xong liếc nhìn chung quanh, trong lòng Hạ Phù Dung trầm xuống, chết chắc, nhất định là hắn! Hiện tại không chạy thì đợi đến bao giờ?

“Nhị ca, đệ bị đau bụng, đệ đi đại tiện một chút.” Nói xong Hạ Phù Dung liền hướng rừng cây chạy đi, dĩ nhiên, đây nhất định là có đi không trở lại. Gấp lại sau, quân doanh.

“Đại ca! Huynh đi nơi nào rồi hả, Tam đệ vừa rồi còn đang tìm huynh.”

Hạ Phù Dung bước ra một nửa chân như ngừng lại nơi đó, hắn thế nào sớm như vậy đã trở lại rồi hả ?

“Đừng hỏi, đệ và Tam đệ lập tức đến lều của ta, ta mới vừa hiện tung tích của Y Thập tộc .”

Hạ Phù Dung quay đầu nhìn Tu Hồng Miễn một chút, vừa nãy người kia không phải hắn!

“Chuyện gì xảy ra à?” Vừa vào lều, Thiện Xá liền hỏi. Hạ Phù Dung cũng nhìn chăm chăm vào Tu Hồng Miễn, muốn biết rốt cục đã phát sinh cái gì.

“Vừa rồi khi ta đứng xem các người luyện binh, cái cây trước mặt có lá cây bông nhúc nhích, bốn phía không có gió, ta liền đuổi theo, nhưng phát hiện không có bóng người, chỉ để lại cái này.” Tu Hồng Miển nói xong đưa cái gì đó trong tay ra .

Hạ Phù Dung vừa nhìn, “Lê bạo!”

Tu Hồng Miển và Thiện Xá đều kỳ quái nhìn về phía nàng, “Đệ biết?”

Hạ Phù Dung sững sờ, “A, là a, cái đó và cái phát hiện được khi lều của ta nổ tung giống nhau như đúc.”

Hai người họ gật gật đầu, “Nghe nói lê bạo chỉ cần chạm đất sẽ gặp nổ, nhưng là vì sao hắn muốn đặt nó đến trên cây?”

Hai người đang nghi ngờ, Hạ Phù Dung lại vô cùng sáng tỏ, hắn là nghĩ muốn nổ chết nàng, bởi vì lúc ấy nàng đang dưới tàng cây, nhưng chẳng biết tại sao lại đột nhiên thu tay lại, cũng chính là lúc vừa thu tay lại khiến cho bọn họ phát hiện tung tích của hắn, liền trốn thoát. Nếu như mà nàng không có đoán sai, thời điểm khi Tu Hồng Miển chạy tới trên ngọn cây kia, nàng vừa mới rời đi.

“Đệ hiểu biết rõ tại sao.”

Tu Hồng Miển và Thiện Xá đều kỳ quái nhìn nàng.

“Hắn là nghĩ muốn nổ chết đệ, bởi vì lúc ấy đệ đang ở nơi đó đi tiểu. Đệ cũng nghe được lá cây bông nhúc nhích, nhưng cũng không thấy có bóng người, cho nên liền lập tức rời đi. Đệ cho rằng lúc đó là đại ca, cho nên trở lại liền hỏi nhị ca.”

Bọn họ đều kinh hãi sững sờ nhìn về hướng nàng, Thiện Xá kỳ khó hiểu hỏi, “Vậy tại sao lúc ấy hắn không có động thủ?”

“Đây cũng chỗ đệ cảm thấy kì quái, không biết lúc ấy xảy ra chuyện gì.”

Tu Hồng Miển có chút hoài nghi nhìn nàng, “Đệ và bọn họ rốt cuộc là có quan hệ gì? Tại sao bọn họ nhất định phải nổ chết đệ?”

Hạ Phù Dung nhún vai một cái, “Đệ cũng rất muốn biết đáp án.”

Tu Hồng Miển suy nghĩ một chút, “Nghe nói Y Tháp tộc đối với việc trừng phạt trong tộc cũng có quy định nghiêm khắc, đối với laoij trừng phạt dùng đến lê bạo ít lại càng ít, có lẽ chúng ta có thể bắt đầu điều tra từ đây.”

Hạ Phù Dung gật đầu một cái, “Đã như vậy, huynh có thể tra được những người đã làm gì để họ phải dùng tới lê bạo để trừng phạt?”

Tu Hồng Miển chột nhứ mày, “Đệ cho là có cái gì là trẫm không tra được hay sao?”

Nàng nhìn không quen nhất cái thái độ kiêu căng ngạo mạn đó, “Huynh lợi hại như thế sao không tra được nữ nhân huynh gặp trong mộng?” Vừa nói xong nàng liền hối hận, thật muốn vả ình một cái, sao lại đáng đánh đòn vậy hả! Rõ ràng không có việc gì rồi, còn phải mình nói ra.

Tu Hồng Miển hình như bị nàng đã kích, “Đó là bởi vì trẫm không có đi tra mà thôi, nếu quả thật đi tra, đệ cho là trẫm sẽ không tra được? Còn nữa, lúc ấy là nàng không biết trẫm là vua của một nước, nếu để cho nàng biết, chỉ sợ sẽ chủ động đưa tới cửa.”

Hạ Phù Dung bĩu môi, thật sự là người tự cao tự đại mà, nàng chính là bởi vì biết hắn là vua của một nước mới trốn đây!

86. Chương 86

Ngày hôm sau, khi mới bước vào lều lớn, Hạ Phù Dung chỉ thấy Tu Hồng Miễn cùng Thiện Xá đều mang vẻ mặt đầy thích thú nhìn nàng, nàng phản xạ có điều kiện lau lau mặt, thấy trên mặt không có dính bụi mả.

“Trẫm đã tra ra bọn họ dùng lê bạo để trừng phạt người nào.”

Hạ Phù Dung nghe giọng điệu nói chuyện của Tu Hồng Miễn thì biết rõ chuyện không có đơn giản như vậy, “Là người nào?”

“Người Y Thập tộc xem hồ ly là nữ thần mà tín ngưỡng, nữ thần trong truyền thuyết của người Y Thập tộc sẽ che chở cho tộc của họ không bị các tộc nhân khác xâm chiếm, vị nữ thần kia chính là hóa thân của yêu hồ. Trung thành, là điều mà bọn hắn coi trọng nhất, cho nên đối đãi với người phản bội, bọn họ cũng có thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, từ từ hành hạ cho đến chết. Nhưng đối với giới Quý tộc trong Y Thập tộc bởi vì linh hồn của bọn họ được nữ thần tinh lọc, cho nên nếu như xuất hiện người phản bội, họ sẽ sử dụng một phương thức giải quyết là lê bạo. Chỉ là nghe nói giới Quý tộc có cuộc sống cực kỳ tốt, cuộc sống giống như nữ thần, hơn nữa tín ngưỡng của bọn họ cũng là sâu nhất, cho nên hầu như chưa từng xuất hiện chuyện phản bội trong giới Quý tộc.”

Giới Quý tộc? Hạ Phù Dung sửng sốt, chẳng lẽ thân thể này cũng thuộc trong giới Quý tộc?

“Người bây giờ còn không chịu nói mình là ai?” Nhìn ánh mắt đầy hoài nghi của Tu Hồng Miễn, Hạ Phù Dung cũng bắt đầu nghi ngờ chính nàng. Bởi vì nàng cũng không thể hiểu được tại sao lại đi vào thân thể này, nàng hoàn toàn không biết rõ ràng chuyện cụ thể của cái thân thể này.

Đột nhiên nghĩ đến chuyện trước kia nàng có nghe thái y nói qua chuyện của Y Thập tộc, nghe nói máu của bọn họ là màu xanh lá cây! Không nghĩ nhiều, Hạ Phù Dung nhanh chóng rút thanh chủy thủ trên người Tu Hồng Miễn, ở trên ngón tay nhẹ nhàng cắt một đường, một vết thương thật sâu nhanh chóng hiện ra, màu máu đỏ tươi nhanh chóng chảy ra. Đang thảm thán cái thanh chủy thủ này sao bén như thế, thì mấy người còn lại cũng đều kinh ngạc, máu của Hạ Phù Dung là màu đỏ, điều đó nói lên nàng không phải là người của Y Thập tộc, càng không thể nào là người của Quý tộc.

“Rốt cuộc chuyện này là sao?” Tu Hồng Miễn không hiểu hỏi.

Nàng còn muốn biết rõ chuyện này là sao nữa đấy, chỉ là khi nàng nghe được Tu Hồng Miễn nhắc tới yêu hồ, chẳng lẽ. Cùng A Hu có liên quan?! Trong lúc tình cờ nàng nhìn thấy Thiện Xá vẫn không có mở miệng, Hạ Phù Dung nhìn hắn, ánh mắt của hắn làm cho nàng cảm thấy rất kì lạ, chẳng lẽ hắn bắt đầu hoài nghi nàng rồi chăng? Tu Hồng Miễn từ phía sau chạy đến cho nên không biết rõ lắm, nhưng Thiện Xá cũng rất hiểu nàng cũng không phải là một binh lính chân chính. Lúc này lại xảy ra chuyện như vậy. Hắn sẽ nói chuyện của nàng ra không?

“Đệ thật sự là không biết.” Hạ Phù Dung trả lời Tu Hồng Miễn, lại dùng ánh mắt vô cùng gay thẳng nhìn Thiện Xá, hy vọng có thể chiếm được sự tin tưởng của hắn.

Thiện Xá không có phản ứng gì, “Vậy sao.” Không phải câu hỏi, thường thường giọng trần thuật lại làm cho nàng càng thêm khẳng định hắn không tin tưởng nàng, hoàn toàn không có.

“Được rồi, người về trước đi, cũng nên ăn cơm.” Tu Hồng Miễn không tiếp tục hỏi.

Chờ cho đến khi Hạ Phù Dung đi ra khỏi lều, Tu Hồng Miễn nhìn bên ngoài lều như có điều suy nghĩ nói: “Có điều tra rõ lai lịch của hắn không?”

Thiện Xá khom người nói, “Trì Tô, hai mươi tuổi, nhà ở lục lý thôn, nhà có bảy người, cha mẹ khỏe mạnh, có ba người huynh một tỷ tỷ, gia cảnh bản hàn, sống bằng nghề nông. Mười sáu tuổi đi lính, được phân ở đội phòng thủ số ba.”

Tu Hồng Miễn nghe xong gật đầu một cái, kỳ lạ, gia thế trong sạch như vậy, tại sao kết thù với người của Y Thập tộc?

Hạ Phù Dung mới từ lều của Tu Hồng Miễn trở về, thấy trên bàn đã bày biện thức ăn, bụng cũng đã đói, hay là trước ăn cơm rồi nói.

Nàng mới cầm chén lên, vô tình phát hiện có tờ giấy dưới đáy chén, ngừng thở, nhẹ nhàng mở tờ giấy, nếu bên trong có độc gì đó, vậy thì nàng chết chắc rồi.

“Trì Tô, hai mươi tuổi, nhà ở lục lý thôn cách Quỷ Sơn không xa.” Hạ Phù Dung xem xong liền nhanh chóng đem đốt, đây không phải là thay nàng tạo thân phận giả sao? Người kia là ai? Tại sao lại có tự tin đem tờ giấy đặt dưới đáy chén?

Nghĩ thật lâu, chợt nhíu mày, xem ra nàng nên đi gặp hắn một lần.

87. Chương 87

Xem ra, nàng nên đi gặp hắn một lần.

Đi vào lều, hắn mới vừa cơm nước xong, nhìn thấy Hạ Phù Dung có chút ngạc nhiên. “Không ngờ đệ nhanh như vậy đã có thể đoán ra là huynh.”

“Trong quân doanh biết thân phận đặc biệt của đệ không có nhiều người, huống chi còn to gan mà đem tờ giấy đặt ở trên bàn trong lều của đệ, chắc là biết Tu Hồng Miên không có ở nơi đó, nếu như thế thì trừ huynh ra còn có thể là ai đây?”

Thiện Xá gật đầu cười, không có trả lời.

“Huynh tại sao phải giúp đệ tạo thân phận giả?”

“Chẳng lẽ đệ muốn hoàng thượng đi điều tra chuyện của đệ? Đệ phải biết rằng hắn đã muốn điều tra chuyện gì đó cho tới bây giờ cũng chưa từng thất bại.” Chỉ là. Hình như chuyện mà gần đây làm cho lần đầu tiên hắn ta thất bại, chính là nữ nhân đó, Tu Hồng Miên nói ở bờ hồ nhìn thấy yêu hồ đi cùng với nữ nhân đó. Mặc dù ngoài mặt hắn nói là không có đi điều tra, nhưng nghe thám tử báo cáo hắn ta vẫn âm thầm phái nhiều người đi điều tra.

Hạ Phù Dung vội vàng phủ nhận, “Dĩ nhiên không ngờ, chỉ là.” Thiện Xá là người có tính tình như thế nào, trong thời gian này nàng cũng hơi hiểu rõ. Hắn đối với bất cứ chuyện gì cũng rất lạnh nhạt, giống như có rất ít chuyện có thể lọt vào mắt của hắn, cho nên nàng sẽ không tự mình cho rằng hắn sẽ thật sự vì nàng mà dám che giấu sự thật trước mặt Tu Hồng Miên, phải biết đây chính là tội khi quân rất lớn.

Thiện Xá rất hiểu Hạ Phù Dung phía sau từ “Chỉ là” còn chưa nói hết ý, nhưng hắn vẫn không dừng ở đề tài này. “Đệ và Y Thập tộc rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Thì ra là hắn đang nghi ngờ điều này, “Đệ thật sự là không biết, hơn nữa đệ tuyệt đối không phải là gian tặc, đệ thê!”

Hắn nghe xong nhíu nhíu mày, “Xem ra lòng người đã không thể tin tưởng nổi nữa rồi, lời thề cũng có thể muốn nói lúc nào là nói.”

Hắn lại còn không tin nàng!

“Một cô gái ở chốn hậu cung như đệ có thể kiên trì ở trong quân doanh này cho đến bây giờ, quả thực đã làm cho huynh vô cùng cảm động, cho nên huynh rất thích đệ, không hy vọng giữa chúng ta sẽ xảy ra chuyện gì không vui.”

Những lời của Thiện Xá không thể nghi ngờ giống như một quả bom tấn, đánh trúng đầu của nàng. Hắn thê nhưng tra ra được!

“Nếu như đệ nói trí nhớ lúc trước của đệ không còn huynh có tin hay không?” Hạ Phù Dung mỉm cười chế nhạo, “Vừa tỉnh lại phát hiện bản thân mình ở trong một phòng nhỏ cũ rách, đệ cái gì cũng không biết, chỉ có thể dựa vào chính bản thân đi từng bước tính từng bước, người bên cạnh cũng không phải đến để giúp đỡ đệ. Nếu so sánh, cuộc sống đơn giản ở trại lính làm cho đệ vui vẻ rất nhiều.”

Hắn nhìn Hạ Phù Dung, đột nhiên gật đầu một cái nói, “Huynh tin tưởng đệ.”

Hạ Phù Dung có chút toan tính, nếu như một người nào đó nói cho nàng biết một chuyện khó tin như vậy, nàng sẽ nghi ngờ, tựa như tiểu Cúc. Đã rất lâu nàng không có liên lạc với Bích Quỳnh, cũng không biết trong cung như thế nào nữa.

“Đệ có nhớ tại sao đệ mất trí nhớ không?”

Hạ Phù Dung lắc đầu một cái.

Thiện Xá cũng cảm thấy câu hỏi của mình có chút buồn cười, “Này, lúc đệ tỉnh lại có phát hiện trên người có thứ gì khác hay không?”

Trong lòng Hạ Phù Dung có chút nghi ngờ, hắn đang suy đoán lung tung? Hay là đã biết điều gì đó?

Giả vờ suy nghĩ như nhớ lại một lát, “Lúc tỉnh lại không phát hiện cái gì khác, nhưng lại cảm thấy hình như đã lâu không có tắm, sau đó liền đi tắm rửa sạch sẽ.”

“Vậy quần áo đâu?”

Những lời này vừa nói ra, trong lòng Hạ Phù Dung liền hiểu rõ, hắn cũng biết có đồ cất giấu trên trang phục của nàng! Nếu không thì đối với người bình thường sẽ không hứng thú với một bộ quần áo của người đã lâu không tắm rửa. “Quần áo thì bỏ chứ sao, rất dơ mà.”

Hạ Phù Dung nói những lời đó kèm theo một chút do dự, nếu như nói sự thật là tiểu Cúc lấy được, chỉ sợ nàng ta lại gặp nhiều tra tấn nữa.

Hắn biết nếu hắn tiếp tục hỏi nữa có chút không thích hợp, cũng không nhiều lời nữa.

Đi ra khỏi lều, trong lòng nàng âm thầm suy đoán, xem ra chuyện này càng ngày càng phức tạp, tại sao Thiện Xá lại biết trên người nàng có đồ? Nói như vậy, Tu Hồng Miễn có biết hay không đây?

88. Chương 88

Thời tiết dần se lạnh, xem ra đã vào thu rồi, Hạ Phù Dung nhớ tới lời hứa hẹn với Nhị tỷ sẽ cùng tỷ ấy nhìn chiếc lá rơi đầu tiên ở phủ Hạ Hách Na vào mùa thu này, xem ra chỉ là hy vọng xa vời. Thời gian càng lâu, những chuyện phiền phức đến với nàng cũng càng nhiều, chẳng biết lúc nào thì đầu phải lia khỏi cổ. Hạ Phù Dung là một người theo chủ nghĩa lười biếng, nàng hi vọng sống một cuộc sống thật yên bình thanh thoi, một cuộc sống không có áp lực và động lực. Nếu nàng muốn sống cuộc sống như vậy, nàng cần phải bỏ đi thân phận lúc này, mặc kệ là dư phi Hạ Hách Na Phù Dung, hay là Trì Tô Tướng quân, cả hai thân phận này cũng không thể cho nàng cuộc sống như nàng mong muốn. Hạ Phù Dung đã chuẩn bị xong, rời đi, mới là kết cục tốt nhất. Nàng không biết bản thân đang do dự cái gì, dự tính tối nay sẽ rời đi, thế nhưng trong lòng lại có chút luyến tiếc.

“Đại ca, huynh ở đây làm gì?” Hạ Phù Dung rời đi có dự tính không mang theo quần áo, nàng chỉ muốn một mình rời khỏi an toàn mà thôi.

“Hoa tướng quân muốn làm bạn với chúng ta.” Tu Hồng Miễn xem thư trong tay, vừa cười vừa nói.

“Hà? Nói như vậy chúng ta cũng không cần đánh giặc nữa sao?”

Tu Hồng Miễn gật đầu một cái.

Xem ra đây là lúc nàng nên rời khỏi.

“Cũng nên điều tra thêm nguyên nhân gây ra cuộc chiến lần này.” Tu Hồng Miễn xem thư, rất thích thú nói.

Chắc trong thư Hoa dư đã nói cho Tu Hồng Miễn biết những điểm nghi ngờ trong cuộc chiến lần này, “Đại ca, nếu chiến sự đã qua, tiểu đệ muốn cáo từ.”

Tu Hồng Miễn cho là bản thân nghe lầm, hẩn nhìn Hạ Phù Dung nhưng không có trả lời.

“Đại ca, trước kia tiểu đệ cho là tâm nguyện của đệ là có thể làm lính, bảo vệ quốc gia. Nhưng bây giờ đệ mới phát hiện bản thân đệ bất hiếu biết bao nhiêu, anh trai mỗi một người đều rời nhà tạo lập sự nghiệp của riêng mình, chỉ để lại cha mẹ già không nơi nương tựa, Trì Tô không cầu giàu có, chỉ cầu mong có thể trở về hiếu kính cha mẹ già.”

Tu Hồng Miễn nghe xong khen ngợi gật gật đầu, “Thời buổi này cha mẹ nào có con trai hiếu thuận giống như tam đệ đã rất hiếm.”

Xem ra bất luận là ở thời đại nào, chữ hiếu vẫn đi đầu.

“Như vậy đi, sau khi trở về đệ có thể tiếp tục làm tướng quân của đệ, cha mẹ của đệ huynh sẽ tìm người thay đệ rước về phủ của đệ.”

Hạ Phù Dung nghe lời khen của Tu Hồng Miễn có chút xấu hổ, “Cảm tạ ý tốt của hoàng thượng, Trì Tô không dám nhận, chỉ là Trì Tô không có mệnh đại Phú, chỉ hy vọng được sống yên bình với cha mẹ là được rồi.”

Hạ Phù Dung đang dây dưa với Tu Hồng Miễn thì ngoài cửa truyền đến âm thanh của binh lính, lại có tin tới.

“Thế nào, chẳng lẽ Hoa tướng quân lại đổi ý?” Hạ Phù Dung có chút khẩn trương nhìn Tu Hồng Miễn.

Tu Hồng Miễn xem xong thư lắc đầu một cái. Trong lòng Hạ Phù Dung lập tức thở dài nhẹ nhõm, chỉ cần hẩn không đổi ý là tốt rồi.

“Chỉ là ở nhà có chút chuyện mà thôi.” Tu Hồng Miễn nói thật nhẹ nhàng, Hạ Phù Dung nghe được trong lòng hoảng sợ. Chuyện nhà? Trong cung lại xảy ra chuyện gì sao? Nàng không dám hỏi Tu Hồng Miễn nhiều, sợ bị hẩn nghi ngờ, nàng sẽ nhanh chóng rời đi, vào lúc này tuyệt đối không thể gây ra sai sót gì.

Hạ Phù Dung bước ra khỏi lều, đang suy nghĩ có nên hành động ngay lúc này hay là chờ đến nửa đêm.

“Tam đệ.”

Hạ Phù Dung ngẩng đầu liền nhìn thấy Thiện Xá.

“Nhị ca.”

Hẩn có chút xúc động gật gật đầu, “Cuối cùng chiến tranh đã chấm dứt.”

“Nhưng mà hình như đại ca không có vui mừng như vậy.” Hạ Phù Dung muốn thử điều tra từ trong miệng Thiện Xá có một chút tin tức nào hay không.

“Làm sao vậy?”

“Không biết, hình như nghe đại ca nói cái gì chuyện nhà gì gì ấy.”

Thiện Xá vừa nghe thì vui vẻ, “Thì ra là chuyện này, chẳng lẽ đệ còn không biết sao? Một phi tử của đại ca mất tích, nghe nói hình như còn mang bệnh điên trong người, đệ nói xem, hoàng cung to như vậy, nàng ta có thể đi nơi nào cơ chứ?” Nói xong còn nhún mày, vẻ mặt thích thú nhìn Hạ Phù Dung.

Mặt Hạ Phù Dung đen lại nhìn chăm chăm Thiện Xá, cái tên Thiện Xá này, bình thường đều mang dáng vẻ không quan tâm bất cứ chuyện gì, sao lúc này lại có bộ dáng vui sướng khi người gặp họa vậy?

“Chuyện của lão bà hẩn có liên quan gì tới đệ? Đệ đã nói rõ với đại ca, đệ sẽ không theo hẩn hồi cung.”

Thiện Xá nghe xong kéo cánh tay của Hạ Phù Dung lại, “Đệ phải đi?”

Hạ Phù Dung gật đầu. Kỳ lạ, nàng muốn đi tại sao hẩn lại có phản ứng mạnh vậy?

89. Chương 89

Hạ Phù Dung có chút nghi ngờ nhìn Thiện Xá, cho dù có biết rõ là nàng muốn đi, hắn cũng không nên có phản ứng lớn vậy chứ?

Thiện Xá hình như cũng biết bản thân hơi khẩn trương thái quá, liền xoay đầu, thấy chung quanh có rất nhiều binh lính đang nhìn về hướng bên này, phải biết rằng hai đại nam nhân mà lôi lôi kéo kéo đều làm cho người khác cảm thấy rất kỳ lạ, đặc biệt là ở trong quân doanh. Hắn buông Hạ Phù Dung ra rồi nói, “Nếu Tam đệ đã quyết định rời đi, vi huynh cũng không tiện nói gì. Nhưng mà sau khi đại ca trở về có thể sẽ mất đi một cánh tay đắc lực đấy.”

Hạ Phù Dung nghi ngờ nhìn hắn, hắn đang nói gì thế?

Hắn tỏ vẻ thờ ơ tiếp tục nói, “Nghe nói trong cung có một vị nương nương mất tích, nếu như nàng ta tự ý mất tích, thì đã phạm phải tội diệt cửu tộc. Đây là một tội lớn. Nghe nói cha nàng còn là Thừa Tướng, ai, đại ca không phải sẽ mất đi một đắc lực cánh tay sao?”

Nhìn hắn tỏ vẻ tiếc hận, giống như một đại thẩm nào đó đang nói chuyện của người khác ở trên đường.

Khẽ nhếch khóe môi cứng ngắc, nói nhỏ tiếng chỉ đủ có nàng và hắn có thể nghe được nói, “Huynh đi nói với đại ca, nhất định phải giữ đệ lại.” Lúc trước là nàng nói với Tu Hồng Miễn nàng muốn đi, hơn nữa còn tỏ ra rất kiên quyết, nếu như đột nhiên đổi ý, chỉ sợ sẽ làm cho hắn nghi ngờ.

Thiện Xá thở dài một hơi, “Huynh và đệ đều là tướng quân, huynh làm sao có thể nói huynh muốn giữ là có thể giữ đệ lại được?”

Hạ Phù Dung nhún mày, “Nhị ca, cầu xin huynh, chuyện này chỉ có huynh mới có thể giúp được đệ mà thôi.”

“Không phải là huynh không giúp đệ, là bản lĩnh của nhị ca quá nhỏ, huynh không có sự lợi hại có thể làm cho đại ca thay đổi chủ ý được đâu.”

Hắn vẫn để ý từ trước đến giờ có một số chuyện nàng và Tu Hồng Miễn có vẻ gần gũi thân thiết hơn hắn sao? “Nhị ca, trước kia là đệ có mắt không trông, vẫn không để mắt đến đại anh hùng anh dũng không gì sánh bằng là huynh đây, lúc này đệ thật sự có hối hận cũng không kịp, nếu như đại ca có thể giúp tiểu đệ lần này, tiểu đệ sẽ cúc cung tận tụy đến chết mới thôi, năm sau sẽ làm trâu làm ngựa, báo đáp cho huynh.”

Thiện Xá bĩu môi, “Huynh cũng chỉ là muốn cho đệ biết còn tồn tại một nhị ca là huynh mà thôi, lúc này tại sao đệ phải cúi đầu khom lưng như vậy? Huynh còn tưởng rằng đệ rất có khí phách đấy.”

Trên tay Hạ Phù Dung nổi đầy gân xanh, mắt rất nhiều sức mới có thể khống chế được bản thân không nhào tới đánh hắn. Hạ Phù Dung luôn nghĩ rằng Tu Hồng Miễn là loại người một khi quen thân sẽ làm cho người ta phát điên, lại không ngờ tới có một người còn mạnh hơn —— Thiện Xá!

“Nói như vậy nhị ca nguyện ý giúp đệ?”

Thiện Xá có chút khinh thường nhìn Hạ Phù Dung, “Dĩ nhiên, nếu như huynh lại không đồng ý, chỉ sợ đệ không có khí phách lời gì cũng có thể nói hết ra.”

Khóe miệng Hạ Phù Dung càng không ngừng co giật, nàng gọi đây là co được dân được! Đây là hành động tiêu chuẩn của nam tử hán đại trượng phu ~!

~“Tam đệ, mặt của đệ sao đen vậy?”

“A ~! ! ~! !”

“A! ~! ! ~!”

Trong rừng cây, mấy con chim trên cành cây nghe tiếng la vội vã bay thật nhanh. A Hu đang sẵn thức ăn trong rừng đột nhiên ngẩng đầu lên, lỗ tai giật giật, bước lên một bước. Hình như là tiếng của chủ nhân phúc hắc. Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, vẫn là không nên đi tìm nàng, lấy tính tình của nàng sẽ không thể nào bị thiệt thòi. Lúc trước mấy lần muốn lấy lòng nàng đều bị nàng đánh ~ suy nghĩ một chút lại cảm thấy bản thân thật đáng thương. Híp híp mắt, A Hu lại theo dõi con mồi thật chặt, cũng

không thể cho nó chạy thoát. Chủ nhân phúc hắc nói rồi, không cho phép ăn thịt người, không cho phép ăn ngựa, không cho phép ăn chim bồ câu. Nhìn chim ưng khổng lồ trước mắt, ăn chim ưng, ừ, rất chính xác.

Trong lều của Tu Hồng Miễn, “Cám ơn đại ca.” Thiện Xá khom người chào Tu Hồng Miễn.

“Trong lều không có người nào khác, nhị đệ không cần khách sáo như thế.” Tu Hồng Miễn nhìn thấy trên mặt Thiện Xá có vết bầm, đây tuyệt đối là bị người đánh, ở trong quân doanh này, cùng cấp bậc tương đương hãn, người có lá gan này cũng chỉ có Trì Tô thôi, nhưng lúc này hãn lại cố hết sức thuyết phục để ình giữ Trì Tô lại, nếu như Trì Tô đánh hãn, theo tính tình của nhị đệ, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hãn, chuyện này rốt cuộc là sao?

Thiện Xá nhìn thấy ánh mắt đầy thích thú của Tu Hồng Miễn, chợt dạ quay đầu sang hướng khác vòng vo nói, “Đại ca, nếu như không có chuyện gì khác, đệ ra ngoài trước.”

Tu Hồng Miễn lập tức cản hãn lại, “Đợi chút, huynh còn có một chuyện.” Tu Hồng Miễn vẫn không chống cự nổi loại nghi hoặc này, từ lúc hãn quen biết Thiện Xá cho đến bây giờ, chưa từng gặp qua ai có thể dám đánh hãn như vậy, cũng có thể làm cho hãn không lên tiếng. “Vết thương trên mặt nhị đệ. Là chuyện gì vậy?”

90. Chương 90

“Vết thương trên mặt nhị đệ. Là chuyện gì vậy?”

Thiện Xá nghiêng đầu, “A, vết thương? Vết thương gì? A, trên mặt, a, ở bên ngoài đi đứng không cần thận nên té.”

Nghe câu trả lời không rõ ràng của Thiện Xá, Tu Hồng Miễn càng thêm khẳng định suy đoán của hãn, “Trì Tô?”

Thiện Xá nghe xong sững sốt một chút, lập tức phản bác, “Làm sao có thể! Hãn ta vóc dáng nhỏ bé làm sao có thể dám đánh đệ! Huống chi đệ là nhị ca của hãn!”

Tu Hồng Miễn nở nụ cười nhìn người huynh đệ không đánh đã khai của hãn, có chút dở khóc dở cười, hãn chỉ mới nói tên của tam đệ, lại không có nói là tam đệ đánh mà. Chỉ suy nghĩ một chút cũng biết trong quân doanh này cũng chỉ có Trì Tô dám đối xử với hãn như vậy mà thôi, nghĩ đến bản thân hãn đường đường là một đại quân vương, thế nhưng vì giường ngủ, bị vóc dáng nhỏ bé đó đánh cho toàn thân bầm tím, nếu không phải hãn nghĩ tam đệ có thân mình quá nhỏ, tam đệ sớm đã bị hãn bóp nát từ lâu.

Thiện Xá cũng biết bản thân nói lộ chuyện, lập tức nói sang chuyện khác, “Đại ca, lúc nào chúng ta lên đường trở về?”

“Gấp cái gì, đã không cần đánh giặc, chúng ta nán lại mấy ngày để điều tra một chút về những chuyện kì lạ trong trận chiến lần này cũng không muộn.”

Thiện Xá có chút buồn bực nhìn Tu Hồng Miễn, điều tra chuyện trận chiến cái gì chứ, rõ ràng chính là không bỏ được nữ nhân thấy ở bên hồ thì có! Theo thám tử nói, hãn bây giờ đã điều động tất cả ám vệ đi điều tra rồi, vẫn không có tin tức gì, cho nên gần đây tâm tình của hãn mới không tốt chút nào. Nữ nhân kia không biết có sức hấp dẫn gì, có thể làm cho vị Hoàng đế đã gặp qua không biết trăm ngàn loại mỹ nữ cảm mến như thế. Lúc trước cũng từng nghi ngờ nữ nhân kia có phải là Mộc nhi hay không, chỉ nghe Tu Hồng Miễn nói đi theo nữ nhân kia còn có Ngân Hồ nên nhanh chóng loại bỏ khả năng này, năng ta vẫn luôn sợ hồ ly.

Mà bên này Tu Hồng Miễn lại chìm vào hồi ức. Mỹ nữ dạng gì hãn chưa từng gặp qua? Lại cố tình bị đôi mắt của nàng hấp dẫn, vừa thuần khiết lại mang theo sự thông minh, ánh mắt mang sự sợ hãi lại không chịu thua, làm hãn yêu cực kỳ. Trong cung, dạng nữ nhân gì lại không có? Đáng đáp nữ nhân xinh đẹp tới đâu cũng chỉ là một lớp vỏ ngoài, không phải tranh đấu với nhau cả ngày lẫn đêm hay sao, ngoài mặt giả bộ thanh cao lạnh yên không nói, không có một người nào lọt khỏi tầm mắt của hãn. Bởi vì chính trị, hãn

không thể không cưới loại nữ nhân mà hắn rất khinh thường, cho nên hắn cách ngự trang, ngày ngày phải qua lại với các loại nữ nhân ngự trang này. Hắn thích nữ nhân thuần khiết, mà không phải là một nữ nhân một lòng đều tìm đủ mọi cách tranh giành để chiếm được ngôi vị hoàng hậu, càng không phải là nữ nhân đã gả vào hoàng cung, lại cứ muốn giả trang thành bộ dáng thanh cao, giả trang thành bộ dáng nhỏ yếu bị ức hiếp. Nhưng nữ nhân thuần khiết như vậy, muốn sinh tồn được trong chốn hoàng cung ăn thịt người như vậy, cũng là vô cùng khó khăn, giống như Hoa nhi. Nhưng trong giây phút nhìn thấy đôi mắt của nàng, hắn biết được, đó mới là nữ nhân mà hắn muốn, đó mới là nữ nhân xứng đôi với Tu Hồng Miễn hắn.

Đang lúc hai người lâm vào trầm tư, bên ngoài lại có người đến báo. Thì ra là Thái hậu nhớ con sót ruột, ra lệnh cho Tu Hồng Miễn nhanh chóng hồi cung.

Không suy nghĩ nhiều, Tu Hồng Miễn ra lệnh ngày hôm sau lên đường hồi cung. Nhưng không phải toàn bộ binh lính, ít nhất Thiện Xá cũng biết, hắn để lại một phần ba ám vệ tiếp tục điều tra về nữ nhân kia.

Đây là đêm ngủ cuối cùng của Hạ Phù Dung cùng Tu Hồng Miễn, trong lòng nàng có cảm giác là lạ, rõ ràng mỗi đêm đều muốn cùng hắn tranh giường, rõ ràng nàng rất thích ngủ một mình, tại sao lại có chút khó chịu. Nàng không phải nên cảm thấy may mắn sao? Chẳng lẽ nàng có chứng tự làm khổ bản thân?

Lắc lắc đầu, nàng đem các loại ý tưởng kỳ quái đuổi ra khỏi đầu, ngủ đi, ngày mai rất nhanh sẽ tới, còn không biết trong cung giờ này thế nào nữa.

Nửa đêm, Hạ Phù Dung thấy khó chịu nên tỉnh lại, mở mắt ra, chỉ thấy một mảnh tối đen, không biết vì sao, nàng cảm giác thật là không tốt.

Qua một lúc lâu, mắt nàng mới thích ứng với bóng đêm. Nhìn Tu Hồng Miễn nằm trên đệm, một mình hắn chiếm cả cái giường, mà nàng thì bị hắn đẩy ra phía ngoài giường. Thật ra nàng phải bị hắn làm cho rớt xuống giường mới đúng, cánh tay phải của nàng đang bị hắn đè ở dưới người, cả người nàng nằm úp sấp ở bên ngoài mép giường, lên không được xuống cũng không thể xuống.

Cơn giận của Hạ Phù Dung rốt cuộc bùng nổ.

Ngày hôm sau, về mặt Tu Hồng Miễn có chút kì lạ dẫn chúng tướng sĩ lên đường hồi cung.

Thiện Xá cưỡi ngựa đi theo phía sau Tu Hồng Miễn, theo lý Hạ Phù Dung nên cưỡi ngựa nhưng nàng dịu dàng từ chối, “Đệ muốn cùng chúng tướng sĩ đồng cam cộng khổ.” Đánh chết nàng cũng không thể cho Tu Hồng Miễn biết nàng không biết cưỡi ngựa.

Thiện Xá nhìn Tu Hồng Miễn cưỡi ngựa một tay, trong bụng có chút nghi ngờ, hôm nay thấy Tu Hồng Miễn kì lạ thế nào ấy, cũng không có suy nghĩ nhiều, liền thúc ngựa, đi song song với Tu Hồng Miễn.

“Đại ca, tay phải của huynh sao thế?”

Tu Hồng Miễn cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh nhạt nói, “Loại chuyện nhỏ cưỡi ngựa này cũng phải dùng tới hai tay sao?”

Thiện Xá bĩu môi trong bụng, loại chuyện nhỏ này cùng đại sự có liên quan gì? Lúc trước không phải hắn luôn dùng hai tay cưỡi ngựa hay sao. Biết Tu Hồng Miễn sẽ không vui lòng mà nói, hắn hỏi nữa cũng vô ích, liền biết điều ngậm miệng lại.

91. Chương 91

Đi bộ hết một buổi sáng, cả người Hạ Phù Dung mệt mỏi. Sớm biết nên học cưỡi ngựa, vượt vượt tới cánh tay phải tối hôm qua bị Tu Hồng Miễn làm bị thương, hung hăng nhìn chằm chằm Tu Hồng Miễn đang nhàn nhã cưỡi ngựa trước mặt, cặp mắt bắn tia sáng làm cho người ta sợ hãi. Người cưỡi ngựa thân hình dừng lại, làm như bị lợi khí (vũ khí sắc bén) đâm trúng .

Tu Hồng Miễn cảm thấy ánh mắt bén nhọn sau lưng, biết nơi phát ra nó, liền không quay đầu lại. Nhìn vết thương trên cánh tay một chút, khoe miệng không tự chủ nhếch lên. Tối hôm qua cũng chỉ là không cẩn thận đè ép tay của hắn, cứ nhiên bị hắn làm cho thành như vậy, nắm lấy tay mình hung hăng cào xuống, xem ra con mèo nhỏ này thời điểm hung giữ cũng rất mãnh liệt đấy. Tu Hồng Miễn nghĩ tới đây không khỏi sợ hãi, đem một đại nam nhân hình dung thành Tiểu Miêu thật rất kỳ quái, chỉ là không biết vì sao, Trì Tô này đúng là ỉn một loại cảm giác như vậy. Giống như một con mèo nhỏ, bình thường thoát nhìn rất nhỏ bé, yếu ớt, rất dịu ngoan(dịu dàng, ngoan ngoãn), một khi gặp thời điểm hung giữ sẽ dùng răng nhọn móng sắc đánh trả đối phương. Tu Hồng Miễn cảm thấy chính mình không hiểu vì sao lại cười, lập tức thu lại, mình làm sao vậy?

“Hoàng thượng, đã đi một buổi sáng rồi, nên nghỉ ngơi trong chóc lát. Mặc kệ lên đường thế nào, long thể quan trọng hơn ạ.”

Tu Hồng Miễn nghe Thiện Xá không được tự nhiên xấu hổ nói, Thiện Xá này luôn luôn nói chuyện ngay thẳng, thế nào hôm nay. . . . Quay đầu lại trong lúc vô tình thấy Trì Tô đã mệt mỏi đến bất động, liền hiểu rõ. Trong lòng lại không biết vì sao lại không thoải mái, không nhìn được gặt đầu một cái.

Quả nhiên, Thiện Xá sau khi ra lệnh quân sĩ dừng lại nghỉ ngơi, liền lập tức hướng Trì Tô chạy tới.

“Tam đệ, đi một chút?”

Hạ Phù Dung miễn cưỡng nhìn Thiện Xá cười cười, “Không mệt” dừng một chút, lại nói, “Mới là lạ. Cảm giác chân đã không phải là của mình rồi.”

Thiện Xá lần đầu tiên nghe được có người nói chuyện như vậy, phá lên cười ha ha.

Lần đầu tiên nghe được hắn cười sảng khoái như vậy, Hạ Phù Dung cũng nhìn hắn bắt đầu cười ngây ngô. Nói thật, Thiện Xá thật rất có khí phách của nam nhân đấy. Nó được thể hiện ra ngoài.

Bọn họ trong lúc nói cười, trong lòng mơ hồ cảm thấy bốn phía có một đạo ánh mắt chăm chú nhìn vào mình, chờ Hạ Phù Dung muốn theo hướng ánh mắt quay lại nhìn thì ánh mắt liền biến mất rồi. Trong lòng có chút lo lắng, không phải là a Hu chứ?

Đến giờ cơm trưa, Tu Hồng Miễn vẫn như cũ so với bọn nàng phong phú hơn rất nhiều. Hạ Phù Dung bĩu môi, thật là xã hội phong kiến cũ mà!

Thiện Xá nhìn bộ mặt bất mãn của Hạ Phù Dung, mỉm cười kẹp cho nàng một thịt nướng lớn. Hạ Phù Dung nhìn thịt nướng trong chén, len lén nuốt một ngụm nước bọt, “Nhị ca làm cái gì vậy a, đệ... đệ có thịt nướng, huynh hãy để ỉn ăn đi.” Nói là nói như vậy, nhưng Hạ Phù Dung cũng không có gấp trả lại cho hắn.

Bởi vì hành quân bên ngoài, cho nên không có được ăn tốt như vậy. Mỗi bữa ăn chỉ có tướng quân bọn họ mới có thể có một khối thịt nướng lớn, những binh lính khác thì không có, ngoại trừ việc ăn mừng công, ví dụ như khi đánh thắng trận. Đương nhiên, Tu Hồng Miễn món gì cũng đều có, đây cũng làm Hạ Phù Dung vẫn vô cùng bất mãn.

Mỗi động tác nhỏ của Hạ Phù Dung đều bị Thiện Xá thu vào trong mắt, hắn cười ha ha, “Không sao, ta hôm nay không muốn ăn.”

“Vậy thì cảm ơn nhị ca rồi!” Nói xong Hạ Phù Dung nụ cười giống phong cách của A Hu, cặp mắt lập tức sáng lên nhìn thịt trong bát, mỗi bữa ăn một miếng thịt nhưng không thể thỏa mãn dạ dày của nàng.

“Tiểu Thuận Tử, thu dọn.” Tu Hồng Miễn ở phía trước nặng nề buông chén đĩa xuống, đứng dậy rồi đi.

Hạ Phù Dung chạy tới trước tiên, “Huynh còn chưa có động đĩa thì đệ ăn nha?”

Tu Hồng Miễn dừng bước lại, “Ừ” một tiếng, cũng không quay đầu lại.

“Nhiều thức ăn như vậy bỏ đi rất đáng tiếc, đệ giúp huynh giải quyết!” Hạ Phù Dung hưng phấn hướng Thiện Xá vẫy vẫy tay, “Nhị ca, nơi này có rất nhiều món ăn a ~”

Tu Hồng Miễn xoay người, mặt tràn đầy tức giận nhìn chằm chằm nàng, “Trẫm nói qua ngươi có thể ăn sao!”

Hạ Phù Dung ngẩn người, “Dù sao huynh cũng không ăn, bỏ đi không bằng.”

“Dù cho là trẫm không ăn người cũng không có tư cách ăn!” Còn chưa chờ Hạ Phù Dung nói xong, Tu Hồng Miễn liền hung hăng rống lên.

Hạ Phù Dung kinh ngạc nhìn, đứng yên tại chỗ, hẳn không ăn nàng cũng không có tư cách ăn? Nàng là người, không phải chó! Hẳn tại sao có thể vũ nhục người khác như vậy!

Thiện Xá mấy sải bước đi tới bên này, “Đại ca! Người nói cái gì vậy, Tam đệ chỉ là.”

“Đủ rồi! Trẫm hiện tại không muốn nghe!” Thiện Xá không hiểu sao Tu Hồng Miễn lại giận như vậy, hẳn luôn luôn là người có thể không chế mình nhất.

Hạ Phù Dung mặt tràn đầy ủy khuất nhìn Tu Hồng Miễn, chỉ là nhìn hẳn, không nói một câu, nàng vừa sợ nàng vừa lên tiếng sẽ khóc.

Thiện Xá thấy hốc mắt nàng ướt ướt, khoác tay lên vai nàng, cúi đầu nhìn nàng nhẹ giọng nói, “Chúng ta đi.”

92. Chương 92

Thiện Xá khoác tay lên vai nàng, cúi đầu nhìn nàng nhẹ giọng nói, “Chúng ta đi.”

Hạ Phù Dung giống như con rối theo Thiện Xá đi ra ngoài, Tu Hồng Miễn nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, đôi tay nắm thật chặt thành nắm đấm.

Buổi chiều đại quân đi nhanh khác thường, chỉ vì vị Hoàng đế cao cao tại thượng này không hiểu vì sao mất hứng.

Thiện Xá nhìn người trên ngựa phía trước đi nhanh gần như bay, lại nhìn Hạ Phù Dung phía sau dường như thờ không nổi. Chính lại đầu ngựa, liền đi tới hướng bên Hạ Phù Dung, một tay nhắc nàng kéo lên ngựa, lại quay đầu ngựa lại tiếp tục đi lên phía trước. Hạ Phù Dung thấy ánh mắt quái dị của mọi người thì đầu cúi xuống rất thấp, mặt cũng đỏ lên. Ở trong mắt người khác, hai đại nam nhân cùng cưỡi một con ngựa là hình ảnh không được tự nhiên a. Đây mặc dù là lần đầu tiên Hạ Phù Dung cưỡi ngựa, nhưng mà cảm giác rất hưng phấn, không giống như đại đa số người cưỡi lần đầu đều sợ hãi. Không biết là bản thân can đảm nàng hay là Thiện Xá khiến cho nàng cảm thấy an toàn, Hạ Phù Dung không muốn đi nghiên cứu tỉ mỉ.

Vốn là lộ trình sáu bảy ngày mới đến, nhưng do Tu Hồng Miễn cứng rắn nên 3 ngày đã đến, đây đối với mọi người mà nói đều là kiểu huấn luyện ma quỷ. Mặc dù về sau Hạ Phù Dung đều là ở trên lưng ngựa không có đi bộ, nhưng chân của nàng cũng có cảm thấy mệt mỏi từng chút.

Còn chưa vào thành, đã nhìn thấy cửa thành đầy áp người, phía trước có binh lính ngăn lại, ở chính giữa nhường ra một lối rộng cho bọn họ đi. Đây là đang nghênh đón bọn họ trở lại sao?

Đội ngũ tiến độ rõ ràng chậm hơn rất nhiều, nhìn phía dưới chật ních nam nữ già trẻ, nghe tiếng mọi người hoan hô, trong lòng nổi lên cảm giác hạnh phúc, Hạ Phù Dung rốt cuộc hiểu rõ tại sao nhiều nam nhân muốn đi đầu quân như vậy.

Không biết đi bao lâu, Tu Hồng Miễn trước mặt đột nhiên ngừng lại, mọi người cũng đều dừng lại đi về phía trước.

Hạ Phù Dung còn chưa rõ tình hình, đã bị bộ mặt tức giận của Tu Hồng Miễn lôi xuống ngựa. Thiện Xá phản xạ có điều kiện mà nghĩ muốn kéo nàng, nhưng không có kéo, Hạ Phù Dung bị ném trên mặt đất, có tình sao vừa khéo, vừa đúng tiếp đất bằng cánh tay phải.

May mắn không phải rất đau, Hạ Phù Dung nghĩ muốn đứng lên, lại phát hiện cánh tay phải một chút cũng không dùng được lực. Thiện Xá phát hiện nàng không đứng, lập tức tung người xuống ngựa đỡ Hạ Phù Dung dậy, “Không có sao chứ?”

Hạ Phù Dung lắc đầu một cái, hung hăng trợn mắt nhìn Tu Hồng Miễn một cái, nàng chỗ nào chọc tới hần, vì sao hần lại đối xử với nàng như vậy!

Tu Hồng Miễn không có một chút đáng vẻ áy náy, quay đầu không để ý tới nàng.

Hạ Phù Dung sắp bị tức chết, tại sao có thể có một tên gia hỏa cuồng vọng như vậy!

Nhìn theo bóng lưng của Hạ Phù Dung, “Trì tướng quân phủ” bốn chữ to rõ ràng đột nhiên xuất hiện tại trước mắt. Giật mình nhớ lại Tu Hồng Miễn hình như có nói qua sẽ phong cho nàng một cái phủ đệ, chẳng lẽ chính là chỗ này? Chỉ là. Hần còn giống như nói muốn đem phụ mẫu nàng đến đây ở cùng nàng .

Hạ Phù Dung lập tức nhìn về phía Thiện Xá cầu cứu, Thiện Xá nháy mắt bảo nàng cứ yên tâm. Xem ra hần đều đã sắp xếp thỏa đáng, Hạ Phù Dung hưởng hần khê mỉm cười.

Tu Hồng Miễn xoay người vừa vặn nhìn thấy Hạ Phù Dung mỉm cười, ánh mắt lập tức biến thành âm mây chực độ, cứng rắn mà đem nụ cười của nàng làm cho đông lại. Hạ Phù Dung có chút cứng ngắc quay đầu nhìn hần, Hạ Phù Dung có cảm giác hần hiện tại rất ghét nàng...nàng là chỗ nào đã đắc tội hần?

“Của người.” Tu Hồng Miễn bỏ lại hai chữ này liền xoay bước đi.

Xem ra ý tứ hần là để cho nàng ở nơi này, nhưng nàng trở lại không phải là phải về cung sao, hiện tại ngay hoàng cung cũng không vào được, Dư phi nương nương trong cung kia làm sao có thể tìm được.

“Sau đó” Thiện Xá hạ thấp giọng, hướng tới Hạ Phù Dung nháy mắt liền đi theo phía sau Tu Hồng Miễn rời đi.

Đợi sau khi phần lớn mọi người đi rồi, Hạ Phù Dung liền nhìn xem vật mà Thiện Xá vừa nhét vào trong tay nàng, là một khối lệnh bài. Hần hần là để cho nàng có thể trở về cung, đây chính là khối lệnh bài có thể tự do ra vào cung.

Hần thật tỉ mỉ. Nắm lệnh bài trong tay, Hạ Phù Dung cười cười.

93. Chương 93

Hạ Phù Dung len lén đi theo đại đa số binh sĩ, đùa giỡn thế, nàng còn chưa quen cuộc sống nơi đây , để cho nàng tự mình tìm đường hồi cung?

Đánh giá thời gian không sai biệt lắm, Hạ Phù Dung liền nghênh ngang hướng cửa cung đi tới. Còn chưa tới cửa, liền bị hai thị vệ phía ngoài cản lại, ngay sau đó lại tới thêm mấy người, xem ra thủ vệ quả thật rất nghiêm.

Hạ Phù Dung vô cùng kiêu ngạo đưa ngay lệnh bài mà Thiện Xá đã đưa cho nàng, hiện tại cũng không thể biểu hiện khúm lúm được, nếu không dễ khiến cho người ta hoài nghi.

“Người là người nào, tại sao có thể có lệnh bài của Trì tướng quân?” Một người thị vệ trong số đó hỏi.

Hạ Phù Dung thừa nhận lúc ấy quả thật có chút sợ hãi, vốn tưởng rằng chỉ cần đưa ra lệnh bài là có thể đi vào , ai nghĩ tới còn phải hỏi lại lịch của lệnh bài?

“Trợn to mắt chó của các người mà nhìn cho rõ ràng, ta chính là Trì Tô Trì tướng quân! Bởi vì ta mới vừa phong tướng quân, trong cung còn chưa chính thức ban lệnh bài, cho nên Trì tướng quân liền đem lệnh bài của hần cho ta. Thế nào, ta và Trì tướng quân muốn gặp mặt các người cũng muốn quân?” Thân phận của nàng chính là bia đỡ đạn tốt nhất, đến lúc đó dù là đi thăm dò cũng sẽ không sợ lộ, cùng lắm thì nói là nàng muốn cùng Thiện Xá hàn huyên một chút.

Bọn họ đều không thể tin được nhìn Hạ Phù Dung chằm chằm, “Người chính là Trì tướng quân? !”

Hạ Phù Dung có chút ứng phó không kịp, nàng đây chính là vị tướng quân mà Tu Hồng Miễn ở trên chiến trường phong , thế nào bọn họ cũng biết? Chẳng lẽ nơi này có radio....này nọ ?

“Ty chúc mạo muội, xin chờ một chút.” Một thị binh chạy vào trong cung, chỉ chốc lát sau dẫn theo một người tới đây, người nọ vừa thấy nàng liền hướng tới nàng chào một cái, “Ty chúc ra mắt Trì tướng quân.”

Mấy người khác thấy thế cũng lập tức hướng tới nàng hành lễ, “Ty chúc ra mắt Trì tướng quân, trước mạo phạm, Xin tướng quân thứ tội.”

Hạ Phù Dung gật đầu một cái, “Không sao.”

“Mời.” Bọn họ khom người nhường đường cho nàng.

Hạ Phù Dung trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thủ vệ nghiêm khắc như vậy, nếu như không có lệnh bài của Thiện Xá, chỉ sợ nàng muốn đi vào là không có khả năng.

Cố gắng nhớ lại con đường lần trước, dù sao cũng đi hơn mấy tháng rồi, hoàng cung này to như vậy, muốn tìm được vị trí của Dư Diệp cung vẫn là tương đối khó khăn.

Hạ Phù Dung đang không biết đi hướng nào thì đột nhiên phát hiện Bích Quỳnh từ đằng xa đi tới. Ánh mắt Hạ Phù Dung sáng lên, trời cao đối với nàng thật sự là quá tốt, lại có thể trùng hợp ở chỗ này đụng phải nàng.

Bích Quỳnh hướng tới nàng nháy mắt, liền xoay người đi khỏi. Hạ Phù Dung đi theo sát ở phía sau nàng, nàng bây giờ vẫn còn là Trì tướng quân, nếu là cùng một cung nữ quen biết, nhất định sẽ dẫn tới hoài nghi.

Đi một lúc lâu, rốt cuộc thấy được Dư Diệp cung quen thuộc của nàng. Trong lòng không khỏi có chút hưng phấn, dù sao vẫn là ở qua một đoạn thời gian, đối với nó cũng có một chút tình cảm.

Hạ Phù Dung mấy bước đi vào, liền nhìn thấy Bích Thanh nước mắt rùng rùng: “Nương nương ~”

Hạ Phù Dung liền tiến lên trước ôm lấy Bích Thanh, đã lâu không gặp. Ngày rời đi vẫn không có cảm giác được, bây giờ trở về tới mới phát hiện nàng thế nhưng lại thấy nhớ.

Giương mắt liền nhìn thấy Bích Quỳnh đang ôm y phục đứng ở một bên, Hạ Phù Dung hướng nàng cảm kích cười một tiếng, trong khoảng thời gian này nhất định khiến nàng rất vất vả, “Người gầy.”

“Bích Thanh nơi nào gầy? Bích Quỳnh vẫn chăm sóc nô tỳ rất tốt đấy.” Bích Thanh nói xong còn ở trước mặt của Hạ Phù Dung quay một vòng, tỏ vẻ nàng không có gầy.

Hạ Phù Dung giận trách trừng mắt nhìn Bích Thanh một cái, “Đúng vậy a, người chính là đứa bé không lớn, đáng về tỳ tỳ đầu rồi, nhìn người đem muội muội mình một mỗi thành cái dạng gì rồi.”

Bích Thanh đột nhiên ngộ Hạ Phù Dung là đang nói Bích Quỳnh gầy, xấu hổ ôm đầu, “Bích Quỳnh hình như là hơi mập chút, mỗi ngày còn phải chăm sóc tiểu Cúc đấy.”

Tiểu Cúc, rất lâu không có có thấy nàng. Hạ Phù Dung nhìn Bích Quỳnh, nàng hướng ta cười một tiếng, “Tiểu Cúc bây giờ đang hậu viện nhảy dây, hiện tại nàng cùng Bích Thanh không có gì khác biệt, mỗi ngày chỉ cần không gây họa liền cảm ơn trời đất.”

Hạ Phù Dung cười ha ha, trong lòng quả thật vẫn không dám xác định Tiểu Cúc có phải thật mật trí nhớ hay không.

94. Chương 94

Đổi lại nữ trang, đột nhiên phát hiện mình so với trước kia đen gầy không ít, chỉ là thân thể khỏe mạnh rất nhiều. Đen không sao, từ từ bảo dưỡng còn có thể trắng trở lại, chỉ cần không mỗi ngày có vẻ bệnh là được, nàng còn thật hài lòng với dáng vẻ hiện tại của mình, chỉ là nhìn Bích Thanh hai tỳ muội nhìn dáng vẻ của nàng mà uất ức liền buồn cười, phái nữ nọ này rất sợ đen a.

Hạ Phù Dung không sao cả cười cười, “Đi, đi xem Tiểu Cúc một chút.”

Đi tới hậu viện, liền nhìn thấy tiểu Cúc đang vô tư chơi rất vui ở trên bàn đu.

“Tiểu Cúc ~” Hạ Phù Dung cười híp mắt đi về phía nàng.

Tiểu Cúc nhìn thấy Hạ Phù Dung đi về phía nàng, lập tức ngừng lại. Ánh mắt xa lạ của Tiểu Cúc, làm cho nàng cảm thấy đau lòng.

“Biết ta là ai không?” Hạ Phù Dung cố gắng làm cho nụ cười của mình có sức hút.

Tiểu Cúc nhìn Bích Quỳnh một chút, “Ngài chính là Dư phi nương nương?”

Nụ cười của Hạ Phù Dung có chút cứng không nổi, nàng là thật mất trí nhớ. Một người dù có giả bộ thế nào, ánh mắt cũng không thể giả được, ánh mắt xa lạ như vậy, ánh mắt sợ hãi như vậy, không thuộc về tiểu Cúc, hoặc giả nói là không thuộc về Tiểu Cúc trước đây. Vốn chỉ muốn trở lại hỏi Tiểu Cúc một chút xem rốt cuộc đã phát sinh những chuyện gì, nhưng ngay cả đầu mối quan trọng nhất cũng đứt, chẳng qua nàng dám khẳng định chuyện này có quan hệ với Thượng Quan Lệ.

Tiểu Cúc từ lúc gặp Hạ Phù Dung vẫn nhìn nàng, bị sợ hãi chạy tới lấp sau lưng Bích Quỳnh. Bích Quỳnh nhìn nàng bất đắc dĩ cười cười, “Nàng sợ người lạ.”

Hạ Phù Dung gật đầu một cái, “Không sao, chung đụng một đoạn thời gian sẽ tốt hơn. Không cần phải lo”

“Đúng rồi nương nương, chuyện ngài mất tích định giải thích thế nào?” Bích Thanh nghiêng đầu hỏi.

Thật là một lần hồi cung liền phiền toái hết chuyện này đến chuyện khác, Hạ Phù Dung day day thái dương.”
Chuyện ta mất tích bị phát hiện như thế nào?”

“Ngày đó Lệ phi nương nương muốn tới thăm nàng, chúng ta nói ngài trong lúc đang tĩnh dưỡng, không nên gặp khách, nhưng Lệ phi nương nương nói ngài cũng đã tĩnh dưỡng lâu như vậy, thấy cũng nên gặp mặt một lần. Chúng ta không ngăn được nàng, liền. . . .” Bích Quỳnh càng nói giọng càng nhỏ.

Lại là Lệ phi! Thượng Quan Lệ này sao lại ghê tởm như vậy a, dù là sợ nàng giành nam nhân của nàng ta cũng không cần như vậy đi. Hơn nữa, Tu Hồng Miễn kia có nhiều phi tử như vậy, nàng ta tại sao phải gây sự với nàng đây? Hạ Phù Dung híp híp mắt, Thượng Quan Lệ, người dám nhiều lần chọc dận ta, cũng đừng trách ta không khách khí!

Tất cả sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió đông.

Hôm sau, Hoàng đế đại nhân rốt cuộc dưới sự thúc giục ở phía sau quan tâm tung tích của Dư phi nương nương.

Dưới sự uy hiếp của Tu Hồng Miễn, Bích Quỳnh khúm núm nói, “Bẩm hoàng thượng, ngày đó Lệ phi nương nương nhất định xông vào Dư Điệp cung, bảo là muốn thăm nương nương, sau còn nói muốn dẫn Dư phi nương nương đi tới Duệ Hoa cung của nàng hảo hảo hàn huyên một chút, sau nương nương liền không thấy trở lại. Bọn nô tỳ không dám nói, là bởi vì chuyện này có liên quan đến Lệ phi nương nương, cho nên bọn nô tỳ không dám lỗ mãng.”

Tu Hồng Miễn nhướn mày, “Các người không có đi theo nương nương?”

“Hồi hoàng thượng, lúc ấy Tiểu Cúc đi theo. Tiểu Cúc là từ nhỏ đi theo nương nương, cho nên lúc nương nương đi ra ngoài vẫn luôn mang theo nàng.”

“Nàng cũng không có trở lại?”

“Hồi hoàng thượng, nàng trở lại. Người này chính là Tiểu Cúc.” Bích Quỳnh chỉ chỉ Tiểu Cúc.

“Ngày đó người theo Dư phi sau khi rời khỏi đây đã xảy ra chuyện gì? Dư phi đi nơi nào?”

Bích Quỳnh nhìn thân thể Tiểu Cúc run rẩy, lập tức nói tiếp, “Hồi bẩm hoàng thượng, Tiểu Cúc mất trí nhớ.”

Tu Hồng Miễn nghe vậy nhướn mày, “Mất trí nhớ?”

Tu Hồng Miễn truyền thái y dành riêng cho hấn đến, chẩn đoán chính xác bị mất trí nhớ, cũng phát hiện Tiểu Cúc phần miệng có dấu vết thương tích. Tu Hồng Miễn híp híp mắt, thấy sự kiện này cũng không đơn

giản a.“Truyền Lệ phi!”

95. Chương 95

Thượng Quan Lệ ưu nhã thính an Tu Hồng Miễn, nghĩ đến đêm qua dây dưa triền miên, làm trên mặt nàng nổi lên một tầng đỏ ửng, càng lộ vẻ kiều diễm.

“Dư phi ở nơi nào?” Tu Hồng Miễn không có nói nhiều, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Thượng Quan Lệ bị hỏi đến không giải thích được, Dư phi này ở nơi nào cùng với nàng có quan hệ gì đâu? Nàng làm sao có thể biết? Lệ nhi không biết.”

“Nếu như người bây giờ nói ra tung tích của nàng, trăm coi như là chuyện nhỏ trong nhà, một mực không truy xét.”

Bích Quỳnh nghe tương đối bất mãn, nói thế nào thì nàng ta cũng khiến một nương nương lâu như vậy không thấy đâu, coi như cái này là vu cáo hãm hại nàng ta, nhưng nàng ta quả thật làm cho nha hoàn cận thân của nương nương bị trọng thương, nói không truy cứu là không truy cứu?

“Lệ nhi thật không biết.” Thượng Quan Lệ có chút không vui, Dư phi và nàng có quan hệ gì a, tại sao Dư phi mất tích lại muốn truy cứu trách nhiệm của mình a.

“Nàng kia là ai người biết chứ?” Tu Hồng Miễn chỉ chỉ tiểu Cúc.

Thượng Quan Lệ nhìn theo hướng Tu Hồng Miễn chỉ, thân hình ngẩn ra.

“Nô tì không biết hoàng thượng có ý gì.”

Tu Hồng Miễn đem mỗi vẻ mặt của Thượng Quan Lệ thu hết vào mắt, “Người nhất định phải nói, không được trách trăm nghiêm khắc tra xét.”

Thượng Quan Lệ ánh mắt lẩn tránh, “Nô tì nói không biết chính là không biết, nô tì rất cuộc đã làm sai điều gì, tại sao hoàng thượng lại cảm thấy nô tì nhất định biết Dư phi muội muội ở nơi nào?”

Tu Hồng Miễn cười lạnh, quay đầu nhìn về phía Bích Quỳnh, “Lúc ấy tiểu Cúc trở lại có mang vết thương gì hay không?”

Bích Quỳnh nhìn Lệ phi một cái, cúi đầu không lên tiếng.

“Cứ việc nói! Không cần cố kỵ.”

Có hoàng thượng là chỗ dựa, Bích Quỳnh đương nhiên là “Tri vô bất ngôn” rồi, “Hồi hoàng thượng, tiểu Cúc khi trở về máu me be bét khắp người, chúng ta lập tức đi mời tới thái y, trải qua thái y chẩn đoán bệnh là bị người ta may miệng.”

Trải qua thời gian dài như vậy, tiểu Cúc tay trên căn bản đã khép lại, chỉ cần không cố ý nhìn kỹ, sẽ không biết tay nàng ta bị thương. Hạ Phù Dung không để cho Bích Quỳnh nói tiểu Cúc bị rút móng tay, bởi vì nếu như chỉ nói bị người ta may miệng, mọi người cũng rất dễ dàng nghĩ đến đây là không muốn cho nàng ta nói chuyện. Nhưng nếu như cộng thêm rút ra móng tay, khó sẽ đảm bảo Tu Hồng Miễn sẽ không tra được là Y Tháp tộc gây nên, bởi vì lúc trước xảy ra nhiều chuyện, Hạ Phù Dung không dám xác định mình và Y Tháp tộc rất cuộc có quan hệ gì, cho nên không muốn bởi vì chuyện này đem mình cho dính líu đi vào.

“Vị kia là thái y chẩn bệnh hay sao?”

“Hồi hoàng thượng, là phó thái y.”

“Cần truyền thái y tới nghiệm chứng sao?” Tu Hồng Miễn nhìn về phía Thượng Quan Lệ.

Thượng Quan Lệ cho là nói là chuyện lần trước tiểu Cúc bị thương, lập tức khấn trương lên. Ta cố ý khiến Bích Quỳnh trước không cần ở lệ phi trước mặt nói thời gian Tiểu Cúc bị thương, như vậy Lệ phi nghe nhất

định sẽ cho là nói Tiểu Cúc bị thương sự kiện lần trước mà chột dạ, mà Tu Hồng Miển thấy đáng về chột dạ của nàng ta càng có thể khẳng định nàng ta và chuyện nàng mất tích có quan hệ. Bằng sự sùng ái của Tu Hồng Miển đối với Lệ phi, hẳn nhất định không muốn đem chuyện huyền ảo quá lớn, sợ dĩ phải lấy chuyện nhỏ tới xử lý. Nếu như không như vậy, nàng liền không thể lấy có hợp lý về chuyện mình mất tích, Lệ phi cũng nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng, nàng cũng chỉ đành lôi nàng ta xuống nước.

Quả nhiên, Tu Hồng Miển gần như đã nhận định là do Lệ phi gây nên, “Nói đi, người đem Dư phi dấu ở nơi nào?”

Lệ phi sửng sốt, “Nô tì thật không biết dư Phi muội muội ở nơi nào a, hoàng thượng luôn mồm khiến nô tỳ nói ra tung tích của nàng, không biết là tin lời xàm ngôn của ai. Chẳng lẽ nhất định không thấy nàng ta thì cho là nô tỳ biết tung tích của nàng ta sao?”

Tu Hồng Miển nhú nhú mày, “Trẫm không muốn lãng phí thời gian vì chuyện vô vị ở đây, bắt nàng ta ra ngoài chăm sóc tốt là được. Người cần gì ở trên người một nữ nhân điên điên nhiều thủ đoạn như vậy?”

96. Chương 96

Thượng Quan Lệ thật sự không nghĩ ra rốt cuộc bản thân đã làm sai điều gì, mà hoàng thượng lại nói những lời như vậy, “Hoàng thượng, ngài đang nói gì vậy, khi thiếp dùng xong cơm trưa, thấy rảnh rồi nên tiện thể ghé Dư Điệp cung để thăm Dư Phi muội muội, thế nhưng lúc thiếp đến đây lại không thấy Dư Phi muội muội, thiếp cũng cảm thấy rất kỳ lạ.”

Tu Hồng Miển nghe xong hừ lạnh một tiếng, “Người rất biết bỏ bớt chi tiết đấy, sao chuyện người gọi Dư Phi đến Duệ Hoa cung người lại không nói?”

“Cái gì? Thiếp gọi Dư Phi đến Duệ Hoa cung?” Lệ phi ngạc nhiên, hoàng thượng sao lại nghĩ mọi chuyện là như vậy chứ? Hoàng thượng, lúc thiếp đến Dư Điệp cung cũng có vài cung nữ có mặt, ngài hỏi các nàng ấy sẽ biết, khi thiếp tới thì đã không thấy Dư Phi muội muội.” Khi nói đến phần sau Thượng Quan Lệ như bừng tỉnh hiểu ra, thì ra mấy nha hoàn này giữ trò quỷ, khó trách hoàng thượng lại ra lệnh cho nàng đem Dư Phi giao ra, nhất định là họ không tìm được người, nên muốn đem chuyện đẩy tới trên đầu nàng.

“Nha hoàn thật to gan, lại dám nói lời thêu dệt vô cớ hãm hại Bỗ cung! Người đâu! Đem mấy nha hoàn này áp đến Thân Tông Phủ tra hỏi cho ta!” Thượng Quan Lệ quát to một tiếng, liền có vài tên thị vệ đi vào. Bọn họ sắp đem người đi thì lại bị ánh mắt nghiêm nghị của Tu Hồng Miển ngăn lại, họ đứng nguyên tại chỗ khom người bất động.

Thượng Quan Lệ thấy tình huống như vậy liền làm nũng nói với Tu Hồng Miển, “Hoàng thượng ~ mấy ả nha hoàn này hãm hại thiếp.”

Tu Hồng Miển không nhìn Thượng Quan Lệ nói, “Truyền Phó thái y ~”

Thượng Quan Lệ không hiểu tại sao Tu Hồng Miển phải cho đòi Phó thái y tới, nàng chỉ đành phải ngoan ngoãn đứng đợi ở một bên.

Đợi cho đến khi Phó thái y tới, Tu Hồng Miển liền ra lệnh cho Phó thái y kể lại chuyện ngày hôm đó.

“Hồi bẩm hoàng thượng, hôm đó hai tỷ muội Bích Quỳnh vội vã chạy đến Bách Dược điện của cự thần, cầu xin cự thần nhất định phải cứu một nha hoàn tên gọi tiểu Cúc, nói là chỉ có nàng ta mới biết được tung tích của Dư Phi nương nương. Cự thần biết rõ chuyện này rất nghiêm trọng, liền nhanh chóng theo các nàng đi tới Dư Điệp cung, phát hiện miệng của Tiểu Cúc có nương bị người ta may lại, cho nên cự thần đã nhanh chóng chữa trị cho nàng. Khi cô nương này tỉnh lại thì cái gì cũng không nhớ được, cự thần đã kiểm tra, nàng ta bởi vì quá sợ hãi mà đã bị chứng mất trí nhớ tạm thời.”

Thượng Quan Lệ nghe xong lời kể của Phó thái y, lại thêm nhớ lại chuyện trước đó, cảm thấy toàn bộ chuyện này rất khó hiểu. “To gan! Người thân là thái y lại làm giả chứng cứ!”

Phó thái y khẽ khom người về phía Lệ Phi và Tu Hồng Miễn, “Đây là chuyện rất nghiêm trọng, cụt thân không dám lừa hoàng thượng, Lệ Phi nương nương, đắc tội.” Tuy Phó thái y còn bị lệ phi nói là làm giả chứng cứ, nhưng khi hắn nói mấy câu liền đem cục diện hòa nhau, biến thành hắn không dám giấu giếm giúp Lệ Phi.

“Hoàng thượng, nếu ngài không tin, trong phòng còn có đơn thuốc mà Phó thái y kê đơn cho tiểu Cúc, nô tỳ đi lấy cho ngài xem qua.” Bích Quỳnh không siểm nịnh nói.

Bởi vì khi ấy tiểu Cúc bị thương rất kỳ lạ, cho nên Hạ Phù Dung đã bảo Phó thái y kê đơn trộm cho cho tiểu Cúc, dĩ nhiên là không có ghi vào sổ bộ, sau khi nàng trở về liền trao đổi cùng Phó thái y, để cho hắn bổ sung thêm vài vị thuốc vào đơn thuốc. Dĩ nhiên, ngày viết đơn thành ngày sau khi nàng mất tích vài ngày, cho nên dù có điều tra thế nào cũng sẽ không có chỗ sơ hở.

Tu Hồng Miễn quay đầu nhìn Thượng Quan Lệ, một bộ dáng yên lặng nghe nàng ta giải thích.

“Hoàng thượng, ngài ngàn vạn lần đừng tin lời nói của bọn họ, bọn họ nhất định là thông đồng với Dư Phi, bọn họ muốn hãm hại thiếp!”

Tu Hồng Miễn cười khê, “Lệ nhi, ý của nàng là một người điên cùng với nha hoàn của nàng cùng Phó thái y gài bẫy hãm hại nàng? Vậy mục đích của họ là gì?”

Thượng Quan Lệ bị hỏi không có lời nào để nói, chính nàng cũng không biết họ có mục đích gì, nhưng nàng dám khẳng định chuyện này nhất định có liên quan với Dư Phi! Kẻ điên? Chỉ sợ là giả điên mà thôi. Nói như vậy, thủ đoạn của Dư Phi này tương đối lợi hại, không chỉ giả điên lừa gạt mọi người, hơn nữa còn gài bẫy cho nàng lọt vào, người này không diệt trừ, hậu họa vô cùng.

“Thiếp không biết bọn họ có mục đích gì, nhưng thiếp thật sự vô tội. Ngài không tin có thể đi hỏi nhóm người của Tiết phi, khi thiếp không thấy Dư Phi đã đi hỏi các nàng ấy có biết chuyện này hay không.” Thượng Quan Lệ nói lời chính nghĩa, may nhờ lúc ấy nàng còn đi tìm nhóm người của Tiết phi, nếu không lần này thật sự phải chịu oan ức.

“Trước khi nàng tới đây Trầm đã phái người đi điều tra, nàng tới Dư Điệp cung thì đã dùng cơm trưa xong sau đó lại tới nơi của Tiết phi, từ Dư Điệp cung đi đến Tiết Ngưng cung chậm nhất cũng là một canh giờ, vậy thì hai canh giờ còn lại nàng đi nơi nào?”

Thượng Quan Lệ đứng đờ người, thế nhưng lại không có câu trả lời.

97. Chương 97

Trước đó Hạ Phù Dung đã để cho Bích Quỳnh đi hỏi thăm qua, sau khi Lệ phi phát hiện Dư Phi mất tích, lại cách vài canh giờ mới đến nơi của Tiết phi hỏi thăm. Dù hỏi thăm thế nào Bích Quỳnh cũng không hỏi thăm được đoạn thời gian đó Lệ phi đã đi tới nơi nào, nếu như vậy thì trong lúc ấy nhất định Lệ phi đang làm chuyện gì không muốn người biết, nếu như vậy nàng phải thừa cơ hội mà giả tạo chuyện chênh lệch thời gian.

“Nếu hoàng thượng cho rằng là thiếp làm, thiếp có nói gì cũng vô dụng. Nàng ta đang ở trong cung, thiếp cáo lui trước.” Hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, nàng ta là một nữ nhân thì không thể nào xuất cung bỏ trốn được, nàng lại không thể giải thích được nỗi oan ức này, thù này nàng nhất định sẽ trả!

Tu Hồng Miễn nhìn bóng lưng Thượng Quan Lệ đã đi xa, cũng không để ý thái độ vô lý của nàng. “Mau tìm.” Tu Hồng Miễn nói xong cũng bãi giá rời khỏi Dư Điệp cung.

“Khởi bẩm hoàng thượng, đã tìm được Dư phi nương nương.” Một tên lính đến bẩm báo.

“Hà? Tìm được ở đâu?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, đang ở Ngự Hoa Viên. Nhắc tới cũng kỳ lạ, nường nường đang ngồi ở trên băng đá, thế nhưng chỗ đó chúng thần đã đi tìm rất nhiều lần, không thể nào không thấy được.”

Tu Hồng Miển cười lạnh, xem ra Lệ phi đã thả người. Hắn gật đầu một cái, “Dẫn nường trở về Dư Điệp cung, chăm sóc cho tốt, đây chỉ là việc nhỏ, không cần ọi người biết.”

Trở lại Dư Điệp cung, Bích Quỳnh vô cùng vui mừng, “Nường nường, ngài thật lợi hại! Nô tì cho là chúng ta nhất định không qua được cửa ải này, đã chuẩn bị sẵn sàng chịu tội thay cho người luôn đó.”

Hạ Phù Dung cười với nường, ” Nường nường của các muội là ai nào! Làm sao mà có thể bị bắt giam ~”

Bích Thanh đứng ở bên cạnh gật mạnh đầu. Hạ Phù Dung nhìn thấy như vậy cười nói, “Được rồi Bích Thanh, muội có thể nói chuyện.”

Bích Thanh vừa nghe bản thân không cần đồng kích nữa, gương mặt tràn đầy sùng bái nhìn Hạ Phù Dung hoan hô, “Nường nường người rất biết lừa gạt! Lệ phi nường nường trong cung là lợi hại nhất cũng bị người hại!”

Trên trán Hạ Phù Dung xuất hiện ba vạch đen, “Bích Thanh, muội xác định là muội thật sự muốn khen tỳ?”

Bích Quỳnh cười ha ha, “Nường nường, người rửa mặt nhanh đi, hóa trang này của người thật sự rất làm người ta sợ.”

Hạ Phù Dung gật đầu một cái, nhanh chóng đi tẩy trang. Hóa trang này của nường thật đúng là rất có trình độ, nường dùng lọ nôi tô ở trên hai hốc mắt, vẽ hai mắt gấu mèo 0.0 thật to, còn dùng bột màu trắng bôi cả khuôn mặt, miệng thì thoa son trắng. Khi nường vẽ xong cũng làm bản thân cảm thấy sợ hãi, giống như cương thi Trung Quốc, huống chi những người ở thời cổ đại này chưa từng thấy qua cương thi. Lúc trước khi tìm thấy nường có vài tên lính đã bị nường dọa sợ đến mặt mũi trắng bệch, lúc ấy trong lòng nường cũng cảm thấy có chút tội lỗi, người ta làm người hầu cũng không dễ dàng gì.

Hạ Phù Dung sống nhàn hạ thảnh thơi ở Dư Điệp cung được vài ngày, cảm giác cuộc sống giống như thần tiên, đột nhiên nường phát hiện cuộc sống hằng ngày chỉ việc vươn tay mặc quần áo cơm tới há mồm cũng không tệ, con người quả nhiên rất dễ dàng sa đoạ.

Vào một ngày mới sáng sớm tinh mơ Hạ Phù Dung đã bị Bích Quỳnh đánh thức, “Hội nghị gia đình ” của Thái hậu ai dám không đi?

Hạ Phù Dung cố ý đến chậm nhất, dù sao nường vẫn là bệnh nhân, cũng cố gắng tỏ ra khuôn mẫu một chút ~ Vừa bước vào trong điện, Hạ Phù Dung liền cảm nhận được một đạo ánh mắt muốn giết người bắn về phía nường, nường biết rõ đó là ánh mắt của Lệ phi, nường ta thích nhìn nường đây sẽ cho nường ta nhìn đủ, nường không để ý đến nường ta, cầm đầu cầm cổ đi tới giữa điện, dưới sự dẫn dắt của Bích Quỳnh nường thỉnh an Thái hậu cùng hoàng thượng.

“Dung nhi, trong khoảng thời gian này chắc con đã phải chịu nhiều khổ cực?” Thái hậu nói xong lại nghiêm khắc nhìn Thượng Quan Lệ một cái.

Mặc dù Tu Hồng Miển nói đây chỉ là chuyện nhỏ, không cần làm lớn chuyện. Nhưng hậu cung là nơi nào? Nếu có một con chuột chết, trong đám tang của nó cũng có thể biết nó có bao nhiêu thân thích. Huống chi là “hung thủ” đã làm ột nường nường mất tích.

Lệ phi tự biết không cách nào mở miệng, chỉ đành phải miễn cưỡng nuốt cái nỗi buồn oan ức này vào lòng.

Hạ Phù Dung nghe câu hỏi của Thái hậu, gật đầu một cái, “Con không khổ, nhưng cơm rất khó ăn.”

Thái hậu nghe xong có chút khản trương, “Hả? Ăn thức ăn không sạch sẽ?” Nói xong lại trợn mắt nhìn Lệ phi một cái.

98. Chương 98

Các phi tần khác đều ngồi ở một bên xem kịch hay, ngày thường ở trong cung Lệ phi một tay che trời, lúc này nàng rút cuộc đã rước họa vào thân, họ dĩ nhiên mừng rỡ mà ngồi xem rồi.

“Lệ phi, người còn ở nơi đó làm gì? Chẳng lẽ ngay cả lễ nghi tối thiểu cũng không biết? Hay là muốn ai gia tới dạy người?” Thái hậu lạnh lùng nói.

Lệ phi hít thở sâu một cái, giống như đang cố gắng kìm nén lửa giận. Lúc trước, chỉ có nàng ức hiếp người khác, có khi nào nàng phải ăn loại thiệt thòi này? Nhìn nàng ta giống như rất vất vả mới đè lửa giận xuống, cúi người với Hạ Phù Dung nói: “Lúc trước tỷ tỷ đã đắc tội nhiều với muội, mong muội tha lỗi.”

Về mặt Hạ Phù Dung bình tĩnh nhìn nàng, một lễ của nàng ta nàng không có ý muốn nhận. Hạ Phù Dung nhìn thấy lửa giận trong mắt Lệ phi cũng nhảy lên tới đỉnh đầu rồi, nhưng cử chỉ của nàng trong mắt người khác chẳng qua là kẻ điên không biết lễ phép mà thôi.

Thái hậu nhìn bộ dạng của Hạ Phù Dung, có chút đau lòng nói, “Bệnh của Dung nhi làm sao mới khỏi? Đã truyền thái y kiểm tra chưa?”

Bích Quỳnh dập đầu nói: “hồi bẩm thái hậu, đã truyền thái y đến kiểm tra, thái y nói thân thể đã được điều dưỡng rất tốt, nhưng sợ chuyện này có thể tái diễn lần nữa, nghỉ ngơi thêm vài ngày sẽ không có vấn đề gì nữa.”

Thái hậu gật đầu một cái, không nói gì thêm nữa. Hạ Phù Dung nhìn chân mày nhíu chặt của Thái Hậu, xem ra nàng ta thật sự rất lo lắng cho nàng.

Nhìn Bích Quỳnh từ lúc đi vào điện đến bây giờ vẫn quỳ trên mặt đất, phải quỳ như thế cho đến khi “Hội nghị” kết thúc sao? Không biết sẽ bị thương thành cái dạng gì nữa đây.

“Người còn ở nơi này làm gì thế? Ta không phải nói lát nữa ta muốn uống trà cổ xưa sao, còn không nhanh chóng chạy về pha ~” Hạ Phù Dung nhìn Bích Quỳnh nói.

Bích Quỳnh có chút khó xử nhìn hoàng thượng cùng Thái hậu, nơi này cũng không phải là một mình Hạ Phù Dung nàng nói được là có thể được.

Thấy Thái hậu gật đầu một cái, Bích Quỳnh có chút run rẩy mà đứng lên. Từ lúc nàng đi tới Dư Diệp cung cho tới nay, đã rất lâu nàng không có quỳ, đột nhiên trong một lúc phải quỳ lâu như vậy, vẫn làm cho nàng có chút không chịu nổi.

Thấy Thái hậu cũng ngầm cho phép, mọi người đối với lời nói quá đáng của người điên là Hạ Phù Dung nàng cũng không có quá mức để ý.

“Chuyện tương tự như vậy, ai gia không hy vọng sẽ ở xảy ra lần nữa ở trong cung.” Lúc Thái hậu nói câu nói này, trợn mắt nhìn lệ phi một cái, làm cho Lệ phi có chút run rẩy. “Nếu như tái phạm lần nữa. . . .” Thái hậu vừa nói vừa quay đầu nhìn Tu Hồng Miên đầy thích thú, “Dù là chuyện nhà ~ ai gia cũng muốn quan tâm một chút!”

Tất cả mọi người cúi đầu tỏ ý hiểu rõ, Hạ Phù Dung thừa nhận nàng lúc này có chút hả hê. Khó trách nữ nhân trong chốn hậu cung cả đời liều mạng cũng muốn ngồi vào vị trí Thái hậu, thì ra quyền lợi lại là thứ tốt như vậy.

Ra khỏi Yến Ninh cung, Hạ Phù Dung thấy Thượng Quan Lệ cố ý đi rất chậm, chắc là có lời muốn nói với nàng, Hạ Phù Dung cũng không có ý nghĩ muốn chạy trốn, cũng đi rất chậm. Đợi cho đến khi mọi người đã đi xa, không ngoài dự liệu nàng ta đi về phía của nàng.

“Người rút cuộc là ai!” Không phải câu nghi vấn.

Hạ Phù Dung dùng vẻ mặt ngây thơ nhìn nàng ta, nàng cũng không muốn phô bày tất cả sự thật ở trước mặt của Thượng Quan Lệ, cũng không muốn giả điên ở trước mặt của nàng ta, cho nên cứ mê hoặc nàng ta là biện pháp tốt nhất. Thượng Quan Lệ cũng không phải là một người con gái hiền lành, hoặc là nói trong hậu cung này cũng không có người con gái nào là hiền lành, các nàng chỉ càng thêm độc ác mà thôi.

“Người cảm thấy giả ngây giả dại ở trước mặt của ta có tác dụng sao?” Về mặt của Thượng Quan Lệ có chút nghiêm nghị nhìn chăm chăm Hạ Phù Dung.

Hạ Phù Dung vẫn không nói gì, nghiêng nghiêng đầu, làm như không có đem lời nói của nàng lọt vào tai.

Thượng Quan Lệ cảm thấy có chút kỳ lạ, âm mưu như vậy, nàng biết Hạ Hách Na Phù Dung sẽ không thể nào nghĩ ra được, lúc ấy nàng đã vô cùng nghi ngờ người này có phải là Hạ Hách Na Phù Dung hay không. Nhưng khi nhìn nét mặt của nàng ta lúc này. Nếu như nàng ta thật sự gãi bầy hại nàng, thì sẽ không cần phải giả bộ ở trước mặt của nàng. Nếu như thế. Đây đều là chủ ý của nha hoàn của nàng ta sao?

99. Chương 99

Nhìn về mặt của Thượng Quan Lệ, Hạ Phù Dung khẳng định nàng ta đang nghĩ đến Bích Quỳnh, Bích Quỳnh là người thông minh như vậy, rất khó làm cho người khác không nghi ngờ.

Nghĩ như vậy, Hạ Phù Dung vuốt ve má phải, chỉ đi thẳng về phía trước. Bỏ lại Thượng Quan Lệ như bưng tỉnh hiểu ra mọi chuyện. Khóe miệng bên phải của Hạ Phù Dung nhếch lên, may mà Thượng Quan Lệ là một người thông minh.

Sau đó vài ngày, lan truyền tin Cẩm phi bị bệnh chết.

Trong lòng Hạ Phù Dung hơi run rẩy, Lệ phi này ra tay sao nhanh thế?

Cẩm phi là nữ nhi thứ tư của Lương tướng quân, tên gọi Lương Cẩm Nhất, thời gian vào cung chậm hơn Lệ phi một đợt tuyển tú, hình dáng quả thật rất đẹp, nhưng bởi vì cùng lệ phi tranh giành tình nhân, bị Lệ phi bỏ phần hoa ở trong trà, do nàng từ nhỏ đã dị ứng với phấn hoa, cho nên trên mặt nổi rất nhiều nốt đỏ. Đối với một nữ nhân ở chốn hậu cung mà nói điều này giống với việc bị hủy dung mạo, may nhờ phụ thân của nàng có quan hệ rất thân thiết với thái y trong cung, cho nên sau khi nàng ta được điều trị một thời gian những nốt đỏ cũng biến mất. Nhưng chuyện đó đã trở thành bóng ma ở trong lòng của Cẩm phi, cho nên có đôi khi sẽ dùng tay sờ lên mặt xem có nổi mụn đỏ hay không. Thời gian dài, liền tạo thành thói quen tay phải vuốt ve mặt.

Lúc ấy Hạ Phù Dung sợ Lệ phi tập trung chú ý vào Bích Quỳnh, bắt đắc dĩ, đành phải dùng biện pháp này. Nếu như Hạ Phù Dung là một người hiền vô ý thức, chung đụng rất lâu với một người nào đó nhất định sẽ học được một ít thói quen nhỏ của người đó. Ai bảo ở trong cung chỉ có thói quen của nàng ta là rõ ràng nhất, Hạ Phù Dung thầm cầu nguyện ở trong lòng cho Cẩm Phi, trong lúc đó má phải của nàng có chút ngứa mà thôi, Amen.

Ngày mai hoàng thượng sẽ tổ chức yến tiệc với quần thần, chính thức làm lễ sắc phong. Dĩ nhiên, cũng bao gồm cả Trì Tô Tướng quân là Hạ Phù Dung nàng nữa.

“Bích Thanh, muội đem cái này giao cho Phó thái y, thay tỷ cảm ơn hần, biết không.”

Bích Thanh nhận lấy túi tiền nặng trĩu, gật đầu một cái liền xoay người đi ra ngoài.

Về mặt Bích Quỳnh đề phòng nhìn Hạ Phù Dung, “Nương nương, người lại có bí mật gì muốn nói cho nô tì biết phải không? Về buổi lễ sắc phong ngày mai?”

Hạ Phù Dung há miệng thật to, mắt long lanh nói: “ Bích Quỳnh ~ muội thật sự rất rất rất là thông minh ~! ~”

Bích Quỳnh bĩu môi, “Mỗi lần người muốn Bích Thanh rời khỏi là sẽ có chuyện tình ”Quan trọng” cần nói.”

Hạ Phù Dung cười hì hì một tiếng, dĩ nhiên, chuyện quan trọng không thể để cho Bích Thanh biết, chắc chắn sẽ không có chuyện tốt gì, về mặt Bích Quỳnh như thế nàng có thể hiểu, cũng vì sự nhạy bén của nàng mà âm thầm khen ngợi.

“Bích Quỳnh, trong buổi lễ sắc phong ngày mai tỷ sẽ được sắc phong ~” nàng nói nhẹ như nước chảy, nhưng Bích Quỳnh nghe xong lại trợn to đôi mắt.

“Cái gì?!” Bích Quỳnh rõ ràng là không thể tiếp nhận được sự thật này, “Người là nương nương! Ngày mai làm sao có thể xuất hiện trên đại điện nhận sắc phong được chứ?”

Hạ Phù Dung bĩu môi đành chịu, “Chỉ cần tên hoàng thượng kia thích, chó mèo cũng có thể được sắc phong.”

Bích Quỳnh nghe được lời của Hạ Phù Dung liền thấy hoảng sợ, “Nương nương, những lời như thế ngàn vạn lần không được nói ~ sẽ bị giết cửu tộc đấy!”

Hạ Phù Dung cũng biết rõ lời nói của nàng có chút thái quá, phun một ngụm nói lại, “Được rồi, sau này sẽ không nói vậy nữa. Tỷ cũng không muốn đi tham gia lễ sắc phong, nhưng không có cách nào, chuyện chính là như vậy đấy.”

Bích Quỳnh lắc đầu bất đắc dĩ, “Ai, nếu vậy người được phong chức gì? Nghe nói lễ sắc phong ngày mai đều là các vị thống lĩnh trở lên, người nói vậy không chừng chỉ là tự sắc phong mà thôi.”

“Tướng quân.”

Hạ Phù Dung nói hai chữ, Bích Quỳnh nghe xong đứng ở nơi đó ngu nửa ngày cũng không tìm được tiếng nói của nàng.

Qua rất lâu, “Nương nương, hãy coi như muội không biết cái gì hết.”

100. Chương 100

Qua rất lâu, mới nghe được Bích Quỳnh lên tiếng, “Nương nương, hãy coi như muội không biết cái gì hết.”

Vào ngày thứ hai của buổi lễ sắc phong, mặc dù đã có chuẩn bị về mặt tâm lý, đã biết sẽ có rất nhiều người. Nhưng khi nhìn thấy đám đông trước mắt vẫn làm cho nàng có chút ngạc nhiên nho nhỏ, nàng có chút nghi ngờ không biết những người này từ nơi nào hiện ra, lúc chiến đấu cũng không thấy bọn họ nhiệt tình như vậy.

Hạ Phù Dung lúc này đang mặc trang phục Tướng quân, những nam tử hán chân chính càng không ngừng đi qua đi lại trước mắt nàng.

Nàng chưa từng khi nào ghét bỏ thân thể cao lớn của mình như lúc này.

Hạ Phù Dung cảm thấy lưng của nàng bị người vỗ một cái, quay đầu nhìn lại thấy là Thiện Xá. Trong lòng thở phào nhẹ nhõm một cái, liền nhỏ giọng nói với hắn câu “Tìm huynh khắp nơi đấy”. Trong những trường hợp như thế này Hạ Phù Dung không biết làm sao cả, không hy vọng bản thân có thể làm ra chuyện gì quá mức đặc biệt mà xấu hổ, dù sao bản thân nàng cũng không chịu được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người.

Thiện Xá cười một tiếng với Hạ Phù Dung, “Huynh biết đệ nhất định giống như con ruồi không đầu mà. Lát nữa đệ nhìn theo huynh...huynh làm gì thì đệ làm theo, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Lúc sắc phong hả? Từng người lên sắc phong hay là sắc phong đồng loạt?” Đây mới là điều mà Hạ Phù Dung quan tâm nhất, nếu là từng người lên sắc phong, phải theo thứ tự như thế nào đây? Lúc này nói không khẩn trương là gạt người, nàng đã muốn liên lạc với Thiện Xá trước rồi, nhưng A Hu không biết chạy đi đâu, ngày thứ hai trở về cung có gặp qua nó, sau đó đã không thấy tăm hơi bóng dáng nó đâu. Xem ra nên dạy cho nó một ít phép tắc mới được, nàng đã quá dễ dãi với nó rồi. Bởi vì mất đi cánh tay đắc lực là A Hu, nàng không thể liên lạc với Thiện Xá được. Nơi này là hậu cung, có lúc ngay cả nàng cũng không dám tin tưởng.

“Cấp bậc giống nhau thì cùng sắc phong.”

Trong lòng của Hạ Phù Dung cũng bình tĩnh lại, may mắn là sắc phong cùng Thiện Xá, cứ làm theo hấn là tốt rồi.

“Nhưng ngoại trừ Tướng quân.” Thiện Xá mang bộ dáng hả hê nhìn Hạ Phù Dung.

Biết rõ hấn ta cố ý chọc giận nàng, nàng cũng không dám làm hành động gì, lúc này nàng rất cần sự giúp đỡ của hấn.

Hạ Phù Dung nở nụ cười nịnh nọt cố ý muốn lấy lòng Thiện xá. Nhưng lại đổi lấy ánh mắt vô cùng khinh thường của Thiện Xá, nàng rất tự giác thu nụ cười lại, lúc này hấn là cứu tinh duy nhất của nàng, tất cả chỉ có thể lấy hấn làm trung tâm.

Theo tiếng nhạc vang lên, xa xa từ bên phải đi tới một đám người, trong tay mỗi người cầm nhạc khí không giống nhau, vừa đi vừa tấu lên bản nhạc đầy hào hùng khí thế.

Điều này nằm ngoài dự đoán của Hạ Phù Dung, nàng nghĩ rằng buổi lễ sắc phong này sẽ rất nghiêm túc nặng nề, không ngờ còn có “Ban nhạc” đệm.

“Ban nhạc” đi tới giữa sân, lại đi dọc theo hai bên hành lang trái phải, đi tới một góc khuất, liền dừng bước.

Tiếng nhạc dần dần biến mất, tiếp theo trên đại điện truyền đến một tiếng nói vang dội, “Trời ban cảnh sắc hài hòa, nhờ ơn thánh ân.”

Lúc Hạ Phù Dung mới xuyên không tới nơi này, tên thái giám này đã tuyên bố nàng có thể ra khỏi cái mê cung kia. Đã lâu, lượn một vòng lớn như vậy, nàng lại trở lại nơi này.

Hạ Phù Dung thúc cùi chỏ vào người Thiện Xá đang ngồi ở bên trái nàng, “Lát nữa nếu gọi đệ đi lên, đệ nên làm thế nào?”

“Cúi đầu, chào quân lễ, nhận phong, tạ ơn.”

Hạ Phù Dung nhìn chằm chằm Thiện Xá giống như thần thánh, hồi lâu, gơ ngón tay cái lên. Đủ đơn giản! Đủ nhanh gọn.

Nàng âm thầm ghi nhớ bốn bước này ở trong lòng, chỉ cần không làm ra chuyện gì ngoài ý muốn, liền có thể nhanh chóng dễ dàng vượt qua cửa ải này.

Tên thái giám phía trên còn đang nói không ngừng, nàng nhìn về mỹ thực ở trên bàn, nuốt xuống nước miếng lần thứ bốn mươi chín. Lại dùng tay đụng Thiện Xá một cái, “Lúc này có thể ăn được chưa?”

Thiện Xá có chút bức mình, “Vẫn còn sớm.” Nói xong lại nói thêm một câu, “Đệ có gì muốn nói thì nói trực tiếp đi, không cần lấy tay đụng vào người huynh.”

Cất ~ người cho là người rất cao quý sao! Người nào vui lòng đụng vào người. Dĩ nhiên, những lời này nàng chỉ có thể nói ở trong lòng, nàng cười nịnh hót gật đầu với Thiện Xá.

Nhìn tên thái giám căn bản không có khuynh hướng dừng lại, nàng thật sự là chịu không nổi nữa rồi. Quét mắt nhìn khắp đại điện có nhiều người như vậy, đâu có ai để ý ai làm chuyện gì đâu. Trong lòng nàng nghĩ như vậy, tay liền bắt đầu hành động.

Nàng lén lút cầm một miếng bánh hột đào ở gần trước mặt, nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý, liền nhét hết miếng bánh vào miệng, sau đó chống cằm giả bộ đang suy nghĩ.

Khi nàng ăn tới cái thứ n, lần nữa tung ma trảo về phía cái bàn thì bị Thiện Xá cản lại.

Nàng dùng ánh mắt hỏi hấn tại sao cản nàng, hấn cũng không nói lời nào, đem tầm mắt liếc về giữa đại điện. Nàng nhìn theo ánh mắt của hấn, chỉ thấy Tu Hồng Miên đang nhìn về phía nàng.

Nàng gượng gạo mỉm cười với Tu Hồng Miên, nàng vẫn luôn cẩn thận không để mọi người xung quanh phát hiện, lại quên mất phía trên còn có đại Boss.

Biết điều thu tay về, ít nhất bây giờ đã đỡ thèm rồi. Bánh hột đào này cũng không được ngon, bánh hạnh nhân có chút ngọt, bánh hạt đậu lại quá ngán, bánh quế hoa hơi khô, còn cái màu đen nàng không biết tên lại ăn ngon nhất.

101. Chương 101

Rốt cuộc, thái giám đã đọc xong thánh chỉ, Hạ Phù Dung phản xạ có điều kiện muốn vỗ tay, vừa nhìn tất cả mọi người không nhúc nhích, ngưng ngừng thu tay về, nơi này không thịnh hành vỗ tay sau khi phát biểu xong sao?.

Hạ Phù Dung tinh thần đang có chút hoảng loạn, mờ hồ đến nghe thấy có người đang gọi nàng, Hạ Phù Dung quay đầu liếc mắt nhìn Thiện Xá, nhận được ánh mắt xác định của hắn, Hạ Phù Dung sải bước đi đến điện bên kia

Đi tới chính giữa, trước cung kính chào theo kiểu nhà binh. Sau khi được Tu Hồng Miễn miễn lễ, liền đứng ở nơi đó, trong lòng lặng lẽ nhớ tới lời nói của Thiện Xá.

Vị thái giám âm thanh vang dội kia lại bắt đầu niệm thần chú y hệt lời kịch, đợi đến hắn đọc xong, Tu Hồng Miễn gật đầu một cái, phía sau liền đi ra một đám thái giám, bọn họ chia làm hai nhóm, vô cùng chủ động đi tới giữa đại điện, tay nâng khay, phía trên khay có màu đỏ tơ lụa đắp lên.

“Tạ đây đặc biệt phong Trì Tô là ngự lĩnh tướng quân, ban thưởng một phủ đệ, ruộng tốt trăm mẫu, hoàng kim vạn lượng. Khâm chỉ ~” Thái giám kia vừa giới thiệu xong, thái giám phía sau liền đem khăn đỏ phủ trên khay của mình mở ra một nửa.

Hạ Phù Dung ánh mắt lóe sáng lên lên quét qua nơi đó, ánh sáng chói mắt của vàng khiến cho nàng có chút kích động, nàng sống bên từng này tuổi, chưa từng thấy qua nhiều vàng như vậy, Hạ Phù Dung thừa nhận nàng là người tương đối thích tiền.

“Tạ chủ long ân!” Hạ Phù Dung lại cúi chào lần nữa.

Đây là bước cuối cùng, đợi đến khi Tu Hồng Miễn bảo nàng đi ra là có thể kết thúc hoàn mỹ rồi .

Tu Hồng Miễn gật đầu một cái, “Ở chỗ này có quen không?”

“Khá tốt.” Hạ Phù Dung nín thở nửa ngày thốt ra được hai chữ, không phải đã xong rồi sao? Hiện tại đầu óc trống rỗng. Lúc này hắn là tương đương với các chương trình lúc tám giờ mỗi tuần thứ bảy của các đài truyền hình, hắn thật để ý nàng, tại thời điểm này cùng nàng nói việc nhà.

“Hả? Chẳng lẽ Trì tướng quân còn có cái gì không hài lòng sao?” Tu Hồng Miễn lông mày khẽ nhíu lại, có chút hăng hái hỏi.

Hạ Phù Dung có chút sững sờ, đây là thì sao, câu nàng? ! Vội vàng hướng ánh mắt xuống đất, khom người nói, “Mặt tướng không dám. Bởi vì nhiều người khấn trương, có chút lỡ lời, nhờ Thánh thượng chiếu cố, an bài rất tốt, cực kỳ hài lòng.” Hạ Phù Dung vội vàng nói, không muốn nhiều hơn nữa để phải ở lại.

“Song thân có hài lòng?”

“Rất tốt.” Tu Hồng Miễn này làm sao vậy? Cảm giác có chút khác thường, lại nói không ra được khác thường ở chỗ nào.

“oh.” Tu Hồng Miễn hình như còn muốn hỏi cái gì, lại đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía thái giám bên cạnh nói: ” Tiểu Quyền Tử, thông báo ngự thực phòng, tối nay đại yến quần thần, tội phạm lấy được cấp thứ bốn có thể được phóng thích, người bị tử hình kéo dài thời hạn hành hình thêm ba ngày.”

Thì ra vị thái giám có âm thanh vang dội kia là Tiểu Quyền Tử.

Thái giám nhìn Tu Hồng Miễn một cái, không phải chọn xong ngày, ngày mai lại cử hành yến tiệc sao. Dĩ nhiên, hắn vẫn là khom người đáp ứng lui xuống, ý tứ của thánh thượng cũng không phải là mình có thể tính toán .

Ánh mắt Hạ phù Dung nhìn Tu Hồng Miễn muốn hỏi nàng có thể lui xuống hay không, nhận được nét mặt tiểu tựa phi tiểu.

Hôm nay Tu Hồng Miễn thật sự rất kỳ quái.

Nhìn hắn gật đầu, Hạ Phù Dung thở phào một hơi, rốt cuộc có thể đi xuống.

Đi tới vị trí của mình, Hạ Phù Dung hướng Thiện Xá lè lưỡi, vừa rồi thật sự có chút khản trương.

Thiện Xá khẽ mỉm cười, “Ban thưởng đủ phong phú đi.”

Hạ Phù Dung liên tục gật đầu, có phòng có lại có tiền, còn có cái gì càng tốt đây. “Chỉ là mới vừa hẳn nói tối nay còn phải thiết yến, đến lúc đó. . . .” Đến lúc đó nàng phải làm thế nào a, ngộ nhỡ phải uống rượu, nàng sợ mình say rượu hiện nguyên hình.

Thiện Xá cũng có chút kinh ngạc, không phải sớm định ra ngày mai tái thiết yến sao, cũng không muốn suy nghĩ nhiều, Thiện Xá nói: ” không có việc gì, có ta đây.”

Hạ Phù Dung nhìn hẳn thật lâu không nói gì, kể từ sau khi Đại Cá Tử đi, thật lâu chưa từng có cảm giác an toàn như vậy rồi.

Không có việc gì, có ta đây.

Hạ Phù Dung cười khỏ một tiếng.

Lời gửi độc giả:

Thân nhóm, tân đàn 100920417 mới vừa xây xong, hoan nghênh mọi người gia nhập Hàaa...! ^-^

102. Chương 102

Sau sắc phong, đều theo cấp gia phong, mặc dù là mấy người một tổ, cũng dùng không ít thời gian, ngay thời điểm nàng ăn đến bụng sắp căng ra, đại điển rốt cuộc tiến vào hồi cuối.

“Người nên ăn ít một chút.” Thời điểm rời khỏi yến tiệc, Thiện Xá nói.

Hạ Phù Dung nhìn bánh ngọt trên bàn mọi người vẫn còn nguyên, nhìn lại trên bàn nàng chỉ còn lại chút ít, cười thâm. “Lãng phí đáng xấu hổ a ~~”

Thiện Xá cười lắc đầu. Bởi vì buổi tối muốn thiết yến, cho nên bọn họ giải tán lúc sau đi thẳng tới yến thính.

Đây là lần đầu tiên Hạ Phù Dung tới một yến thính chuyên nghiệp như vậy, vô cùng lớn không nói, còn tương đối hoa lệ, cách bày trí cũng có vẻ vô cùng khí thế. Hai bên mỗi bên được đặt một cái bàn dài, nói nó là một cái bàn dài tuyệt đối không quá, từ chỗ bậc Tu Hồng Miễn đang ngồi đến ngoài cửa. Nó không giống như bàn dài hiện đại được dùng mấy cái bàn nhỏ ghép lại. Nó được tạo từ cả một khối mộc trúc, nhìn kỹ dưới còn có điều khác vô số hoa văn, có thể thấy được lúc ấy vì tạo hai cái bàn dài này mất bao nhiêu công sức.

Hạ Phù Dung đi theo Thiện Xá tới vị trí đầu tiên phía bên phải, không có ghế, bên dưới bàn đã chuẩn bị đệm. Ngồi lên vô cùng thoải mái, so với độ cao của bàn dài vừa đủ, thiết kế rất tốt.

Trên bàn bày đầy các loại thực phẩm, mặc kệ là từ thịt nguội, chủng loại hoặc màu sắc đến xem, cũng so với trước kia trong buổi lễ sắc phong tốt hơn nhiều lắm, Hạ Phù Dung rốt cuộc hiểu rõ Thiện Xá đề nghị để cho nàng ăn ít một chút.

Ngồi không bao lâu, đột nhiên một loạt mùi thơm xông vào mũi, trong lòng Hạ Phù Dung có loại dự cảm chẳng lành, đây rõ ràng là.

Không đợi tanghĩ xong, liền thấy ở cửa yến thính rất nhiều nữ nhân chậm rãi đi vào, vì cái gì chính là người nàng không muốn gặp nhất Thượng Quan Lệ, phía sau không cần phải nói, nhất định là phi tử Tu Hồng Miễn.

Hạ Phù Dung nghiêng nghiêng người đến gần bên phải Thiện Xá, bất động môi nhỏ giọng nói, “Thế nào họ cũng tới?”

Thiên Xá cũng học bộ dáng của ta, nhỏ giọng nói, “Họ tại sao không đến?”

Mọi người ở đây cũng không cảm thấy kinh ngạc, như vậy nói rõ ở nơi này phi tử không giống triều đại khác cần kiêng dè.

Nhìn bộ dáng họ tranh nhau khoe sắc, rất đáng ghét.

Rốt cuộc, nhân vật chính của bữa tiệc Tu Hồng Miễn tới, Tiểu Quyền Tử vẫn đi theo phía sau như cũ, chẳng lẽ tiểu quyền tử là thái giám thân cận của hắn?

Đợi đến khi Tu Hồng Miễn ngồi vào chỗ của mình, ánh mắt quét mọi người một cái, liền rơi vào trên người nàng. Hạ Phù Dung ánh mắt giống như kẻ trộm lập tức rời đi nơi khác, cảm giác trên mặt có một chút nóng, chính mình làm sao vậy?

Ngay sau đó, cửa lại đi vào mấy nữ nhân, điều này làm cho nàng có chút kỳ quái, theo như thân phận mà nói, hoàng thượng nên là người cuối cùng tiến vào, sao đây còn có người so với hắn muộn hơn hay sao?

Những nữ nhân kia trên mặt đều che lụa mỏng, chỉ lộ ra một đôi mắt cùng cái trán. Phản ứng đầu tiên của nàng chính là mỹ nữ Ấn Độ, Hạ Phù Dung nhìn chằm chằm vào khuôn mặt phía sau lụa mỏng, muốn biết một chút kiến thức về Tây Thi Ấn Độ trong truyền thuyết

103. Chương 103

Trong đó có một che vàng nhạt có một cô gái che lụa mỏng màu vàng nhạt chú ý đến nàng. Nàng một thân màu xanh dương nhạt nhu bày, áo khoác là nửa tay áo, bên trong một cái màu trắng lam đáy ống tay áo, ống tay áo mơ hồ có thể thấy được cánh tay trắng mềm mại tinh khiết, ngón tay nhỏ dài, móng tay màu đỏ tươi, cùng với ngón tay trắng nõn của nàng tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, bên hông mảnh mai buộc một cái đai lam nơ hình con bướm, vóc người xinh xắn thanh lợi, rất là dễ coi. Tầm mắt chuyển đến trên mặt của nàng, mặc dù có lụa mỏng che lại, nhưng mắt hạnh xinh đẹp của nàng lại tiết lộ gương mặt hoàn mỹ của nàng, nữ nhân như vậy ngay cả nàng nhìn cũng có chút động lòng, huống chi là nam nhân?

Trong đại sảnh ánh mắt nam nhân đều gián lại trên người nàng, xem ra là mỹ nữ thế nào cũng không che giấu được a. Hạ Phù Dung đang cảm thán, cảm thấy ánh mắt của nàng ta hướng tới nàng, chỉ là thoáng trong phút chốc, liền cúi đầu đi ra ngoài. Đại thẩm ở bên đỡ nàng ta nhìn nàng ta một chút, sau đó nhìn Hạ Phù Dung ánh mắt mập mờ không rõ.

Hạ Phù Dung trong nháy mắt cả người nổi hết da gà, nàng chỉ là đứng ở góc độ người thường thức nhìn nàng một chút mà thôi, cũng không có ý tưởng không tốt gì, vị đại thẩm kia lại quăng cho nàng ánh mắt như vậy làm nàng cảm thấy có chút lạnh

Tiệc rượu làm cho người ta rất thoải mái, có mỹ nhân nhảy múa, còn có âm nhạc hợp tấu, mặc dù này khúc điệu cũng không phải loại nàng thích, chỉ là lại có thể khiến tâm linh người ta an tĩnh lại, vô cùng thích hợp trong trường hợp như vậy.

Tu Hồng Miễn giơ lên cao ly rượu, người phía dưới cùng nhau đứng lên, Hạ Phù Dung cũng đứng dậy, bưng ly rượu lên, giơ cao khỏi đầu, “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế ~”

Tu Hồng Miễn gật đầu ra hiệu, ngón áp út thoáng chút rượu, nhẹ vẩy ra trong không trung, một bên tiểu quyền tử phụ họa nói, “Một chút tế thiên ~”

Người phía dưới cũng rối rít noi theo.

Tu Hồng Miễn lại điểm một giọt, nhẹ vẩy xuống đất, “Hai điểm tế đất ~”

Mọi người sau khi làm xong, Tu Hồng Miễn đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

Hạ Phù Dung thừa dịp trong lúc mọi người ngửa đầu uống rượu, cũng ngửa đầu đem rượu trong chén đổ về phía sau. Cũng không phải nàng sợ mình uống say, chút rượu này nàng còn có thể chịu được, chỉ là không nghĩ tới hẳn sẽ dùng loại phương thức này uống rượu, cho nên trước yến tiệc sau khi đi nhà cầu không có rửa tay.

Dưới chỉ thị của Tu Hồng Miên, tất cả mọi người ngồi xuống.

Chỉ nghe tiểu quyền tử hô to một tiếng, “Bên lễ bắt đầu ~”

Hạ Phù Dung có chút mờ mịt nhìn về Thiện Xá, bên lễ là cái gì?

Thiện Xá nét mặt hiện ra biểu tình người xem cũng biết đáp lại nàng.

Lúc này, chỉ thấy Tần phi này giờ vẫn yên lặng đứng ở phía sau “Mỹ nữ che mặt” ngoài cửa đều đi ra ngoài. Các nàng đứng ở phía trước, có chút ngượng ngùng chung quanh có chút chờ đợi, điệu bộ thế này. Trong lòng Hạ Phù Dung có chút khẩn trương, chẳng lẽ là đang chọn phò mã?

“Các nàng đang chọn phò mã?” Hạ Phù Dung nhỏ giọng hỏi Thiện Xá bên cạnh.

“Đệ rốt cuộc thấy rõ rồi hả?”

Nhịp tim của Hạ Phù Dung đột nhiên tăng nhanh, nếu nàng được chọn trúng nhất định phải chết. Nơi này công chúa tìm bạn trăm năm thật đúng là hào phóng đi, cứ như vậy công khai chọn.

Thiện Xá khẽ cười một tiếng, “Yên tâm, chỉ với thân thể này của đệ, sẽ không có người nhìn trúng.”

Hạ Phù Dung nghe Thiện Xá nói không biết nên cảm thấy may mắn hay là cảm thấy tức giận.

Hạ Phù Dung cảm thấy có một ánh mắt dừng lại trên người nàng, theo hướng nhìn sang, là nàng ta. Đó chính là cô gái ngay cả nàng cũng suýt nữa bị mê hoặc, ánh mắt nàng ta nhìn nàng có chút nóng bỏng khiến Hạ Phù Dung có chút chột dạ, nàng ta không phải để ý nàng rồi chứ?

Thấy kia cô gái kia lặng lẽ nói cái gì đó với đại thẩm, đại thẩm cười nhìn nàng một cái, liền quay đầu nói cho tiểu quyền tử, tiểu quyền tử rồi đến bên cạnh Tu Hồng Miên rỉ tai mấy câu.

Nhận được ánh mắt kỳ quái của Tu Hồng Miên, lòng của Hạ Phù Dung nhất thời giống như chìm đến đáy biển, không có gì đáng hoài nghi rồi, vị công chúa này tuyệt đối là để ý nàng rồi.

Hạ Phù Dung vẫn cẩn thận để ý đến thái độ của Tu Hồng Miên, nếu là hẳn đã đồng ý, nàng chính là có mười đầu cũng không thường nổi. A Hu gần đây đi nơi nào? Nàng còn trông cậy vào nó ở thời điểm bỏ trốn trước khi nàng bị hành hình giúp nàng một tay đấy.

Hồi lâu, Tu Hồng Miên chậm rãi nói ba chữ, mặc dù không nghe được, Tạ cự tuyệt Hạ Phù Dung có thể nhìn khẩu hình của hắn thấy rất rõ ràng.

Lòng của nàng giống như bị cái gì hung hăng đánh, không có dừng lại.

Sau khi các nàng công chúa chọn xong ý trung nhân trong lòng, duy chỉ có nàng ta là không có chọn, lặng lẽ đứng ở đó bên không lên tiếng, rất rõ ràng là không vui.

Hạ Phù Dung giống như khúc gỗ ngồi ở nơi đó, cho đến khi bữa tiệc kết thúc.

“Ta lúc trước đã nói với đệ là không cần ăn nhiều như vậy nha, bây giờ nhìn cao lương mỹ vị không ăn được đi ~”

Hạ Phù Dung không trả lời lời của hắn, lặng lẽ đứng lên, theo người truyền đi ra ngoài.

Thiện Xá nhìn thấy nàng có cái gì không đúng, quan tâm nhưng cũng không hỏi cái gì, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh nàng.

Hạ Phù Dung không biết tại sao trong lòng lại khó chịu như vậy, vị công chúa đó không thể chọn nàng...nàng không phải nên vui mừng sao? Tại sao hiện tại nàng có cảm giác muốn khóc? Chỉ vì ba chữ kia của Tu Hồng Miên sao?

Đúng, vị công chúa cuối cùng đó không có chọn nàng chỉ bởi vì câu nói kia của Tu Hồng Miến, “Hắn không xứng.”

104. Chương 104

Nàng không xứng với nàng ta sao? Ở trong mắt của Tu Hồng Miến, nàng rốt cuộc xem là cái gì? Thời điểm làm phi tử, bị hắn vứt bỏ, liều chết làm tướng quân, vẫn bị hắn ghét bỏ, chẳng lẽ trong mắt hắn, nàng là chẳng đáng là người sao? Không quan trọng gì, chính là tại thời điểm cần thiết là công cụ có chút công dụng?

Hạ Phù Dung không biết vì cái gì lại để ý vị trí của mình trong cảm nhận của Tu Hồng Miến như vậy, nàng cũng vậy không muốn suy nghĩ, hoặc giả nói là không dám nghĩ tới. Hạ Phù Dung hiểu biết rõ yêu một người không nên yêu, kết cục sẽ như thế nào. Hiện tại nàng cảm thấy may mắn nhất là, ít nhất nàng còn không có yêu, thích cũng không có nghĩa là yêu.

Sẽ để cho phần tình cảm ngu xuẩn này chết chìm trong trứng nước đi, ở phương diện không chế tình cảm, nàng có thể rất có tự tin nói, nàng sẽ không thua bởi bất kỳ một vị Đế Vương nào. Chỉ cần không phải yêu, nàng đều có thể đem nó không chế được rất tốt. Cho nên ở hiện đại thì bất luận là hot boy trước kia, hay là nam nhân hoàn mỹ theo đuổi nàng, nàng đều có thể đem phần dung động kia từng bước mai táng.

Đi tới hậu viện của phó thái y, xác định bốn phía không người nào, Hạ Phù Dung nhỏ giọng đi vào. Phó thái y vừa thấy là nàng, gật đầu một cái, liền đóng cửa đi ra ngoài. Nơi này chính là nơi nàng thay quần áo, dù sao nếu như một Tướng quân từ cửa sau hậu cung ra vào vào sẽ khiến cho người hiểu lầm. Nơi này viện giành riêng cho phó thái y, vốn là hậu viện thanh tĩnh bình thường không có người vào, huống chi hôm nay là lễ lớn.

Đổi xong y phục của phi tần, Hạ Phù Dung trực tiếp từ hậu viện đi xuyên Tiền viện, nơi đó chính là được đường của phó thái y, nàng thay tiểu Cúc lấy chút thuốc, liền đường đường chánh chánh mà từ cửa chính đi ra ngoài. Bích Quỳnh chính ở chỗ này chờ Hạ Phù Dung, thấy nàng ra ngoài, giống như tảng đá trong lòng được bỏ xuống thả phào nhẹ nhõm.

Hạ Phù Dung nhìn nàng cười giống như không có chuyện gì cười, “Tất cả thuận lợi.”

Nàng ta làm như giận trách trừng mắt nhìn nàng một cái, “Người là không biết nô tỳ lo lắng như thế nào sao, chỉ sợ xảy ra cái gì sai sót.”

Hạ Phù Dung cười hắc hắc, “Ta đây thông minh hơn người, có thể xảy ra sai sót gì?”

Bích Quỳnh cười ha ha, “Không có việc gì là tốt, mau trở về đi thôi, Bích Thanh đều chờ đợi nóng nảy, nói người đi người thái y viện thế nào đi lâu như vậy.”

Hạ Phù Dung theo Bích Quỳnh trở lại Dư Diệp cung, Bích Thanh nhìn thấy nàng, vội vàng nói, “Nương nương, mới vừa Thiện tướng quân cho người truyền lời tới, nói là hoàng thượng muốn triệu kiến Trì tướng quân. Thiện tướng quân này thật sự là kỳ quái, hoàng thượng muốn gặp Trì tướng quân, tại sao truyền tới tới nơi đây à?”

Hạ Phù Dung nghe thấy trong lòng có chút kinh ngạc, hắn tìm ta làm cái gì? Mặc dù trong lòng đối với hắn ngàn vạn lần bất mãn, nhưng nếu như hắn muốn tìm nàng, mà nàng làm sao có thể đủ thời gian để đi qua đây?

“Chỉ là Thiện tướng quân nói rồi, hắn đã nói cho hoàng thượng Trì tướng quân đã đi nha.”

Hạ Phù Dung nghe nhất thời thở ra một hơi dài, “Bích Thanh ~ làm phiền người về sau nói chuyện không cần thổ lộ mạnh có được hay không ~” làm ta sợ đến cả người toát mồ hôi lạnh.

Bích Thanh có chút uất ức , đây cũng không phải là chuyện gì gấp, Trì tướng quân đó có liên quan gì đến họ nhà, tại sao Thiện tướng quân phải cho người đến truyền lời cho nương nương?

Không tâm tình ăn cơm, Hạ Phù Dung để cho Bích Thanh bưng xuống. Lần đầu tiên, nàng không có khẩu vị, thật sự là cảm giác kỳ quái, chỉ là không có việc gì, hôm nay, chỉ hạn hôm nay, ngày mai nàng, sẽ không đối với hắn có bất kỳ tình cảm gì nữa.

Ngày hôm sau, ngoài ý muốn nhận được một phong thư nhà. Hạ Phù Dung mừng rỡ đến chút run rẩy, chẳng lẽ là Nhị tỷ viết cho nàng?

Mở thư ra, chữ viết cùng nội dung kỳ quái khiến cho lòng nàng lạnh đi một nửa, cũng không phải Nhị tỷ viết cho nàng, xác thực mà nói, cũng không phải nhà nàng gửi tới. Mà là “Thư nhà” của người trong phủ tướng quân gửi tới, trong thư chỉ có hai chữ, “Trở về.”

105. Chương 105

Ta mở ra thư ra nhìn, là “Thư nhà” của phủ tướng quân gửi tới, trong thư chỉ có hai chữ “Trở về.” Hạ Phù Dung hiểu rõ nếu như không phải là chuyện quá khẩn cấp, bọn họ là sẽ không cho báo tin cho nàng, sợ rằng bên kia xảy ra chuyện gì rồi.

Không có suy nghĩ nhiều, Hạ Phù Dung vội vàng chuẩn bị một chút sẽ xuất môn.

“Nương nương.” Bích Quỳnh gọi nàng lại

Hạ Phù Dung quay đầu, nhìn bộ dạng Bích Quỳnh muốn nói lại thôi có chút nghi ngờ.

“Nương nương. Người ra ngoài. Có cần một người hầu hạ hay không?” Bích Quỳnh cẩn thận, còn là nói ra ngoài, nói xong cũng không dám nhìn vào mắt nàng, giống như sợ nhận được ánh mắt cự tuyệt của nàng.

Đây là lần đầu tiên nàng ta chủ động tranh thủ, Hạ Phù Dung gật đầu một cái. Nhìn vẻ mặt kích động kích động trong mắt nàng ta, Hạ Phù Dung bất đắc dĩ cười cười, mặc dù mang theo nàng sẽ tăng thêm rất nhiều phiền phức, nàng đồng ý, chỉ là muốn cho nàng biết, cơ hội là cần mình tranh thủ.

Dặn dò xong Bích Thanh, Hạ Phù Dung cùng Bích Quỳnh hướng y quán của phó thái y đi tới.

Đi tới cửa điện, gặp phải một tiểu thái giám đang giúp chủ tử lấy thuốc. Hạ Phù Dung và Bích Quỳnh đi vào, phó thái y vừa thấy, chuẩn bị hướng nàng hành lễ.

“Miễn lễ, phó thái y, vẫn quy củ cũ.”

“Tạ Dư phi nương nương, xin ngài chờ một lát, cữu thần lập tức bốc thuốc cho ngài.”

Một bên tiểu thái giám cũng liền vội thỉnh an nàng, “Nương nương ngài phượng thể không khỏe?”

“Chỉ là có chút cảm lạnh mà thôi, không có gì đáng ngại. Người tên là gì?”

Tiểu thái giám có chút thụ sủng nhược kinh, “Nô tài là Tiểu Vệ tử, người hầu ở Duệ Hoa cung.”

Là người của Lệ phi? Mặc dù có chút không vui, nhưng so với Quý Nhất, nàng còn rất khách khí cười với hắn.

Tiểu thái giám cầm thuốc sau đó quỳ thỉnh an nàng liền rời đi, vừa đi trong lòng vừa nghĩ , cái này chính là dư phi nương nương bị điện trong truyền thuyết rồi? Chính là kẻ chủ tử mình ghét nhất? Tại sao nàng khiến cho người ta có cảm giác tốt như vậy.

Đợi đến khi tiểu thái giám đã đi xa, Hạ Phù Dung lập tức cùng phó thái y đi vào hậu viện.

“Phó thái y, lần này ta muốn xuất cung làm việc, còn phải làm phiền ngài tìm cho Bích Quỳnh một bộ quần áo nam nhân.”

Phó thái y nhìn Bích Quỳnh một chút, gật gật đầu nói, “Không thành vấn đề, nương nương chờ chốc lát.”

Không lâu, phó thái y liền lấy ra một bộ trang phục của nô tài sai vặt. “Thời gian eo hẹp gấp gáp, tạm thời chỉ tìm được cái này, mong rằng Bích Quỳnh cô nương chớ ghét bỏ.”

“Phó thái y nói chi vậy, nô tỳ cảm tạ còn đến không kịp đây.”

Thời gian cấp bách, Hạ Phù Dung từ trong lòng ngực móc ra một quyển nhạc phổ, “Đây vốn là một chút tâm ý của bản cung, mong rằng thái y không chê.”

Phó thái y nhìn nhạc phổ ánh mắt sáng lên, “Tạ nương nương!”

Muốn sai người làm việc, đương nhiên là cần hiểu rõ thứ đối phương cần. Ta đã sớm phái Bích Quỳnh đi thăm dò qua, phó thái y chỉ cưới một người thê tử, đáng tiếc dưới gối cũng không có con, mặc dù như thế, phu thê vẫn cực kỳ ân ái. Thê tử của hần phó Lưu thị yêu khúc thành si, cho nên Hạ Phù Dung liền hợp ý, mượn một số ca khúc trữ tình thời hiện đại giao cho phó thái y, quả nhiên, thê tử của hần yêu thích không buông tay, vì muốn đáp tạ, năn nỉ phó thái y đối với việc nàng nhờ hết sức đáp ứng. Phó thái y liền đồng ý, bởi vì chuyện của ta phiền toái quá nhiều, luôn yêu cầu người khác cũng bận khoản, liền viết một quyển cho hần, nhìn dáng vẻ này, hần vô cùng hưởng thụ a.

Đổi trang phục của tướng quân, Hạ Phù Dung mang theo Bích Quỳnh, tay cầm lệnh bài của mình sải bước hướng cửa cung đi tới. Lệnh bài của tướng quân có thể tự do ra vào hoàng cung, đây là đặc quyền của tướng quân, lần trước lệnh bài của Thiện Xá đã trả lại cho hần, hiện lại chính mình có, thật là mang lại cho nàng rất nhiều trợ giúp.

Ở trên đường, Hạ Phù Dung dặn đi dặn lại, chỉ sợ bộ dạng thực nữ của Bích Quỳnh ặc bang.

Vừa đến phủ tướng quân, liền thấy hai vị lão nhân đang lo lắng đứng đợi ở cửa, vừa thấy được trang phục của nàng, liền song song đi lên nắm tay của nàng: “Con a, người đã trở lại.”

Bọn họ khẳng định chính cha mẹ mà là Thiện Xá vì ta “Nhận”.

Lời gửi độc giả:

Biết các bạn đợi rất khổ cực, nhưng là hi vọng mọi người có thể tha thứ a ~~

106. Chương 106

“Cha, mẹ, không biết là vì chuyện gì mà hai người vội vã tìm con như thế?”

“Có một vị cô nương tới phủ của chúng ta, khẳng khẳng đòi gặp con, cô nương ấy đang chờ con ở đại sảnh, con nên vào đó xem thử là chuyện gì.”

Cô nương? Hạ Phù Dung vừa tò mò vừa hướng đại sảnh đi tới, có thể đi vào phủ tướng quân này nhất định không phải là kẻ đầu đường xó chợ, chẳng lẽ.

Đúng như suy nghĩ của Hạ Phù Dung, đi tới đại sảnh, liền gặp được nàng —— công chúa mỹ lệ trong bữa tiệc ngày đó.

Nàng vẫn như cũ mang khăn che mặt, nhưng cái khăn che mặt lửa người trong ngày hôm nay rõ ràng ngắn hơn so với ngày đó rất nhiều, để cho Hạ Phù Dung nhìn thấy được sống mũi cao thẳng của nàng, trong giây phút này Hạ Phù Dung thật sự có chút hối hận bản thân nàng không phải là trang nam tử.

Công chúa bắt gặp Hạ Phù Dung vẫn nhìn nàng chăm chú, hơi xấu hổ nghiêng người chào Hạ Phù Dung, “Ngọc Tình ra mắt Trì tướng quân.”

“Miễn lễ miễn lễ.” Cùng mỹ nhân nói chuyện ở khoảng cách gần như vậy, Hạ Phù Dung có chút bối rối.

Nàng ta ngẩng đầu lên, cẩn thận quan sát Hạ Phù Dung từng li từng tí. Bị một nữ nhân quan sát ở góc độ người khác phái, loại cảm giác này rất kỳ quái.

“Ngọc Tình. Không biết vì chuyện gì lại hạ cố đến phủ tướng quân?” Hạ Phù Dung muốn gọi nàng là công chúa, nhưng lại không chắc cách xưng hô ở nơi này có phù hợp với thân phận của nàng hay không.

Nàng khẽ khom người, “Ngọc Tình mạo muội quấy rầy, mong rằng Trì tướng quân thứ lỗi. Không dối gạt Trì tướng quân, Ngọc Tình lần này đến đây, có một yêu cầu quá đáng, xin tướng quân ọi người lui ra ngoài.”

Ngọc Tình này thật đúng là không có lễ độ, lại muốn hai người đơn độc trong phòng? Nhưng mà người ta cũng đã lên tiếng, nàng cũng là “Đại nam nhân” cũng không tiện từ chối. Hạ Phù Dung nháy mắt với Bích Quỳnh, nàng liền dẫn mọi người lui xuống.

“Ngọc Tình cô nương có chuyện gì cứ nói đừng ngại.”

Ngọc Tình nhấp nháy môi, dường như đã quyết tâm quyết định chuyện gì liền mở miệng nói, “Xin tướng quân cầu hoàng thượng cưới Ngọc Tình làm vợ.”

Oa ~~, này, thật sự cũng quá thẳng thắn đi ~! Ở hiện đại cũng có rất ít cô gái nào to gan như vậy, huống chi là ở cái thời cổ đại này?

Suy nghĩ một chút, Hạ Phù Dung tỏ ra hơi áy náy nhìn nàng nói, “Tam ý của Ngọc Tình cô nương, nếu tại hạ nhận lấy thì thấy thẹn trong lòng.”

“Sao tướng quân lại nói những lời ấy?”

“Chỉ vì trước kia tại hạ đã có người tam đầu ý hợp, hai chúng tôi đã ước định cả đời, lúc ấy tại hạ thề chỉ cưới nàng làm vợ, cho nên.”

Hạ Phù Dung đã tưởng rằng nàng ta sẽ làm hành động gì đó, nhưng không ngờ nàng ta chỉ hơi mỉm cười, “Thì ra là như vậy, không trách được Trì tướng quân dáng vẻ oai phong, vẫn chưa cưới vợ, thì ra là đã có ý trung nhân, Ngọc Tình đường đột, Tướng quân chớ chê cười. Nếu như sau này Tướng quân có gặp phải chuyện phiền phức gì, có thể tới Thẩm Tướng Quốc Phủ tìm ta.”

Nàng không phải là công chúa? Hạ Phù Dung liền nhớ đến tên Tu Hồng Miễn không có con cháu, tại sao lại có công chúa lớn như vậy? Hạ Phù Dung cảm thấy buồn cười về sự nhầm lẫn của bản thân trong chuyện này, càng thêm khen ngợi tính tình rộng lượng của nàng ta.

“Nếu Ngọc Tình cô nương đã hào hiệp như thế, về sau nếu như gặp phải chuyện gì, cũng có thể đến phủ tướng quân này, Trì mỗ nhất định dốc toàn lực giúp đỡ.”

Ngọc Tình nở nụ cười, “Được, hãy xem đây như là lời hứa của chúng ta, chúng ta đã không có duyên phu thê, vậy thì làm một đôi tri kỷ cũng tốt.”

“Có thể có được một hồng nhan tri kỷ như Ngọc Tình đây, cuộc đời này của tại hạ cũng đủ rồi.”

Ngọc Tình vui mừng cười khanh khách ra tiếng, ngón tay thon dài nhẹ giơ lên, tháo khăn che mặt xuống.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hạ Phù Dung, khi khăn che mặt được tháo xuống, đôi mắt nàng liền tỏa sáng. Người đẹp như vậy, nên sớm đã trở thành Đệ Nhất Mỹ Nhân rồi, sao chưa từng nghe người ta nhắc qua danh hiệu của nàng?

“Nếu đã là tri kỷ, Ngọc Tình liền không cần che che giấu giấu nữa.”

Tiến bước Ngọc Tình, trong lòng của Hạ Phù Dung có chút không yên tĩnh, nếu như nàng mà thật sự là một người đàn ông, có địa vị là tướng quân, lại có thể tử như Ngọc Tình, cuộc sống sẽ tốt đẹp như thế nào?

Hạ Phù Dung lắc đầu một cái, thực tế luôn rất tàn khốc, nàng nên nhanh chóng thu dọn mọi thứ chuẩn bị trở về cung thôi.

Lúc này chỉ nghe bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, mơ hồ nghe được một giọng nữ, tiếng nói kia. là Bích Thanh?!

Hạ Phù Dung vội vàng chạy ra ngoài, chỉ thấy Bích Thanh liều mạng muốn xông vào trong, bị thị vệ canh cửa cản lại.

Trong lúc tranh cãi, nàng nhìn thấy Hạ Phù Dung đứng ở bên trong cùng với Bích Quỳnh, vội vàng kêu lớn, “Nương nương! ~ Bích Quỳnh ~! ~! Mau cho ta vào đi! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

107. Chương 107

“Nương nương! Bích Quỳnh! Mau cho ta vào đi ~ xảy ra chuyện lớn rồi!”

Hạ Phù Dung nghe xong, lập tức căng thẳng, nàng cũng không có nói cho Bích Thanh biết nàng đi nơi nào, nhưng nàng ta lại tìm tới nơi, chỉ sợ là phó thái y nói cho nàng ta biết, cũng giúp nàng ta xuất cung, nếu như bị người nào đó biết được một thái y như hấn lại trợ giúp cung nữ xuất cung sẽ bị tử tội. Ngay cả phó thái y cũng ra hạ sách này, tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ, xem ra lần này nàng lại gặp phải chuyện phiền phức lớn rồi.

“Nương nương của người không có ở nơi này, nàng nhờ ta nói với người một chuyện.” Hạ Phù Dung ra ý bảo những tên thị vệ kia để Bích Thanh đi vào.

Hạ Phù Dung dùng ánh mắt ra hiệu cho Bích Quỳnh, nàng vội vàng kéo Bích Thanh đi vào trong nội đường (phòng khách), nếu để cho Bích Thanh nói tiếp ở nơi này, thân phận của Hạ Phù Dung nàng sớm muộn gì cũng bị nàng ta phơi bày.

Vào trong nội đường, Bích Thanh vội vàng nói, “Nương nương, người hãy nhanh chóng trở về! Bản hộ tướng bị người đầu độc rồi.”

Bản hộ tướng bị người đầu độc? Làm sao bị đầu độc? Người nào hạ độc? Bản hộ tướng là ai? Hạ Phù Dung không cất dứt lời Bích Thanh, ra hiệu bảo nàng tiếp tục nói.

“Cũng không biết vì lý do gì, hoàng thượng cho người đến Dư Diệp cung mời nương nương, ta vội vàng hỏi phó thái y nương nương ở nơi nào, phó thái y nói nương nương có chuyện đã xuất cung. Khi ta trở lại Dư Diệp cung, liền nghe thủ vệ nói Lệ phi nương nương đã tới, nàng luôn miệng nói nương nương hạ độc hại Bản hộ tướng quân, nha hoàn ở Dư Diệp cung đều là đồng đảng, muốn bắt chúng ta đi thẩm vấn.”

Nói như vậy, Lệ phi lần này lại chụp huyệt. Bích Quỳnh theo nàng xuất cung, Bích Thanh lại tìm đến đúng lúc. Tiểu Cúc! Tiểu Cúc vẫn còn ở trong cung! “Tiểu Cúc đâu?”

“Tiểu Cúc bị Lệ phi nương nương bắt đi, vừa đúng lúc nàng ấy đang chơi đu dây.”

“Người có biết Tiểu Cúc bị Lệ phi bắt nhốt ở chỗ nào không?”

Bích Thanh lắc đầu một cái, “Lệ phi nương nương nói chỉ muốn dẫn đi thẩm vấn, không có nói ở chỗ nào.”

“Nói như vậy hoàng thượng cũng biết chuyện này?”

Bích Thanh gật đầu một cái.

Hạ Phù Dung cảm thấy chuyện này rất kì lạ, cái tên Bản hộ tướng gì đó nàng cũng không biết hấn, sao chuyện hấn bị hạ độc lại liên quan đến nàng? Nếu như là Lệ phi hãm hại nàng, tại sao lại chọn một người không có chút quan hệ nào với nàng? Nếu làm thế nàng căn bản không có động cơ gây án, hay là, chủ nhân lúc trước của khối thân thể này cùng Bản hộ tướng gì đó có quen biết hay sao?

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Hạ Phù Dung lập tức gọi hai tỷ muội Bích Quỳnh nhanh chóng hồi cung. Nàng cùng Bích Quỳnh vào cửa cung trước, sau đó Bích Thanh mới đi vào, tránh làm cho người khác nghi ngờ.

Trở lại Dư Diệp cung, Hạ Phù Dung vừa thay đổi xiêm y xong, Bích Thanh cũng vừa về tới.

Hạ Phù Dung ăn mặc chỉnh tề, liền dẫn hai tỷ muội Bích Quỳnh đi về hướng Yển Ninh cung của Thái hậu. Trực tiếp đi đến chỗ của Lệ phi không chỉ không thể cứu được tiểu Cúc, chỉ sợ bản thân nàng cũng khó bảo toàn, chỉ là nàng ta cũng đã quên Hạ Phù Dung nàng còn có một con át chủ bài, đó chính là Thái hậu.

Trải qua sự thông báo, Hạ Phù Dung tiến vào trong điện.

Vừa thấy Thái hậu, nàng liền lấy khăn tay xoa xoa nơi khóe mắt, nàng chưa nói đã bật khóc nức nở.

Thái hậu thấy Hạ Phù Dung như vậy, lập tức từ trên điện đi xuống, “Dung nhi, con lại bị uất ức gì thế? Sao lại khóc sụt sùi như vậy?”

“Mẫu phi, người phải làm chủ cho Dung nhi ~” lời thoại cũ rích vừa nói xong, câu nói kế tiếp lần lượt mà đến, “Nghe nói Bân hộ tướng bị người đầu độc, Lệ phi tỷ tỷ cứ kiên quyết đổ tội danh lên đầu của con, còn phái người đi bắt con, cũng may nhờ lúc ấy Dung nhi đi ra ngoài ngắm hoa, nếu không, chỉ sợ lúc này không còn cơ hội nhìn thấy được mẫu phi người ~~” nàng đang chờ Thái hậu an ủi nàng mấy câu, sau đó sẽ đem chuyện Lệ phi bắt tiểu Cúc nói ra.

Nào ngờ chuyện lại nằm ngoài dự đoán của Hạ Phù Dung nàng, Thái hậu chỉ ngạc nhiên hỏi, “Bân hộ tướng bị người đầu độc? Hẳn lúc này sao rồi?”

Không nghĩ tới Thái hậu càng tỏ ra quan tâm cái tên Bân hộ tướng gì đó, hẳn ta rốt cuộc là ai, tại sao có thể làm cho Thái hậu luôn luôn thiên vị nàng trong lúc này cũng đứng về phe hẳn.

“Bẩm mẫu phi, Dung nhi không biết.”

“Bãi giá Thái Càn cung ~”

Hạ Phù Dung nhìn theo bóng lưng Thái hậu, ngu người đứng ở nơi đó. Thái hậu cứ thế mà đi sao? Vì cái tên Bân hộ tướng gì đó lại bãi giá đến chỗ của Tu Hồng Miễn hỏi cho rõ ràng? Vậy nàng phải làm thế nào?

Hai tỷ muội Bích Quỳnh cũng thấy không hiểu nhìn Hạ Phù Dung, tình cảnh bây giờ đi cũng không được, ở cũng không xong.

Hạ Phù Dung cất bước đi theo sau Thái hậu. Nàng ta không để ý tới nàng...nàng càng phải quần lấy nàng ta, lúc này tình thế của Tiểu Cúc như ngàn cân treo sợi tóc, nàng không thể lùi bước trong lúc này.

108. Chương 108

Đi tới đại điện, lại không thấy có một bóng người, bên trong nội thất lại có tiếng người nói chuyện, Tần phi ở chốn hậu cung này nếu không được sự cho phép của hoàng thượng thì không thể tiến vào trong nội thất. Hạ Phù Dung đang do dự không biết có nên tiến vào hay không.

Lúc nàng đi vào thấy bên trong rất đông người, nàng cũng cẩn thận nhìn khắp xung quanh, lại thấy rằng tất cả mọi người đều không có chút may mắn nào phát hiện ra nhóm người của nàng đang tự tiện xông vào nội thất.

Nàng nhón chân lên, cố gắng nhìn xung quanh, muốn quan sát tình hình bên trong một chút. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Tu Hồng Miễn bị bệnh?!

Nhìn xung quanh hồi lâu, rốt cuộc cũng có người phát hiện ra sự tồn tại của Hạ Phù Dung nàng.

Mọi người quay đầu, nàng nhìn thấy có Thái hậu, Lệ phi, còn có. Tu Hồng Miễn? Nói như vậy người đang nằm trên giường không phải hẳn? Chẳng lẽ là cái tên Bân hộ tướng gì đó sao?

“Người còn mặt mũi mà tới đây?! Người đâu! Đem Dư phi đưa vào Tông Thân Phủ!” Tu Hồng Miễn tràn đầy tức giận mà rống lên nói.

Hạ Phù Dung ngây người, để mặc cho bọn họ kéo nàng ra ngoài.

Hắn không hỏi phải trái đúng sai đã định tội nàng rồi sao?

Ngồi trên đồng rơm trong phòng giam, nàng nở nụ cười mỉa mai.

Bích Quỳnh sẵn sàng đưa cho nàng một miếng bánh ngọt, nàng vừa nhìn, là màu đen. Là loại bánh mà nàng thích ăn nhất.

“Lần trước nghe nương nương nói thích ăn nhất loại bánh màu đen này, nô tỳ liền đi hỏi thăm, bánh này gọi là tu mật cao. Lúc này ở bên ngoài thấy ở trên bàn, liền thuận tay.”

Hạ Phù Dung nhìn Bích Quỳnh cười xấu xa, “Hắc hắc, Bích Quỳnh ~ không ngờ người cũng học được chiêu này ~”

Bích Thanh thấy tình cảnh như vậy, cũng đưa hai miếng bánh trong tay ra. “Bởi vì nô tỳ đói bụng, cho nên.”

Hạ Phù Dung thấy vậy liền cảm thụ sâu sắc câu gần mực thì đen, họ cùng nàng chung sống đã lâu, đã bị nàng đồng hóa lắm rồi.

Vừa hay mỗi người được một miếng, mỗi người cầm tu mật cao trong tay, từ từ thưởng thức. Đây là thứ nàng ăn ngon nhất từ trước tới giờ, chưa từng có lần nào lại thơm lại ngon như ngày hôm nay vậy.

Sau khi ăn xong, nàng bắt đầu suy xét. Chuyện này rất kì lạ, cái tên Bân hộ tướng gì đó là ai? Tại sao tất cả mọi người lại coi trọng hắn như vậy? Hắn có thể làm cho Thái hậu từ trước tới nay lúc nào cũng đứng về phía nàng lại có thể bỏ mặc nàng trong lúc này, hắn có thể ngủ trong nội thất của Thái Càn cung là nơi mà chỉ có hoàng thượng mới được phép ngủ, rốt cuộc hắn ta có thân thể như thế nào? Tại sao hắn lại bị người hạ ngục? Tại sao lại đổ tội danh trên người của nàng?

Rất nhiều câu hỏi lớn không tháo gỡ được làm cho Hạ Phù Dung có chút buồn bực, phía trước vang lên tiếng bước chân, trong lòng nàng cảm thấy có chút lo lắng.

Chỉ chốc lát sau, có vài tên thị vệ đi tới cửa, “Dư phi nương nương, ời.”

“Người phương nào mời Bồn cung?”

“Đi thì biết, nhanh lên.” Bọn họ hình như rất không kiên nhẫn.

Hai tỷ muội Bích Quỳnh cũng lo lắng nhìn nàng, nàng cho bọn họ một ánh mắt an tâm, liền đi theo thị vệ đi ra ngoài. Dựa vào mấy tên này, không thể làm gì được nàng.

Đi không bao lâu, nàng cảm giác cả người không còn sức lực, mùi hương này. Chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, Hạ Phù Dung đã hôn mê bất tỉnh.

Từ từ mở mắt ra, nàng thấy tay chân bị xích sắt khóa lại, nhìn xích sắt to lớn trên cổ tay, lòng nàng chán nản, nàng đã quá mức khinh địch.

“Dư phi nương nương đã tỉnh rồi sao?”

Câu hỏi được phát ra từ một nam nhân có thân hình không cao, nhưng thân hình mạnh khỏe, đoán chừng hắn ta chính là tên đứng đầu ở nhà lao này rồi.

“Người phải dùng hình với ta sao?”

“Dư phi nương nương quả nhiên thẳng thắn, nếu đã biết hậu quả, không bằng trực tiếp thừa nhận tốt hơn.”

“Thừa nhận cái gì?”

“Hành vi phạm tội của nương nương.”

“Ta tội gì mới được?”

“Nương nương cũng đừng nói người không biết, nếu không, cây roi trong tay của ty chức có thể sẽ làm cho người nhớ lại chuyện gì.” Nói xong, hắn vung lên cây roi nhỏ trong tay.

Hạ Phù Dung rung mình một cái, nếu một roi này mà đánh lên người nàng, thật đúng là không dễ chịu gì.

“Khoan đã, ta nhớ rồi, nhớ ra rồi.”

Hắn ta ngăn người, nàng ta thật sự là nương nương sao? Sao hắn lại có cảm giác nàng ta giống như tên lưu manh coi việc ra vào nhà lao như trò đùa vậy.

“Nhớ lại cái gì? Nói!”

“Là ta hạ độc Bân hộ tướng.”

“Tại sao hạ độc?”

“Bởi vì. Bởi vì ta nhìn hắn không vừa mắt.”

“Cái gì?! Người cho lão tử là tên ngu ngốc sao!” Nói xong chuẩn bị vung roi về phía nàng.

“Đợi đã nào...! Lúc này ta nói sai! Ta nói sai!” Hạ Phù Dung vội vàng đổi lời nói, chậm chút nữa hắn ta đã đánh lên người của nàng rồi.

“Chịu nói?”

“Chịu, chịu! Bởi vì ta có thù với hắn.”

“Thù gì?”

“Hắn thiếu tiền ta không trả.”

109. Chương 109

“Bởi vì Bân hộ tướng thiếu ta năm mươi lượng không trả, nên ta liền hạ độc hại hắn.” “Bởi vì Bân hộ tướng rất được mọi người yêu mến, ta sanh tâm đồ kỵ, liền hạ độc hại hắn.” “Bởi vì Bân hộ tướng quá đẹp trai, ta tức không chịu nổi, liền hạ độc hại hắn.” “Bởi vì Bân hộ tướng cùng ta có mối thù không đội trời chung, ta liền hạ độc hại hắn.” Tên thủ lĩnh nhà lao nhìn tờ đơn kiện chỉ chít chữ trên bàn do tự tay Dư phi nương nương ký tên đồng ý mà lặng im suy nghĩ. Tất cả mọi người đều nói nàng điên rồi, hắn đã ở trong nhà giam này bức ép không biết bao nhiêu phạm nhân thành người điên nhiều đến nỗi không sao kể xiết, hắn nhìn nàng thấy nàng là người bình thường. Nhưng nếu nói nàng bình thường. lại nhận nhiều tội trạng như vậy, không phải là hành động của người bình thường, huống chi những lý do này đều kỳ lạ thế kia. . . .

Một lát sau, hắn cho gọi vài tên thị vệ, “Đi, đem hai ả nha hoàn đến đây tách ra tra hỏi.”

Hạ Phù Dung vừa về tới nhà lao, Bích Quỳnh vội vàng kiểm tra nàng có bị thương hay không, nàng nở nụ cười nói, “Nương nương nhà các người là ai? Làm sao có thể để cho bản thân bị thương? Đúng rồi, một lát nữa nếu có người mang các người đi thẩm vấn, các người liền trực tiếp đem toàn bộ trách nhiệm đổ trên người của ta, có biết không?”

Hai tỷ muội Bích Quỳnh liền đồng thời giật mình, “Như vậy sao được!”

Hạ Phù Dung nghe tiếng bước chân từ không xa truyền tới, nhíu nhíu mày, “Không có thời gian giải thích, các người nhất định phải tin tưởng ta! Chuyện gì cũng đổ trên người của ta là được rồi, lát nữa bọn họ vì tránh việc phạm nhân phản kháng, trên đường đi sẽ hạ thuốc mê các người, các người không cần lo sợ, tất cả đều có ta đây.”

Nàng vừa nói xong, liền thấy mấy tên thị vệ lần trước đi tới cửa, “Bích Thanh, Bích Quỳnh! Xin mời.”

Hạ Phù Dung cho các nàng một cái ánh mắt, để cho các nàng nhớ lời của nàng vừa nói..., nhìn thấy các nàng cũng gật đầu một cái, nàng mới nhẹ lòng mỉm cười.

Đây thật sự là một vụ án vô cùng kì lạ, đội trưởng nhà lao một tay xoa trán, một tay cầm bản tội trạng trên bàn.

Phải nói là dư phi nương nương này rất kỳ lạ, hai nha hoàn của nàng lại càng kỳ lạ hơn, chẳng những không che chở chủ tử của các nàng, hơn nữa mỗi lần bị tra hỏi cũng đổ toàn bộ tội trạng lên đầu chủ tử của các nàng. “Bởi vì chủ tử thích ăn tu mật cao, Bân hộ tướng không thích ăn, cho nên liền hại hắn.” “Bởi vì chuyện chủ tử trộm tu mật cao bị bân hộ tướng phát hiện, liền hãm hại hắn.” “Bởi vì lúc chủ tử chơi đu dây thì phát hiện Bân hộ tướng trồng một cái cây ở sát vách chặn tầm nhìn của nàng, liền hãm hại hắn.” Hắn vuốt trán thêm lần nữa, lý do như vậy, nên báo cáo như thế nào đây?

Tu Hồng Miễn nhìn một chồng lớn tội trạng trong tay, nhú mày, “Cảnh Nhân.”

“Có thuộc hạ.”

“Bãi giá Tông Thân Phủ.”

Lúc mới tới nơi này Hạ Phù Dung còn có chút lo sợ, nhưng chỉ một lát sau, nàng lại phát hiện những tên giữ tù ở đây mặc dù ngoài mặt thì rất nghiêm túc, nhưng lòng dạ thật ra thì cũng không xấu, ít nhất không giống như những gì trên TV chiếu không có việc gì liền giết hại phạm nhân.

Giống như lúc này, nàng đã có quan hệ rất tốt với tên giữ tù ở đây.

“Đại ca, cha của huynh cũng không trông coi nhi tử của huynh sao?”

“Hắn yêu thương còn không kịp, có thể trông nom sao?”

“Ha ha, cũng đúng, từ xưa tới nay gia gia đều rất cưng chiều cháu trai.”

“Xem ra Dư phi của trẫm ở nơi này cũng rất vui vẻ nhỉ?”

Mọi người đang trò chuyện rất vui vẻ, bỗng nhiên nghe được tiếng của Tu Hồng Miễn, tất cả mọi người bỗng im bất không lên tiếng.

“Ty chúc tham kiến hoàng thượng.”

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

Hạ Phù Dung giống mọi người cũng khom người chào hắn.

“Rất thích nơi này sao?” Tu Hồng Miễn hỏi.

“Nếu không thể thay đổi, sao không thể vui vẻ chấp nhận?”

Tu Hồng Miễn nghe được câu nói lảm bảm của nàng, liền cong khóe miệng, “Hả? Cách nói này trẫm thích.”

Nàng bĩu môi, chỉ vì người thích, thì để cho Hạ Phù Dung nàng phải tới nơi này chịu khổ sao? Nếu không phải nàng thông minh, chỉ sợ bây giờ đã bị đánh nát như tương rồi.

Đột nhiên, Tu Hồng Miễn nhìn Hạ Phù Dung chăm chăm, lại không nói gì. Nàng bị hắn nhìn chăm chú có chút không được tự nhiên.

“Sao trước kia trẫm lại không phát hiện ra nhỉ?” Tu Hồng Miễn lẩm nhẩm, quay người lại, “Người đâu! Đưa Dư phi nương nương trở về Dư Điệp cung.”

110. Chương 110

“Người đâu! Đưa Dư phi nương nương trở về Dư Điệp cung.”

Sau khi từ Tông Thân Phủ trở về, Tu Hồng Miễn đối với Hạ Phù Dung rất tốt, thật sự rất tốt. Tất cả mọi người đều nói nàng hạ độc hại Bân hộ tướng, Tu Hồng Miễn này lại chẳng quan tâm, hắn lại không truy cứu, Thái hậu cũng không tiện nói thêm gì, dù sao hai bên đều là người mà trong lòng nàng yêu thương.

“À tiện nhân đó, không biết đã dùng thủ đoạn gì để mê hoặc hoàng thượng, để cho chuyện gì hoàng thượng cũng thiên vị nàng ta.” Dung phi tức giận nói.

Thượng Quan Lệ hừ lạnh một tiếng, “Mặc kệ nàng ta có ai che chở, Bồn cung cũng có thể làm cho nàng ta chết cũng không có chỗ chôn!” (sao đẹp mà éc thế)

Hết giờ thượng triều, Tu Hồng Miễn vẫn như cũ đi tới Dư Điệp cung của Hạ Phù Dung. Thái độ của hắn thật làm cho người ta cảm thấy khó hiểu, mỗi ngày trừ thời gian xử lý chính sự, thời gian còn lại hắn sẽ ngồi ngây ngốc ở Dư Điệp cung của nàng. Không có lời thừa thãi gì muốn nói với nàng, cũng không làm hành động gì với nàng, chỉ là ngồi ngây ngốc ở chỗ này mà thôi.

Nàng cũng không biết vì lý do gì đã làm cho Tu Hồng Miễn có sự thay đổi lớn như vậy, lúc trước hắn nói “Sao trước kia không có phát hiện”, là phát hiện cái gì? Sẽ không phát hiện nàng là Trì Tô chứ? Nhưng nếu như hắn phát hiện, không phải nên trực tiếp vạch trần nàng sao, hoặc là trực tiếp phái người đi phủ tướng quân điều tra, sao suốt ngày lại ngẩn ngơ ở chỗ của nàng thế?

Bây giờ nàng không có rảnh để bận tâm đến chuyện của Tu Hồng Miễn, nàng đã phái Bích Quỳnh đi thăm dò chuyện của tiểu Cúc nhưng vẫn chưa có tin tức gì.

Thấy Bích Quỳnh từ bên ngoài tiến vào, nàng liền tỏ ra vui mừng. Bích Quỳnh nhìn nàng lắc đầu một cái, cả người nàng bỗng chốc tựa như quả bóng xì hơi.

Nàng liếc mắt nhìn Tu Hồng Miễn ngồi đối diện, hắn đang nhàn nhã xem tấu chương, thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn nàng một cái, lúc đầu bị hắn nhìn trong lòng nàng rất hồi hộp, nhưng một lúc sau, nàng cũng để mặc hắn nhìn nhưng lại không thể nói lời trách cứ.

“Ngoại trừ bọn cung nữ ở Dư Điệp cung ra, người có thấy có cung nữ nào khác tới đây hay không?”

Đây là câu nói đầu tiên mà mấy ngày qua hắn chủ động nói với nàng, nàng hơi ngạc nhiên, “Không có.”

Hắn nghe xong liền cúi đầu, giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Nàng thật sự không hiểu rõ con người của hắn.

Cảnh Nhân đi tới bên cạnh rủ vào tai Tu Hồng Miễn mấy câu, chỉ thấy đôi mắt Tu Hồng Miễn sáng lên, lập tức cùng Cảnh Nhân đi ra ngoài.

Cơ hội tốt như vậy, nàng sao có thể bỏ qua? Đợi đến khi Tu Hồng Miễn đi xa, lập tức lặng lẽ đi theo hắn ra ngoài.

Bọn họ hình như vừa đi vừa nói chuyện gì đó, nàng bị lòng hiếu kỳ thúc giục, cố gắng đè nén hơi thở đến mức thấp nhất, từ từ đi đến gần bọn họ.

“Hoàng thượng, sao ngài phải chịu khổ như vậy chứ?”

“Chuyện của Trẫm khi nào cần người tới hỏi?”

“Ty chức không dám, ty chức chỉ muốn tốt cho hoàng thượng, hai người đã không thể nào thì nên chặt đứt ý niệm đó đi, mà không phải tìm một người tương tự đến an ủi, cho dù vóc dáng có giống nhau như thế nào đi chăng nữa thì cũng không phải là người đó.”

“Cảnh Nhân! Đừng quên thân phận của người!”

Chỉ thấy Cảnh Nhân khom người một cái, liền im lặng. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, nơi này là Yến Ninh cung.

Những lời lúc này của bọn họ làm cho nàng có chút suy nghĩ, nhìn bọn họ đi vào Yến Ninh cung, nàng có trực giác chuyện này có liên quan với nàng, nàng nhìn khắp bốn phía, thấy không có ai. Dùng chút sức nhảy lên nóc nhà, điều chỉnh hơi thở, lặng lẽ đi về hướng đại điện.

“Mẫu hậu! Nếu người nhất định phải làm như vậy, cũng đừng trách trẫm bất hiếu!”

Thái hậu bị hắn chọc tức, giận đến nghẹn lời, “Người...người, người lại vì ả tiện nhân đó mà đối nghịch với ai gia?”

“Hoa nhi không phải tiện nhân! Nếu như mẫu hậu còn dùng những lời xỉ nhục nàng lần nữa, thì cũng đừng trách trẫm không niệm tình mẹ con!”

“Thái hậu!” “Thái hậu!” Bên trong vang lên tiếng âm ỉ, hình như Thái hậu bị tức đến nổi hôn mê bất tỉnh.

Tu Hồng Miễn hình như đã rời đi, nhưng nàng vẫn còn ngồi ngơ ngác trên nóc đại điện như cũ.

Hoa nhi? Nàng ta là ai? Nàng chưa từng nghe qua cái tên này, người này lại có thể làm cho Tu Hồng Miễn không tiếc mà đối nghịch cùng Thái hậu, chỉ vì Thái hậu xỉ nhục nàng ta. Những lời vừa rồi của Cảnh Nhân, cùng với câu nói của Tu Hồng Miễn ở trong nhà giam ngày đó, cộng với thái độ của Tu Hồng Miễn mấy ngày qua, nàng hình như đã hiểu ra được gì đó.

Hoa nhi, là người ở trong lòng của Tu Hồng Miễn. Không biết vì lý do gì mà không lấy được nàng, cho nên ở nhà giam ngày hôm đó, Tu Hồng Miễn tình cờ phát hiện nàng giống với nàng ta, liền bắt đầu ra sức bảo vệ nàng, đôi lúc nhìn ngắm nàng, hắn không nói chuyện với nàng bởi vì tiếng nói của nàng không giống với nàng ta, hắn chỉ là muốn thấy được bóng dáng của cô gái kia thông qua hình bóng của nàng, nàng chỉ là người thể thân mà thôi.

Trong lòng như có cái gì đó chặn lại nàng cảm thấy rất khó chịu, nước miếng trong miệng cũng tiết ra nhiều hơn, kéo theo nước mắt cũng muốn trào ra. Nàng cố gắng kìm nén nước mắt lại, không để cho nó có cơ hội rơi xuống. Trừng mắt nhìn, nàng cười, nàng chỉ tức giận vì bị hắn đem nàng làm người thể thân mà thôi, không vì lý do nào khác, không có!

111. Chương 111

Trở lại Dư Diệp cung, thấy Tu Hồng Miễn đã ngồi ở chỗ đó rồi.

Tu Hồng Miễn nhìn thấy nàng chỉ là nhàn nhạt hỏi một câu, “Đi nơi nào?”

“Bên ngoài.”

Hắn nghe xong gật gật đầu, không nói gì nữa.

Thể thân sao? Vậy nàng sẽ để cho hắn biết một chút cái gì gọi là thể thân chân chính!

“Lệ phi nương nương đến ~”

Thái giám bên ngoài thông báo một tiếng, ngay sau đó liền nghe được tiếng của Lệ phi truyền vào, “Hoàng thượng ~ nghe nói ngài gần đây đều ở chỗ của Dư phi muội muội, không biết là có đồ vật gì mới lạ? Lệ nhi cũng muốn biết để mở mang kiến thức ~”

Tu Hồng Miễn khước miệng nhếch lên, “Lệ nhi trăm không ngờ nàng còn là người thích náo nhiệt như vậy.”

Đối với động tác mập mờ của bọn họ, Hạ Phù Dung sắc mặt không đổi, tương đối không phối hợp.

“Dung nhi, Lệ nhi hỏi ngươi đây, có đồ vật gì mới lạ à?” Tu Hồng Miễn một tay vòng qua hông của Thượng Quan Lệ, hướng nàng cười nói.

“Không có.” Hạ Phù Dung nét mặt không đổi, đều đều phun ra hai chữ.

“Ồ ~ chẳng lẽ dư phi nương nương nhìn thấy tỷ tỷ tới không cao hứng sao?”

“Không có.”

Thượng Quan Lệ nhìn Tu Hồng Miễn một cái, không biết tại sao nàng lại như vậy.

“Chẳng lẽ Dung nhi tức giận? Nào, đến đây với trăm.” Tu Hồng Miễn nói xong tay phải ôm Thượng Quan Lệ, đưa tay trái hướng về phía nàng.

Chẳng biết tại sao, Hạ Phù Dung bây giờ đến nhìn thấy hắn cũng chán ghét, hoàn toàn không có cảm giác như khi hắn ở trong quân doanh.

Thấy nàng vẫn không nhúc nhích, Thượng Quan Lệ làm như xác định Hạ Phù Dung chính là đang ghen, gồng như khoe khoang hướng nàng nhún mày.

Thấy Hạ Phù Dung gương mặt như cũ không chút thay đổi, nàng cũng có chút cảm thấy không thú vị, liền cùng Tu Hồng Miễn nói chuyện tâm tình.

Đến giờ cơm, hai người theo lý thường lưu lại nơi này dùng bữa.

“Hoàng thượng ~ tới ném thử cái này một chút ~”

Tu Hồng Miễn nhìn Hạ Phù Dung dáng vẻ như không có gì, cho là nàng đang ghen đang giận dỗi, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Không muốn để ý ánh mắt của hắn, nàng chỉ là một thể thân mà thôi, không phải sao.

Dùng xong bữa, Thượng Quan Lệ tự tay rót cho nàng một ly trà, “Muội muội cũng đừng tức giận nữa, tỷ tỷ chỉ là tới xem một chút mà thôi, cũng sẽ không cướp đi cái gì của muội.” Nói xong, đem trà đưa tới trước mặt của nàng, tươi cười mang theo một chút hài lòng.

“Cám ơn.” Hạ Phù Dung sắc mặt không đổi nói, liền đưa tay tới nhận, nào có thể đoán được, nàng ta ở thời điểm nàng đưa tay ra nhận cố ý buông lỏng tay.

Trong lòng phản xạ có điều kiện mắng một câu tục, dở như vậy tiết mục lại bị nàng bỏ quên.

Hạ Phù Dung bằng tốc độ nhanh nhất một tay đẩy Thượng Quan lệ ra, một cái tay khác tiếp nhận ly trà. Nước trà nóng tiếp xúc với da tay nàng khiến Hạ Phù Dung hít vào một hơi, nước nóng theo bàn tay chảy về phía cánh tay, Hạ Phù Dung đều kiên trì không có lên tiếng. Thật may là, Lệ phi tay không có bị bỏng, điều này làm cho nàng không có cơ hội bới móc.

“Muội muội người không sao chứ? Vừa nãy thế lại không cẩn thận như vậy hả? Có bị bỏng nơi nào hay không?” Lệ phi trong vẻ mặt hiển nhiên có thất vọng nói.

“Không có việc gì.” Mới là lạ, đoán chừng cũng chín cả thịt rồi.

“Đến đây, cho trầm xem một chút.”

Lệ phi nghe được Tu Hồng Miễn quan tâm tới tay của nàng, liếc mắt nhìn nàng.

“Tạ hoàng thượng quan tâm, không cần.”

Tu Hồng Miễn rút cuộc đưa mắt nhìn thẳng vào nữ nhân này, nàng thế nhưng đối với mình nói không! Trừ Hoa nhi, vẫn còn có người dám ở trước mặt hắn nói không.

“Dung nhi có phải trầm đã lạnh nhạt người?” Tu Hồng Miễn nói xong liền đi tới bên nàng, ngay sau đó liền mở hai tay ra, chỉ suýt nữa là ôm lấy thân thể nàng rồi.

“Ta khát nước.” Nói xong liền đứng lên, đi tới bình trà bên cạnh, vì mình rót một ly trà.

Tu Hồng Miễn nhìn ly trà bên cạnh chỗ ngồi của nàng cười một tiếng, nữ nhân này, sức ghen thật lớn.

“Hoàng thượng ~” Lệ phi thấy Tu Hồng Miễn đối với Hạ Phù Dung sinh ra hứng thú, liền lập tức nói sang chuyện khác, “Gần đây Dung phi muội muội tuyển những người biểu diễn hay từ bên ngoài cung vào, đặc biệt muốn mời ngài đi trước thưởng thức ~”

“Hả? Có biểu diễn gì hay?” Tu Hồng Miễn ngón trỏ nâng cằm Thượng Quan Lệ nhẹ nhàng nói một câu.

Thượng Quan Lệ xấu hổ cúi đầu, “Ngài đi chẳng phải sẽ biết sao ~ còn có dư Phi muội muội, người cũng cùng đi chứ ~”

112. Chương 112

”Còn có Dư Phi muội muội, người cũng cùng đi chứ.” Thượng Quan Lệ nói xong nhìn nàng, mặt tràn đầy mong đợi.

“Cám ơn nhiều, thân thể của ta cảm thấy không thoải mái.”

“Muội muội nhưng không nể mặt của tỷ tỷ?” Thượng Quan Lệ nói xong, còn làm bộ bĩu môi.

Hạ Phù Dung thấy thật sự ghê tởm, quay đầu sang một bên, không có trả lời.

Tu Hồng Miển cười ha ha, “Dung nhi cũng đều đi đi.”

“Thân thể thiếp không khỏe, xin thứ lỗi không thể đi được.” Âm thanh của nàng càng ngày càng lạnh, người thức thời đều biết nàng đối với những thứ kia không có hứng thú.

“Nếu như đây là trăm ra lệnh người đi?” Tu Hồng Miển nghĩ thử nữ nhân này một chút, ban đầu hấn lấy thân phận hoàng thượng ra lệnh cho Hoa nhi, nàng vẫn như kiêu ngạo như Hàn Mai mà Hàn Mai bình thường sẽ không cúi đầu. Nếu như cái này Dư Phi cũng có thể giống như Hoa nhi có kiêu ngạo như vậy, hấn nhất định sẽ suy tính cho nữ nhân này một chút địa vị.

“Đi.”

Đáp án này cũng không phải là điều Tu Hồng Miển muốn, nhưng lại làm cho hấn vui vẻ khác thường, thậm chí cười phá lên, “Như đã như vậy, trăm và Dung nhi, liền cùng nhau đi trước thôi.”

Hạ Phù Dung rất ghét cái tên Dung nhi này, vô cùng ghét.

Đi tới Duệ Hoa cung, không chỉ thấy một mình Dung phi, còn có mấy vị Tần phi khác cũng ở đây, không khỏi, trong lòng có cảm giác đây là Hồng Môn Yến.

“Dư phi tỷ tỷ, ngài bệnh lâu mới khỏi, thật là thật đáng mừng a ~” Dung phi một lòng châm chọc hướng tới nàng đâm tới, hình như nàng đi đến đâu cũng bị gấn mác.” Bệnh nhân” thì phải.

“Cám ơn.” Không muốn cùng nàng ta cãi vã, nàng cũng chỉ là một thể thân mà thôi, thể thân, là không có quyền phát ngôn .

Dung phi châm chọc bị nàng uyển chuyển từ chối, liền ngượng ngùng ngậm miệng lại.

“Dung phi muội muội, có thể bắt đầu sao?”

Dung phi tiếp nhận ám hiệu của Lệ phi, gật đầu một cái nói, “Bắt đầu đi!”

Dung phi vừa mới nói xong, chỉ nghe bốn phía tiếng nhạc vang lên, theo âm nhạc, phía sau mấy tiểu thái giám bước nhanh tới, trong tay bọn họ đều cầm rất nhiều loại đồ.

Lúc này, bên cạnh một tiểu thái giám lên tiếng giới thiệu , “Đây là gà gổ, là bảo bối dân gian được làm thủ công do kỹ sư người hồ họ Thường đích thân làm, truyền thuyết có con gà mái thấy con gà này, một mực không ngừng gọi, nghi là vì gặp được đồng loại.” Đây là bảo bối trốn nhân gian do đích thân kỹ sư họ Nguyên tự tay chế tác, tin đồn đem con ếch này đặt bên trong phòng, con muỗi đi qua đều sẽ tránh con ếch này.”

Hạ Phù Dung nhìn những thứ đó, thợ làm quả thật rất tốt, nhưng mà truyền thuyết của bọn hấn cũng quá khoa trương đi, thế nào cũng không làm được trình độ làm giống như thật được.

“Dư Phi muội muội, đây là quà tặng tỷ muội chúng ta chúc mừng muội vừa khỏi bệnh, mong rằng muội muội có thể vui vẻ nhận.” Lệ phi sau khi thấy thái giám giới thiệu xong mấy thứ đó nói.

“Hả? Không trách được Lệ nhi vẫn kiên trì muốn Dung nhi cùng tới, thì ra là những thứ lặt vặt này đều vì nàng mà chuẩn bị? Thật là có tâm a.”

Thượng Quan Lệ nghe được Tu Hồng Miển tán thưởng, dĩ nhiên là mừng rỡ cười không ngậm miệng được , “Hoàng thượng khen thật rồi.”

“Dư phi tỷ tỷ, này đồ chơi nhỏ là do tỷ muội chúng ta không dễ gì mà tìm được nha ~ muội phải giữ gìn cẩn thận a.” Dung phi đứng lúc ở bên cạnh nói.

“Cám ơn.” Không biết trong hồ lô của bọn họ bán thuốc gì, chỉ hy vọng họ chơi đùa quá mức là tốt rồi.

“Dư phi tỷ tỷ, nghe nói người vẽ đẹp thơ hay ngàn vàng khó cầu, có thể hay không ở chỗ này thi triển một chút, làm hoàn lễ cho tỷ muội chúng ta?”

Cũng biết bọn họ là chồn chúc tế gà.“Bởi vì thân thể không tốt, không thể làm thơ, xin thứ lỗi.”

Lệ phi bĩ môi, “Chẳng lẽ muội muội là ghét bỏ tỷ muội chúng ta không xứng đáng được thấy tranh của muội?”

Hạ Phù Dung xoay đầu hướng bên kia, không nhìn tới nàng, tránh cho ghê tởm, “Hôm nào đi.”

“Hoàng thượng ~” Lệ phi thấy nàng tiếp tục từ chối, liền hướng Tu Hồng Miễn xuống tay.

“Dung nhi, Lệ phi họ cũng đã vì muốn chuẩn bị những thứ lặt vặt này vì người, người liền làm vẽ một bộ, theo ý nguyện của các nàng đi.”

113. Chương 113

Phía sau nha hoàn đều đã đem giấy bút đến, xem ra là nàng không có cách nào từ chối được rồi

Hạ Phù Dung gật đầu một cái bày tỏ ngầm cho phép, liền thấy kia mấy nha hoàn lại bưng giấy mực vào thư phòng, nhìn bọn họ một chút cũng không nhúc nhích, chẳng lẽ nơi này làm thơ vẽ tranh đều ở trong phòng sao?

Cùng đi theo vào bên trong phòng, Hạ Phù Dung chậm rãi cầm bút lên, đột nhiên hiện mới vừa vết phồng vừa mới bị trên tay đỏ bừng, đợi lát nữa phải nhanh đến chỗ phó thái y lấy thuốc, nàng không cho phép trên người xuất hiện bất kỳ vết sẹo nào.

Nàng chỉ biết thân thể này đối với thư pháp có thành tựu tương đối cao, cũng không có nghe nói đối với phương diện thi từ cũng rất tinh thông a. Suy nghĩ một chút nên viết thơ gì, Bích Quỳnh không ở nơi này, nếu không có thể hỏi một chút nàng về thi nhân nơi này rồi.

Sau khi viết xong, bọn nha hoàn đem tác phẩm của nàng đặt ở một cái bàn lớn, nàng liền đi ra ngoài.

“Dư Phi muội muội, muội đã hoàn thành rồi?”

Hạ Phù Dung gật đầu một cái.

“Xem ra muốn mặc bảo* hoàn thành, còn phải chờ một chút nữa, không bằng trước ném thử một chút bánh ngọt của Duệ Hoa cung ta đi.”

*mặc bảo: bản vẽ đẹp, tranh thư pháp đẹp

Lệ phi đang nói, chỉ nghe có người bên ngoài báo lại, nha hoàn của Dư Điệp cung đang đợi ở bên ngoài.

Bích Quỳnh tới tìm nàng? Lúc ra cửa nàng đặc biệt phái nàng ta đi điều tra chuyện của Tiểu Cúc, nhìn nàn lỗ mãng như vậy, chẳng lẽ là cùng tiểu Cúc có liên quan? “Nô tì thân thể khó chịu, muốn trở về Dư Điệp cung nghỉ ngơi, xin hoàng thượng ân chuẩn.”

“Hoàng thượng ~ Dư Phi muội muội vừa khỏi bệnh, không nên mệt nhọc quá mức, ngài nên để cho nàng đi về Dư Điệp cung trước đi thôi.”

Tu Hồng Miễn gật đầu một cái, Hạ Phù Dung hướng tới hắc quỳ thỉnh an liền ra khỏi Duệ Hoa cung.

“Hoàng thượng, tác phẩm của Dư phi muội muội hẳn đã khô, có thể hay không lấy ra mọi người một cùng thưởng thức?” Nhận được đồng ý của Tu Hồng Miễn, Lệ phi vào trong nhà kêu lên, “Đem mặc bảo của Dư phi muội muội ra đây.”

“Ngọc điệp khéo đập nhẹ vào trên mặt thân cây leo, chợt thấy mùi hoa nhẹ thấm ra nhiều hơn, tiếc rằng đêm qua mưa phùn nhuận, vô số trong hoa viên mộng du ca.” Thể chữ hoa lệ, kết cấu mạnh, nét chữ có lực, toàn bộ bức thư pháp có thể nói hoàn mỹ.

“Mặc bảo của Dư Phi muối muối quả nhiên xuất sắc, không trách được ngàn vàng khó cầu, ta là tỷ tỷ của muối thật là mặc cảm a!” Lệ phi khen một câu, phi tần khác cũng ríu rít phụ họa.

Tu Hồng Miển nhìn tác phẩm “Mộng Điệp” kinh điển của Hạ Hách Na Phù Dung, ở trong lòng lắc đầu một cái, xem ra tài nghệ của nàng điều giảm sút a.

Hạ Phù Dung về tới bên ngoài Duệ Hoa cung, thấy Bích Quỳnh đang cửa chờ nàng.

“Có phải có tin tức của Tiểu Cúc hay không?”

Bích Quỳnh gật đầu một cái, “Nàng trở lại, ngài mau trở về xem một chút đi.”

Hạ Phù Dung bước nhanh hướng Dư Điệp cung chạy tới, vừa đi vừa hỏi tình cảnh khi tiểu Cúc trở về.

“Lúc ấy chính là nô tỳ ở bên ngoài hỏi thăm tin tức của nàng, Bích Thanh ở trong nhà chờ tin tức, sau Bích Thanh nghe phía bên ngoài có tiếng vang, liền đi ra ngoài nhìn, chỉ thấy tiểu Cúc nằm ở cửa. Bích Thanh vội vàng nhờ người báo cho nô tỳ biết mà trở về, nghe Bích Thanh miêu tả, tiểu Cúc hình như là bị người trả lại.”

Trả lại hay sao? “Trên người nàng có bị thương không?”

“Đây mới là điều khiến bọn nô tỳ cảm thấy kỳ quái, nô tỳ và Bích Thanh kiểm tra mấy lần, trên người của nàng cũng không có vết thương.”

Không có vết thương? Hạ Phù Dung cảm thấy sự việc này đúng thật vô cùng cổ quái. Lệ bị bắt nàng ta đi nhưng lại không có dùng hình đối với nàng ta, còn đích thân đưa nàng ta trở lại, Lệ phi này rốt cuộc đang làm cái gì?

“Bích Thanh, người nhanh đi gọi phó thái y tới xem một chút.” Mặc dù họ kiểm tra trên người không có vết thương, nhưng vẫn là xin thái y đến xem một chút, ngộ nhỡ là nội thương cũng không chừng.

“Bích Quỳnh trước đó đã sai nô tỳ đi mời phó thái y rồi, nhưng mà hắn đi đến chỗ Thu phi nương nương, tạm thời chưa có trở về.”

Hạ Phù Dung hướng Bích Quỳnh cảm kích cười một tiếng, không ngờ nàng ta lại quan tâm nàng như vậy

“Nương nương, nô tỳ cuối cùng vẫn cảm thấy chuyện của Tiểu Cúc không có đơn giản như vậy, Lệ phi cũng không phải là cái đèn cạn dầu, làm sao sẽ dễ dàng đem nàng thả ra như vậy?” Bích Quỳnh nói nghi ngờ trong lòng nàng ta ra, lời lẽ không chút luống cuống.

“Tỷ tỷ, người không sao chứ? Tại sao có thể nói Lệ phi nương nương như vậy hả? Bị người khác nghe được là bị tội chém đầu đấy!” Bích Thanh có chút không dám tin tưởng người ăn nói luôn cẩn thận như Bích Quỳnh thế nhưng lại nói ra những lời như vậy.

“Lệ phi thì có là cái gì? Khi dễ người trong Dư Điệp cung chúng ta như vậy, nếu không phải là nương nương chúng ta tâm địa tốt, tùy tiện dùng một một chút thủ đoạn cũng có thể làm cho nàng mất mạng.”

Trong lòng Hạ Phù Dung có chút cao hứng, không ngờ địa vị mình trong lòng các nàng lại cao như vậy.

Bích Thanh vừa nghe cũng nhẹ nhàng gật đầu, “Đây cũng là, nói cho cùng a, nương nương của chúng ta cũng không phải là một đèn đã cạn dầu rồi.”

Hạ Phù Dung có chút nhục chí nhìn lên bầu trời, tại sao lúc đầu nàng lại cảm thấy Bích Thanh đáng yêu?

Bích Quỳnh cười ha ha, “Bích Thanh, người khích lệ cũng không phải là thói quen bình thường của người.”

114. Chương 114

Đợi đến ngày thứ hai, tiểu Cúc rốt cuộc tỉnh.

“Tiểu Cúc, cái người này mấy ngày nay người đã đi đâu?” Hạ Phù Dung có chút vội vàng hỏi, không biết nàng đi nơi nào, không biết nàng có chịu khổ gì không.

Tiểu Cúc lắc đầu một cái.

“Người không phải biết mình mấy ngày nay đi nơi nào sao? Vậy thì người không muốn nói? Hoặc là có ai không để cho người nói?”

“Ta đói rồi.”

Mặc dù rất nóng lòng, nhưng vẫn là đợi đến khi tiểu Cúc ăn cơm xong mới mở miệng tiếp tục hỏi, “Tiểu Cúc, người có biết hay không chúng ta cũng rất lo lắng người. Mấy ngày nay người rốt cuộc đi nơi nào?”

Tiểu Cúc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Đi phòng tối.”

“Phòng tối? Người biết cái đó phòng tối ở nơi nào sao?”

Tiểu Cúc lắc đầu một cái.

“Vậy người bị người ta bắt đi làm những gì?”

“Không hề làm gì cả. Mỗi ngày trừ ăn cơm ra là đi ngủ.”

Hạ Phù Dung và Bích Quỳnh liếc nhau một cái, tại sao có thể như vậy?

Tối nay Tu Hồng Miễn ngoài ý muốn lại không đến chỗ này của nàng, xem ra lệ phi đó thật đúng là có chút thủ đoạn. Nghĩ tới đây, cái tên đó lại xuất hiện ở trong óc của nàng —— Hoa nhi. Nàng là một như thế nào cô gái? Khiến Tu Hồng Miễn khó quên như thế? Nếu nàng không có ở trong Tần phi, đã nói lên nàng cự tuyệt tình yêu của Tu Hồng Miễn. Không có được mới là quý giá nhất, đây chính là điểm chung của nam nhân tự cổ chí kim.

Nằm ở trên giường lăn lộn không thể nào ngủ được, nàng thừa nhận, nàng nhớ A Hu rồi, không có tên tiểu tử kia ở đây thật đúng là không quen.

“Ô ô ~”

Hạ Phù Dung từ trên giường nghe thấy một tiếng, cái âm thanh kia vừa rồi kia.

”Ô ô

” một bóng đen đột nhiên từ trên xà nhà nhảy xuống, vọt một cái vào trong lòng nàng.

“Chán ghét người ~ mấy ngày nay cũng đi nơi nào! Thế nào không nói với ta một tiếng ! !” Hạ Phù Dung một lát bóp lỗ tai của nó, một lát vê đầu của nó, một lát dắt chân của nó, thậm chí coi nó như một cái cán bột trà ở trên đùi. Nó cũng không có quan tâm động tác của nàng, làm nũng chui vào lòng nàng, mặc cho nàng chà đạp, hình như rất là hưởng thụ.

Cảm giác nó cũng rất nghĩ tới nàng, nhưng tại sao phải đột nhiên rời đi lâu như vậy?

Hạ Phù Dung lại gần cái mũi của nó ngửi một cái, không có nồng nặc mùi máu tươi, nói như vậy nó cũng không có đi đại khai sát giới.

Hạ Phù Dung nhéo một lỗ tai của nó nói: ” nói, mấy ngày nay đi nơi nào?”

Nó mở đôi mắt to tròn, ở trong đêm tối lóe lên ánh sáng màu đỏ tươi, mặc dù là màu hồng như thế rất đẹp, nhưng là cũng cho nàng cảm thấy trong đáng thương ở trong mắt nó. Cái con A Hu này, là đến kể khổ với nàng sao?

“Bị người khi dễ?” Thời điểm nói câu này tự Hạ Phù Dung cũng có chút buồn cười, nó là động vật khủng bố như vậy, chỉ có khi dễ người khác.

Nó hình như cũng bị lời nói dối trái lương tâm của nàng chọc cười rồi, một đôi chân trước ôm lấy hai tai, trên mặt đất nhảy lên.

“Chẳng lẽ là người đi khi dễ người khác?”

Hạ Phù Dung mới vừa nói xong, nó liền lại trợn tròn cặp mắt to, tràn đầy ủy khuất nhìn nàng.

Không phải khi dễ người khác, càng không thể nào là bị người khi dễ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thấy nàng không có đoán được, nó liền thú vị chạy trên mặt đất.

“Chẳng lẽ người đi tham gia thi chạy rồi hả ?”

Nó không có dừng lại , tiếp tục chạy, chỉ là đồng nhảy một cái tây nhảy một cái .

“Đại hội thể dục thể thao Sơn Lâm?”

Chạy đến một nửa A Hu trượt chân té, vấp ngã. Quay đầu buồn bực nhìn chòng chọc nàng một cái, lại tiếp tục chạy. Nhưng mà lần này nó chui lên xà nhà, lại nhảy đến trên bàn, cơ hồ ở trong phòng chạy xung quanh tất cả các góc vách trong phòng.

Hạ Phù Dung nhìn động tác của nó, phân tích từng khả năng. Trên xà nhà? Trên bàn, đáy bàn. “A Hu, người sẽ không phải là đi trộm vật đi?”

Đang nhảy đến trên bình phong, động tác của A Hu hơi chậm lại, một cái nhảy đến lên giường, nằm ở bên cạnh nàng.

Ngủ?

“A Hu ~ a Hu ~ người cho ta thêm một cái cơ hội a ~ ta nhất định có thể đoán được đấy! A Hu! !”

Một đêm kia, a Hu cũng không có lại để ý nàng, hình như vì nàng đối với nó là không hiểu rõ mà tức giận rồi.

Sáng hôm sau Hạ Phù Dung tỉnh dậy từ rất sớm, vẫn mặt nịnh hót nhìn A Hu cười, nó vẫn giả vờ ngủ say, nàng hiểu rõ nó có thể nhìn thấy nét mặt của ta. Mấy khắc* sau, nó hình như bớt giận một chút, rốt cuộc chịu mở mắt nhìn nàng rồi.

*khắc: cách tính giờ thời xưa: 1 canh giờ = 2 tiếng

Hạ Phù Dung vẫn duy trì bộ mặt như cũ không đổi, “A Hu ~ người tỉnh rồi?”

Ô ô

a Hu đem đầu đập ở trên chăn, trong mũi tràn ra một tiếng ghen ngào, làm như vẫn còn ở oán giận nàng.

“A Hu ~ người đừng tức giận a ~ như vậy đi, ta đồng ý người, về sau không bao giờ nữa đánh người nữa.” Hạ Phù Dung cười hì hì nhìn nó.

Nó chỉ là hé mắt liếc nàng một cái, một bộ dáng rõ ràng không đáng tin, tiếp tục oán giận.

”A Hu

” Hạ Phù Dung hướng nó làm nũng, còn không ngừng mà dùng ngón trỏ nhẹ nhàng đâm nó.

Chỉ thấy nó giật mình một cái, lập tức đứng lên, như cái gì cũng không sinh loại nhìn nàng.

Nó là tình nguyện không tức giận nữa cũng không nguyện ý nghe nàng làm nũng sao! Nàng làm nũng lại ghê tởm đến vậy sao? !

115. Chương 115

“Ta làm nũng rất ghê tởm sao? !” Chính là muốn nó hảo hảo nói cho rõ ràng, chỉ thấy a Hu đột nhiên nâng lên đầu nhỏ, trừng mắt nhìn, liền một cái lác mình nhảy lên xà nhà.

Có người tới, bằng lâu như vậy chung sống, Hạ Phù Dung biết rõ đó là Bích Quỳnh. A Hu này, lại cảm nhận được trước nàng.

Chỉ chốc lát sau, Bích Quỳnh liền đẩy cửa đi vào, “Nương nương, binh lính lại muốn tới kiểm tra phòng.”

Hạ Phù Dung hơi ngạc nhiên, tại sao muốn kiểm tra phòng? Chỉ là nghe giọng điệu của Bích Quỳnh, hình như những binh lính kia hiện đã tới rồi.

Hạ Phù Dung gật đầu một cái, để cho Bích Quỳnh thay y phục cho nàng.

Binh lính sau khi vào phòng, từng góc ngách trong phòng đều kiểm tra rất cẩn thận.

Đợi sau khi bọn họ đi, nàng mới kéo Bích Quỳnh qua, muốn hỏi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Không cần hỏi, nhất định là đến kiểm tra chúng ta ~” Bích Quỳnh hiểu nàng muốn hỏi gì mở miệng nói trước.

“Tìm chúng ta?”

“Đúng vậy a, chẳng lẽ người quên trước kia đêm cuối cùng Kiền Sở vương gia sống là ở cùng chúng ta sao?”

Hạ Phù Dung gật gù đầu, bởi vì lúc ấy tất cả mọi người tự thân khó bảo toàn, hơn nữa nàng cũng vậy vẫn luôn quay lưng về phía mọi người, cho nên không người biết nàng là ai. Chỉ là Tu Hồng Miển nhất định sẽ đi thăm dò, hẳn phải là tra xét cung nữ ngày đó phục vụ trong bữa tiệc không có nàng, cho nên liền cho là nàng đột nhập hoàng cung. Lấy nàng làm thích khách sao?

Mới vừa nghĩ như vậy, đột nhiên phát hiện một chút. Không đúng, vừa mới có bóng dáng vội vàng ở bên trong, nàng nhớ mang máng có một binh lính là mở ngăn kéo bàn trang điểm ra, nếu như là tìm người, làm sao có thể sẽ mở chỗ đây ra? Ngăn kéo nhỏ như vậy, là không thể nào giấu được người.

A Hu! Hạ Phù Dung rốt cuộc hiểu rõ. Trước A Hu một mực chạy toán loạn trong nhà, là muốn nói cho nàng biết nó đang lẩn trốn, có người ở tìm nó. Nhất định là như vậy

Bích Quỳnh nói trước khi nàng trở về có binh lính tìm nàng, mới chân chính là muốn tìm nàng ở bữa tiệc, mà nhóm người ngày hôm nay là tới tìm A Hu!

Tu Hồng Miển làm sao lại phát hiện ra tung tích của A Hu? Nếu hẳn biết sự tồn tại của A Hu, như vậy hẳn còn biết những thứ gì? A Hu tốn nhiều thời gian trốn tránh những người tra tung tích của nó lâu như vậy, lại vẫn không thể cắt đuôi, có thể thấy được Tu Hồng Miển đối với việc này tốn không ít tâm tư.

Hiện tại càng ngày càng lo lắng tình cảnh của mình rồi, hẳn muốn tìm nữ nhân bên bờ hồ ở quán doanh nàng, hẳn muốn tìm nha hoàn giả trang ở buổi yến tiệc cũng là nàng, Tam đệ Tri Tô hay của hẳn là nàng giả trang. Nếu là hẳn biết được chân tướng, sẽ làm nàng chết mấy lần? Có phải nàng hiện tại cần phải có một tấm Kim Bài Miển Tử?

“Bích Quỳnh, nơi này có Miển Tử Kim Bài sao?”

Bích Quỳnh có chút kinh ngạc trước câu hỏi của nàng, “Đương nhiên là có, nương nương như thế nào không biết?”

Hạ Phù Dung đột nhiên ý thức được mình quá mức tùy ý, dám nói lỗ miệng.

Bích Quỳnh nhìn nàng một lúc lâu, “Nương nương, ngài có chuyện gì hãy nói với nô tỳ a, sau khi đến Dư Diệp cung, nô tỳ liền tự nhủ qua, thề thần phục nương nương, tuyệt không nuốt lời!”

Hạ Phù Dung nhìn nàng, suy nghĩ một chút, “Bích Quỳnh, ngươi sợ tối sao?”

Nàng đối với vấn đề của Hạ Phù Dung có chút không giải thích được, nhưng vẫn gật đầu một cái, “Ta cùng Bích Thanh hai tỳ muội tính tình khác biệt rất lớn, cơ hồ đều là ngược lại, nàng luôn luôn gan lớn, mà ta liền nhất gan.”

Hạ Phù Dung gật gù đầu, “Nói thiệt cho ngươi biết, thật ra thì, trước kia ta từng bị mất trí nhớ.”

Tự nói cho Bích Quỳnh biết nàng vì sao lại mất trí nhớ, rồi đến quá trình vạch trần tiểu Cúc, Bích Quỳnh nhìn nàng ánh mắt sáng lên, “Nương nương, trí tuệ của ngài thật gan dạ sáng suốt làm Bích Quỳnh theo không kịp.”

Hạ Phù Dung không khách khí cười cười, Bích Quỳnh, không phải là nàng cố ý giấu giếm nàng ta. Chỉ là một người sợ tối, biết mình ngày đêm theo hầu hạ là người đã chết, hơn nữa linh hồn còn đổi thân thể, nàng có thể thừa nhận được sao? Nàng không biết, nhưng nàng không muốn mạo hiểm như vậy, hiện tại bên cạnh nàng người có thể sử dụng, chỉ có nàng ta.

Chuyện về sau nàng đều nói cho nàng ta, dù sao a Hu là cũng là một động vật nguy hiểm, nếu như không làm cho Bích Quỳnh chú ý, ngộ nhỡ bị a Hu ngộ thương, nàng sẽ không tiếp nhận nổi.

Gần đây Bích Quỳnh rất có tố chất thần kinh, Bích Thanh thần kinh không ổn định như vậy, mọi người đều phát hiện.

Hôm nay phải dậy từ rất sớm, ngày hôm qua Thái hậu truyền lời, hôm nay thiết yến mở “Gia đình hội nghị”, nghe nói Bàn hộ tướng quân đã tỉnh lại.

116. Chương 116

Sau khi mặc cung trang chỉnh tề, Hạ Phù Dung đi tới Yến Ninh cung, trong lòng có chút lo lắng, không biết Thái hậu nghĩ về nàng như thế nào. Trước đó nàng đã cho Bích Quỳnh đi điều tra về mối quan hệ giữa nàng với Bàn hộ tướng, nhưng dù sao Bích Quỳnh cũng là đi cửa sau mà vào cung (là dùng tiền hoặc quan hệ), quen biết cũng có hạn, cho nên cũng không có thu hoạch gì.

“Dung nhi tham kiến mẫu phi.” Hạ Phù Dung nhìn thấy tất cả mọi người đều đã có mặt đầy đủ, nàng có chút kinh ngạc, không phải còn chưa tới giờ sao?

Thái hậu chỉ gật đầu một cái ra ý miễn lễ cho nàng, sự thân thiết trước kia đã ít đi rất nhiều, trong lòng nàng có chút khó chịu, một Thái hậu luôn bênh vực che chở nàng như trước kia đã thật sự thay đổi rồi sao? Chỉ vì một tên hộ tướng sao?

Hạ Phù Dung nhìn mọi người đều đứng theo thứ tự ở hai bên, không có chỗ nào dành cho nàng, Hạ Phù Dung không thể làm gì khác hơn là đi về phía cuối hàng mà đứng.

“Dung nhi, qua bên này.” Tu Hồng Miễn nói xong liền vì nàng mà dọn ra một chỗ trống cho nàng.

Phía dưới liền bàn luận xôn xao, nhớ lúc trước có một sứ giả đến Kiền Sở được hoàng thượng cho nàng ngồi trên ghế rồng, tại sao lại để cho Hạ Phù Dung có cơ hội này? Chỗ ngồi này của Tu Hồng Miễn từ trước cho tới nay, trừ Hạ Hách Na Như Hoa ra, cũng chỉ có Hạ Phù Dung nàng được ngồi qua ghế rồng.

Hạ Phù Dung muốn từ chối, nhưng phía dưới lại vang lên âm thanh ồn ào, nàng chỉ sợ nếu nàng từ chối, mọi người sẽ cho rằng nàng giả bộ thanh cao, chỉ tự rước thêm nhiều bất mãn hơn mà thôi.

“Tạ ơn hoàng thượng.” Nàng đi tới ngồi xuống bên cạnh hắn, đối diện ánh mắt phức tạp của Thái hậu, trong lòng nàng bỗng hoảng hốt vô cớ.

“Lần này gọi mọi người tới, chủ yếu là nói về chuyện liên quan đến ngôi vị hoàng hậu.”

Không phải nói chuyện Bàn hộ tướng? Hạ Phù Dung len lén thở phào nhẹ nhõm.

Nhóm tần phi phía dưới nghe đến vị trí hoàng hậu thì càng thêm có tinh thần, âm thanh bàn luận càng lúc càng lớn.

Thái hậu không thể không hắng giọng một tiếng, phía dưới mới yên tĩnh lại.

“Mọi người đều biết, hoàng thượng bởi vì chuyện của Như Hoa, vẫn trì hoãn chuyện phong hậu. Đã qua nhiều năm, nếu không phong hậu, chỉ sợ khó tránh miệng lưỡi thế gian.”

Như Hoa? Chẳng lẽ là Hoa Nhi trong miệng của Tu Hồng Miễn?

“Mẫu phi, trong lòng trẫm đã có người cho vị trí hoàng hậu.” Tu Hồng Miễn cắt đứt lời Thái hậu.

Nghe được những lời của Tu Hồng Miễn, ánh mắt của nhóm phi tần phía dưới bỗng mở lớn tỏa sáng long lanh, giống như đang đợi Tu Hồng Miễn nói ra ứng cử viên trong lòng hẳn.

Hạ Phù Dung len lén liếc nhìn Tu Hồng Miễn một cái, không phải hẳn muốn dành cho nàng đấy chứ? Từ cách làm người của hẳn, rất khó không có suy nghĩ đó, huống chi nàng còn là thể thân của Hoa Nhi mà hẳn cực kỳ yêu thương nữa chứ, nàng không khỏi cười khổ một trận.

“Hả? Nàng ấy là ai?” Thái hậu tỏ ra rất có hứng thú muốn biết, chỉ là khi nhìn đến Hạ Phù Dung, ánh mắt tối sầm lại.

“Nàng không có ở trên đại điện.” Tu Hồng Miễn nói một câu, làm cho cảm mọi người đều muốn rút xuống đất, cũng bao gồm cả Hạ Phù Dung nàng.

Thái hậu nhíu nhíu mày, “Nàng? Tuyệt đối không được! Vì sao hoàng thượng cứ mãi u mê không tỉnh ngộ vậy chứ?”

Nàng? Người nào? Chẳng lẽ là Như Hoa? Bởi vì Như Hoa từ chối làm phi, cho nên Tu Hồng Miễn vẫn vì nàng mà giữ lại ngôi vị hoàng hậu đến bây giờ? Nàng không khó chịu, không khó chịu, tuyệt đối không.

“Trẫm tin vào trực giác của bản thân.”

“Ai gia tình nguyện hoàng thượng chọn Dung nhi nhưng không thể là nàng ta!”

“Trừ nàng ấy, trẫm sẽ không phong kẻ nào làm phi!”

“Người. . . .” Thái hậu bị chọc tức đến nghẹn, người nào đó lập tức bước đến trấn an Thái hậu.

Hạ Phù Dung chỉ ngồi yên lặng nhìn Tu Hồng Miễn, đem những oan ức của bản thân viết đầy trên mắt. Nếu không có ý nghĩ đem ngôi vị hoàng hậu cho nàng, tại sao phải làm những chuyện như thế chứ? Tại sao muốn nàng ngồi trên long ỷ? Tại sao mỗi ngày lại đi đến chỗ của nàng? Nếu đã xem nàng là thể thân, chẳng lẽ không thể cho thể thân là nàng một danh phận sao?!

“Ta sẽ không cho người cơ hội đó.” Hạ Phù Dung nhìn Tu Hồng Miễn, nói gần từng chữ, âm thanh tuy nhỏ, nhưng lại rất rõ ràng.

Tu Hồng Miễn nghe được những lời của Hạ Phù Dung liền quay đầu nhìn nàng, trong một thoáng nhìn vào ánh mắt của nàng, liền ngây người.

Mọi người đang vì Thái hậu vội tới vội đi thì Hạ Phù Dung một đường đi thẳng rời khỏi Yến Ninh cung, dưới cái nhìn chăm chú của Tu Hồng Miễn.

Dùng xong cơm trưa, đột nhiên bên ngoài xông vào rất nhiều binh lính, nói là phụng ý chỉ Thái hậu đem nhóm người của nàng bắt đi tra hỏi.

Trên đường đi nàng nhỏ giọng nói với nhóm người của Bích Quỳnh, dù là tình huống gì, chỉ cần đổ mọi trách nhiệm lên trên người của nàng là được, ngàn vạn lần không được để cho bản thân bị thương.

Đi vào một phòng phía sau hậu viện của Yến Ninh cung, Thái hậu phân phó đem nhóm người Bích Quỳnh ra ngoài, chỉ để lại một mình Hạ Phù Dung.

Nhìn Thái hậu đang ngồi ở phía trên cùng Tu Hồng Miễn và Thượng Quan Lệ. Chỉ sợ chuyện nàng bị bắt lần này, cùng Thượng Quan Lệ không tránh khỏi có liên quan.

“Người có biết tội của người không?” Âm thanh Thái hậu vô cùng lạnh lùng, so với lần đầu tiên nàng được nghe chỉ có hơn chứ không kém.

“Dung nhi cả gan xin hỏi Thái hậu, rốt cuộc con đã phạm tội gì?”

“Hạ độc mưu hại Bân hộ tướng! Chẳng lẽ tội danh còn nhỏ?” Âm thanh Thái hậu đột nhiên tăng cao, làm cho tim nàng cũng đập nhanh theo, rõ ràng nàng không có làm, tại sao lại có cảm giác lo sợ?

“Xin hỏi Thái hậu, Bân hộ tướng cùng con không thù không oán, tại sao con lại mưu hại hẳn?”

Lệ phi nghe xong liền tàn khóc nói, “Hừ, người không phải là vì ganh tỵ Bồn cung được sủng ái hơn người, liền cố ý gây khó dễ với mọi người xung quanh Bồn cung, bây giờ lại ra tay hại tướng quân, quả thực là lòng dạ độc ác!”

Nàng lòng dạ độc ác? Chuyện của Tiểu Cúc nàng còn chưa có tìm nàng ta tính sổ! Hạ Phù Dung không nhìn Lệ Phi, chỉ nói, “Lệ phi nương nương xin tự trọng, ngài ngồi cách vị trí Thái hậu cũng cách một khoảng, hy vọng nương nương không nên quá phận.” Hạ Phù Dung nàng hỏi Thái hậu mắc mớ gì tới nàng ta? Nàng ta có phần nói chuyện ở chỗ này sao?!

117. Chương 117

Chỉ thấy sắc mặt Lệ phi trắng nhợt, tức giận nhìn chằm chằm Hạ Phù Dung nhưng lại không nói nên lời.

“Đủ rồi! Ai gia biết người miệng lưỡi bén nhọn, nhưng bây giờ không phải là lúc người phô trương! Rõ ràng đã tạo thành sai lầm lớn lại không biết hối cải, chẳng lẽ phải đợi đến lúc ai gia ra tay người mới chịu nhận tội?”

Cái gì?! Thái hậu sẽ dùng hình với nàng? Chẳng lẽ nơi này không có luật lệ quy định không thể dùng hình sao!

“Thái hậu xin thứ tội, Dung nhi biết sai rồi. Nhưng Dung nhi kính xin Thái hậu đưa ra chứng cứ, vì sao lại tin vào lời sàm ngôn, nói con hãm hại hần?”

Thái hậu nhìn Hạ Phù Dung với ánh mắt có chút khinh thường, lúc trước còn là bộ dạng chết không thừa nhận, vừa nghe đến dùng hình, liền lập tức nhận tội, người như vậy, sao trước kia ai gia lại cưng chiều cơ chứ?” Người đâu. Dem giấy viết thư của Dư phi mang lên!”

Một thái giám lấy ra một lá thư, nàng nhìn thấy mà trong lòng hoảng sợ run rẩy, chẳng lẽ thư của nàng bị phát hiện?

Thái hậu ý bảo thái giám đem thư cho Hạ Phù Dung xem, thái giám liền đem thư mở ra trước mặt của nàng.

Trong một thoáng nhìn lá thư, nàng thở phào nhẹ nhõm, thật may là, không phải.

Trên lá thư chỉ có một vài tên thuốc, nghĩ lại, rốt cuộc nàng đã hiểu rõ đây là tang vật Lệ phi dùng để hại nàng.

“Bẩm thái hậu, chữ trong thư, không phải là chữ của Dung nhi, không tin, Thái hậu có thể kiểm tra tại chỗ.”

“Khởi bẩm Thái hậu, nếu như kiểm tra tại chỗ, nàng có thể cố ý viết sai chữ, ngược lại không chứng minh được cái gì. Không bằng, lấy chữ viết lúc trước của nàng mà so.” Lệ phi nói xong hắt hê nhứu mày nhìn Hạ Phù Dung.

“Ừ, rất tốt. Ở chỗ Hoàng nhi có chữ viết của nàng ta không?”

“Bẩm mẫu hậu, chỉ gặp qua mà thôi, cũng không giữ lại.”

“Thái hậu, Lệ nhi có giữ một bức tranh của Dư phi muội muội trước đây không lâu, lúc ấy hoàng thượng cũng có mặt.”

Thấy Tu Hồng Miễn gật đầu xác nhận, Thái hậu liền cho người đem bức tranh của Hạ Phù Dung trình lên.

Hai tờ đem so với nhau, hình như giống nhau như đúc.

Hạ Phù Dung chợt hiểu ra, nàng ta từ lúc bắt đầu đã tạo ra một cái bẫy cho nàng, mà nàng lại giận dữ vì chuyện Tu Hồng Miễn xem nàng là thể thân, nàng đã lơ là mất cảnh giác, cho nên từng bước từng bước rơi vào bẫy của nàng ta.

Lúc trước nàng ta đến Dư Diệp cung là thật muốn bắt nàng, lại phát hiện ngoài tiểu Cúc không có người nào khác, liền bắt tiểu Cúc đem đi, sau đó lại phát hiện tiểu Cúc đã bị mất trí nhớ, đối với nàng không có bất cứ uy hiếp gì, liền lợi dụng tiểu Cúc để hãm hại nàng. Ngày đó nàng ta ời nàng đến Duệ Hoa cung, mượn danh nghĩa tặng lễ vật nhờ nàng đề thơ, sau đó nói mực chưa khô cần đợi một lát, trong lúc đó nàng ta lại cho người đem tiểu Cúc đưa trở về, Bích Quỳnh sẽ tới thông báo cho nàng hay. Nàng nhất định sẽ nóng lòng mà chạy trở về, cho nên chuyện nàng đề thơ trên tranh sẽ không có ai biết, cho dù bài thơ không giống, cũng không người nào biết. Hơn nữa nàng ta lại có thể làm cho Tu Hồng Miễn làm nhân chứng cho nàng ta, có thể nói đây là một kế không có kẽ hở.

Nàng còn có thể nói gì? “Dung nhi biết tội, nguyện ý chịu phạt.”

Thái hậu hạ lệnh đưa Hạ Phù Dung vào đại lao, chờ thẩm tra lại. Nghe Nhị tỷ nói Thái hậu vô cùng tán thưởng cha nàng, năm đó còn đặc biệt đi giá đến Hạ Hách Na phủ để thăm hỏi, năm đó gặp được nàng mới được vài tuổi, liền giống như mới gặp đã quen. Nếu như không phải có sự ủng hộ hết sức của Thái hậu, chỉ sợ phụ thân vẫn không quyết định gả nàng vào cung. Xem ra dù sao Thái hậu cũng là thương nàng, dù mặt ngoài giả vờ lạnh lùng đến đâu chẳng nữa, cũng không thể nhẫn tâm hạ lệnh giết nàng, nếu như đổi thành người khác, chỉ sợ nàng đã sớm kết án rồi.

Lúc Hạ Phù Dung bị người bắt lôi đi, nàng dùng khẩu hình môi nói với Lệ Phi bốn chữ, nụ cười hả hê của nàng ta cứng ở trên mặt.

Nàng lại trở về nhà giam, nhưng lần này lại không giống như lần trước là phòng giam lại tốt hơn rất nhiều, có bàn lại có ghế ngồi, đồ dùng cũng rất đầy đủ.

Mặc dù mưu kế lần này của Lệ phi rất thành công, nhưng nàng ta lại không ngờ rằng, tay của nàng đã bị phỏng sau buổi thọ yến của mấy ngày trước, đã không thể viết chữ giống như lúc trước, cho nên nàng ta tìm người bắt chước chữ viết trước kia của nàng, liền trở thành chứng cứ có lợi cho nàng lúc này. Cho nên lúc nàng bị người kéo đi thì nói với nàng ta bốn chữ: người thất toán (tính sai).

118. Chương 118

Nàng cũng không muốn biện giải cho bản thân cái gì, có lẽ Thái hậu sẽ giam nàng cả đời ở lãnh cung, nếu là như vậy nàng có thể nhân cơ hội này chạy ra khỏi hoàng cung, sẽ không cần lo lắng bị người phát hiện. Hoặc có lẽ Thái hậu sẽ giam nàng ở chốn nhà lao này, nếu như vậy nàng có thể nhờ Thiện Xá giúp nàng nguy tạo một bệnh chết ở trong ngục, bởi vì chết vì bệnh, sợ lây cho người sống, bình thường phạm nhân bị bệnh chết sẽ được hỏa táng, như vậy nàng cũng có thể rời khỏi hoàng cung rồi. Mặc kệ nói từ góc độ nào, đó là lý do nàng đều không vì bản thân mà cải án, thật ra mà nói thì Lệ phi cũng góp phần giúp nàng một tay, nếu như có thể, có lẽ nàng cũng muốn cảm tạ nàng ta.

Nàng thừa nhận nàng đã từng ảo tưởng muốn sánh vai cùng Tu Hồng Miễn cả đời này, nàng thừa nhận nàng đã từng ngây ngốc nghĩ tới muốn tiếp nhận chế độ đa thê này, nàng thừa nhận nàng từng biết rõ nàng chỉ là một thể thân lại còn ôm phần ảo tưởng này, hi vọng nàng đặc biệt đối với hần, hi vọng nàng có thể từ một thể thân biến thành chân thân.

Nhưng mà nàng lại sai lầm rồi, ngày hôm đó trên đại điện, lúc hần nói ngôi vị hoàng hậu không thể không có nàng ta, giọng điệu kiên quyết như vậy, nàng đã từng được gặp qua ở trên chiến trường, đó mới là hần. Hần rất ưu tú, lại là vua một nước, tuấn mạo hào hùng, xử sự anh minh, đúng mực vừa phải, nàng bị mấy trăm ưu điểm trên người hần hấp dẫn, nhưng bởi vì một khuyết điểm duy nhất trên người hần mà nàng buông tay, đó chính là không thích hợp. Hần không thích hợp với nàng, nàng muốn chính là một người có thể coi trọng nàng chứ không phải chỉ diễn trò mà thôi; nàng muốn chính là một người có thể hiểu rõ nàng mà không phải ngay cả khi nàng thay đổi ăn mặc cũng không nhận ra nàng. Có lẽ hần thích hợp làm bạn bè của nàng hơn, cũng giống như lúc ở trại lính vậy.

Hai tỷ muội Bích Quỳnh theo lời nàng nói, đem tất cả tội danh đổ lên người của nàng, ngày đó liền được thả về, tiểu Cúc bởi vì mất trí nhớ, cho nên cũng không có hỏi mấy câu cũng thả nàng về. Họ cũng không có lo lắng nàng sẽ có chuyện gì, bởi vì các nàng luôn cho rằng, mẹ của các nàng không tầm thường.

Ở trong nhà lao hai ngày, nàng không có suy nghĩ nhiều mà chỉ muốn tạo mối quan hệ cùng người ở nơi này cho tốt mà thôi, nghe hẳn nói hình như Bân hộ tướng đã khởi hân, Thái hậu hết sức vui mừng, muốn ban lệnh ân xá. Nói như vậy, Thái hậu muốn viện lý do này để tha cho nàng một mạng.

Tâm tình của nàng tốt vô cùng, xem ra nàng sẽ không bị phán tử hình rồi, chỉ cần không phải cái này, tất cả đều dễ dàng hơn. Lệ phi chắc là sẽ không để cho nàng miễn hình phạt đầu, cho nên thế nào nàng cũng sẽ được thêm một cái tội danh, có khả năng nhất chính là giam giữ nàng trong nhà lao khoảng 1-2 tháng, nếu như vậy, ngày nàng rời khỏi cũng không xa.

Quả nhiên, buổi trưa nghe người đưa cơm nói Thái hậu có ý đặc xá cho ta, lại bị Lệ phi ở trước mặt Tu Hồng Miễn xúi giục, hiện tại Thái hậu cùng Tu Hồng Miễn đang giằng co. Nàng hỏi người nơi này, biết được Bân hộ tướng gì đó là tiểu nhi tử của Thẩm tướng quốc, cũng chẳng biết tại sao rất được Thái hậu cùng hoàng thượng sủng ái.

Trong lúc nàng tiêu hóa những tin tức này, đột nhiên nghĩ đến “Hong nhan tri kỷ” của nàng—— Ngọc Tình chính là tiểu thư của Thẩm Tướng Quốc Phủ. Nói như vậy, nàng ta chính là muội muội của tên Bân hộ tướng đó, chuyện này thì dễ điều tra, nàng có thể hỏi Ngọc Tình một chút chuyện đầu đuôi. Mặc dù nàng không nghĩ vì bản thân mà cải án, nhưng nàng muốn biết bản thân nàng “chết” như thế nào.

Cơm nước xong, mới vừa buông chén xuống, cảm giác đột nhiên bụng đau nhức dữ dội, cảm giác bụng đau như đang bị dao cắt, chẳng lẽ bị người hạ độc?

Đang lúc ấy thì, chỉ nghe đội trưởng nhà lao hưng phấn chạy tới, vừa chạy vừa nói “Thái hậu nhân từ, ra lệnh hôm nay ân xá, hễ là phạm nhân đều có thể tha tội. Nương nương, người có thể ra ngoài.”

Nàng nghe thấy âm thanh của đội trưởng nhà lao càng ngày càng nhỏ, bốn phía cũng càng ngày càng im ắng, nàng từ từ ngã trên mặt đất, chỉ có thể nhìn thấy đôi chân đội trưởng nhà lao chạy về hướng của nàng, tiếng bước chân, rất nhẹ, chung quanh trở nên yên tĩnh.

Dư phi nương nương bệnh chết trong ngục.

Hai tỷ muội Bích Quỳnh sau khi nghe tin, cũng lần lượt ngất đi. Chỉ để lại tiểu Cúc không biết chuyện gì, vì vậy nàng cũng không thể làm gì khác hơn là học bộ dáng của tỷ muội Bích Quỳnh, nhắm mắt té xuống.

Lúc Lệ phi nghe tin này, đặc biệt đi nhìn một chút, hình như là để xác định Hạ Phù Dung đã chết hay chưa, mới yên lòng rồi đi, khoe miệng nàng mỉm cười, dám nói nàng thất toán sao? Nàng muốn nhìn xem đến cuối cùng là ai cười ai. Hễ là người đối nghịch với Thượng Quan Lệ nàng, không có người nào có thể sống sót!

Vì suy nghĩ an toàn, thi thể của Hạ Phù Dung liền được hỏa táng vào ngày hôm đó, tro cốt của nàng được vãi về hướng tây cách xa tổ quốc, vì vậy, liền có Sa mạc Sahara.

119. Chương 119

Hai tỷ muội Bích Quỳnh sau khi nghe tin, cũng lần lượt ngất đi. Chỉ để lại tiểu Cúc không biết chuyện gì, vì vậy nàng cũng không thể làm gì khác hơn là học bộ dáng của tỷ muội Bích Quỳnh, nhắm mắt té xuống.

Lúc Lệ phi nghe tin này, đặc biệt đi nhìn một chút, hình như là để xác định Hạ Phù Dung đã chết hay chưa, mới yên lòng rồi đi, khoe miệng nàng mỉm cười, dám nói nàng thất toán sao? Nàng muốn nhìn xem đến cuối cùng là ai cười ai. Hễ là người đối nghịch với Thượng Quan Lệ nàng, không có người nào có thể sống sót!

Thái hậu yêu cầu khám nghiệm tử thi, bị Tu Hồng Miễn cự tuyệt, “Người chết không thể sống lại, nên để thân thể nàng toàn vẹn thôi.”

Thái hậu ngầm cho phép.

Vì lý do an toàn, thi thể Hạ Phù Dung được mang lên phía bắc cách xa hoàng cung để hỏa táng, nơi này là nơi đặc biệt để xử lý thi thể bị bệnh chết. Thi thể nàng bị người bỏ trên đất, dù sao cũng là nương nường, có thể được hưởng thụ sự thiêu đốt ưu đãi.

Từ từ tỉnh lại, nàng cảm giác khát nước. Muốn mở mắt ra, lại bị ánh mặt trời mãnh liệt chiếu vào mắt không thể mở ra.

“Ồ ồ ồ”

Nghe được tiếng của A Hu, Hạ Phù Dung cố gắng thích ứng với ánh sáng chiếu vào mắt, nơi này là nơi nào, A Hu xuất hiện ở bên cạnh nàng không có chuyện gì chứ?

Rốt cuộc nàng cũng có thể mở mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy bốn phía vô cùng hoang vu, nàng đang nằm trên một đồng cát, bên trong có pha trộn đá màu trắng, suy nghĩ đầu tiên của nàng cho rằng nơi này phải là một nhà máy.

Nàng rời khỏi hoàng cung rồi sao?! Cảm giác vui mừng tràn đầy cả thân thể, quên mất cảm giác đang khát nước trong người nàng vội vàng ngồi dậy.

A Hu ở trong ngực nàng làm như rất vui vẻ, thú vị kêu lên.

Nó lắc lư đầu nhỏ một cách khả ái, hiện tại chúng ta tự do, rốt cuộc không cần suốt ngày lo lắng đề phòng nữa rồi!

Vỗ vỗ bụi trên người, mặc dù không biết tại sao nàng lại ở chỗ này, ra khỏi hoàng cung như thế nào, nhưng ít ra nàng phát hiện nàng được tự do, điều này so với tất cả đều quan trọng hơn.

Nàng cười hì hì nhìn A Hu, “Về sau người cũng không thể chạy loạn khắp nơi ồ ồ nếu không ta sẽ không tìm thấy người.”

A Hu lộ ra hai hàng răng nanh sắc bén, học theo con người lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhìn thấy rất khôi hài. Nàng nghĩ được trong miệng nó có mùi máu tươi, nụ cười ở trên mặt cứng lại.

Nàng xoay người thấy cách đó không xa có bốn thi thể, đoán chừng bọn họ chính là công nhân ở nơi này. Nhìn triệu chứng trên thi thể, nàng uy hiếp nhìn A Hu, trước kia nàng đã từng dạy nó không được cắn người!

A Hu vừa nhìn thấy vẻ mặt của nàng, lập tức nhảy xuống đất liều mạng nhe răng, mỗi một lần nhe răng, sẽ lui về sau một bước, sau đó lại chạy tới phía trước, lại tiếp tục nhe răng, sau đó lại nhảy nhót. Nàng nhìn thấy nước miếng của nó chảy ra trong lúc nhe răng nhỏ ra vài giọt rơi trên mặt đất, lập tức tạo thành một đốm đen thật sâu. Nó rất thích xinh đẹp, nàng chưa từng nhìn thấy bộ dạng kích động của nó như vậy, làm như đã bị uất ức lớn lắm.

Lần đầu tiên nàng không đánh nó, chỉ là bắt nó ôm vào ngực, mặc cho nó tiếp tục kích động trong ngực nàng.

Đi ra khỏi cửa, nàng cảm giác thế giới cũng ảm đạm rồi. Thì ra nàng cũng không có ra khỏi hoàng cung, vẫn ở chốn hoàng cung mưa gió này. Chỉ là nơi này vô cùng vắng vẻ, có rất ít người, cho nên nàng chưa bao giờ gặp qua.

Dựa vào trí nhớ, nàng đi đến chỗ của Phó thái y, bây giờ trở về Dư Diệp cung quá rêu rao, không thể làm gì khác hơn là đi đến chỗ của Phó thái y hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra. Nàng chỉ nhớ lúc ấy bụng nàng đau đớn kịch liệt, sau đó mất đi tri giác, chẳng lẽ là Phó thái y cứu nàng?

Mới vừa đi vào Bách Dược điện, chỉ thấy ba người nằm song song trên nệm, là ba người ở Dư Diệp cung của nàng!

“A!”

“A.” Phó thái y nhìn thấy nàng cũng hét to một tiếng, hần đột nhiên lên tiếng dọa nàng cũng phải la lên.

“Người...người người người...người.”

“Phó thái y, người sao vậy? Nhóm người Bích Quỳnh bị gì thế?”

120. Chương 120

Hồi lâu, phó thái y rút cuộc cũng tìm được tiếng nói của mình, “Nương nương, người, người không phải đã.”

Đã thế nào? Kết hợp với chuyện lúc trước, lại nhìn nét mặt của phó thái y, nàng có chút chắc chắn, “Chẳng lẽ ta đã chết?” Nói ra những lời này, đột nhiên cảm thấy có chút không hợp lẽ thường, nếu nàng đã chết, thì làm sao có thể ở nơi này nói chuyện?

“Đúng, đúng, Lý Thái y cũng xác nhận, người đã về châu trời” Phó thái y nơm nớp lo sợ nói, chuyện như vậy, hẳn đã sống đến năm mươi tuổi còn là lần đầu gặp phải.

Da đầu nàng có chút tê dại, nàng đã từng chết qua một lần, lần này tại sao lại chết? Chẳng lẽ linh hồn của nàng là bất tử? “Thái y có thể bắt mạch cho ta được không?”

Phó thái y run rẩy đưa tay ra, lấy ra khăn lụa trùm lên cổ tay của Hạ Phù Dung, vừa chạm tới cổ tay của nàng thấy có nhiệt độ, liền bình tĩnh lại rất nhiều.

“Mạch tượng hỗn loạn, máu tuần hoàn không tốt, giống như bị trúng độc.” Phó thái y cau mày nói.

Quả nhiên là bị hạ độc! Nói như vậy lúc ấy nàng đã bị độc chết? Vậy nơi nàng mới rời khỏi là. Lò hỏa táng? Nói vậy thì chỗ cát đá gì đó mà nàng nằm lúc đó không phải là tro cốt sao! Nàng cảm thấy lông tơ toàn thân cũng dựng đứng lên, cảm giác trên người khó chịu, cảm thấy tro cốt còn dính trên quần áo, thậm chí xuyên qua y phục, tiếp xúc đến da thịt.

“Bích Quỳnh các nàng sao thế? Chẳng lẽ cũng bị người hạ độc?”

“Dư phi nương nương xin yên tâm, họ chỉ là không tiếp thu nổi tin tức người về trời mà té xỉu, chỉ cần nghỉ ngơi tốt sẽ không có chuyện gì.” Nhưng mà bây giờ có thể tin chắc, Dư phi nương nương cũng không có đi về cõi tiên, Lý Thái y cũng là lão thầy thuốc trong cung rồi, sao có thể phạm sai lầm đơn giản như vậy chứ?

Nàng nhìn Bích Quỳnh, Bích Thanh cùng tiểu Cúc, trong bụng cảm thấy không đành lòng, họ đều là các cô gái hiền lành, đều là người thật sự quan tâm đến nàng.

“Chỉ là vị tiểu Cúc cô nương này.”

Nàng thấy phó thái y có chút khó xử, liền tỏ ý bảo hắn cứ nói đừng ngại.

“Thần kiểm tra tiểu Cúc cô nương thấy mạch tượng vững vàng, hô hấp bình thường, không có triệu chứng của người bởi vì tâm tình kích động mà ngất đi.”

Trong chuyện này nàng cũng có chút hoài nghi tiểu Cúc, nàng mất trí nhớ, cùng ta chung sống cũng chẳng qua có vài ngày ngắn ngủn, quan hệ có tốt đến nỗi vì tin tức cái chết của nàng mà ngất đi không?

“Tiểu Cúc, tiểu Cúc ~” nàng lay thân thể tiểu Cúc, nàng cũng không có phản ứng.

Bất đắc dĩ, nàng không thể làm gì khác hơn là sai người đưa các nàng về Dư Điệp cung, cũng dặn dò phó thái y đừng đem chuyện nàng tỉnh lại nói cho bất luận kẻ nào, còn ủy thác hắn giúp nàng làm một chuyện.

Có lẽ, đây là cơ hội tốt cho nàng trốn chạy.

Nàng mặc trang phục Tướng quân, nghênh ngang ra khỏi hoàng cung. Mặc dù có thân phận tướng quân làm lá chắn, nhưng nàng cũng khó tránh khỏi có chút khấn trương, nếu như hôm nay có nhiều người ra vào hoàng cung thì tốt, nhưng ngộ nhỡ hôm nay người ra vào rất ít, mà lại chỉ nhìn thấy nàng đi ra, trước đó đã không thấy nàng tiến cung, rất khó tránh khỏi bị người hoài nghi.

An toàn vượt qua kiểm tra, nàng rất hưng phấn một đường đi đến phủ đệ của Thiện Xá. Lại biết hẳn đã vào cung, hiện tại đã qua buổi trưa, lúc này hẳn nên trở về phủ mới phải chứ.

Nàng được người làm trong phủ của hắn cung kính mời ngồi chờ ở đại sảnh, bọn họ đã phái người đi thông báo cho Thiện Xá rồi.

Không đợi bao lâu, liền nhìn thấy Thiện Xá thở hồng hộc chạy vọt vào. Nắm cánh tay của nàng, nhìn nàng từ trên xuống dưới, giống như xác định nàng thật sự không có gì, mới thở một hơi nhẹ nhõm nói: “Người thật không có việc gì là tốt rồi, người có biết ta lo lắng cho người lắm hay không!”

Nàng bị hấn nắm như vậy, sững sờ nhìn hấn, hấn lo lắng cho nàng sao?

Thiện Xá cảm thấy bản thân thất lễ, lập tức buông tay của nàng ra, “Ta cho là ta lại mất đi một Tam đệ rồi.”

Thấy vẻ mặt hấn có chút không được tự nhiên, nàng nhích tới gần hấn, nhìn hấn nói: “Người không phải là thích ta chứ?”

Cầm Thiện Xá thiếu chút nữa rơi xuống đất, tại sao lại có nữ nhân da mặt có thể dày như vậy chứ? Nghĩ như vậy, liền kéo kéo mặt của Hạ Phù Dung, “Đây là da mặt gì thế, sao lại dày quá vậy?”

Nàng vuốt ve tay hấn một cái, cố ý nhấn nhó nói, “Người ta là thực nữ danh chánh ngôn thuận ~ da mặt mỏng lắm! Đừng đụng ta à ~ coi chừng ta gả cho người!”

Thiện Xá bị nàng chọc cười ha ha, “Tiểu sinh thể nhưng lại sợ ngài ~ nhìn cách ăn mặc cùng giọng điệu của ngài bây giờ, còn không biết là muốn gả cho ta hay là lấy ta nữa ~”

Lúc này nàng mới nhớ được bản thân đang mặc quân trang, liền cũng hào phóng cười một tiếng, “Vậy thì cưới người thôi!”

Thiện Xá để cho nàng trước không cản trở về phủ tướng quân, trước hấn vì nàng tìm có nói Hạ Phù Dung mang cha mẹ đi xa, nếu như bây giờ đột nhiên xuất hiện, chắc chắn làm cho người ta hoài nghi. Liền tại mua một phủ trách cách phủ đệ của hấn không xa, bên trong an bài rất nhiều người làm, cũng vì nàng đặt rất nhiều quần áo mới, dĩ nhiên, phần lớn đều là quần áo của nữ nhi, còn dặn dò nàng không được liên lạc cùng người trong hoàng cung, có chuyện gì hấn sẽ giúp nàng chuyển đạt. Chẳng biết tại sao, hành động này của Thiện Xá, khiến cho trong đầu nàng không tự chủ xuất hiện bốn chữ, “Kim Ốc Tàng Kiều” .

Ăn cơm hai người bọn họ đều đi chung với nhau, có lúc hấn tới chỗ của nàng, có lúc nàng đi cái kia . A Hu đối với Thiện Xá thái độ tốt vô cùng, để cho nàng rất là khiếp sợ, nó mặc dù không cho phép Thiện Xá ôm nó, lại cho phép Thiện Xá sờ nó, cái này làm nàng nghĩ thật lâu cũng không nghĩ thông. Đột nhiên cảm giác nàng và Thiện Xá có cái gì đó không được hợp lý cho lắm, bởi vì hấn và Tu Hồng Miễn là huynh đệ, ta là lão bà của Tu Hồng Miễn, nhưng bây giờ hấn sau lưng Tu Hồng Miễn ở bên ngoài mua cho nàng căn nhà, hai người bọn nàng còn mỗi ngày cùng nhau ăn cơm.

Lắc đầu, gần đây rất hay suy nghĩ lung tung.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Trần bá đi mở cửa, nghe nói là tìm nàng . Hạ Phù Dung có chút kỳ quái, hiện nay thân phận cùng địa chỉ của nàng chưa nói với bất luận kẻ nào, trước thân phận tướng quân đã đi ra ngoài du ngoạn, mà thân phận Dư phi nương nương đã chết, là ai sẽ tìm được tới nơi đây?

Đi tới đại sảnh, nhìn thấy người nọ thì ta thiếu chút nữa hù dọa đến mắc bệnh tim. Tu Hồng Miễn! ? !

Hấn làm sao sẽ biết nàng ở nơi này? Chẳng lẽ Thiện Xá bán đứng nàng? Không thể nào a, hấn không thể nào làm như vậy! Nàng chỉ là nhìn hấn, không nói được tiếng nào.

Tu Hồng Miễn hơi cong môi một cái, “Ái phi của trẫm, còn nhớ rõ trẫm sao? Ngày đó nước hồ có chút lạnh a ~”

Hạ Phù Dung cả người bị Tu Hồng Miễn chụp được ấn vào trong xe ngựa, thẳng tắp lái về phía hoàng cung đi.

Từ đầu đến bây giờ, Tu Hồng Miễn cầm lấy cánh tay nàng cũng chưa có buông ra qua, cho đến trở về Dư Diệp cung, hấn vẫn không có buông ra.

Bích Quỳnh họ nhìn thấy nàng trở lại rất là hưng phấn, lại bị ánh mắt của Tu Hồng Miễn dọa sợ đến không dám mở miệng, chỉ đành phải phần nộ lui đi ra ngoài.

Rút một cái tay, hấn cũng không muốn để ý , “Hoàng thượng, có thể hay không buông tay ngài ra? Ta...cánh tay của ta rất đau.”

Tu Hồng Miễn hí hí mắt, “Nữ nhân, người biết ta tìm người bao lâu sao!”

Hạ Phù Dung muốn đối với hắn cười, giật giật khoe miệng, lại phát hiện cười không nổi, bộ dáng của hắn thật rất khủng bố, “Ta hiểu biết rõ sai lầm rồi.” Ở dưới cường thế của hắn, nàng chỉ có thể tỏ ra yếu đuối.

“Nói! Làm sao người lại xuất hiện bên hồ tại nơi đó?”

Hình như Tu Hồng Miễn chỉ biết là nàng chính là cô gái bên hồ kia, cũng không biết nguyên do. “Ta có thể nói, nhưng người phải đồng ý với ta một điều kiện!”

Mặt Tu Hồng Miễn tràn đầy nguy hiểm nhìn nàng, “Người dám cùng trẫm nói điều kiện?”

Dù sao nói cũng là chết, Hạ Phù Dung bất chấp tất cả, “Ta chỉ nghĩ nói cho người biết, ta xuất ra hiện ra tại đó là bởi vì phát sinh một chuyện vô cùng thần kỳ, chỉ cần người đáp ứng điều kiện kia của ta ta liền nói cho người biết, nếu không, người cả đời sẽ không bao giờ biết, mặc kệ người điều tra thế nào.”

Hạ Phù Dung trước khoe khoang một phen, khiến Tu Hồng Miễn đối với việc tại sao nàng lại xuất hiện tại nơi đó cảm thấy hứng thú, như vậy nàng mới có khả năng sống sót.

Hắn nhíu mày, “Được, trẫm đồng ý với người.”

Trong lòng Hạ Phù Dung không khỏi sùng bái tài trí của mình một cái, mạng nhỏ bảo vệ. “Ta muốn một khối Kim Bài Miễn Tử!”

Hắn nhìn nàng một lúc lâu, sáng tỏ mà khẽ cười một tiếng, thì ra là gây đại họa, “Thật là một nữ nhân nghịch ngợm.”

Hạ Phù Dung cả người nổi da gà cũng nổi lên n tầng, hắn có thể đừng có đùa giỡn như vậy được không. “Ta rất hiểu rõ người, cho nên người không phải giả bộ trước mặt ta.”

Hắn nhíu mày, nhưng không có tiếp tục truy cứu chỉ hỏi sự kiện kia, “Người là thế nào xuất hiện tại bên hồ?”

“Vì giúp người a.”

“Giúp trẫm?”

Hạ Phù Dung gật đầu một cái, “Vì đi giúp người giám thị động thái của Kiền Sở Vương, cho nên xuất hiện tại nơi đó.”

Tu Hồng Miễn suy nghĩ một chút, nhớ đến lúc ấy ẩn phục tại trong quân doanh trừ Tam đệ, còn có một nội quỷ, “Ngoài Trì Tô tướng quân chẳng lẽ người chính là nội gián kia?”

Hạ Phù Dung lắc đầu một cái, “Ta là chính là nội gián Trì Tô Tướng quân.”

Bộ mặt hắn có chút cứng ngắc, làm như không thể nào tiếp thu được sự thật này. Miễn Tử Kim Bài chỉ có một, nàng phải lợi dụng cơ hội lần này, đem tội chết của nàng xóa bỏ hết.

121. Chương 121

Trước tiên Thiện Xá để Hạ Phù Dung về phủ tướng quân của nàng, lúc trước hắn vì nàng mà viện có nói nàng cùng cha mẹ đã đi du ngoạn, nếu như bây giờ đột nhiên lại xuất hiện, chắc chắn sẽ làm cho người ta hoài nghi. Cho nên hắn liền mua một tòa nhà cách phủ của hắn không xa cho nàng, bên trong an bài rất nhiều người hầu, cũng chuẩn bị cho nàng rất nhiều quần áo mới, dĩ nhiên, toàn bộ đều là quần áo của nữ nhi, còn dặn dò nàng không được liên lạc với người trong hoàng cung, nếu nàng có chuyện gì hắn sẽ chuyển đạt giúp nàng. Chẳng biết tại sao, những việc làm này của Thiện Xá, làm cho trong đầu nàng bỗng dưng xuất hiện bốn chữ, “Kim Ốc Tàng Kiêu”.

Nàng ăn cơm đều là ăn cùng với hắn, có lúc hắn tới chỗ của nàng, cũng có lúc nàng đến chỗ của hắn. Thái độ của A Hu đối với Thiện Xá cũng tốt vô cùng, làm cho nàng rất khiếp sợ, nó mặc dù không cho phép Thiện Xá ôm nó, lại cho phép Thiện Xá vuốt ve nó, điều này nàng cứ suy nghĩ mãi vẫn không hiểu. Đột nhiên nàng cảm thấy những việc giữa nàng và Thiện Xá làm lúc này thật không thể nào trong sáng, bởi vì

hắn là huynh đệ với Tu Hồng Miễn, còn nàng là thê tử của Tu Hồng Miễn, nhưng bây giờ hắn dám ở sau lưng Tu Hồng Miễn mua nhà cho nàng, còn cùng nhau ăn cơm mỗi ngày.

Hạ Phù Dung lắc lắc đầu, gần đây nàng hình như rất thích suy nghĩ lung tung.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Trần bá đi mở cửa, nghe nói có người tìm nàng. Hạ Phù Dung cảm thấy có chút kỳ lạ, hiện nay thân phận cùng nơi ở nàng chưa nói với bất cứ ai, với thân phận là Tướng quân thì đã đi ra ngoài du ngoạn, mà thân phận Dư phi nương nương thì đã chết, vậy thì là ai lại tìm được tới đây?

Đi tới đại sảnh, nhìn thấy người nọ thì Hạ Phù Dung bị dọa sợ mà thiếu chút nữa té xỉu. Là Tu Hồng Miễn sao!?!

Hắn làm sao lại biết nàng ở nơi này? Chẳng lẽ Thiện Xá bán đứng nàng? Không thể nào, hắn không thể nào làm như vậy! Hạ Phù Dung chỉ lo nhìn hắn, không có tìm được âm thanh của mình.

Tu Hồng Miễn nhếch môi một cái, “Ái phi của trẫm, không còn nhớ trẫm sao? Nước hồ ngày đó có chút lạnh ~”

Hạ Phù Dung cứ như người gỗ bị Tu Hồng Miễn tóm lên xe ngựa, một đường đi thẳng về hoàng cung.

Kể từ lúc tóm được Hạ Phù Dung, Tu Hồng Miễn chưa hề buông tay nàng ra, cho đến khi trở về Dư Điện cung, hắn cũng vẫn không buông ra.

Đám người Bích Quỳnh khi nhìn thấy Hạ Phù Dung thì rất vui mừng, nhưng lại bị ánh mắt của Tu Hồng Miễn dọa sợ nên không dám mở miệng, chỉ đành phải tức giận mà lui ra ngoài.

Hạ Phù Dung rút tay nàng ra khỏi tay hắn, nhưng hắn lại không cho nàng được như ý, “Hoàng thượng, có thể thả tay thiếp ra được không? Thiếp... tay của thiếp rất đau.”

Tu Hồng Miễn hí hí mắt, “Nữ nhân, nàng có biết ta tìm nàng đã bao lâu rồi không!”

Hạ Phù Dung muốn nở nụ cười với hắn, nàng kéo kéo khóe miệng, lại phát hiện nàng cười không nổi, bộ dáng của hắn thật sự rất khủng bố, “Thiếp biết rõ thiếp sai rồi.” Dưới sự cường thế của hắn, nàng chỉ có thể sắm vai nhân vật yếu ớt mà thôi.

“Nói! Tại sao nàng lại xuất hiện ở bờ hồ ngày đó?”

Hình như Tu Hồng Miễn chỉ biết nàng là cô gái bên hồ kia, cũng không biết nguyên nhân. “Thiếp sẽ nói, nhưng ngài phải đồng ý với thiếp một điều kiện!”

Tu Hồng Miễn dùng vẻ mặt tràn đầy nguy hiểm tới gần nàng, “Nàng dám nói điều kiện với trẫm, hửm?”

Cho dù có nói thì cũng chết, nàng không cần quan tâm điều gì nữa, “Thiếp nghĩ thiếp chỉ nói cho ngài biết, thiếp xuất hiện tại bờ hồ hôm đó là bởi vì nơi đó có một câu chuyện vô cùng truyền kỳ, chỉ cần ngài đáp ứng điều kiện của thiếp, thiếp liền nói cho ngài biết, nếu không, cả đời này của ngài sẽ không bao giờ biết được chuyện đó, bất kể ngài điều tra thế nào.”

Trước tiên Hạ Phù Dung sẽ khoát lác một phen, làm cho Tu Hồng Miễn đối với sự xuất hiện của nàng ngày đó cảm thấy hứng thú, làm như thế nàng mới có khả năng sống sót.

Hắn nhíu mày, “Được, trẫm đồng ý với nàng.”

Nàng vì sự lợi lộc của bản thân mà âm thầm vái một cái ở trong lòng, cái mạng nhỏ của nàng đã được an toàn. “Thiếp muốn một miếng Kim Bài Miễn Tử!”

Tu Hồng Miễn nhìn nàng thật lâu, sau đó dường như hiểu rõ mà khẽ cười một tiếng, thì ra là kẻ chuyên gây đại họa, “Thật là một nữ nhân nghịch ngợm.”

Cả người Hạ Phù Dung đều nổi da gà đến n tầng, hắn dừng đùa giỡn với nàng như thế chứ. “Thiếp rất hiểu rõ ngài, cho nên ngài không cần đóng kịch ở trước mặt của thiếp.”

Tu Hồng Miễn chỉ nhíu mày, nhưng lại không tiếp tục nói chuyện này nữa, “Tại sao nàng lại xuất hiện ở bờ hồ?”

“Vì giúp ngài.”

“Giúp trẫm?”

Hạ Phù Dung gật đầu một cái, “Vì để cho ngài có thể giám thị mọi hành động của vua nước Kiền Sở, cho nên thiếp xuất hiện tại nơi đó.”

Tu Hồng Miễn suy nghĩ một chút, nhớ đến lúc ấy ẩn núp trong quân doanh ngoại trừ Tam đệ, còn có thêm một nội gián khác, “Nàng nói chính là ngoại trừ Trì Tô Tướng quân ra còn có thêm một nội gián khác?”

Hạ Phù Dung lắc đầu một cái, “Thiếp nói là ngoại trừ một nội gián khác thì chỉ có Trì Tô Tướng quân.”

Bộ mặt hần có chút cứng nhắc, làm như không thể nào tiếp nhận được sự thật này. Kim Bài Miễn Tử chỉ có một, nàng phải lợi dụng cơ hội lần này, đem tất cả tội danh của nàng có thể bị phán tử hình đều nói hết.

122. Chương 122

Kim Bài Miễn Tử chỉ có một, nàng phải lợi dụng cơ hội lần này, đem tất cả tội danh của nàng có thể bị phán tử hình đều nói hết.

“Ngài có còn nhớ người cuối cùng đến dự tiệc trong bữa tiệc của vương gia Kiền Sở, là ả nha hoàn đã giết hần ta không? Đó là thiếp giả trang.”

Mặt của Tu Hồng Miễn có chút co giật.

“Ngài có còn nhớ mỗi lần thiếp mắc lỗi thì đầu óc lại có vấn đề không? Cũng là thiếp giả bộ.”

.

“Ngài có còn nhớ lúc vương gia Kiền Sở mời rượu ngài thì thiếp làm đổ cái ly không? Đó là thiếp cố ý.”

.

“Ngài có còn nhớ ám thất trong thư phòng của người bị người khác mở ra không? Đó là thiếp làm.”

.

“Ngài còn nhớ rõ.”

“Đủ rồi!!” Khóe miệng Tu Hồng Miễn có chút run rẩy, “Trẫm là một người nói là làm, không nên ép trẫm lật lọng phản lời nói của mình!”

Nhìn dáng vẻ của hần cứ như đang phải mãnh liệt kìm nén sự đấu tranh tư tưởng trong lòng, cũng đúng, tội danh quá nhiều, liền bị một Kim Bài Miễn Tử ngăn cản, quả thật làm cho hần có chút không chấp nhận nổi. Hạ Phù Dung thức thời ngậm miệng lại, để cho hần từ từ tiêu hóa từng món “vui mừng” mà nàng tặng cho hần.

“Tối nay nơi nào nàng cũng không được đi, ngoan ngoãn đợi ở chỗ này cho trẫm!” Nói xong, hần sai bước đi ra ngoài, sao nàng có cảm giác bước đi của hần rất không ổn, chẳng lẽ nàng thật sự cho hần đả kích lớn như vậy sao?

Tu Hồng Miễn mới vừa rời đi, nhóm người Bích Quỳnh liền bước vào, “Nương nương ~! ~!” Bích Quỳnh cùng Bích Thanh vừa gọi vừa chạy tới ôm lấy Hạ Phù Dung, “Ngài không có việc gì là tốt rồi, lúc trước, lúc trước.” Bích Quỳnh nói đến đó thì cũng không nói tiếp nữa, nàng ta biết nàng không thích người khóc lóc rồi rít.

Tiểu Cúc thấy động tác của hai người các nàng, cũng làm theo kêu Hạ Phù Dung một tiếng “Nương nương” rồi chạy tới ôm lấy nàng.

Hạ Phù Dung nhìn hành động của tiểu Cúc liền cảm thấy có chút kỳ lạ, “Bích Quỳnh, ngày đó khi các muội tỉnh lại, tiểu Cúc tỉnh chưa?” Nhớ ngày đó tại sao gọi tiểu Cúc cũng không có phản ứng.

Bích Quỳnh nhìn tiểu Cúc cười cười, “Nàng ta, căn bản cũng không có hôn mê. Nàng chỉ là nhìn theo cử chỉ hành động của chúng em, rồi học làm theo, chờ chúng em tỉnh, nàng ta cũng tỉnh theo.”

Hạ Phù Dung cười ha ha, không trách được Phó thái y nói nàng không có việc gì. Tiểu Cúc như bây giờ lại tốt vô cùng, đơn thuần giống như Bích Thanh, chỉ là Bích Thanh biết nên nói cái gì thì nói, mà tiểu Cúc thì chỉ biết nhìn trái bầu vẽ cái gáo.

Buổi tối, Tu Hồng Miễn tới, mang theo ánh mắt đầy quỷ dị nhìn Hạ Phù Dung.

Trong lòng nàng có chút sợ hãi, ánh mắt hắn như thế, rất kỳ lạ.

“Ái phi, thời gian không còn sớm, chúng ta nên ngủ thôi.”

Hạ Phù Dung cảm giác nhịp tim của nàng đột nhiên tăng nhanh, cái tên Tu Hồng Miễn này, không phải là muốn đổi với nàng.

Hắn ngồi ở bên giường, giang rộng đôi tay, giống như đang chờ đợi cái gì.

Thấy nàng vẫn bất động, hắn nói, “Đến giờ đi ngủ, sao không giúp trẫm cởi áo ra?”

Đúng là thói quen từ nhỏ đã được người hầu hạ của cái tên Tu Hồng Miễn này! Tại sao nàng phải cởi áo cho hắn, nàng đâu phải là người hầu của hắn? “Thật xin lỗi, thiếp vẫn chưa muốn ngủ, ngài muốn ngủ thì tự mà ngủ.”

“Chẳng lẽ nàng không muốn biết trẫm làm thế nào mà điều tra được nàng chính là cô gái bên hồ kia sao?”

Hạ Phù Dung vừa định xoay người bước ra ngoài, bước chân liền ngừng lại.

Tu Hồng Miễn hài lòng giang đôi cánh tay lần nữa để hưởng thụ sự phục vụ của nàng, mà sự phục vụ này lại là niềm vui thú của hắn.

Hắn hình như rất hiểu rõ nàng...nàng chính là loại người như vậy, chỉ cần là chuyện có chút lợi ích là có thể làm cho nàng thay đổi quyết định.

Nàng cởi cho đến khi trên người hắn chỉ còn lớp áo lót, nàng không có suy nghĩ nhiều mà tiếp tục cởi.

Hắn đột nhiên nắm hai tay của nàng, “Nóng lòng như thế?”

Hạ Phù Dung không phủ nhận mà chỉ nhìn hắn một chút, lại nói nhảm rồi, nàng có thể không vội sao! Rõ ràng nàng không có để lại cho hắn bất kỳ manh mối nào, sao hắn lại có thể điều tra được nàng! “Nhanh lên một chút.” Nàng đẩy tay hắn ra, cởi ra áo lót của hắn. Nàng đang muốn cởi tiếp quần lót của hắn thì hắn lại nắm hai tay của nàng, lần này còn nắm chặt hơn so với lần trước.

Hắn chưa bao giờ gặp qua nữ nhân nào to gan như vậy, “Đợi đã nào...!”

Hạ Phù Dung không nhịn được nhìn hắn, “Lại chuyện gì nữa!”

“Nàng...đây hình như là lần đầu của nàng, tại sao lại.”

Lần đầu? Hạ Phù Dung đột nhiên hiểu rõ, mặt nàng lập tức đỏ bừng, hắn vừa mới nói là.

Tu Hồng Miễn hình như cũng hiểu ra, thì ra nàng nói nóng lòng là vội vã chờ đáp án, ngay sau đó liền nhúu mày cười một tiếng.

Nụ cười mập mờ không rõ của hắn làm cho nàng có chút chột dạ, nàng không phải là phi tử của hắn sao? Sao lại là lần đầu tiên?

“Ái phi muốn tự mình cởi áo hay là muốn trẫm giúp nàng?”

Hạ Phù Dung nhanh chóng bình ổn cảm xúc, “Nói cho thiếp biết đáp án trước.”

Tu Hồng Miễn cũng không long vòng quanh co, liền nói đáp án cho nàng, “Chỉ vì Hồ Nhi dễ thương của nàng”

Hồ Nhi? Hắn nói là A Hu sao? Nó thế nào?

Biết nghi vấn của nàng, Tu Hồng Miễn nói tiếp, “Lúc ở trại lính ta tra xét thật lâu cũng vẫn không có manh mối nào, có lẽ là ý trời đi, nhưng Hồ Nhi của nàng lại theo dõi sủng vật của trẫm là Hắc Ưng. Cho nên trẫm liền phái nhân lực truy tìm nó, nó rất thông minh, mang theo người của trẫm vòng quanh khắp nơi, chỉ là dù sao nó cũng là động vật, hơn nữa hình như có tình cảm rất sâu với nàng, đã lâu không thấy sẽ nhớ, cho nên trẫm vẫn điều tra được nàng.”

A Hu chết tiệt, cả ngày lẫn đêm cũng chỉ biết gây họa, lúc này nàng có ý nghĩ rất muốn đánh nó, cái tên này nhìn cái gì không nhìn, lại cố tình để mắt tới chim ưng, mà nhìn chim ưng gì không nhìn, lại cố tình để mắt tới chim ưng của Tu Hồng Miễn chứ!

Khóe miệng Tu Hồng Miễn nhếch lên, “Trẫm đã nói cho nàng biết đáp án, ái phi có thể nghỉ ngơi được chưa nào?”

Hạ Phù Dung nở nụ cười xấu xa với hắn, hắn không biết nàng là người nổi danh nói không giữ lời sao ~

123. Chương 123

124. Chương 124

125. Chương 125

126. Chương 126

127. Chương 127

128. Chương 128

129. Chương 129

130. Chương 130

131. Chương 131

132. Chương 132

133. Chương 133

134. Chương 134

135. Chương 135

136. Chương 136

137. Chương 137

138. Chương 138

139. Chương 139

140. Chương 140

141. Chương 141

142. Chương 142

143. Chương 143

144. Chương 144

145. Chương 145

146. Chương 146

147. Chương 147

148. Chương 148

149. Chương 149

150. Chương 150

Nàng chậm rãi quay đầu nhìn chăm chăm Thiện Xá.

Thiện Xá ngẩn người, “Ta đã nói rồi, không, không nhất định có thể thành công”

Nàng có chút ngu, tại sao có thể như vậy? !

Thiện Xá nhìn chăm chăm A Hu nhìn thật lâu, lại nói, “Nó không có chết.”

Đôi mắt của nàng trong nháy mắt trở nên sáng như tuyết, “Không có chết sao? Còn sống? Tại sao nó bất tỉnh à?”

Thiện Xá lắc đầu một cái, “Cái này ta cũng không rõ lắm, yêu hồ sau khi chết, độc tố trong máu sẽ làm tróc da và lông, đã lâu như vậy, nó vẫn còn hoàn chỉnh, hẳn là không có chết, chỉ là không biết vì sao sao không tỉnh lại.”

“Người xem nó cả người đầy máu tươi, không phải là bởi vì máu chảy khô nên tất cả không có hư hỏng chứ?”

“Người cho là máu trên người nó đều là máu nó?”

Nàng hơi ngạc nhiên, “Là của sư tử hay sao?”

Thấy Thiện Xá gật đầu, nàng hưng phấn chạy đến ôm lấy A Hu, “Người bị không chết ~ thì ra là người bị không chết! Mau tỉnh lại đi! Nhanh lên một chút! A Hu ~”

Nó vẫn không có phản ứng.

“Sau khi nó đi theo người có phải là bị một chết hay không?”

Nàng lắc đầu một cái, “Ta không biết.” Cảm giác hình như chính nàng đối với nó không đủ quan tâm.

Con người chính là như vậy, thứ gì khi đã mất đi thì mới hiểu nó đáng quý.

Thiện Xá nhíu nhíu mày, hình như nữ nhân này không quá tử mỉ, “Chẳng qua ta biết những ngày kia nó ở trong phủ ta chờ người, vẫn luôn không có ngủ qua.”

Ngủ?” Không phải là A Hu cho tới nay đều không ngủ được sao?”

Thiện Xá giật mình cười một tiếng, “Ai nói cho người biết nó không ngủ được?”

Nàng bắt đầu nghĩ, “Thật, từ khi ta mang theo nó, chưa bao giờ bắt gặp qua nó ngủ. Nhiều lắm là cũng chỉ có giả vờ ngủ say, sau này ngay cả thời gian giả vờ ngủ say cũng càng ngày càng ít.”

Thiện Xá rất có thâm ý nhìn nàng, “Nó vì người bỏ ra rất nhiều.”

Thì ra là nó buồn ngủ, nàng vẫn luôn cho là nó không cần nghỉ ngơi, thấy nó vẫn luôn vui vẻ như vậy, nàng.
.

Thấy nàng chuẩn bị khóc lớn, Thiện Xá vội vàng cắt đứt, “Nó hiện tại cần nghỉ ngơi để khôi phục thể lực, người đừng có đem nó đánh thức.”

Tiếng khóc lập tức dâng lên đến cổ họng, bị nàng cứng rắn nuốt trở về.

Ý Thiện Xá muốn nàng đi ra ngoài, ở bên trong sẽ ấm ỉ đến nó. Nàng gật đầu một cái.

Lúc đi ra, thấy điệu bộ Thiện Xá đi có chút không đúng.

“Chân của người thế nào?”

Thiện Xá vội vàng lắc đầu một cái, “Không có bị thương.”

Nàng há hốc miệng nhìn hắn, “Thì ra là bị thương?”

Thiện Xá lúc này mới phản ứng kịp là mình nói lỡ miệng, “Bị thương một điểm nhỏ mà thôi.”

Nàng mơ hồ nhìn thấy trên ống quần của hắn có vết máu, “Có phải là vì lúc trước cứu ta nên người mới bị thương?”

“Có phải ý của người là, mới vừa nếu như không phải vì có ta, người đã sớm chui vào bụng đàn sư tử rồi.”

Nàng nhìn hần nhướng mày : “Ta quên!”

Gậy ông đập lưng ông, ha ha, quá tốt!

Thiện Xá chỉ hơi hơi cười cười, cũng không có so đo cùng nàng.

“Đi, ta giúp người bôi thuốc.”

Nàng lôi hần hướng tới một gian phòng trống khác, “Bích Quỳnh ~ đem thuốc cầm máu trong bọc quần áo của ta tới đây.”

“Nơi này không có dụng cụ gì để trừ độc, ta cũng không thể nào tốt bụng như vậy giúp người hút, cho nên trước tạm thời dùng thuốc cầm máu bôi lên thôi.”

Bích Quỳnh đem bình thuốc bưng tới, nhìn bọn họ một cái liền đi ra ngoài.

Thiện Xá cười một tiếng, “Đa tạ, tự ta bôi thuốc là tốt rồi.” Nói xong cũng muốn lấy bình thuốc trong tay nàng.

Nàng không đưa cho hần, “Nói gì vậy, người bởi vì ta nên mới bị thương, nói thế nào ta đây cũng nên bày tỏ một chút.”

“Không cần.” Thiện Xá đem hai chân chụm lại, thu vào rất chặt.

Nàng thấy vậy liền vung nắm đấm đánh tới vai trái của hần, “Cùng là huynh đệ vào sinh ra tử với nhau rồi, người còn xấu hổ cái gì hử!”

Thiện Xá đỡ khóc đỡ cười nhìn nữ nhân hào khí trước mắt, “Người thật sự muốn giúp ta bôi thuốc?”

Nàng lười phải nói nhảm cùng hần, chỉ là một vết thương ở trên bắp chân, lại không thể đem quần hần thoát ra cho rồi!

Nhẹ nhàng kéo gấu quần của hần, phía trên có thật nhiều vết rạch, dấu vết rất sâu, khắp nơi đều bị tróc da, loáng thoáng thấy được đến thịt, nàng có chút khó chịu, “Thật xin lỗi.”

Hần nghe vậy hắc hắc cười một tiếng, “Không ngờ người cũng sẽ nói câu này .”

Nàng vô cùng cẩn thận đem bột thuốc vẩy đến trên đùi của hần, từ từ, đầu của nàng cách chân của hần càng ngày càng gần, tay nàng đột nhiên khựng lại.

Máu của hần, có ánh sáng màu xanh!

Nàng bị sợ đến toàn thân run lên, đột nhiên đứng lên, “A, đột nhiên ta nghĩ ra còn có chút việc muốn tìm Bích Quỳnh thương lượng.” Xoay người chuẩn bị rời đi.

“Người biết?”

“Không không không! Ta...ta cái gì cũng không biết!” Ta quay đầu, “Ta thề, ta thật sự cái gì cũng không biết!” Nàng vịn lần không được giết ta diệt khẩu.

Thiện Xá chỉ là cười cười, “Biết cũng không có gì, ta đang định nói cho người biết.”

Nàng hơi ngạc nhiên, nói cho ta biết, “Nói cho ta biết cái gì?”

“Nghiêm khắc mà nói, người cũng là một thành viên của Y Thập tộc.”

151. Chương 151

“Nghiêm khắc mà nói, người cũng là một thành viên của Y Thập tộc .”

Cầm của nàng thiếu chút nữa rơi xuống đất, “Ta? ! Không thể nào đâu! Máu của ta đỏ tươi đấy!”

“Người chắc chắn chứ?”

Bị hần hỏi lại như vậy, nàng thật đúng là có chút không xác định. Chẳng lẽ hiện tại màu sắc máu của nàng chỉ là một hiện tượng giả?

“Nói như vậy, Hạ Hách Na gia tộc của nhà ta đều là người của Y Thập tộc sao?”

Thiện Xá cười nhìn na lắc đầu một cái, ” Người thông minh như vậy, sẽ không phải là không đoán được chứ?”

“Chẳng lẽ là. . . . Ta...ta không phải con ruột của bọn?” Không thể nào, không thể nào! “Nếu như ta không phải con ruột của bọn họ, vậy tại sao bọn họ lại đem ta nuôi lớn?”

“Cái này e rằng còn phải hỏi vị Thừa Tướng đại nhân kia”

Nàng nhìn hần không có nói gì, ý bảo hần tiếp tục nói.

“Người có biết người cha mà người luôn tán dương kia đã làm gì đối với Y Thập tộc của chúng ta không?”

Trong lòng nàng có chút nặng nề, chỉ sợ đây không phải là chuyện gì tốt.

“Y Thập tộc luôn luôn không tranh quyền thế, trải qua một cuộc sống bình lặng. Mà vị Hoàng đế Thánh Dụ kia mới vừa kế vị không lâu, vì muốn mở ra thực lực, liền giao phó cho Hạ Hách Na Thừa Tướng, hạ lệnh trước tiên đi thương thuyết với Y Thập tộc, chuẩn bị đem các danh tộc mà các nước đều không có cách nào xử lý thu nạp.”

Tu Hồng Miển đem việc này toàn quyền giao do Hạ Hách Na Hoài An phụ trách, bởi vì không có kinh nghiệm, cũng không có quá nhiều đề phòng, những binh lính đi theo đều bị yêu hồ cắn chết không còn sót một ai. Hạ Hách Na Hoài An sợ chuyện này bị Tu Hồng Miển biết, trách tội xuống, liền len lén che giấu chân tướng sự thật, nói là Y Thập tộc chẳng những không muốn cùng Thánh Dụ giao hảo, lại đem yêu hồ thả ra, đem toàn quân cắn chết.

Tu Hồng Miển giận dữ, hạ lệnh không cần biết dùng biện pháp gì, nhất định phải trừng phạt Y Thập tộc.

Hạ Hách Na Hoài An vì muốn được tân hoàng trọng dụng, lại dâng lên một kế sách, làm cho Tu Hồng Miển tán thưởng.

Hạ Hách Na Hoài An mang theo tiểu nữ nhi mới ra đời mấy tháng của mình, tiến về phía Y Thập tộc, chỉ vì hần lấy được một tin tức nội bộ.

Truyền thuyết kể lại rằng Y Thập tộc được nữ thần che chở, vì vậy, nữ nhân ở Y Thập tộc có địa vị rất cao. Tín ngưỡng của bọn họ rất sâu, cũng không lạm sát kẻ vô tội, đặc biệt là bé gái, bị hần cho rằng là tội nghiệt.

Mặc dù Thánh Dụ tiến quân đánh Y Thập tộc, nhưng bọn họ đều thiện lương đưa đầu mâu chỉ hướng quân đội, bé gái được Hạ Hách Na Hoài An ôm luôn bình an vô sự .

Hạ Hách Na Hoài An là người ngoại tộc đầu tiên bước vào bên trong Y Thập tộc.

Hần đem bé gái giao cho đám người trong tộc, nói rõ bé gái là máu mủ của mình, hần nguyện ý đem bé gái để ở chỗ này làm tin, cùng tộc trưởng nói một chút chuyện giao hảo.

Tộc trưởng tựa hồ cảm giác cho hần đủ chân thành, liền tin hần.

Tộc trưởng và hần nói chuyện với nhau thật lâu, không có ai biết bọn họ đã nói những gì. Chỉ biết là hai bên sau khi ra ngoài, sắc mặt đều không tốt.

Sau lại nghe thám tử báo lại, thì ra là Hạ Hách Na Hoài An cũng không phải là chân chính muốn cùng bọn họ giao hảo, hần chỉ là lợi dụng trong khoảng thời gian này ở bên trong lôi kéo mọi người, đánh lạc hướng, ai ngờ bên ngoài được xếp một vòng củi, cả Y Thập tộc cũng bị vây lại, tất cả vào vị trí, chỉ đợi Hạ Hách Na Hoài An hạ lệnh phóng hỏa.

Đến khi người trong tộc biết được, lập tức đi tìm Hạ Hách Na Hoài An, ai ngờ hần đã len lén mang theo bé gái chạy trốn.

“Hần ôm bé gái đi rồi hả ?”

Thiện Xá gật đầu một cái.

“Ta cùng nàng ấy rất giống sao? Ta nghĩ thế nào cũng sai? Ta như thế nào lại cùng nàng ấy trông giống nhau?”

Thiện Xá cười cười, “Hai bé gái mấy tháng thật sự sẽ khác nhau bao nhiêu? Huống chi là có người có lòng, ôm sai là chuyện rất bình thường ”

Người có lòng? Nói như vậy là có người cố ý đem ta cùng nàng ấy trao đổi đúng không? Chỉ đổi bé gái, những cái khác bao gồm khăn choàng đều không đổi, quả thật rất khó nhìn ra điểm khác nhau.“Cái người có lòng đó là ai ?”

“Mẹ ta.”

Nàng có chút không dám tin nhìn hấn, một cái ý nghĩ ở trong đầu nàng bắt đầu sinh, “Chúng ta sẽ không phải là huynh muội chứ?”

152. Chương 152

“Chúng ta sẽ không phải là huynh muội chứ?”

Thiện Xá cười cười, “Dĩ nhiên không phải rồi.”

“A ~” nàng rất ngạc nhiên, “Vậy tại sao mẹ ngươi lại đem ta cùng nàng trao đổi?”

“Vì muốn tốt cho ngươi, những chuyện kia kể ra rất dài dòng, đợi khi có cơ hội ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Kể ra rất dài dòng! Nàng ghét nhất chính là câu nói này.“Vậy ngươi nói cho ta biết những điều này, là muốn nói cái gì?”

“Ta muốn để cho ngươi biết, ngươi mặc dù là do một tay người khác nuôi lớn, nhưng là ngươi vẫn là một thành viên của Y Tháp tộc, nếu như Y Tháp tộc xảy ra khó khăn gì, ngươi có trách nhiệm đi bảo vệ nó, cho dù phải mất đi tánh mạng của mình.”

Nàng gật đầu một cái, “Ta hiểu rồi.” Nàng sẽ ở bảo đảm tính mạng của mình không có nguy hiểm dưới mọi tình huống, hết sức bảo vệ.

Thiện Xá gật đầu cười, “Ngươi chờ ta một chút.”

Nói xong liền đi ra ngoài, “Này, vết thương trên đùi ngươi còn chưa liền, ngươi đừng chạy loạn khắp nơi

Thiện Xá không quay đầu lại, trên mặt nở một nụ cười ngọt ngào, thì ra được một người quan tâm lại hạnh phúc như thế.

Nàng nhìn bóng lưng Thiện Xá rời đi, bĩu môi, hấn thật không nể mặt nàng, lương tâm nàng thật vất vả đi quan tâm hấn, vậy mà hấn cũng không thèm quay đầu lại, hừ.

Bên ngoài vang lên âm thanh của Bích Quỳnh, “Tiểu thư, người đã lâu không tắm tắm rồi, em đã giúp người chuẩn bị tốt nước ấm tắm.”

Quả thật nàng đã lâu không tắm, trên người rất ngứa ngáy khó chịu. Nàng đi ra ngoài, nhìn Bích Quỳnh cười cười, liền đi tới phòng tắm.

Khi nàng tắm chưa bao giờ cần người khác hầu hạ, bọn họ cũng đã quen rồi.

Đến lúc nàng sắp tắm xong thì đột nhiên phát hiện trên cánh tay mình có hai nốt đỏ, nhìn cực kì đậm, nàng nhìn chăm chăm một lúc lâu lại phát hiện ra trên hai nốt đỏ lại có những chấm đen, cũng không coi là quá lớn.

Đây là cái gì? Nó chưa bao giờ xuất hiện, nàng nhớ trước kia trên cánh tay mình không có.

Nàng nhanh chóng mặc quần áo vào, gọi bọn Bích Quỳnh tới cùng nhau nhìn, trên gương mặt bọn họ đều xuất hiện vẻ nghi hoặc, điều duy nhất mà nàng có thể xác định được là trước kia trên tay nàng không có hai nốt đỏ này.

Bên ngoài truyền đến tiếng nói của Thiện Xá, “Dung nhi, nhìn xem ta mang về cho ngươi cái gì này.”

Trong tay của hắn xách theo hai con con vệt, đoán chừng là vệt hoang hắn vừa mới bắt được.

“Hôm nay có thể khai trai ”

Thiện Xá hưng phấn nói xong, nhưng lại nhìn thấy nàng đang nước mắt lưng tròng cực kỳ đáng thương, “Người làm sao vậy?” Thiện Xá bỏ lại vệt hoang, hai bước nhảy tới chỗ nàng.

Nàng mím môi, trên mặt tràn đầy ủy khuất nhìn hắn, “Trên cánh tay của ta xuất hiện hai nốt đỏ, không biết là cái gì.” Nàng nghe Bích Thanh nói, có thể đó là điềm báo tử.

“Nốt đỏ?” Thiện Xá nghe thấy không hiểu ra sao.

Nàng đem tay áo vén lên, lộ ra hai điểm đỏ trên cánh tay, giống như ăn sâu trong thịt.

Thiện Xá ngẩn ra, nàng thấy rất rõ ràng vẻ mặt của hắn, chỉ sợ hai nốt đỏ này thật sự có vấn đề lớn lao gì, nàng có cảm giác mình càng ngày càng khẩn trương rồi.

Hít một hơi dài, “Người nói thực cho người biết ta đi, ta...ta đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi.”

Về mặt Thiện Xá không thể tin nhìn chằm chằm cánh tay nàng, “Ta vẫn cho rằng người ở trong quân doanh bị gió thổi nắng chiếu , da nhất định không có gì khác biệt với chúng ta, thật sự không thể nghĩ đến lại được bảo dưỡng tốt như vậy, vô cùng mịn màng chính là chỉ da của loại người như người sao?”

Đôi mắt của nàng tròn thật lớn, vùng một nắm đấm đánh tới trên vai của hắn, “Ta để cho người xem ta nốt đỏ! Ai cho người nhìn da! Người là sắc lang đáng chết!”

Thiện Xá giật mình bởi sự thất thố của mình, mặt đỏ lên, lập tức đem tầm mắt dời đến hai nốt đỏ, “Người là hỏi cái này?” Hắn chỉ chỉ hai nốt đỏ trên cánh tay nàng.

Thấy nàng gật đầu, hắn làm như nhìn quái vật nhìn nàng, “Người không biết?”

Biết cái gì? Nàng mờ mịt nhìn hắn.

“Người ngay từ lúc bị giam trong ngục đã bị người ta hạ độc hại chết.”

Da đầu của nàng có chút tê, chẳng lẽ bây giờ nàng là Quỷ Hồn?

“Nhưng A Hu vì cứu người, đã dùng linh độc của mình truyền vào cánh tay của người, mới làm cho người sống lại, hai nốt đỏ này chính là vì nó đã từng truyền linh độc vào người để cứu người sống lại.”

“Ta cái tử hồi sinh là bởi vì A Hu cứu ta? !”

Thiện Xá tức giận vỗ vỗ đầu của nàng, “Người vẫn luôn không biết sao? Chẳng lẽ người cho rằng mình là chân tướng trong truyền thuyết, rồi được thần tiên cứu?”

Nàng xấu hổ, hạ thấp đầu, lúc trước nàng còn vẫn cho rằng đó là bởi vì mình số mạng lớn.

“A Hu ~” Nàng cảm động chạy vào trong phòng, bây giờ A Hu vẫn còn nằm ở đó không có tỉnh lại.

“A Hu, thì ra là người đã cứu ta a! A Hu ~”

“A Hu, mau tỉnh lại, ta sẽ hảo hảo báo đáp người a ~”

Nàng nhẹ nhàng kéo một lỗ tai của nó, “A Hu, chỉ cần người tỉnh lại, người muốn cái gì ta đều cho người!”

“A Hu ~ không phải nói đợi một thời gian nữa còn phải cùng ta đi xem sao sao? Chỉ cần người tỉnh lại, ta liền hái xuống một ngôi sao cho người!”

“Như vậy đi! Chỉ cần người chịu tỉnh lại, ta sẽ không đánh người nữa!”

Vốn dĩ bên tai bị nàng kéo lên, trong nháy mắt sụp xuống, đây là phản ứng đầu tiên chứng tỏ A Hu nghe được lời nàng nói.

Nó có cảm giác!

“Người nghe được lời nói của ta? ! A Hu! !”

Nàng nhìn phản ứng của nó, chính là có cảm giác với những thứ xung quanh, chỉ là không biết vì nguyên nhân gì, nó vẫn không tỉnh lại.

“Tốt! Người tiếp tục tại ở lại nơi này đi, ta đi, để người ở chỗ này, không cần người nữa!”

Nói xong nàng liền muốn đi ra ngoài.

“Ô ô ~”

Một tia âm thanh yếu ớt từ phía sau truyền đến. Nàng nghe thấy cảm giác được vô cùng chân thiết, “A Hu!”

Nàng xoay người, lập tức ôm lấy nó, “A Hu!”

“Ô ô ~” vẫn vô cùng yếu ớt, chỉ là nó có thể đáp lại nàng.

Lúc trước nàng nói thật nhiều với nó, nhưng giờ nó chỉ có thể từ trong mũi phát ra âm thanh đáp lại nàng, không có há mồm ra, thậm chí ngay cả mắt cũng không có mở ra.

153. Chương 153

Thấy vậy nàng liền kéo lỗ tai của nó, ” A Hu lười ~ mau rời giường ~”

“Ô ô ~”

“Nó hiện tại rất suy yếu, người không cần quấy rầy nó.” Thiện Xá nhìn có chút không đành lòng.

“Người biết cái gì, chỉ cần khiến nó tỉnh lại lần thứ nhất, sau đó tùy ý nó ngủ bao lâu đều được, nhưng là không thể thả mặc nó trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh.” Rất nhiều người sống đời sống thực vật đều có tình huống như thế, nàng không hy vọng A Hu biến thành một con hồ ly thực vật.

Thiện Xá nửa tin nửa ngờ hỏi nàng, “Vậy phải làm như thế nào mới có thể khiến nó tỉnh lại?”

Nàng nghĩ nghĩ, lại đặt nó trở về giường, còn mình thì hướng về phía cửa sổ gầm lên, “Cứu mạng! Cứu mạng! ! A Hu ~ cứu ta! !”

Lỗ tai A Hu ngay lập tức dựng đứng lên, nhưng không có mở mắt.

“A! ! Cứu mạng!” Nói xong một chữ cuối cùng, âm thanh của nàng ngưng lại.

A Hu trong nháy mắt mở mắt.

“A Hu!” Nàng mừng rỡ chạy tới ôm lấy nó.

Đầu tiên nó cảnh giác nhìn bốn phía một lượt, quan sát nửa ngày, hình như xác định không có gì nguy hiểm, lại hí mắt nhìn về phía nàng.

Nàng lúng túng nhìn nó cười cười, “Lời nói dối của ta là có ý tốt, nếu như ta không làm như vậy, người vẫn còn chưa tỉnh lại đây.”

Nó quay đầu không thèm để ý tới nàng.

“A Hu ~”

“Ô ô ~ ô ô ô.” A Hu càng không ngừng ra bất mãn tiếng ghen ngào lên tiếng, làm như lời nàng nói là lời nói lừa dối.

Nàng muốn giải thích với nó.

“A Hu ~ ta biết mình sai lầm rồi ~ ta không nên làm như vậy ~”

A Hu vừa nghe, hướng nàng lộ ra hai hàng hàm răng, nhìn nó cười đến hình dạng gian trá này, nàng hiểu rõ vừa rồi nó cố ý làm như vậy, làm nàng nhận lầm.

Nàng cũng không cùng nó so đo, hiện tại nó nên nghỉ ngơi thật tốt, “Tốt lắm, trước tiên người nên nghỉ ngơi một lát, ta muốn tự mình xuống bếp làm đồ ăn!”

Thiện Xá có chút kinh ngạc, “Người biết nấu ăn?”

Nàng hướng hẳn cười hắc hắc, “Không biết nhóm lửa, chỉ biết làm, có tính hay không?”

Nhân tiện Thiện Xá bắt được ba con vịt hoang, nàng vốn định nấu canh củ cải, đáng tiếc nơi này không có củ cải.

Nàng liền đổi thành vịt hoang kho tàu, làm được một nửa lại cảm thấy giống như đang xào lẫn thịt vịt, cuối cùng nàng quyết định làm một món có tên là ‘tự chế’!

Bốn người còn lại đã sớm ngồi vây quanh bàn, nhìn nàng bưng ra hai đĩa lớn đen sì gì đó, ngồi thật lâu mà không dám động thủ.

“Ăn a, mau ăn a! Đừng khách khí ~” mặt nàng tràn đầy mong đợi ý bảo bọn họ nên bắt đầu đi thôi.

Thiện Xá nhìn Bích Quỳnh một cái, “Chủ tử của người bảo người ăn đây.”

Bích Quỳnh nhìn chằm chằm những miếng gì đó trên bàn, lớn nhỏ không đều, màu sắc quái dị, cắn cắn môi, “Bích Thanh, người ném thử một chút.”

Bích Thanh nhìn thấy thứ đồ trong đĩa đen như than, lắc đầu một cái, “Tiểu Cúc, vậy người ném thử trước đi.”

Sắc mặt nàng biến đổi, “Như thế nào! Ta tận tâm tận sức khổ sở làm lâu như vậy, mà các người không cho ta một chút mặt mũi hay sao! Là vì ghét bỏ ta làm được không được!?”

Bốn người vội vàng lắc đầu, “Rất tốt rất tốt.”

Nàng âm thanh bỗng tăng lên, “Nếu tốt còn không mau ăn đi?”

Bốn người chỉnh tề cầm lên chiếc đũa, chậm rãi đến gần đĩa thịt vịt.

“Bích Quỳnh, tay người cầm đũa run cái gì hả?”

“Không có không có, gần đây em cảm thấy trong người không thoải mái, thì thỉnh thoảng sẽ run, đây là bình thường.”

“Bích Thanh! Bình thường ăn cơm người gấp thức ăn nhanh nhất, thế nào hôm nay lâu như vậy còn chưa có gấp được một miếng?”

“A, em...em cũng không biết chuyện gì xảy ra, Bích Quỳnh, ta hỏi muối, tại sao ta còn không có gấp được một miếng đây.”

Bích Thanh sẽ không nói dối, liền đem vấn đề đổ cho Bích Quỳnh.

“Éc., có thể là hôm nay tỷ còn chưa có đói thôi.”

Nàng trừng mắt liếc tiểu Cúc đang lau bàn, “Cái bàn không phải rất sạch sẽ sao! Lau cái gì mà lau, mau ăn!”

Thiện Xá ở một bên đang nhẹ xoa bóp chân, nàng nhất nhìn rất không vừa mắt, “Thiện Xá! Người ngay cả sức đi bắt vịt hoang còn có, vậy sao vào lúc này ngồi còn đau chân à? Ăn mau!”

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon. Ăn ngon.”

Tiết vịt nàng đặc biệt vì A Hu để lại, nhưng nó cũng không có uống..., nghe Thiện Xá nói, nó chỉ uống máu trên động vật còn sống.

Buổi tối, nàng rất hưng phấn chạy đến phòng của bọn Bích Quỳnh, “Ngày mai các người muốn ăn cái gì? Nếu không thì bảo Thiện Xá đi kiếm thêm vịt hoang.”

Ba người đồng loạt lắc đầu, “Chúng em về sau đổi sang ăn chay rồi.”

154. Chương 154

Tu Hồng Miễn đi lên trên núi, ở đây hắn đã từng đặc biệt vì nàng trồng khắp núi hoa phù dung, đến bây giờ toàn bộ hoa đã héo rũ hết rồi, hoà vào bùn đất, chỉ còn lại một ngọn đồi hoang vu.

“Cảnh Nhân, người tìm mấy người trồng hoa, tìm thứ hoa nào đó thích hợp nhất trồng ở đây.”

Cảnh Nhân không thể nào tin nổi nhìn về phía Tu Hồng Miễn, “Hoàng thượng.”

Tu Hồng Miễn quay đầu, ý bảo Cảnh Nhân nói tiếp.

“Người thay đổi rồi.”

Tu Hồng Miễn khổ sở cười một tiếng, thay đổi sao?

Thiện Xá mang theo thịt heo mới mua được từ trên chợ về, hắn cảm thấy dù có sống ở đâu thì cũng phải làm cho cuộc sống đang hoàng một chút.

Hạ Phù Dung vô cùng thích thú, “Được, ta sẽ làm cho các người làm một món ăn thật là kinh điển—rau đại nẫu thịt băm!”

“Không cần không cần, người để cho em cùng Bích Thanh còn có tiểu Cúc làm là được rồi.”

“Như vậy sao được, nếu đã ra ngoài sống, mọi người sẽ phải cùng nhau làm việc, bốn người chúng ta cùng nhau làm.”

“Dung nhi, không bằng như vậy đi, người theo ta ra ngoài đi dạo.”

Nàng liếc Thiện Xá một cái, “Người ta nấu cơm còn không xong đây, làm sao có thời giờ cùng người đi dạo.”

Bích Quỳnh vừa nghe, vội vàng nói, “Không sao không sao, tiểu thư cùng Thiện Tướng quân đi đi, nơi này có chúng em là đủ rồi.”

Thiện Xá cũng có chút khẩn trương, “Ta tìm được một nơi rất tốt, không đi sẽ hối hận đó!”

Nàng nhìn bọn họ, vẻ mặt mọi người ai cũng kỳ quái, trong lòng nàng có chút buồn bực. Nàng biết khả năng nấu nướng của mình không tốt lắm, nhưng có ai trời sinh ra đã là một siêu đầu bếp không hả? Cũng không thêm cho nàng một cơ hội, để cho nàng có thể học tập thêm được sao?

“Được rồi, ta không làm là được, đi thôi, đi thôi.” Nàng nghe thấy rõ ràng mấy hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đã nếm qua thịt vịt nấu ngày hôm qua, mùi vị cũng không phải là đặc biệt khó ăn, bọn họ làm gì mà phản ứng dữ như vậy.

Nàng vốn dĩ định cưỡi con ngựa của mình, nhưng là Thiện Xá ngày hôm qua lại đem con ngựa đó đi nơi khác rồi, hắn nói chẵn ngựa rất phiền toái.

Ngày hôm qua nàng mới vừa tắm rửa và gội đầu, nên hôm nay ở trước mặt hắn nàng có thể thả lỏng, không cần lo lắng bị mùi lạ làm lúng túng.

Con ngựa chậm rãi đi, “Thiện Xá, người không phải là muốn dẫn ta đi chỗ tốt sao?”

“À? A, hình như. ta quên mất nó ở nơi nào rồi.”

Nàng biết ngay đây chẳng qua là một cái cớ.

“Thiện Xá người tại sao không lập gia đình?”

“Tại sao ta nhất định phải lập gia đình?”

“Người bây giờ địa vị cao như vậy, dáng dấp cũng không tồi, người nha, tuy nhiên có lúc hơi đáng ghét, chỉ là nhân phẩm vẫn rất tốt. Người như vậy, không phải sớm đã bị rất nhiều nữ nhà các đại quan coi trọng, thế thiếp thành đàn sao?”

Thiện Xá cười ha ha, “Thì ra là hình tượng của ta trong lòng người tốt như vậy.”

Không thể phủ nhận, hắn quả thật tương đối ưu tú.

“Nếu như người đối với ta có ý gì, đúng lúc hiện tại không có ai, nói ra đi ~”

Nàng ngửa đầu đụng phải hân đang cúi xuống, vừa đúng đụng vào cằm của hân.

“Ha ha, đáng đời! Ai cho người tự luyến như vậy.”

Thiện Xá đưa tay giữ lấy cằm nàng, “Rốt cuộc người là một nữ nhân kiểu gì?”

Nàng kéo tay hân ra, lớn tiếng nói, “Ta là một nữ nhân dịu dàng.”

Thiện Xá tay run một cái, thiếu chút nữa té từ trên ngựa xuống.

Tiếng cười từng hồi không dứt, đằng xa ánh bình minh tản ra đỏ ửng, đem bóng dáng hai người kéo thật là dài, rất dài.

Trở lại phòng nhỏ, bọn Bích Quỳnh đã sớm làm xong cơm trưa đang đợi bọn họ.

“A Hu tỉnh chưa?”

Bích Quỳnh lắc đầu một cái, “Em vừa mới ở bên ngoài nhìn, nó vẫn đang ngủ say.”

Nàng cười cùng Thiện Xá rồi ngồi xuống ăn cơm, không so thì không biết, thủ nghệ của các nàng quả thật so với nàng tốt hơn nhiều.

Ở chỗ này một thời gian rồi, nàng thật sự rất yêu thích nơi này, cuộc sống thanh nhàn, hoàn cảnh đơn thuần, tất cả mọi sự ganh đua, tranh chấp như bị ngăn cách từ bên ngoài. Khuyết điểm duy nhất chính là trời càng ngày càng lạnh rồi.

Mỗi ngày Thiện Xá đều mang rất nhiều y phục mùa đông cho các nàng, nàng sẽ vui mừng nhận lấy từng cái, từng cái thử.

Buổi tối bởi vì nhiệt độ thấp, các nàng không thể đi ra bên ngoài ngắm sao nữa, mà trốn ở trong phòng nhóm lửa sưởi ấm.

A Hu đã tốt hơn rất nhiều, mỗi ngày buổi tối sẽ chơi cùng nàng đến tận khuya, ban ngày thì lại đi ngủ.

Tài nấu nướng của Bích Quỳnh càng ngày càng tốt, về sau mọi người nhất trí đồng ý do Bích Quỳnh một tay nấu nướng.

Mỗi ngày nàng đều cùng Thiện Xá ra bên ngoài đi dạo, có lúc đụng phải một hai động vật nhỏ, Thiện Xá sẽ đi săn bắt. Nhưng là hân chỉ có một lần bắt cơ hội, nếu như chỉ khiến nó bị thương hoặc còn một hơi thở thoi thóp, nàng sẽ không khỏi đau lòng, ngay sau đó của các nàng nuôi càng ngày càng nhiều động vật, càng giống như là một khu trang trại nhỏ.

Nàng đã định ra cho A Hu một quy định, phạm là những động vật nhỏ xung quanh phòng nó đều không thể ăn. Làm nó chỉ có thể mỗi ngày ngồi trước cửa sổ, tròn tròn cặp mắt nhìn những động vật bên ngoài, có lúc ngồi nhìn một hồi, nó liền ngoẹo đầu nhìn, hoặc nằm xuống nhìn, nàng luôn cảm thấy nó đang có ý đồ gì đó.

155. Chương 155

Dần dần, khu đất trống bên ngoài phòng nhỏ dần hé lộ ra một mầm cây, Hạ Phù Dung rất ngạc nhiên không biết thứ cây gì sẽ sinh trưởng trong hoàn cảnh lạnh lẽo như vậy.

Đến khi nó cao tới nửa mét, bắt đầu xuất hiện một đóa hoa đen tuyền .

“Đây là hoa tu mật.” Thiện Xá cười nhìn nàng.

” Hoa tu mật?”

” Bánh tu không mà người thích ăn nhất, chính là từ nó làm ra.”

Nàng kinh ngạc nhìn hân, “Làm sao người biết ta thích ăn nhất là bánh tu không?”

“Trong lễ sắc phong đại điển, lúc ấy người ăn nhiều nhất chính là bánh tu không.”

“Oa ~ người còn nói người không thích ta, vậy mà lại đem mọi hành động của ta nhớ rõ ràng như vậy, a ha ha ha ~” nói xong, nàng nhìn hắc nỏ một nụ cười xấu xa.

Thiện Xá cười lắc lắc đầu.

Buổi tối cùng A Hu chơi một lát, nàng lấy ra một cái trâm. Đó là cái trâm mà hôm nay Thiện Xá đưa cho nàng, nàng rất ít khi mang trâm, cho nên trong hộp trang sức của nàng lại càng để ít trâm. Cầm cái trâm lên, nhìn qua nhìn lại, như thế nào nàng cũng cảm thấy cây trâm này đẹp hơn nhiều so với những cây trâm khác. Suy nghĩ một chút, mấy ngày nay Thiện Xá vì nàng làm từng ly từng tý, nếu như nói hắc đối với nàng không có gì, vậy đơn giản chính là mở mắt đoán mò rồi. Thật ra thì hắc thật rất tốt, mặc dù thỉnh thoảng sẽ làm cho người khác tức chết, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy rất vui vẻ. Tu Hồng Miên đã là quá khứ không phải sao? Có lẽ nàng thật sự nên xem xét thử tiếp nhận hắc? Tiếp nhận? Chẳng biết tại sao, trong đầu nàng toàn bộ là cái kẻ ngốc nào đó vì nàng mà cho người trồng hoa phù dung khắp núi, tính tình hắc vốn cường thế, nhưng có lúc cũng tùy hứng như một đứa bé.

Một đêm này, nàng phải mất rất nhiều thời gian mới có thể đi vào giấc ngủ.

Sau ngày đó mỗi ngày nàng đều có việc để làm, chính là mỗi ngày đều phải làm bánh tu không. Mặc dù tay nghề nấu cơm của nàng chẳng ra sao, nhưng là làm bánh tu không cũng không đến nỗi nào.

Thiện Xá thỉnh thoảng sẽ đến “giúp một tay”, thủ nghệ của hắc nàng thật sự không dám khen tặng, hoàn toàn chính là tới quấy rối.

“Dung nhi, để cho đại tướng quân ta tới giúp người làm đi!” Lâu dần, hắc cũng đã học được từ trên người nàng rất nhiều khuyết điểm, tỷ như da mặt dày.

“Không cần, người làm cũng không có người ăn, lãng phí tài nguyên.”

“Ai bảo người không giúp ta ăn.”

“Ta tại sao phải giúp người ăn a! Người cho rằng người là ai!”

” Trước kia người làm thịt vịt khó ăn như vậy, đại đa số đều là ta giúp người giải quyết, hiện tại để cho người ăn chút bánh tu không ta làm thì có vấn đề gì sao?”

Nàng nhanh chóng gào lên, “Không được!”

Thiện Xá không thèm để ý đến nàng nữa, xông qua bắt đầu làm, nàng liều mạng đẩy hắc sang bên cạnh.

Những tiết mục như vậy mỗi ngày đều trình diễn một lần, nhưng hôm nay, có thêm một người nữa xuất hiện làm cho nàng sửng sốt tại chỗ.

Ở cửa, người kia đang thở hổn hển, bộ mặt lửa giận nhìn tới.

Rõ ràng hắc là gấp gấp chạy tới đây, mặc dù cố gắng điều chỉnh hô hấp, vẫn có vẻ có chút dồn dập.

“Tu, chàng...chàng vì sao lại tới đây?” Nàng cảm thấy nhịp tim của mình đột nhiên tăng nhanh, thân thể hơi run lên, là khẩn trương? Hay là kích động?

Mới có một thời gian không thấy, trong mắt của hắc lộ ra đầy sự mệt mỏi, là bởi vì tìm nàng sao?

Tim của nàng có chút đau, nàng lại nhớ đến cái tát mà hắc cho nàng ở trong cung kia. Những thứ này đều do hắc tự chuốc lấy!

“Trẫm đã tới đây rồi, người đã thỏa mãn chưa?”

Điều làm cho nàng ngạc nhiên là hắc cũng không thèm trả lời câu hỏi của nàng mà là nhìn về phía Thiện Xá.

Nàng có chút không giải thích được nhìn Thiện Xá đang đứng một bên, trong lòng có cảm giác không tốt.

Tu Hồng Miên cười lạnh, “Nữ nhân ngốc, chẳng lẽ nàng bị người khác lợi dụng mà còn không biết sao!”

Trong mắt của nàng tràn đầy sự nghi ngờ và khiếp sợ, chẳng lẽ. . . . “Người vất vả tìm mọi cách đem ta ra khỏi cung, chính là vì muốn dụ Tu Hồng Miên tới đây sao?”

Thiện Xá ngây ngẩn cả người.

“Trả lời ta!”

“Người hãy nghe ta nói.”

“Đừng! Ta mặc kệ lý do của người là gì, người chỉ cần trả lời có hoặc không thôi!”

Ánh mắt Thiện Xá có chút tránh né, “Dung nhi, lúc vừa mới bắt đầu.”

“Có hay không!”

Cuối cùng, Thiện Xá thở dài, “Có”

Nàng cười khở gật đầu một cái, “Rất tốt.”

“Dung nhi.”

“Bích Quỳnh ”

“Tiểu thư có chuyện gì?” Bích Quỳnh đang bận việc trong phòng bếp chạy ra, vừa nhìn thấy Tu Hồng Miễn đã bị dọa cho sợ đến mức bùm một cái quỳ trên mặt đất, “Nô, nô, nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi, nơi này không có Hoàng thượng nương nường gì cả, mau thu dọn đồ đạc, chúng ta đi thôi!”

Bích Quỳnh không biết phải làm thế nào, nhưng nghe thấy giọng Hạ Phù Dung kiên quyết như thế, liền đứng lên, chuẩn bị vào nhà dọn dẹp.

“Đợi đã!” Thiện Xá gọi Bích Quỳnh lại.

156. Chương 156

“Đợi đã!” Thiện Xá gọi Bích Quỳnh lại.

Nàng quay đầu nhìn về phía Thiện Xá, hần đang nhìn nàng chăm chăm, “Người chắc chắn phải đi sao?”

Nàng đáp trả hần bằng một ánh mắt thể hiện hần một biết rõ còn hỏi.

“Nếu như người phải đi, cũng chỉ có thể mang đi một người.” ánh mắt Thiện Xá của có chút phức tạp, tựa như đã hạ quyết tâm trong lòng, “Được rồi, chỉ cần người chịu ở lại bên cạnh ta, ta nguyện ý đem bọn ta hết.”

Hần nhất định đã sớm ở bốn phía bố trí nhân thủ đi, xem ra cục diện đã bị hần khống chế.

Nàng lạnh lùng nhìn hần một cái, hướng phòng của A Hu đi tới.

Trong mắt Thiện Xá của có chút thất vọng, nàng không có lựa chọn ở lại, nhưng hần biết, nếu nhất định chỉ được mang đi một thứ, nữ nhân này nhất định sẽ chọn A Hu. Chỉ cần là nàng một mình lên đường, hần ắt có niềm tin lại đem nàng giữ ở bên người.

Nàng từ trong nhà đi ra, không thèm liếc nhìn Thiện Xá lấy một cái, kéo Tu Hồng Miễn đi ra bên ngoài.

bộ mặt Thiện Xá lộ ra vẻ không thể tin, thế nhưng nàng lại lựa chọn Tu Hồng Miễn!

Mới vừa đi ra, Tu Hồng Miễn mừng rỡ nắm lấy tay nàng, “Dung nhi.”

Nàng không để ý đến hần, lôi hần đi tới dưới bóng cây, ở đây cột nhiều hơn một con ngựa trắng, thuần trắng .

Đây chính là ngựa của Tu Hồng Miễn, nhìn con ngựa trước mắt với con ngựa của Thiện Xá thật sự không phân cao thấp, nàng chỉ nói hai chữ, “Lên ngựa.”

Ngựa màu trắng tinh không thích hợp với Tu Hồng Miễn.

Dọc theo đường đi Tu Hồng Miễn không ngừng nói chuyện, nàng chưa bao giờ gặp qua hắn như vậy, từ trước đến giờ hắn đều là rất cuồng vọng, tính tình luôn qua loa, lúc nào hắn không có tâm tình sẽ không thêm để ý đến người khác, từ lúc nào thì, hắn cũng trở thành một người biết lấy lòng người khác?

Suốt dọc đường đi nàng không nói câu nào.

Bây giờ đã là gần tối, con ngựa chạy như điên khiến thể lực của nó có chút không chịu nổi.

Tu Hồng Miễn như cũ vẫn nói không ngừng, hình như hắn rất hưng phấn, “Người không biết mệt phải không?”

Tu Hồng Miễn cười cười, “Không mệt. Dung nhi, người.”

“Ta mệt rồi.” Nàng xen lời hắn.

Hắn ngăn người, ngay sau đó cười nói, “Người đã mệt rồi vậy chúng ta dừng lại nghỉ ngơi đi.”

Bọn họ xuống ngựa, ở bốn phía tìm một vòng, cũng không có mong đợi có thể tìm thấy một sơn động, xem ra tối nay đành phải ngủ ngoài trời rồi.

Ban đêm rất gió, Tu Hồng Miễn lại chỉ mặc hai kiện áo đơn, chẳng lẽ người đàn ông này không biết cách tự chăm sóc mình như vậy sao?

Nàng không cho hắn chút mặt mũi nào, thế nhưng hắn vẫn cười với nàng, giống như một đứa bé làm sai chuyện.

Cuối cùng nàng phải đem áo bông của chính mình xuống, ném cho hắn, “Mặc vào.”

Trong mắt của hắn tràn đầy cảm động, “Trẫm. Ta...ta không lạnh, Dung nhi. Ta.”

Hình như hắn muốn nói cái gì, nhưng mà nàng lại cũng không muốn nghe, “Mặc vào!” Sắc mặt của nàng bắt đầu trở nên khó coi, hắn rõ ràng đã cố gắng đến có chút run.

Tu Hồng Miễn ngoan ngoãn cầm quần áo khoác ở trên người, “Dung nhi, ta.”

“Ngủ đi, ngày mai còn phải lên đường.” Nàng nằm xuống, lật người đưa lưng về phía hắn.

Phía sau vẫn không có tiếng động, nàng biết hắn đang nhìn nàng, nàng cũng không có bất kỳ cử động nào, chỉ muốn cứ như vậy ngủ, cho dù là giả bộ ngủ cũng tốt.

“Dung nhi. Đúng , đúng, ta xin lỗi.”

Lời như vậy từ trong miệng của hắn nói ra, cực kỳ khó chịu. Có lẽ hắn trời sinh cũng không thích hợp nói xin lỗi, ba cái chữ kia từ trong miệng hắn nói ra, làm cho người ta nghe rất không thoải mái, có lẽ hắn thật thích hợp cao cao tại thượng.

Cổ tình nói thẳng như vậy, để cho nàng nghe cực kỳ đau lòng.

“Dung nhi, ta tìm người đã lâu.”

”Người biết không, sau khi biết được người đi, ta cảm giác sợ mà trước đó chưa từng có, sợ không thể tìm được người

“Tay của ta không bắn thủ. Thật, ta chưa bao giờ để cho người khác đụng vào tay mình. Trừ người ra.”

“Người thật tàn nhẫn, đã nắm lấy tay ta, lại như cũ xa cách ta.” Nói xong, hắn cười chua xót.

Nước mắt của nàng cũng nhịn không được nữa, tràn mi ra.

“Người biết không? Ngày đó Lệ phi tới tìm ta, ta hung hăng đuổi nàng đi ra ngoài. Ta muốn làm như vậy để giúp người hả giận, người bây giờ nghe xong có phải nên suy nghĩ một chút?”

Khóe miệng của nàng đang run rẩy, cố gắng đè nén mình đừng khóc ra tiếng. Tu, không...không nên như vậy, người vẫn nên kiêu ngạo, hắn không nên vì muốn vừa lòng nàng mà làm như vậy.

“Thái Hậu sau đó lại tìm ta, ta không có gặp người. Ta hiểu rõ nàng định nói những cái gì, ta cũng biết rõ mình còn có rất nhiều trách nhiệm, không nên không để ý đến đại cục. Nhưng mà ta lại không làm được,

ta thật sự không làm được, mỗi ngày vừa nhắm mắt lại đều là hình bóng của nàng, tại sao ta lại như vậy? Ta không dám ngủ, trong mộng tất cả đều là nàng, sau khi tỉnh lại cái loại cảm giác đó có bao nhiêu mất mát nàng có biết không?”

“Về sau ta biết được Thiện Xá dẫn nàng ra ngoài, ta rốt cuộc biết dụng ý của hắn, nhưng ta vẫn như cũ bất chấp tất cả chạy tới, ta biết rằng sắp gặp được nàng, nên ta rất vui vẻ.” Hắn càng không ngừng cười.

Nàng càng không ngừng nức nở.

“Còn có Long tử của chúng ta, đêm hôm đó ta nằm mơ thấy nó, nó thật đáng yêu, ta bảo nó không nên vội vàng, chờ ta tìm được nàng, là có thể cho nó đi đến cuộc sống này. Nó cười thật ngọt ngào, miệng giống ta, mắt giống như nàng.”

Rốt cuộc nàng cũng không không chế nổi nữa, khóc lớn lên, khóc đứt ruột đứt gan.

Tu Hồng Miễn nhẹ nhàng ôm lấy nàng vào trong lòng hắn, tựa như ôm một bảo bối vô cùng trân quý, hắn mãn nguyện mà cười, như vậy là tốt rồi, có thể ôm nàng như vậy, cảm thấy sự tồn tại của nàng, thật tốt.

“Đừng rời bỏ ta, được không? Ta thật sự không chịu đựng nổi cứ như vậy mất đi nàng.”

Nàng khóc gật đầu một cái, nước mắt thấm ướt một mảng áo lớn của hắn.

Hắn cười, cười rất to, nàng lại cảm thấy phía trên không ngừng nhỏ xuống nước mắt, rơi vào trên mặt nàng, hoà với nước mắt của nàng. Nàng không ngẩng đầu, cứ coi như đó là đang mưa.

Sau cơn mưa, trời sẽ đẹp hơn.

157. Chương 157

Một đêm ngủ ngoài trời, chờ nàng tỉnh lại mặt trời đã sớm lên cao.

Mở mắt ra, áo bông chẳng biết lúc nào đã trùm lên trên người nàng, nàng giương mắt liền nhìn thấy Tu Hồng Miễn vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, khẽ khạo cười một mình.

Nàng có chút lúng túng cũng cười nói, “Thế nào, sáng tinh mơ đã nằm nhìn ta rồi cười?”

Tu Hồng Miễn thấy nàng tỉnh, liền thu lại nụ cười gật gật đầu, “Trẫm là đang suy nghĩ. . . . Long tử của trẫm lúc nào thì có thể có”

Nụ cười của nàng lập tức thu lại, “Thật hết chỗ nói.”

Tu Hồng Miễn vừa nghe, có chút tức giận, “Cái gì mà hết chỗ nói, tối hôm qua nàng đem tay ta làm gỏi đầu cả đêm, nàng định không hảo hảo báo đáp báo đáp ta sao?”

Nàng lắc đầu một cái, “Người xem lại người một chút, làm hoàng đế căn bản không biết nỗi khổ của dân chúng, tự mình bỏ ra vốn chính là chuyện đương nhiên, nào có cái gì là phải báo đáp. []”

“Không được, phải hảo hảo báo đáp.”

Ồ? Còn tới sức lực rồi, “Không được.”

Tu Hồng Miễn hí hí mắt, tràn đầy uy hiếp hỏi, “Nàng xác định không được?”

Nàng đang nghĩ tình cảnh của mình bây giờ, rừng núi hoang vắng, địch mạnh ta yếu. Ừ, “Không biết. . . . Có chuyện gì thì cùng thương lượng, đúng không?” Nàng vừa nói vừa đem một cái tay khoác lên trên vai của hắn, trông giống như giang hồ huynh đệ.

Tu Hồng Miễn hài lòng cười cười, “Vậy không bằng liền hiện tại. . . .”

Hiện, hiện tại? ! Nàng lập tức cúi đầu làm bộ xấu hổ, “Hoàng thượng, ngài cũng không phải không biết, nữ nhân mỗi tháng luôn có vài ngày như vậy. . . .”

Tu Hồng Miễn khóe miệng kéo kéo, “Lại dùng chiêu này? Nàng không thể đổi một câu nói khác sao?”

Nàng ngửa đầu nghĩ thật lâu, thật sự không tìm được lý do nào tốt hơn.

Tu Hồng Miễn cũng không còn để ý, “Ha ha, được, bắt đầu tính từ ngày hôm nay, năm ngày sau đó, mặc kệ nàng có cơ gì đều vô dụng.”

Thấy vậy Tu Hồng Miễn cũng học cách lựa chọn thông minh, “Tu ~ không nên như vậy ~” nàng kéo ống tay áo của hắn, không ngừng lắc lắc.

Tu Hồng Miễn đối với sự dịu dàng bất thành linh của nàng có chút không thích ứng ngay được, nhưng mà hắn vẫn cười nói, “Hảo hảo hảo, không như vậy, chỉ cần ngươi vui, trăm không sao cả.”

Nàng rất ghét những kẻ giả bộ nữ sinh, đặc biệt là cái loại không có việc gì ngay cả nói chuyện cũng ỏn à ỏn ẻn.... Nhưng là nàng không thể không thừa nhận, khi nam nữ hai người ở chung, thỉnh thoảng cũng muốn nũng nịu chút, cảm giác như vậy rất tốt. Đặc biệt là nam nhân sau khi nghe những lời này, cái gì cũng đồng ý, như vậy sẽ làm cho nữ nhân có cảm giác thoải mái.

Tựa như hiện tại nàng đây, cười đến ngu xuẩn. Thấy phản ứng của Tu Hồng Miễn nàng cũng có chút hoài nghi có phải tài nghệ của nàng có vấn đề gì hay không?

Hai người lại lập tức cười ngửa, trở về trong cung.

“Tại sao vào lúc tình hình đặc biệt như vậy nàng lại chọn trăm?” Hắn vẫn cho là nàng sẽ chọn Hồ Nhi luôn như hình với bóng với nàng, thì ra trong lòng nàng hắn có địa vị cao hơn Hồ Nhi đấy! Xem ra tình cảm của hắn dành cho nàng không hề uống phí.

“Ngươi là vua một nước, nếu như mà ta lựa chọn A Hu rồi chạy trốn, hắn đem ngươi giết, giang sơn sẽ đổi chủ, đến lúc đó ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, kết quả chắc chắn rất bi thảm.”

Gương mặt Tu Hồng Miễn phút chốc cứng đờ, “Không có những nguyên nhân khác sao?”

“Còn có thể có nguyên nhân gì khác? Có lẽ ngươi không biết, ta lúc đi vào cùng A Hu nói nó chờ ta trở lại, nó lúc ấy thật đáng thương mà nhìn ta, thực sự ta cũng không muốn bỏ nó lại, lúc ấy thật muốn mang theo nó cùng đi, may nhờ sự tự chủ của ta rất mạnh, là một người biết lấy đại cục làm trọng!”

Lúc nàng đang bên này vô cùng tự đắc nói, lại thấy khuôn mặt Tu Hồng Miễn lạnh tanh.

Thấy hắn nửa ngày không thèm để ý tới nàng...nàng có chút kỳ quái, “Tu? Ngươi không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

“Vậy sao ngươi không để ý tới ta?”

“Không có việc gì.”

“Này! Ngươi rốt cuộc thế nào?”

“Không có việc gì.”

.....

“Tu, ta đói rồi.”

158. Chương 158

“Tu, ta đói rồi.”

Vẫn cho là hắn luôn được ăn sung mặc sướng, không ngờ bản lĩnh săn mồi của hắn so với Thiện Xá lại càng tốt hơn.

Nhìn hai tay hắn xách theo hai con mồi thắng lợi trở về, nàng mắt lạnh nói, “Bản lĩnh săn thú của ngươi thật lớn nha?”

Tu Hồng Miễn hả hê nhướn nhướn mày.

“Ngươi còn rất có bản lĩnh làm thợ săn người nữa nha”

Tu Hồng Miễn thấy nghe thế nào thì những lời này vẫn là rất chua, “Sắn người nào? Trầm trừ nàng ra là sắn được, những cái khác đều là chủ động đưa tới cửa.”

“Thật sao?” Nàng híp mắt nhìn về phía hắn.

Hắn nghi ngờ nhìn nàng một cái, hình như nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu nói, “Đúng”

Nàng hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hắn.

“Nàng không tin? Trầm trừ nàng ra, chưa từng có chân chính yêu qua bất kỳ một nữ nhân nào!”

Nàng vô cùng tức giận nhìn về phía hắn, “Có phải người đối với từng nữ nhân đều nói qua lời như vậy?”

Trong mắt của hắn tràn đầy lửa giận, một tay nắm lấy cằm của nàng, “Nàng nghe kỹ cho trầm. Trầm chỉ thích nàng! Chỉ thích nàng! Chỉ từng vì nàng mà động lòng! Nàng có thể nói với trầm như thế nào cũng được, nhưng tuyệt không thể vũ nhục trầm như vậy!” Nói xong hắn tức giận buông tay ra.

Nàng có chút giật mình nhìn hắn, hắn làm sao có thể nói như thật như vậy? Nếu như nàng không phải biết những chuyện của Như Hoa, nàng thật sự sẽ cho rằng hắn chưa từng yêu qua người khác.

“Vậy Như Hoa tính là gì?”

Thân thể Tu Hồng Miễn cứng đờ, “Làm sao nàng biết Như Hoa?”

Nàng cười khổ, “Người không nói, cũng không có nghĩa là người khác không biết.”

Mặt Tu Hồng Miễn kinh ngạc, “Nàng nói thế là ý gì? Ta thích nàng cùng Như Hoa có quan hệ gì sao?”

Trong mắt của nàng tràn đầy thất vọng, “Làm sao không có quan hệ? Nàng không phải là nữ nhân người đã từng yêu sao?” Bởi vì nàng biết tình yêu của Tu Hồng Miễn đối với Như Hoa rất nồng đậm, cho nên nàng mới cho là hắn là người rất chung tình, mới để cho nàng ảo tưởng từ thể thân của Như Hoa chuyển thành hắn chân chính yêu mình, không ngờ hắn yêu đến mức không chịu nổi một chút kích thích khảo nghiệm, vậy làm sao nàng có thể nào yên tâm đem hạnh phúc suốt đời của mình giao cho hắn?

“Yêu? Trầm đối với nàng chưa từng yêu!”

Nàng không thể tin nhìn hắn, không ngờ hắn lại là thứ người như thế, ngay cả dũng khí thừa nhận cũng không có?

“Dung nhi.”

“Đừng gọi ta! Ta quả là nhìn lầm người rồi!” Dứt lời nàng liền xoay người bỏ đi.[]

Tu Hồng Miễn kéo nàng lại, “Nàng tình nguyện tin tưởng những lời đồn đại phía ngoài cũng không tin tưởng trầm sao? !”

Nàng hừ lạnh một tiếng, lời đồn đãi? Không có lửa làm sao có khói, huống chi lời đồn này cũng lan truyền ra khắp cả nước rồi! Không thương nàng? Ai đã từng chỉ vì muốn nàng cười một tiếng mà hạ lệnh treo thưởng trên cả nước? Ai vì muốn độc sủng nàng mà cự tuyệt tất cả Tần phi khác? Ai chỉ bởi vì nàng mà thiếu chút nữa giết cả mẫu hậu của mình! !”

Nàng tức giận nhìn về phía hắn, lại thấy hắn không khỏi nở nụ cười.

“Thì ra cái mà nàng luôn để ý đúng là cái này?”

Nàng xoay đầu bước đi, không thể phủ nhận, đó chính là tảng đá nặng luôn đè nặng trong lòng nàng.

“Nếu như trầm nói cho nàng biết tất cả, đều là trầm vì lén lút vụng trộm làm giả, nàng có tin không?”

Nàng đứng im đó.

“Lúc ấy trầm mang nàng trở lại là có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?” Nhớ đến lúc ấy Phùng Mục cũng là nói nàng không biết vì cái nguyên nhân gì, Tu Hồng Miễn vốn là không nên để ý tới bọn họ, lại đưa huynh muội bọn họ mang về.

“Bọn họ là người Y Thập tộc.”

Nàng có chút không thể tin vào tai của mình, “Bọn họ là người của Y Thập tộc? !”

Tu Hồng Miên gật đầu một cái, “Lúc ấy bọn họ giống như đang bị tộc nhân của mình đuổi theo, từ trên vách núi rất cao té xuống. Ca ca của nàng vì bảo vệ nàng, làm cho toàn thân đều là thương. Vốn là trẫm cũng không biết thân phận của bọn họ, nhưng thấy này dưới ánh mặt trời mờ mờ thấy ánh lục quang trong máu, liền lập tức quyết định dẫn bọn họ trở về.”

Thì ra là như vậy, vậy bọn họ tại sao lại bị người của Y Thập tộc của đuổi theo? Chẳng lẽ là phạm vào cái gì tộc quy?

“Sau đó trẫm lại điều tra biết được, nàng chính là Tộc trưởng tương lai của Y Thập tộc.”

Nàng nghe Tu Hồng Miên nói cho biết chuyện, ở trong đầu từ từ đem lấy tình huống mình biết từng cái ghép lại.

159. Chương 159

Hạ Hách Na Hoài An phụng mệnh đi nói chuyện cùng Y Thập tộc, lại bởi vì quá mức khinh thường mà đã tạo thành tổn thất thật lớn, binh lính chết cơ hồ gộp lại tới chín thành. Nếu như thật lòng báo lên, Tu Hồng Miên chắc chắn giáng tội, có thể liên lụy người nhà. Hạ Hách Na Hoài An bất đắc dĩ, chỉ đành phải che giấu chân tướng của sự tình, công bố là Y Thập tộc không muốn nói chuyện, còn khiến yêu hồ cắn chết binh lính của bọn họ.

Tu Hồng Miên giận dữ, cùng Hạ Hách Na Hoài An thương nghị xong kế sách, nếu như đàm phán thành công, liền trở thành nước đầu tiên có thể giải quyết tộc người phức tạp đó, nếu như đàm phán không thành công, cũng có thể áp chế áp xuống nhuệ khí của Y Thập tộc , .

Hạ Hách Na Hoài An theo kế ôm con gái út tiến tới phạm vi Y Thập tộc, lúc đầu hắn cũng nghĩ tới tùy tiện tìm một đứa trẻ thay thế, rồi lại sợ ngộ nhỡ bọn họ muốn nghiệm chứng, bị phát hiện liền thất bại trong gang tấc.

Mọi chuyện theo dự tính tiến hành, Hạ Hách Na Hoài An thành công gặp được tộc trưởng, nàng là một nữ nhân.

Bọn họ đàm phán rất bí mật, không có người thứ ba, nhưng Tộc trưởng lại vô cùng không cảm kích, bất luận Hạ Hách Na Hoài An ra bất cứ điều kiện tốt gì, nàng đều không muốn thần phục Thánh Dự.

Lần đàm phán này ở trong không khí bất bình mà kết thúc.

Không bao lâu, nàng lại được thám tử báo lại, Hạ Hách Na Hoài An âm thầm phái người ở bên ngoài đem củi chất lên, đem bao bọc vây quanh Y Thập tộc, tùy thời chuẩn bị phóng hỏa.

Đợi đến khi bọn họ đi tìm Hạ Hách Na Hoài An thì mới biết được hắn đã sớm ôm bé gái chạy trốn.

Hạ Hách Na Hoài An ôm nữ nhi liều mạng chạy, đang chuẩn bị chạy tới cửa thì bị một con yêu hồ chặn lại đường đi.

Yêu hồ cả người một màu trắng, màu lông tinh khiết, phiếm ngân quang.

Ánh mắt nó sắc bén mà nhìn chằm chằm vào Hạ Hách Na Hoài An, để cho hắn trong nháy mắt cảm thấy tuyệt vọng, hắn biết kết quả khi bị yêu hồ coi là con mồi.

Dưới tình thế cấp bách, hắn đem bé gái kín đáo đưa cho Thượng Quan Hộ Tương đang đứng bên, dặn hắn chăm sóc tốt vợ con mình .

Hắn thi hành quân lễ đối với Thượng Quan Tướng, liền ôm bé gái chạy lên phía trước.

Sau khi đã chuẩn bị tốt để nghênh chiến, Hạ Hách Na Hoài An thế nào cũng không tưởng tượng được, yêu hồ này đã xem mình làm con mồi, nhưng lại trong nháy mắt hướng sang Hộ Tương đánh tới.

Hạ Hách Na Hoài An thấy vậy lập tức vọt tới, đoạt lấy bé gái. Đó là nữ nhi của hắn, không cho phép nàng có bất kỳ sơ xuất gì.

Thượng Quan Hộ Tương chưa kịp nói một câu, ngã gục liền.

Hạ Hách Na Hoài An từ lúc đón lấy nữ nhi, trong chớp mắt ấy liền chạy, vừa chạy vừa kêu, “Phóng hỏa!”

Ngọn lửa trong nháy mắt bùng lên, đến khi Hạ Hách Na Hoài An đã chạy ra, liền đem ngay cả lối ra duy nhất cũng phóng lửa.

Nhìn ngọn lửa càng ngày càng mãnh liệt, phía ngoài binh lính đều thở phào nhẹ nhõm, ít nhất mình không có nguy hiểm tánh mạng rồi.

Hạ Hách Na Hoài An sau khi trở về, liền đem Thượng Quan Hộ Tương nữ nhi nhận làm nghĩa nữ, coi như là đối Thượng Quan hộ tướng bồi thường.

Sau khi bọn họ phóng hỏa, cũng không có nghĩ đến ngọn lửa không chịu khống chế càng lúc càng lớn, bên trong, tộc nhân các bị chết sặc, chết cháy, thê thảm không nỡ nhìn.

Yêu hồ chạy loạn lên, những con yêu hồ trắng dưới tình thế cấp bách muốn từ biển lửa nhảy ta ngoài nhưng vì sức lực nhỏ đành chịu chết cháy bên trong.

Đợi đến khi lửa tắt, Y Thập tộc đã sớm tổn thất trầm trọng. Những người còn lại đếm đã không còn quá nửa!

Sau Tu Hồng Miễn từng phái người đi điều tra qua, Y Thập tộc đã sớm dời đi, nơi đó còn dư lại, chỉ có vô số những người bị chết cháy cùng thi thể yêu hồ.

Chuyện này đối với Tu Hồng Miễn là sự kích động rất lớn, tuổi trẻ nóng cuồng, hẳn vốn chỉ là nghĩ áp chế áp xuống nhục khí của đối phương mà thôi.

Tu Hồng Miễn vẫn phái người âm thầm tra tìm vị trí Y Thập tộc, có lẽ chỉ là vì tìm kiếm chút an ủi trong lòng.

Qua rất nhiều năm, rốt cuộc, ở Tây Bắc biên phát hiện tung tích của bọn họ.

Tu Hồng Miễn lập tức phái Hạ Hách Na Hoài An đi trước tìm hiểu sự thật, cũng để cho hắn mang tới một chút đồ ăn cùng vải vóc, tỏ vẻ hữu nghị.

Hạ Hách Na Hoài An sau khi tới liền truyền tin cho Tu Hồng Miễn, Y Thập tộc hẳn đã sớm không có ở đây, hiện tại Y Thập tộc đang trong tình trạng hỗn loạn, hình như bởi vì vấn đề nội bộ mà đang kịch chiến.

Tu Hồng Miễn nghe tin Hạ Hách Na Hoài An báo liền trở nên gấp gáp, hắn muốn tự mình đi trước. Đây là một cơ hội rất tốt, một dân tộc trong lúc hỗn loạn là yếu ớt nhất, nếu như có thể nhân cơ hội này thu bọn họ về dưới trướng của mình, thì hẳn rất cực đã có thể thực hiện được tâm nguyện của mình.

Không biết là Y Thập tộc đã nghe được tin tức gì, lúc Tu Hồng Miễn chạy tới, tung tích của Y Thập tộc đã biến mất.

Đang trong lúc hắn thất vọng trên đường hồi cung, gặp được một nam một nữ, bọn họ hình như là từ trên vách núi cao té xuống, Tu Hồng Miễn từ trước đến giờ không muốn lo chuyện bao đồng, chính tại lúc hắn đang chuẩn bị đi thì vết máu trên người nam tử lại đưa tới sự chú ý của hắn, hắn mới mang một nam một nữ này về cung.

Sau khi cứu bọn họ, hắn mới biết được bọn họ là một đôi huynh muội, không khác với sự dự đoán của Tu Hồng Miễn, bọn họ chính là người Y Thập tộc. Bọn họ là những người giúp chăn nuôi gia súc trong tộc, đang trên đường chạy trốn không cẩn thận bị té xuống, nhưng lúc Tu Hồng Miễn hỏi vì sao bị đuổi theo, hai huynh muội lại ngập miệng không nói.

Hình như bên trong tộc bọn họ có một quy định, phạm là có người phản bội, kết quả nếu bị biết được sẽ rất thê thảm, cho nên Tu Hồng Miễn cũng không có làm khó quá nhiều.

160. Chương 160

Sau lại, theo Tu Hồng Miển lên ngôi thời gian càng ngày càng dài, các đại thần liền bắt đầu cố gắng tiến cử con gái của mình, hi vọng vì vậy mà nâng cao địa vị.

Tu Hồng Miển từ nhỏ phải sống một sống lữ lạc gian trá trong hậu cung, nên vô cùng ghét những nữ nhân trong hậu cung, cho nên vẫn không có ý định thành lập hậu cung.

Các đại thần cũng không vì vậy mà buông tha, ngược lại mỗi ngày đều sẽ quanh co lòng vòng nói tới chuyện này, khiến cho Tu Hồng Miển vô cùng cảm tức.

Lúc này, Tu Hồng Miển đã chú ý đến một cô gái có nụ cười đáng yêu, không một chút tham vọng trong lòng.

Nàng sớm đã có người yêu, nhưng Tu Hồng Miển hỏi qua rồi, nàng và người trong lòng của nàng vĩnh viễn không thể nào ở cùng nhau, nàng cũng nói cho hắn biết nguyên nhân, Tu Hồng Miển cũng không tiện hỏi.

Sau này, nàng trở thành phi tử của hắn, trở thành nữ nhân duy nhất bên cạnh Tu Hồng Miển. Mọi người đều gọi nàng là "Độc yêu" phi tử. Nàng rất khéo hiểu lòng người, ở trước mặt người khác sẽ phối hợp với Tu Hồng Miển diễn trò, nhưng chân chính hai người chỉ là bạn thân, tựa như Tu Hồng Miển cùng với ca ca của nàng chỉ là bằng hữu.

Từ xưa trong gia đình Đế Vương, làm sao mà có thể không có tam cung lục viện? Tu Hồng Miển cũng không thể tránh được, hắn cưới một nữ nhân rồi lại một nữ nhân, mắt lạnh nhìn bọn họ vì muốn lấy được một chút ân sủng mà hao tổn tâm cơ.

Trong cuộc chiến tranh giành như vậy, Như Hoa cũng không thể tránh thoát, nàng là một cô gái đơn thuần, nàng ở hậu cung mọi chuyện đều thua thiệt, nhưng lại không thể mở miệng được, bị lần lượt các âm mưu thiết kế đến mức thở không nổi.

Tu Hồng Miển rất hiểu nàng, nàng không thể nào giống những nữ nhân trong hậu cung, bởi vì nàng căn bản cũng không có bất cứ ảo tưởng gì đối với hắn.

Cho nên mỗi lần nàng bị hãm hại, Tu Hồng Miển đều không hỏi lý do mà miễn xá cho nàng.

Hành động của hắn làm các phi tần khác cực kỳ bất mãn, càng thêm hận nàng độc chiếm ân sủng của Tu Hồng Miển.

Nhưng Như Hoa cũng không vì vậy mà cảm thấy vui mừng, nàng cảm giác mệt đến chết đi.

Tu Hồng Miển cảm thấy rất thẹn với nàng, tất cả những thứ mà nàng đang phải chịu đựng đều do hắn làm hại.

Hắn đối với nàng so với trước ngày càng tốt hơn, nàng rất cảm kích, nàng chưa từng trách hắn.

Mãi tới sau này hắn mới biết được hắn còn có một ca ca cùng mẹ khác cha! Hắn hưng phấn đến mấy ngày không ngủ được, chờ đón ca ca hắn trở về, sau lại biết được ca ca đang phải chịu đựng một căn bệnh đáng sợ.

Hắn bắt tất cả ngự y đều tham gia chẩn trị nhưng đều không có kết quả.

Trong lúc vô tình, hắn nghe Như Hoa nói có một loại thuốc có thể trị bệnh này, gọi là "Hàm hoa".

Hắn hạ lệnh cho người đi đến các quốc gia khác tìm kiếm, giả danh mượn "Muốn thấy một nụ cười của giai nhân", kết quả nhân sĩ các nước thi nhau đi tìm kiếm.

Ý tưởng này vốn là của Như Hoa, Tu Hồng Miển lo lắng làm như vậy sẽ gia tăng cho nàng nhiều phiền não, nhưng Như Hoa không để ý, nàng hi vọng sớm ngày tìm được hoa để có thể chữa trị cho ca ca của hắn.

Tu Hồng Miển rất cảm động, một cô gái thiện lương như vậy, tốt đẹp như vậy, không biết vì sao người trong lòng nàng lại bỏ lỡ nàng.

Sau lại xảy ra chiến loạn, Tu Hồng Miển lập tức lãnh binh chinh chiến, ca ca của Như Hoa thấy việc nghĩa cũng không chùn bước, yêu cầu được tham gia, nhằm báo ơn cứu mạng của Tu Hồng Miển.

Trong chiến chinh, ca ca của Như Hoa bản lĩnh hơn người, cùng đồng đội anh dũng ra trận, ngoài ra còn có một Thiện Xá vô cùng xuất sắc.

Lúc ấy, Thiện Xá chỉ là một binh lính.

Sau khi lập công, ca ca Như Hoa và Thiện Xá được phong hàm tướng quân, cùng Tu Hồng Miễn dẫn quân đánh bại kẻ địch.

Bọn họ bách chiến bách thắng, được gọi là bất bại thần thoại.

Nhưng là trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, thần thoại rốt cuộc tan biến. Ca ca Như Hoa chết trận, ở ngay trước mặt Tu Hồng Miễn và Thiện Xá.

Sau khi hồi cung, Tu Hồng Miễn không còn mặt mũi nào đối diện với Như Hoa, hẳn cảm giác mình thiếu nợ nàng quá nhiều.

Nhưng Như Hoa không trách hấn, chỉ thừa dịp hấn không có mặt lặng lẽ rơi lệ. Hấn chưa từng thấy nàng khóc, hấn biết nàng không muốn để cho hấn biết, nhưng đôi mắt sưng đỏ vì khóc của nàng lại không lừa được hấn.

Những chuyện này Thái hậu cũng không biết, nàng ban cho Như Hoa cái chết.

Khi Tu Hồng Miễn hạ triều trở về, đã thấy thi thể Như Hoa lạnh như băng, hấn tức giận rút kiếm xông vào Yến Ninh cung.

Hạ Hách Na Hoài An quỳ xuống đất ngăn cản, còn lấy sinh mạng ra uy hiếp.

Rốt cuộc Tu Hồng Miễn cũng bình tĩnh lại. Hấn biết mình vĩnh viễn sẽ không trả được tình nghĩa cho đôi huynh muội này.

Hạ Phù Dung nghe xong, thật lâu sau trong lòng vẫn không thể bình yên lại. Như Hoa, nàng là một cô gái xinh đẹp, không chỉ bề ngoài mà cả trong tâm hồn.

Không trách được Phùng Mục nói nàng tinh khiết như sen trên núi, thì ra là nàng thật sự không có một tỳ vết.

Nhưng Hạ Phù Dung không hiểu, nàng nhớ rõ mình từng nghe nói nàng chỉ là vật thay thế.

Cẩn thận hồi tưởng lại những thứ mà nàng từng nghe được, Hạ Phù Dung cảm giác mình đã hiểu lầm gì đó.

161. Chương 161

“Hoàng thượng, làm sao người phải khổ sở như vậy?”

” Chuyện của trăm khi nào cần tới người hỏi?”

“Ty chức không dám, ty chức chỉ hi vọng hoàng thượng sống tốt, hai người đã không thể nào, vậy nên cắt đứt hết những ý niệm trong đầu, mà không phải là tìm một người tương tự đến an ủi mình, dù sao đáng đáp giống hơn nữa cũng không phải là cùng một người.”

“Cảnh Nhân! Người đừng quên thân phận của mình!”

.

“Mẫu hậu! Nếu người nhất định phải làm như vậy, cũng đừng trách trăm bất hiếu!”

Thái hậu bị chọc đến tức điên lên, “Người...người, người vì con tiện nhân đó mà dám cùng ai gia đối nghịch?”

“Hoa nhi không phải người như vậy! Nếu như mẫu hậu còn dùng những tư ngữ vũ nhục nàng như vậy, trăm cũng sẽ không cố kỵ tình mẹ con!”

Thấy Hạ Phù Dung một mình ngây ngô, Tu Hồng Miễn bước tới nắm lấy tay nàng, “Thế nào?”

“Ta không phải là thể thân của Như Hoa sao?”

Tu Hồng Miễn buồn cười nói, “Ai nói nàng là thể thân của nàng ấy?”

Nhưng Hạ Phù Dung vẫn không hiểu.

Nàng đem câu nói chính mình nghe được nói cho Tu Hồng Miễn, bị Tu Hồng Miễn hung hăng gõ một cái vào đầu, “Nàng cả ngày lẫn đêm đều ở đây loạn tưởng những thứ gì! Tùy tiện nghe được là có thể đem chấp vá lung tung hả?”

Nàng mờ mịt nhìn hắn, “Cảnh Nhân nói giống, chẳng lẽ không phải là nói ta giống như Như Hoa sao?”

Tu Hồng Miễn gật đầu một cái, “Hai người căn bản không giống nhau.”

“Không giống Như Hoa còn giống ai? Người không phải là còn có nữ nhân khác nữa chứ!”

Tu Hồng Miễn không thể chịu nổi, “Nàng không phải là thông minh lắm sao! Từ lúc nào cũng trở nên hỗn độn như vậy rồi! Cảnh Nhân nói không giống là nói người khác, trừ Trì Tô Tướng quân vào đây còn có ai?”

Hạ Phù Dung ngơ ngác đứng nơi đó, thì ra là. Ban đầu Tu Hồng Miễn đối tốt với nàng là bởi vì thấy nàng giống Trì Tô? Thì ra là nàng vẫn luôn tự ăn giấm cùng chính mình!

Hạ Phù Dung cười, cười đến bất đắc dĩ, nàng vẫn tự nhận là mình rất thông minh nhưng lại phạm vào một sai lầm ngu ngốc như vậy.

Tu Hồng Miễn đưa ngón tay cài vào tóc nàng, “Thì ra nàng đối với trẫm có hiểu lầm lớn như vậy, không trách nàng đối với trẫm ác như vậy.”

Nàng lúng túng đỏ mặt, chính hắn mới là một bình dấm chua to.

Gương mặt Tu Hồng Miễn mừng rỡ, “Trẫm luôn luôn ghét những nữ nhân chỉ biết tranh giành tình cảm, nhưng tại sao khi nàng ghen trẫm lại vui vẻ như vậy đây?”

Nàng lập tức ngay ngắn lại, nghiêm túc khác thường nói cho hắn biết, “Bởi vì người là người luôn thay đổi”

“Thay đổi? Thay đổi như thế nào?”

Nàng đột nhiên phát hiện đối với người kiêu ngạo như vậy nói câu nói này sẽ chết rất thảm, “A, thay đổi ý là nói một thái độ của một người rất dễ dàng biến chuyển.”

Tu Hồng Miễn sáng tỏ gật gật đầu, “Chỉ là nói đến thay đổi, trẫm thật so ra kém nàng, một lát biến đổi, thật là thay đổi tới cực điểm.”

Hạ Phù Dung cố gắng hướng hắn nở nụ cười, trong lòng buồn bực đến cực hạn, chẳng lẽ đây chính là tự mình làm vậy thì không thể sống được?

“Không phải đã sớm đói bụng sao? Nàng xem những thứ này đã đủ cho nàng ăn đi?” Tu Hồng Miễn nói xong chỉ một đồng gà rừng trên đất.

Hạ Phù Dung gật đầu một cái, tiếp tục nhìn hắn.

Hắn cũng nhìn nàng.

“Tại sao người không làm đi?”

“Người bắt trẫm làm?”

“Người nào săn người đó làm.”

Một lát sau, “Trẫm không biết làm.”

Nàng không nói gì nhìn về phía hắn, “Vậy người nổi lửa lên.”

“Tại sao nàng không làm?”

“Ta không biết.”

Cứ như vậy, hắn nổi lửa, để nàng làm.

Gà nướng rõ ràng là một chuyện rất đơn giản, tại sao lại thành ra như vậy?

Từ đó về sau, Tu Hồng Miễn cai hẳn thịt gà.

Thật là thật không biết thưởng thức! Không cho nàng một chút mặt mũi nào, dầu gì nàng cũng bỏ ra công sức khổ sở mà nướng ra, hắn mới ném một chút đã không thèm ăn nữa, mặc kệ nàng uy hiếp, dù dễ như thế nào cũng không được, thật là một con heo chỉ biết ăn sung mặc sướng! Nàng tức giận ngồi ở trên ngựa, âm thầm độ sức sau lưng Tu Hồng Miễn.

Tu Hồng Miễn cũng không có ý muốn nhường bộ, nữ nhân này làm ra thứ gì đó thật sự rất khó có thể nuốt xuống, còn muốn ép hắn ăn? Hắn chưa từng ăn qua thứ gì khó ăn như thế, làm sao hắn có thể bỏ vào miệng được?

Một đường không nói gì, hai người bọn họ chính thức bước vào giai đoạn chiến tranh lạnh.

Đến lúc nửa đêm, hai người bọn họ vẫn như cũ ngồi ở trên ngựa, không ai chịu mở miệng trước, cho nên con ngựa cứ từng nhịp bước đi.

Có lẽ Tu Hồng Miễn cũng cảm thấy nên nghỉ ngơi, kéo dây cương, con ngựa ngừng lại. Bởi vì nàng không có chuẩn bị, bị dọa cho sợ run lên.

Sau khi xuống lưng ngựa, nàng một mình đi tới dưới một thân cây, chuẩn bị ở chỗ này cả đêm.

Không ngờ Tu Hồng Miễn cũng nằm bên cạnh nàng, đem đầu của nàng đỡ lên cánh tay của hắn. Nhắm hai mắt lại, không nói một câu nào.

Hành động này làm cho trái tim nàng nóng lên, xem ra hắn vẫn còn rất quan tâm tới nàng.

Hắn chịu làm như vậy, có phải đang lấy lòng nàng? Nếu như nàng vẫn không biết tốt xấu như vậy, chỉ sợ quan hệ của hai người bọn họ sẽ càng ngày càng căng thẳng. Hắn là Hoàng đế, nên cho hắn một cái bậc thang để đi xuống.

Trong lòng nàng tự an ủi như vậy, liền lật người hướng về phía hắn, chủ động mở miệng nói, “Tu, còn bao lâu mới đến?”

Tu Hồng Miễn vẫn nhắm hai mắt như cũ, “Nhanh thôi.”

Phản ứng này rõ ràng thể hiện là không muốn lấy lòng nàng! Nàng hối hận muốn chết, mặc dù bình thường da mặt nàng rất dày, nhưng mà trước mặt người mình thích, từ trước đến giờ nàng luôn duy trì tư thái tương đối kiêu ngạo.

“Nàng làm gà tương đối khó ăn.” Hắn đột nhiên nói một câu.

Nàng vừa nghe nhất thời cảm thấy rất tức giận, thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, “Khó ăn thì thế nào! Làm được đã là tốt rồi! Ta khổ cực như vậy, bận rộn một hồi, người còn kén ăn như vậy, kén cá chọn canh! Thật là một không biết phân biệt tốt xấu!” Mỗi một câu nói của nàng đều mang theo một quyền đánh tới trên miệng hắn đánh, từng quyền từng quyền không chút lưu tình.

162. Chương 162

Mỗi một câu nói của nàng đều mang theo một quyền đánh tới trên miệng hắn đánh, từng quyền từng quyền không chút lưu tình.

Tu Hồng Miễn bị đánh đau không chịu nổi, bắt lại cổ tay của nàng, “Ai cũng nói nữ nhân chân yếu tay mềm, làm sao tay của nàng lại cứng như sắt thế chứ!”

Nàng hí hí mắt, “Tay sắt? Ta muốn để cho người biết cái gì là tay kim cương vô địch!”

.....

Ngày hôm sau, hai người bọn họ trao đổi công việc, nàng phụ trách săn bắt, hắn phụ trách làm đồ ăn.

Thật lâu sau, nàng chạy trở lại, mặt cười khúc khích nhìn Tu Hồng Miễn.

Tu Hồng Miến nhìn thấy nàng toàn thân xốc xếch không chịu nổi, đầu càng thêm loạn không tưởng tượng được, bần đầu, lá khô đầy ở phía trên. “Nàng không sao chứ?”

Hạ Phù Dung lắc đầu một cái, “Không có việc gì.”

Hắn nhìn Hạ Phù Dung hai tay trống trơn, “Vậy tại sao nàng thành ra như vậy?”

Hạ Phù Dung hướng hắn cười hắc hắc, “Ta đụng phải hai bầy vịt hoang kéo bè kéo lũ đánh nhau, một trận chiến thật là lớn nha!”

Tu Hồng Miến nhíu nhíu mày, “Bọn chúng kéo bè kéo lũ đánh nhau? Việc đó cùng nàng có quan hệ gì?”

“Bên trong có mấy con nhỏ quá, chỉ cần bị giẫm cũng mau chết rồi. Ta liền đi vào giúp nó, ai ngờ lúc đi vào liền bị vô số cái chân vịt đập đập, đến lúc ta thoát được ra ngoài liền thành ra như vậy.”

Tu Hồng Miến bất đắc dĩ cười, bây giờ tạo hình của Hạ Phù Dung thật là đột phá tưởng tượng của hắn, “Vậy những con vịt hoang nhỏ đó đâu? Được nàng cứu ra ngoài rồi chạy thoát rồi à.”

“Vậy chính xác là nàng không săn được một con nào?”

“Tu, người cần phải báo thù này cho ta....! ~ những con vịt hoang kia, con nào cũng nặng, bọn chúng đem đầu ta dẫm đến đầu óc choáng váng đấy.” Nàng chĩa vào cái đầu loạn của nàng, càng không ngừng dụi vào trong ngực Tu Hồng Miến.

“Báo thù?” Tu Hồng Miến nghe xong dở khóc dở cười, chẳng lẽ muốn một cái nhất quốc chi quân là hắn, đi theo một đám vịt so đo?

Trong nháy mắt nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, động tác này của nàng kéo theo một chút bần đầu trên đầu rơi xuống, “Có phải người không muốn không?”

Tu Hồng Miến cười xấu hổ cười, “Không phải là không nguyện đồng ý.”

“Vậy người giúp ta báo thù đi” Nàng đem đôi tay ôm lấy trán, càng không ngừng chùng phe phẩy cái đầu. Chiêu này là theo A Hu học, mỗi lần nó đều thích dùng chiêu này tới tranh thủ sự khen ngợi của nàng, lần nào cũng thành công.

Tu Hồng Miến nhìn lá khô rơi xuống xung quanh nàng, bất đắc dĩ gật đầu một cái, “Được, được, được, trẫm đi giúp nàng báo thù.”

Nhất thời nàng mừng rỡ một hồi, con vịt chết giẫm, dám đập ta! ? Nhìn lão công của ta thế nào thu thập các người!

Dẫn hắn đi tới nơi diễn ra tranh đấu, nơi đó đã sớm vườn không nhà trống, chỉ để lại đầy đất phân vịt.

Tu Hồng Miến cau mày, nhìn một chút trên đất, nhìn nàng một chút, “Thôi đi, con vịt đã đủ không phụ lòng nàng, phân vịt đầy đất cũng không có dính đến trên người nàng, trở về đi thôi.”

Nàng hướng hắn nhíu mày, “Ta mặc kệ! Phải báo thù! Ta muốn đem tất cả những con vịt đã đập lên ta mang về nướng lên”

Tu Hồng Miến lắc đầu một cái, “Đi, dẫn nàng đi báo thù!”

Tu Hồng Miến tìm theo dấu vết những con vịt để lại, đi về phía trước, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ làm một việc ngây thơ mà buồn cười như vậy, nếu truyền ra ngoài, không biết hắn, nhất quốc chi quân sẽ bị làm thành bao nhiêu trò cười? Quay đầu lại, thấy mặt nàng đang nghiêm túc.

Lúc Tu Hồng Miến nhìn nàng, nàng kỳ quái hỏi, “Làm sao vậy?”

Tu Hồng Miến cười cười, “Không có việc gì.”

“Cạc cạc. Cạc cạc cạc.”

Nàng hả hê vênh vang mà xách theo hai con con vịt đi ở phía trước, phía sau Tu Hồng Miến khiêng một vai vịt hoang.

Nàng cười ha ha , “Con vịt chết giẫm, còn dám chọc ta không? Cũng không nhìn xem một chút chồng ta là ai!”

Phía sau Tu Hồng Miễn lại cùng thái độ của nàng hoàn toàn khác biệt, sắc mặt của hắn rất khó coi. Hắn thật sự thấy mình mắc phải một sai lầm nghiêm trọng rồi, đang yên lại theo nàng đi báo thù, còn làm loại chuyện chỉ dành cho hạ nhân này, liếc nhìn đám vịt trên vai, hắn quyết định từ bỏ thịt vịt.

Bởi vì đường xá xa xôi, cho nên nàng bắt hắn phải bắt sống đám vịt, nếu không chờ về được đến kinh thành sẽ thối ra mất.

Hai người bọn họ tìm mấy cây mây, đem tất cả chân vịt cột lại, treo lên lưng ngựa.

Làm vô số con vịt kêu lên, bọn họ lại lên đường hồi cung.

163. Chương 163

Dọc theo đường đi có lũ vịt làm bạn, hiển nhiên náo nhiệt rất nhiều, mặc dù mặt Tu Hồng Miễn đen lại, chỉ là nàng biện pháp cứng mềm nào cũng đều gỡ ra, hắn miễn cưỡng cũng phải chấp nhận.

Rất nhanh đã đến Hoàng Thành rồi, bọn họ rút cuộc cũng thấy nhẹ nhõm.

“Nàng cứ như vậy mà yên tâm đem Hồ Nhi cùng nha hoàn để lại nơi đó?”

Nàng gật đầu một cái, “Yên tâm đi, Thiện Xá sẽ đối với họ rất tốt.”

“Làm sao nàng biết?”

“Nhân phẩm của hắn ta tin được.”

Sau lưng nàng lại im lặng.

“Tu?”

.

Hồi lâu, “Địa vị của hắn trong lòng nàng rất cao.”

Người nào? Nàng phản ứng một lát, mới nghĩ đến hắn chỉ Thiện Xá.

Không đợi nàng trả lời, hắn mở miệng nói, “Về sau không cho phép nàng và hắn lui tới.”

Nàng xấu xa cười một tiếng, “Tốt, nhưng là người phải đồng ý điều kiện của ta.”

“Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám cùng trẫm nói điều kiện.”

“Hiện tại ta liền muốn cùng người nói, như thế nào? Có đồng ý hay không?”

Tu Hồng Miễn suy nghĩ một chút, “Nói.”

“Trước tiên, không cho phép người ở trước mặt ta cùng nữ nhân khác ôm ấp, không cho phép tay trái một, tay phải một, ta không muốn cầu xin người độc chủng chiều một mình ta, nhưng người phải rõ ràng nghiêng về phía, không cho phép tin tưởng lời những nữ nhân khác nói bên tai người, phải tin tưởng ta, không thể gạt ta, không thể hướng về phía ta diễn trò, phải đem những điều chân thật nhất của người biểu hiện trước mặt ta, sau khi trở về mặc kệ ta làm cái gì đều phải đứng về phía ta, coi như người phải từ bỏ toàn thể giới cũng không từ bỏ ta, người cũng không thể bỏ lại ta.”

Tu Hồng Miễn nghe nữ nhân trước mặt nói không ngừng, đột nhiên thấy chuyện lũ vịt cũng không tệ như vậy, “Tốt.”

Nàng phi thường hài lòng tựa vào trong ngực của hắn, trong lòng len lén cười.

Mới vừa vào Hoàng Thành, chỉ thấy Cảnh Nhân đứng ở đó, nàng biết hắn đã sớm chờ ở đó. Tu Hồng Miễn đi vòng qua phủ trách của nàng trước.

“Cạc cạc cạc kết.”

Hắn một tay đem lư vịt ném tới cửa, phân phó Cảnh Nhân sau đó lại đưa nàng vào cung, rốt cuộc cũng thoát khỏi lư vịt, Tu Hồng Miễn nhất giọng ra lệnh.

Trước khi đi Hạ Phù Dung phân phó với Cảnh Nhân, một con cũng không được để chạy thoát.

Trở lại trong cung, còn chưa tới kịp thở, đã nghe thấy Thái hậu muốn triệu kiến hai người bọn họ.

“Đến lúc đó nàng đừng nói cái gì cả, mọi chuyện để cho trẫm ứng phó.”

Nàng gật đầu liên tục.

Đi tới Yên Ninh cung, Thái hậu rất nghiêm túc nhìn hai người.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

Bọn họ thỉnh an xong, Thái Hậu chỉ gật đầu một cái, cũng không nói một câu nào.

Nàng nhìn Tu Hồng Miễn một cái, ý bảo hắn mở miệng.

“Mẫu hậu, nhi thần.”

“Người không phải cần phải giải thích, ai gia muốn nghe Dung nhi nói một chút.”

Tim đột nhiên tăng thêm mấy nhịp, trước khi tới nàng đều nghĩ sẽ để cho Tu Hồng Miễn một người ứng phó, mà hoàn toàn không nghĩ chiều nào.

“Không biết mẫu hậu muốn biết cái gì?” Nàng cúi đầu hỏi.

“Người nói cái gì ai gia liền nghe cái đó.”

Thái hậu ném cho nàng một vấn đề có độ khó không hề nhỏ, nàng cũng không biết Thái hậu đối với chuyện này biết được bao nhiêu, nói cho quá nhiều sợ tiết lộ bí mật, nói cho ít đi sợ bị cho rằng là lừa gạt.

“Tất cả đều là lỗi của Dung nhi, mong mẫu hậu trách phạt.”

“Dung nhi có sai lầm gì?”

Nàng nói, “Dung nhi không nên tự tiện rời đi.”

“Người vì sao rời đi?”

“Chỉ vì Dung nhi quá mức tùy hứng.”

Nàng cúi đầu, nói cực kỳ thành khẩn.

Chuyện Tu Hồng Miễn bạt tai nàng, Thái hậu tuyệt đối không có khả năng không biết. Nhưng là nếu như bây giờ nàng đã nói ra, chắc chắn để cho Thái hậu cảm thấy nàng đang nói Tu Hồng Miễn không phải.

Thái hậu sắc mặt hơi nheo lại, “Hoàng cung này, người nghĩ đi thì đi, nghĩ trở về thì về sao?”

“Dung nhi biết sai rồi, mong mẫu hậu trách phạt.”

Thái hậu gật đầu một cái, “Người cũng không còn nhỏ, ban đầu vào cung, ai gia niệm tình người trẻ người non dạ, đối với người khắp nơi che chở, làm sao người có thể lần lượt phụ tâm ý của ai gia?”

Nàng hơi nức nở nghẹn ngào, “Dung nhi kiêu căng chẳng những làm liên lụy tới hoàng thượng, còn làm ảu hậu lo lắng, kính xin mẫu hậu nghiêm trị Dung nhi, làm gương cho hậu cung.”

“Mẫu hậu! Dung nhi rời cung nhi thần cũng có sai lầm, phải trừng phạt, người nên trừng phạt cả nhi thần.” Tu Hồng Miễn đúng lúc mở miệng nói.

Cái khổ nhục kế này quả nhiên hữu dụng, “Chuyện Dung nhi trốn đi, thật sự là đã phạm vào đại kỵ. Không bao lâu nữa Kiền Sở Vương sẽ đến Thánh Dụ, khoe khoang chuyện xấu ra, sẽ chỉ làm nước hẩn chế giễu. Người đã biết lỗi rồi, ai gia cũng không tính truy cứu nữa, liền chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không đi. Nếu như tái phạm, cũng sẽ không dễ dàng như vậy mà tha cho các người.”

Bọn họ cảm kích gật đầu một cái, “Nhi thần ghi nhớ mẫu hậu dạy bảo.”

164. Chương 164

Trường bối chính là như vậy, bắt luận người làm sai cái gì, chỉ cần người thành tâm nói xin lỗi, cho dù bọn họ có mắng mỗ thế nào thì sau đó vẫn sẽ tha thứ cho người.

Trở lại Dư Diệp cung, nàng lập tức viết một lá thư, bảo Thiện Xá mang bọn Bích Quỳnh hồi cung.

Nàng nghĩ thật lâu, chuyện giữa Thiện Xá cùng Tu Hồng Miễn cũng chỉ bởi vì lần phóng hỏa đó, trong thư nàng nói cho hắn đầu đuôi sự tình, hi vọng hắn có thể buông xuống trong lòng ngăn cách. Ở trên đường về cung, nàng đã cùng Tu Hồng Miễn hảo hảo nói chuyện, hắn nguyện ý buông tha việc thu nạp Y Tháp tộc, dù sao chuyện như vậy cũng không có gì là tốt đẹp.

Nàng không có đem lũ vịt nướng lên, cùng chung sống một đoạn thời gian, hiện tại nàng đối với chúng rất có tình cảm.

Nàng quyết định đem bọn chúng nuôi, giờ bọn chúng đang ở trong hậu viện.

Mỗi sáng sớm đúng sáu giờ rưỡi, lũ vịt sẽ cạc cạc réo lên không ngừng.

Nàng mơ mơ màng màng, đem cá nhỏ đến hậu viện, ném cho bọn vịt ăn. Những con cá này là do Cảnh Nhân phái người đưa tới, hắn nói bây giờ vịt này sẽ mau chết đói, muốn để cho nàng cẩn thận nuôi, những con vịt chết lập tức cho người xử lý, tránh cho việc ô nhiễm hoàng hành.

Trước kia động vật đều là bọn Bích Quỳnh giúp nàng nuôi, hiện tại nàng phát hiện nuôi một bầy vịt này thật sự rất mệt mỏi.

Vịt hoang không biết có phải bởi vì đổi địa phương nên không thích ứng, hay là do bản thân bọn chúng đã hoạt bát như vậy rồi nữa. Mặc kệ là có người tới hay chỉ là đi qua, phàm là có một chút gió thổi cỏ lay, lập tức cạc cạc cạc réo lên không ngừng, so với chó giữ cửa còn có tác dụng hơn.

Duy nhất không thể chịu đựng được là mỗi ngày bọn chúng đều muốn đánh một trận, người ta trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng đánh coi như xong, những con vịt nhỏ nhỏ, thể chất không được, cũng đều đi theo mò mẫm dấn vào, nàng chỉ sợ bọn chúng bị đánh đến chết, lại xảy ra ô nhiễm, đành phải chạy vào giúp chúng nó, cho nên tại hậu viện của nàng mỗi ngày đều diễn ra cảnh đàn áp đại chiến.

Trong Yến Ninh cung, mỗi ngày một lần “Gia đình hội nghị” chắc chắn sẽ không thay đổi, bất đồng duy nhất chính là nàng không cần đi tham gia. Bởi vì những chú vịt nhà nàng mỗi buổi sáng ăn no xong sẽ bắt đầu đánh nhau, nếu như nàng không có ở đây, sẽ không biết chết bao nhiêu.

Tiết phi thật sự nhịn không được rồi, thấy Lệ phi ném mình một cái ánh mắt, lập tức mở miệng nói, “Thái hậu ~~ ngài có thể phải hảo hảo quản lý Dư phi tử tử, nàng không biết từ chỗ nào lấy được một đám vịt hoang, ngày ngày cũng làm cho chúng thiếp không được an bình.”

Một bên Vinh phi lập tức phụ họa nói, “Đúng vậy a, đặc biệt là lúc bọn chúng đánh nhau, này âm thanh rất đại nha ~~ hơn nữa hoàng cung cơ hồ cũng có thể nghe được, đây không phải là làm cho Thánh Dụ chúng ta mất mặt sao, trong hoàng cung có thể nào lại dung hạ những thứ súc sinh này!”

“Hoàng Mao ~! ! ~! Hoàng Mao! ! Người mau ra đây! ! Nếu không người sẽ bị Đại Mao giết chết mất ! ! Lần trước bị nó đập hôn mê người quên rồi sao! ! Ai nha! Chân To! ! Không cho phép đá Nhị Hoa! ~! ! Đại Mập! Người chó đem Hắc Tam đè chết ! ! Nhị Tê, Đại Nha, các người nhỏ nhất mà lại dám đi mổ Cự Phi? ! ?”

“Cạc cạc cạc.”

Mơ hồ lại truyền tới tiếng gầm thét của những con vịt cùng tiếng Hạ Phù Dung quát gọi.

Lệ phi chợt nhíu mày, lần này nhân chứng vật chứng đều có, xem người làm thế nào!

Thái hậu lắng nghe những âm thanh từ xa truyền tới, nàng chưa từng nghe qua tiếng vịt kêu, còn có Dung nhi lấy những thứ tên kia kỳ cục, mỗi lần nghe được cũng làm cho nàng vui vẻ không thôi, hình như trong cung rốt cuộc có một tia sinh khí.

“Thái hậu” thấy Thái hậu không có phản ứng, Lệ phi nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Thái hậu nhíu nhíu mày, “Thánh Dự của chúng ta mệnh mông một cõi, có thể chứa đựng muôn loài, làm sao ngay cả những thứ súc sinh này mà không thể chứa được?”

Lệ phi cúi đầu, cho Tấn phi ánh mắt.

“Thái hậu, Kiền Sở Vương không lâu sẽ đến Thánh Dự, nếu để cho hắn nghe được, sẽ trở thành chuyện cười cho Kiền Sở.”

Lệ phi tán thưởng nhìn thoáng qua Tấn phi, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Thái hậu gật đầu một cái, “Chuyện này ai gia tự sẽ xử lý, các người lui ra đi, ai gia mệt mỏi.”

Cuối cùng cũng đem hai con vịt đuổi ra ngoài, hai nha đầu này, vóc dáng nhỏ nhất, nhưng dã tâm cũng là lớn nhất, mỗi lần đều chạy tới chộc Cự Phi!

Âm âm nhìn hai con vịt, hôm nay nàng cần phải cho bọn chúng điểm một chút màu sắc. Hung hăng vỗ vào con vịt, “Ta đánh chết người, đánh chết người.”

“Cạc cạc !” Hai con vịt ngu ngốc liều mạng kêu.

“Hừ! Ai cho người cứng đầu cứng cổ? Dám mổ cả chủ nhân người, để cho người đói chết!”

165. Chương 165

“Dừng tay!”

Nàng đang tính sẽ giáo dục hai con vịt ngốc này, liền nghe thấy âm thanh của Tu Hồng Miễn truyền tới.

“Cạc cạc cạc ~” hai con vịt ngốc hưng phấn kêu lên.

Mỗi lần chúng nó nhìn thấy Tu Hồng Miễn đều vô cùng kích động, nàng thật sự hoài nghi hai con vịt ngốc này là mái.

Nàng trừng mắt liếc hắn một cái, “Ta không chỉ có muốn đánh nó, còn phải dạy dỗ lại nó!”

Tu Hồng Miễn bắt cánh tay nàng đang định giơ lên, “Trẫm không cho phép!”

“Người nói không cho phép là không chính xác?”

Tu Hồng Miễn một tay khoác lên eo của nàng, uy hiếp càng ngày càng đến gần.

Nàng lập tức đổi lại chân chó mà cười, “Ngài nói không chính xác thì đúng là không chính xác!” Giọng điệu kiên định có lực, câu hỏi ngược lại lúc đầu đã đổi thành câu khẳng định.

Tu Hồng Miễn hài lòng cười cười, “Kiền Sở Vương sắp tới, lũ vịt này của người định xử lý như thế nào? Bọn chúng mỗi ngày đều huyên náo khiến trong cung gà chó không yên, Thái hậu đã nhắc nhở trẫm phải xử lý chuyện này.”

Nàng đổi lại một bộ dáng đáng thương, “Bọn chúng có thể đi đâu được chứ, nếu không người cho ta thêm một chút thời gian, ta nhất định bắt bọn ngoan ngoãn.”

Tu Hồng Miễn nhìn nàng, đầu loạn như tổ chim, trong mắt tràn đầy hoài nghi.

“Nhất định là như vậy, nếu như bọn chúng vẫn như vậy, thì tùy người xử trí!”

Nàng nói thực nghiêm túc, Tu Hồng Miễn chỉ nhẹ gật đầu.

“Đi, ta dẫn người đi xem niềm vui mà lần trước ta nói.” Tu Hồng Miễn cười nói.

Nàng nhớ tới trước kia Tu Hồng Miễn nói muốn dẫn nàng đi, cho nàng một cái kinh hi, nhưng mà bởi vì chuyện Lệ phi, nên thành ra không đi được.

Lệ phi. Nữ nhân này nàng vẫn không rảnh để chú ý, nhưng hình như nàng ta càng ngày càng được voi đòi tiên.

Nàng buông xuống hai con vịt ngốc, chuẩn bị kéo tay Tu Hồng Miễn.

Hắn lập tức đưa tay ra, bắt lấy cánh tay khác của nàng, “Cái tay kia của người mới vừa chạm qua con vịt.” Nói xong, liền dắt tay nàng đi ra ngoài.

Thích sạch sẽ! Hắn nhất định rất thích sạch sẽ!

Thì ra là hắn muốn mang nàng đi tới thư phòng của hắn, chẳng lẽ là cho nàng xem sổ sách?

“Hai con vịt đi theo?”

Nghe Tu Hồng Miễn nói như thế, nàng lập tức quay đầu nhìn chòng chọc nửa ngày, “Không thấy a. . . .”

“Ồn ào ~” , vách tường bên trái thư phòng mở ra, bên trong là một hàng bậc thang dài thẳng tắp nối thẳng xuống phía dưới.

Thấy Tu Hồng Miễn mặt cười xấu xa, nàng cảm thấy thật sự không chịu nổi. Mới vừa rồi hắn cố ý dời đi sự chú ý của nàng, không muốn để cho nàng biết rõ cơ quan ở đâu!

Nàng bực mình, quay đầu không thèm để ý tới hắn, quý hẹp hòi, để cho nàng biết cơ quan ở đâu sẽ chết sao!

Hắn cười ha ha, “Về sau thư phòng này tùy nàng ra vào, nàng có thể từ từ nghiên cứu, nếu thật sự không tìm được, trầm sẽ nói cho nàng biết, như thế nào, có được không?”

Nàng nhú mày, “vậy cũng còn tạm được.”

Hắn dắt tay nàng từ từ đi xuống dưới, mới vừa đi hết, đã nghe phía sau có một tiếng phịch, cửa đóng!

Trong lòng nàng lập tức căng thẳng, đôi tay bấu lên cánh tay Tu Hồng Miễn.

Trong nháy mắt, đèn hai bên vách tường đều bừng sáng.

Nàng có chút không dám tin nhìn Tu Hồng Miễn, “Thật thần kỳ ~”

Tu Hồng Miễn cười cười, không nói gì.

Nàng có cảm giác mình bây giờ giống người nhà quê lần đầu tiên vào thành, nhìn khắp nơi, cái gì cũng vô cùng mới lạ.

Đi tới trước một cái cửa, Tu Hồng Miễn lấy tay hướng phải bên đấy, cánh cửa phía bên phải liền mở ra, bên trong hình như là một gian phòng ngủ thật rộng rãi, đèn dầu sáng rực.

Chẳng lẽ nơi này có bảo tàng? ! !

Đôi mắt của nàng trong nháy mắt trở nên sáng chói, giống như một con sói đói, quét mắt nhìn tất cả những chỗ trong phòng có thể trữ bảo tàng. Nhìn hết một lượt, rốt cục nàng đem mục tiêu khóa ở những bức họa treo trên tường, rất nhiều bộ phim trên ti vi đều nói những người có tiền đều đem kết bảo hiểm hoặc bảo bối giấu ở những hốc tối trong vách tường, sau đó ở bên ngoài dùng thư họa che đậy kín. Ừ, bên trong khẳng định là có rất nhiều thứ.

“Trầm cũng biết nàng thích thư họa.” Tu Hồng Miễn thấy con mắt nàng lóe sáng nhìn tới những bức vẽ trên tường, mỉm cười nói.

Thư họa? Chẳng lẽ thật chỉ là thư họa mà thôi?

“Rắc rắc ~” Nàng nghe thấy tiếng tim mình vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Nếu như là Hạ Hách Na Phù Dung trước kia, chắc chắn sẽ phải vui vẻ đến muốn chết ấy chứ? Hết cách rồi, nàng chỉ có thể tiếp tục cười, “Ta rất thích.”

“Này, cho người.” Tu Hồng Miễn từ trên tường lấy một bộ.

“Đây là.”

” Hoạ sĩ nổi tiếng nhất trong lịch sử, Diệp Hồng Mẫn kinh thế kỳ tác Hoán Khê quần áo .” Tu Hồng Miễn hưng phấn dị thường nói với nàng.

Nàng nhìn một lúc, bức vẽ lấy núi cao làm bối cảnh, trước mặt có một dòng suối nhỏ, một vị phụ nhân đang phơi quần áo.

.

Có gì đâu chứ? Nàng tự lẩm bẩm.

Đây chính là kinh thể kỳ tác? !

Nói thật, bút pháp của người này cũng thật tốt, ngay cả nàng là một người ngoài nghề không thích tranh sơn thủy cũng cảm thấy đẹp mắt. Chỉ là cũng không phải vì thế mà trở thành danh hiệu lớn như vậy chứ?

Kinh thể? Lại còn kỳ tác?

Vì thể hiện mình đối với thư họa nhiệt tình yêu thương, nàng phải vô cùng tận lực mà đem một người say mê vẽ diễn thành vô cùng tinh tế.

Chỉ thấy ánh mắt nàng đột nhiên tròn to, lóe ra tinh quang, bộ mặt kinh ngạc không thể tin, “Này, đây có thật là thực tích của Diệp Hồng Mẫn Hoán Khê quần áo ?”

“Ai cũng không ngờ, nhân sĩ các quốc gia thi nhau tranh nhau cướp, thực tích lại đang ở trong tay trẫm.” Tu Hồng Miễn nói xong khác thường kiêu ngạo.

Nàng tiếp tục cố gắng, cố gắng, cố gắng hơn nữa nhìn bức họa này, có thể để cho Tu Hồng Miễn có phản ứng như vậy, chắc chắn sẽ đơn giản như vậy.

166. Chương 166

Trở lại Dư Diệp cung, nàng lại đem bức vẽ lấy ra, nhìn lại thật kỹ xem rốt cuộc bức tranh này có huyền cơ gì.

Cánh cửa hậu viện không ngừng vang lên, bọn vịt cạc cạc réo lên không ngừng, nàng biết hai con vịt ngốc vừa rồi đang đập cửa.

Chạy tới mở cửa ra, một đám vịt chen chúc ở bên trong, thật sự không thể cản nổi nàng dứt khoát đem cửa mở ra luôn cho chúng nó đi vào. Lũ vịt giống như ăn phải thuốc kích thích, chạy khắp nơi trong phòng làm loạn.

Đại Nha quả nhiên danh bất hư truyền, một chân liền đem mộc điêu (cũng không biết là gì nữa!!) của nàng đập nát.

Trời ơi, đó chính là mộc điêu mà nàng đã bỏ ra hơn nửa tháng để làm! 555. Nàng vội vàng chạy tới, cầm mộc điêu lên, đau xót cho tâm huyết của nàng.

Đại Mập và Cự Phi thân hình vốn dĩ đã lớn, lại thích chạy nhảy, kết quả hai tên đâm vào nhau, ngã xuống đè lên chiếc đèn Khổng Minh nàng còn đang làm dở.

Nàng dứt khoát ném mộc điêu trong tay, xông tới đẩy chúng nó ra, nhưng chiếc đèn Khổng Minh đã bị bẹp thành một nắm giấy rồi.

Cự Phi hình như rất bất mãn vì nàng đẩy nó, chạy đến bên nàng “Cạc cạc cạc” không ngừng, như là đang mắng nàng.

Đại Mập đứng bên thấy thế cạc cạc vui mừng, hai con vịt ngốc lại sẵn sóc nàng, xông lên đè Cự Phi xuống.

Mắt thấy chúng lại muốn đánh nhau, nàng găm lên giận dữ, thuận tay cầm mấy thứ bên người ném vào bọn chúng.

“Két! ! !” Một tiếng kêu inh tai nhức óc vang lên.

Nàng vận sức lực toàn thân điên cuồng hét lên một tiếng, “Đủ rồi! !”

Lũ vịt bị sợ đến sững sờ, nhưng ngay sau đó lại “Cạc cạc” kêu lên.

“Ngừng!” Nàng tức giận rống lên với bọn chúng: ” Kiền Sở Vương sắp đến đây, nếu như mỗi ngày các người cứ gào lên như vậy, ta lập tức liền đem toàn bộ các người hãm canh cách thủy! !”

Lũ vịt đuổi cổ một cái, trong nháy mắt tất cả đều im lặng.

Nàng ngậy ra nhìn lũ vịt trước mặt cũng đang ngậy ngốc nhìn nàng, làm sao mà bọn chúng nghe hiểu được lời nói của nàng?

Hai con vịt ngốc đang đứng cạnh nghiêng đầu qua nhìn nàng, “Két?”

“Két cái đầu người~ người...người, người... có phải bọn người nghe hiểu được lời nói của ta?” Nàng bị sợ đến không nhẹ, mồm miệng cũng có chút rối rắm.

“Két?” Hai vịt ngốc nghiêng đầu, nhìn nàng một cái, bay lên cho Cự Phi bên cạnh một cước.

Cự Phi bị hai con vịt ngốc đá, nghĩ ngợi một chút, nhìn nàng một cái, nhưng lại không động.

Hình như bọn chúng bị nàng dọa cho sợ, thì ra bọn chúng cũng biết sợ, nàng sợ nhất là bọn chúng không biết sợ là gì.

Tảng đá trong lòng nàng rốt cục được đặt sang một bên, lần này nàng nhất định quản được bọn chúng.

Thiện Xá vừa dẫn Bích Quỳnh tới, liền bị Đại Nha đập ột cước, “A!”

Nàng thấy là Thiện Xá, cười ha hả, “Người ném thử sự lợi hại của Đại Nha nhà ta đi, đến ta còn bị nó dẫm lên đầu !”

Thiện Xá dở khóc dở cười nhìn một đám vịt trong phòng, “Người cũng quá càn quấy, làm sao lại đem vịt nuôi ở đây? Nếu để cho hoàng thượng cùng Thái hậu biết, cái mạng nhỏ của người sẽ không giữ được!”

Nàng cười hắc hắc, “Bọn họ đã sớm biết ~”

Mấy người bọn họ vừa nghe cũng trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm tất cả trước mắt, hoàng thượng cùng Thái hậu lại đồng ý nuôi những thứ này trong cung? !

“Cạc cạc cạc.” Lũ vịt thấy những người xa lạ, càng không ngừng kêu, hai con vịt ngốc nhân cơ hội mổ Cự Phi vài phát, Cự Phi liền đề xuống, một mình nó đề thôi đã làm cho hai con vịt ngốc không thở nổi.

“Ngừng! !” Nàng gầm lên giận dữ, trong nháy mắt lũ vịt liền ngưng động tác.

“Trở về! Trở về ,trở về!” Nàng vẫy vẫy tay, đuổi chúng nó về hậu viện.

Thiện Xá một hồi tò mò, “Chẳng lẽ Dung nhi trong lúc rảnh rỗi, đã vẽ bức tranh này?”

Nàng thấy hần nhìn chằm chằm bức vẽ trong nàng, trong nháy mắt nàng mới phản ứng được đây chính là bức kinh thế kỷ tác mà người người tranh nhau cướp đoạt, lại bị nàng dùng để đuổi vịt.

“Không có, Tu tặng cho ta.” Nàng cười.

Đã rất lâu không nhìn thấy bọn Bích Quỳnh, nàng hướng bọn họ làm mặt quỷ.

Thiện Xá cũng tiếp tục hỏi, “A Hu của người không muốn đi theo ta, ta thật sự không có biện pháp với nó.”

Bộ mặt nàng cứng đờ, “Tại sao?”

Thiện Xá lắc đầu một cái, “Lẽ ra nó rất hiểu ý người mới đúng, nhưng lần này không biết chuyện gì xảy ra, dù ta có nói với nó thế nào nó cũng không theo ta đi, có phải người đã nói cái gì với nó hay không?”

Nàng cẩn thận hồi tưởng những lời ngày đó ở trong phòng nói với nói, “A Hu ~ hiện tại ta có chuyện vô cùng quan trọng phải đi làm, người phải ngoan ngoãn đợi ở chỗ này a ~ chờ ta trở lại!”

Nhất thời nàng hiểu ra, xoay người chạy về phía chuồng ngựa của Hoàng Cung.

Nó đang đợi nàng, nó sẽ ở đó đợi nàng về.

Nàng dắt bạch mã của Tu Hồng Miễn ra, cười lên, chạy thẳng tới cửa cung, nàng đưa lệnh bài của Trì tướng quân ra nói hần có việc gấp, phụng theo ý chỉ của hoàng thượng muốn nàng đi làm.

Nàng nói toàn những thứ chả liên quan đến nhau, Tướng quân có việc gấp, lại bắt nường nường đi làm, rồi lại là ý chỉ của hoàng thượng. Chỉ là gấp nường là nường nường, cưỡi ngựa của hoàng thượng, lại có lệnh bài của tướng quân, ai cũng không dám ngăn trở.

Nàng chân trước mới vừa bước đi, chân sau đã có người hồi báo cho Tu Hồng Miễn.

167. Chương 167

Nàng một đường không ngừng nghỉ chạy thẳng tới phòng nhỏ.

Liên tiếp vài ngày chỉ có ăn một chút lương khô và uống thêm nước để bổ sung thể lực mà lại đi đường xa là không thể đủ, tay nàng cầm cương không ngừng run rẩy, thân thể thì cứng đờ. Ngay cả con ngựa cũng mệt mỏi đến nỗi không chịu được, nó là một con ngựa tốt, có lẽ bởi vì lần trước nàng cùng Tu Hồng Miễn cưỡi nó, nên nó cũng nhận ra nàng, lúc nàng đến chuồng ngựa, vẫn đang phân vân không biết nên chọn ngựa của Thiện Xá hay là Tu Hồng Miễn, nó liền nhích tới gần một bước về phía nàng, nàng lập tức chọn nó.

Cuối cùng nàng cũng nhìn thấy bóng dáng của căn phòng nhỏ, từ xa nhìn lại, chỉ là một điểm nhỏ.

Đợi đến lúc nàng đến gần, mới phát hiện trên nóc nhà còn có một bóng dáng nho nhỏ.

Thân thể nó dựng đứng lên, học tư thế ngồi của loài người ngồi ở trên nóc nhà, đôi chân trước ôm lấy hai lỗ tai. Mắt thẳng tắp nhìn về đằng trước, đó chính là phương hướng lúc nàng đi.

“A Hu ~!” Nàng gọi to, nhưng âm thanh thiếu hụt hơi sức mà có vẻ vô cùng bé.

A Hu giống như nghe thấy cái gì, rụt đôi chân trước lại, đem lỗ tai dựng đứng lên.

“A Hu~! !”

A Hu đã xác định được đó chính là âm thanh của nàng, đầu nghiêng nghiêng, không chớp mắt nhìn chăm chăm về phía bên kia.

Nàng đi tới căn nhà, “A Hu ~” nàng đã không còn hơi sức để kêu, một tiếng này ngay cả nàng nghe cũng cảm thấy không rõ.

A Hu trong nháy mắt cúi đầu, nhìn sang phía bên kia một chút, lại nhìn xuống phía dưới một chút, không tin vào mắt của mình, rõ ràng nó không thấy nàng đi đến.

“A Hu ngốc ~ ta đi từ phía bên kia không có nghĩa là ta sẽ trở về từ phía đó ~” nàng cong môi lên, tràn đầy uất ức, “Ta đã không còn hơi sức, ngươi còn để cho ta gọi nửa ngày ~”

A Hu rút cuộc cũng xác định được, phốc một cái từ trên nóc nhà nhảy xuống, thẳng tắp lao về phía nàng.

A Hu rất nhẹ, nhưng vì thể lực nàng thiếu hụt nghiêm trọng nên dù nó có nhẹ như vậy nàng cũng ôm không nổi.

Nàng ôm nó ngã lúi lại phía sau.

Ừm. Nàng bị ngã ngựa trên nền đất, cộc vào đầu đau đến bất tỉnh, nhưng ngay cả hơi sức để kêu một tiếng nàng cũng không còn.

A Hu hình như cũng đã sớm đói chịu không được, ánh mắt u ám nhìn chăm chăm Bạch Mã.

Nàng kéo nhẹ lỗ tai A Hu, xoay đầu nó lại.

Nàng chỉ chỉ Bạch Mã, lại lắc đầu.

“Ô ô ~” A Hu cảm thấy rất nhụt chí, làm nũng nằm ở trong lòng nàng không thêm đứng lên.

Nàng nhất định phải bổ sung thể lực, nàng sợ nếu cứ tiếp diễn như vậy nàng sẽ đói mà chết mất.

Nhưng nàng bây giờ, có thể sẵn được thứ gì chứ? Nước miếng A Hu có độc, những con vật mà nó sẵn, ăn vào nhất định có thể độc chết nàng.

Nàng suy nghĩ mau hỏng mất, thực là bất đắc dĩ, ăn cỏ thôi.

Chợt từ xa truyền đến một hồi tiếng vó ngựa, Tu Hồng Miễn đến rồi!

Trong tay hần, trong tay hần ~! !

Nàng đẩy A Hu ra, nàng muốn ăn gà nướng

~~A Hu thấy nàng đẩy nó ra, nhảy lên nhào vào trong lòng nàng.

Thuận tay nàng lại đẩy nó, nàng thực sự không có khí lực lớn như vậy để ôm nó, chờ nàng ăn xong lại nói.

”Ô ô

” nó lại nhảy trở lại.

“Lão đại ~ người trước đi xuống a, ta ăn xong sẽ ôm người ~” nàng không còn hơi sức theo chân nó nói nhiều như vậy, lại lần nữa đẩy nó ra.

“Ô ô! ! ~” lần nó lại nhảy trở lại.

Nàng vô lực ngã trên mặt đất, dùng âm thanh nửa chết nửa sống nói: ” ta ~ muốn ~ ăn ~ thịt

”

Phốc xích, Tu Hồng Miễn đem một con gà nướng ném cho nàng.

Nàng ủy khuất nhìn hần, dù nói thế nào nàng hiện tại cũng coi như người bị thương, không đút cho nàng ăn cũng coi như xong, ít ra hần cũng nên tới đây đỡ nàng một tay!

Nàng tức giận! Nàng thực sự rất tức giận!

Tốt! Nếu đã như vậy, nàng liền đem tất cả gà nướng ăn hết!

Tu Hồng Miễn vẫn như cũ ngồi trên lưng ngựa, mặt đen thui, ném cho nàng một bình nước.

Nàng không rảnh cùng hần so đo, trước phải lấp đầy bụng đã.

Sau khi ăn xong, nàng rút cuộc cảm thấy thân thể mình cũng có chút hơi sức.

Nàng nghi ngờ nhìn về phía Tu Hồng Miễn, không biết tâm trạng vị hoàng đế đại nhân này như thế nào, vốn dĩ người nên tức giận là nàng có được hay không!

“Dư phi, Nàng chưa thỉnh ý kiến của trẫm xem trẫm có đồng ý hay không đã tự tiện rời cung, coi thường pháp luật và kỷ luật, phạt nàng một tháng không có tự do, phải đi theo trẫm, nghe rõ chưa?”

Nàng nghiêng đầu trừng mắt liếc hần một cái, hần cũng quá ác độc đi, biết rõ tự do đối với nàng rất quan trọng, coi như là trong cung, nàng cũng đã cố nỗ lực yêu cầu tự do hơn so với người khác.

Thấy nàng không nói gì, “Nếu như nàng không phục, ta sẽ tăng thêm một tháng.”

“Dư phi lĩnh chỉ.” Nàng cúi đầu buồn buồn nói.

Lúc trước vốn dĩ A Hu luôn nhìn chăm chăm Tu Hồng Miễn, nhưng thấy thái độ của nàng đối với hần, hình như đã hiểu rõ rằng thân phận của hần tương đối cao, liền núp ở trong lòng nàng bất động.

Tu Hồng Miễn xuống ngựa, dắt ngựa đi bên cạnh con Bạch Mã của hần, xoay mình trèo lên, “Đi lên.”

Nàng bĩu môi, đi tới bên cạnh một con ngựa khác, chuẩn bị trèo lên.

“Lên đây!”

Nàng có chút bất mãn, “Rõ ràng có hai con ngựa!”

“Trẫm nói con ngựa kia không thể cưỡi!”

Bộ mặt nàng tức giận nhìn chằm chằm vào hắn, người này cũng quá đáng ghét đi! ! Hoàng đế thì ngon sao! ? Hoàng đế là muốn làm gì thì làm ah! ?

Tu Hồng Miễn không đến nàng đang tức giận, cỡi Bạch Mã đi tới bên cạnh nàng, trực tiếp đem nàng kéo lên.

Nàng chút nhụt chí, hạ đầu thật thấp. Quả thật, ở chỗ này Hoàng đế là không thể chống cự, hắn muốn làm gì thì làm! ~

168. Chương 168

“Tu ~ ta có thể thương lượng với ngươi một chuyện không?” Nàng dùng âm thanh dịu dàng nhất nói.

“Không được.”

.

Khóe miệng nàng run lên, “Xem như ngươi lợi hại!”

Có chút ảo não, mỗi lần hắn bày ra dáng vẻ của một Hoàng đế liền làm cho nàng không nghĩ nổi gì nữa. Nàng tự thanh minh trong lòng, nàng không phải là một người tham sống sợ chết, nàng chỉ là Cảm thấy nên tôn trọng hoàng quyền. Ủ, chính là tôn trọng hoàng quyền! Nói thế nào người ta cũng là Hoàng đế, nàng lại đang ở trên địa bàn của người ta, nên tuân thủ quy định. Nghĩ như vậy, trong lòng thư thái rất nhiều, xem ra nàng quả nhiên là một người biết lấy đại cục làm trọng.

“Sau khi trở về phải nói là trầm dẫn nàng ra ngoài chơi , hiểu không.”

Tu Hồng Miễn lạnh giọng nói, lời nói của hắn làm cho nàng cảm thấy vô cùng hổ thẹn, hắn là đang bảo vệ nàng.

Nàng hì hì cười một tiếng, “Ngươi có phải sợ ta bị mẫu hậu trách phạt hay không? Ngươi yêu ta sao? Hắc hắc.”

“Trầm sợ nàng lại chọc ấu hạo đau lòng lần nữa, thân thể của người vốn đã không tốt.”

“Chỉ có nguyên nhân này thôi sao? Không thể nào? Khẳng định ngươi vẫn có lo lắng cho ta có đúng hay không? Nếu không ngươi làm sao phải ngăn dậm xa xôi chạy đến đây tìm ta? Hì hì ~” Nàng vẫn mặt dày cổ nói, rõ ràng chính là quan tâm tới nàng, còn không chịu thừa nhận!

Tu Hồng Miễn trực tiếp bỏ qua lời nói của nàng, “Kiền Sở Vương sắp đến, trầm thấy nàng nên tự ưuuan mình và lui vệt cho tốt!”

Nàng híp híp mắt, trừng mắt nhìn Tu Hồng Miễn, nói một câu quan tâm tới nàng sẽ chết sao! Cho dù là lừa gạt nàng thì cũng được mà!

~A Hu ở trong ngực thấy nàng bất mãn, dùng ánh mắt vô tội nhất nhìn nàng kêu “Ồ ô”.

Nàng nhếch môi cười cười với nó, ừ, hắn không quan tâm nàng, thì còn có A Hu nhà chúng ta quan tâm mà

~~Dọc theo đường đi, nàng vẫn lo lắng thế nào để đem A Hu giấu đi, nàng cùng Tu Hồng Miễn đều không có thời gian chuẩn bị liền chạy đến đây, nên không có mang thứ gì có thể chứa đủ nó, nếu về đến Hoàng Thành, nhất định sẽ làm ọi người khiếp sợ.

Đi mệt, bọn họ liền nghỉ lại, sẵn vệt hoang để ăn. Nàng lần đầu tiên được chứng kiến A Hu sẵn đuổi, động tác của nó nhanh tới mức làm người khác phải giật mình, khiến nàng một thân mồ hôi lạnh liên tiếp. Quả thật những trường hợp máu tanh kinh khủng này, không thích hợp với một người đơn thuần thiện lương như nàng, nàng vội vàng nghiêng đầu tránh đi.

Tu Hồng Miễn nướng xong gà rừng, đem cả con đưa cho nàng, làm nàng cảm động đến rớt tim rớt mù, không biết mình có sức quyến rũ lớn như vậy, có thể khiến Tu Hồng Miễn mê mẩn thành ra như vậy, “Tu ~ người đối với ta thật tốt quá ~ chính mình không ăn lại đem tất cả đưa cho ta. . . , ta dứt cho người một chút.” Nói xong, nàng muốn đem gà nướng đưa qua.

Tu Hồng Miễn lập tức ghét bỏ né người, “Lần trước nàng làm gà nướng, ký ức để lại hãy còn mới mẻ, trẫm đã nói, từ giờ sẽ không động vào thịt gà nữa”

Tay của nàng cứng trên không trung, bộ mặt có chút vặn vẹo.

Tu Hồng Miễn nhìn nàng nhận ra có cái gì không đúng, “Trẫm đi xem xem xung quanh có cái gì khác để ăn hay không.” Vừa dứt lời, người đã không thấy tăm hơi.

“Tu Hồng Miễn! ! Người nhớ kỹ cho ta! ~! ~!”

A Hu đang sẵn đuổi gần đó dựng đứng lỗ tai lên, lắng nghe âm thanh, hình như nàng đang rất không vui thì phải. Ừ, vậy thì chờ lát nữa rồi mới trở về.

“Rốt cuộc người muốn ta giấu người ở chỗ nào đây ~” nàng ngồi trên yên ngựa, kéo kéo lỗ tai A Hu .

Phía sau Tu Hồng Miễn một tay nắm dây cương ngựa, “Nàng có thể để cho nó bám trên người nàng, làm bộ như để trang trí.”

Nàng nghĩ nghĩ, “Có thể được sao?”

“Chỉ cần nó bất động, không mở mắt, sẽ không có vấn đề gì.”

Bọn họ thử rất nhiều biện pháp để A Hu bám trên người nàng, làm thế nào cũng cảm thấy rất kỳ cục, chủ yếu là vì cặp móng nhọn kia của nó, nếu như nó thu hồi móng nhọn, nó lại không thể bám được, sẽ rớt xuống.

Trước mặt không được, treo trên lưng cũng không được, cuối cùng nó treo lên trên đầu nàng.

Tu Hồng Miễn nhìn một chút một rốt cuộc cũng gật đầu, mặc dù ở trên đầu có chút quái dị, nhưng ít ra cũng không có ai nhìn ra nó là vật sống.

Cái đuôi của A Hu trực tiếp quấn vào trước cổ nàng, lông của nó mềm mại bóng mượt, chọt trong đầu nàng nảy sinh ra một ý niệm tà ác, áo choàng lông cáo.

A Hu đang giả chết thân thể đột nhiên run lên, trợn tròn cặp mắt nhìn chung quanh một chút, đột nhiên nghĩ ra chủ nhân nói qua không thể mở mắt, lập tức lại nằm ở trên đầu nàng giả chết.

Đầu A Hu rúc xuống, miệng giấu ở phía dưới, nhắm hai mắt không nhúc nhích, cho nên căn bản không xem ra nó là động vật gì, chỉ biết là trắng tinh một màu, là một vật trang trí có loại lông thượng hạng.

Đây cũng là vì tìm một cái cớ cho nàng xuất cung, là vì mua cho nàng cái vật trang trí này.

Sáng sớm, bọn họ đã đến Hoàng Thành, hiện tại thời tiết không tốt lắm, nhìn bộ dạng như trời muốn mưa.

Quả nhiên, bọn họ vừa hồi cung một lát, mưa từng giọt từng giọt trút xuống.

Hậu viện, không biết lũ vịt ra sao rồi, nàng vội vàng mở cửa đi xem.

“Nương nương, nô tỳ đã để cho người tại hậu viện xây một rạp, chính là sợ lần này mưa thái dương, tốt cho chúng nó tìm một chỗ để trú mưa.”

Nàng cảm kích nhìn Bích Quỳnh, “Người suy nghĩ thật chu đáo ~ ta thật sự không ngờ đấy.”

Đang cười, nàng đột nhiên thấy phía sau chuồng có một bức họa đang cuộn lại, tiến lại gần.....

Trong phòng của nàng căn bản không có một bức họa nào như vậy, cho nên nó chỉ có thể là. . . . bức vẽ bảo bối mà Tu Hồng Miễn tặng cho nàng! !

Nàng đem nó cầm lên, phía trên có một khối ấn ký vàng vàng “Đây là.”

“A, lũ vịt rất ồn ào, lại không nghe lời, em không có cái gì để đuổi chúng, nên mới dùng cái này để xua, nhưng lại bị con vịt nhỏ nhất giẫm lên kéo theo cả phân của nó, một lát em sẽ đi lau sạch. Người xem, trừ việc xuất hiện một chấm nhỏ, cái gì cũng không nhìn ra!” Bích Quỳnh thoải mái nói xong, lòng của nàng cũng mau chìm xuống đáy biển.

Nàng miễn cưỡng cười cười, “Đây là danh họa, lần sau đừng có dùng để đuổi vịt.”

Bích Quỳnh gật đầu một cái, nàng đem bức vẽ lấy được vào bên trong phòng, nhẹ nhàng mở ra, ngàn vạn lần đừng có thắm qua, nếu khối vết bẩn kia ở phía trước cũng có, vậy nàng sẽ chết rất thắm ~~~ nàng có thể tưởng tượng ra Tu Hồng Miễn mặt thối hoắc rồi.

Cuối cùng nàng cũng được thở phào một cái, thật may là, không có thắm ướt.

Vừa muốn chuẩn bị cuộn lại, tay nàng đột nhiên hơi chậm lại.

Phía trên này.

Núi cao làm bối cảnh, dòng suối nhỏ, phía trước có một phụ nhân, đang thu y phục

169. Chương 169

Núi cao làm bối cảnh, dòng suối nhỏ, phía trước có một phụ nhân đang thu y phục!

Chuyện gì xảy ra? ! Không phải phơi quần áo sao?

Nhìn ngoài cửa sổ một chút, nàng nhất thời sáng tỏ.

Khi mặt trời lên, phụ nhân phơi quần áo. Nhưng khi trời mưa xuống, phụ nhân liền thu y phục lại!

Nàng không thể tin nhìn lên bức vẽ trước mặt, quả nhiên.

Bảo bối a! Bảo bối! !

Cái người họa sĩ đó tên gì? Diệp, Diệp Hồng Mẫn? Hắc, hắc là làm sao làm được như thế? !

Nàng hưng phấn cầm bức họa này, cẩn thận nghiên cứu.

Hồi lâu, không có kết quả.

Bởi vì Tu Hồng Miễn muốn nàng phải đi theo hắn, cho nên bây giờ nàng phải lập tức đi qua.

Nàng như một cái xác đứng bất động, ngơ ngác nhìn Tu Hồng Miễn đang phê tấu chương, trên tấu chương có gì đáng cười sao? Tại sao nàng lại thấy hắn vui vẻ như vậy.

Nàng ở trong lòng thở lần thứ tám mươi bốn, nàng đã ngồi nhiều canh giờ như vậy, cái gì gọi là như đứng trên đồng lửa nàng coi như là đã hoàn toàn cảm nhận được.

“Tu?”

Hắn gật đầu một cái, ý bảo nàng nói.

“Ta không ở đây tại thời điểm người phê tấu chương được không?”

Hắn lắc đầu một cái.

Nàng không nói nhìn hắn, không phải nói một tâm trí không thể dùng cho hai việc sao? Tại sao nhìn hắn còn đang phê tấu chương còn có thể trả lời vấn đề của nàng?

Đang lúc nàng sốt ruột ngồi chờ, Cảnh Nhân xuất hiện ở bên ngoài.

Tu Hồng Miễn ý bảo hắn đi vào, thì ra là Thái hậu muốn triệu kiến nàng.

Nàng cùng Tu Hồng Miễn liếc nhau một cái.

“Nàng trước đi, trăm phê xong tấu chương sẽ tới.”

Nàng gật đầu một cái, cùng Cảnh Nhân cùng đi ra ngoài.

Mới vừa vào đến Yên Ninh cung, đã thấy tất cả các phi tần lớn nhỏ của Tu Hồng Miễn cơ hồ đều đến đông đủ, bên trong thật sự rất náo nhiệt.

“Dung nhi tham kiến mẫu hậu.”

Thái hậu gật đầu một cái, “Ngồi đi.”

Nàng thấy chung quanh không còn chỗ nào ngồi, chẳng lẽ để cho nàng ngồi ở nơi đó?

Hạ quyết tâm, nàng đi tới một chỗ ngồi xuống, cứng rắn đem đám người chật ních tách ra thành một chỗ.

” Không phải Dư phi tỷ tỷ mới vừa được hoàng thượng thưởng một chiếc mũ lông sao? Sao không có mang ra cho bọn tỷ muội mở rộng tầm mắt?” Tiết phi mở miệng nói trước.

Những chuyện hậu cung nhiều chuyện truyền đi thực vui vẻ, trong lòng nàng thở dài một cái, hiện tại nàng đã trở thành cái đích bắn cho bọn họ, chỉ hy vọng Tu Hồng Miễn có thể mau mau tới giải vây cho nàng.

“Hoàng nhi không tới được rồi, ai gia còn có chuyện khác để cho hấn làm.”

Lời nói của Thái hậu làm cho thân thể nàng cứng đờ, không thể nào, nàng nghĩ cái gì Thái hậu cũng biết!

“Muội muội hiện tại đang hưởng ngàn vạn sung ái, tỷ tỷ cam bái hạ phong rồi.” Lệ phi ê ẩm nói .

“Tỷ tỷ nói thực nghiêm trọng, muội muội đừng đương không nổi.”

“Ồ, hiện tại Dư phi tỷ tỷ rất được hoàng thượng sung ái, này người nào không biết a, tỷ tỷ đừng khiếm nhường nữa~” Tần phi lập tức tiếp lời nói.

Lông mày nàng run lên, nàng nhăn nhin cũng có chừng mực!

“Muội muội, không biết người có cái gì mới? Làm sao có thể làm cho Hoàng thượng mê mẩn như vậy? Ngay cả Như phi so ra cũng hơn rồi.” Lệ phi châm chọc nói . Ai cũng biết kết cục của Như phi không hề tốt.

Nàng đứng lên, hướng Thái hậu khom người, “Hôm nay Dung nhi có thể có được sự thương yêu của Hoàng thượng, tất nhiên cảm thấy vô cùng vinh hạnh, nếu như các tỷ muội có gì cần Dung nhi giúp một tay, Dung nhi nhất định sẽ làm hết khả năng. Dù là củ cải hay là rau xanh, mỗi người có một sở thích riêng, ngay ngón tay đều có cái dài cái ngắn, hướng chỉ là trong hậu cung, có lẽ trong khoảng thời gian này Dung nhi nhất thời được sung, nói không chừng về sau sẽ là một trong số các tỷ muội ngồi đây. Dung nhi nói những lời này chỉ hi vọng tỷ muội chúng ta có thể đoàn kết, không cần bởi vì một người nhất thời được sung ái, lại thành ra đối chọi gay gắt với mọi người, dù sao phong thủy luân chuyển! Ai có thể biết, cuối cùng là người nào đâu. . . . ?” Lúc nàng nói câu nói cuối cùng nhìn chằm chằm Lệ phi một cái, chớ khinh người quá đáng, nếu không sẽ phải tự gánh lấy hậu quả!

Tất cả mọi người đồng loạt im lặng, Thái hậu vuốt vuốt cái trán, “Ai gia mệt mỏi, các người lui xuống trước đi thôi. Dung nhi, người lưu lại.”

Tất cả mọi người đứng dậy lui xuống, lúc Lệ phi đi ngang qua bên cạnh nàng, ánh mắt phức tạp nhìn nàng, “Thì ra là người cũng hiểu đạo lý này.” Nói xong, một tia tàn khóc quét qua.

Nàng kinh hãi, trực giác nói cho nàng biết, hình như trong chuyện này còn có cái gì mà nàng không biết.

“Dung nhi.”

Thấy Thái hậu gọi nàng, nàng lập tức cúi đầu đáp một tiếng.

“Làm sao người có thể hồ đồ như vậy?”

Lòng nàng hổ thẹn, ba lần bốn lượt khiến Tu Hồng Miễn xuất cung tìm nàng, đúng là lỗi lầm của nàng.

“Dung nhi biết sai rồi.”

“Người đừng cùng ai gia nói biết sai, biết sai ~ mỗi lần đều nói như vậy, nhưng cuối cùng vẫn là tái phạm. Người là đang khảo nghiệm sự nhẫn nại của Hoàng thượng, hay là đang khảo nghiệm sự kiên nhẫn của ai gia?” Càng nói, giọng nói của Thái hậu càng trở nên lạnh lẽo.

Trong lòng nàng run lên, “Thái hậu bớt giận, Dung nhi thật biết sai rồi.”

Thái hậu vuốt vuốt mi tâm, “Chuyện Hoàng hậu ai gia đã sớm đề cập tới, chắc hẳn người cũng suy nghĩ qua, theo ý người, ai là lựa chọn tốt nhất đây?”

Tim của nàng đập nhanh một cách khác thường, nàng phải trả lời cái vấn đề này thế nào? Làm Hoàng hậu? Dã tâm quá lớn, nàng không thể tưởng tượng được những việc nàng làm lại chọc cho Thái hậu chán ghét. Chọn Lệ phi? Nàng đã quá nhiều lần phải đối đầu với nàng ta, ai cũng biết nàng cùng nàng ta có thù oán, nếu cứ chọn nàng ta thì tương đương với việc nàng đang đối trá ở trước mặt Thái hậu. Chọn Tiết phi? Chọn Vinh phi?

170. Chương 170

Nàng nhếch môi, “Chuyện chọn phi nên do Thái hậu cùng hoàng thượng quyết định, vốn là không tới phiên Dung nhi chen miệng. Dung nhi tự biết mình quá mức tùy hứng, xử sự không đủ chu đáo, trên người cũng có rất nhiều khuyết điểm, nhưng nếu Thái hậu đã muốn Dung nhi tuyển lấy một người, Dung nhi không thể làm gì khác hơn là tuân mệnh. Chỉ là các tỷ muội khác cũng rất tốt, có lẽ trên người có rất nhiều ưu điểm so với Dung nhi, nhưng là Dung nhi lại chưa hiểu rõ về họ, có biết cũng chỉ là bình thường nhìn thấy như vậy, mỗi người đều có một mặt không để cho người khác biết, Dung nhi cũng thế. Nếu đã là người tốt nhất trong lòng mình, thì trước hết nên hiểu rõ người đó, cho nên xin Thái hậu thứ lỗi Dung nhi ngu muội, con thật sự không biết.”

Thái hậu trên mặt tràn đầy tán thưởng gật gật đầu, “Người đi xuống đi.”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, thật may quá.

Thái hậu ánh mắt phức tạp nhìn về bóng lưng của nàng.

Kiên Sở Vương đã tới Thánh Dụ, dân chúng Thánh Dụ vô cùng hoan nghênh.

Trong hoàng cung, Tu Hồng Miễn cũng đã chuẩn bị kỹ càng, các đại thần đã đến, dĩ nhiên, bao gồm nàng đây, Trì tướng quân.

Dân chúng nhiệt tình hoan nghênh, còn Tu Hồng Miễn thì lựa chọn ở hoàng cung chờ hân. Như vậy vừa cho thấy sự nhiệt tình của Thánh Dụ, lại không mất đi uy tín của hoàng gia.

Trường hợp lớn như vậy, làm sao có thể thiếu Trì Tô Tướng quân? Cho nên nàng đứng ở chỗ của Tướng quân, thỉnh thoảng lại nhìn về phía đại đài.

Bởi vì còn chưa chọn được hoàng hậu, nên Lệ phi rất vinh hạnh được Tu Hồng Miễn chọn làm tần phi duy nhất một có thể có mặt, an vị ở phía sau Tu Hồng Miễn.

Lệ phi vẫn nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tu Hồng Miễn, trên mặt khó nén được vui mừng.

Nàng hí híp mắt, hừ, nếu không phải là Tướng quân nàng đây phải ra mặt, ngồi chỗ đó không chừng sẽ là của nàng. Nhìn cái gì vậy! Nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có cái bóng lưng cho người mà thôi!

Mới vừa nghĩ như vậy, Tu Hồng Miễn quay đầu lại nói gì đó với Lệ phi, làm nàng ta mừng rỡ che mặt cười một tiếng.

Nàng nghiêng răng, không sao, không sao, chỉ là nói một câu nói mà thôi.

Lệ phi từ bên cạnh cầm một quả quả nho, đưa đến bên miệng Tu Hồng Miễn, Tu Hồng Miễn cười nuốt vào.

Nàng nắm thật chặt quả dấm, không sao, không sao, chỉ là ăn một quả nho mà thôi.

Không biết là trong lúc rảnh rỗi hay là như thế nào, Tu Hồng Miễn vẫn cùng Lệ phi câu có câu không trò chuyện.

Thiện Xá lấy cùi chỏ chọc vào bên cạnh nàng, “Người không sao chứ?”

Nàng trừng mắt, ánh mắt nhìn thẳng vào đại đài, lại liếc nhìn Thiện Xá phun ra, “Không có ~ chuyện gì ~”

Phản ứng như thế khiến Thiện Xá cảm thấy lạnh lạnh, “Hoàng thượng chỉ là diễn trò mà thôi.”

Nàng quay đầu nhìn về phía Thiện Xá, “Ta hiểu.”

Nàng đương nhiên biết, gia hòa vạn sự hưng, nếu như trong một quốc gia, ngay cả Hoàng thượng cùng với phi tử của mình chung sống cũng không tốt, như vậy quốc gia này cũng đừng nói chuyện ổn định và hoà bình lâu dài.

“Biết rồi còn phản ứng lớn như vậy làm gì?”

“Phản ứng của ta rất lớn sao?”

Thiện Xá giống như nghe được chuyện cười, nói khoa trương, “Con người cũng mau trộn lộn ra rồi.”

Nàng xấu hổ nghiêng đầu, chính nàng cũng không biết mình tại sao phản ứng lớn như vậy. Chẳng qua nàng không phải là bởi vì ghen~ con người của nàng rất biết khoan dung, chưa bao giờ bởi vì chút chuyện nhỏ tính toán chi li. Gật đầu một cái, ừ, nàng là người có thể chống đỡ tất cả.

Thiện Xá cười cười, “Đợi lát nữa khiên Sở Vương tới cũng đừng làm ra cử động thất thường gì, tất cả đều phải cẩn thận.”

Nàng gật một cái, hướng hấn làm mặt quỷ, “Nhị ca, người cần phải bảo bọc tiểu đệ nha ~”

Thiện Xá nghe cười ha ha, “Không thành vấn đề.”

Cảm giác đột nhiên có một ánh mắt nóng rực nhìn về phía này, nàng quay đầu lại nhìn, thì ra là Tu Hồng Miễn.

Nàng liếc hấn một cái, thế nào? Vừa rồi hấn và Lệ phi cười nói, lại không cho phép nàng nói chuyện cùng Thiện Xá sao?

Nàng khoác một cánh tay lên người Thiện Xá cánh tay, “Nhị ca ~”

Phía trên, mặt Tu Hồng Miễn tràn đầy tức giận, hình như muốn đứng lên, lại phát hiện không thích hợp, chỉ đành phải nhìn chằm chằm vào nào rồi ngồi xuống.

Nàng không thèm để ý hấn, nhìn về Thiện Xá đang cười nhìn nàng.

“Nhị ca, người có biết Diệp Hồng Mẫn hay không?”

“Sớm có nghe thấy, hấn là một hoạ sĩ nổi tiếng, Tam đệ đối với thư họa có hứng thú sao?”

Nàng cười cười, “Cách đây không lâu nghe nói tới kỳ tác của hấn Hoán Khê quần áo, thật tò mò, cho nên hỏi một chút. Không biết nhị ca đối với thứ này có nghiên cứu không?”

“Nghiên cứu thì không thể nói, nhưng mà cũng có chút quan tâm”

Thấy Thiện Xá bắt đầu có xu thế thao thao bất tuyệt, nàng lập tức ngừng lại lời của hấn, “Ta không phải hỏi nghiên cứu cái này” Nàng nhìn hấn nhướng lông mày.

171. Chương 171

Thiện Xá nháy mắt ra hiệu cho nàng, “Người, đây coi như là đang câu dẫn ta sao?”

Bộ mặt nàng cứng đờ, hình như những chuyện như vậy thật rất dễ dàng hiểu lầm, “Ta là muốn hỏi một chút, người biết bức họa kia có thể đáng bao nhiêu tiền sao?”

Thiện Xá nhú nhú mày, “Đây chính là vật báu vô giá, nói tiền rất dung tục.”

Trên gương mặt nàng xuất hiện vạch đen, hẳn cứ để cho nàng tục tăng đi thì đã làm sao.

“Thế nào? Chẳng lẽ người biết bức họa kia ở đâu?” Thiện Xá thấy nàng hỏi như vậy, có chút hoài nghi.

“Hắc hắc, đó là ~ hiện tại bức họa kia vẫn còn ở hậu viện nhà ta làm cây đuổi vịt”

Thiện Xá nghe xong cười một tiếng, “Người thật đúng là có thể nói bậy”

Nàng hả hê nhìn hắn, càng che giấu càng bị hoài nghi. Thường thường khi thấy lời nói nghiêm túc, lại thành ra là lời nói dối.

Kiên Sở Vương rốt cuộc đã tới, mang theo một vị mỹ nữ tay áo bông bành.

Đó là vương phi của hắn sao? Một thân quần la đỏ thẫm, làm nổi bật làn da tuyết mi của nàng ta, dung mạo xinh đẹp như vậy, cũng chỉ có Ngọc Tình mới có thể so sánh, chỉ có hơn chứ không kém.

Rất không khéo , nàng ta và Lệ phi lại đụng sắc.

Hôm nay Lệ phi cũng là một thân đồ thẫm, là bộ áo màu đỏ nàng luôn yêu thích.

Chỉ là hai người căn bản cũng không cần so sánh, bởi vì Lệ phi cùng nàng ta hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Nàng cũng không có vì vậy mà vui mừng, nói thế nào cũng là đem Thánh Dụ hạ thấp xuống, cho nên nhìn ánh mắt của nàng nhìn nàng ta có chút địch ý.

Lúc đi ngang qua bên cạnh Hạ Phù Dung, nàng nhìn hắn ta một cái.

Nàng hướng hắn nhếch miệng cười một tiếng, “Hoa Dư ~”

Giống như những người bạn lâu ngày không gặp, hắn cũng hướng nàng khẽ mỉm cười.

Lòng của nàng lập tức mềm nhũn ra, đáng đáp thật là xinh đẹp, hai vợ chồng đều dễ nhìn!

Nàng lại nhìn Lệ phi một lần nữa, ai.

Mấy phen chào hỏi xong xuôi, rốt cuộc có thể vào ngồi.

Hoa Dư ngồi ở chỗ ngồi của khách quý trên đại đài.

“Hong Miễn huynh, Dư đệ mạo muội tới chơi, có nhiều phiền toái, mong huynh lượng thứ.”

“Dư huynh làm sao lại nói như vậy, từ trước đến nay hai nước luôn thân cận, bởi vì chuyện ngoại giới mà gây ra hiểu lầm, bây giờ cũng đã tốt như lúc ban đầu, chính là phúc của dân chúng”

Hoa Dư cười ha hả, “Hong Miễn huynh nói rất có lý, Dư đệ vì muốn biểu đạt tâm ý, do đó đem mỹ nữ đứng đầu nước ta dâng lên, mong rằng Hong Miễn huynh chớ có ghét bỏ!”

Hoa Dư mới vừa nói xong, chỉ thấy mỹ nữ đứng dậy, “Linh Nhi tham kiến hoàng thượng ~ hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.” Âm thanh trong trẻo như chuông gió.

Nàng ta là để hiến tặng cho Tu Hong Miễn hay sao? !

Hạ Phù Dung nhìn nàng ta chằm chằm, quay sang nói với Thiện Xá, “Oa, không phải chứ? Tên của nàng gọi là Linh Nhi? Chân Thổ, nghe liền thấy ghê tởm, còn mặc trang phục màu đỏ, người xem như mặc nhiều như vậy thật là khó nhìn, hình như cũng quá kém cỏi đi, vóc người chắc cũng thế, nói không chừng là chân vòng kiềng! Người có nhìn thấy không, cái mũi của nàng giống như bị méo, thật không có giống một cái mũi, mắt cũng không phải là rất lớn, mà người cũng có chút lùn thì phải”

Thiện Xá nhìn nàng giống như đang nhìn quái vật, nữ nhân này. Ngoan độc!

Nàng trừng mắt liếc hắt hủ một cái, “Nhìn ta làm gì? Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy ta nói rất có đạo lý sao?”

Thiện Xá lắc đầu một cái, “Ta thấy nàng đẹp vô cùng, thể trạng nhỏ nhắn, ngũ quan cũng khéo léo, là một Mỹ Nhân.”

Nàng hí híp mắt, “Vậy sao ~! ~”

Vừa nói vừa nhéo một cái thật đau vào cánh tay Thiện Xá.

Thiện Xá đau đến mức muốn hét lên, nhưng không dám ở trường hợp này lỗ mãng, chỉ đành phải cắn chặt hàm răng.

“Nàng ta có xinh đẹp không?” Nàng hơi ục hiếp hỏi.

Thiện Xá lắc đầu như trống bỏi.

Nàng hài lòng thu tay về, “Ta cùng nàng người nào đẹp mắt hơn?”

Thiện Xá nghĩ ngợi nửa ngày cuối cùng nói, “Cái tay này ta cho ngươi luôn, chớ nhéo cái tay vừa rồi.”

Nàng thiếu chút nữa đập bàn đứng lên, như thế nào a! ! Nàng xấu đến như vậy sao! Thiện Xá tình nguyện bị nhéo chứ cũng không nguyện nói một câu nàng đẹp mắt! !

Phía trên, Tu Hồng Miên nhìn thấy nàng cùng Thiện Xá ngồi dưới vô cùng mờ ám, hắt cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng vẫn phải hướng Hoa Dư cười, “Quả nhiên là một mỹ nhân, miến lễ ~”

Nàng trừng mắt liếc nhìn Linh Nhi, thấy nàng ta nở một nụ cười thật giả tạo!

Trong lúc vô tình, nàng thấy Lệ phi cũng đang tức giận trợn trừng mắt nhìn Linh Nhi, ác ý trong lòng nàng tự nhiên tan đi rất nhiều.

Bữa tiệc này nhất định sẽ không bình yên, Linh Nhi này cũng không phải cái đèn cạn dầu, thấy ánh mắt như đao của Lệ phi, cũng không khách khí chút nào trợn mắt nhìn sang.

Đáng thương, nàng đây ngồi ở chỗ ngồi của Tướng quân, dù nàng có trừng đến mức con ngươi rớt xuống, nàng ta cũng không thèm liếc nàng lấy một cái.

Sau đó Hoa Dư tới tìm nàng, nàng không cho hắt chút mặt mũi nào, thế nhưng hắt dám đưa nữ nhân tới để giành lão công với nàng!

“Hoa mỗ đối với Thánh Dụ vẫn còn rất xa lạ, không biết Trì tướng quân có thời gian hay không giúp ta thăm thú một chút?”

172. Chương 172

“Hoa mỗ đối với Thánh Dụ vẫn còn rất xa lạ, không biết Trì tướng quân có thời gian theo giúp ta thăm thú một chút hay không?”

“Thật xin lỗi, Trì mỗ không có thời gian.”

Hoa Dư sưng sờ, “Trì Tô Tướng quân, không biết có chuyện gì lại làm ngươi tức giận như thế?”

Cố gắng hóa giải tâm tình của mình, nàng biết hắt là khách quý, hắt là khách quý, “Một chút chuyện nhà mà thôi, mới vừa rồi có nhiều chỗ mạo phạm, mong Hoa Vương lượng thứ.”

Hoa Dư vô vị cười một tiếng, “Xem ngươi nói kìa, chúng ta cũng đừng nên khách sáo như thế. Ngươi đã từng lừa ta đủ thảm! Chuyện này có thể phải hảo hảo tính toán!”

Nàng cười nói, “Quân mệnh trong người, không thể từ chối. Ngài đến Thánh Dụ lần này cũng có chuyện che giấu đúng không?”

“Ta chưa từng nói qua mình sẽ không nói. Chỉ là người phải mang ta đi dạo, coi như là trả cho ta phần nhân tình này, chuyện này người không chạy được!”

Nàng gật đầu một cái, “Ha ha, Hoa tướng quân có lệnh, Tô Trì nào dám không theo?”

Hắn cười ha ha, “Tốt! Sáng sớm ngày mai, ta sẽ ở trong cung chờ người.”

Trở lại Dư Diệp cung, lũ vịt của nàng lại bắt đầu ồn ào rồi.

“Ngừng! ! ~!” Nàng rít lên một tiếng.

Tất cả trở nên an tĩnh.

Nàng hài lòng nằm vật lên trên giường, Bích Quỳnh bưng trà tới cho nàng, “Nương nương, người sao lại mất hứng như thế?”

Nàng mím mím môi, nước mắt rùng rùng mà nhìn Bích Quỳnh, “Có người cướp lão công của ta”

Bích Quỳnh nghe nàng nói thật kỳ quái, “Lão, lão công? Là cái gì?”

Lúc này nàng mới phát hiện mình chỉ cùng Tu Hồng Miễn nói qua về ý nghĩa của hai từ lão công, “Chính là trượng phu a!”

Bích Quỳnh mắc cỡ mặt đỏ bừng, “Nương nương ~ cái gì mà giành với cướp ~ ngài, ngài tại sao có thể nói như vậy a ~”

Tu Hồng Miễn và Hoa Dư ngồi ở vườn hoa, trên băng ghế đá, uống rượu ngắm hoa, nói quốc sự.

Đột nhiên một đạo tiếng gầm gừ truyền đến, Tu Hồng Miễn nhíu nhíu mày.

“Hồng Miễn huynh, âm thanh này là. . . .”

Thấy Hoa Dư mặt lộ vẻ kinh ngạc, Tu Hồng Miễn lập tức nói qua loa: ” một điểm nhạc đệm nhỏ mà thôi, sẽ không làm Dư huynh mất hứng chứ?”

“Đâu có đâu có, Hồng Miễn huynh nói đùa.” Hoa Dư nhìn về phía âm thanh truyền đến một cái, như có điều gì suy nghĩ.

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng, nàng liền mặc chỉnh tề, đi về phía cung của Hoa Dư.

Nàng cố ý đến sớm, chờ hắc tĩnh mở cửa, đã thấy nàng ngồi trên băng đá phía ngoài chờ hắc rồi, để cho hắc cảm thấy nàng là một người sâu thăm thẳm.

Những cao thủ võ lâm gặp nhau không phải đều như vậy sao, càng nghĩ nàng càng thấy được mình thật xuất sắc, hình tượng của nàng trong nháy mắt trở nên rất cao lớn.

Đi tới cửa cung của Hoa Dư, đã thấy hắc ngồi trên băng đá chờ nàng rồi.

Oa ~ so với nàng càng sớm hơn! Cảm giác hình tượng của hắc trong nháy mắt trở nên cao lớn khác thường.

Xuất cung ra bên ngoài, nàng dẫn hắc đi dạo khắp nơi, có vẻ nàng so với hắc còn hưng phấn.

“Xem ra Trì huynh là một người rất bận rộn a, rất ít ra ngoài đi dạo đúng không?”

Mới thế mà đã bị hắc nhìn ra? Nàng xấu hổ cười, “Nói đến ra thật là làm cho người chê cười, thật ra thì, ta hiện tại cũng không rõ lắm đây là đâu.” Nơi này trước kia nàng chưa từng đến, nếu là nhuộm liễu tìm đường trở về, chỉ sợ còn phải dựa vào vận may rồi.

Hoa Dư khẽ cười lắc đầu một cái.

Lúc này có một người đi một mình tới đây, ở bên tai Hoa Dư nói gì đó.

Nàng nhẹ nhàng tiến tới, cố gắng muốn nghe một chút xem hắc nói cái gì.

Hoa Dư cùng thủ hạ của hắc ngừng lại nhìn nàng, “Trì huynh cũng muốn nghe?”

Nàng lập tức phủ nhận, lắc đầu một cái, “Không muốn không muốn.”

Hoa Dư không nhịn được cười tiếng nhìn nàng, “Muốn nghe cũng không có gì, đến bên này .”

Hắn mang theo nàng quẹo trái quẹo phải, đi tới cửa phía sau của một phủ đệ.

Hoa Dư gõ tay, liền nghe bên trong vọng ra 3 tiếng gõ, Hoa Dư ho khan hai tiếng, “Mở.”

Người ở bên trong lập tức mở cửa ra, cung kính khom lưng nghênh đón bọn họ.

Chẳng lẽ đây chính là ám hiệu trong truyền thuyết? Nàng có chút hưng phấn nhìn bốn phía, nơi này chỉ có những người biết ám hiệu mới có thể tiến vào.

Đi vào nhà, Hoa Dư một tay cầm chặt lấy tay của nàng, làm cho nàng toàn thân run lên, hấn, hấn, hấn nghĩ làm cái gì với nàng? !

173. Chương 173

Hấn, hấn, hấn nghĩ làm cái gì đối với nàng?

~Nàng thiếu chút nữa liền thét lên, ngay lúc này lại nghe thấy tiếng của Hoa Dư, “Người là người của Y Thập tộc chứ?”

Thân thể nàng cứng ngắc nhưng ngay sau đó lại thả lỏng ra, thì ra là nàng tự mình nghĩ nhiều.

Thấy nàng không nói gì, “Yên tâm, ta sẽ không nói cho bất luận người nào, dù sao. Tu Hồng Miên cũng muốn làm ra việc bất lợi đối với tộc người của các ngươi.”

Ánh mắt Hoa Dư nhìn nàng giống một người lãnh đạo quan tâm tới binh sĩ của mình, trong mắt tràn đầy thương tiếc, “Người yên tâm, ta sẽ bảo vệ tộc của các ngươi.”

Nàng có chút nghi ngờ, tại sao hắn lại nói với nàng như vậy? Hắn là làm sao biết nàng là người Y Thập tộc? “Hoa tướng quân, Thánh Dụ còn có người Y Thập tộc giống ta sao? Ta rất nhớ bọn họ.”

Hoa Dư lắc đầu một cái, “Cái này ta không rõ lắm, chẳng qua ta nếu tìm được người, thì nhất định sẽ phụ trách an toàn của người.”

Mới vừa rồi nàng hỏi hắn như vậy, cũng chỉ là nghĩ muốn thăm dò một chút hư thật trong chuyện này. Nhưng hắn lại nói không rõ ràng lắm, đã nói lên rằng không phải Thiện Xá nói cho hắn biết, nếu không hắn nhất định biết Thiện Xá cũng là người của Y Thập tộc, vậy hắn làm sao lại biết nàng? Vì sao tất cả sự tình đã trải qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn nói Tu Hồng Miên sẽ đối với Y Thập tộc gây bất lợi?

“Hoa tướng quân, ta thấy Tu Hồng Miên hình như đã có ý định buông tha sự chiếm lĩnh đối với Y Thập tộc, ta nghĩ chúng ta không cần phải nhìn gà hoá cuốc.”

Hoa Dư lắc đầu một cái, “Bỏ qua? Các ngươi vẫn quá thiện lương. Chẳng lẽ người quên tộc trưởng của các ngươi là bị làm sao mà chết sao? Chẳng lẽ người quên tộc của mình sao lại không có nơi để cư ngụ sao?”

Thấy Hoa Dư nói xong có chút kích động, trong lòng của nàng đập bịch bịch, Tộc trưởng? Tộc trưởng không phải là tự mình chết sao? Tu Hồng Miên phái cha của nàng đi điều tra, hiện Tộc trưởng chết rồi. Chẳng lẽ. Tu Hồng Miên đang dấu diếm nàng cái gì? Chẳng lẽ tộc trưởng chính là do hắn giết?

Nhưng tại sao vậy chứ? Hắn tại sao phải làm như vậy?

“Hoa tướng quân nói đúng.” Nàng đang nghĩ muốn moi một chút thông tin từ trong miệng hắn. “Không biết đợi lát nữa hồi cung, ta có lấy thân phận tướng quân để thân cận cùng ngài nữa hay không?” Nàng cố ý nói một câu hai nghĩa, bởi vì nàng không rõ ràng Hoa Dư có biết một thân phận khác của nàng hay không, Dư phi. Nếu như hắn biết, như vậy là hắn có thể nghe hiểu ngầm lời nàng nói. Nếu như hắn không biết, hắn nhất định sẽ cho là nàng đang nói thân phận tướng quân cùng thân phận người của Y Thập tộc.

Hắn lắc đầu một cái, “Trong cung không thể nói chuyện này, người không cần phải đưa ta hồi cung nữa.”

Thì ra là hắn không biết thân phận Dư phi của nàng, nàng gật đầu một cái, “Tướng quân nói rất đúng.”

Người đứng bên cạnh đưa cho hắn một tờ giấy, bọn họ vừa nãy ở trên đường nói chuyện này sao?

Nàng không một tiếng động nhích gần về phía của Hoa Dư, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn tờ giấy, “Phương pháp này không thể thực hiện được.” cẩn thận nhìn thêm một chút, “Còn cần bàn bạc kỹ hơn.”

Hoa Dư một tay lấy tờ giấy vò nát, cau mày, tựa hồ đang nghĩ chuyện gì.

Trong lòng nàng mừng rỡ như nở hoa, bởi vì trước khi hấn vò nát tờ giấy, nàng đã đem một chữ cuối cùng thấy được.

Chỗ ký tên ghi: Dương.

Dương là ai ? Phương pháp này không thể thực hiện được. Phương pháp gì?

“Trì huyễn, ta còn có chuyện, trước hết hồi cung đã, có lẽ về sau, còn cần sự hỗ trợ của ngươi” hấn ý vị sâu xa nói .

Nàng gật đầu một cái, “Muôn lần chết không chối từ.”

Nàng cùng hấn đi ra khỏi cửa, đưa mắt nhìn hấn hồi cung, trong lòng nàng càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Hấn là hấn muốn xuống tay với Tu Hồng Miển? Lần này hấn hẹn nàng ra ngoài, mục đích là muốn chiếm được sự giúp đỡ của Y Tháp tộc, dù sao nàng cũng là một Tướng quân. Thật may là hấn còn không biết Thiện Xá cũng thế, nếu không hai Đại tướng của Thánh Dụ đều bị hấn dùng.

Chuyện này vô cùng kỳ hoặc.

Trở lại trong cung, Bích Quỳnh bưng tới trà nóng cho nàng, “Nương nương, ngài có mệt không?”

Nàng vuốt vuốt cái trán, gần đây nàng luôn cảm thấy đau đầu, cảm giác mắt khô cực kì.

Nàng phát tay, hiện tại nàng chỉ muốn hảo hảo ngủ một giấc.

“Choang” không cẩn nàng đụng phải tay của Bích Quỳnh, Bích Quỳnh mất thăng bằng, cái chén trong tay liền bị rơi trên mặt đất, vỡ tan.

“Xèo” nước trà loang ra trên đất, trong nháy mắt phản ứng, nổi lên bọt màu trắng.

Nàng cùng Bích Quỳnh đều là sửng sốt.

“Nương nương ~~!” Bích Quỳnh bị sợ đến toàn thân xụi lơ ở trên mặt đất, “Bích Quỳnh toàn tâm toàn ý vì nương nương làm việc, chưa bao giờ dám có nhị tâm! Nương nương ~! ~” Bích Quỳnh giọng nói không ngừng run rẩy, xen lẫn nước mắt.

Nàng nhìn đồng hồ độn trên đất, nuốt một ngụm nước bọt, “Ngươi trước hết, lập tức đem những thứ trên đất quét sạch sẽ, mới vừa rồi. Không có gì xảy ra cả.”

Bích Quỳnh giương mắt cảm kích nhìn về phía nàng, “Nô tỳ lập tức đi làm.” Mới vừa đứng dậy, “Nương nương, ngài. Có phải sẽ không tin tưởng nô tỳ nữa?”

174. Chương 174

Thấy Bích Quỳnh nơm nớp lo sợ, nàng có chút đau lòng, “Ta tin tưởng ngươi.”

Bích Quỳnh nghe xong cảm kích nhìn nàng, chạy đi cầm lấy cây chổi, nàng nhìn bóng lưng của nàng không nhịn được run rẩy, Bích Quỳnh, ngươi ngàn vạn lần không được phản bội ta, ngàn vạn lần không được.

Dọn dẹp sạch sẽ xong, nàng bảo Bích Quỳnh vào trong phòng thương lượng một chút.

“Trà này là người pha sao?”

Ánh mắt Bích Quỳnh có chút tránh né, “Đúng, là nô tỳ pha .”

Sắc mặt nàng có chút không tốt, “Thật sự là người pha sao?”

Thấy Bích Quỳnh không nói gì, nàng thở dài, “Ngươi là người duy nhất mà hiện tại ta có thể tin tưởng, nếu như ngay cả ngươi đều không nói thật với ta, làm sao sau này ta còn có thể tin tưởng người khác?”

Bích Quỳnh lộ vẻ xúc động, vội vàng hướng nàng dập đầu nói: “Nương nương bớt giận, nương nương bớt giận, đúng, đúng Bích Thanh pha trà. Nương nương ~ Bích Thanh cùng nô tỳ giống nhau, luôn chân thành phục vụ nương nương, tuyệt sẽ không hãm hại nương nương!”

Nàng gật đầu một cái, rồi cuộc đã chịu nói thật, nàng liền đoán được là Bích Thanh nha đầu này, “Ta đâu có nói là nàng hạ độc, kêu nàng tới, ta hỏi nàng một chút.”

Bích Quỳnh đem Bích Thanh dẫn theo tới đây, trên đường hình như Bích Quỳnh nói qua chuyện này với Bích Thanh, làm Bích Thanh bị sợ đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

“Nương nương, không phải nô tỳ hạ độc a! Nô tỳ.”

Nàng khoát tay áo, “Biết không phải là người, chớ lảm chuyện, ta hỏi người cái gì thì người đáp cái đó, không được bỏ sót, biết không?”

Bích Thanh ngây ngốc gật đầu một cái.

“Người pha trà cho ta lúc nào?”

“Khi biết nương nương đã trở lại.”

“Trước đây người đang làm cái gì?”

“Đang cùng tiểu Cúc nói chuyện phiếm, sau đó tiểu Cúc dạy nô tì chải đầu.”

“Lúc người pha trà có bỏ đi đâu không?”

Bích Thanh lắc đầu một cái, “Pha trà đâu có mất bao nhiêu thời gian, dĩ nhiên nô tì không hề rời đi.”

“Pha xong liền giao cho Bích Quỳnh? Giữa đó có người nào nhận lấy từ tay người hay không? Hoặc là nói. Tiểu Cúc có đến gần người hay không?” Mặc dù không muốn nghĩ theo hướng kia, nhưng nàng cũng không muốn bỏ qua một chút dấu vết.

Bích Thanh cẩn thận suy nghĩ một chút, “Không có, nô tỳ pha xong liền giao cho Bích Quỳnh rồi, lúc ấy tiểu Cúc một mực trong nhà chờ nô tỳ.”

Có chút may mắn, không phải nàng là tốt rồi.

“Nước pha trà lấy từ đâu tới? Mang ta đi xem một chút.”

Đi tới bên cạnh giếng, Bích Thanh chỉ chỉ bên trong, “Chính là chỗ này, trước đó nô tỳ vẫn uống, không có độc chứ.”

Không thể nào, nếu quả thật là hạ độc với nàng, không thể nào lại không có điểm sơ sót nào như vậy.

Thấy nàng trầm tư, Bích Thanh cũng nghiêm túc suy luận, “Nước trà tổng cộng theo nô tỳ cùng Bích Quỳnh, có hai người chạm qua, không phải là nô tỳ hạ độc, vậy.” Bích Thanh một ngón tay hướng về phía Bích Quỳnh, mang theo bộ mặt mà không thể tin, “Người...người, làm sao người có thể làm chuyện như vậy a!”

Bích Quỳnh bị sợ đến mức lập tức quỳ xuống, nước mắt không ngăn nổi nữa chảy ra, “Nương nương minh xét, nô tỳ, nô tỳ oan uống! !”

Bích Thanh cũng gấp đến độ muốn khóc, “Muội muội, người...người tại sao có thể làm chuyện như vậy, nương nương đối với chúng ta không hề tệ bạc”

Nàng đem tay nhéo lấy mặt Bích Thanh, làm Bích Thanh đau kêu âm lên, “Nương nương ~ thật là đau”

“Người sớm muộn gì cũng hại chết muội muội của người!”

Bích Thanh ủy khuất nhìn nàng, hình như không biết mình sai chỗ nào.

“Người thấy được Bích Quỳnh hạ độc?”

Bích Thanh lắc đầu một cái.

“Vậy sao người sao nói là nàng hạ độc?”

Bích Thanh cúi đầu, “Theo chúng ta hai người, ngoại trừ ta ra, đương nhiên là nàng.”

Nàng bắt đầu nhìn về phía Bích Thanh, nha đầu này thế nào ngay cả điểm này đều không thông!

Một bên Bích Quỳnh cảm kích nói, “Nương nương đừng trách Bích Thanh, chỉ cần nương nương không nghi ngờ nô tỳ...nô tỳ cũng rất mãn nguyện rồi.”

“Các người đứng lên đi.”

Mắt đau muốn chết, không biết có phải vì mấy ngày nay không có nghỉ ngơi tốt hay không.

Bích Quỳnh gặp thấy nàng hình như có chút mệt mỏi, “Nô tỳ đưa nương nương đi nghỉ ngơi thôi.”

Nàng gật đầu một cái.

Là ai ở trà của nàng hạ độc?

Bích Quỳnh nha đầu này mặc dù thông minh, nhưng lại không hề phòng bị với tỷ tỷ Bích Thanh, cho nên nàng ấy chưa bao giờ từng nghĩ nước trà sẽ có vấn đề.

Bích Thanh nha đầu này quá đơn thuần, mọi việc cái gì cũng chậm nửa nhịp, cho nên trung gian có người nào hạ độc nàng khẳng định cũng không phát hiện ra được.

Tiểu Cúc thật sự chỉ là ở trong phòng chờ Bích Thanh sao? Nàng ta lúc ấy cũng không chứng cứ ngoại phạm.

Tỉnh dậy, đã là ngày hôm sau, tại sao nàng lại ngủ thiếp đi? Cảm giác toàn thân không có một chút hơi sức, mắt vẫn khô khốc như cũ, đầu cũng mờ mịt.

Nàng mò mò đầu giường, A Hu sao lại không thấy rồi.

“Bích Quỳnh”

Bích Quỳnh lập tức đẩy cửa ra đi vào, “Nương nương gọi nô tỳ?”

“Nhìn thấy A Hu không?”

“Nó đang ở trong hậu viện chơi cùng bọn vịt”

Nó chơi cùng lũ vịt? Chỉ sợ là chồn chúc tết gà mà thôi.

Đi tới hậu viện, nàng chỉ thấy A Hu cùng lũ vịt đang yên lặng đứng ở đó, ai cũng không động.

Không trách được hôm nay lại an tĩnh như vậy.

“A Hu”

A Hu vừa nghe là nàng gọi nó, lập tức vui vẻ chạy về phía nàng, nhảy vào trong lòng của nàng.

“Cạc cạc ~~” lũ vịt lại bắt đầu loạn lên, lại bắt đầu một ngày làm loạn hội đồng.

Tiếp tục như vậy làm sao mà được? Kiền Sở Vương vẫn còn ở trong cung !

“Ngừng! ~~!” Sau khi nàng rít lên một tiếng, lập tức yên lặng như tờ.

Trong đình uống trà, Hoa Dư nhìn về phương xa một chút, mỗi ngày hẳn đều sẽ nghe thấy cái âm thanh này, này không biết trong hoàng cung có cái gì kỳ hoặc?

“Nương nương, nên dùng đồ ăn sáng rồi.” Bích Quỳnh tới đây gọi nàng.

Nàng nhìn những thức ăn phong phú trên bàn, có chút không dám hạ miệng, chuyện ngày hôm qua vẫn còn sờ sờ ở trước mắt.

“Nương nương, sao người không ăn” Bích Thanh thấy nàng vẫn không nhúc nhích đĩa, hình như có chút chột dạ.

Bích Thanh hình như có chút chột dạ, có chút không giống với bình thường, “Người có lời gì muốn nói chứ?”

Bích Thanh nhìn Bích Quỳnh một cái, lắc đầu một cái.

175. Chương 175

Bích Thanh nhìn Bích Quỳnh một cái, cắn môi lắc đầu một cái.

Mắt của nàng sắc bén nhìn về phía Bích Thanh, “Người có chuyện gạt ta?”

Bích Thanh bị dọa không hề nhẹ, “Nương nương người đã biết sao?”

Nàng không cho Bích Thanh chút mặt mũi nào, hiện tại tâm tình của nàng kém đến cực điểm, nàng không hy vọng phải hoài nghi người của mình, đặc biệt là những người nàng tin tưởng.

Bích Thanh làm ra vẻ sớm đã biết như vậy nhìn về phía Bích Quỳnh, “Ta nói nương nương sẽ nhìn ra mà, người cứ không tin.”

Bích Quỳnh chấp nhận nhắm lại mắt, “Nương nương nhìn ra được không phải vì món ăn, mà là vẻ mặt của người!” Đã sớm cùng Bích Thanh nói để cho nàng giống như bình thường, không nên biểu hiện quá khác thường.

Nàng im lặng nghe hai nàng ấy một người đối một người đáp, hình như nàng đã hiểu lầm cái gì.

“Bích Thanh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bích Thanh nhìn Bích Quỳnh một cái, “Mới vừa rồi ta nhìn thấy muối muối đem mỗi món ăn đều ăn vụng một miếng, bị phát hiện, nàng bắt ta không được nói ra.” Bích Thanh nói xong bĩu môi, “Ta đều không có ăn vụng”

Nhân thần của nàng phức tạp nhìn về Bích Quỳnh, nàng ấy là vì nàng nên mới thử thức ăn! Nàng ấy không để ý đến sự an toàn của mình mà đi thử đồ ăn vì nàng!

“Bích Quỳnh, đứng lên.” Nàng đứng dậy đỡ Bích Quỳnh lên, mặt tràn đầy cảm động.

“Nương nương, người nói xem cho cùng là ai lại làm ra những chuyện bất lợi này với người?” Bích Quỳnh cũng không có quá chú ý đến bản thân mình, nàng thật sự rất lo lắng cho nương nương.

Nàng lắc đầu một cái, “Tiểu Cúc đi đâu rồi?”

“A, Tiểu Cúc ở bên ngoài nấu nước.”

Nấu nước? Nàng nhú nhú mày, trong lòng thật sự không muốn phải nghĩ theo hướng kia, “Nước của chúng ta đều là do Tiểu Cúc nấu sao?”

Bích Quỳnh lắc đầu một cái, “Cũng không nhất định, có đôi khi là chúng ta, có đôi khi là nàng.” Nói tới chỗ này, Bích Quỳnh chợt ngưng lại, ánh mắt nàng ấy phức tạp nhìn về phía nàng.

Nàng nhìn Bích Quỳnh như muốn khẳng định, xem ra bọn họ có chung một suy nghĩ.

“Bích Thanh, ngày hôm qua nước là do ai nấu?”

“Tiểu Cúc a, hai ngày nay hình như đều là nàng ấy lấy nước.”

Đôi mắt của nàng chợt u ám, tại sao, tại sao nàng ấy phải làm như vậy?

“Bình tĩnh chờ nóng vội.” Nàng nói với Bích Quỳnh, hiện tại tốt nhất không nên đánh rần động cỏ.

Lũ vịt ăn xong lại bắt đầu ầm ĩ cả lên, nàng quát ầm lên mới khiến bọn chúng im được một lúc, thật sự bây giờ nàng rất mệt mỏi. Tối hôm qua rõ ràng nàng đi ngủ từ rất sớm, tại sao có thể như vậy chứ?

Hoa Dư hôm nay lại nghe thấy âm thanh rống giận kia, nhưng là rõ ràng không lớn bằng mấy ngày trước, hẳn thật tò mò, trong hoàng cung này rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà mỗi ngày đều có tiếng quát tháo, hơn nữa cái âm thanh kia chắc chắn là của một nữ nhân

Phái người đi hỏi thăm, mới biết là trong cung có một vị nương nương, bởi vì nuôi một lũ vịt nên rất ồn ào náo nhiệt, cho nên phải mỗi ngày phải quát tháo ầm ĩ.

Tu Hồng Miên là người như thế nào chứ sao lại cưng chiều nàng ấy tới mức như thế này, Hoa Dư đối với vị nương nương này rất là tò mò.

Lập tức hần hướng Tu Hồng Miễn nói muốn đi bái phỏng vị nương nương này, cái có đương nhiên là vì bảo vật độc nhất vô nhị của nàng rồi.

Tu Hồng Miễn không tiện từ chối, “Vây để trẫm bồi Dư huynh cùng đi.”

“Hồng Miễn huynh không cần phải khách khí, người còn có nhiều chuyện như vậy, quả thực là rất bận rộn, Hoa Dư tự đi qua là được, hay là. Hồng Miễn huynh đối với Dư đệ không đủ yên tâm?”

Tu Hồng Miễn cười một tiếng, “Dư huynh nói gì vậy.”

Nhìn bóng lưng Hoa Dư rời đi, Tu Hồng Miễn nắm thật chặt quả đấm, nữ nhân này, thật đúng là trêu hoa ghẹo nguyệt!

Nghe người thông báo nói Hoa Dư tới, nàng thực sự không tin, nhớ lại nàng thấy mình cũng chưa từng lấy thân phận này xuất hiện ở trước mặt hần mà.

Vì không làm cho hần hoài nghi, nàng học theo tư thái của Ngọc Tình, hơi nghiêng người về phía hần chào một cái, “Gặp qua Dư vương.” Âm thanh mềm đến nỗi chính nàng cũng phải nổi lên một tầng da gà.

Hoa Dư nhìn thấy vị nương nương này, có chút không dám tin, mặc dù nàng rất đẹp, nhưng lại không phải khuynh quốc khuynh thành.

Hoa Dư lập tức đáp, “Nương nương, Hoa Dư mạo muội đến, có nhiều mạo phạm.”

Nàng lắc đầu một cái, “Không có gì đáng ngại, không biết Dư vương đến, vì chuyện gì?”

Hoa Dư vừa nói muốn được xem bảo vật của nàng, đã làm cho tất cả tiếng ồn ào đều bắt đầu vang lên.

Lông mày nàng run lên, làm sao chúng nó lại kích động như vậy chứ?

Nàng hơi khom người trước hần nói, “Dư vương chờ chốc lát.” Quay đầu, nàng gọi Bích Quỳnh lên cùng đi vào.

“Dừng ~! ~! !”

Khí thế như vậy, bằng bạc âm thanh, làm Hoa Dư cũng có chút rung động.

Nàng nhẹ nhàng bước ra, vừa đi vừa che mặt mà cười, “Bích Quỳnh, cái nha đầu này cũng thật là, không thấy Dư vương ở chỗ này sao? Âm thanh lớn như vậy thật là thất lễ với người a ~”

Bích Quỳnh cúi đầu, “Là Bích Quỳnh sơ sót, mong nương nương thứ tội.”

Hoa Dư nhìn chủ tớ hai người, mặc dù vị nương nương này khi nói chuyện hay làm việc đều rất dịu dàng, nhưng hần có cảm giác là lạ ở chỗ nào đó, nhìn kỳ cục cực kỳ. Âm thanh kia thật sự là nha hoàn của nàng sao?

Thấy Hoa Dư quan sát các nàng, nàng hướng hần khẽ mỉm cười.

Hoa Dư có chút kinh ngạc, cái nụ cười này. Vì sao lại quen thuộc như vậy?

Hình như cảm thấy mình quá đường đột, hần lập tức thu hồi tầm mắt, “Nghe nói bảo vật của nương nương ngàn vàng khó gặp, Hoa Dư mạo muội tiến đến, mong nương nương có tha thứ tâm nguyện.”

Nàng hạ thấp người nói xin lỗi với hần, đem chuyện mình bị thương nói với hần một lần.

Hần làm ra bộ mặt tiếc nuối xoa người rồi đi, nhìn bóng lưng của hần, nàng cất giọng nói một hơi.

Hoa Dư đi đến cửa nghe được một tiếng này, thân hình dừng lại.

Sau khi ra ngoài, hần càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, nữ nhân này thật là quái dị, cố gắng ở trong đầu tìm kiếm, đột nhiên, một linh quang thoáng qua, hần nhếch môi cười, quay trở về đường cũ.

176. Chương 176

Nàng nằm ở trên giường, cảm thấy choáng váng đau đầu.

“Nương nương ~ không bằng nô tỳ đưa người trở về trong phòng đi nghỉ ngơi đi, người mà ngủ ở nơi này sẽ ngã bệnh mất .”

Nàng khoát tay áo, thật sự nàng lười phải động.

Một cái chân gác lên tủ bên cạnh, cái chân còn lại gác lên trên ghế lơ lửng trong không trung.

Bích Quỳnh thấy vậy lại bắt đầu cảm râm , “Nương nương, người xem lại mình xem, thế nào luôn bày ra những tư thế bất nhã này, coi như không có người ngoài cũng không nên như vậy”

”A

” Nàng lười biếng ngáp mấy cái, ”Mệt quá

”

“Mệt mỗi thì hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Nàng toàn thân cứng lại, quay đầu nhìn về phía cửa.

Hoa, Hoa Dư? !

Lập tức đem chân đặt xuống, lúng túng đứng lên cười với hân.

“Có thể để cho nha hoàn của người thay ta nấu ly trà không?”

Nàng gật đầu một cái, Bích Quỳnh liền hiểu rõ gật đầu rồi đi.

“Không biết Dư vương có gì muốn làm?” Đi rồi lại chạy trở về, còn đem nha hoàn của ta ly khai.
Có vấn đề.

Khóe miệng Hoa Dư nhếch lên, ”Người làm sao lại làm như thế?

Nàng ngốc nghếch lo lắng nhìn về phía hân, có chút xấu hổ, “Ta...ta là cảm thấy không thoải mái.
Sau đó, liền đem một cái chân bỏ vào trên tủ.”

Hoa Dư cau mày, lại không nhịn được cười ra tiếng, “Ta không phải hỏi cái này.”

Nàng thật sự muốn tìm cái động chui vào, không biết trong lòng Hoa Dư sẽ đem nàng cười thành cái dạng gì?

Thấy bốn bề vắng lặng, Hoa Dư sải bước đến trước mặt của nàng, bắt lấy tay của nàng.“Quả nhiên là người!”

Miệng nàng nhất thời há thật to, “Như vậy người đều có thể nhìn ra? !”

Hoa Dư kéo nhẹ khóe miệng, “Có lẽ tại người cho ta ấn tượng rất khắc sâu thôi.”

Mặt của nàng nóng lên, hân, hân đang câu dẫn nàng sao?

“Buông tay! !” Ngoài cửa phát ra tiếng gầm giận dữ.

Tu Hồng Miễn mấy bước đi lên, đem tay của nàng kéo ra ngoài.

“Dư vương và ái phi của trẫm hình như rất quen!”

Hoa Dư nhìn hai mắt phóng hỏa của Tu Hồng Miễn, thoáng cảm thấy kinh ngạc, ngay sau đó lại đổi sắc mặt, “Dư đệ có nhiều mạo phạm, mong rằng Hồng Miễn huynh chớ để ý.”

Tu Hồng Miễn làm như cố gắng đè nén lửa giận trong lòng mình, “Thời gian đã không còn sớm nữa rồi, Dư vương còn muốn lưu lại đây dùng bữa sao?”

Nàng nhú nhú mày, tại sao Tu Hồng Miễn có thể đối với hân nói những lời như vậy, “Gần đây thân thể Hoàng thượng không tốt, cho nên nhiều chỗ đặc tội, mong Dư vương bỏ qua cho.”

Hoa Dư gạt đầu cười, “Đã vậy Hoa Dư đi trước một bước.”

Xoay người Hoa Dư nhìn nàng một cái, hần hình như biết vì sao Tu Hồng Miễn sẽ để ý một nữ nhân như vậy.

Tu Hồng Miễn chờ Hoa Dư đi xa, lực đạo trên tay lại càng ngày càng nặng, cơ hồ muốn đem cổ tay của nàng bóp vỡ.

Nàng đau quá kêu lên thành tiếng, “Chuyện không phải như ngươi thấy”

“Vậy thì là cái gì! Chính mắt trẫm thấy được, còn có thể sai sao!” Hần căm tức nhìn nàng, gần như gầm thét lên, khiến nàng vốn là muốn giải thích, cổ họng tự động bị chặn lại.

“Chính là nói chuyện thôi! ! Ngươi không phải là vẫn nói như vậy sao!”

Nàng theo dõi hần, chỉ là cười cười.

Tu Hồng Miễn đã phần nộ đến cực điểm, nàng lại vẫn cười được! !

Hần lập tức buông tay nàng ra, Tu Hồng Miễn xoay người liền rời đi.

Lúc hần đi tới cửa, nàng rõ ràng nghe được hần đối với Cảnh Nhân nói, “Bãi giá Duệ Hoa cung!”

Bên trong Bích Quỳnh lẳng lặng đi ra, nương nương sẽ đau lòng chết đi? Vừa định an ủi mấy câu.

“Bích Quỳnh, ta buồn ngủ quá.” Nàng mơ mơ màng màng mò vào đến bên trong phòng, liền ngã lên trên giường ngủ mất.

Bích Quỳnh cảm giác mấy ngày nay nương nương có gì đó không đúng, nàng hình như càng ngày càng thích ngủ rồi.

Mời Phó thái y tới, lại tra không ra vấn đề gì.

“Nương nương thật là không có chuyện gì sao?”

Phó thái y lắc đầu một cái, “Nương nương mạch tượng vững vàng, hô hấp thuận sướng, cự thần đã tử mĩ bất mạch xong rồi, không có bất kỳ cái gì bất thường.”

Bích Quỳnh cảm thấy rất là kỳ quái, lúc trước phát hiện trong nước trà có độc, chẳng lẽ đó là lần đầu tiên, liền bị phát hiện?

Tu Hồng Miễn ngồi ở bên trong Duệ Hoa cung, trên đây bàn đầy sơn hào hải vị, Lệ phi càng thêm ân tình đưa đồ ăn đến bên miệng hần.

Hần nhẹ nhàng khoát tay, dừng lại động tác của Lệ phi.

“Hoàng thượng hôm nay làm sao vậy? Vì sao không để cho Lệ nhi phục vụ người?”

Tu Hồng Miễn không nói gì, trong đầu vẫn luôn hiện ra hình ảnh Hoa Dư cùng Dư phi nắm lấy tay, nữ nhân này! !

Lệ phi thấy Tu Hồng Miễn hình như không yên lòng, trong lòng có chút tức giận, đi tới chỗ của nàng, mà hần lại nghĩ tới những chuyện khác.

“Hoàng thượng ~” Lệ phi nhẹ giọng gọi.

Tu Hồng Miễn lấy lại tinh thần, “Trẫm còn có việc, ngươi tự mình ăn đi.”

Thượng Quan Lệ bất mãn đưa mắt nhìn Tu Hồng Miễn đi ra ngoài, Hoàng thượng cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ làm như vậy, rốt cuộc là bởi vì sao?

“Tiểu Hồng.”

“Có nô tỳ.”

177. Chương 177

Tĩnh đây, đã không biết là giờ gì.

Nhìn trên bàn tràn đầy món ăn, thì ra là đã qua buổi trưa.

Tu Hồng Miên không tới nữa, có lẽ hẳn đang cùng Lệ phi vui vẻ thôi.

Khổ sở cười một tiếng, hẳn nên học được cách làm một thánh giả.

Bích Quỳnh đi vào trong phòng, nói cho nàng biết chuyện nàng ấy đã tìm Phó thái y.

“Không có dấu hiệu bị hạ độc?”

Thấy Bích Quỳnh khẳng định gật đầu một cái, nàng cố gắng hỏi tương, chẳng lẽ nói người kia lần đầu tiên hạ độc liền bị phát hiện? Không có chuyện trùng hợp như vậy chứ? Hay là loại độc chất này quá mức lợi hại, căn bản phát hiện không ra?

Nàng suy tính một lát, tà tà cười một tiếng.

“Nương nương, người, người muốn làm cái gì?” Bích Quỳnh vô cùng khẩn trương nhìn nàng, vẻ mặt nàng như thế, Bích Quỳnh sợ nàng đã nghĩ ra quái chiêu gì.

Nàng liếc nàng ấy một cái, “Làm sao? Người sao cứ nghĩ ta sẽ làm chuyện xấu như thế?”

Bích Quỳnh cúi đầu, dù sao người cũng không tốt như vậy.

“Tiểu Cúc ~”

Nàng gọi Tiểu Cúc tới, nàng ấy gần đây dạy Bích Thanh học xong một cách chải đầu mới, hiện tại Bích Thanh đã có thể mình chải đầu rồi, vui mừng không thể diễn tả.

“Đi nấu giúp ta một ly trà , ta chết khát rồi.”

“Vâng” tiểu Cúc đi ra ngoài.

“Nương nương, người đây là.” Kể từ chuyện phát sinh lần trước, Bích Quỳnh cũng không có để cho Tiểu Cúc chạm qua nước cùng trà ... Rồi, cũng không có nhắc lại chuyện trong trà có độc.

Nàng cười cười với Bích Quỳnh, trải nghiệm bắt đầu.

Tiểu Cúc bưng trà đi vào, thấy nàng cùng Bích Quỳnh đang nói chuyện rất vui.

“Nương nương, trà tới.”

“Để đây cho ta.” Nàng tiếp tục cùng Bích Quỳnh trò chuyện, “Đúng rồi, người đi pha cho ba người chúng ta mỗi người một ly, chúng ta hảo hảo ngồi xuống hàn huyên một chút.”

Tiểu Cúc cười cười, “Tốt.”

Hiện tại trên bàn có 3 chén trà, có lẽ chỉ có chén của nàng có độc, hoặc cả chén của nàng cùng Bích Quỳnh đều có độc, cũng có lẽ Tiểu Cúc đã nhận ra cái gì, một ly cũng không hạ độc.

Nàng cùng Bích Quỳnh càng tán gẫu càng vui vẻ, điên cuồng náo loạn lên. Một cái nháy mắt, Bích Quỳnh không cẩn thận té ngã, đem những ly trà trên bàn đổ hết xuống đất.

Sau một loạt tiếng loảng xoảng, 3 chén đều đang có độc!

Tiểu Cúc bị sợ đến cứng người, vô dụng nhìn về phía nàng.

Tại sao có thể như vậy? !

“Tiểu Cúc! Người có phải muốn hại nương nương hay không!” Bích Quỳnh có chút không khống chế nổi, nương nương quá mềm lòng, luôn không thể xử nặng với Tiểu Cúc.

Tiểu Cúc lập tức quỳ xuống, “Ta không biết, ta không biết, tại sao lại có độc, ta không biết ~” Tiểu Cúc dùng sức lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt luống cuống khiến cho nàng đau lòng.

“Bích Quỳnh, đừng như vậy.”

“Nương nương! Người muốn thiên vị nàng ấy sao!”

Nàng nghiêng đầu, cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nếu chứ Tiểu Cúc đang giả bộ mất trí nhớ, bằng trí thông minh của cô ấy là sao lại nhìn không ra nàng đang khảo nghiệm? Nếu như Tiểu Cúc không phải là giả bộ mất trí nhớ, nàng ấy làm sao lại ngốc đến mức thả cả thuốc độc vào trong chén của mình?

“Người nói! Thuốc này có phải là do người bỏ hay không?” Bích Quỳnh nghiêm giọng với Tiểu Cúc.

Tiểu Cúc liếc mắt lắc đầu, chỉ là lắc đầu, hàm răng cắn chặt đôi môi, không nói một câu nào.

“Là người, có đúng hay không! Chính là người!” Bích Quỳnh đã nắm lấy tay Tiểu Cúc tay, cao giọng quát.

Ánh mắt Tiểu Cúc nhất thời dờ dẩn, “Là ta, là ta, là ta.”

Bích Quỳnh hình như cũng không nghĩ rằng Tiểu Cúc có thể như vậy, ở bên cạnh sững sờ .

“Tiểu Cúc?” Hạ Phù Dung đi tới, đỡ nàng lên.

Tiểu Cúc nhìn về nàng, “Là ta, là ta.” Ánh mắt kia trống rỗng khiến nàng có chút sợ.

Nàng hồi tưởng lại nhất cử nhất động của Tiểu Cúc sau khi mất trí nhớ, đột nhiên trong lòng nảy ra một ý tưởng.

“Tiểu Cúc! Người không có mất trí nhớ! Người không có mất trí nhớ!”

Tiểu Cúc đôi môi nhẹ rung, lầm bầm, “Ta không có mất trí nhớ, ta không có mất trí nhớ.”

Bích Quỳnh cả kinh thất sắc, “Nương nương, nàng tại sao có thể như vậy?”

Nàng rút cuộc hiểu rõ, thật ra thì tiểu Cúc cũng không có mất trí nhớ, nàng hẳn là bị người nào đó hạ độc, sẽ làm cho trong lòng sinh ra một loại ám hiệu.

Chỉ cần người khác nói với nàng nàng phải làm cái gì, nàng sẽ có ám hiệu trong lòng, cho là mình thật sự đã biến thành như vậy. Cho nên nói, tiểu Cúc căn bản không có mất trí nhớ, nàng chỉ là bị chính ám hiệu tâm lý dẫn dắt mà thôi!

“Tiểu Cúc, người nhớ tất cả mọi chuyện, người nhớ! Người rõ ràng nhớ tất cả mọi chuyện!”

“Ta nhớ được, ta nhớ được, ta nhớ được.” Tiểu Cúc trên trán tiết ra tầng tầng mồ hôi hột, đột nhiên, trong mắt nàng có chút thần thái, đó là vẻ mặt mà Hạ Phù Dung quen thuộc, “Nương nương! ~”

Thấy tiểu Cúc nhìn về phía nàng...nàng ôm lấy nàng ấy, “Tiểu Cúc, vì sao, rốt cuộc có chuyện gì rồi hả ? Nói cho ta biết được không? Ta có thể giúp người, tin tưởng ta.”

Hạ Phù Dung đỡ lấy mặt Tiểu Cúc, mặt tràn đầy chờ mong mà nhìn nàng ấy.

Tiểu Cúc nhìn nàng một cái, trong nháy mắt nước mắt tràn ra, “Nương nương ~ cứu cứu đệ đệ ta! Cứu cứu đệ đệ ta ~! !”

178. Chương 178

“Nương nương ~ xin hãy cứu cứu đệ đệ của ta! Cứu cứu đệ đệ của ta!”

Đệ đệ? Hạ Phù Dung Phù Dung nghi ngờ nhìn về phía nàng, “Người nói rõ ràng chút, đem những chuyện đã trải qua căn cứ nói cho ta nghe, ta sẽ giúp cho người, tin tưởng ta.”

Hạ Phù Dung Phù Dung bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng, làm cho tâm tình của nàng cũng hơi bình phục lại một chút.

Tiểu Cúc liếc nhìn Bích Quỳnh đang đứng một bên, ánh mắt Bích Quỳnh tối lại, liền hiểu ý khom người, “Nô tỳ đi lấy cho nương nương một ly trà .” Nói xong, Bích Quỳnh liền xoay người đi ra ngoài.

Hạ Phù Dung rất muốn gọi ở nàng ấy, nói nàng ấy có thể lưu lại.

“Từ lúc nô tỳ còn rất nhỏ, mẫu thân đã qua đời, ta chưa từng gặp qua phụ thân, ngay cả hàng xóm xung quanh cũng không biết cha của ta là ai, bọn họ chỉ biết là mẹ ta từ khi mới bắt đầu mang thai ta đã một thân một mình, người không có thành thân. Sau đó, người hàng xóm sát vách thấy ta quá đáng thương, liền đem ta nhận nuôi, sống chung với đứa con trai hai tuổi của bọn họ. Bọn họ đối với ta rất tốt, ta cùng đệ đệ trải qua một cuộc sống không buồn không lo. Sau đó lại có một ngày, đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, bọn họ vì cứu ta cùng đệ đệ, mà bị lửa thiêu chết. Sau đó ta mang theo đệ đệ lưu lạc tứ xứ.”

Hạ Phù Dung đang nghĩ, trận hỏa hoạn mà Tiểu Cúc nói kia, liệu có phải mà trận hỏa hoạn của Y Thập tộc không ?

“Lúc đó chúng ta đều còn nhỏ, căn bản không hiểu làm thế nào để có thể sinh tồn, đệ đệ đã sắp chết đói. Lúc bấy giờ ta không còn biện pháp nào, không thể làm gì khác hơn là trộm túi tiền của một vị viên ngoại giàu có, sau khi đem túi tiền giao cho đệ đệ, ta bảo đệ đệ trốn trước, một mình cHạ Phù Dung đi đánh lạc hướng những người đó.”

“Sau đó nô tỳ liền gặp mẫu thân của người, dưới tình thế cấp bách, không thể làm gì khác hơn là bịa ra một lời nói dối nửa thật nửa giả.”

Hạ Phù Dung gật đầu một cái, trong hoàn cảnh như vậy, không trách được mẹ nàng sẽ không chút do dự nhận nàng, “Sau đó đệ đệ của người thế nào?”

“Hắn sau đó vẫn bị người của viên ngoại kia bắt được, đưa vào hoàng cung, trở thành thái giám.” Khi Tiểu Cúc nói những lời này vẫn nở một nụ cười.

Trong lòng Hạ Phù Dung có chút khó chịu, khi nàng ấy biết được tin tức này thì tâm tình rốt cuộc ra sao? Người đã sinh ra nàng ấy lần thứ 2, lại vì muốn cứu nàng ấy từ trong biển lửa ra mà phải hy sinh thân mình, đó chính là dùng chính sinh mạng của bọn họ để đổi lại sinh mạng lần thứ 3 cho Tiểu Cúc. Nhưng đứa con trai của bọn họ, nàng chẳng những không chăm sóc tốt, lại còn để cho hắn biến thành.

“Hắn bây giờ đang là người hầu ở trong cung nào?” Nếu như có thể, Hạ Phù Dung sẽ đón hắn tới đây.

“Duệ Hoa cung.”

Nàng sững sờ, không trách được, không trách được Tiểu Cúc lại phản bội nàng, thì ra là Thượng Quan Lệ là bắt được nắm được nỗi đau của Tiểu Cúc.

“Yên tâm, ta sẽ giúp người đưa đệ đệ của người về.”

Ánh mắt Tiểu Cúc phức tạp nhìn nàng, nàng khẽ mỉm cười, “Chuyện mà ta có thể vì người làm, cũng chỉ có điểm này mà thôi.”

Tiểu Cúc chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, điểm này? Chỉ có điểm này sao? Ai cũng biết Lệ phi luôn luôn cũng nhằm vào nương nương, muốn đi cứu đệ đệ của nàng, nói dễ vậy sao. Huống chi. Lệ phi còn biết thân thế của mình.

“Thượng Quan Lệ cùng Y Thập tộc có quan hệ gì sao? Vì sao người lại bị dụng hình?”

Ánh mắt Tiểu Cúc chợt tối lại, “Đều là do - có người hãm hại.”

Ngắn ngủn bốn chữ, Tiểu Cúc đã nói rõ những khổ sở trong lòng.

Hạ Phù Dung không tiếp tục đề tài này nữa, nàng biết rõ tín ngưỡng của bọn họ đối chủng tộc của mình.

“Vậy vì sao trà do người pha bên trong lại có độc?”

Tiểu Cúc hình như đang cố gắng nhớ lại, lắc đầu một cái, “Nương nương, nô tỳ thật không có hạ độc ở trong trà”

Hạ Phù Dung gật đầu một cái, “Ta tin tưởng người.”

Tiểu Cúc cố gắng nhớ lại, không muốn bỏ qua cho bất cứ một khả năng nhỏ nhoi nào, “Nương nương, nô tỳ nhớ ngày đó có vị cung nữ đưa cho nô tỳ một cây lược.”

Hạ Phù Dung chợt bừng tỉnh, “Thì ra là như vậy.”

Vị cung nữ này đưa cho Tiểu Cúc một cây lược thì nhất định đó là ám hiệu muốn nàng mỗi ngày dùng, cho nên tiểu Cúc mới có thể ngày ngày chải đầu, lại càng không chán ghét phiền phức đi dạy Bích Thanh. Chỉ cần tay của bọn họ cầm qua cây lược, khi đụng vào lá trà thì liền dính lên.

Hạ Phù Dung đem lược ngâm vào trong nước, nhìn nước sôi trào, các nàng ngây dại. Thứ kịch độc như vậy, không biết uống vào người sẽ như thế nào.

Bởi vì nước không thể rửa sạch, cho nên nàng bảo bọn họ cẩn thận dùng xà phòng rửa rất nhiều lần.

Biết Tiểu Cúc bị hạ độc chỉ có Thượng Quan Lệ, như vậy cái cung nữ kia nhất định là do Thượng Quan Lệ phái tới.

Hạ Phù Dung tà tà cười một tiếng, chọc cho ba người kia đều là run lên, nường nường muốn bắt đầu phản kích.

179. Chương 179

Dư phi nường nường thế nhưng lại quang lâm Duệ Hoa cung! Điều này làm ọi người giật mình không ít.

“Không biết hôm này muội muội đến cung của bổn cung là có chuyện gì?” Lệ phi nhìn về phía Hạ Phù Dung, mang theo tràn đầy địch ý, Tiểu Hồng đi nghe ngóng, ngày đó Hoàng thượng là vì trước đó đến Dư Điệp cung xong liền không thể yên lòng mà nghỉ lại chỗ nàng.

“Chẳng lẽ muội muội không có chuyện gì thì không thể đến chỗ của tỷ tỷ chơi một chút?”

Lệ phi giật mình vì bản thân lỡ lời, lập tức nói lái đi: ” Muội muội nói gì vậy, tỷ tỷ là loại người nhỏ mọn thế sao? Chỉ cần muội muội thích, thì cứ tới đây, cũng là tăng thêm tình cảm tỷ muội chúng ta”

Sau khi hỏi thăm rõ ràng, nàng mới biết đệ đệ của Tiểu Cúc lại chính là tiểu thái giám mà ngày đó nàng gặp ở chỗ Phó thái y khi đang ở đó thay quần áo. Nàng đảo mắt nhìn bốn phía, không nhìn thấy hắn. Lần này là lần đầu tiên nàng mang theo Bích Thanh.

Sau khi ngồi xuống, nàng liền mở miệng trước, “Tỷ tỷ, sao trong cung của người lại quạnh quẽ như vậy?”

Lệ phi híp híp mắt, nữ nhân này, là tới cười nhạo nàng bị thất sủng sao? Lệ Phi lấy lại bình tĩnh, nói “Hoàng thượng mấy ngày nay quả thật rất bận, nhưng mà vẫn sẽ bớt chút thời gian tới nơi này bồi bồi ta.” Nói xong, Lệ phi nường nường nhìn Hạ Phù Dung, theo nàng biết, kể từ ngày đó sau khi Hoàng thượng rời khỏi Dư Điệp cung cũng chưa quay trở lại.

“Vậy coi như chúc mừng tỷ tỷ.” Nhãn thần của Hạ Phù Dung tối lại, “Chỉ là. Vì sao trong cung này của tỷ tỷ lại có ít người như vậy chứ?”

Lệ phi nhíu nhíu mày, rốt cuộc thì trong hồ lô của nàng bán thuốc gì? “Theo muội muội thấy.”

“Tỷ tỷ đem tất cả tiểu thái giám cũng gọi ra ngoài, nhảy một điệu thôi.”

“Ha ha, muội muội đang nói chuyện cười gì vậy, muội thật sự coi Duệ Hoa cung của ta là sàn nhảy hay sao?”

Hạ Phù Dung xin lỗi cười một tiếng, “Cũng không biết tại sao gần đây ta luôn nói ra một số yêu cầu thật ngớ ngẩn, tỷ tỷ chớ để ý.”

Thượng Quan Lệ cười khinh miệt một tiếng.

“Ách ~” Hạ Phù Dung đột nhiên che miệng, tiếng nôn ọe vang lên.

Lệ phi chấn động, “Muội muội.”

Hạ Phù Dung ngượng ngùng thu tay về, “Không biết là ăn phải thứ gì bị hư, gần đây luôn buồn nôn, muốn ói.”

Trong nháy mắt sắc mặt Lệ phi trở nên rất khó coi, nhưng vẫn phải cố bày ra một khuôn mặt tươi cười, “Vậy sao.”

“Đừng nói những thứ chuyện không liên quan này, tỷ tỷ, có thể để cho bọn thái giám trong cung của tỷ vì muối mà nhảy một điệu hay không?” Nàng lại nói lại một lần nữa.

Lông mày Lệ phi run lên, Dư phi, thế nhưng lại mang bầu long chủng! Nàng ta nhất định là nhân cơ hội tới đây cố ý gây khó khăn cho nàng, nếu không được sẽ đến chỗ hoàng thượng tố cáo! “Có gì mà không thể chứ?” Lệ phi cố gắng kéo ra một nụ cười, “Tiểu Hồng, bảo bọn tiểu thái giám tới đây, vì muối muối nhảy một bản.”

Hạ Phù Dung cố gắng ở trong đám người tìm kiếm, đột nhiên, một bóng dáng xuất hiện ở trong tầm mắt, chính là hắc!

Hạ Phù Dung mỉm cười nhìn bọn họ khiêu vũ, thỉnh thoảng lại quay sang cùng Thượng Quan Lệ hàn huyên vài câu về điệu nhảy của bọn thái giám.

“Chính là hắc, chính là hắc! Tỷ tỷ ~ muối muối rất thích nhìn hắc nhảy ~”

Mặt Thượng Quan Lệ nhanh chóng đen lại, nữ nhân này cũng quá không thức thời rồi! Nhưng vẫn phải gượng cười như cũ, “Nếu muối muối thích, vậy thì ta đem hắc đưa uội muối thôi.”

Nàng có chút thụ sủng nhược kinh, “Chuyện này làm sao có thể khiến cho.”

Khoé miệng Lệ phi có chút run rẩy, “Muối muối khách sáo, nơi này có một chút bánh ngọt, là hoàng thượng ngự tứ, muối muối nếm thử.”

Bích Thanh nhìn đĩa bánh ngọt lắc đầu một cái, “Lệ phi nương nương, những thứ bánh ngọt này nương nương đều không thích ăn, nàng chỉ thích ăn bánh tu không.”

Lệ phi giận dữ, “Cần rõ! Nơi này là chỗ nào mà đến lượt một nha hoàn như ngươi chen miệng vào?!”

Thấy Lệ phi chuẩn bị nổi cáu, nàng lập tức mở miệng nói, “Bích Thanh! Ngươi cũng quá lớn mật đi! Đây chính là địa bàn của người ta, làm sao tới lượt ngươi giương oai?”

Thượng Quan Lệ giận nhưng vẫn phải nén xuống, “Muối muối nói gì thế? Nơi này của tỷ tỷ, cũng chính là nhà của muối, đừng khách khí như vậy.”

Nàng hướng Lệ Phi cười xin lỗi một tiếng, “Bích Thanh hay nói thẳng, mong tỷ tỷ đừng trách.”

“Ha ha. Thẳng thắn là tốt.”

Hạ Phù Dung cảm thấy đùa giỡn đã đủ rồi, phần sau nên để Thượng Quan Lệ tự mình đi diễn.

Nàng hã hê mà dắt Bích Thanh cùng cái tiểu thái giám kia rời đi Duệ Hoa cung, Thượng Quan Lệ dùng sức nghiêng răng, Hạ Hách Na Phù Dung! Bồn cung muốn cho ngươi biết kết quả hôm nay ngươi đắc tội Bồn cung! !

180. Chương 180

Mới vừa trở lại Dư Điệp cung, đã thấy Bích Quỳnh chạy tới, “Nương nương, người mau đi xem tiểu Hồ ly của người một chút.”

Thân hình Hạ Phù Dung run lên, lập tức chạy vào bên trong phòng.

“Ô ~ ô ~ ô ~” A Hu nằm ở trên gối đầu, không ngừng ngẹn ngào.

Nàng có chút gấp gáp, nó không phải là ngã bệnh chứ?

“A Hu?” Nàng lên tiếng gọi nó.

Nó vừa nghe phát hiện ra là nàng, ngẩng đầu lên nhìn, tiếng nức nở ngẹn ngào càng lớn.

Nàng ôm nó vào trong ngực, “A Hu, ngươi làm sao vậy?”

A Hu nhìn nàng, trong mắt tràn đầy đáng thương.

Nhất định là bị cảm! Bích Quỳnh, nhanh, đi lấy chỗ thuốc trị thương hàn lần trước Phó thái y để lại.”

Lúc Tiểu Cúc nhìn thấy các nàng đi vào, liền phát hiện có thêm một người đi cùng, chính là đệ đệ mà nàng ngày nhớ đêm mong.

Nàng và đệ đệ ánh mắt chạm nhau, cũng chỉ là cười nhẹ một tiếng sau đó liền cúi đầu.

Nàng xoay người, nhìn hai người đứng đó làm bộ như không biết nhau, “Ai nha, đã đến đây rồi các người còn giả bộ cái gì, đi đến phòng bên cạnh mà nói chuyện, về sau không cần giả bộ là người đi đường.”

Có mấy lời mặc dù Tiểu Cúc nghe không hiểu lắm, nhưng đại khái vẫn hiểu ý nàng, nhìn nàng cảm kích cười một tiếng, liền kéo đệ đệ sang căn phòng bên cạnh.

Nàng nhìn A Hu đang nằm trong ngực, đau lòng vô cùng.

Chờ một lúc lâu, rốt cuộc thuốc cũng được đưa tới.

A Hu vừa thấy, làm bộ như muốn chạy trốn.

Nàng bắt lại cái đuôi của nó, kéo nó trở lại.

”Ô ô

”

“Làm sao, người ô ô cũng không hữu dụng ~ người ngã bệnh nên nhất định phải uống thuốc, để cho bệnh tình tốt lên có hiểu không!”

Thấy nó vẫn còn đang lưỡng lự, nàng nắm được nó nhấc lên, cứng rắn mở miệng của nó ra, “Nếu người dám phun ra, xem ta thế nào thu thập người!”

Bích Quỳnh nhìn cảnh tượng này, có chút không nhịn được, “Nương nương ~ có lẽ nó, nó cũng không cần dùng thuốc?”

Nàng quay đầu mắt lạnh nhìn về phía Bích Quỳnh, “Cái gì gọi là không cần? Ngã bệnh uống thuốc, thiên kinh địa nghĩa! Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất! Người có ý kiến sao?”

Bích Quỳnh vội vàng lắc đầu một cái, “Không có không có ~”

Rốt cuộc nàng cũng đem toàn bộ thuốc rót xong, hài lòng nhìn A Hu đang mệt mỏi tê liệt ngã xuống giường, “Thật biết nghe lời, không có ối.”

“Ta chính là vì muốn tốt cho người a ~~ chờ người hết bệnh, cảm kích ta còn không kịp đâu ~ ha ha”

Lúc nàng vẫn còn đang cười khúc khích, đã nhìn thấy một cái liếc mắt của A Hu một cái liếc mắt, “Ô ô ~ ô ô ô ô ~ ô ô ô.” Nó càng không ngừng cầu nhàu nàng.

Ánh mắt nàng nhíu lại, “Thế nào? Người có ý kiến? !”

A Hu trong nháy mắt im lặng, mắt nhìn đông nhìn tây, ra vẻ như không có chuyện gì phát sinh.

Nàng hài lòng gật đầu một cái, “A Hu, người trước tiên hảo hảo ngủ một giấc, đợi lát nữa bệnh sẽ tốt.” Nàng nói xong đem chăn kéo lên đắp lên cho nó.

A Hu lại bất mãn kêu lên, nàng trợn mắt nhìn nó một cái, nó nức nở nghẹn ngào hai tiếng liền không có động tĩnh gì nữa.

“Nương nương, hồ ly không cần phải đắp chăn” Bích Quỳnh có chút không nhìn nổi nữa rồi, nương nương căn bản cũng không hiểu làm thế nào để chăm sóc người khác.

Đầu nàng nghiêng qua nhìn một chút lại nói, “Nó bây giờ là bệnh nhân, bệnh nhân phải đắp chăn.”

A Hu vừa nghe, nhụt chí đem đầu vùi lại dưới đôi vuốt.

Tiểu Cúc cùng đệ đệ của nàng vẫn còn chưa nói chuyện xong à? Lòng hiếu kỳ của nàng xông lên, làm sao nàng có thể bỏ qua cơ hội lần này?

Nàng nháy mắt với Bích Quỳnh, chỉ chỉ Tiểu Cúc bên kia, Bích Quỳnh nhất thời hiểu ngầm trong lòng.

Vừa vặn đi qua, đã thấy Bích Thanh sớm núp ở cửa nghe lén.

Nàng cùng Bích Quỳnh nhìn nhau cười một tiếng, Bích Thanh nghe thấy động tĩnh, thấy là các nàng, ngượng ngùng đứng thẳng.

Nàng ra hiệu ý bảo Bích Thanh không cần nói chuyện, cũng ghé người núp vào sau cánh cửa.

“Là tỷ tỷ thực xin lỗi người, đều là tỷ tỷ vô dụng! Là tỷ tỷ hại người ~”

Đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy Tiểu Cúc luống cuống nước mắt như vậy.

“Không phải, không phải vậy, nếu như không có tỷ tỷ, ta đã sớm chết đói.”

Hai tỷ muội đoán chừng đã khóc thật lâu, âm thanh cũng có chút nghẹn lại rồi.

Sau một lúc lâu, “Tốt lắm, đừng khóc, nương nương là người tốt, đã đem đệ trở lại đây, đệ chỉ cần cố gắng mà làm việc.”

Lại một lát sau, “Đi, chúng ta đi ra ngoài đi.”

Nghe xong lời này, ba người các nàng lập tức vội vàng chạy đi.

Chỉ nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên, ba người các nàng vẫn còn chưa động.

“Như thế nào? Ha ha, chuyện cười người có thấy buồn cười không?” Nàng lập tức nháy mắt với Bích Quỳnh.

Bích Quỳnh gật đầu liên tục, còn che miệng cười một tiếng, “Ha ha.”

Bích Thanh mặt mờ mịt, “Bọn Tiểu Cúc không phải đang khóc sao? Làm sao lại buồn cười đây?”

Mặt nàng tối sầm lại, “Người không nói chuyện cũng không ai nói người câm.”

Tiểu Cúc vừa nghe, ha ha bật cười, “Thì ra là nương nương cũng làm loại chuyện nghe trộm này?”

Nàng hung hăng trợn mắt nhìn Bích Thanh một cái, đều

181. Chương 181

Nghe nói Linh Nhi mà Dư vương tặng cho Tu Hồng Miễn xinh đẹp cực kì, cả ngày chạy đi tìm Tu Hồng Miễn.

Thượng Quan Lệ mang theo mấy người tỷ muội đến chỗ của Linh Nhi, bọn họ cũng muốn để biết rốt cuộc thì cái đệ nhất mỹ nữ này trông ra sao!

“Linh Nhi muội muội, người không phải là từ xa xôi ngàn dặm đi Thánh Dụ của chúng ta, nên chúng ta cũng nên đến chào hỏi người một chút nha.”

Linh Nhi nhếch miệng mỉm cười, nhưng cũng không nói gì.

Lệ phi có chút không vui, nàng ta thật là không thức thời!

Tiết phi vừa thấy thế, lập tức tiếp lời nói, “Linh Nhi muội muội, nghe nói người ở trước mặt hoàng thượng rất biết ăn nói, thế nào hiện tại lại biến thành câm rồi?”

Mấy người che miệng cười một tiếng, chọc cho Linh Nhi có chút không vui, rất không ưa những nữ nhân này, “Ta thích nói chuyện ở trước mặt hoàng thượng, cùng các người có quan hệ gì đâu?”

Lệ phi sắc mặt nghiêm nghị, ai cũng nói người Kiền sở nói chuyện không để ý quy cách, quả nhiên là thế. Nghe nàng nói tiếng Thánh Dụ lưu loát, chỉ sợ là đã học từ rất sớm, hừ, đừng tưởng rằng bọn họ có chủ ý gì thì cho là nàng không biết; Linh Nhi muội muội nói lời này là sai lầm rồi, người nguyện ý ở trước mặt hoàng thượng nói chuyện, chúng ta không xen vào, nhưng người ba lần bốn lượt đi quấy rầy hoàng thượng,

ta là tỷ tỷ nên phải nhắc nhở người một chút. Hoàng thượng ngày đêm lao tâm khổ tứ vì quốc sự, đã là không dễ dàng, làm sao còn có thời gian rảnh rỗi chú ý tới người?”

Linh Nhi hừ lạnh một tiếng, “VẬY là các người không có bản lĩnh thôi, bao lâu nay ta đi tìm hoàng thượng nói chuyện chưa lần nào Hoàng thượng tỏ ra mất hứng.”

Lệ phi khinh miệt cười một tiếng, “Đó là bởi vì người là khách quý của Kiền sở, đợi đến khi người chính thức được nạp làm Tần phi, người xem xem hoàng thượng còn để ý tới người không? Ha ha, người cho rằng người là Dư phi nương nương sao?”

“Dư phi nương nương?” Linh Nhi có chút kỳ quái, nàng ta là sao? Nàng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua ai nói về nàng ấy.

“Ồ ~ Linh Nhi muội muội ngay cả Dư phi tỷ tỷ cũng không biết à? Nàng ấy là Tần phi mà hoàng thượng hiện tại sủng nhất, người ta bây giờ cũng đã nghi ngờ mang Long chủng, đợi đến khi nàng ta sinh hạ Long tử, người ta sẽ một bước ở trên đầu của chúng ta” Vinh phi che mặt cười một tiếng.

Nàng đã có thai rồi hả ? Linh Nhi ở trong lòng nói thầm, Dư phi.

Bích Quỳnh truyền lời tới, nói hôm nay Hoa Dư muốn bãi phỏng Trì tướng quân phủ.

Nàng vuốt vuốt cái trán, vốn định hôm nay sẽ nghỉ ngơi thật tốt .

Ra đến cửa cung, bị thị vệ ngăn lại, “Trì tướng quân xin thứ tội, Hoàng thượng có lệnh, Tướng quân không thể đi ra ngoài.”

“Dư vương đang ở trong phủ bản tướng quân, nếu như có chậm trễ, các người đảm đương nổi sao?”

“Tướng quân xin thứ tội! Hoàng thượng nói rồi, nếu không thể đem người ngăn lại, ty chức cửa cũng phải mang đầu đi gặp hoàng thượng.”

Nàng thở dài, xem ra Tu Hồng Miễn lần này thực sự quyết tâm không để nàng đi.

Nàng để cho đệ đệ của Tiểu Cúc chạy đi, đưa một lá thư cho Hoa Dư, nói là Tu Hồng Miễn không để cho nàng đi, không thể trách nàng được.

Lúc thay quần áo xong trở lại, nàng lại gặp được một người mà nàng không tưởng tượng được, Linh Nhi?

“Nương nương của chúng ta ấy mà, người đừng xem nàng bình thường cậy mạnh cực kì, thật ra thì nàng đối đãi người rất tốt. Ai, chính là khi nấu cái gì đó lại quá khó ăn.” Bích Thanh đứng bên một bộ chỉ tiếc rên rỉ không thành tiếng.

Linh Nhi ở một bên nghe gật đầu liên tục, hình như cùng nàng ấy trò chuyện rất hăng say.

“Bích Thanh.”

“Nương nương? Người thế nào nhanh như vậy đã trở lại rồi hả ?” Bích Thanh thấy nàng trở lại, có chút kinh ngạc.

Nàng cười cười với Linh Nhi, “Không biết Linh Nhi cô nương đến thăm, đã chậm trễ. Bích Thanh, tại sao lại là người ở chỗ này phục vụ? Bích Quỳnh đâu?”

“Bích Quỳnh đi thông báo cho người a.”

“Tiểu Cúc đâu?”

“Tiểu Cúc đi pha trà.”

Tại sao lại là Tiểu Cúc pha trà, Bích Thanh phục vụ?

“Dư phi tỷ tỷ, người chớ trách, Linh Nhi đột nhiên viếng thăm vốn dĩ đã là thất lễ. Thấy Bích Thanh thật đáng yêu, nên ta liền cùng nàng trò chuyện mấy câu.”

Nàng miễn cưỡng nở ra một nụ cười, từ trong miệng Bích Thanh có thể nói ra cái gì tốt chứ “nha đầu Bích Thanh này ruột để ngoài da, nếu có đắc tội, mong rằng Linh Nhi cô nương đừng trách.”

Linh Nhi cười một tiếng, “Ta rất thích Bích Thanh, mới không thích mấy vị nương nương kia trong cung, nói chuyện quanh co lòng vòng, nghe đã thấy mệt mỏi.”

Nàng có chút hiểu, xem ra Linh Nhi cùng Bích Thanh tính tình thật giống nhau, đều là người rất thẳng thắn.

“Đúng vậy, nhưng mà nương nương của chúng ta cũng có bản lĩnh này, có những lúc nàng nói chuyện so với người khác cũng rất gay gắt, hăm hại cả những nương nương kia.”

“Bích Thanh!” Hạ Phù Dung rầy nàng một câu, nha đầu này, không ngăn cản nàng, thì cái gì cũng dám nói ra ngoài.

Linh Nhi cười ha ha, hình như vị nương nương này thật có ý tứ.

“Linh Nhi nghe nói nương nương có tin vui, cho nên đặc biệt tới chúc mừng.”

Bích Thanh nghe thấy cười một tiếng, “Thật ra thì.”

“Linh Nhi cô nương, trà của người đã pha xong.” Tiểu Cúc bưng ly trà đi ra.

Nàng cười với Tiểu Cúc một tiếng, “Thật ra thì Linh Nhi cô nương không cần khách khí như vậy, ta còn không xác định là có phải có tin vui hay không.”

“Nương nương, vậy người nên để cho thái y tới xem một chút?”

Nàng lắc đầu một cái, “Không cần phải kinh động như vậy, nếu quả thật là có hỉ, đến lúc đó dĩ nhiên là biết.”

Linh Nhi có chút thích cái vị nương nương này, nàng không giống những nữ nhân kia, có một chút chuyện đều muốn làm ọi người đều biết.

182. Chương 182

Tu Hồng Miễn mấy ngày nay không khỏi phiền lòng nôn nóng, giống như nhìn cái gì cũng cảm thấy không thuận mắt.

“Cảnh Nhân.”

“Ty chức ở đây.”

Tu Hồng Miễn nhìn Cảnh Nhân một chút, rất là không vui, “Người vẫn ở tại chỗ này làm gì?”

Cảnh Nhân có chút bất đắc dĩ, phải biết rằng chức trách của hắn chính là tùy thời đi theo hoàng thượng.

“Tại sao người còn đứng lỳ ở đó vậy?” Thấy Tu Hồng Miễn có chút tức giận, Cảnh Nhân lập tức khom người một cái, “Ty chức cáo lui.”

Ra cửa, Cảnh Nhân quay đầu nhìn lại Hoàng thượng một chút, gần đây tâm tình của người thật sự rất phiền não. Rốt cuộc vấn đề xuất hiện ở chỗ nào?

Nghĩ ngợi một lúc, hắn xoay người đi tới Dư Diệp cung.

Mấy ngày nay ngay cả thức ăn nàng cũng không dám ăn bữa, nàng chỉ sợ bị Lệ phi lại bỏ cái gì vào, mặc dù nàng không có mang thai, nhưng vẫn sợ những thứ thuốc đó sẽ gây hại đối với thân thể, cho nên mỗi lần nàng đều hóa trang thành tiểu thái giám, đến ngự thiện phòng trộm thứ gì đó về ăn.

Trong ngự thiện phòng, tất cả đều rất bận rộn, nàng len lén đi vào, nàng đột nhập ngự thiện phòng không phải chỉ muốn ăn no bụng mình, trong nhà còn có bốn miệng chờ ăn, cho nên mỗi ngày nàng đi ngự thiện phòng đều rất vất vả.

Loại chuyện như vậy nếu bị phát hiện nhất định sẽ bị chết rất thảm, mặc dù nhỏ Đình tử là thái giám, nhưng bộ dáng của hắn quá mức thanh tú, rất dễ dàng làm cho người ta ghi nhớ, chứ đừng nói ba cô gái nhu nhược kia, cho nên nhiệm vụ anh dũng đi đột nhập ngự thiện phòng phải cự tuyệt sự gia nhập của bọn họ.

Quản sự ngự thiện phòng vừa thấy nàng, lập tức dùng mắt ra hiệu ọi người một cái, tất cả mọi người đều thức thời quay lại làm việc của mình, làm bộ không nhìn thấy.

Vị nương nương của Dư Diệp cung này, cứ cách mấy ngày lại chạy đến ngự thiện phòng ăn trộm , rõ ràng các loại món ăn đều chuẩn bị cho Dư Diệp cung của bọn họ đầy đủ hết .

Chỉ là nghe nói vị nương nương này có chút bản lĩnh, hắn mới chỉ là một quản sự nhỏ nhỏ, làm sao dám ra vẻ với nàng? Đành phải phân phó mọi người, cũng làm bộ như không nhìn thấy nàng.

Các đầu bếp trong nàng phòng cẩn thận từng li từng tí cúi đầu, sợ bị người khác nhìn ra.

Thật may là những người này cũng loay hoay đầu óc choáng váng, cho nên căn bản hiện không được động tác của nàng.

Nhìn kỹ những thứ mình thích ăn, từng bước từng bước đặt vào thùng gỗ, ừ, cái đó là thứ Bích Thanh thích, còn có Bích Quỳnh , tiểu Cúc thích ăn cái này.

Sau khi xếp đầy một thùng, nàng đem khăn trùm lên phía trên, làm bộ như đang đi ra ngoài tản bộ, thuận lợi ôm cái thùng ra ngoài.

Ngay lúc nàng ở bên ngoài cười trộm, những người làm việc bên trong cũng đồng loạt nhìn về bóng lưng của nàng, rốt cuộc cái vị nương nương này đang làm cái gì?

Cảnh Nhân đang trên đường đi đến Dư Diệp cung thì phát hiện một tiểu thái giám đang ôm một cái thùng gỗ, nhìn con dấu phía trên, đúng là ngự thiện phòng.

Tiểu thái giám của ngự thiện phòng làm lại đến Dư Diệp cung đây? Cái thùng gỗ đó xem ra có chút nặng, chẳng lẽ bên trong có cái gì kỳ quặc? Cảnh Nhân nghi ngờ đi theo sau.

“Ăn cơm thôi” trong miệng nàng gắp lên một miếng thịt, hàm hồ kêu.

Cảnh Nhân nhìn những người bên trong vây quanh một chiếc bàn, sợ hết hồn, cái thái giám kia là nương nương? !

Nàng làm sao lại chạy đến ngự thiện phòng trộm đồ ăn? Theo sổ sách trong cung ghi lại, mỗi ngày ngự thiện phòng đều đúng giờ mang cơm tới Dư Diệp cung.

Nhìn vị nương nương đang ăn như hổ đói kia, mấy người bên cạnh tưởng ăn cũng không có gì đặc biệt, đó không phải là Tiểu Cúc sao? Một nha đầu luôn để ý trước sau như vậy, thế nào hiện tại cũng biến thành cái tướng ăn thế này rồi hả?

Cảnh Nhân lập tức lùi về phía sau, quay trở lại Thái Càn cung.

Đang lúc các nàng ăn vui vẻ, nàng vừa ngẩng đầu, hình như cảm giác mới vừa rồi có chút động tĩnh . . . Nàng lại cẩn thận lắng nghe, có thể là nàng nghe lầm thôi.

Tu Hồng Miễn nghe xong Cảnh Nhân hồi báo, vốn dĩ đôi lông mày đang nhíu chặt giãn ra rất nhiều, Cảnh Nhân vui mừng trong bụng, xem hắn đã đi đến đúng nơi rồi.

Tu Hồng Miễn nhớ lại đủ loại hành động của Dư phi, cũng thật là kỳ quái, nàng là một tiểu thư khuê các, tại sao lại làm ra nhiều chuyện khiến hắn ngạc nhiên như thế?

Nghĩ đến đây, khoé miệng Tu Hồng Miễn khẽ nhếch lên, một tia hứng thú tràn ra, “Tối nay đến là sẽ biết thôi.”

Nghe thấy Tu Hồng Miễn nói tối nay muốn đi qua, lại làm cho nàng nhúc nhích đầu cực kì, hắn lại quấy rầy kế hoạch ngủ sớm của nàng.

Hắn cũng không có mang theo những người khác, Cảnh Nhân cũng chỉ đứng sau cửa .

“Tôi nay trầm cảm thấy rất vui, ái phi có thể bồi trầm uống một chén trà không?”

Nàng còn chưa kịp mở miệng, Tu Hồng Miễn đã lập tức bổ sung, “Nàng cũng đừng làm trầm tụt hứng chứ!”

Nàng chép miệng, hẳn đã nói như vậy, nàng còn dám nói không sao?

183. Chương 183

“Ừc!” Nàng vừa mới uống một ly vào bụng.

“Người cảm thấy trầm có phải một vị hoàng đế tốt hay không?”

Nàng gật đầu một cái, “Dạ! Người giỏi về việc dụng người lại có đạo trị quốc, ngay cả dân chúng cũng khen người là một vị hoàng đế tốt.”

“Ân, lại uống một ly nữa.” Tu Hồng Miễn nói xong, lại rót một chén nữa cho nàng.

“Không được không được, ta đã không uống được nữa.”

.....

“Người cảm thấy trầm có phải một người chồng tốt hay không?”

“Tốt ~ đương nhiên là tốt rồi ! Người trao ân huệ khắp chốn hậu cung, các phi tần cũng đối với người hết sức kính yêu.”

Tu Hồng Miễn gật đầu một cái, “Nào lại một ly.”

“Không được, không được, ta đã say.”

.....

“Người thật sự cảm thấy trầm là một người chồng tốt?”

“Tốt ~ người là hoàng thượng, có ai dám nói người không tốt sao?”

Tu Hồng Miễn cười một tiếng, “, lại cộng thêm một ly nữa.”

“Tốt ~! Không say không về!”

.....

“Người cảm thấy vị hoàng đế như trầm tốt ở chỗ nào đây?”

“Tốt?” Nàng đưa ra một ngón tay, giơ trước mặt hẳn ngoáy qua ngoáy lại, “Phải nói người cái gã Hoàng đế này, rất có thủ đoạn, điểm này ta thừa nhận. Nhưng nếu người suốt ngày bày ra dáng vẻ của một cá lão Hoàng đế, cái này sẽ làm cho ta cảm thấy ngứa mắt rồi. Người xem một chút Hoa Dư, rất rõ ràng trên phương diện này hẳn thắng được người.”

Lông mày Tu Hồng Miễn run lên, “Vậy còn người, tại sao người là một tiểu thư khuê các, thế nhưng có thể làm được chuyện mà rất nhiều nam tử đều không thể làm?”

“Ha ha, ” thần trí nàng nửa mơ nửa tỉnh, “Người ~ lời này của người cũng không đúng rồi. cái gì mà tiểu thư khuê các, ta ~ Trì Tô! Mối không phải cái gì đại tiểu thư đâu ~”

Lông mày Tu Hồng Miễn nhảy lên, “Hà? Người không phải là người trong phủ Hạ Hách Na, tiểu thư mà người người sủng ái sao?”

“Ha ha, không ~ không phải ~~ đó là Hạ Hách Na Phù Dung trước kia, chính là nàng ta! Trì Tô! Có lẽ không có hưởng thụ qua những thứ đó”

Về mặt Tu Hồng Miễn căng thẳng, đã sớm cảm thấy nàng có cái gì không đúng, thì ra là nàng giả mạo đây! “Vậy người đem Hạ Hách Na Phù Dung làm như thế nào? Người nào phái người tới giả mạo nàng ấy? Có mục đích gì?”

“Hắc ~” nàng lắc đầu một cái, “Người nào phái ta tới hay sao? Ta làm sao biết người nào phái ta tới , chính ta tại bên kia sống cho thật tốt, nhưng chết đi tỉnh lại đã tới nơi đây rồi. Bên này thực sự không có chút gì tốt ~” nói xong, âm thanh của nàng có chút nghẹn ngào.

Bên kia? Tu Hồng Miễn nhíu nhíu mày, “VẬY HẠ HÁCH NA PHÙ DUNG ĐÂU?”

“Chết rồi, là bị ái phi Lệ phi của người hại chết chứ sao, không thể thì làm sao ta có thể đi vào thân thể của nàng.”

Tu Hồng Miễn hoảng hốt, hồn vía đã bay tới nơi nào rồi, thật lâu không thể nói chuyện, thấy nàng có khuyên hướng sắp ngủ, hắn mới tìm được âm thanh của mình, “Người nói là. Người đã chết? Lại. Đi vào thân thể của nàng ấy?”

Nàng gật đầu một cái, “Thật là xui xẻo! Để cho ta chết một cách sáng khoái không được sao! Sao lại để ta phải chịu cái tội này a. Ai, tới ~ tới ~ , cạn chén!”

Tu Hồng Miễn đã sớm bị đáp án này làm cho chấn động, hắn thực không ngờ.

Nàng thấy hắn không có phản ứng, đẩy hắn một cái, “Người xem người đi, luôn là cái bộ dáng này, lúc vui mừng thì tìm người khác chia sẻ may mắn, lúc mất hứng thì sẽ không để ý tới người khác, rốt cuộc là người có ý gì a! À? Người đem ta nghĩ thành người nào? Ta cho người biết ~” nàng run rẩy đưa ra một đầu ngón tay, chỉ vào hắn nói, “Đừng tưởng rằng người rất ghê gớm, không phải chính là ý vào ta thích người sao! Chờ đến lúc ta không thích người nữa, xem người cái gì cũng không phải rồi ! Hừ ~”

Tu Hồng Miễn nghe xong, cổ nín xuống nội tâm đang hưng phấn, “Người thích trẫm?”

Nàng lạnh lùng khế hừ, “Đó là trước kia! Hiện tại ~ không thích!”

Tu Hồng Miễn chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, “Vì sao không thích?”

Nàng cười hắc hắc, “Ở nơi đó của chúng ta, so với nơi này của người tốt hơn không biết bao nhiêu lần, ta còn biết rất nhiều chuyện, chỉ là không có nói cho người biết. Ha ha.” Cười xong nàng đi qua, liền gục xuống bàn không có chút động đậy.

Tu Hồng Miễn lắc lắc đầu ngồi phịch ở bên cạnh nàng, không khỏi cảm thấy một hồi hoảng hốt. Nhớ tới một màn trước kia nàng cùng với Hoa Dư, Tu Hồng Miễn nắm thật chặt quả đấm.

184. Chương 184

“Ưm.....” Cảm giác nhức đầu khiến nàng không chịu đựng nổi, lắc lắc đầu, tác dụng chậm của rượu thật đúng là rất lớn.

“Nương nương, người đã tỉnh rồi sao? nô tỳ đã chuẩn bị xong nước rửa mặt cho người.” Tiểu Cúc bưng một chậu nước đi vào.

Nàng gật đầu một cái, nhìn chằm chằm Tiểu Cúc không nói gì, nàng thấy có cái gì đó rất lạ, nhưng lại không biết là không đúng ở chỗ nào.

Tiểu Cúc khom người, “Nương nương.”

“A, Tiểu Cúc, người hôm nay. người trang điểm khác đi sao?”

Tiểu Cúc lắc đầu một cái, “Bích Thanh mới vừa học được một cách chải đầu mới, cho nên lôi kéo chúng ta nhất định phải giúp nàng, hiện tại Bích Quỳnh vẫn còn ngồi ở đó không thể đi đâu.”

Nàng cười ha hả, “Ta biết mà, nhìn người kỳ quái thế kia, chuyện này. cái cách chải đầu này cũng quái dị quá đi?”

Tiểu Cúc đỏ mặt, “Nô tỳ cũng biết nàng chải không đẹp nhưng nếu như chúng ta phá đi, nàng sẽ vừa khóc vừa gào.”

Nàng rửa mặt xong, đi ra phía ngoài, liền thấy Bích Thanh chải đầu xong cho Bích Quỳnh tốt lắm.

Bích Quỳnh cúi đầu chạy đến, “Phốc” Làm nàng thiếu chút nữa hộc máu, “Ha ha ha.”

Bích Quỳnh xấu hổ dậm chân, “Bích Thanh ~ xem người làm cho ta thành cái bộ dáng gì, chộc cho nương nương giễu cợt ta”

Bích Thanh quay mặt lại nghiêm túc, “Rất tốt a! Nương nương là bị kinh ngạc quá thôi.” Nói xong, Bích Thanh quay đầu nhìn về phía nàng, “Nương nương, người còn chưa có chải đầu chứ?”

Khóe miệng nàng cứng đờ.

“Nương nương hãy để nô tỳ giúp người chải đi!” Tiểu Cúc vượt lên đến trước mặt nàng, làm một bộ hý sinh vì nghĩa.

Bích Thanh có chút bất mãn, Bích Quỳnh lập tức tiếp lời nói, “Đợi lát nữa Hoàng thượng tới đây dùng cơm trưa, nương nương phải ăn mặc thật xinh đẹp, nên không thể để cho người tùy tiện chải tóc được.”

Bích Thanh rất cuộc thỏa hiệp, ủ rũ đem lược đưa cho Tiểu Cúc.

“Hoàng thượng tới đây dùng cơm trưa?”

Thấy bọn họ gật đầu, nàng cố gắng hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm qua, nàng nhớ là mình đã uống say rồi còn nói cái gì đó? Nhớ không rõ lắm, trong lúc hoảng hốt, hình như nàng nói mình không phải Hạ Hách Na Phù Dung, hơn nữa. Còn nói thích hấn? ! ! ? Khóe miệng nàng run run, “Tối hôm qua lúc hoàng thượng rời đi, vẻ mặt người trông như thế nào?”

“Hình như người đang nghĩ chuyện gì đấy, lúc ấy bọn nô tỳ quỳ tiến, hoàng thượng cũng không nghe thấy.”

Lần này chết chắc rồi, Tu Hồng Miễn nhất định là muốn biết cái gì, cho nên mới mời nàng uống rượu! Gõ một cái đầu, nàng tại sao lại đần như vậy! Lúc ấy nàng nên cảnh giác cao, cuối cùng lại vẫn bị hấn chuốc say.

Lúc nhìn thấy Tu Hồng Miễn, nàng biết vẻ mặt mình rất quái dị, làm thế nào cũng làm không được tự nhiên.

Tiểu Cúc đem đồ ăn thái giám lĩnh đi vào, nhìn thấy Hoàng thượng cùng nương nương đều có vẻ mặt rất quái dị, có chút bận tâm, nương nương ngàn vạn đừng gây ra cái lỗi gì nữa nha.

Thấy Tiểu Cúc cho nàng một cái ánh mắt, nàng biết những thức ăn này đều đã được nàng ấy đổi đi rồi.

Lấy lại bình tĩnh nàng nói, “Hoàng thượng, không biết những thức ăn này có vừa miệng người hay không.”

“A, có, có.” Tu Hồng Miễn cười xấu hổ cười.

Nàng có chút nghi ngờ nhìn về phía hấn, sao hấn so với nàng còn muốn quái dị hơn.

Bọn họ trầm mặc ăn cơm, không khí càng ngày càng khấn trương, nàng rất muốn mở miệng nói gì đó, lại phát hiện thế nào cũng không tìm ra đề tài.

Một lát sau, Tu Hồng Miễn cũng mở miệng, “Người. Gần đây những lúc trời mưa người có cảm thấy khỏe không? A, trầm nói là. Chỗ này lâu năm không tu sửa, sợ người nơi này mưa dột. Nếu như có mưa dột thì. tìm lấy một hoa tượng tới sửa thôi.”

“A, không có rò không có rò. Gần đây thái y rất bận, không cần làm phiền hấn.”

Gương mặt Tiểu Cúc có chút co quắp, lắng tai nghe hai người ông nói gà bà nói vịt, vừa cố gắng nhin cười đến nghẹn, còn vừa phải vì nương nương mà lo lắng, thật sự nàng rất sợ để xảy ra điều gì rắc rối.

Buông chén đĩa xuống, nàng hiện giống như quên mất mình cũng phải ăn rồi.

Nhìn Tu Hồng Miễn phía đối diện một cái, trước mặt hấn một bàn món ăn đã cạn sạch, nhưng chén cơm lại không có động tới.

Trong lúc vô tình nàng liếc thấy Tiểu Cúc nháy mắt với nàng, nàng mờ mịt nhìn về nàng ấy, nhớ mang máng hình như mình có chuyện gì phải làm, nhưng là làm thế nào cũng nhớ không nổi .

Tiểu Cúc toát cả mồ hôi lạnh, làm sao nương nương có thể quên mất? ỉ“Nương nương ~ người, người cảm thấy không thoải mái chỗ nào?”

Nàng ngơ ngác gật đầu một cái, “Không có.”

Thấy Tiểu Cúc khóc nước nỡ, rốt cuộc nàng cũng nhớ lại kế hoạch lúc trước.

“A ~!” Nàng cúi đầu, làm bộ như vô cùng khổ sở, Tu Hồng Miễn ở phía đối diện phải đất đứng lên, “Dung nhi, ngươi làm sao vậy?”

Nàng cau mày ôm đầu, mặt khổ sở, “Bụng của nàng thật là đau!”

185. Chương 185

Tu Hồng Miễn lo âu nhìn về phía nàng, “Mau truyền thái y!”

Hoàng thượng nói một lời, ai dám chậm trễ?

Phó thái y vội vàng chạy tới, chỉ thấy nàng đang vô cùng khổ sở cúi đầu nằm trên giường, lại nghe Tiểu Cúc nói qua là đau bụng.

Trong lòng run sợ, Phó thái y nhanh chóng bắt mạch cho nàng, mạch tượng vững vàng. “Nương nương. Người, người là cảm thấy không thoải mái chỗ nào?”

Nàng dùng sức xoa trán, “Bụng thật là đau ~”

Phó thái y cảm thấy khó xử nhìn về phía Tu Hồng Miễn, nương nương mạch tượng vững vàng, rõ ràng chính là giả bộ, nhưng tại sao người cứ nói là đau bụng?

Tu Hồng Miễn lo lắng nhìn nàng, “Nàng cảm thấy như thế nào? Có phải ăn phải cái gì bị hỏng hay không?”

Phó thái y xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán. “Nương nương ~ người, người cảm thấy khó chịu nhất là chỗ nào?”

Tu Hồng Miễn vừa nghe, cảm thấy rất giận dữ, “Người chính là thái y không phải sao? Vậy mà ngay cả nương nương bệnh gì cũng không tra được? !”

Tiểu Cúc đứng một bên thật sự gấp đến độ không chịu được, “Mới vừa rồi nương nương còn hảo hảo , tại sao ăn trưa xong lại đột nhiên đau bụng đây?”

Phó thái y vừa nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Cúc, vừa liếc nhìn bữa cơm trưa còn chưa ăn xong, lập tức hiểu ý nói: ” Có lẽ là nương nương ăn phải thứ gì không sạch sẽ.” Nói xong, Phó thái y khom người với Tu Hồng Miễn, “Hoàng thượng, xin cho cữu thần đi kiểm tra đồ ăn trưa một chút.”

Tu Hồng Miễn gật đầu một cái, đi theo Phó thái y tới bên cạnh bàn.

Tiểu Cúc lập tức chạy tới bên cạnh nàng, đem chăn kéo ngang qua bụng cho nàng, mới chạy đến bên cạnh bàn.

“Hôm nay nương nương ăn những thứ gì?” Phó thái y cẩn thận quan sát thức ăn trên bàn nói.

“Buổi sáng nương nương có chút đau đầu, cho nên cái gì cũng không còn ăn, cho đến bữa trưa cũng chỉ ăn một chút.”

Phó thái y gật đầu một cái, “Xem ra chính là thức ăn buổi trưa này có vấn đề, hoàng thượng bình tĩnh chờ nóng, cho cữu thần lấy chút thức ăn trở về kiểm tra, chắc chắn sẽ có được có kết quả.”

“Trẫm cho ngươi 1 ngày, nếu không tra được, đưa đầu tới gặp trẫm.”

Phó thái y khom người lĩnh mệnh.

“Hoàng thượng.” Nàng ôm bụng, nằm ở trên giường, “Hi vọng hoàng thượng không để lộ ra chuyện này.”

Tu Hồng Miễn chau mày, không nói gì.

“Bây giờ còn không tra ra cái gì, nếu như lộ ra đi ra ngoài, như vậy người hạ độc nhất định sẽ chuẩn bị xong tất cả.”

Tu Hồng Miễn gật đầu một cái, “Chuyện này trăm tuyệt đối sẽ tra đến cùng!”

Nàng cảm thấy mồ hôi lạnh tuôn rơi, có thể dừng tra tới cùng hay không.

“Có thật không?” Về mặt Thượng Quan Lệ hưng phấn hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, thiên chân vạn xác! Dư phi còn khiến hoàng thượng không cần để lộ ra, nhất định là sợ bị người khác biết mình sanh non, làm cho bản thân mất mặt.”

Thượng Quan Lệ hừ lạnh một tiếng, “Nàng không phải lợi hại như vậy sao? Ý mang long chủng của hoàng thượng, liền chạy đến Duệ Hoa của ta điều võ giương oai! Chờ đến lúc Bồn cung cũng có, nhất định sẽ để cho nàng ném thử một chút tâm tình của bồn cung lúc đó !”

Bên trong Yến Ninh cung.

“Cái gì? Dư phi mang bầu long chủng?” Hình như Thái hậu không thể tin vào tai của mình.

“Thái hậu ~ người đừng quá kinh ngạc, ngay cả Hoàng thượng cũng chẳng hay biết gì đâu ~ lúc ấy nếu không phải là Lệ nhi tỉ mỉ nhìn ra, thì cũng bị nàng hoàn toàn giấu giếm cho qua!”

Thái hậu hí hí mắt, Dư phi này, thế nhưng lại che giấu chuyện có thai, rốt cuộc nàng ta có âm mưu gì?

“Thái hậu ~ Lệ nhi cảm thấy Dư Phi muối muối lừa dối mọi người quả thật là có lỗi, chỉ là Lệ Nhi cũng cảm thấy đáng thương thay cho nàng ấy, không biết là người có lòng dạ ác độc như vậy, ngay cả máu mủ của hoàng thượng cũng nhẫn tâm xuống tay!”

Thái hậu nhìn Thượng Quan Lệ một chút, “Nghe người nói như vậy, chắc hẳn người biết là ai chứ?”

Thượng Quan Lệ xấu hổ cười, “Thái hậu thật thông tuệ.”

“Nói đi, người kia là ai?”

“Linh Nhi.”

Linh Nhi ở trong cung nhàm chán, đang chuẩn bị đi tìm Tu Hồng Miễn, chợt thấy một đám thị vệ xông vào, “Các người muốn làm gì? !”

Một tên thị vệ khom người một cái, “Chúng ta phụng theo ý chỉ của Thái hậu lục soát, xin cô nương lượng thứ. Lục soát!”

Linh Nhi còn chưa phản ứng kịp, những thị vệ kia đã chia thành 2 nhóm, bắt đầu lục soát .

Linh Nhi có chút tức giận, “Các người quá càn rỡ! Chờ ta bẩm rõ với hoàng thượng, sẽ chém hết các người!”

Lập tức có một tên thị vệ tiến lên, túm lấy tay nàng, đem Linh Nhi ngăn lại, “Theo ý chỉ của Thái hậu, người hiện tại không thể rời đi.”

“Chát” Linh Nhi cho thị vệ kia một cái tát, “Người đang làm gì đó? Dám ngăn cản ta sao?”

Tên thị vệ đó vẫn không động đậy, “Ty chức phụng mệnh làm việc, mong cô nương thứ tội.”

“Các người, các người khi dễ Linh Nhi ta mới tới nên không có người che chở sao? ! Tránh ra! Ta muốn đi gặp Dư phi nương nương!” Nói xong, nàng hướng bên kia chạy đi.

Thị vệ lại lập tức chạy qua ngăn cản nàng.

Linh Nhi tức giận hét lớn , “Đây chính đạo đãi khách của các người sao! Ta bây giờ vẫn chưa chính thức là phi tần, ta vẫn là khách quý của Kiền sở! ! Người tránh ra! Ta muốn đi nói cho Dư vương biết!”

Đang lúc Linh Nhi giãy giụa sắp thoát ra, lại nghe thấy một tên thị vệ tới đây báo cáo, “Tìm được rồi!”

Linh Nhi sửng sờ, “Tìm được cái gì?”

Một tên thị vệ gật đầu, “Linh Nhi cô nương, làm phiền người đi theo chúng ta một chuyến.”

“Đi đâu? Tại sao ta phải đi với các người!”

“Yến Ninh cung, Thái hậu ời.”

Linh Nhi đối với thái độ vô lễ của bọn hần cảm thấy vô cùng ảo não, hiện tại bọn họ đã dám vô lễ với nàng như vậy, đợi đến thực sự trở thành Tần phi còn ra làm sao?

“Ta không đi! Ta muốn gặp Hoàng thượng!”

Tên thị vệ dẫn đầu liếc mắt một cái, phía sau liền lên hai thị vệ, “Đắc tội.” Bọn họ một phải một trái đem Linh Nhi kéo đi.

“Các người buông ta ra! Hoàng thượng cứu ta! Dư phi cứu ta! Dư vương! !”

186. Chương 186

Linh Nhi có chút sợ hãi nhìn những người đang có mặt trong Yến Ninh cung, những ánh mắt đáng ghét của bọn họ làm nàng 4rất không 2thích.

Vậy c8nên nàng 6không khách 4khí chút 9nào trợn 5mắt nhìn 4lại, “Các 1người bắt 6ta tới đây 0làm gì?”

“Cần 91rõ!” 8Thái hậu 8tức giận 0nhìn cái 0nhà đầu 9không có 9chút quy củ 4nào này “Người 7là sắp sửa 48trở thành 4Tần phi, 4sao lại có 0thể không 24biết trời 4cao đất 5rộng như 8b8vậy? !”

Linh 82Nhi bị 4khí 20thể của 5Thái hậu 7làm cho sợ 5đến mức 6im bật.

Lệ phi cười 6hả hê, “Thái hậu, ngày 15hôm đó Lệ 9nhị chính 9mắt nhìn 4thấy nàng 7ta lên 3lút 3đi đến 3Dư Diệp 1cung, trong 1bụng có 8hoài nghi, liền 6phái 67Tiểu Hồng 0vội vàng 6đi theo, 6bắt quả 4thấy nàng 93ta cho 8thứ 87gì đó vào 15trong 7thức 7ăn của 7Dư Phi 1muội 1muội. Lúc 0ấy Lệ 8nhị mặc 4bđủ 4hoài 8nghi, nhưng 2không nghĩ 4đến 4nàng 4ta 19lại 4làm 4aara 4loại 76chuyện 4đó. 4a © DiendanLeQuyDon Sau 4đó 4nhi 4bthần 4có 4d4nói 4cho 4Tiết 64phi 4muội 31muội, 4muội 3ấy 4cũng 43không 4tin 11Linh 4Nhi 4sẽ 13làm 4ra 4loại 4bbchuyện 4kia, 3lại 4nghĩ 4đến 4Thái 7chậu 4vốn 4b9đi 4đã 4bởi 4àvì 4chuyện 0hậu 4cung 78mà 4ngày 3đêm 4lao 53tâm 4khó 86tử, 4nên 4mới 4không 4f4có 4nói 4cho 4b4Thái 4hậu. 6 © DiendanLeQuyDon Mong 4Thái 3hậu 4giáng 4cetội.”

Thái 4b7hậu 4gật 2edầu 4một 09cái, “Nể 4đình 4các 1người 4một 2mảnh 4hiếu 6ftâm, 4miễn 2đi.” 4eNhưng 4khi 4eenhìn 4về 4phía 4Linh 4Nhi, 4Thái 5hậu 4lại 4cblập 4tức 4điều 4chỉnh 9lại 4sắc 54mặt, “Người 7fthân 4là 4aTần 4phi 54được 4Kiền 1Sở 4cống 44tiền, 4còn 76chưa 4chính 4fthức 4được 7bsắc 4phong, 5lại 4dám 3xuống 4tay 4bởi 4Long 4e4tử 4của 8Hoàng 4thượng!”

Linh 9Nhi 4ủy 4khuất 75lắc 4đầu 0một 4cái, 4“Linh 4aNhi 4làm 4sao 2có 4thể 9hại 4Long 8tử 4của 4cHoàng 4thượng? 1aHuống 4chỉ 4c2kể 4từ 4khi 4Linh 4Nhi 4cenhìn 4thấy 4eDư 4phi 4nương 90nương, 4liền 27rất 4có 7hảo 4cảm 9với 4nàng 2ấy, 4thật 7lòng 4coi 1nàng 4ấy 4như 4là 4tỷ 4tỷ, 64nên 4ta 4tuyệt 34đối 4sẽ 8ckhông 4làm 4f4ra 4loại 5chuyện 4hại 4d4nàng 4ấy 9như 4vậy!”

“Là 4tỷ 4tỷ?” 4bThượng 4eQuan 4Lệ 89cười 4nhạt 2fmột 4tiếng, 4b“Trong 97hậu 4cung 6này, 4cái 4f1mà 4không 5nhất 4định 0ctồn 4tại 4achính 4là 44thứ 4tình 5bcảm 4tỷ 3muội 4này. 1 © DiendanLeQuyDon Thử 4nghĩ 4xem, 4vị 4c0nương 4nương 4enào 4bị 58hại, 4không 4fphải 4là 15do 4tỷ 4muội 4của 4mình 4f6làm 4ra?”

Sắc 8mặt 4Thái 4hậu 4trong 4dnháy 4mắt 0đen 4lại, 1những 4người 8dở 4chỗ 06hậu 4cung 70này 4lâu 5một 4chút, 7hoặc 4nhiều 5hoặc 4ít 83cũng 4biết 53một 4chút 55thủ 4đoạn 5của 4Thái 4d7hậu, 4Thượng 4fQuan 4Lệ 9tự 4nhiên 8nói 4ra 4những 4f4lời 4này, 5chẳng 4khác 6gì 4là 4vòng 6vào 4mắng 6Thái 4hậu.

Linh 4Nhi 4nghe 4xong 06thực 4sự 4efkhông 4hiểu 4lời 4của 8bnàng 4ta 4có 4c6ý 4gì, 4chỉ 4dmuốn 4chứng 5minh 4mình 4f8trong 4sạch, 1“Các 4f4người 4đưa 00Dư 4phi 4tỷ 4tỷ 4tới 8đây, 4nàng 8ấy 4có 4thể 1chứng 4minh 4eLinh 4Nhi 4trong 4csạch!”

Thái e8hậu liếc ctên thái 0giám bên 8cạnh một dcái, tên 2thái giám e6này liền akhom người abđi ra ngoài. Nàng 91vừa mới 8theo thái 54giám đi 20tới Yến 18Ninh cung, 6cđã nhìn 97thấy Linh bNhi đang 1bquỳ gối bỏ giữa c4đại điện, 8trong bụng 5có chút fảo não, 7chỉ sợ c1chuyện này 7bđã làm deliên lụy 68đến Linh 13Nhi rồi.

“Dung bcnhi tham kiến 75Thái hậu.”

Thái 65hậu gật 4edầu một fcái, “Nói 86đi.”

Nàng 1nhìn Thái 1hậu một fcái, nói? e3Nói gì?

“Bởi 0cvì gần 85đây thân dthể Dung fnhi khó chịu, 0nên hàng 0ngày không fthể thỉnh 3ban Thái hậu, 0mong Thái dhậu giảng 7tội.” 29Nàng cố 58ý thử thăm 87dò, xem rớt 8bcực Thái 16hậu muốn dnói tới echuyện gì.

“Chuyện 8edó coi như 6bỏ qua, ccnhưng làm 5sao người 3ecó thể 6cgiấu giếm 9chuyện mang cLong tự? 39Lại còn 8fkhông chú e9ý tới bản 0thân, để 97cho người 6bngoài hãm f5hại?”

Quả dnhiên, nàng 53có ý ném a2cho Thượng 5Quan Lệ 76một quả 5cầu lửa, c5làm cho nàng eta lập tức 26ném vào e9tay Linh Nhi.

“Người 6ngoài? Dung 4nhi nghe không 1hiểu Thái 5hậu đang 4anói gì.” 4cNàng tiếp 3tục giả fvờ ngu.

Thái 20hậu có 22chút không enhìn được, 7Thượng cdQuan Lệ f9thấy vậy, 08lập tức atiếp lời 6nói, “Người ebcon định e6cho giấu 2đến bao 49giờ? Chuyện aenày mọi angười đều 81đã biết, ckhông nên 24bởi vì e3người không bfdám nói b4ra sự thật, fdmà khiến 7cho hung thủ bnhơn nhơn 36ngoài vòng 3cpháp luật!”

Nàng fnhìn Linh 8aNhi một 9cái, “Hung 7bthủ?”

“Chính dmắt Bồn 71cung thấy fđược, 09chẳng lẽ 5còn là giả bsao?”

Nàng 97đảo mắt 56nhìn về 94phía Thượng 0Quan Lệ, d“Người dthực sự 3achính mắt fbthấy Linh 6Nhi là hung e5thủ?”

“Là 3nô tỳ cận fthân của 14Bồn cung f7nhìn thấy.”

Nàng dcười khẽ, c0“Vậy 34chính là b4không có 0chính mắt 21thấy?”

Thượng 10Quan Lệ 0avẫn kiên 12quyết không 5ftha, “Nàng cfta là tỳ 6nữ thân 4cận của bBồn cung, 25không thể 1nào lại 8nói láo 4với bản 6cung, huống 14chi, Bồn 0cung đã 1từng thấy 4dtận mắt 0Linh Nhi lên 6lút ở bên f3ngoài Dư a1Điệp cung, ethì còn 5có cái gì fpải hoài 67nghĩ nữa?”

Khóe f0miệng nàng 9anhếch lên, 8nàng đợi 4chính là 7những lời 4dnày!” 7Thực sự 2trong chuyện cnày Dung 2nhi thật 9không tài 9nào hiểu 0nổi, Dung 35nhi chỉ 31là vì dạ 1dày khó 8chịu, cho 55nên bị etiêu chảy, dtại sao b6lại gây 14ra chuyện dớn như 9vậy?”

Linh 3Nhi vừa banghe, lập 25tức khôi 5aphục khí 4thể vốn acó của 8nàng, đứng blên hướng 1về phía 8Lệ phi quát, c“Người 81có nghe thấy 5không! Dư 84phi tỷ tỷ cbchỉ là 05bị tiêu 4chảy, tại bsao người 3lại vu khống acho ta?”

“Cần erõ! Ai gia ckhi nào để echo người dedứng dậy? 4!”

Hình e9như Thái ahậu bị dchọc tức c7không ít, 19không biết 20rốt cuộc felà bởi 98vì chuyện fdgì.

“Thái a2hậu, xem 72ra không fdùng chút dthủ đoạn, 27các nàng bsẽ không 41thừa nhận.” 8Thượng 2Quan Lệ c1thấy hai dngười bọn 0họ giống bdnhư đang 6athông đồng dngụy biện, 3trực giác 2mách bảo 9enàng lưu dlại hai 0người này 6tuyệt đối alà tai họa.

Thái 58hậu cũng 6không nói 0lời nào, 0tựa như 1fngầm cho 95phép.

Lệ 6phi cười 0dả hê, ef“Xin 58Thái hậu dgiáng chỉ, 5đem hai người 84bọn họ 62đưa vào 53Thân Tông f8Phủ!”

187. Chương 187

Linh Nhi vừa nghe, gấp đến độ nước mắt cũng mau rớt xuống, “Dư phi tỷ tỷ cứu ta ~”

Lệ phi châm chọc cười một tiếng, “Hiện tại nàng ta ngay cả bản thân mình cũng khó bảo toàn, làm sao rảnh mà cứu người?”

Mắt thấy mấy gã thị vệ đi vào, muốn đem các nàng bắt đi, ánh mắt của Linh Nhi làm cho nàng cảm thấy thực sự, đó là một ánh mắt hoang mang có len lỏi chút hy vọng, nàng ấy hi vọng nàng có thể cứu nàng ấy, hình như hiện tại nàng ấy cũng chỉ có thể trông chờ vào nàng.

“Lớn mật! !” Sắc mặt nàng nghiêm nghị, “Ai cho các người tiến vào!”

Bọn thị vệ bị dọa đứng lại tại chỗ, nhìn Thái hậu một mực im lặng không lên tiếng, ai cũng không rõ rốt cuộc ý tứ của Thái hậu như thế nào, cho nên bọn họ đành đứng ở đó tiến lên cũng không được, lùi lại cũng không xong.

Hạ Phù Dung trầm mặt, liếc tên thái giám được nàng dẫn đến một cái, “Đi tìm Phó thái y đến đây!”

Tên thái giám cung kính khom người, khúm núm chạy ra ngoài.

“Lui ra!!”

Thái hậu ngồi ở trên đại điện, nhìn những tên thị vệ đang lui ra ngoài, trong lòng có chút hoảng hốt. Nữ nhân đang đứng ở phía dưới kia, nàng ta thậm chí có bản lĩnh điều động cả người của Yến Ninh cung! Khí thế như vậy. Quả nhiên không thể khinh thường.

Thượng Quan Lệ ánh mắt phức tạp nhìn Hạ Phù Dung, khí thế cũng bị giảm đi rất nhiều.

Phó thái y vội vàng chạy tới, hướng Thái hậu hành lễ.

“Phó thái y, những thức ăn lúc trưa ta ăn người đã kiểm tra xong chưa?” Hạ Phù Dung xoay người nhìn về phía hắn.

“Hồi bẩm nương nương, đã điều tra xong, đều là những thức ăn bình thường, không có một chút độc tố.”

Thượng Quan Lệ vừa nghe, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin, “Không thể nào! Tên thái y này nhất định đã bị người mua chuộc!”

Phó thái y hướng Thượng Quan Lệ khê khom người, “Chuyện này thực sự rất trọng đại, cụt thần không dám phán đoán lung tung tùy tiện, cho nên đã cùng mấy vị thái y khác cùng kiểm nghiệm.”

Thượng Quan Lệ thì thào nói nhỏ: “ không thể nào a, làm sao mà có thể không có độc? Ta rõ ràng đã khiến.”

Nói tới chỗ này, Thượng Quan Lệ lập tức im bặt.

Hạ Phù Dung cười một tiếng, “Lệ phi tỷ tỷ rõ ràng khiến cái gì?”

Lệ phi điều chỉnh lại sắc mặt, “Bổn cung rõ ràng khiến Tiểu Hồng cùng tới nhìn, nàng nhìn thấy Linh Nhi hạ độc!”

“Như vậy ta xin hỏi Lệ phi nương nương, lúc ấy tỷ thực sự thấy Linh Nhi hạ độc hay sao? Phiên toái tỷ đem thời gian cụ thể nói rõ ràng. Còn có. tại sao khi đó tỷ lại đến Dư Điệp cung vậy?” Dư Điệp cung cũng không phải là thuận tiện đường, cho nên trừ phi là đặc biệt tới đây, nếu không thì không thể nào đi ngang qua. Nhưng nếu là đặc biệt tới đây, vậy tại sao tỷ lại không vào?

Ánh mắt Lệ phi có chút tránh né, hình như nàng ta cũng chưa suy tính nhiều như vậy, thì ra nàng ta cũng có lúc rơi vào tình huống như vậy. Có lẽ nàng ta không ngờ Linh Nhi sẽ đứng về phía nàng, kế hoạch của nàng ta là một hòn đá trúng hai con chim, xem ra đã bị đổ bể rồi.

“Hoàng thượng giá lâm ~”

Hạ Phù Dung chau mày, động tĩnh lớn như vậy sao? Làm cho cả hân cũng tới đây.

Tu Hồng Miễn vừa thấy nàng, có chút không tự nhiên thỉnh an Thái hậu.

“Vừa đúng lúc, ai gia đang vì những chuyện của Tần phi mà cảm thấy bức dọc, Hoàng thượng cũng nên tới vì ai gia phân giải ưu sầu.” Thái hậu nói xong vuốt vuốt cái trán.

Các nàng đứng ở phía dưới cũng đồng loạt cúi đầu, những lời này của Thái hậu giống như là tất cả bọn họ đều gây chuyện rồi tới quấy rầy, chỉ là. . . . Hình như đúng là như vậy.

Tu Hồng Miễn đi tới ghế ngồi, Thái hậu mở miệng nói, “Hoàng nhi có biết. . . . chuyện Dư phi mang thai không?”

Thân hình Tu Hồng Miễn khựng lại, “Dư phi?”

Hạ Phù Dung cảm thấy hoảng hốt, chuyện này nếu bị điều tra kỹ đi xuống, khó đảm bảo sẽ không hoài nghi đến nàng. “Hồi thái hậu, Dung nhi căn bản không có mang thai, không biết tại sao Thái hậu nhất định nói Dung nhi giấu giếm.”

Tu Hồng Miễn vẽ mặt quái dị nhìn nàng một cái, “Nhi thần. thưa, chưa từng lâm hạnh qua nàng ấy. Nàng ấy làm sao có thể có thai.”

Thái hậu có chút không dám tin, bọn họ lại vẫn không.

Thái hậu cười cười, “Thì ra tất cả là hiểu lầm.”

Lệ phi đứng đó không biết làm sao, “Nhất định là nha đầu Tiểu Hồng kia nói lung tung, khiến cho ta trách lầm Linh Nhi muội muội.”

Linh Nhi liếc nàng một cái, “Rõ ràng chính là người muốn hãm hại ta cùng Dư phi tỷ tỷ, trước đó người mang theo những nương nương kia chạy đến chỗ của ta nói cho ta biết chuyện Dư phi tỷ tỷ mang thai, nếu ta không biết thì coi như xong, nếu đã biết thì tất nhiên nên đi chúc mừng một chút, mới đi đến chỗ của Dư phi tỷ tỷ, không ngờ tất cả những chuyện này đều là âm mưu của người!”

Lệ phi hung hăng trợn mắt nhìn Linh Nhi một cái, “Rốt cuộc ai là người chân chính đứng phía sau, ai có thể biết !”

Hạ Phù Dung cười cười, “Dù ai đứng phía sau chuyện này, hiện tại rốt cuộc chân tướng đã rõ. Không biết Lệ phi tỷ tỷ đã từng nói nhìn thấy Linh Nhi lén lén lút lút ở Dư Điệp cung trước đây, là như thế nào?”

Thượng Quan Lệ á khẩu không trả lời được, Dư phi này, thế nhưng cố ý làm cho nàng hiểu lầm, sau đó dựng một cái bẫy để cho nàng nhảy vào!

“Tốt lắm tốt lắm, Lệ nhi cũng là bị nha hoàn của mình nói láo, chỉ là một chuyện nhỏ, cũng đừng làm cho Kiển Sở Vương chê cười. Lệ phi, người còn không mau trở về đóng cửa suy nghĩ?” Thái hậu nhìn về phía Thượng Quan Lệ nói.

Thượng Quan Lệ mừng rỡ nói, “Lệ nhi tuân chỉ.”

Linh Nhi không phục lắm, Thái hậu rõ ràng chính là thiên vị nàng ta!

Hạ Phù Dung lúi cúi kéo Linh Nhi, để cho nàng ấy đừng nữa gây sự nữa, hình như hiện tại Thái hậu đã đem nàng trở thành kẻ thù số một. . . .

Tu Hồng Miễn cũng có chút miễn cưỡng, bình thường mẫu hậu vẫn có chút thành kiến đối với Lệ phi, thế nào lần này.

“Hoàng nhi, người không phải là luôn luôn ban đều ân huệ sao? Vậy tại sao vẫn còn chưa lâm hạnh Dư phi?”

Trong nháy mắt mặt Tu Hồng Miễn trở nên đỏ bừng, Thái hậu nhú nhú mày, chẳng lẽ Hoàng nhi đối với nàng ta.

Thái hậu quay đầu, nhìn về phía Hạ Phù Dung cũng đang đỏ bừng cả khuôn mặt, cúi đầu đếm con kiến, “Tối nay, hoàng thượng phải đi Dư Điệp cung nghỉ ngơi thôi.”

188. Chương 188

Hạ Phù Dung ngồi ở bên giường, nhìn về phía Tu Hồng Miễn ngồi bên cạnh bàn đang không ngừng uống trà, “A, cái đó. A, nếu như không có việc gì, ta đi ngủ trước đây, người cứ từ từ mà thưởng thức.”

Nói xong, nàng liền nằm chết dí trên giường, đem thân thể co rúc vào chăn, đưa lưng về phía hắn.

Bỗng nhiên nàng cảm giác được người đang ngồi bên cạnh bàn kia hình như không uống trà nữa, nhưng cũng không có động đậy.

Toàn thân của nàng có chút khẩn trương, không biết vì sao bây giờ bọn họ lại trở nên lúng túng như vậy.

“Dung nhi. Trẫm muốn cùng người nói chuyện một chút.”

Hạ Phù Dung cảm thấy tin mình nhảy mạnh một nhịp, lật người xuống giường, mấy bước tiến lên, ngồi đối diện với hắn, tất cả động tác nàng chỉ tốn mất năm giây:“Nói đi.”

Tu Hồng Miễn thấy động tác của nàng nhanh như vậy, khoe miệng, run lên đột nhiên quên mất mình phải nói cái gì, “Ngày trước người nói Nói người cũng không phải thật sự là Hạ Hách Na Phù Dung?”

Nàng gật đầu một cái, ánh mắt có chút quái dị nhìn hắn. Thế nào? Biết thân phận chân thật của nàng rồi, bắt đầu hồi tâm chuyển ý rồi hả ? Chuẩn bị giải tán hậu cung, độc sủng một mình nàng rồi hả ?

Tu Hồng Miễn nhìn nàng, hồi lâu mới nói, “Vậy. Nếu như tìm đến một pháp sư, có phải sẽ làm cho hồn phách của người bị phiêu tán?”

Ánh mắt của nàng trong nháy mắt trợn thật lớn, thiếu chút nữa là lòi cả ra ngoài, “Tại sao a! ? Người...người, người nghĩ đem ta đuổi đi!”

Tu Hồng Miễn vội vàng lắc đầu nói: ” Trẫm chỉ là tùy tiện hỏi thôi, người đừng làm thật a.”

Nàng có chút hoài nghi nhìn về phía hắn, “Thật sự chỉ là tùy tiện hỏi?”

Tu Hồng Miễn gật đầu một cái.

.

“Nếu như đem người đuổi ra khỏi thân thể này, người sẽ đi tới chỗ nào?”

Thấy sắc mặt nàng bắt đầu trở nên khó coi, Tu Hồng Miễn lập tức tránh đi đề tài này, “Vậy người còn có thể trở về không?”

Hắn chợt ý thức được câu nói vừa rồi của mình như là có ý đuổi nàng đi, Tu Hồng Miễn không thể làm gì khác hơn là phải nói tránh đi, “Trẫm chỉ là muốn biết người có luôn luôn ở lại chỗ này hay không?”

Nàng có chút bất đắc dĩ nằm ở trên bàn, “Không ở nơi này thì ta có thể đi đâu được chứ?”

Tu Hồng Miễn nghe xong ánh mắt sáng lên, cố gắng che giấu sự hưng phấn trong lòng, cúi xuống uống trà.

“Người không phải là không muốn đi ngủ chứ? Uống nhiều trà như vậy.” Nàng thấy xem ra tối nay hắn đã uống hết mấy ấm trà.

Tay cầm chén của Tu Hồng Miễn hơi chậm lại, liếc mắt nhìn chiếc giường ở đối diện.

Nàng cũng như hắn nhìn chòng chọc cái giường, hình như nàng đã hiểu ra cái gì, chưa để hắn kịp chuẩn bị, lập tức xông về phía giường.

Gần như cũng trong lúc đó, hắn cũng vọt tới.

“Ta không cần biết! Lần này ta nhất định phải ngủ bên trong! !”

“Cút ngay cho trẫm! Làm gì có Tần phi nào dám tranh cướp cùng trẫm như người?”

Hình như Tu Hồng Miến vẫn còn ghi mỗi hận với nàng từ hồi còn ở trại lính, hấn hung hăng đem nàng ném ra ngoài.

Nàng bị ném xuống ngồi bệt trên mặt đất, hấn dám đáng ghét như vậy! Không chút nào hiểu được cái gì gọi phong độ!

Nàng tức giận lồm cồm bò dậy, vọt tới trước giường, thấy Tu Hồng Miến bày ra bộ dáng thoả mãn, nàng giận đến mức da đầu cũng đau đớn.

“A ~” Nàng vừa cúi đầu, vừa để lộ ra vẻ mặt khó chịu.

Tu Hồng Miến lập tức lật người xuống giường, “Làm sao vậy?”

Hấn vừa mới rời đi, nàng ngay sau đó lập tức chạy lên trên giường, “Ha ha ~ cái này gọi là đạo ột thước, ma ột trượng!”

Tu Hồng Miến nhìn người đang hả hê nằm trên giường, tà tà cười một tiếng, “Trẫm thật sự muốn xem xme, đến tột cùng ai là đạo ~ ai là ma ~”

Vừa nói xong câu đó, Tu Hồng Miến liền đứng ở trước giường, bắt đầu nhàn nhã thoát đi ngoại bào, cả người nàng run lên, “Người...người, người...người muốn làm gì ~”

Tu Hồng Miến chỉ cười xấu xa, cũng không trả lời.

Nàng lập tức giang tay ôm lấy thân thể mình, “Nói cho người biết, ta...ta, ta có cách để tự vệ! Người đừng nghĩ đến việc khi dễ ta!”

Tu Hồng Miến thấy trong mắt nàng lộ ra sự khẩn trương, tâm tình càng thêm thoải mái, “Ai khi dễ người? Trẫm chỉ là làm chuyện hợp lẽ mà một đôi phu thê nên làm.”

189. Chương 189

Tu Hồng Miến thấy mắt nàng lộ ra sự khẩn trương, tâm tình càng thêm thoải mái, “Ai khi dễ người? Trẫm chỉ là làm chuyện hợp lẽ mà phu thê nên làm.”

Nghe hấn nói như thế, nàng lập tức bật người ngồi dậy, ngồi chồm hổm ở trên giường, kéo lấy ống tay áo của hấn, “Lão đại ~ ta biết lần này mình sai rồi ~ người cứ lên trên giường ngủ, để cho ta ngủ phía dưới cũng được, ta đều không có dị nghị!”

Một tay Tu Hồng Miến kéo lấy ống tay áo của mình, “Bây giờ nói những thứ này. . . . Không cảm thấy quá muộn rồi sao?”

Thấy chiêu này không được, nàng lại đổi phương thức khác, khóc rống lên, “Các người đều khi dễ ta ~ Lệ phi hãm hại ta ~ Thái hậu không thích ta ~ ngay cả người cũng đối với ta như vậy ~ ta sống còn có ý nghĩa gì nữa. . .” Nói xong, nàng ống tay áo hấn kéo đến, làm bộ muốn lau nước mũi.

Tu Hồng Miến bất chợt nhanh chóng kéo ống tay áo lại, nàng biết ngay mà hấn rất sạch sẽ!

“Người thật sự coi trẫm là đứa ngốc sao? Nếu như không phải là người cố ý làm cho Lệ nhi hiểu lầm, nàng ta làm sao có thể lại đi phao tin đồn nhảm là người mang thai? Trẫm đã cho phép người càn quấy, người còn không hài lòng phải không?”

Nàng sững sờ, hấn đều biết sao? !

Tu Hồng Miến cười như không cười nhìn nàng, chính hấn cũng không giải thích nổi, tại sao hấn lại rất thích nhìn dáng vẻ hoang mang sợ hãi của nàng.

Trên người hấn cuối cùng cũng chỉ còn lại một cái áo lót, Tu Hồng Miến hình như không thể bình tĩnh nổi nữa, một tay gạt áo xuống.

“Người...người, người muốn làm gì! Ta...ta nói cho người biết ~ nếu ta bất chợt làm người bị thương, người ~ người cũng đừng hối hận!”

Hô hấp của Tu Hồng Miễn càng ngày càng nặng nề, “Chỉ bằng người?”

Cảm nhận được hơi thở của hắn cách nàng càng ngày càng gần, cả người nàng bắt đầu tê tê , không nói lên được rốt cuộc đây là cảm giác kỳ quái gì.

“Chờ một chút!” Thấy hắn đã sắp chạm vào nàng, nàng cố gắng bắt mình phải bình tĩnh lại, “Ta. Ta có chuyện muốn nói cho người .”

Tu Hồng Miễn đem ngón trỏ nhẹ nhàng chạm vào môi nàng, “Có lời gì, ngày mai nói tiếp.”

Nói xong, liền áp lên thân thể nàng.

Cảm nhận được sự áp bức đến từ thân thể phía trên, trong nháy mắt thân thể nàng cứng lại, khẩn trương đến mức hô hấp cũng có chút khó khăn.

“Nhắm mắt lại.” Âm thanh của hắn có chút khàn khàn, mang theo từ tính.

Nàng hít sâu một hơi, đem mắt nhẹ nhàng nhắm lại.

Tu Hồng Miễn nhìn nàng dần dần khép lại mí mắt, một cặp lông mi thon dài, cong vút, bởi vì khẩn trương mà không ngừng khê run.

Từ từ, hắn đem tầm mắt dời đến đôi môi đỏ mọng của nàng.

Giống như một chú chuồn chuồn, hắn chạm khê xuống phía trên.

Cảm giác ấm áp trong nháy mắt, làm nàng sợ bất chợt mở mắt ra.

Đối diện là cặp mắt đầy sự đùa giỡn của Tu Hồng Miễn.

Nàng có chút ảo não, không cam lòng bị hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay như vậy.

Trong đầu nàng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ tà ác. Nghe nói. Ở trong lòng của nam nhân, nữ nhân càng giãy giụa, sẽ càng kích thích dục vọng nguyên thủy của bọn họ.

Ban đầu nàng giả vờ từ chối, còn phối hợp chuyển động đầu sang hai bên không ngừng, làm cho nụ hôn thứ hai của Tu Hồng Miễn rơi vào trên gương mặt của nàng.

Dần dần, bụng dưới của nàng cũng cảm nhận được thứ gì đó rất cứng rắn, càng làm cho nàng có cảm giác bị áp bức nhiều hơn.

Ngay lúc nàng vừa nhấc lên ánh mắt, đối mặt với ánh mắt thâm thúy đen như mực của Tu Hồng Miễn.

Nàng thề rằng giờ phút này nàng vô cùng hối hận.

Nàng ngượng ngùng cười cười, “Hôm nay tới đây thôi.” Nói xong, nàng liền muốn đẩy hắn ra.

Nhưng đến khi nàng sắp dùng hết hơi sức toàn thân, thế nhưng hắn lại vẫn không nhúc nhích chút nào.

Tu Hồng Miễn ngoắc ngoắc môi, “Nàng đã đem dục vọng của trẫm khơi lên, mà còn muốn kết thúc như vậy sao?”

Nói xong, hắn khoát tay, liền đem hai tay của nàng kéo lên trên đỉnh đầu, một cái tay khác lại nắm lấy cằm của nàng, “Trẫm hôm nay sẽ dạy cho người thế nào mới là kết thúc hoàn mỹ.”

Vừa dứt lời, môi của hắn đã đặt lên môi nàng.

Nụ hôn này khác với những nụ hôn trước đó, lần này là dây dưa kéo dài .

Cảm giác nóng bỏng trên môi làm cho nàng không chống đỡ nổi, nhân lúc nàng không hề phòng bị hắn khẽ cạy hàm răng nàng, đòi lấy nhiều ngọt ngào hơn.

Nàng rất muốn đem môi dời đi, nhưng tay hắn lại đặt trên cằm nàng, để cho nàng ngay cả hoạt động một chút cũng không được.

Hạ quyết tâm, nàng cố gắng nâng chân đá lên người nằm bên trên.

190. Chương 190

Hạ quyết tâm, nàng cố gắng nâng chân đá lên người nằm bên trên.

“A ~! !” Tu Hồng Miễn mặt tràn đầy tức giận, “Người dám. . . .”

Nàng cắn môi, run rẩy bò dậy, liều mạng chạy ra ngoài.

Tu Hồng Miễn quay người lại, kéo lại ống tay áo của ta.

Đang trong lúc giãy dụa, nàng làm rơi cái áo khoác nhưng vẫn tiếp tục cầm đầu chạy.

Lần này, nàng bị hấn cứng rắn ôm eo bế lên.

“Tối nay, trẫm đã chấm người!”

Bị hấn ném tới trên giường lên, nàng mấy giây tạm thời ngất xỉu.

Đợi đến lúc nàng thích ứng được, Tu Hồng Miễn cũng đã nằm đè lên, cường thế đẩy hai chân nàng ra liên ếp xuống.

“A ~! ~!” Mắt thấy áo sắp bị kéo ra, nàng tuyệt vọng gào lên.

“Cạc cạc ~” Sau một tiếng gọi, bọn vịt ở hậu viện như tán thưởng đồng loạt gào lên.

Tu Hồng Miễn chau mày, làm như quyết định coi thường âm thanh của bọn chúng, tiếp tục động tác của mình.

Ngay sau đó, lại truyền tới hàng loạt tiếng đập cửa, kèm theo tiếng kêu om sòm của bọn vịt, làm cho nàng cũng không cách nào nhìn được.

Trong mắt Tu Hồng Miễn bắn ra tia lửa, cơ hồ muốn đem nàng đốt thành tro bụi, “Trẫm muốn chém bọn chúng! !”

Nói xong liền lật người xuống giường, “Người tới ~!”

Nàng thấy Tu Hồng Miễn là muốn hạ quyết tâm, lập tức kéo hấn lại, “Người không thể giết bọn chúng!”

Tu Hồng Miễn hí hí mắt, tràn đầy tức giận hô nói, “Không nên ép trẫm đem hậu viện này san bằng!”

Nàng khiếp đảm nhìn hấn một cái, có lẽ lần này thật sự đã làm cho hấn tức giận.

Tu Hồng Miễn một tay mở cửa hậu viện, làm cho nàng bị sợ thiếu chút nữa hít thở không thông, lũ vịt tranh nhau chạy vào bên trong.

Nàng ngay cả muốn khóc cũng không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ đem thêm mạng của nàng vào, hấn cũng không chịu để lũ vịt một đường sống.

“Ồ ô ~” chỉ thấy trên nóc nhà có một cái bóng dáng nho nhỏ lao xuống, vừa vịn đem bọn vịt chấn ngoài cửa.

Không khí lại trở nên quỷ dị , A Hu cùng lũ vịt không bên nào nhúc nhích, như kiêu tượng điêu khắc đứng ở đó.

“Hư ư.....” A Hu nhe răng ra, lũ vịt cũng lùi lại phía sau vài bước.

Hình như A Hu đã hài lòng khi dồn chúng nó ra tới ranh giới an toàn, liền tung người một cái nhảy lên nóc nhà.

“A Hu ~”

Nàng bắt tri bắt giác kêu nó một tiếng, âm thanh bao phủ vào trong bóng đêm.

Tu Hồng Miễn buồn bực nằm trên giường. Bởi vì sau đó lũ vịt biểu hiện tốt, nàng lại cam tâm tình nguyện nhường phía trong giường ngủ cho hắn, mới làm cho hắn không xuống tay với lũ vịt.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cảm giác trên môi ngứa ngáy, qua một hồi, ở cổ lại truyền đến một cái gì đó nóng nóng, ngang hông hình như cũng vậy.

Nàng dừng lại, đẩy ra Tu Hồng Miễn đang gỡ trò.

“Trẫm không ngủ được.” Tu Hồng Miễn khàn khàn giọng nói lần nữa, làm cho nàng thấy rõ hiện trạng bây giờ của hắn.

Nàng bĩu môi, “Ai bảo người uống nhiều trà như vậy?”

“Trẫm mặc kệ, người phải phụ trách phục vụ trẫm thật tốt”

Nói xong, lại đuổi ra ma trảo tấn công về phía hông của nàng.

“Tu, bức tranh mà người đưa ta đã bị ta dùng làm gậy đuổi vịt, để góc cửa ấy.”

Vòng tay Tu Hồng Miễn đang vòng qua ngang hông nàng hơi chậm lại.

“Lập tức lấy tới đây cho trẫm!”

Ừ, giọng nói tràn đầy tức giận, đã không tìm ra một chút khàn nào.

Nàng hài lòng đem bức vẽ đưa cho Tu Hồng Miễn, hắn nhận lấy xong, liền lật người xuống ngủ.

Bóng đêm an tĩnh, ánh trăng hiền hoà phát ra ánh sáng nhạt, chiếu tới trong phòng, ở ngay trên chiếc màn đầu giường thật sự rất nổi bật, cực kỳ đẹp.

Đêm tối mập mờ như thế, nhưng trên giường lại là một đôi giai nhân đang đưa lưng về phía nhau.

191. Chương 191

Buổi sáng vừa rời giường, nàng phát hiện mình đang ngủ ở phía bên trong của giường, Tu Hồng Miễn đi rồi sao?

“Cầm đi.”

Từ bên ngoài truyền đến âm thanh của Tu Hồng Miễn, ngay sau đó, một cái nho nhỏ gì đó bay tới.

Nàng vừa cầm lên vừa nhìn, là một khối lệnh bài gì đó, lấy vàng làm thành, bên trên khắc chữ đỏ tươi cực kỳ chói mắt, “Chiến” .

“Không được để cho bất kỳ người nào biết khối lệnh bài này ở trong tay nàng, bao gồm cả những nha hoàn của nàng.” Nói xong, hắn liền mở cửa đi ra ngoài.

Chiến lệnh! Hắn thế nhưng lại đem chiến lệnh giao cho nàng!

Chiến lệnh, là điểm trí mạng của mỗi đời Quân Vương. Tác dụng chủ yếu của nó chính là trong những thời khắc khẩn cấp có thể tức thời triệu tập tất cả binh sĩ, nếu như cần thiết, còn có thể kêu gọi điều động binh lính trong dân gian.

Truyền thuyết kể lại, đã từ rất lâu rồi, một vị Đế Vương bất hạnh rơi vào bẫy của giặc, hắn lập tức phái thân tín của mình trở về nước triệu tập binh mã, nhưng bởi vì không phải tất cả binh lính ở mọi địa phương đều đã gặp qua hoàng thượng, huống chi hắn lại chỉ là thân tín bên cạnh hoàng thượng, cho nên hắn đành phải tìm đến các vị quan lại địa phương, mới có thể đi triệu tập binh lính. Nhưng đợi đến khi hắn mang binh đi cứu người thì vị kia Đế Vương đã đi về thiên cổ.

Sau đó, vì để tránh cho chuyện như vậy lần nữa phát sinh, mỗi một Quân Vương của một thời đại đều làm ra một chiến lệnh, nó đại diện cho tất cả binh quyền.

Tu Hồng Miễn tại sao lại muốn đem chiến lệnh đưa cho nàng chứ?

Nàng cầm chiến lệnh trong tay, trong lòng có chút sợ, xem ra hiện tại trong triều là phong vân gợn sóng

“Nương nương, người đã dậy rồi sao?” Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Tiểu Cúc.

Nàng lập tức nhét chiến lệnh vào dưới gối đầu.

“Vào đi.”

“Tiểu Cúc, gần đây trong cung đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tiểu Cúc lắc đầu một cái, “Lệ phi nương nương gần đây vẫn như bình thường thích tìm Linh Nhi cô nương gây phiền toái, nhưng đối với chúng ta bên này lại không có động tĩnh gì.”

Nàng khoát tay, “Ta không hỏi chuyện hậu cung.”

Tiểu Cúc suy nghĩ một chút, “Nương nương, từ xưa hậu cung không được can chính, người.”

Nàng thở dài, “Gần đây tâm tình hoàng thượng không được tốt lắm, ta cho dù không thể chia sẻ, cũng muốn hoặc nhiều hoặc ít hiểu rõ một chút.”

Tiểu Cúc gật đầu một cái, “Nô tỳ sẽ vì nương nương hỏi thăm một chút.”

Nàng cười cười với Tiểu Cúc, “Hai tỷ muội Bích Quỳnh đâu?”

“Dạ, đang ở trong hậu viện quét lũ vẹt.”

“Uh, người thay ta chuẩn bị một chút, đợi lát nữa ta muốn về nhà.”

“Nương nương phải về Hạ Hách Na phủ?”

Nàng gật đầu một cái, “Ta sẽ lập tức đến chỗ Hoàng Thượng xin phép, người ở lại trong cung chăm sóc bọn Bích Quỳnh, biết không?”

“Uh, nương nương gấp gấp trở về như vậy, là có chuyện gì phải không?”

Nàng nghĩ nghĩ, “Không giấu gì, lần này ta về để tìm Nhị tỷ .”

“Nhị tiểu thư?”

“Uh, Nhị tỷ đã từng nói qua với ta, nàng xem trọng Thiện Xá Thiên Tướng quân, ta thay bọn họ kéo cái tơ hồng.” Hết cách rồi, trước hết dùng Thiện Xá ra làm bia một chút đi, dù thế nào đi chăng nữa hẳn cũng là Vương Lão Ngũ, dễ dàng làm cho người khác tin tưởng hơn.

“Nhị tiểu thư thích Thiên Tướng quân? !”

Thấy Tiểu Cúc phản ứng rất lớn, nàng ngăn người, “Thế nào? Có vấn đề gì không?”

“Thiên Tướng quân không phải đã nói sẽ không lấy bất kỳ cô gái nào sao? Năm đó ngay cả Thẩm Tương Quốc Phủ thiên kim cũng cự tuyệt.”

Là Trầm Ngọc sao? ! Thì ra người trong lòng nàng là Thiện Xá? Không trách được lúc đầu nàng nói nàng có người trong lòng thì nàng ấy cũng không có chút nào khổ sở

“Nhị tiểu thư biết chuyện này không?”

Nàng gật đầu một cái, “Tỷ ấy dĩ nhiên biết rồi, chỉ là chuyện thích hay không thích một người, cũng không phải chuyện mà mình có thể khống chế.”

“Tiểu Cúc không phải hỏi chuyện này.” Tiểu Cúc cắt ngang lời của, thẳng tắp nhìn về phía nàng, “Nhị tiểu thư biết nương nương đã không còn nhớ rõ chuyện lúc trước sao?”

Nàng chấn động, “Người.”

Tiểu Cúc nhàn nhạt cười cười, “Tiểu Cúc vẫn hầu hạ nương nương, làm sao ngay cả điểm biến hóa này mà cũng nhìn không ra? Nếu như nhị tiểu thư không biết, thì Tiểu Cúc khuyên nương nương tạm thời chớ trở về, nếu không Nhị tiểu thư cũng nhất định có thể nhìn ra.”

Nàng lúng túng nở ra một nụ cười tươi tắn, Tiểu Cúc cũng không biết lần trước nàng trở về, đã cùng Nhị tỷ nói hết tất cả. “Tỷ ấy cũng biết.”

Tiểu Cúc làm như yên lòng nói, “Vậy thì tốt, nô tỳ sẽ thay nương nương chuẩn bị vài thứ.”

192. Chương 192

Mỗi ngày một lần tiếng gầm gừ lại truyền đến trong tai, Hoa Dư mỉm cười lắc đầu, hình như việc này đã việc thường xuyên ở trong cung.

Nữ nhân này hình như không thích hợp với hoàng cung, Hoa Dư nghĩ, đặt bút viết xuống một hàng chữ, sau đó gọi tâm phúc của mình tới, yên lòng đưa tờ giấy cho hắn. Hắn sẽ hiểu được phải làm như thế nào để không làm cho ai phát hiện ra mà đem tờ giấy giao cho Dương.

Trải qua sự giúp đỡ tận tình của Tiểu Cúc, nàng rốt cuộc cũng ăn mặc chỉnh tề ngồi ở trước gương.

“Nương nương so với trước kia đẹp hơn rồi.” Tiểu Cúc nhìn lên người ngồi phía trước, tự đáy lòng nói .

“Không ngờ người cũng thích nịnh nọt như vậy nha?” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn rất hoan hỉ, đúng, hình như là trở nên đẹp hơn một chút.

Xoay người lại, thấy hai tỷ muội Bích Thanh nét mặt có chút si ngốc, nàng trừng mắt nhìn bọn họ, “Thế nào? Chớ yêu ta a ~”

Vốn dĩ vẫn còn đang say mê trong sắc đẹp của nàng, bọn họ nhất thời tỉnh táo lại.

Bích Thanh: “Mặc dù nương nương dễ nhìn hơn so với trước kia, nhưng mà cũng không tính là khuynh quốc khuynh thành?”

Bích Quỳnh: “Đúng vậy a, từ xưa người có thể cho ngay cả một cô gái cũng đi yêu nữ nhân, hình như chỉ Lung phu nhân. Từ đó về sau, không có ai so ra có thể vượt qua dung mạo của nàng ấy” Bích Quỳnh tỷ muội một xướng một họa, làm cho sự tự tin của nàng giảm xuống quá nhiều, nhìn mình trong gương, run lên khớp miệng, đột nhiên cảm thấy mình quả thật cũng không phải là thực xinh đẹp...

Tiểu Cúc thấy nàng lộ ra vẻ mặt khổ sở, cho bọn họ một cái ánh mắt, “Nương nương cũng không phải là chỉ có vẻ bề ngoài, bằng sự thông tuệ của nương nương, tự nhiên có thể để cho hoàng thượng phải nhìn người bằng một con mắt khác.”

Trong mắt nàng có chút vui mừng, đúng thế, may nhờ nàng đủ thông minh, nếu không thì đã chết thế nào cũng không biết.

Bích Thanh đối với điểm này tương đối tán thành gật gật đầu, “Nương nương quả thật vô cùng thông minh, nếu có thể đem này thông minh nhiệt tình, có thể đem ra làm thành đồ bên người là tốt rồi.”

Mấy người các nàng lập tức trên mặt đều là vạch đen, Tiểu Cúc có chút nghi ngờ nhìn Bích Thanh, nàng ta làm sao lại có thể sống đến bây giờ?

“Bích Thanh ~ ta cảnh cáo người, về sau người dám khen ta, ta liền chết cho người xem ~~”

Tiểu Cúc cùng Bích Quỳnh cũng khẽ nở nụ cười, luôn miệng phụ họa nói, “Đúng đúng đúng, về sau cũng không cho phép người khen chúng ta.”

Bích Thanh vô cùng ủy khuất cúi đầu, nàng cũng chỉ là tốt bụng nhắc nhở thôi mà.

“Đi, đến chỗ Hoàng Thượng xin phép.”

Đúng vào lúc này, bên ngoài có tiếng truyền tới, là Cảnh Nhân tới.

“Dư phi nương nương, hoàng thượng nhân từ, thấy người đã thật lâu cũng không trở về nhà, nhất định khiến phụ mẫu sốt ruột, do đó sai ty chức đến đây, thông báo cho người trong ba ngày tới có thể trở lại thăm phụ mẫu.”

Nàng sững sờ, không phải chứ? Tu Hồng Miễn làm sao lại đột nhiên trở nên đại từ đại bi rồi?

“Nương nương, ty chúc thấy hiện tại người cũng không cần thu xếp cái gì, đại kiêu đang chờ ở bên ngoài rồi.”

Trong lòng nàng có chút cảm giác rất lạ, chạy đi cùng A Hu nói lời cáo biệt, dù sao nàng cũng không có cách nào mang theo nó.

Dưới sự thúc giục của Cảnh Nhân nàng mơ mơ hồ hồ đi lên cổ kiêu.

Cảnh Nhân liền đi theo sau, nàng cảnh giác nhìn về phía hắn.

Trừ hoàng thượng ra, bất luận kẻ nào cũng không được lên ngồi cùng kiêu với nương nương, người nào vi phạm sẽ bị chém. Hắn làm sao có thể.

“Nương nương, đắc tội.” Cảnh Nhân hướng về phía nàng khom người một cái, ngồi vào trong.

Không có tiếng chiêng vang vọng, cũng không có một người dư thừa nào đi theo.

Mà tốc độ cổ kiêu này đi cũng quá nhanh rồi.

Nàng nhíu nhíu mày, “Dừng kiêu!”

Không có ai nghe nàng, cổ kiêu vẫn như cũ đi thật nhanh.

Cảnh Nhân thấy vậy, đối với nàng nói một chút “Nha hoàn của người Hoàng thượng sẽ phái người chiếu cố thật tốt tốt, nương nương hiện tại hãy về Hạ Hách Na phủ trước, ty chúc sẽ bảo vệ người thật tốt.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? !” Trong lòng của nàng có chút sợ hãi, như bây giờ. Thế nào cũng làm cho nàng cảm thấy mình như đang bỏ trốn.

“Nương nương đừng hỏi, chức trách của ty chúc chính là bảo vệ tốt nương nương.”

Nàng nhìn Cảnh Nhân vẫn đang một mực cung kính, có hỏi nữa thì chắc là vẫn sẽ không có kết quả gì.

Nàng nhắm hai mắt lại, tự hỏi bước kế tiếp nên làm cái gì.

193. Chương 193

Nàng đột nhiên trở về, làm cho cả Hạ Hách Na phủ trên dưới có chút ứng phó không kịp.

Thậm chí trước đó cũng không thông báo một tiếng, lần này Tu Hồng Miễn đã để cho nàng trở lại, thật sự hết sức cổ quái, nàng rất muốn tìm hiểu xem rốt cuộc trong cung đã xảy ra chuyện gì.

Đại ca đã đi biên quan, Tứ ca lại dẫn Tam ca đi chơi rồi, trong nhà chỉ có cha mẹ cùng Nhị tỷ.

Thái độ bây giờ của mẫu thân đối với phụ thân đã tốt hơn rất nhiều, làm cho phụ thân mừng rỡ không ngậm miệng được.

Dùng xong bữa, nàng cùng Nhị tỷ đi tới khuê phòng của tỷ ấy.

“Nhị tỷ, quyển sách lúc trước mang đến đâu rồi?”

Lúc trước nàng vẫn luôn cho rằng phụ thân biết trên người nàng có đồ, nên vì an toàn, nàng liền đem toàn bộ mang theo trở lại. Nhưng khi nhìn thấy phụ thân hình như cũng không biết chuyện này, sau lại cùng Nhị tỷ nói chuyện, nàng quyết định đem quyển sách đó cất tại đây, dù sao nơi này so với Hoàng cung an toàn hơn nhiều.

“Chờ một chút.” Nhị tỷ đi tới bên cạnh giá sách của nàng, từ bên trong rút ra một sách.

“Chỗ này của ta không thể so với Hoàng cung, nên tất nhiên sẽ không có ai tới đây lật tìm lung tung.” Nhị tỷ hình như biết nàng sẽ cảm thấy kỳ quái khi nàng ấy thế nào lại đem đồ để tùy ý như thế, liền giải thích.

Nàng cười cười, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, nàng biết rõ Nhị tỷ đã có tính toán, “Chỉ cần là để ở chỗ Nhị tỷ, ta liền yên tâm.”

Nhị tỷ đem sách đưa cho nàng, “Không cần phải nói, này cho người.”

Nàng cười hắc hắc, “Nhị tỷ đã xem chưa?”

Nàng ấy lắc đầu một cái, “Biết nhiều quá, đối với mình không có chỗ tốt.”

Nàng thật bội phục nàng ấy, đạo lý này thật ra thì người người đều hiểu, nhưng rất nhiều người chính là không quản được lòng hiếu kỳ của mình, tỷ như nàng, cho nên nàng mới đáng đời bị nhiều phiền phức như vậy.

“Ta muốn xem a~~ Nhị tỷ nếu là không nhìn được, có thể tới nhìn lên , hì hì.”

Nàng ấy cười khẽ gật đầu với nàng, “Ta có thể đi theo khắn của ta.”

Đem sách mở ra, lấy chén nước bên cạnh thấm ướt.

Nàng tò mò liếc Nhị tỷ đang ở bên, tỷ ấy thật chuyên tâm theo, hoàn toàn không có một chút ý muốn nhìn trộm.

Quả nhiên là người trung thực a

~~Nàng ngưng ngưng thu hồi ánh mắt, nếu là nàng, nhất định khi kiểm được một quyển sách như thế thì sẽ dùng tất cả biện pháp để nhìn lên.

Nhẹ nhàng mở quyển sách ra, trên bìa viết hai cái chữ rất to.

“Bút ký” .

Ánh mắt nàng sáng lên, chẳng lẽ là **? ? ! ? !

Nhưng sau khi mở sách ra, thì cái ý nghĩ này của nàng thực sự thất bại, nó thật sự chỉ là bút ký mà thôi.

Sách không có ghi chép thời gian, nhưng nàng có thể từ nội dung bên trên đại khái hiểu rõ khoảng thời gian mà Hạ Hách Na Phù Dung viết quyển này.

Bút pháp hoa mỹ, làm cho nàng xem mà nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng mà nàng vẫn là có thể thấy được chữ viết hơi ngoáy ngoáy, có thể thấy được trạng thái lúc ghi chép tương đối vội vàng.

Một tờ đại biểu ột ngày, cũng không phải là mỗi ngày đều ghi chép, cho nên nàng xem có chút cổ hết sức.

Phụ thân nói ý của Thái hậu, mẫu thân cực lực phản đối, người sợ Lệ tỷ trả thù ta. Hôm qua vào cung ra mắt Thái hậu, nói chuyện một hồi thật là thân thiện. Trên đường đi gặp tỷ tỷ và hoàng thượng, nàng đến nay vẫn như cũ ghi hận trong lòng. Ta lại quyết tâm gả vào Hoàng cung, chỉ vì mới gặp gỡ với Hoàng thượng, này chẳng lẽ là ý trời?

Mẫu thân không yên lòng, nói ta không thông tuệ như tỷ tỷ. Trong lòng người rất khổ sở, không chịu được bức bách. Phụ thân làm chủ, đề nghị với Hoàng thượng. Được chuyện.

Ngày Đại Hỉ, ngồi một mình trong căn phòng đầy nến đỏ, cô đọc cả đêm.

Trong lòng biết tỷ tỷ cố ý lưu lại Hoàng thượng, khóc, sợ tranh cùng tỷ tỷ, chỉ đành phải nói với Hoàng thượng. Tỷ tỷ ngôn ngữ lúc nào cũng khó chịu, khó lóc.

Sau đó thường thường mỗi lần gặp Hoàng thượng, đều bị tỷ tỷ ngăn trở, đành nói cho Thái hậu biết, chủ trì công đạo, vui mừng.

194. Chương 194

Tiến về phía Duệ Hoa cung, lấy lòng với tỷ tỷ, ý nguyện giảng hoà, rất là đau lòng, quỳ xuống, bị đuổi.

Ở giữa có mấy tờ bị xé mất, không biết là nàng ghi chép được tốt, hay là ghi chép cái gì đó không muốn làm cho người khác biết chuyện.

Mang trong người cái thứ này, như nằm trên lửa, suy nghĩ thật lâu sau, cắt nó đi.

Hôm nay bị tấu lên Hoàng thượng, bị tống vào mê cung, tỷ tỷ vẫn hận ta như cũ, bắt đắc dĩ, mỗi ngày khóc ở bên trong.

Tiểu Cúc hỏi ta, không đáp, tình nguyện làm người câm.

Cả ngày bị nhốt ở đây, mỗi mệ, không bằng đánh một trận.

Sau đó thì không thấy ghi chép gì nữa.

Nàng ngưng lòng mây, tỉnh tể nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, hình như trước đó chuyện được ghi chép nhất định là rất quan trọng, nếu không nàng ấy sẽ không phải để ý cẩn thận như vậy. Sau lại nàng quyết tâm đánh một trận, nhưng sợ thất bại lại bị người khác phát hiện, liền mấy tờ đó xé đi.

Chủ nhân cái thân thể này thế nhưng lại nguyện ý quỳ trước Lệ phi? ! Trước còn nhắc tới sợ Thượng Quan Lệ trả thù, nói như vậy, là nhà nàng đã làm chuyện gì có lỗi với nàng ta sao? Tại sao lại khiến Thượng Quan Lệ hận nàng như thế?

Bên trong nói có một vậy, có lẽ là thứ mà nàng đã nuốt vào khi đến đây. Mấy trang bị xé đi kia, có lẽ kể về chuyện chủ nhân thân thể này làm thế nào mà lấy được nó.

Rốt cuộc nàng cùng Thượng Quan Lệ đã xảy ra chuyện gì, để cho ngay cả mẫu thân cũng sợ nàng ta trả thù?

Ngẩng đầu liếc nhìn Nhị tỷ đang thêu, có lẽ tỷ ấy sẽ biết chuyện gì đó.

“Nhị tỷ.”

Nàng ấy gật đầu một cái, ý bảo nàng nói.

“Tỷ có thể đem chuyện ta cùng Thượng Quan Lệ nói cho ta biết không? Càng chi tiết càng tốt.”

Tay Hạ Hách Na Phù Tuyết đang cầm châm hơi chậm lại. Nàng thấy rõ, những chuyện trước kia nàng ấy nói cho nàng biết, chưa từng có đề cập tới Thượng Quan Lệ.

“Tất cả đều nói cho ta biết, được không?” Trực giác nói cho nàng biết, nàng sợ chuyện mê cung có liên quan tới Thượng Quan Lệ.

Nàng giương mắt, thấy gương mặt nàng ấy kiên định. Gật đầu một cái.

Trước kia phụ thân của Thượng Quan Lệ bởi vì cứu nàng mà qua đời, phụ thân vì báo đáp hân, đem con gái hân nhận làm con gái nuôi, vô cùng sủng ái.

Nhưng chuyện này lại chọc ấu thân của nàng ghét, phụ thân trời sinh đối với trẻ con lúc nào cũng, cho dù là đối với mấy đứa con của mình cũng giống vậy.

Sau đó, theo tiểu nữ nhi của mình càng ngày càng lớn, mẫu thân đối với cha bất mãn cũng ngày càng gia tăng mãnh liệt.

Người chỉ vừa nhìn thấy Hạ Hách Na Hoài An ôm Quan Lệ, thì cũng muốn hân cũng ôm tiểu nữ nhi nhà mình.

Hạ Hách Na Hoài An bắt đắc dĩ, chỉ đành phải càng thêm sủng ái tiểu nữ nhi.

Thượng Quan Lệ rất hiểu chuyện, vẫn luôn rất chăm sóc tiểu muội Hạ Hách Na Phù Dung này.

Hạ Hách Na Phù Dung từ nhỏ đã được mọi người sủng ái, cho nên làm việc khó tránh khỏi tùy hứng, Thượng Quan Lệ thường bởi vì những sai lầm của Hạ Hách Na Phù Dung mà chịu phạt.

Có một lần trong lễ hội đèn hoa đăng, Hạ Hách Na Phù Dung ngán ngẩm khi phải vào trong cung, liền muốn đi ra bên ngoài.

Dưới sự kiên trì của nàng và Thượng Quan Lệ, hai người bọn họ được ở lại trong phủ, không có đi Hoàng cung.

Người phụ trách coi chừng các nàng, bị mê choáng váng ở bên trong nhà, bọn họ liền len lén chạy ra khỏi phủ.

Từ nhỏ tới giờ không bao giờ được đi xem lễ hội hoa đăng ở dân gian, nên đối với hai người tất cả thật là mới mẻ, cơ hồ từng cái tiết mục đều đi tham gia.

Sau đó bọn họ đi tới trước một mê cung, Hạ Hách Na Phù Dung không chút do dự liền chạy vào, nhưng lại bị Thượng Quan Lệ kéo lại, “Muội muội không thể chạy loạn, trong mê cung dễ dàng lạc đường, muốn đi thì phải để tỷ tỷ dắt tay, biết không?”

Hạ Hách Na Phù Dung gật đầu một cái, cùng Thượng Quan Lệ tay trong tay đi vào phía bên trong.

“Đi bên này.”

“Không! Là đi bên này!”

Hai người đưa ra những ý kiến khác nhau, “Vậy người đi bên kia của người, ta đi bên này!”

Thượng Quan Lệ bắt đầu dĩ, đành phải đầu hàng, “Được rồi, ta và người cùng đi bên này.”

“Không!” Hạ Hách Na Phù Dung tùy hứng bỏ qua cánh tay của Thượng Quan Lệ, “Người không phải là thích đi bên kia sao! Người đi đi a! Không cho phép đi theo ta! Chờ đến lúc ta đi ra bên ngoài, hối hận chết người!”

195. Chương 195

“Muội muội.” Thượng Quan Lệ muốn theo sau.

“Không cho phép người đi theo ta! Người tránh ra!” Hạ Hách Na Phù Dung không có ý định để ý đến nàng ta nữa, nàng ta thể nhưng không tin tưởng vào sự lựa chọn của mình

~~Thượng Quan Lệ không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đi theo Hạ Hách Na Phù Dung phía sau.

Sự thật chứng minh, Hạ Hách Na Phù Dung thật sự là sai lầm rồi.

Phía trước chính là đường cùng.

“Lần này người vui vẻ đi! Người rốt cuộc nói đúng! Nguyên vọng của người đã thực hiện được rồi đi!” Hạ Hách Na Phù Dung quay lại nhìn Thượng Quan Lệ phía sau quát, cứ như thể mình không phải là người chọn lầm đường, liền đem tức giận phát tiết trên người Thượng Quan Lệ.

“Ta không có nghĩ như vậy! Ta.” Thượng Quan Lệ rất muốn vì mình mà giải thích, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt đơn thuần mà tức giận của muội muội, khẽ cười lắc đầu một cái, “Tốt lắm, là tỷ tỷ sai lầm, chúng ta trở về đi thôi.”

Hạ Hách Na Phù Dung hài lòng cười, nàng vốn dĩ là một người rất dễ thỏa mãn như vậy. Nàng kéo lấy cánh tay của Thượng Quan Lệ, “Tại sao tỷ tỷ mỗi lần đều đoán đúng?”

Mặc kệ là làm chuyện gì, tỷ tỷ nói luôn là đúng, mặc dù nàng tùy hứng làm trái lại, nhưng sự thật chung quy lại luôn là phía tỷ tỷ.

“Đó là bởi vì muội muội còn nhỏ, không hiểu chuyện, đợi đến khi muội muội trưởng thành, cũng giống như vậy thôi.”

“Có thật không?”

“Àn.”

“Tỷ tỷ, nếu như về sau trưởng thành có trưởng thành, Dung nhi cũng muốn cùng tỷ tỷ ở chung một chỗ. Đến lúc đó Dung nhi đoán đúng, tỷ tỷ đoán sai, có được hay không?”

Thượng Quan Lệ bắt đầu dĩ cười cười, “Tốt.”

Nhìn bộ mặt hạnh phúc của Hạ Hách Na Phù Dung, Thượng Quan Lệ trong lòng cảm thấy rất ấm áp, cô muội muội này, mặc dù tùy hứng, nhưng đáy lòng lại đơn thuần đáng yêu.

Rốt cuộc bọn họ cũng trở lại nhánh đường rẽ lúc trước, nhưng lại đụng phải một đám du côn cũng đi dạo trong mê cung.

Bọn họ tổng cộng có khoảng sáu, bảy người, kẻ nào cũng xấu xí, nhìn một cái cũng biết không phải là người tốt.

Hạ Hách Na Phù Dung nắm thật chặt cánh tay của Thượng Quan Lệ, “Tỷ tỷ, ta sợ.”

Thượng Quan Lệ một tay kéo muội muội ra sau lưng, bảo hộ.

“Ồ ~ nơi này thế nào lại có hai tiểu mỹ nhân a? Không có đi chơi cùng phụ thân sao?”

“Phụ thân ta không phải ở ngay nơi này hay sao? Ha ha, bồi đại gia chơi một lát?”

“Sợ cái gì nha? Gia có rất nhiều cái để biểu diễn, đảm bảo các người chơi rất vui vẻ ~”

Nói xong, mấy người đó phá lên cười ha ha.

Thượng Quan Lệ lấy lại bình tĩnh, lặng lẽ đem muội muội đang ở phía sau lưng đẩy sang bên kia.

Không ngờ bị một người trong đó phát hiện, “Giờ sao đây? Còn muốn chạy trốn chạy hay sao?”

Hạ Hách Na Phù Dung đã bị sợ đến khóc ra thành tiếng, Thượng Quan Lệ dùng sức đẩy nàng đi, “Mau! Trở về tìm người tới cứu ta!”

Hạ Hách Na Phù Dung nghẹn ngào chạy về phía trước, “Tỷ, tỷ tỷ, người chờ ta trở lại ~”

Tại sao có thể như vậy? Hạ Hách Na Phù Dung rõ ràng đã đi theo con đường mà tỷ tỷ nói lần trước chạy, nhưng chạy mãi, ngã cũng nhiều, theo các nhánh đường mở rộng, lại càng nhiều ngã rẽ hơn.

Hạ Hách Na Phù Dung nhìn những ngã rẽ rậm rạp chằng chịt trước mặt, nhất thời mất đi chủ ý, “Tỷ tỷ ~~” nàng khóc chạy về, lại phát hiện thì ra là đường về nàng cũng không tìm được.

Thượng Quan Lệ đem mấy người đó chặt chẽ ngăn lại ở đầu đường, như vậy có thể để muội có nhiều thời gian chạy trốn hơn.

Nàng tìm cách để trì hoãn mấy người bọn họ, nơi này cách phủ không xa.

Nhanh thôi, muội muội chắc sẽ nhanh tìm người đến.

Thượng Quan Lệ nghĩ như vậy, không ngừng cùng mấy người dây dưa, cơ hồ dùng hết tất cả biện pháp.

Thời gian càng ngày càng lâu, mấy người bọn họ cũng càng tiến lại gần, Thượng Quan Lệ bị sợ đến sắc mặt trắng bệch.

“A ~~! Cứu mạng a! !”

Là tiếng của tỷ tỷ! Hạ Hách Na Phù Dung vừa nghe, trong cảm giác sợ hãi trong lòng càng thêm sâu nặng, tỷ tỷ đang ở gần đây, nhất định phải đi cứu tỷ tỷ!

Nàng không ngừng tìm kiếm, âm thanh rõ ràng tựa như ở sát vách, nhưng làm thế nào nàng cũng không tìm được đường đi qua.

Nàng lạc đường!

Nàng nghe thấy tiếng tỷ tỷ thét chói tai, còn kèm theo tiếng cười gian trá của những nam nhân kia.

Hạ Hách Na Phù Dung nhìn vào ngã 3 trước mặt, rốt cuộc không chịu nổi nữa ngồi bệt xuống trên đất, tỷ tỷ, nàng không tìm được đường, nàng không tìm được.

196. Chương 196

Hạ Hách Na Phù Dung không biết đã ngồi ở trong mê cung bao lâu, cho đến khi phụ thân tìm được nàng, ôm nàng rồi trở về.

Nàng ngơ ngác nghe thấy tiếng mẫu thân trách cứ trong đó tràn đầy lời quan tâm, trong đại não trống rỗng.

Cho đến khi phụ thân hỏi nàng lần thứ bảy Thượng Quan Lệ ở nơi nào thì nàng mới phản ứng được.

“Tỷ tỷ vẫn còn ở trong mê cung.”

Chờ đến khi mọi người tìm được Thượng Quan Lệ, đã là chuyện của ngày hôm sau.

Thượng Quan Lệ ánh mắt đờ đẫn mà nằm ở trên đất, toàn thân đầy máu tươi.

Nàng bị những người đó ức hiếp, toàn bộ bảy người thay phiên nhau làm nhục nàng.

Cho dù thế ở một giây sau cùng, nàng vẫn như cũ ngậy ngốc tin tưởng muội muội sẽ dẫn người tới cứu nàng.

Trở lại trong phủ, thấy Hạ Hách Na Phù Dung đang được huynh tỷ mẫu thân hỏi han ân cần, nàng đột nhiên cười.

Nàng cười cho sự ngu xuẩn của mình, cười ông trời thật không có mắt.

Từ đó về sau, Thượng Quan Lệ không bao giờ để ý tới Hạ Hách Na Phù Dung nữa.

Nàng nghe xong mà mồ hôi lạnh liên tiếp, không trách được “Nàng” sẽ sợ mê cung đến thế, thì ra là nó đã sớm ở trong lòng “Nàng” gây ra ám ảnh thật sâu.

Nàng còn như vậy, huống chi là Thượng Quan Lệ?

Một tiểu nữ sinh ở hiện đại nếu phát sinh chuyện như vậy, cũng có thể hủy đi cả hạnh phúc của nửa đời sau, huống chi là ở cái thời cổ đại này?

Tính cách trước kia của Thượng Quan Lệ biết bao hiền hoà, nhưng bây giờ lại trở nên mạnh mẽ như thế.

Nàng ta thực ra là đang nguy trang đi, chỉ có đem chính mình nguy trang cho thật mạnh mẽ, mới có thể lừa gạt được tâm hồn đã từng bị trọng thương.

Không biết lần đầu tiên Tu Hồng Miễn lâm hạnh nàng, phát hiện nàng đã không phải là xử nữ thì nàng phải nguy trang mình như thế nào, hoặc là những vết sẹo kia nữa?

Nàng hít vào một hơi thật dài, “Nhị tỷ, người có cảm thấy đó là sai lầm của ta không?”

Hạ Hách Na Phù Tuyết lắc đầu một cái, “Chỉ tại vận mệnh trên người thôi.”

Nàng cười khổ, đúng vậy a, ai có thể nói rõ đây rốt cuộc là lỗi của ai.

Nhưng điều duy nhất nàng có thể khẳng định là, Hạ Hách Na Phù Dung thiếu Thượng Quan Lệ, đây là một khoản nợ không cách nào tính toán được.

Có lẽ trời cao sẽ lấy một phương thức khác để trả lại cho Thượng Quan Lệ, Hạ Hách Na Phù Dung trước kia đã đi rồi.

Nàng tự trấn định lại tinh thần, “Nhị tỷ, lần này ta tới, là có thứ quan trọng hơn giao cho người, người nhất định phải cất thật cẩn thận.”

Nói xong, nàng lấy ra một khối vải, bên trong bao lấy, chính là chiến lệnh.

Hạ Hách Na Phù Tuyết gật đầu một cái, “Chuyện phiền toái của muội muội thật là nhiều.”

Nàng cười cười, nàng cũng vậy không muốn như vậy.

“Nhị tỷ, đợi lát nữa người có thể giúp ta trốn ra khỏi phủ không?”

Hạ Hách Na Phù Tuyết sững sờ, nhưng không có hỏi nguyên nhân, liền gật đầu.

Nàng rất cảm kích nàng ấy, liền cười một tiếng.

Bên ngoài hình như có chút huyền não, nàng cùng Nhị tỷ đi tới đại sảnh.

Thế nhưng nhìn thấy Thái hậu cùng Thượng Quan Lệ!

Sau khi hành lễ với Thái hậu, mới nghe bà ta nói nói, đã lâu rồi không tới đây, cho nên đặc biệt tới.

Trong lòng của nàng càng thêm thấp thỏm, nàng biết mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy.

Đối diện với ánh mắt của Thượng Quan Lệ, nàng đã không còn địch ý như ngày xưa.

Nàng ta mới đầu ánh mắt trầm xuống, nhưng ngay sau đó lại khôi phục vẻ ngạo mạn thường ngày.

“Tỷ tỷ, ta có thể nói chuyện cùng người một lát không?” Nàng nhìn Thượng Quan Lệ, giọng nói vô cùng bình tĩnh.

“Ta và người không có gì để nói.” Bị nàng cứng rắn cự tuyệt, làm cho không khí trong đại sảnh có chút lúng túng.

“Sẽ không làm trễ nãi bao nhiêu thời gian của người đâu, ta cam đoan, sẽ không để cho người phải hối hận.”

Thượng Quan Lệ vốn định cự tuyệt lần nữa, lại thấy ánh mắt Thái hậu ngằm cho phép, đành phải theo sau nàng vào bên trong phòng.

Nàng đem những chuyện lúc ban đầu, đứng ở trên lập trường của mình một lần nữa nói lại cho nàng ta, bởi vì suy nghĩ của mỗi người là không giống nhau, nàng ta hận nàng như vậy, chỉ vì suy nghĩ của nàng ta rơi vào ngõ cụt, nên không cách nào thoát ra được.

“Nếu như thật sự ta không quan tâm đến người, thật sự không có tâm muốn đi cứu người, thì làm sao lại bị mê cung lưu lại ám ảnh lớn như thế?”

Thấy Thượng Quan Lệ không nói gì, nàng chính thức cúi xuống trước nàng ta, “Mặc kệ như thế nào, muội muội cũng nên đa tạ ân cứu mạng của tỷ tỷ lúc đó.”

Có lẽ thời gian thật sự đã cuốn trôi tất cả, hiện tại Thượng Quan Lệ nghe được những chuyện trước kia, trên mặt đã không còn quá nhiều cảm xúc.

Nàng ta chỉ cười lạnh, “Chuyện lúc trước ta đều đã quên.”

Quên sao? Xem ra nàng ấy vẫn không chịu tha thứ cho nàng.

“Tỷ tỷ lần này xuất cung, không biết có giống muội muội không?”

Nàng thấy ánh mắt hốt hoảng của Thượng Quan Lệ, nàng biết mình đã đoán đúng.

“Tỷ tỷ yên tâm, lần này, là muội muội tới bảo vệ người.”

Nói xong, nàng rời khỏi gian phòng.

Nàng muốn cho nàng ta đủ thời gian để có thể suy nghĩ kỹ càng, nàng không cầu sự tha thứ của nàng ta, chỉ hy vọng nàng ta có thể giải vui vẻ mà bỏ qua mọi chuyện.

Thuận lợi trốn khỏi phủ, nàng đưa cho Nhị tỷ một thanh chuỷ thủ, “Nếu như người gặp phải phiền toái, thì đem thanh chuỷ thủ này lấy ra.”

Nó chính là thanh Huyền huyết chuỷ thủ mà Tu Hồng Miễn tặng cho nàng.

Nhị tỷ hình như cũng đã biết chuyện lần này có chút nghiêm trọng, nên đem thanh chuỷ đẩy lại, “Cái này người giữ lại đi, nó đối với người có ích hơn. Nếu như có chuyện, ta tự có biện pháp giữ mình.”

Đối diện với ánh mắt kiên định của nàng ấy, nàng đành phải thu hồi chuỷ thủ.

Nàng không nghĩ sẽ làm liên lụy tới Nhị tỷ, nhưng chiến lệnh không phải chuyện đùa, không thể không đặt ở chỗ an toàn nhất.

Hôm nay, người có thể để làm cho nàng tin cậy nhất, chỉ có thể là Nhị tỷ.

197. Chương 197

Trên đường đi ngoài ý muốn nàng đụng phải một người, Thiện Xá.

“Đi theo ta.”

Đi theo hần đi tới phủ đệ của hần, không kịp chờ nàng đã nói, “Thiện Xá, lập tức cùng ta vào cung đi, trong cung hình như đang chuẩn bị phát sinh chuyện lớn gì đó.”

Thiện Xá nghi ngờ hỏi, “Người biết sẽ xảy ra chuyện lớn gì?”

Nàng lắc đầu một cái, “Mặc dù nói không biết là chuyện gì, nhưng Tu Hồng Miễn không giải thích được mà đem ta cùng Thái hậu cùng đưa ra khỏi cung, rõ ràng mọi chuyện không bình thường a.”

“Thái hậu cũng xuất cung rồi hả ?”

Nàng gật đầu một cái, “Họ đang ở Hạ Hách Na phủ.”

Ngay cả Thiện Xá cũng không biết? Tu Hồng Miễn đến cùng là đang làm cái gì quỷ gì? “Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?”

“Dư vương bị ám sát.”

Nàng nghe xong nhất thời sững sờ, “Bị ám sát? Thương thế của hần không nặng chứ?” Hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm như thế, ai có thể đi vào ám sát hần? Hay nói cách khác chính là do người trong Hoàng cung làm sao?

Thiện Xá lắc đầu một cái, “Cụ thể là người nào ta cũng vậy không rõ ràng lắm, hoàng thượng đối với chuyện này vô cùng tức giận. Dư vương bị người ta ám sát, nhưng may mắn nhất là vết thương không sâu. Lúc ấy nếu không phải Dư vương lấy nội lực hộ thân, đem kiếm đánh ra, chỉ sợ đã làm cho người nọ được như ý. Hoàng thượng sợ thích khách vẫn còn ở trong cung nguy hiểm ọi người, nên mới tạm thời cho người đưa các người ra ngoài.”

Thì ra là như vậy. Xem ra người nọ quả nhiên là cao thủ, nếu không thì làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy, đâm trúng chỗ yếu của Hoa Dư, “Vậy thích khách kia đâu?”

“Chạy.”

“Chạy? !” Nàng có chút không thể tin được, vào được trong Hoàng cung ám sát lại còn có thể thuận lợi chạy trốn, so với việc ám sát thành công thì còn lợi hại hơn rất nhiều.

“Hiện tại dân chúng cùng quan lại của Kiền Sở hết sức tức giận, rất nhiều quần chúng cũng tự yêu cầu đầu quân để tấn công Thánh Dự. Ta cùng hoàng thượng cũng cảm thấy chuyện này có gì đó quái lạ, chỉ sợ những bách tính kia là binh lính Kiền Sở giả trang, muốn giấy lên phong trào tấn công Thánh Dự.”

Nàng lắc đầu một cái, sự ảnh hưởng của Hoa Dư đối với dân chúng nàng đã được biết, hần có thể làm cho dân chúng kính yêu như vậy, là chuyện rất bình thường. Chỉ là.

“Chuyện này người Kiền Sở làm sao lại biết?” Phát ra những chuyện như vậy, Tu Hồng Miễn nhất định là đã phong tỏa tất cả tin tức, ngay cả các nàng ở trong Hoàng cung, đại đa số người cũng không biết chuyện tình, làm sao lại có thể truyền đến tận Kiền Sở? Duy nhất có một loại khả năng chính là trong cung có gian tế của Kiền Sở.

“Sau khi chuyện này phát sinh, hoàng thượng lập tức đem tất cả tin tức phong bế, biết chuyện này, chỉ có hoàng thượng, ta, Dư vương, Cảnh Nhân còn có. Lệ phi.”

Thượng Quan Lệ? Nàng có lẽ là lúc ở cùng Tu Hồng Miễn nghe được Cảnh Nhân báo lại .

Nàng nghe ra trong lời Thiện Xá, tựa hồ đang hoài nghi nàng ta?

“Không thể nào là Lệ phi.”

Thiện Xá sững sờ, ý vị sâu xa nhìn nàng nói, “Mặc kệ chân chính có phải nàng ta hay không, chỉ cần nàng ta bị hoài nghi thì vẫn có thể bị diệt trừ.”

Nàng biết Thiện Xá là muốn lợi dụng cơ hội lần này giúp nàng diệt trừ Thượng Quan Lệ, nếu như là trước kia, có lẽ nàng cũng sẽ không chút do dự đồng ý, nhưng.

“Tuyệt đối không phải là nàng.”

Thấy nàng nói những lời quyết tuyệt như vậy, Thiện Xá đã hiểu rõ nàng không có ý định giết nàng ta

“Cũng được, tiết kiệm hơi sức cho ta ở trước mặt Hoàng thượng.” Thiện Xá làm bộ trách nàng không biết ý tốt của hắn, giọng điệu như thế so với nữ nhân lật mặt còn nhanh hơn.

Nàng hơi rụt đầu lại, hướng hắn hì hì cười một tiếng, “Chúng ta mau vào cung thôi.”

“Người rất lo lắng cho hoàng thượng?”

Bị Thiện Xá nhìn chăm chú nàng có chút chột dạ, “Ta chỉ là sợ hắn xảy ra chuyện, muốn những tần phi như chúng ta phải chôn theo thôi.”

Thiện Xá cười cười, “Nếu như người thật sự không muốn chôn theo, thật ra còn có một biện pháp tốt hơn không phải sao?”

Nàng cảnh giác nhìn về phía Thiện Xá, “Người lại đang có ý đồ xấu gì?”

Thiện Xá cười khỏ, “Người cho là ta sẽ dùng một biện pháp đến hai lần?”

Đúng thế, hắn còn chưa nhàm chán đến mức như thế

“Vậy người lại làm gì để giúp ta chạy trốn?”

198. Chương 198

“Muốn tự do, nhất định phải rời đi nơi đó không phải sao?” Thiện Xá trốn tránh vấn đề của nàng.

“Thôi, hiện tại Tu Hồng Miễn đang đối mặt với những nguy hiểm trước mắt, nếu ta cứ như vậy mà rời đi, thì thật là quá không có nghĩa khí rồi.”

Thiện Xá cười cười, nàng thật sự thích hắn rồi sao?

“Người hiện tại cũng không thể vào cung, hoàng thượng phí hết tâm tư để đưa các người ra ngoài, nhất định là có dụng ý của hắn, nếu bây giờ người lại trở lại, thì chỉ làm loạn hết kế hoạch của hắn.”

Nàng gật đầu một cái, “Vậy bây giờ ta nên làm cái gì?”

“Như vậy đi, trước tiên người hãy về trong phủ dọn dẹp một chút đồ, đến nơi này của ta ở tạm ít ngày. Hạ Hách Na phủ có Thái hậu cùng Lệ phi ở đó, chỉ sợ người ở cùng cũng không tốt.”

Nàng cảm kích nhìn hắn, nếu là Tu Hồng Miễn có một nửa tâm thư như hắn thì có lẽ đã là tốt rồi.

Lúc nàng trở về thu dọn đồ đạc thì thấy Thượng Quan Lệ đến tìm nàng.

“Mặc dù ta không biết trước đó người đã nói cho ta biết, người lấy một phương thức khác trả lại cho ta là chỉ cái gì. Nhưng mà ta đã suy nghĩ thật lâu, nếu như người nguyện ý rời khỏi Hoàng thượng để bồi thường, ta có thể không so đo những chuyện trước kia nữa.”

Nàng ngăn người, “Hoàng thượng không phải chỉ có một mình ta là Tần phi, người đuổi ta đi rồi sẽ còn có người thứ hai.” Tu Hồng Miễn căn bản cũng không yêu thích nàng, bây giờ hắn đối tốt với nàng cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

“Chỉ cần người không uy hiếp đến hạnh phúc sau này của ta, những người khác ta tự có biện pháp.” Hoàng thượng đã bắt đầu thích nữ nhân này rồi, từ ánh mắt của hắn nàng cũng có thể thấy được. Nửa đời trước của nàng đã bị nàng ta phá hủy, nửa đời sau này nàng quyết không cho phép lại xảy ra chuyện như vậy!

Tự sẽ có biện pháp? Nói như vậy Thượng Quan Lệ thật sự không có ý muốn hại chết nàng sao.

Nhớ lại khoảng thời gian trong cung, nàng đem thức ăn đổi lại mang đến chỗ Phó thái y kiểm nghiệm.

Hắn phát hiện bên trong có hỗn hợp hai loại Dược vật, một loại là hoa hồng, một loại là rượu độc.

Lúc ấy các nàng cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, nếu như Thượng Quan Lệ muốn hại chết nàng, rượu độc có dư dả, không cần thiết thêm một vị hoa hồng ở bên trong.

Hiện tại hình như nàng có chút sáng tỏ rồi, xem ra Thượng Quan Lệ chỉ cho hoa hồng. Mà trong cung còn có một người, đó mới là người chân chính muốn dẫn nàng vào chỗ chết, người kia rốt cục là ai?

Lúc trước nghe Thiện Xá nói, trong cung có gian tặc của Kiên sở. Hai chuyện này có phải có liên hệ gì đó với nhau hay không?

Nàng nghĩ tới một người.

Thượng Quan Lệ thấy nàng không mở miệng, cười lạnh, “Thế nào? Không bỏ được?”

Nàng cười khẽ, “Không có.”

“Vậy thì tốt, bắt đầu từ hôm nay, ngươi hãy biến mất hoàn toàn khỏi Hoàng Thành. Về phần hoàng thượng, ta tự sẽ có biện pháp giải thích, đến lúc đó hoàng thượng cũng sẽ không đi tìm ngươi, cho nên chỉ cần ngươi có nguyên ý rời đi chân chính hay không.”

Nàng nhú nhú mày, cũng tốt, dứt khoát thừa dịp lần này cùng Tu Hồng Miễn vạch rõ giới hạn hoàn toàn đi, nàng đã thử thật lâu, nhưng vẫn không thể nào chấp nhận được chuyện chia sẻ người trong lòng mình.

Thu thập xong đồ, nàng gửi cho Tu Hồng Miễn một phong thư, liền tới chỗ của Thiện Xá.

Trong thư không viết nguyên nhân nàng muốn rời đi, để tránh xung đột với lời nói của Thượng Quan Lệ. Nàng chỉ nói cho hắn biết, hãy cảnh giác với người mà hắn tin tưởng nhất từ trước tới nay.

Chỗ ghi tên, viết là: Dung Nhị.

Có lẽ hắn cũng biết bên cạnh mình có gian tặc, cho nên mới đưa Chiến lệnh cho nàng giữ, dù sao ai cũng không ngờ vật trọng yếu như vậy, hắn sẽ để trong tay một nữ nhân.

Đi tới phủ của Thiện Xá, nàng thấy hắn đã đứng bên ngoài chờ nàng

“Nếu như lần này ngươi còn dám coi ta như con mèo, ta không sợ làm ngọc nát đầu.” Trên mặt nàng tràn đầy uy hiếp nhìn hắn.

Thiện Xá sững sờ, “Ngươi quyết định rồi?”

Thấy nàng gật đầu, hắn cười cười, “Tốt. Hiện tại ta không thể phân thân, chỉ có thể phái người tiễn ngươi rời đi, tốt nhất rời đi Thánh Dự, ngươi hiểu không? Chờ ta xử lý tốt chuyện trong cung, ta sẽ đi tìm ngươi.”

“Tìm ta? Ngươi không làm tướng quân của ngươi nữa sao?”

“Ha ha, Tướng quân đối với ta mà nói như cặn bã.”

Nàng nghe xong cười hắc hắc, “Chỉ sợ ngươi là lần này ngươi cứu Tu Hồng Miễn xong, sợ hắn cảm thấy ngươi có công lao lớn, cho nên ngươi muốn mang theo khoản tiền lớn lần trốn chứ gì?”

“Ha ha, xem ra ngươi rất có đầu óc chính trị a.”

“Đó là đương nhiên rồi, vậy nước nào tốt đây?”

Thiện Xá thấy nàng hoàn toàn không có khổ sở vì phải rời xa Tu Hồng Miễn, cười khổ nói, “Xem ra ngươi quả nhiên là một nữ nhân vô tâm.”

Nàng nhìn hắn nhú mày, “Nam tử hán đại trượng phu, chính là cầm được thì cũng buông được!”

Thiện Xá giật mình nhìn về phía nàng...nàng mới giật mình nghĩ mình nói sai, lập tức bổ sung: “Nữ nhân cũng giống vậy thôi!”

199. Chương 199

“Đợi chút, đợi chút, ta còn muốn mua chút trái cây ... Hừ ? Chỉ có mấy cái bánh ngọt thế này, sẽ ngán chết.”

Thiện Xá không nói gì nhìn về phía nàng, “Người bây giờ đang chạy trốn khỏi Hoàng cung? Làm sao ta cảm thấy người như là đang đi du ngoạn?”

Nàng đưa ra một đầu ngón tay ở trước mặt hấn quơ quơ, “Lần trước ta đi quá gấp, làm cho ta phải ném rất nhiều khổ sở, lần này nhất định phải bù lại gấp nhiều lần, đã đi thì phải đi cho thoải mái ~”

Cùng Thiện Xá đi dạo mua đầy 3 túi to, rốt cục nàng cũng hài lòng đi về .

Đột nhiên nàng thấy phía trước có một người, đó không phải là Cảnh Nhân sao!

Nàng kéo tay Thiện Xá né đi, nhìn về phía hấn vừa tới . . .

Hạ Hách Na phủ!

Hấn chẳng lẽ cũng biết Thái hậu cũng ở Hạ Hách Na phủ sao?

Trước đó nàng bắt Thiện Xá không được nói chuyện Thái hậu ở trong phủ ra, chính là sợ bị Cảnh Nhân biết.

Nàng cẩn thận suy nghĩ lại, Thượng Quan Lệ một lòng đối với Tu Hồng Miễn, nàng ta không thể nào là gian tế, Thái hậu lại càng không thể nào.

Nhưng Cảnh Nhân, người này vẫn luôn đi theo bên cạnh Tu Hồng Miễn, bất cứ chuyện gì hấn cũng biết được rất rõ ràng. Hơn nữa võ công của hấn sâu không lường được, Tu Hồng Miễn vì muốn tránh để cho hấn ở bên cạnh cả ngày làm gian tế, nên mới để hấn đưa nàng xuất cung.

Lập tức trở lại trong phủ Thiện Xá, nàng viết một phong thư, bắt Thiện Xá nghĩ biện pháp giao cho Thượng Quan Lệ.

Cảnh Nhân có lẽ đã biết được họ ở Hạ Hách Na phủ, chỗ đó cũng đã không an toàn rồi.

“Đợi thêm một chút thời gian nữa”. Nàng quyết tâm không đủ, nàng đã đổi tới đổi lui đã không phải là một hai lần rồi.

“Nếu như đợi lát nữa người nói cho ta biết, người không đi nữa, ta cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.” Thiện Xá tức giận nói.

Nàng ngẩng đầu lên, một bộ lời thề son sắt, “Yên tâm, lần này ta tuyệt đối sẽ không thay đổi nữa!”

Thiện Xá thở ra một hơi liền xoay người rời đi, hấn làm cho nàng nghĩ tới A Hu, vẻ mặt của hấn rất giống với nó khi nghe nàng nói sẽ không đánh nó nữa.

Hạ Hách Na phủ bị phóng hỏa!

Nàng nghe xong tin tức này liền lập tức chạy tới, phòng ốc đã bị thiêu đốt cháy đen, chỉ còn lại gạch ngói nát vụn.

Thật may là, trước đó nàng đã viết thư, bảo Thượng Quan Lệ mang theo Thái hậu cùng Nhị tỷ rời đi.

“Kịch hay xem đủ chưa?”

Phía sau truyền đến âm thanh của Thượng Quan Lệ.

Nàng quay đầu, hơi ngạc nhiên, “Các người thuận lợi trốn ra được chứ?”

Nàng cười lạnh, “Để cho người thất vọng rồi, chúng ta vẫn còn sống.”

Nàng nhú nhú mày, “Ý của người là gì?”

Nàng cười lạnh, “Ta thật là ngu ngốc mới bị người lừa gạt một lần nữa. Lại vẫn vọng tưởng người sẽ giúp ta? Ha ha, đúng là mỉa mai.”

“Hình như người đang hiểu lầm cái gì.”

“Chớ cùng ta nói những lời vô nghĩa, là sau khi người thấy phủ bốc cháy, mới bắt tri bắt giác chạy tới đây ‘bảo vệ’ ta!”

“Ta. Trước đó đã đoán được một chút, cho nên lập tức viết thư cho người đẩy thôi.”

“Ha ha, tin người? Đúng vậy a, lửa cháy lớn như vậy, cái gì cũng bị đốt sạch rồi, coi như người nói người cầm thánh chỉ, cũng không ai có thể phản bác người a.”

Nàng ta không nhận được sao? Làm sao có thể? Rõ ràng Thiện Xá đã phá thân tín của hân, tự tay giao cho Thái hậu mà.

Nàng chấn động, nàng hiểu rồi, nàng rốt cuộc đã hiểu.

Là Thái hậu!

Người vẫn muốn dồn ta vào chỗ chết, chính là Thái hậu!

Thái hậu năm đó cũng đối phó với Như Hoa như vậy sao?

“Dù bây giờ ta có nói gì người cũng sẽ không tin tưởng ta đi?” Mũi của nàng có chút chua, nàng rất ghét bị người khác hiểu lầm.

“Tin tưởng người?” Thượng Quan Lệ làm như nghe được chuyện cười, “Hạ Hách Na Phù Dung, là người hết lần này đến lần khác làm tổn thương ta, mỗi hận này, ta sẽ từ từ sẽ tính với người đấy!”

200. Chương 200

Thấy Hạ Hách Na Phù Tuyết đi tới, Thượng Quan Lệ lập tức đổi lại khuôn mặt tươi cười, “Nhị tỷ.”

Hạ Hách Na Phù Tuyết cũng cười cười với nàng, “Thái hậu vừa rồi vẫn còn tìm người đấy.”

“Được, ta sẽ tới ngay.” Lúc Thượng Quan Lệ xoay người lặng lẽ nói với nàng một câu.

“Dung nhi, thật may là lúc đó người đã rời đi, lửa cháy rất lớn.” Nhị tỷ đi tới, ân cần nói.

Nàng cảm động nhìn về phía nàng ấy, trong một cuộc hỏa hoạn lớn như vậy, thế nhưng nàng ấy vẫn quan tâm tới nàng.

“Có người bị thương không?”

Hạ Hách Na Phù Tuyết lắc đầu một cái, “Lửa mới vừa bốc cháy, đã được tùy tùng của Thái hậu phát hiện. Thái hậu mang theo mọi người lập tức chạy ra, hiện tại mọi người đang ở khách điểm nghỉ ngơi.”

Trong lòng nàng cười lạnh, thật sự khéo như vậy sao? Nếu như không phải là có bức thư của nàng, chỉ sợ tất cả mọi người đã bị thương rất thảm rồi. Cứ như vậy, hoàn toàn biến thành công lao của Thái hậu, bà ta cũng rất biết lợi dụng người khác đi.

“Cứ như vậy đi, bây giờ mọi người phải tìm chỗ nghỉ đi.” Hạ Hách Na phủ bị thiêu, chỗ ở tạm thời không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhiều người như vậy muốn dời đến đi đâu đây.

“Dung nhi người không đi theo chúng ta sao? Người phải đi đâu?”

Nàng thật muốn vả một cái vào miệng của mình, trước mặt một người thông minh như Nhị tỷ mà nàng lại nói lỗ miệng.

Không có cách nào, nàng đành phải nói mọi chuyện cho Nhị tỷ, dĩ nhiên, trừ chuyện nàng và Thượng Quan Lệ.

Phù Tuyết nhẹ nhàng cười một tiếng, “Muội muội có yêu cầu cao quá hay không?”

Nàng kỳ quái nhìn nàng ấy, cao sao?

“Hoàng thượng là thân mình vạn kim, Nhân Trung Chi Long, phải vì giang sơn xã tắc mà suy nghĩ, hắn không thể nào chỉ thuộc về một mình người. Chính người phải suy nghĩ một chút, người có phải đang dùng ánh mắt thuộc về nơi đó của người mà thẩm vấn hắn hay không?”

Nàng chợt hiểu, hình như từ đầu đến cuối đều là nàng dùng góc độ hiện đại để nhìn nhận hắn.

“Một Đế Vương, có thể làm đến trình độ như vậy, người nên thỏa mãn mới đúng.” Hạ Hách Na Phù Tuyết luôn là người hiểu rõ nàng, “Người cùng hắn đã từng nghiêm túc nói chuyện với nhau sao? Hiện tại hắn cũng chưa hiểu được phải dùng cách nào để có thể thể hiện tình yêu chân chính với một người, chính người có phải cũng có phần trách nhiệm hay không?”

Trong đầu nàng vẫn luôn nghĩ đến Tu Hồng Miễn, quả thật, hắn làm một Hoàng đế, đã rất tận lực rồi.

Người thực sự đang trốn tránh, chỉ có nàng mà thôi.

Không biết nàng làm thế nào trở lại phủ của Thiện Xá, lúc gặp lại Thiện Xá, nàng lại có chút do dự.

Làm thế nào để mở miệng nói nàng không đi nữa?

“Nếu như người nguyện ý lấy việc rời khỏi hoàng thượng làm bồi thường, ta có thể không so đo những chuyện trước kia với người nữa.” Lúc Lệ phi nói với nàng câu nói kia thì trong mắt có sự nhẹ nhõm khác thường.

“Nếu như một lát nữa người nói cho ta biết, người không đi nữa, ta cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.” Lúc Thiện Xá nói những lời này, trong mắt đều là thâm thúy.

Thiện Xá thấy nàng trở lại, trong mắt lại có chút đau lòng, “Bọn họ đều không có việc gì chứ? Nghe nói đang ở khách điểm nghỉ ngơi.”

Nàng miễn cưỡng nở một nụ cười với hắn, “Thái hậu đã đem đầu mâu chỉ hướng ta.”

Thiện Xá sững sờ, ngay sau đó có chút sáng tỏ gật gù đầu, “Thái hậu không cho phép bất luận kẻ nào uy hiếp tới giang sơn xã tắc, nếu như người có thể làm ảnh hưởng tới suy nghĩ của Hoàng Thượng, Thái hậu dĩ nhiên là sẽ không bỏ qua người.”

Nàng bĩu môi, nàng thật sự không hi vọng sẽ đối đầu cùng Thái hậu, nàng tự nhận thấy không nắm chắc phần thắng.

Thiện Xá thấy nàng có chút muốn nói lại dừng, “Thế nào? Người không muốn đi nữa sao?”

Nàng cười cười, “Chúng ta đi thôi.”

Ở đây có một đồng lớn phiền toái đang đợi nàng, có lẽ sau khi rời đi sẽ thoải mái hơn rất nhiều, nói là nàng đang trốn tránh cũng được, mềm yếu cũng được, nàng thật sự không muốn dây dưa với những ân oán kia.

Ngồi ở trên xe ngựa, nàng nghĩ tới những lời nói của Thượng Quan Lệ trước kia.

“Mạng người xung khắc, đến gần ai sẽ hại người đó.”

201. Chương 201

Lần này nàng đã làm đủ công tác chuẩn bị mới lên đường, trên xe chất đầy một đồng lớn, nhưng nàng lại đột nhiên không còn tâm tình gì nữa.

Một mỗi lần nữa đánh tới, nàng không nhận được nhú nhú mày, chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ trong đồ ăn của nàng lại có độc sao?

Lúc tỉnh dậy, nàng đã ngáy giấc mà ngủ một khoảng thời gian dài.

Vén rèm xe lên, thấy sắc trời đã tối.

Nàng thế mà lại ngủ một giấc đến tối.

Bụng đói lép kẹp lại, có phải nàng nên ăn một chút gì hay không?

Lục tung đồng đồ ở bên cạnh chọn nửa ngày, nhưng nàng không chọn được cái gì.

“Dừng xe!” Nàng nói với phu xe, ngoài ra cùng nàng đi còn có ba người.

Đột nhiên nàng rất muốn ăn gà nướng, liền bắt bọn họ đi săn một con .

“Còn gần người ra đó làm cái gì?”

“Ta làm?”

“Chẳng lẽ trẫm để làm?”

Ngồi một mình bên cạnh đồng lửa nướng gà, nàng không tự chủ được mà nhớ lại lúc cùng Tu Hồng Miễn nướng gà. Trong mắt thế nhưng bất tri bất giác thấm đầy nước mắt.

Ánh mắt dờ dẩn gặm thịt gà, gà nàng nướng một bên cháy một bên sống, quả thật rất khó ăn.

“Này! Người làm như vậy cũng quá phạm đi!”

“Nếu như có thể nuốt xuống, trẫm chắc chắn là sẽ không vứt.”

Nàng cười cười, nước mắt nhẹ nhàng chảy ra.

Hiện tại chỉ có một mình nàng, thực sự chỉ còn một mình nàng mà thôi.

Thịt gà đi vào trong miệng, bị sự chua xót trong khoang miệng bao lấy.

Sau này, hẳn sẽ quên món gà nướng khó ăn đó, hẳn rốt cuộc không cần phải kiêng thịt gà, hẳn sẽ ăn thật ngon lành.

Hắn cũng không cần lo lắng có người sẽ cùng hắn tranh giường, hẳn có thể ngủ ở bên trong.

Trên triền núi kia, hoa đã sớm tàn lụi, nàng thế mà ha ha cười ra tiếng. Tại sao lại có thể có người đàn như vậy, tùy hứng đến mức này, có lẽ chỉ có hắn mới có thể làm được thôi.

Đột nhiên nàng rất hoài niệm căn nhà gỗ nhỏ, nàng nghĩ trước khi rời đi nàng muốn đi xem một cái.

Bởi vì không biết chính xác vị trí, nên bọn họ phải mất một phen công phu mới tìm được .

Nơi này nở ra khắp núi là sắc hoa huyền sâm (*), nàng ngây ngốc sững sờ, thế nhưng hắn lại lựa chọn loại hoa thích hợp để trồng.

Đây khắp núi đồi đều là sắc hoa, làm cho người ta nhìn, trong lòng có một sự bình yên khó nói thành lời.

Đi đến nhà gỗ, mở cửa ra, vẫn như cũ có thể ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt của gỗ.

Không có một hạt bụi nào, làm cho nàng có chút kinh ngạc, nơi này vẫn luôn có người ở quét dọn sao?

Trên bàn để một đĩa tu không cao, nàng có chút run rẩy cầm lên một cái, là bánh mới.

Là vì nàng chuẩn bị sao?

Xoay người đi ra ngoài, nàng không nên lưu luyến quá nhiều.

.

Tu Hồng Miễn cười ngửa, tới sườn núi.

Nơi này hoa đã nở rộ rồi, nàng nhất định đã quên mất còn có một chỗ như thế này.

Tu Hồng Miễn khổ sở cười một tiếng, nhìn về phía nhà gỗ nhỏ bên cạnh sườn núi, rốt cuộc thì tất cả tâm ý của hắn đều là uống phí.

Hắn rất muốn chạy vào trong căn nhà gỗ kia đánh một giấc, nhưng cuối cùng chỉ thở dài, quay đầu rời đi.

Hắn ra ngoài chỉ vì muốn hóng mát một chút, hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

.

Nàng mở cửa, nghe được xa xa truyền đến một hồi tiếng vó ngựa.

Liếc mắt nhìn qua, người nọ đã sớm đi xa, có lẽ đó là người quét dọn căn nhà gỗ này thôi.

Trở lại trong xe ngựa, mở khăn tay ra, đây là tu không cao nàng mang từ trong nhà gỗ ra.

Nàng cắn một miếng, lúc nuốt xuống lại có cảm giác chua xót.

Hai mắt nàng nhắm nghiền, cố gắng để ình lại đi hồi tưởng tới những chuyện kia.

Ở trên xe ngựa nàng ngây ngốc ngủ rồi lại tỉnh, tỉnh lại ngủ, đã không biết qua bao lâu.

Vươn tay ra xem, hiện ngón tay nàng đã gầy như que củi.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, cố gắng làm ra một động tác xốc lại tinh thần, xem ra những cảm xúc tiêu cực có thể phá hoại linh hồn của một con người.

“Đây là chỗ nào rồi?”

“Thưa cô nương, lập tức sẽ tới trấn Phượng Sơn rồi.”

Trấn Phượng Sơn là nơi 3 quốc gia giao nhau, bởi vì nàng vẫn không thể đưa ra quyết định rằng sẽ tới quốc gia nào, Thiện Xá không thể làm gì khác hơn là để cho nàng đến trấn Phượng Sơn rồi mới quyết định.

202. Chương 202

“Cái gì? Bị người khác động tới?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, quả thật bị người khác động tới, nghe tên nô tài tới đổi bánh ngọt nói, tổng cộng có hai cái bị cầm đi.”

Tu Hồng Miễn nghe những lời Cảnh Nhân nói, trong lòng một hồi mừng rỡ, nàng đã đến đó sao!

”Chuyện xảy ra

khi nào?”

“Ngày hôm trước.”

Tu Hồng Miễn sững sờ, ngày hôm trước hẳn không phải là mới đến đó sao? Chẳng lẽ hẳn bỏ lỡ nàng?

“Cảnh Nhân, chuẩn bị ngựa!”

“Hoàng thượng. Hiện tại quốc sự đang là thời điểm mấu chốt, người không thể xuất cung!”

“Trẫm còn cần người tới dạy trẫm làm thế nào để giữ được giang sơn sao!”

Cảnh Nhân cúi đầu, lặng lẽ đi ra ngoài chuẩn bị.

Lúc Tu Hồng Miễn đi tới nhà gỗ, vừa thấy bánh ngọt trên bàn liền cảm thấy giận dữ.

“Ai cho người đổi lại! !”

Tên nô tài đứng sau lưng hắn bị sợ lập tức quỳ trên mặt đất, rõ ràng chính hoàng thượng hắn mỗi một ngày đều phải đến đổi bánh a! Dù trong lòng có bất mãn nhưng hắn cũng không dám nói, chỉ đành phải quỳ trên mặt đất run lập cập.

“Mang bánh cũ lại đây!”

Tên nô tài lập tức phân phó người đi lấy tới, thật may là hôm nay hắn đang lười biếng, còn chưa kịp ném đi.

Tu Hồng Miên nhìn đĩa tu không cao, dùng ngón tay miết lên từng cái một.

Hắn nhếch môi cười, nữ nhân này, ngay cả bánh ngọt cũng muốn chọn cái lớn nhất.

Tâm tình hắn đột nhiên tốt lên, hình như những thứ phiền toái kia đã không đủ khiến hắn bận lòng, “Hồi cung.”

Hắn muốn đợi đến khi xử lý xong những chuyện trong cung, hắn sẽ lập tức đón nàng hồi cung.

.....

Trần Phượng Sơn vô cùng phồn hoa, người tới người đi tấp nập, làm ột người ở trong Hoàng Thành lâu như nàng cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Những người kia đang làm cái gì?”

Nàng nhìn những đội binh sĩ chỉnh tề đi về phía trước, tò mò hỏi.

Một bên phu xe cũng lắc đầu một cái, xem ra phải tìm người hỏi một chút.

Cùng đi với nàng có ba người, một người tên là Trương Phong, nàng đặt cho hắn một cái tên khác: Trương Tam Phong. Nhưng cũng tùy từng lúc mà nàng gọi hắn thành Phong Tam rồi lại Phong Địa, hắn rất không vui lòng, bởi vì hắn ở nhà đứng hàng thứ.

Một người khác tên là Trần Phúc hữu, nàng đặt cho hắn một biệt danh là Hôi nách. Hắn mỗi ngày đều bày ra bộ mặt cá, như kiểu có người nào đó nợ hắn nhiều tiền lắm, tính khí của hắn thật giống với Phó tướng.

Còn có một người nữa gọi là Lý Dật Thiên, trong 3 người hắn là người đẹp trai nhất, cho nên nàng không đặt cho hắn một cái biệt danh khó nghe nào.

Dật Thiên là một người rất khả ái, thích nói giỡn, có lúc chọc cho nàng cười to không thôi.

Nhưng nàng lại thích nói chuyện cùng Hôi nách nhất, cũng không biết nàng có phải là có khuynh hướng tự ngược hay không nữa.

Phu xe là một đại thúc trung niên, hơn 40 tuổi, cho nên nàng cũng chẳng nhớ tên của hắn.

“Hôi nách ~ người đi hỏi thăm một chút xem những người này đang làm cái gì.”

Hôi nách mặt đen thui chạy tới một bên, hình như bọn họ rất nghe lời Thiện Xá.

Thiện Xá trước khi đi đã nói với bọn họ, “Trên đường mặc kệ là có xảy ra chuyện gì, các người đều phải nghe nương nương phân phó.”

Hôi nách trở về nói, “Là binh sĩ Kiền sở, nghe nói bọn họ tới đây duy trì trị an .”

Duy trì trị an? ‘Nơi này không phải là địa bàn của Thánh Dụ sao? Làm sao lại để cho binh sĩ Kiền sở tới đây duy trì trị an?’

“Nơi này là nơi giao lưu của các nước, cho nên có rất nhiều người Kiền sở tới đây buôn bán. Bởi vì chuyện lúc trước Kiền Sở Vương bị ám sát, cho nên tâm tình bọn họ rất kích động, thường đánh cư dân của Thánh Dụ. Nếu binh sĩ bên chúng ta tới bắt bọn họ, sẽ càng làm tăng thêm mâu thuẫn, nên không thể làm gì khác hơn là phái binh lính Thánh Dụ tới đây hỗ trợ.”

Nàng gật đầu một cái, nhưng nàng có cảm giác là lạ ở chỗ nào đó.

Dật Thiên tìm được một cái khách điểm, đi vào, thấy ở trong góc có một người đang ngồi.

Đôi mắt của nàng sáng lên, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục vẻ mặt.

Người kia có bộ dáng vô cùng cao lớn, quần áo cùng với phương thức đều giống cực kỳ một người, Đại Cá Tử.

Ngồi vào bàn đối diện, vừa uống trà, vừa vô tình hay cố ý nhìn sang bên kia.

Hắn thật sự vô cùng giống, nàng sốt ruột muốn biết khẩu âm của hắn là dạng gì.

Suy nghĩ một chút, nàng đi tới, “Đại ca là người địa phương này sao? Ta muốn hỏi thăm huynh chuyện này.”

203. Chương 203

“Không phải. ”

Một câu trả lời cụt lủn, làm cho nàng như rơi vào hầm băng.

Không phải hấn.

Nàng cười cười, làm sao có thể là hấn đây?

“Đại ca, thì ra huynh không phải người địa phương này à? Vậy huynh là từ nơi nào đến đây?”

Chỉ thấy vị nhân huynh này gấp một chút thức ăn, bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhai, sau đó lại gấp lên một đĩa khác.

Rõ ràng là không muốn quan tâm tới nàng mà.

“Đại ca?”

.

“Người trả lời ta một tiếng sẽ chết sao!” Tâm tình của nàng có chút kích động, đây là sự hưng phấn quá mức sau cảm giác chênh lệch của mức nước lòng sông so với mặt biển.

Thấy nàng bị mất khống chế như thế, Dật Thiên cười hì hì chạy tới hỏi, “Người nào chọc cho cô nương nhà chúng ta tức giận đây?”

Nàng tức giận trợn mắt mà nhìn hấn một cái, không thềm để ý tới hấn.

“Thì ra là vị huynh đài này.” Dật Thiên nhú mày liếc hấn một cái, “Chuyện này không phải là quá đơn giản sao ~”

Nàng hung tợn nhìn hấn, “Nếu người dám động tới, ta liều mạng với người.”

Dật Thiên sững sờ, ngay sau đó lập tức khôi phục khuôn mặt tươi cười, “Lời nói của cô nương, ta làm sao dám không nghe.”

Lúc ăn cơm, nàng vẫn quan sát người kia. Thân hình tuyệt đối là cực kỳ giống, nhưng so với Đại Cá Tử thì đen hơn một chút, ngũ quan cũng sắc sảo hơn một chút, giọng nói trầm thấp hơn so với Đại Cá Tử, mất đi cảm giác thuần hậu chất phác của Đại Cá Tử.

Nhưng nàng vẫn muốn làm quen với hấn.

Tiểu nhị dẫn bọn họ tới phòng khách phía trên lầu, trước đó Dật Thiên đã chuẩn bị thật tốt.

Nàng ở phòng giữa, bọn họ chia ra ở hai gian phòng hai bên.

Thấy Dật Thiên phân phó như vậy, nàng có chút không vui.

Bên phải gian phòng của nàng là phòng của phu xe, bên phải phòng của phu xe là 3 gian phòng nữa.

Mà bên trái phòng nàng là phòng của Dật Thiên, bên trái của phòng Dật Thiên là phòng của hồi nách.

Nói cách khác, Dật Thiên chắn giữa nàng và hồi nách.

Nàng nhích tới gần chỗ Dật Thiên, nhỏ giọng nói, “Ta muốn đổi phòng của phu xe với hồi nách.”

Dật Thiên lắc đầu bất đắc dĩ, “Đây là do hồi nách tự chọn .”

Nàng có chút nhụt chí, tính cách này của hồi nách nàng biết rõ, muốn để cho hấn đổi, chỉ sợ không dễ dàng.

Chấp nhận đẩy cửa vào phòng, bên trong dọn dẹp coi như chỉnh tề, giường đệm hình như cũng là mới, gian phòng cũng coi như tiện nghi.

“Dật Thiên ~”

Dật Thiên ở sát vách nghe tiếng đi tới.

“Trên người người có mang đủ bạc không hả? Tránh cho sau này chúng ta phải làm ăn xin, phải đi xin cơm của nước khác.”

Dật Thiên cười ha hả, “Yên tâm đi, chẳng những sẽ không phải làm một tên ăn mày, vẫn có thể để cho người giống như một địa chủ tiêu tiền như nước!”

Nàng nghe xong, ánh mắt sáng lên, cái tên Thiện Xá này, nhất định là một tên tham quan đi, nếu không thì làm sao hắn có thể ra tay lớn như vậy đây.

“Đúng rồi, ta còn chưa cân nhắc kĩ xem muốn đi đâu, mấy ngày nay trước hết hãy ở tạm chỗ này nghỉ ngơi đi.”

Dật Thiên gật đầu một cái, “Ngày mai ta dẫn người đi dạo một chút?”

“Hắc hắc ~ người thật là hiểu ta ~” nàng cười xấu xa nhìn về phía hắn, “Người hãy chuẩn bị cho ta mấy bộ trang phục của nam nhân, như vậy đi chơi sẽ dễ dàng hơn một chút.”

Dật Thiên có chút không dám tin, “Người thực sự muốn mặc trang phục của nam nhân?”

Nàng chột nhứ mày, “Không thể được sao?”

Hiệu suất xử lý công việc của Dật Thiên quả thực rất cao, hắn vừa mới đi ra ngoài, đã tìm được cho nàng mấy bộ y phục, hơn nữa nàng mặc vào cũng rất vừa người.

“Làm sao người có thể thần thông như vậy, không chỉ rất nhanh, mà còn tìm được y phục vừa người như vậy.”

Dật Thiên cười hắc hắc, “Trước lúc chúng ta rời đi Thiên Tướng quân đã đưa cho chúng ta rất nhiều y phục của nam tử, nói là người sẽ muốn mặc, thực sự lúc đó ta còn không tin nữa.”

Thì ra là Thiện Xá ~ quả nhiên hắn rất lợi hại, lại có thể nghĩ đến điểm này.

Nhưng mà tính hắn vẫn luôn rất cẩn thận, từ rất nhiều chuyện nhỏ có thể suy đoán được thứ nàng yêu thích.

Hắn từng đưa cho nàng một cái dây nhỏ, phía dưới buộc một cái bình nhỏ, bất giác nàng lại nghĩ tới hình ảnh trước lúc nàng rời đi.

“Cái này người cầm lấy.”

Nàng nhìn cái bình nhỏ mà Thiện Xá đưa cho, tò mò muốn mở ra xem một chút.

“Hiện tại không thể mở ra, trong đó là loài hoa mà tộc nhân của tộc chúng ta thường trồng, gọi Hàm âm. Chỉ cần người gặp phải nguy hiểm, hãy mở nó ra.”

“Chẳng lẽ nó có thể hóa giải nguy hiểm?”

Thiện Xá cười lắc đầu, “Chỉ cần người gặp phải nguy hiểm mở ra nó, ta lập tức sẽ chạy tới để cứu người.”

“Vậy nếu là ta đi đến một nơi rất xa mới gặp phải nguy hiểm thì sao?”

“Nó có ký sinh tính, chỉ cần người mở ra, nó sẽ ký sinh vào trong không khí. Loại hoa này rất ưa nước, hơn nữa là loại nước rất đặc biệt, người ngoài sẽ không phát hiện ra, cho nên.”

Thiện Xá nói xong, mở ra một cái hộp, đem những giọt nước vẩy vào trên người, “Mặc kệ người đi bao xa, chỉ cần người mở ra nó, nó đều có thể cảm nhận được ta.”

Nàng nắm thật chặt chiếc bình trong tay, trong lòng một hồi ấm áp.

“Dật Thiên, không bằng chúng ta tối nay đi chơi luôn đi?”

204. Chương 204

“Không được.”

Nàng có chút kinh ngạc, từ khi bọn hắn đi theo nàng tới giờ chưa bao giờ nói với nàng chữ không, cho dù là khi nàng cho bọn họ mấy cái biệt danh khó nghe như vậy.

“Thiên Tướng quân đặc biệt dạn dỏ, buổi tối không thể dẫn người đi ra ngoài.”

“Tại sao?”

“Nhiều người hỗn tạp, tầm mắt cũng kém, rất dễ dàng gặp nguy hiểm.”

Nàng xoay người không thèm để ý đến hắn nữa, tên ghê tởm, không mang theo nàng đi thì thôi, tự nàng đi ~“Người cũng đừng nghĩ len lén chạy đi, ta từ lúc đặt phòng đã xác định rồi, cửa sổ của gian phòng của người hai bên nối thẳng với gian phòng của chúng ta, duy nhất chỉ có cửa ra ngoài, cũng sẽ phải đi qua phòng của ta.”

Nàng run rẩy khoe miệng nhìn hắn chằm chằm, không ngờ hắn khi dễ người như vậy

~Nhàm chán nằm ở trên bàn, chẳng lẽ nàng cứ như vậy mà tiếp tục sa sút đi xuống sao?

Nàng chỉ cần không động, hoặc là ngồi một chỗ một lát, sẽ cảm thấy rất buồn ngủ, cho nên nàng một mực nghĩ biện pháp để cho đầu óc cùng thân thể đều có thể hoạt động.

Nàng nhìn một chút một bên cửa sổ, ác ý cười một tiếng.

Nàng đem những thanh chắn cửa sổ gỡ xuống, khe khẽ đẩy đẩy, lỏng, nhìn như vậy, Dật Thiên ở bên kia giữ chặt cửa sổ.

Nàng không gây tiếng động mà kéo cửa sổ ra, trong miệng không ngừng niệm chú ngữ, “Hắn không nhìn thấy, hắn không nghe thấy, hắn không nhìn thấy, hắn không nghe thấy”

Quả nhiên, bên trong không có động tĩnh, trong bụng nàng một hồi vui vẻ.

Nhìn một chút xung quanh gian phòng, không có ai?

Len lén trèo vào, nhân tiện đem cửa sổ đóng kỹ.

Hướng bốn phía quét mắt một lần, ủa sao không có ai vậy? Quá không bình thường.

Chạy đến phía cửa sổ bên kia, đối diện chính là phòng của hôi nách.

Cửa sổ vẫn không có cái gì chắn lại, rất dễ dàng bị mở ra.

Vừa thấy hôi nách đang ngủ ở trên giường, nàng mừng rỡ, lúc này hắn không dọa cho sợ đến gần chết đi

~Nhỏ giọng cười thầm, nhẹ chân nhẹ tay đi trước giường của hôi nách.

Chợt nàng hít sâu một hơi, đang chuẩn bị hét lớn một tiếng.

“Người nào!” Hôi nách đột nhiên tỉnh lại, một chưởng đánh về phía nàng.

”A

~” Nàng thét lên, nặng nề đụng phải vách tường phía đối diện, hung hăng ngã xuống đất.

“Cô nương, người...người không có sao chứ?” Lúc hôi nách phát hiện ra là nàng, mặc dù đã thu tay lại, nhưng vẫn khiến cho nàng chịu không ít lực đánh.

Mấy người ở phòng bên cạnh nghe tiếng chạy qua, “Có chuyện gì xảy ra?”

Nàng bị ngã choáng váng, chỉ cảm thấy mọi thứ đều chao đảo.

Dật Thiên không nói nhiều, tiến lên đỡ lấy nàng.

Nàng giống như một chiếc bao tải bị Dật Thiên xách theo, “Dật Thiên, thả ta xuống a ~~” này tư thế cũng quá xấu đi!

Không để ý đến sự phản kháng của nàng, Dật Thiên trực tiếp ném nàng lên xe ngựa.

“Ngồi xuống.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của tất cả mọi người, nàng ngoan ngoãn ngồi ở trên xe ngựa, cùng bọn họ rời đi.

“Chúng ta bị người khác theo dõi.” Dật Thiên đi tới bên cạnh xe ngựa, nói với nàng.

Nàng gật gật đầu, không trách phải đi vội như vậy, nhưng rốt cuộc là ai mà lại đi để mắt tới bọn họ?

“Đúng rồi, trước lúc chúng ta rời đi, người có đi lấy lại tiền phòng không? Người không có đi hỏi sao?”

Một bên Hôi nách mặt thối nhũ nhũ mày, không vui xoay quay lại với nàng.

“Như thế nào a, hôi nách ~ người có ý kiến gì không! Chúng ta ngay cả một đêm cũng không ở liền đi, đây cũng quá tiện nghi lão bản đi!”

Hôi nách vẫn không thêm để ý tới nàng, làm bộ như không có nghe được .

Dật Thiên cười cười, “Nếu không ta quay lại giúp người đòi bạc lại?”

Nàng khoát tay áo, “Thôi, cái gì đã cho đi rồi cũng không cần đi đòi về.”

Trong lúc vô tình, nàng nhìn thấy một bóng dáng cao lớn từ xa.

Nhất thời hai mắt nàng tỏa sáng, hẳn cũng đi cùng đường với bọn họ sao?

Nhìn phương hướng hẳn đi.

“Hôi nách, chúng ta đi Kiền sở.”

205. Chương 205

Dọc đường đi theo phía sau hẳn, mặc dù đã duy trì khoảng cách, nhưng vẫn làm cho hẳn cảm thấy, nên thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn.

Rốt cuộc, hẳn không nhịn được nữa, quay đầu ngựa, đi tới bên cạnh cửa sổ xe của nàng, “Cô nương, không biết dọc đường đều đi theo ta là có ý gì?”

Nàng ghé đầu ra nói, “Ai đi theo người?”

Hắn cười khẩy, “Con đường này là đường cụt, nổi thẳng tới chính là một sơn trang, người trang chủ kia là bằng hữu của tại hạ, chẳng lẽ cô nương cũng đi đến đó sao?”

Nàng định thần lại, “Phải A.”

Hắn nở một nụ cười to, “Vậy cô nương cứ đi tiếp, tại hạ cũng sẽ không đi tiếp con đường này.”

Dứt lời, hẳn đi theo hướng ngược lại.

Nàng tức đến dậm chân, “Hôi nách ~ chúng ta cũng quay đầu!”

Coi như là bị hẳn biết thì thế nào, hẳn tự mình thay đổi chủ ý, mà không cho phép bọn họ quay đầu à?

Hắn hình như đã biết bọn họ đang đi theo hẳn, mặc dù rất ghét, nhưng cũng rất bất đắc dĩ. Nàng chính là đánh chết cũng không thừa nhận, hẳn có thể làm gì nàng sao?

Bọn họ đã đi theo hẳn ba ngày rồi, cũng có lúc hẳn cố ý đi lách lên phía trước, có lúc lại dừng lại nghỉ ngơi. Nàng làm bộ như không biết đến sự bất mãn của hẳn, tiếp tục đi theo, dần dần còn biết được một ít thói quen của hẳn.

Sắc trời càng ngày càng âm u như muốn mưa.

Hắn đang đi ở phía trước cũng tăng nhanh tốc độ, xem ra là đang tìm một chỗ có thể tránh mưa.

Đáng tiếc xung quanh đều là những con đường nhỏ hoang vắng, ngay cả một khu rừng cũng không có, chứ đừng nói đến sơn động.

Rốt cuộc những giọt mưa cũng lười biếng rơi xuống, giống như những hạt đường trắng rơi trên đầu bọn họ.

Chỉ mấy giây sau, mưa càng ngày càng dày, cũng càng ngày càng nặng hạt.

Chuyện này.

“Hồi nách, các người đi vào trong xe tránh mưa đi, mặc dù trận mưa rất lớn, nhưng chắc là tới cũng nhanh đi cũng nhanh thôi, chờ đến khi mưa ngớt rồi tiếp tục lên đường.”

Đang lúc nói chuyện, mưa đã rơi tầm tã.

Bọn họ cũng không kịp nghĩ đến việc phải kiêng dè nữa, lập tức vào trong xe, người đánh xe vẫn ngồi phía ngoài đánh xe.

“Người cũng tiến vào đi” Thấy người đánh xe vẫn không có ý định sẽ vào trong, nàng liền nói với hắn.

Phu xe cười một tiếng, “Ta vào trong rồi, ai tới đánh xe đây? Những tình huống như thế này ta đã gặp nhiều rồi, không có việc gì đâu, cô nương mau mau đóng cửa lại, mưa hắt vào mắt.”

Dật Thiên cũng gạt đầu nhẹ nhẹ, “Kinh nghiệm đánh xe của hắn phong phú vô cùng, chút vấn đề nhỏ này không làm khó được hắn đâu”

Nàng thấy vậy cũng vậy không tiếp tục cưỡng cầu, dù sao thì nếu hắn vào trong, thì chỉ có thể dừng xe lại.

Hắn đâu rồi?

Đẩy cửa sổ xe ra, nàng nhìn thấy hắn đang chạy như điên trong mưa.

“Đuổi theo hắn!”

Phu xe bên ngoài không nghe thấy, tại cơn mưa lớn quá, nàng phải hét thật to hắn mới nghe thấy.

Rồi nàng thấy hắn rốt cục cũng đã ngừng ngựa, nàng đẩy cửa sổ ra, “Đi vào tránh mưa đi!”

Hắn nhìn nàng không nói gì.

“Mau lên đi!” Nếu không nhanh chóng nhận cơ hội này, khi mưa đã tạnh rồi, nàng sẽ bỏ lỡ cơ hội tiếp cận hắn lần này mất. . . .

Hắn thấy bên trong còn có mấy người, mới chậm rãi gạt đầu một cái.

“Xin hỏi huynh đài xưng hô như thế nào?” Sự nhiệt tình của nàng đối với hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng che giấu.

” Tại sao cô nương cứ khăng khăng quần lấy tại hạ?”

“Người cực kỳ giống một vị cố nhân của ta.” Nàng nhìn hắn, nói xong bày tỏ một khuôn mặt chân thành.

Hắn làm như có chút sáng tỏ gạt gạt đầu, “Là bạn cũ của cô nương?”

Nàng khẽ mỉm cười, “Không. Là người nhà.”

Một bên Dật Thiên trừng lớn cặp mắt, “Thì ra không phải là người coi trọng hắn à?”

Nàng mặt đen nhìn về hắn, hắn ngượng ngùng cười một tiếng, “Hiểu lầm, hiểu lầm.”

“Tại hạ là Đường Kính.” Hắn nghe lời nàng nói, hình như đã buông xuống sự đề phòng lúc trước.

“Đường Kính? Một cái tên thật mãnh nha” Mặt nàng sùng bái nhìn về phía hắn.

[Mãnh: mạnh mẽ]

Mấy người còn lại mỗi người một biểu cảm, Dật Thiên càng thêm tỏ nhìn nàng không quen biết, “Thế nào chưa từng nghe ai nói tên của người khác mạnh mẽ à?”

Nàng vừa nói một hơi, “Vốn dĩ là tên của hắc rất mạnh mẽ ~ các người có ý kiến gì không?”

Dật Thiên bĩu môi, không thêm nói chuyện.

Nàng tiếp tục lấy lòng nhìn về phía Đường Kính, “Đường đại ca, tại sao người lại một mình đi về phía Kiền Sở vậy? Người nhà của người đâu?”

206. Chương 206

“Đường đại ca?” Một bên mắt Dật Thiên cũng co rút lại.

Nàng nổi giận gầm lên một tiếng, “Thì !Làm! Sao!”

Dật Thiên lập tức lắc đầu như trống bỏi, Đường Kính cũng bị tiếng hét của nàng làm cho sợ hãi lùi lại.

Nàng lập tức đổi lại một vẻ mặt vô cùng dịu dàng, “Đường đại ca, chớ cùng hắc chấp nhặt.”

Đường Kính lau mồ hôi lạnh trên trán, cười xấu hổ một chút rồi quay đầu lại.

“Đường mỗ là người độc thân, hành tẩu giang hồ, bốn biển là nhà. Lần này tiến về phía Kiền Sở, chỉ vì muốn tìm một người.”

Nàng nghe thấy vậy ánh mắt sáng lên, hắc độc thân sao? ? Quả thật quá tuyệt vời! !

Đường Kính thấy hai mắt nàng sáng như sao, chứa đầy vẻ hưng phấn, không tự giác được quay mặt đi.

“Đường đại ca, tiểu nữ tên là Trì Tô, cũng là một thân một mình, bởi vì gia đạo trung lạc, nên đành phải lưu lạc cùng mấy gia đình trong nhà, nếu như Đường đại ca không ngại, có thể đồng hành cùng với chúng ta, mọi người cùng nhau đi cũng tốt, có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Một bên vẻ mặt Dật Thiên như đang sụp đổ, hình như hắc rất bất mãn khi bị nàng nói là gia đình.

Nàng không về phía hắc, nàng nhìn Đường Kính.

Đường Kính gật đầu một cái, “Cũng được, một mình người là một cô nương, hành tẩu giang hồ quả thật bất tiện, Đường mỗ coi như đi cùng cô nương một đoạn đường cũng tốt.”

Trong lòng nàng không ngừng kích động, “Cám ơn Đường đại ca!”

Dật Thiên hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang chỗ khác.

Trong ba người bọn họ, hời nách có võ công cao nhất, nhưng là bởi vì tính tình hắc tương đối cô độc, cho nên không thể làm một thủ lĩnh tốt. Tam Phong là thủ lĩnh của mấy người bọn họ, mặc dù võ công hơi thấp hơn so với hời nách, nhưng lại khá thân thiện và quyết đoán. Dật Thiên, võ công thấp nhất trong ba người, nhưng mà, không có ai có thể tốt hơn so với hắc. Nàng nghĩ Thiên Xá phải hắc theo, chính là theo làm bạn với nàng.

Đang lúc mọi người nói chuyện, mưa đã nhỏ hơn rất nhiều.

“Nếu mưa đã tạnh, chúng ta xuống cưỡi ngựa thôi.” Đường Kính nhìn bên ngoài một chút, “Bằng qua ngọn núi trước mặt, thì đã đến lãnh địa của Kiền Sở rồi.”

Nàng ngậy ngốc cười nhìn hắc xuống xe ngựa, kéo con ngựa của hắc lại, xoay người lên ngựa.

Sao không thể dùng một chữ mãnh chứ? !

“Đừng nhìn nữa! Cẩn thận rơi cả tròng mắt ra ngoài mắt” Dật Thiên mắt hững hờ cắt đứt nàng.

Nàng liếc hắc một cái, “Người hãy học tập Đường đại ca một chút nhi đi!”

Dật Thiên trợn mắt nhìn nàng một cái, “Ta sao phải học hắc? Hừ, nhìn hắc cái dạng kia, cũng biết nhất định là gian tế được người khác phái tới.”

Nàng nhìn Dật Thiên, “Người nói những lời này mà không thấy xấu hổ sao?”

Dật Thiên tự biết đuối lý, tức giận nghiêng đầu.

Hôi nách lần đầu tiên chủ động nói với nàng một câu, “Tính tình Dật Thiên vẫn luôn là như vậy.”

Nàng vẻ mặt nịnh hót nhìn về phía hôi nách, “Hôi nách ~ người tốt cuộc nguyện ý nói chuyện với ta rồi?”

Hôi nách vẫn như cũ duy trì mặt thối của hắn, nhìn cũng chưa thèm nhìn nàng một cái, “Người cũng chính cái tính này.”

Nàng hí hí mắt, tính khí của nàng thế nào? Nàng đây chính là rộng rãi ~ không chấp nhặt với hắn

~Trong khách điểm.

Thượng Quan Lệ: “Thái hậu, hiện tại có lẽ Dung nhi rời đi, nhưng ngộ nhỡ một ngày nào đó nàng ta lại quay trở lại thì làm sao đây? Không phải sẽ trở thành kẻ địch của người sao?”

Thái hậu cười nhạt một tiếng: “Hừ, yên tâm đi, ai gia có thể để cho nàng cứ ở bên ngoài tiêu dao sao?”

Trong mắt Thượng Quan Lệ thoáng qua một tia hận ý: “Lần trước nàng ta ở trong ngục, độc được mà Thái hậu cho Lệ nhi cũng không độc chết được nàng, chỉ sợ.”

Ánh mắt Thái hậu ngoan độc: “Nàng ta lập tức sẽ phải rời đi Thánh Dự, ai gia tự có biện pháp.”

Thượng Quan Lệ mặt mày hớn hở: “Thái hậu anh minh.” Nếu không phải là Thái hậu, nàng cũng không thể bò lên tới vị trí hiện tại. Chiêu này của Thái hậu quả nhiên lợi hại, ngoài mặt như đang đối địch với nàng, nhưng lại âm thầm dạy nàng phải làm thế nào để diệt trừ từng cái chướng ngại vật một. Kể từ đó, không chỉ củng cố thêm địa vị của Thái hậu, mà cũng làm cho địa vị của nàng trong hậu cung càng thêm vững chắc.

Nhìn bóng lưng Thượng Quan Lệ rời đi, trong mắt Thái hậu thoáng qua một tia lạnh lẽo, Thượng Quan Lệ này, hình như đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi.

207. Chương 207

Đường Kính vẫn như cũ đi tít ở đằng trước, dẫn đường cho bọn họ. Trước đó còn nói hay lắm, nói bọn họ cũng chưa có nơi nào để đi nên dọc đường có thể làm bạn.

Tam Phong là thủ lĩnh, cho nên đi phía trước xe ngựa của bọn họ.

Dật Thiên vẫn đi song song bên cạnh xe, thì thính thoảng trò chuyện với nàng.

Mà hôi nách, đương nhiên là một mình đi ở phía sau.

Cuối cùng cũng tới đỉnh núi, đứng từ trên cao nhìn xuống dưới, có thể nhìn thấy cách đó không xa có thôn xóm.

“Các người đi trước đi, ta đi tìm chút thức ăn.”

Kể từ khi Đường Kính gia nhập, thức ăn mỗi ngày của bọn họ đều do hắn giúp một tay tìm.

Còn chưa đi vào sườn núi, đã nghe thấy Hôi nách phía sau hô to một tiếng, “Bảo vệ tiểu thư!”

Vừa dứt lời, đã nghe thấy được một loạt tiếng rút đao, cơ hồ cũng trong lúc đó, tiếng đao kiếm va chạm vào nhau vang lên.

Những người đó nhất định chính là bọn người lúc trước theo dõi bọn họ, không nghĩ tới bọn chúng vẫn luôn bám theo!

Vì sao nàng lại không cảm thấy sự hiện hữu của bọn chúng cơ chứ? Ngay cả Hôi nách cũng không cảm giác được!

Phu xe giương roi ngựa lên, con ngựa giống như giống như điên cao vọt về phía chân núi.

Nàng vừa ghé đầu nhìn, đám người đó không thèm che mặt, chắc chắn là sát thủ chuyên nghiệp, cho nên bình thường không có ai nhìn thấy được bọn chúng, mà chờ đến lúc thấy được, chỉ sợ cũng bị mất mạng rồi.

Bọn chúng đối với các nàng hiểu rõ vô cùng, thứ nhất là bọn chúng chia bốn người vây lấy hồi nách, Tam Phong cũng bị ba người vây ở bên trong, Dật Thiên bên kia đang cùng hai người giao đấu, ba người bọn họ võ công đều không giống nhau, thế cục đối với các nàng cực kỳ bất lợi.

Đột nhiên, không biết từ nơi nào lại chui ra bốn người, chạy về phía xe ngựa.

Ánh mắt nàng nhíu lại, nàng sẽ để cho bọn họ thấy bản lĩnh bà cô này!

Từ cửa sổ mở ra, nàng chuẩn bị dạy dỗ cho bọn người không biết điều này một trận!

“A ~” Nàng nặng nề nhảy xuống đất.

Phu xe nghe tiếng, lập tức phi thân tới ôm lấy nàng, thoát cái tránh được mấy kẻ đang đuổi theo xe ngựa.

Phu xe cũng biết võ công! Nàng có chút hối hận vì lúc trước không nên coi thường hắn như vậy.

Quay lại trong xe, “Hiện tại cô nương đừng làm loạn thêm nữa!”

Dứt lời hắn tiếp tục đánh xe đi về phía trước.

Nàng ủy khuất nhìn phía sau lưng của hắn, tại sao có thể như vậy? Tại sao hiện tại nàng ngay cả một chút võ công đều không dùng được?

Quay đầu lại mới nhìn thấy, những kẻ đó cách xe ngựa càng ngày càng gần, nàng bị sợ hét to lên một tiếng, “Đại thúc! ! Lái xe chạy nhanh một chút đi! !”

Phu xe cũng không cần biết nàng đang nói cái quái gì, liệu mạng đánh ngựa; bởi vì đang ở giữa sườn dốc đứng, con ngựa lại chạy như điên khiến xe như là bay lên không, từng phát từng phát đập vào trên nền đất, làm cho nàng bị xóc đến nhe răng nhếch miệng.

Cảm thấy có người nhảy lên nóc xe, nàng cả kinh, “Đại thúc ~ người...người ngàn vạn lần đừng bỏ ta lại rồi chạy một mình a ~”

Phu xe giận đến nổi hít một hơi thật dài, ngay sau đó sắc mặt nghiêm túc, “Ta đi đánh lạc hướng bọn họ, người ở yên trong xe đừng có chạy ra!”

“Hảo hảo hảo! ! Người nhanh đánh lạc hướng bọn họ đi!”

Phu xe hơi chậm lại, ngay sau đó mặt đen lại nhảy lên nóc xe.

Làm thế nào, làm thế nào, hiện tại nàng hoàn toàn không thể dùng võ công, nếu bị bọn chúng bắt được còn không phải là chắc chắn chết sao?

Trên nóc xe truyền đến từng hồi tiếng đánh nhau, nàng nghĩ ngợi một chút, ngay sau đó đổi lại một bộ mặt đại nghĩa, run run rẩy rẩy đứng lên.

Trong một khắc xe lắc lư, người bình thường ngồi còn không vững, nàng lại còn có thể kiên cường đứng lên!

Trong lòng nàng trở nên kích động, nàng cuối cùng cũng lấy đại cục làm trọng!

Hai chân hơi kiễng, đôi tay khê chống.

Nàng đung phải nóc xe rồi! !

Duy trì cái tư thế đòi hỏi độ khó cao này, nhưng nàng vẫn kiên trì!

Đùa gì thế, mấy đại nam nhân ở phía trên đập tới đập lui, nếu đập lọt, rớt xuống, cái mạng nhỏ của nàng cũng không giữ nổi rồi. . . .

208. Chương 208

Chỉ nghe phía trên truyền đến một loạt tiếng đầm đá, không phải chứ, bọn họ đang cố ý muốn giẫm nát nóc xe sao!

~Rồi nàng lại nghe thấy một tiếng rắc, muốn chui xuống sao~! ~!

Nàng lập tức với qua chấn được một tấm gỗ.

Kẻ gây ra hình như có chút kỳ quái, rõ ràng đã làm nứt ra một miếng gỗ, rồi lại hoàn hảo được bịt kín .

Ngay sau đó, hấn lại dùng sức đập mấy phát.

Đang lúc nàng ở phía dưới liều mạng chống đỡ, kìm nén đến mặt đỏ bừng. Cái con heo chết tiệt này, quyền cước ra lực ghê gớm thật!

Mắt thấy không cách nào đập xuống được, bọn họ liền thay đổi sách lược, ba người ở lại kéo dài, còn một tên chui thẳng vào trước cửa xe.

Cánh cửa xe bị một cước đá cho văng ra, đôi mắt của nàng đột nhiên mở lớn.

Người nọ vừa nhìn tư thế của nàng, liền hiểu ra nguyên nhân vừa rồi không đập được nóc xe, một nụ cười xoẹt qua đáy mắt.

Nàng dùng sức trừng mắt với hấn, trừng không chết được hấn nàng quyết không bỏ qua!

Người nọ hình như muốn nói điều gì đó, mới vừa há mồm, đã nghe thấy phía trên một hồi kêu rên.

“Bá!”

Mui xe bị lật ngược toàn bộ!

Quay đầu nhìn lại, là Đường Kính!

Sự gia nhập của hấn, rõ ràng khiến cho bọn họ đang ở thế yếu lật ngược được tình thế!

Quả nhiên đủ mãnh!

Nhiều lần dây dưa, mấy kẻ đó đã biết không làm cách nào để có thể được như ý, đều giơ đao tự vẫn.

“Không cần”

Nàng hét to, đáng tiếc đã muộn.

Đường Kính trầm trọng đi tới, quay đầu nàng đi, “Hành tẩu giang hồ, những trường hợp máu tanh như thế này sớm hay muộn thì cũng phải đối mặt.”

Sắc mặt nàng bi phẫn, “Bọn họ chết rồi, ta làm sao biết được rốt cuộc là ai muốn hại ta?”

Tay Đường Kính khựng lại, khoe miệng run lên.

Dật Thiên và ba người khác cũng rất nhanh chạy tới, “Cô nương, người không sao chứ?”

Xem ra mấy kẻ bên kia biết bên này đã thất thủ, cũng tự vận rồi.

“Ta không sao, thật may là có Đường đại ca.”

Quay đầu nhìn về phía Đường Kính, hấn đang dùng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc mà nhìn nàng, “Người có thù oán gì sao?”

Nàng lúng túng cười to, “Không dối gạt Đường đại ca, quả thật ta có kẻ thù.”

” Vì sao cô nương không sớm nói cho Đường mỗ?”

Nàng cúi đầu, “Là lỗi của Trì Tô, Đường đại ca nếu như cảm thấy. Làm liên lụy tới người. Có thể.”

“Nếu như cô nương sớm nói cho tại hạ, tại hạ nhất định sẽ tăng cường đề phòng, chuyện như hôm nay cũng sẽ không phát sinh.”

Nàng sững sờ, “Người. Không phải là muốn bỏ đi sao?”

Đường Kính nghiêm mặt nói, “Chuyến đi này của cô nương rất nguy hiểm, Đường mỗ nếu không biết thì thôi, nếu đã biết rồi, làm sao có thể một mình bỏ đi?”

Nàng cảm kích nhìn hắn, ngay cả điểm này hắn cũng rất giống Đại Cá Tử.

Duy nhất bất đồng là, Đại Cá Tử là một quân nhân khí phách không sợ gì cả, còn Đường Kính là người giang hồ hiệp nghĩa can đảm.

Theo Đường Kính đi tới thôn trang thứ nhất của Kiền Sở, hắn dùng một chút ngôn ngữ địa phương không lưu loát lắm tìm cho bọn họ một chỗ dừng chân.

Người trong thôn luôn rất hiền lành nhiệt tình, biết các nàng không phải là người của bốn quốc, bọn họ liền từ từ khoa tay múa chân để cho các nàng hiểu ý, xem ra bọn họ không phải là một hai lần chiêu đãi những người khách từ ngoại quốc tới.

Dĩ nhiên, các nàng không có nói mình là người của Thánh Dự.

Nghỉ ngơi một buổi tối, bọn họ đều dậy sớm chuẩn bị lên đường.

Những thôn dân nhiệt tình ngăn cản bọn họ, nhìn bọn hấn hưng phấn dị thường khoa tay múa chân, hình như là muốn bọn họ lưu lại thêm một ngày.

Không dễ dàng từ chối, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Thì ra là tối nay có lễ hội trong làng.

Tất cả mọi người đều tập trung đến một căn nhà rất lớn, nơi này hình như là nơi đặc biệt dành cho bọn họ tụ tập.

Chung quanh đốt đèn sáng trưng, trên chiếc bàn dài lớn, bày đủ các loại mỹ vị.

Nghe bọn hấn nói, vì nghênh đón những vị khách tới từ phương xa là bọn họ, nên còn đặc biệt làm thêm mấy món ăn.

Dĩ nhiên, mấy người khác cũng nghe không hiểu.

Trong lúc vô tình nàng liếc thấy trên bàn ăn có dê nướng nguyên con, trong mắt nàng xoẹt lên một tia sáng.

209. Chương 209

Nàng tại sao lại dần như vậy, làm sao ngay cả cái này cũng nghĩ không ra?

Khổ sở cười một tiếng, cười một cách bất đắc dĩ, nàng nên làm như thế nào bây giờ?

Thấy nàng đứng yên không có phản ứng, tất cả mọi người kỳ quái nhìn về phía nàng.

Nàng che bụng, nhăn hết lông mày lại, khổ sở khom người.

“Cô nương, người làm sao vậy?” Mấy người khác cũng xông tới.

Nàng túm lấy Đường Kính đang đứng bên cạnh, “Trước đó người cho ta ăn thứ gì hả? Bụng của ta, thật sự rất đau!”

Đường Kính cũng có chút luống cuống, mắt thấy mọi người đang dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hấn, lập tức giải thích, “Ta hành tẩu giang hồ nhiều năm, kinh nghiệm kiếm thức ăn phong phú, không thể nào lại sản được cái gì không thể ăn. Huống chi, mọi người đều cùng ăn mà cũng không có chuyện gì.”

Mọi người cũng nhẹ nhẹ gạt đầu, đều cảm thấy kỳ quái.

“Ta làm sao biết, ” Nàng lại dùng sức đè bụng, “Người...người trước đưa ta trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Đường Kính gật đầu một cái, “Mọi người cứ dừng trước.”

“Cô nương, có cần chúng ta đi cùng người không?” Dật Thiên thấy nét mặt nàng khổ sở như vậy, liền chạy lại đỡ lấy nàng.

Nàng khoát tay áo, “Người ta đặc biệt chiêu đãi chúng ta, sao có thể thất lễ như thế.”

Dật Thiên không thể làm gì khác hơn là gật đầu ngồi xuống.

“Đường đại ca, nhanh, mau dẫn ta đi.”

Mới vừa trở lại bên trong phòng, nàng liền vội nói với Đường Kính.

Đường Kính hơi ngạc nhiên, “Cô nương.”

“Đừng nói nhiều nữa, nói nữa sẽ không kịp.” Nàng dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn hắn.

Đường Kính nhìn nàng, hết sức đồng ý.

Sau khi chạy ra ngoài, nàng kéo hắn lại, “Đi bên này!”

Nàng quyết định quay trở về.

Chạy thẳng tới Kiền Sở, mặc dù có thể có rất nhiều con đường có thể trốn, nhưng bọn họ nhất định có biện pháp tìm được nàng.

Nếu như quay lại đường cũ, nhìn thì có vẻ như chỉ có một con đường, rất dễ dàng bị bắt, cho nên sẽ không có kẻ nào dấn độn mà đi đường này.

Dê, Dương.

Không trách lúc ở trại lính A Hu lại đột nhiên kéo một con dê đi vào, không trách được nó lại kiêu ngạo như thế.

Tất nhiên nó nên kiêu ngạo, bởi vì nó đã nói cho nàng biết kẻ nội gián chân chính là ai.

Từ lúc bắt đầu, người luôn bên cạnh nàng, từ lúc mới bắt đầu liền biết rõ cả kế hoạch, lại có thể cùng Kiền Sở quốc có điều kiện qua lại, vẫn có thể liên lạc với Hoa Dư, trừ Thiện Xá ra, còn có thể là ai? !

Lúc đầu nàng bị quán tính suy nghĩ của mình ảnh hưởng, trực tiếp loại bỏ Thiện Xá, cho nên mới nhận định lầm đó là Cảnh Nhân.

Nhưng điểm duy nhất nàng nghĩ không thông chính là, Cảnh Nhân vẫn luôn đi theo Tu Hồng Miển, làm thế nào có thể biết được người của Kiền Sở, hắn làm sao có thể cận thân hầu hạ Tu Hồng Miển, lại cùng Hoa Dư duy trì liên lạc.

Hiện tại nàng rốt cuộc hiểu rõ, nàng vẫn luôn đã đoán sai, không phải hắn, là Thiện Xá! Chỉ có Thiện Xá mới có điều kiện như vậy!

Nói như vậy.Trận hoả hoạn ở Hạ Hách Na phủ lần kia, là nàng, là nàng đã tiết lộ tung tích của bọn người Thượng Quan Lệ.

Thiện Xá vẫn luôn để cho nàng bên cạnh hắn, là muốn biết được tin tức từ trong miệng của nàng sao?

Vậy tại sao hắn lại để cho nàng đi?

Càng ngày nàng càng không hiểu hắn, nàng thật sự là không hiểu.

” Vì sao cô nương đột nhiên muốn rời khỏi?” Đường Kính có chút không hiểu.

“Không đối gặt Đường đại ca, bọn họ căn bản không phải là gia đình của ta.”

Thấy Đường Kính lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nàng rồi rầm có cần nói cho hắn biết mọi chuyện hay không, “Ta vốn là một khuê nữ nhà đại gia, gả đi nhưng không được trượng phu cưng chiều, còn liên tục bị các thế thiếp khác hãm hại, hôm nay là trốn trốn ra được, những người đó, là những thuộc hạ của người giúp ta chạy trốn.”

Đường Kính có chút sáng tỏ gật gật đầu, “Thì ra là phu nhân.”

Nàng cười khỏ một tiếng, “Vẫn nên gọi ta là cô nương thôi.”

Đường Kính lặng lẽ gật đầu một cái, “Tức là giúp người chạy trốn, vì sao người.”

“Hắn không phải chân chính muốn giúp ta, hắn có mục đích khác.”

210. Chương 210

Mấy người Dật Thiên đang ngồi ăn cũng cảm thấy không yên tâm, làm sao Đường Kính đi lâu như vậy còn chưa trở lại, ít nhất cũng phải thông báo tình huống của tiểu thư cho bọn hắn chứ.

Rốt cuộc bọn hắn cũng đợi được cho đến khi dùng xong bữa, quay lại bên trong nhà, lại phát hiện cả Hạ Phù Dung và Đường Kính đều không thấy!

Tìm hết chung quanh một lần, rốt cuộc xác định bọn họ không còn ở đây.

“Giáng Phúc, trước tiên người đi theo lộ trình mà Đường Kính đã vạch ra lúc trước để tìm đi.” Lúc này Trương Phong phân phó nói, “Dật Thiên, người đi về hướng Tây. Ta tìm ở hướng Đông.”

“Vậy còn chặng đường chúng ta đã đi qua?” Trần Phúc nhìn về phía con đường lúc trước tới.

Trương Phong suy nghĩ một chút, “Vậy chỉ có một con đường có thể trốn, bọn họ không mang theo ngựa, thì không thể nào đi bên kia.”

Mấy người nhận lệnh liền hành động.

.

Nàng cùng Đường Kính không lo lắng mà đi trên đường, Đường Kính có chút không rõ nhìn nàng, “Người rất thông minh.” Bọn họ quả nhiên không đuổi theo.

Nàng chợt nhíu mày, “Giờ người mới phát hiện ra à?” Nói xong, nàng bắt đầu cười hắc hắc.

Mặt Đường Kính hơi nheo lại, “Người thật. thật. không khách khí.”

“Ha ha ~” Nàng ôm lấy bụng, “Ta còn chưa ăn cơm tối đây.”

Đường Kính cười một tiếng, “Ta mang cô nương đi săn thức ăn.”

Tối nay nàng ngủ thực sự không yên ổn, nàng mơ thấy Thiện Xá một kiếm đâm chết Tu Hồng Miễn.

Sau khi nàng bị giật mình tỉnh dậy phát hiện trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

“Ngôi vị Tướng quân sao, đối với ta nó như cặn bã.”

Lúc Thiện Xá nói câu nói này, nàng cho là hắn đang chuẩn bị vứt bỏ ngôi vị Tướng quân, lại không nghĩ rằng, cái mà hắn mơ ước là ngôi vị Hoàng đế!

Hiện tại đang là nửa đêm, bốn phía một mảnh đen nhánh, nhưng nàng lại không cảm thấy buồn ngủ.

Đường Kính đâu?

Một lúc sau nàng mới thích ứng được với bóng đêm, mượn ánh trăng yếu ớt miễn cưỡng nhìn bốn phía.

Đường Kính không có ở đây.

“Đường đại ca?”

Thử gọi một tiếng, nhưng không có ai trả lời.

Vừa định đứng dậy, nàng cảm thấy toàn thân vô lực.

Trong lòng không khỏi bắt đầu luống cuống, một loại dự cảm chẳng lành trào lên.

Một hồi âm thanh chát chúa vang lên, sau đó, liền nghe được những tiếng bước chân rất nhỏ đang đi tới bên này.

Đợi đến khi hần đến gần chút, nàng mới nhìn rõ hần.

Đường Kính.

Hần hình như cũng không nghĩ đến nàng đã tỉnh, có chút ngây ngẩn.

“Người. . . .” Nàng há miệng, lại không biết nên nói cái gì, thân thể giờ không còn chút sức lực nào thì cảm giác bất an càng ngày càng lớn.

Ánh mắt của hần trong nháy mắt trở nên kiên nghị mà lạnh lùng, đó là ánh mắt mà cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy, ngay cả lần đầu tiên nàng đụng phải hần thì hần cũng không lạnh lùng như vậy.

“Cạch ~”

Mắt của nàng nhìn thấy hần rút kiếm ra, chỉ cảm thấy da đầu tê rần.

“Vốn muốn cho người không chút thống khổ nào mà ra đi, nhưng người đã tự mình lựa chọn tỉnh táo, cũng không oán ta được.”

Ánh mắt nàng không thể tin nhìn hần, “Đường đại ca, người làm sao vậy? Là ta a! Ta là Trì Tô.”

Hần cười lạnh, “Cũng là Dư phi nương nương của Thánh Dụ quốc.”

Toàn thân nàng ngây ngốc, hần làm sao lại biết? Chẳng lẽ.

“Người là do ai phái tới hay sao?” Nàng đổi lại một nụ cười không bận tâm, âm thanh cũng trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Nàng lại bị gạt một lần nữa.

Một lần lại một lần nữa.

“Không hoàn thành nhiệm vụ sẽ lấy cái chết để tạ, thề luôn trung thành.”

Tử sĩ! Hần là tử sĩ!

Cõi lòng của nàng bị đục phải trăm ngàn vết thương, nàng nên làm như thế nào, mới có thể có dũng khí để tiếp tục sinh tồn?

Nàng chưa từng hy vọng xa vời qua có thể làm ột tử sĩ mềm lòng thả người, nhưng, có lẽ nàng còn có một biện pháp có thể thử một lần.

“Có thể nói cho ta biết là ai phái người tới không? Ta nghĩ, chủ tử của người không có quy định người không thể nói cho ta biết chứ?”

Đường Kính suy nghĩ một chút, hình như có chút xúc động.

Tử sĩ mặc dù từ nhỏ đã được huấn luyện trở thành một người không có tình cảm đối với người khác, nhưng, nhưng bọn họ vẫn luôn thiếu sót sự linh hoạt, chỉ nhận lệnh chủ tử là phải sống chết mà hoàn thành nhiệm vụ.

“Thái hậu.”

Mặc dù trong lòng nàng cũng có hoài nghi tới bà ta, nhưng lúc Đường Kính chân chính nói ra thì nàng vẫn cảm thấy run rẩy.

Cho dù nàng đã ra đi, nhưng bà ta vẫn không chịu tha nàng một mạng đúng không?

Xem ra Thái hậu đối với chuyện của nàng đã rõ như lòng bàn tay, bà ta biết chuyện của nàng và Đại Cá Tử.

Bà ta biết nhược điểm của nàng, biết sự quan trọng của Đại Cá Tử đối với nàng.

Bà ta cố ý để cho Đường Kính vừa bắt đầu làm bộ như hoàn toàn không biết nàng, để tự nàng chui vào trong bấy.

Như vậy, bà ta có thể dễ dàng đánh tan những hiểm nghi, đề phòng trong lòng nàng.

211. Chương 211

Lặng lẽ nắm chặt chiếc bình trong tay, nhẹ nhàng hé ra.

“Đường đại ca, bây giờ ngươi nhất định phải động thủ sao?”

“Ta đã nhận được tín hiệu đợi lệnh.”

Chính là âm thanh bén nhọn vừa rồi sao? Bây giờ đã đợi lệnh, chỉ cần âm thanh đó vang lên một lần, thì đầu nàng sẽ rớt xuống đúng không?

Thiện Xá coi như bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới, cũng là nước xa không cứu được lửa gần.

Âm thanh đó một lần nữa lại vang lên, toàn thân nàng cứng đờ.

Mũi kiếm đang chọc đâm tới, nàng nhắm nghiền hai mắt liều mạng rống lớn, “Hoa hàm tiếu đang ở trên tay ta! ~! ~!”

Nàng cảm nhận được phía trước bỗng nhiên an tĩnh lại, nàng lặng lẽ mở ra một con mắt, kiếm của hắc, thẳng tắp dừng ở cách mặt nàng một thước.

“Ngươi trở về nói cho Thái hậu, hoa hàm tiếu đang ở trên tay ta.”

Nàng nhớ đã từng nghe Phùng Mục nói qua, Thái hậu và Tu Hồng Miễn là vì Bản nhi bệnh, nghĩ hết tất cả biện pháp đều muốn lấy được hoa hàm tiếu, nhưng vẫn không có kết quả.

Nếu như nàng nói như vậy, mặc dù Thái hậu biết nàng có 90% là đang dối gạt bà ta, nhưng bà ta vẫn sẽ không bỏ qua 10% cơ hội này.

“Hoa hàm tiếu ở đâu?”

Nàng nhún mày cười một tiếng, “Ngươi cho là ta sẽ ngốc đến nỗi hiện tại nói cho ngươi biết?”

Trong lòng nàng rất chịu, muốn nàng hướng về phía một người giống như người thân đã qua đời của nàng mà nói những lời như thế, thật sự nàng không biết nên khóc hay nên cười.

“Nếu như ngươi dám chơi trò xảo trá, ta có thể để cho ngươi sống không bằng chết!”

Nàng cố giả bộ trấn định nhìn hắc, nếu như bây giờ nàng để lộ ra một chút chột dạ, thì sẽ thất bại trong gang tấc rồi.

“Cạch ~” hắc thu kiếm, đi sang bên cạnh, “Ngươi đã bị ta hạ độc, không được dùng quá nhiều sức lực, nếu không độc sẽ ăn vào nội tạng, không ai có thể cứu.”

Âm thanh của hắc hoà vào trong đêm tối, cùng với người của hắc.

Nàng chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, không biết là do quá mệt mỏi hay là do bị ngất đi, chỉ cảm thấy ý thức mơ hồ.

.

“Cái gì gọi là không tìm được người? !”

Tu Hồng Miễn gầm lên giận dữ, mấy thuộc hạ bị dọa cho sợ đồng loạt quỳ xuống.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Lệ phi nương nương nói, Dư phi nương nương là bởi vì nghe được trong cung đã có biến cố, chỉ giang sơn của Hoàng thượng khó giữ được, cho nên lẩn trốn. . . .” Âm thanh của Cảnh Nhân càng nói càng nhỏ.

Tu Hồng Miễn chau mày, “Lập tức truyền Lệ phi vào cung!”

Cảnh Nhân sững sờ, “Hoàng thượng, Thiện Xá chỉ muốn để cho người nếm thử sự đau xót của việc mất đi người thân, người hiện tại lại truyền Lệ phi nương nương hồi cung, chỉ sợ. . . .”

“Trẫm bảo người lập tức truyền cho nàng vào cung!”

Cảnh Nhân nhận lệnh lui ra ngoài.

Một phòng đầy nô tài vẫn như cũ quỳ ở đó, ai cũng có thể cảm thấy hoàng thượng bây giờ đang rất tức giận.

“Nô tì tham kiến hoàng thượng.”

Thượng Quan Lệ vừa vào Thái Càn cung, đã thấy một phòng toàn nô tài đều đang quỳ trên mặt đất, chắc là vì nói Hạ Phù Dung không có tin tức.

Tu Hồng Miễn hí hóp mắt, “Hạ Phù Dung đi đâu rồi!”

Thượng Quan Lệ khẽ mỉm cười, “Nàng ta biết hoàng thượng gặp nạn, đã một mình rời đi.”

Tu Hồng Miễn một tay nắm lấy cổ của Thượng Quan Lệ, hơi dùng lực một chút, liền làm cho Thượng Quan Lệ cau mày lại.

“Nói! Hạ Phù Dung đi đâu rồi!”

Thượng Quan Lệ chỉ cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, “Nàng. . . . Tiến về phía Kiền Sở. . . . Tìm nơi nương tựa. . . . Dư vương rồi.”

Lực đạo trên tay Tu Hồng Miễn càng tăng thêm, mang theo sự tức giận.

“Hoàng thượng. . . . Hoàng thượng. . . .” Hô hấp của Thượng Quan Lệ đã vô cùng mỏng manh, hẳn tức giận với Hạ Hách Na Phù Dung, cũng không thể coi nàng như nơi trú ẩn chứ!

Tu Hồng Miễn vừa thu lại tay, để cho Thượng Quan Lệ trong nháy mắt có thể hô hấp trở lại.

“Cảnh Nhân, chuẩn bị ngựa!”

Mọi người đều thất kinh, “Hoàng thượng ~ hiện tại giang sơn tràn ngập nguy cơ, người cũng không thể đi a!”

Mọi người quỳ gối trước Tu Hồng Miễn, ngăn hấn, không cho hấn đi.

“Cút!” Tu Hồng Miễn một cước đá văng tên thái giám trước mặt, đang chuẩn bị cất bước, lại một gã thái giám quỳ sụp xuống trước.

Hiện tại tất cả mọi người đều hận chết Dư phi nương nương này, là nàng ta trong lúc Hoàng thượng gặp phải nguy hiểm lẩn trốn đi, còn khiến cho Hoàng thượng vứt bỏ giang sơn không để ý!

“Hoàng thượng! Lúc nàng ta đang lẩn trốn đến biên cảnh của Thánh Dự thì đã bị Lệ nhi phái người xử tử!”

212. Chương 212

“Hoàng thượng! Lúc nàng ta đang lẩn trốn đến biên cảnh của Thánh Dự thì đã bị Lệ nhi phái người xử tử!”

Thượng Quan Lệ nói xong thở phào nhẹ nhõm, nàng biết mặc dù bây giờ Hoàng thượng đang cực kỳ tức giận, nếu là nàng đã xử tử Hạ Hách Na Phù Dung, nhất định sẽ giết nàng.

Nhưng Thái hậu đối với nàng ân trọng như núi, bây giờ nàng có thể có tất cả mọi thứ, đều dựa vào sự giúp đỡ của Thái hậu, nếu như hoàng thượng thật sự đi điều tra kỹ chuyện này, khó bảo đảm người sẽ không biết là Thái hậu phái tử sĩ đi ám sát, kể từ đó, sẽ chỉ làm mẹ con bọn hấn trở mặt với nhau.

Hơn nữa nếu hiện tại hoàng thượng bởi vì đi tìm nàng ta mà vứt bỏ giang sơn xã tắc, thì hoàng thượng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, bị đời sau thóa mạ.

Nàng suy nghĩ rất nhiều, cũng là chỉ có thể hy sinh bản thân mình.

Tu Hồng Miên tức giận nắm chặt tay thành một quả đấm, khoát tay, chắc chắn sẽ đánh vào trên mặt Thượng Quan Lệ.

Nhưng ở một giây sau cùng hấn lại thu tay lại.

Trong lòng Thượng Quan Lệ một hồi cảm động, hấn vẫn không bỏ được, vẫn là không bỏ được.

“Đánh người, chỉ làm dơ bẩn tay của trẫm!”

Trong lòng Thượng Quan Lệ như bị ai đó mãnh liệt đập một cái, đau đến mức không thở nổi.

“Người đâu! Mang Thượng Quan Lệ xuống! Dừng hình cho ta!”

Cả người Thượng Quan Lệ nhất thời mềm nhũn xuống, trong miệng một hồi khí nóng dâng trào.

“Phốc ~” nàng phun ra một vũng máu.

Mọi người kinh hãi, “Lệ phi nương nương ~”

Trong đầu Thượng Quan Lệ đột nhiên thoáng qua hình ảnh trước lúc nàng vào cung. . . .

“Lệ nhi, hoàng thượng lần này chiêu người vào cung, khẳng định vì chuyện tình của Dư phi, người phải cẩn thận nói chuyện, chớ chọc hoàng thượng nổi giận.” Thái hậu nói xong vẻ mặt ôn hoà.

“Thái hậu yên tâm đi, Lệ nhi biết.”

Thái hậu hòa ái cười cười, “Đây là chén chè táo đỏ ai gia đặc biệt chuẩn bị cho người, người mang theo hai chén, chuẩn bị lúc nào đói thì dùng.”

Thượng Quan Lệ khổ sở nắm lấy cổ họng, cảm giác nơi đó nóng rực.

Thái hậu a Thái hậu, vì sao người ngay cả Lệ nhi cũng đều không bỏ qua cho? Nếu Lệ nhi đã giúp người làm nhiều chuyện như vậy, người vì sao ngay cả Lệ nhi cũng không tin tưởng nguyện ý vì người mà gánh tất cả tội danh?

Khổ sở cười một tiếng, nàng vẫn bị từ bỏ.

Khi còn bé phụ thân từ bỏ nàng mà ra đi, đi tới Hạ Hách Na phủ, trừ cha nuôi cùng Nhị tỷ, không có một ai xem nàng là tiểu thư, nàng cùng với người giúp việc không khác nhau là bao. Sau đó mẹ nuôi lại sinh ra một nữ nhi, toàn bộ phủ trên dưới đều cưng chiều nàng ta, nàng càng phải dụng nhiều tâm hơn chăm sóc nàng ta, còn vọng tưởng sẽ cùng nàng ta trở thành tỷ muội chân chính, đáng tiếc, nàng vẫn như cũ từ bỏ mình, đánh đổi sự an nguy của nàng lấy bình an cho nàng ta.

Tu Hồng Miên nhìn thấy sự khác thường của Thượng Quan Lệ, “Chuyện gì xảy ra?”

“ ” Thượng Quan Lệ nghĩ trả lời không có chuyện gì, nàng cho tới bây giờ cũng đã quen rồi, cho tới bây giờ cũng thói quen bị ném bỏ rồi.

Há miệng, nhưng nói không ra lời.

Thượng Quan Lệ nhất thời luống cuống, há miệng lần nữa, vẫn không có âm thanh.

Đột nhiên, Thượng Quan Lệ nghĩ tới trước Thái hậu để cho nàng hạ độc với Dung nhi, nó vô sắc vô vị, lại có thể khiến ăn vào không nói ra lời, không có thuốc giải.

Đáng tiếc không ai biết, trước khi nàng đưa độc dược cho tiểu Cúc, đã đem độc dược đổi thành một loại khác, nó sẽ chỉ làm người khác tạm thời mất đi tiếng nói.

Khổ khổ cười một tiếng, nàng thật sự không nên mềm lòng, nếu như ban đầu không phải nàng lưu tình, thì nàng ta làm sao có thể sống đến bây giờ?

Tu Hồng Miễn quay đầu không nhìn Thượng Quan Lệ nữa, nữ nhân này ăn khổ rồi, tin tưởng không phải người bình thường có thể hiểu .

“Nếu như nàng không chết, có lẽ người vẫn có thể có một đường sống.”

213. Chương 213

Lệ phi âm thầm cười một tiếng, sống chết của nàng, thế nhưng lại bám vào trên người Hạ Hách Na Phù Dung.

Tu Hồng Miễn trầm ngâm một lát, “Bãi giá Dư Đệp cung!”

“Hoàng thượng, Lệ phi nương nương.” Một bên, thị vệ đứng ở đó, không biết nên xử lý như thế nào.

Tu Hồng Miễn không nói gì, chỉ rời đi.

“Còn sống sờ ở đây làm gì, đi ra ngoài đi, nơi này đối với các người không còn chuyện gì nữa.” Cảnh Nhân cho bọn hắn một cái ánh mắt, hoàng thượng rất rõ ràng là muốn bỏ qua cho Lệ phi nương nương, thật là một đám không có đầu óc .

Thiện Xá cảm thấy hàm âm, trong bụng một hồi dự cảm xấu, lập tức trở lại bên trong phòng.

“Làm sao lại mất tích?” Thiện Xá đem tin tức truyền tới bóp nát bấy.

“Tin chắc thiên Tướng quân đi?” Hoa Dư hoàn toàn không dám tin tưởng, hắn thế nhưng.

Thái hậu nghe nói hoàng thượng lại muốn xuất cung, giận dữ.

Bọn họ bây giờ tạm thời đi giá đến Phủ Thẩm Tương Quốc, toàn bộ phủ trên Dưới cũng chính tề ở trong đại sảnh đợi Tu Hồng Miễn.

Thái hậu rất không hiểu lần này Tu Hồng Miễn muốn làm cái gì, nghe nói Lệ phi bên kia không tiết lộ ra cái gì, chẳng lẽ là nội ứng của bà xảy ra vấn đề?

“Mẫu hậu!”

Xa xa nghe thấy tiếng Tu Hồng Miễn, mọi người cùng nhau quỳ xuống, “Tham kiến hoàng thượng.”

“Miễn lễ.” Tu Hồng Miễn mấy bước đi vào, “Mẫu hậu, trăm muốn đi Kiền Sở.”

Thái hậu chấn động, “Đội đầu kẻ địch mạnh! Thế nhưng người lại vì tư tình nhi nữ, vứt bỏ giang sơn xã tắc?”

Tu Hồng Miễn yên lặng nhìn Thái hậu, “Mẫu hậu, xin tin tưởng nhi thần.”

Dứt lời, cất bước đi tới trước mặt Hạ Hách Na Phù Tuyết, “Dung nhi từng nói, người giúp nàng rất nhiều, vẫn không có cơ hội nói cảm ơn, trăm thay mặt nàng cảm ơn người.”

Hạ Hách Na Phù Tuyết lập tức quỳ xuống, “Hoàng thượng nói quá lời, chăm sóc muội muội, là chuyện ta phải làm.”

Tu Hồng Miễn đỡ nàng lên, tán thưởng nhìn nàng một cái, “Đa tạ.”

Lúc hắn xoay người rời đi, nghe được tiếng kinh hô của mọi người, “Thái hậu.” “Thái hậu.”

Thái hậu nhìn bóng lưng Tu Hồng Miễn rời đi, trong mắt ánh lên sự phức tạp, nghe thấy bà té xỉu cũng không muốn quay đầu lại sao?

Quả nhiên không thoát một kiếp này. Tự mình khổ sở nhiều năm, vẫn trông gà hoá cuốc đối đãi mấy cái nữ nhân kia trong hậu cung, lại không nghĩ rằng vẫn không thể cẩn thận hết, vẫn phải đi lên con đường này.

Vẫn còn nhớ khi xưa bà nghe lời của đại pháp sư lúc viên tịch nói, “Đứa trẻ này mặc dù có tướng đế vương, nhưng cuối cùng lại tránh không khỏi một kiếp.”

“Miễn nhi sẽ gặp một kiếp? Xin đại sư nói rõ.”

“Tình.” Nghe thấy tiếng hít sâu của đại pháp sư, hơi thở của hắn bây giờ đã rất mong manh. “Mất nước.”

Nghe nói đại pháp sư cao tăng đắc đạo hiếm thấy, hắn có thể thông hiểu việc đời, là điều mà cả nước đều biết.

Đáng tiếc tang lễ của hắn lại đơn sơ vắng lạnh, chỉ vì lời nói của hắn trước khi lâm chung, khiến cho Thái hậu kết thù, không được tự do.

“Người đâu!” Thái hậu lấy lại bình tĩnh, “Lập tức phái người đi tìm chiến lệnh, cho dù là đào sâu ba thước, cũng phải tìm ra nó cho ta!”

Hắn ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không muốn làm, ai gia thay hắn đi làm!

Giang sơn là thứ duy nhất của tiên hoàng để lại cho bà, ai gia tuyệt không cho phép bất kì việc không may gì xuất hiện!

Một bên thái giám khúm núm hỏi, “Hoàng thượng nếu đã rời đi, chắc hẳn đã đem chiến lệnh đi cùng.”

Thái hậu cười lạnh, “Ai gia đã sớm phái tai mắt theo dõi hoàng nhi, ngay cả Cảnh Nhân bên người hắn cũng có người giám thị, ai gia dám xác định, chiến lệnh tuyệt đối không ở trên người hoàng nhi.”

214. Chương 214

Trên đường đi, Đường Kính phải cẩn thận từng li từng tí để tránh đám người của Thiện Xá.

Trong bụng nàng không khỏi suy đoán, xem ra Thiện Xá không chỉ phái ba người bọn Dật Thiên đi theo nàng, chắc chắn xung quanh còn có ám vệ, nếu không bằng võ công của Đường Kính thì đấu với ba người bọn hắn cũng không phải là vấn đề lớn lao gì, huống chi hắn còn có “Đồng đẳng” ở phụ cận, để tùy thời truyền tin.

Với tình hình như vậy thì chuyện lúc trước bọn họ ở biên giới giữa hai nước bị ám sát thật ra cũng chỉ là muốn thử dò xét một chút tình hình.

Đường Kính giả vờ đi săn thức ăn, chính là muốn đưa ra ám hiệu cho đồng bọn để cho bọn họ tới tập kích.

Nếu như hành thích thành công, tự nhiên đó cũng là chuyện tốt.

Nhưng mắt thấy xe ngựa của bọn họ bị tập kích, bên kia Tam Phong nhất định cũng ra ám hiệu với những ám vệ đi cùng, nên sau một hồi tra xét thể cục Đường Kính thấy tình hình không ổn, mới lập tức ra tay cứu giúp.

Hắn làm như thế, thành công để cho bọn họ buông xuống phòng bị, để cho nàng tin tưởng hắn từ đầu chí cuối.

Kế sách một hòn đá ném hai con chim này quả nhiên là inh, xem ra nàng so với Thái hậu chỉ là một cái trứng chọi với đá.

Đã nhiều ngày như vậy, Thiện Xá chắc cũng sẽ nhanh tới đây? Hắn không phải là không tìm nổi nàng chứ?

Trong lòng nàng có chút lo lắng, vẫn luôn tự nhận mình là người thông minh, nhưng cuối cùng vẫn biến thành một con ruồi không đầu.

“Đường đại ca.” Nàng vẫn theo thói quen gọi hắn như vậy.

Nhìn ánh mắt hắn nhìn nàng, trong mắt sự lạnh giá không thể nào chạm tới.

Đây mới thật sự là hắn đi? Kỹ xảo của hắn quả nhiên không phải là tốt bình thường.

“Ta đã đói bụng đến mức không chịu nổi nữa rồi.” Nàng tội nghiệp mà nhìn hắn, đói chết nàng, hắn cũng không biện pháp để trả lời với Thái hậu.

Đường Kính chau mày, “Một ngày người muốn ăn mấy lần đây?”

Nàng cắn cắn môi, “Ta cũng không biết tại sao, hai ngày nay ta đói bụng chết đi được.”

Nàng chỉ là muốn tận lực trì hoãn thời gian của hắn, nàng sợ ngộ nhỡ nơi phải đến giống như một pháp trường, sẽ nghiêm hình bức cung nàng, để nàng giao ra hoa Hàm tiểu, vậy thì chết chắc.

Gặm con gà nướng thứ tư, nàng liêu mạng thấy kinh tởm, thật sự không thể chống đỡ được nữa

~Đột nhiên cảm nhận được cảm thụ ban đầu về món thịt gà của Tu Hồng Miễn.

Đường Kính nhìn không chớp mắt, nàng ăn như kiểu thấy chết không sờn, rốt cuộc có chút không nhịn được lên tiếng, “Nghe nói nếu khi chết thành quỷ no sẽ bị phạt, phải sau một kiếp mới có thể đầu thai.”

Động tác của nàng hơi chậm lại, bịt lấy miệng đầy thịt gà, “Yên tâm, ta có thể chống đỡ không chết. . . .
. Ác ~”

Nàng đột nhiên cảm thấy một hồi ghê tởm, phun ra.

Vốn dĩ nàng đang cảm thấy buồn nôn nhưng ngay lập tức lại ngậy người, thứ hỗn dịch đỏ tươi này là do nàng nôn ra sao?

Nàng cố gắng áp chế sự khẫn trương trong lòng, cố gắng nở một nụ cười tươi tắn, “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, có lẽ mấy ngày vừa rồi ta ăn quá nhiều thứ bổ dưỡng, nên lượng máu quá dồi dào. Ha ha ~”

Sắc mặt Đường Kính hồ hững, kéo tay nàng lại, “Mạo phạm.”

Hắn đang bắt mạch cho nàng.

Nàng không chớp mắt nhìn hắn, không buông tha bất kỳ sự thay đổi nào trên mặt hắn.

“Không có dấu hiệu trúng độc.”

“Hả?” Nàng có chút hoài nghi nhìn hắn, “Người có biết bắt mạch hay không?”

Nhất thời mặt Đường Kính tối sầm lại, ngồi ở một bên không nói nữa.

Nàng xấu hổ che miệng, thật là một tên hẹp hòi.

Chẳng biết tại sao, trực giác mách bảo cho nàng Đường Kính sẽ không thật sự hại nàng, mặc dù hắn ta là tử sĩ.

“Đường đại ca, trước tiên người sẽ mang ta đi đâu?”

Đường Kính không nhìn nàng, cũng không trả lời.

Hình như đó đã là thói quen mà nàng dùng để đối thoại với hắn.

“Ta nhớ người hắn là nên biết phủ nguyên phó tướng của Kiên Sở chứ?”

215. Chương 215

Thấy nàng nhắc tới nguyên Phó tướng, Đường Kính hơi ngạc nhiên, ngay sau đó bày ra vẻ mặt nghiêm nghị, “Tại hạ chỉ phụ trách đưa cô nương tới nơi an toàn là được, những chuyện khác ta nghĩ để sau bàn lại.”

Nàng cảm thấy vô cùng ảo não, rốt cuộc Thiện Xá bao giờ mới có thể đến? !

Nàng đang vắt óc nghĩ hết mọi biện pháp để trì hoãn thời gian, bên này Đường Kính lại nhận được ám hiệu thúc giục.

Bất luận nàng nói thế nào, hắn không bao giờ chịu dừng lại nữa.

Bởi vì phải tránh sự tìm kiếm của đám người bọn Thiện Xá, cho nên, bọn họ đem địa điểm đến lúc trước đổi lại, bọn họ lập tức phải đến chỗ tên là trấn Thiệu Trì.

Khác với sự tưởng tượng của nàng, nàng được đối xử rất tốt.

Nhưng thức ăn bọn họ đưa tới, nàng vẫn không dám đụng vào, thủ đoạn của Thái hậu nàng đã từng kiến thức qua, hiện tại nàng vẫn cảm thấy rất sợ.

“Cô nương.”

Người nói là quản sự của nơi này, đối đãi với nàng cực kỳ khách khí, nhưng nàng vẫn cảm thấy hắc rất kinh khủng, mặc dù trên mặt hắc lúc nào cũng treo lên nụ cười.

“À?” Nàng có chút khấn trương nhìn về phía hắc.

“Cô nương ở chỗ này có tốt không?”

“Hảo hảo hảo.” Nàng liên tục gật đầu.

Quản sự cười, “Cô nương còn có yêu cầu gì khác không?”

“Không có.” Nàng cười hì hì nhìn hắc, đùa gì thế, hắc đối với nàng tốt như vậy, nàng lại còn yêu cầu thêm gì nữa, hắc không đem nàng lăng trì mới là lạ!

“Nếu người đã không có yêu cầu gì, vậy. . . . Cô nương có thể giao ra hoa hàm tiếu hay không?”

Nàng sững sờ, có chút xấu hổ giật giật khóe miệng, “Éc. . . . Hoa hàm tiếu đương nhiên ta muốn đưa cho các người, chỉ là không phải hiện tại.”

Sắc mặt quản sự có chút thay đổi, làm trong lòng nàng cũng thấy căng thẳng.

“Cô nương còn có yêu cầu gì sao?”

“Hừ, thứ mà hiện tại ta muốn là các người còn có thể để cho ta còn sống đi ra ngoài sao?” Nàng học theo nét mặt của Thượng Quan Lệ nói chuyện với nàng, bởi vì nàng cảm giác được nét mặt kia vô cùng gian ác.

Quản sự vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười như cũ, chỉ là, trong ánh mắt mang theo sự tính toán.

“Theo như ý tứ của cô nương. . . .”

“Các người giúp ta thông báo cho người của Thiên tướng quân tới đây, đến lúc đó, ta đứng ở giữa, đem đồ vật ném cho người, đồng thời, liền lui thân rồi đi.”

Quản sự cười ha ha, “Điều kiện nhỏ này của cô nương tại hạ căn bản không thể đáp ứng, nếu gọi người của Thiên tướng quân tới, chắc chắn không tránh khỏi một hồi tranh đấu, đến lúc đó người lại nhân cơ hội chạy trốn. . . .”

Trời ơi! Thế mà hắc lại nghĩ giống với nàng như đúc! Đủ thông minh!

Ngoài miệng nàng cố chết không thừa nhận, “Quản sự nói gì vậy? Chẳng lẽ Bồn cung còn có thể làm ra loại chuyện rồi hơi này sao?”

Nụ cười của viên quản sự rốt cuộc cũng ở trên mặt, đại khái rất ít khi hắc bị người khác đoán ra ý nghĩ.

“Người đâu!”

Nàng đang đứng ở trong phòng tối, thật sâu sắc hỏi cái về sai lầm vừa rồi của mình.

Chính nàng là người bị bắt, làm sao lại còn thích nói cho sướng miệng? Nàng lắc đầu một cái, đầu óc của nàng sao lại chẳng đủ dùng thế này?

“Khục, khục.” Nàng cố ý che miệng dùng sức ho khan mấy tiếng, mở tay ra.

Thật may là bàn tay nàng vẫn sạch sẽ, nhất thời nàng cảm thấy an tâm không ít.

Đây chẳng qua là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn mà thôi.

Không biết nàng bị Thái hậu hạ độc gì, tựa như đã mất toàn bộ võ công. . . .

Nghe thấy phía bên ngoài truyền đến tiếng cửa mở, nàng lập tức đứng lên, hiện tại nàng không thể tỏ vẻ mềm yếu.

Một người trong số bọn họ cầm trong tay một hộp gỗ, hình như rất nặng.

Nhìn những người không ngừng tiến vào bên trong, lòng của nàng trong nháy mắt trầm xuống.

216. Chương 216

Bọn họ đem hộp gỗ đặt chính tề trên mặt đất thành một hàng.

Quản sự đứng trước mặt nàng mỉm cười, “Nương nương, rốt cuộc hoa hàm tiếu đang ở đâu?”

Những lời này vừa mới nói xong, những người làm phía sau cùng mở những hộp gỗ lớn trên mặt đất ra.

Bên trong muôn hình muôn vẻ những thứ kỳ quái gì đó mà nàng không biết, nhưng chỉ cần nhìn đến những thanh kiếm sắc bén, cũng đủ làm nàng sợ mà nuốt một ngụm nước bọt.

“Ta vẫn nói câu nói kia, nếu như các người vẫn muốn lấy hoa Hàm Tiếu, trước hết phải đi thông báo cho người của Thiện Xá.” Nàng không có run, nàng không khẩn trương.

Nàng kiên nghị nhìn quản sự, bình thường những tình huống như thế này, sẽ luôn có người tới cứu nàng, sẽ có.

Cho đến khi nàng bị bọn họ ép lên trên cọc gỗ, trói chặt đôi tay, rốt cuộc nàng mới ý thức được nguy hiểm.

“Nương nương, Thái hậu cũng không phải là dễ lừa.” Quản sự vẫn cười như cũ, nhưng trong mắt lại đầy tàn nhẫn.

“Bổn cung nói một là một, cũng không nói bừa.” Nàng cố gắng hít sâu, nhưng trong âm thanh vẫn mang theo sự run rẩy.

Quản sự cười, “Bao nhiêu năng nhân, đệ tử tìm kiếm hoa Hàm Tiếu đều không có kết quả, một mình một cô nương hậu cung như ngươi, làm sao có thể có?”

“Bọn họ không tìm được, là bởi vì bọn họ không biết cách tìm.”

Quản sự thấy nàng nói xong vẻ mặt tràn đầy tự tin, sự hoài nghi trong mắt hẳn lúc trước cũng ít đi mấy phần, “Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể tìm được?”

Nàng không thềm để ý đến hắn, lại một lần nữa đem điều kiện nói xong rất rõ ràng.

Quản sự nhíu chặt mày, một bên tùy tùng lập tức đưa lên một cái dây thừng lớn, phía trên rậm rạp chằng chịt gai.

“Các người muốn làm gì? Đây! ~”

Mắt thấy bọn họ sắp đem sợi dây trói vào người nàng, thân thể nàng cứng còng không dám di động nửa phần. Chỉ cần quần quai, thì những cái gai đó sẽ đâm ngược vào người nàng.

Nàng vừa giương mắt nhìn, lại thấy trong tay quản sự đang cầm hai cái mộc bản, phía trên đều gắn đinh.

Nàng xem như toàn thân bất động, chẳng lẽ hôm nay nàng thật sự phải nếm thử những khổ hình của cổ đại? !

“Nếu như ngươi giết ta, thì ngươi cũng đừng mơ tìm được hoa Hàm Tiếu!” Làm thế nào, nàng nên làm như thế nào? Cảm giác sợ hãi mãnh liệt tràn đầy toàn thân nàng, một cổ nồng đậm hối tiếc làm nàng cảm thấy lỗ mũi mình đau xót.

Nàng thật sự không biết phân biệt tốt xấu, cứ hảo hảo mà đi theo bọn Thiện Xá không phải là rất tốt sao? Ít nhất hẳn sẽ không hại nàng như thế này!

“Ha ha, yên tâm, tuyệt đối sẽ không để cho ngươi chết!” Dứt lời, quản sự đi tới trước mặt của nàng, ngòi xỏm xuống.

Phía sau có hai người, đem chân của nàng giơ lên, quần sự nhẹ nhàng bàn đĩnh ở phía dưới.

Nàng muốn liều mạng đá văng hai người bên cạnh ra, nhưng vừa dùng lực, đồng gai trên người lại đâm vào da thịt nàng.

Thân thể nàng cứng đờ, mặc cho bọn họ chậm rãi đem ta hai chân thả vào đĩnh trên bàn.

Sự bén nhọn khác thường đâm vào lòng bàn chân, do các dây thần kinh trong lòng bàn rất mẫn cảm nên làm nàng đau quặn ruột gan, sự đau đớn vọt thẳng lên não. Cái này rõ ràng không phải đau đớn, rồi lại có cảm giác đau tận xương tủy.

Nàng có vài phần không biết hai chân mình đã rách thành cái dạng gì, nàng chỉ biết mình bây giờ là khổ sở khác thường, đứng không dám đứng, động cũng không dám động.

“Hoa Hàm tiểu ở đâu?” Quần sự lại hỏi một lần, lần này thứ mà hắn cầm trong tay là một thanh đao đầy gỉ sắt.

Nàng luôn luôn tự nhận mình là một người có sức chịu đựng tốt, mà cũng cho hù dọa cho bối rối.

“Ta cho ngươi biết!” Cây đao này nếu cắt trên thân thể nàng, hậu quả khó mà lường được.

Quần sự hải lòng nhìn nàng, ý bảo nàng hãy nói đi.

“Hoa Hàm Tiểu không có ở trên người của ta, nó ở trên người nguyên phó tướng Kiền Sở, chính là vì lúc trước ta lên vào Kiền Sở thì đã từng vô ý thấy qua.” Bản thân nguyên Phó tướng năng lực hơn người, cộng thêm bên cạnh còn có người cận thân bảo vệ, hắn mới có thể ứng phó được bọn họ, nàng thầm cầu nguyện trong lòng.

“Chát!” Nàng cảm thấy trên mặt một hồi đau, toàn thân nàng mềm nhũn ra.

217. Chương 217

Chiếc đao ghi sượt qua mặt, làm nàng cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, thân thể trong nháy mắt xụi lơ xuống.

Hủy dung sao!

Ba chữ này không ngừng hiện lên trong đầu nàng, nàng, bị huỷ dung

Móc câu đâm rất sâu làm rách da nàng, chui vào trong thịt, thế nhưng nàng lại không cảm thấy đau đớn.

“Mặc dù không tìm được, nhưng mà ta cũng đã mất rất nhiều công phu để điều tra, hoa Hàm Tiểu khẳng định đang ở Thánh Dự! Ngươi lại nói ở Kiền Sở? Cũng không hỏi thăm một chút danh tiếng của Lục gia chúng ta! Nói! Hoa Hàm tiểu đang ở đâu!”

Thì ra hắn họ Lục, đoán chừng có chút bối cảnh.

Âm thanh của tên họ Lục trong nháy mắt phóng đại, làm cho thân thể của nàng hơi run rẩy, trên người càng bị ghim ghim sâu vào vết thương làm nàng thêm một hồi đau đớn.

“Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi có gan thì để cho ta chết ở chỗ này, nhưng chỉ cần ta đi ra ngoài rồi, tuyệt đối sẽ đòi lại gấp vạn lần! ” Nàng tức giận nện ra những lời này, cảm giác đau đớn trên người truyền tới càng ngày càng mãnh liệt.

“Ha ha, ngươi còn muốn đi ra ngoài?” Gã họ Lục gia làm như nghe được chuyện cười, “Ta đây cũng không sợ nói thật cho ngươi biết, mặc kệ ngươi có nói ra được tung tích của hoa Hàm tiểu hay không thì ngươi cũng nhất định phải chết! Chỉ là. . . . Một cách có thể giúp ngươi chết một cách sáng khoái chút, một cách khác. . . . Có thể cho ngươi từ từ hưởng thụ quá trình!”

Nàng hận không thể ngay lập tức xông tới kéo da mặt của hắn xuống, trên đời vẫn còn có người hung tàn đáng ghét như vậy sao.

Trên mặt nàng hình như có một thứ chất lỏng nóng đang chảy xuôi, nàng biết đó là máu.

Nàng hận hấn!

“Lục gia, dùng cái này có lẽ còn sướng khoái hơn.” Tên nô tài bên cạnh đưa cho hấn một hộp gỗ.

Tay nàng găt gao nắm thành nắm đấm, cảm giác chua xót đau đớn dưới chân truyền tới làm nàng càng thêm tuyệt vọng.

Nhìn nàng cắn chặt môi dưới, gã Lục gia kia cười càng đậm, “Hàm Tiểu đang ở đâu?”

Hấn càng ngày càng đến gần nàng, làm nàng không tự chủ muốn ngã người ra sau, nhưng chỉ làm tăng thêm cảm giác đau đớn trên người.

Lục gia nhắc chiếc hộp gỗ tên nô tài vừa nãy đưa lên, “Nếu không nói. Vậy hãy để cho người ném thử cái này một chút. . .”

Nói xong, hấn mở hộp gỗ ra, bên trong là một quả cầu sắt, trên quả cầu sắt còn có một cái khoá.

“Đợi đã nào...!” Nàng không ngừng hít sâu , “Không cần làm tổn thương ta nữa!”

Những tên vô lại có mặt trong phòng đều khinh miệt cười một tiếng, Lục gia đem hộp gỗ để xuống, đem đao rí quơ nhẹ trên mặt nàng, “Không thương tổn người? Hiện tại ngay cả tính mạng người cũng đang ở trong tay ta!”

Thân thể nàng cứng còng, con người dõi theo con dao của hấn thật chặt chẽ, “Thiên Xá đang tìm ta, hấn lập tức sẽ tìm được ta! Nếu như các người hiện tại dừng tay, ta sẽ coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.”

“Ha ha, người nói là Thiên Tướng quân sao?” Lục gia cười càng thêm cuồng vọng, “Quên nói cho người biết, hiện tại Thiên Tướng quân đang cùng Dư vương thương nghị đối sách soán ngôi, hấn làm sao rảnh để để ý tới tình hình của người đây.”

Nàng run lên, gần như ngây ngốc nhìn về phía trước, nàng lại bị bán đứng sao? Hấn đã nói chỉ cần nàng mở bình ra, hấn sẽ chạy tới .

Nàng lại vẫn ở ngây ngốc chờ đợi, nàng cho là hấn đang trên đường, nàng cho là hấn sẽ lập tức đến.

Hấn nhất định sẽ nói hấn đang bề bộn rất nhiều việc, hấn sẽ nói cho nàng biết lúc đó hấn không thể phân thân.

Đáng tiếc, nàng đã không có cơ hội nghe hấn giải thích.

Cảm giác tuyệt vọng tràn đầy, tại sao cuối cùng nàng vẫn bị lừa dối?

“Như vậy.Ta sẽ cho người một cơ hội. Hàm tiểu đang ở đâu?”

Tên tùy tùng bên cạnh hấn lại mang lên hộp gỗ đựng quả cầu sắt, trong lòng nàng thực sự rất căng thẳng.

“Tốt! Ta cho người biết! Lần này tuyệt đối là thật! Ta lấy tánh mạng bảo đảm!” Nàng nói cực kỳ thành khẩn, thành công khiến cho những kẻ đang có mặt trong phòng cũng phải ngừng lại “Lắng nghe” .

“Hoa Hàm Tiểu đang ở trong Hoàng cung!”

Về mặt Lục gia hoài nghi nhìn về phía nàng, “Trong Hoàng cung?”

“Đúng, ở một nơi mà ai trong các người cũng không tìm được.”

218. Chương 218

“Ở một nơi mà ai trong các người cũng không nghĩ đến”

Thấy mọi người cũng mặt lộ vẻ hoài nghi, nàng lập tức nói, “Nó giấu ở trên một thân cây cao, đó là một gốc cây vô cùng cao lớn.”

Trong cung, cây có nhiều lắm, cơ hồ cái cây nào cũng cao lớn khác thường, bọn họ muốn tìm xong, chắc chắn cần một thời gian rất dài.

“Treo lên.” Lục gia cho tùy tùng một cái ánh mắt.

Những người bên cạnh cầm quả cầu sắt lên, Lục gia cười lạnh buộc quả cầu đó lên hông của nàng.

“Chờ một chút!” nàng khấn trương hô, “Không phải ta đã nói cho các người biết rồi sao!”

Chẳng lẽ bọn họ đã tìm trước rồi?

“Ha ha, tất nhiên chúng ta sẽ đi tìm. Nếu như người nói thật, như vậy giữ người lại cũng chẳng để làm gì. Nếu như người nói dối.”

Lục gia cố ý không nói hết, nhưng lại khiến cho nàng cảm giác trời đất quay cuồng.

“Ta với người không thù không oán, vì sao người không đồng ý tha ta một mạng?”

“Tha cho người một cái mạng? Ha ha, ta hết lần này tới lần khác cũng không thích tha cho người một cái mạng.”

Nàng tức giận có chút run rẩy, “Người, người sẽ phải hối hận! Người nhất định sẽ hối hận! Tu sẽ không bỏ qua cho người! Tuyệt đối sẽ không!”

“Ha ha! Ta Lục gia còn từ không biết hai chữ hối hận viết như thế nào!” Nói xong, sắc mặt hắn biến đổi, “Buông tay!”

“A a a ~! ~! ! ~!” Nàng tê tâm liệt phế hét thảm một tiếng.

Xích sắt trong nháy mắt nặng nề rơi xuống rầm một cái xuống, đem sức nặng trên người nàng thoảng chốc tăng lên gấp mấy lần.

Nàng chỉ cảm thấy thân thể mình đột nhiên bị kéo xuống, cặp chân càng lún sâu vào bàn đĩnh, ghim thật sâu vào xương tủy.

Ý thức của nàng bắt đầu mơ hồ, toàn thân kinh mạch rối loạn, không nhúc nhích được thân thể, tựa như một quả cầu bẹp bị xi hơi.

Những cái gai trên người đâm ngược lại vào da thịt nàng, kéo rách cả da của nàng, máu đỏ tươi trong nháy mắt thấm ướt áo.

Đã không còn hơi thở, chỉ còn dư lại một đám khói do hít thuốc.

“Còn không chịu nói có đúng không?”

Nàng há miệng, đã không còn một chút hơi thở dư thừa.

Lục gia nhích tới gần chút, cố gắng nghe rõ xem nàng đang nói gì.

“Có khí phách. Người. Liên. Giết chết. Ta. Tu. Không biết. Bỏ qua cho. Người.”

Nàng đột nhiên rất nhớ hắn, Tu.

“Ha ha, người nói là hoàng thượng? Bây giờ ngay cả giang sơn hắn đều không bảo vệ được, còn có thể tới bảo vệ người? Ha ha ha ha.”

Lời nói này của Lục gia, làm cho lòng của như rơi vào hầm băng, chìm sâu như vậy, thế nhưng không thấy đáy.

Kéo khoe miệng, tâm nàng co rút đau đớn cùng thân thể phải chịu đựng đau đớn hỗn hợp, thật gần như tuyệt vọng.

Liều mạng để sống, nàng còn có chuyện quan trọng hơn chưa làm!

“Ồ ~ tại sao người chưa ngắt đi đây?” nụ cười của Lục gia càng đậm, “Xem ra hôm nay người có thể để cho chúng ta hảo hảo giải trí rồi. Tới nha, đem nước tưới lên trên người nàng, lấy như côn trùng.”

Nàng gần như hồng mắt, “Người không thể làm như vậy!” Nàng nghĩ hét lớn một tiếng, nhưng cuối cùng âm thanh phát ra chỉ như một con muỗi rất nhỏ.

“Tu sẽ không bỏ qua cho người. . . . Hấn không biết. . . .”Nàng lằm bằm, làm như lằm bằm lâu lâu, thân thể nàng co quắp lại, máu gần như bị chảy khô.

Đôi môi nhả nhúm lại, nàng khát quá.

“Ha ha, nếu Hoàng thượng có thể tới cứu người, vậy ta có thể làm Bồ tát. Ha ha ~” Lục gia cười đến càng ngày càng điên cuồng.

Mí mắt của càng ngày càng dán chặt lại, cảm giác khát nước càng làm cho nàng càng buồn ngủ.

“Hoàng thượng không thể vào, vì thần có thể !”

Theo sau tiếng rống to, cửa bị một cước đá bay.

Mọi người đều là cả kinh, nàng cứ như vậy mỉm cười ngủ say lại đi xuống.

219. Chương 219

“Dung nhi! Dung nhi!”

Cảm nhận được có người ở bên tai nàng luôn miệng gọi..nhưng ngay cả một chút sức lực để nàng có thể trả lời cũng không còn.

Có thể không cần nói nhiều như vậy được không? Nàng thật sự muốn ngủ một giấc thật ngon.

“Dung nhi ~ Dung nhi! !”

Cảm thấy có người đưa một ngón tay đến bên mũi nàng, hơi dừng lại, sau đó nhẹ nhàng dời đi.

Ngay sau đó chính là một hồi tiếng chém giết.

Nàng thật sự cảm thấy rất phiền phức với thứ âm thanh này, liều mạng mở mắt ra.

Thấy Thiện Xá đang cùng những người có mặt trong nhà chém giết , trong lòng nàng cũng có chút an ủi, cái tên Lục gia đó, thật sự là quá ghê tởm mà, nên giết chết.

Trong lúc nàng hoảng hốt, một bóng dáng đang lặng lẽ rời đi.

Đó không phải là Lục gia sao!

Nàng đang lúc muốn nhắm mắt lại, nhưng ngay lập tức có tinh thần tăng vọt.

Nàng muốn kêu lên.

“Thiện Xá! Người kia! Người kia. Bắt hấn lại!”

Đôi môi hé mở cũng khó khăn khác thường, âm thanh kia càng thêm hoàn toàn bao phủ ở ngay cổ họng.

Những người đó quần lấy Thiện Xá, vì để cho Lục gia chạy trốn càng tuyệt hảo che chở.

Nàng nóng nảy không thể hình dung được, thật muốn vọt thẳng tới kéo lấy đầu tên Lục gia kia, đem hấn thật hung ác quật ngã xuống trên mặt đất!

Đáng tiếc, nàng không làm được, nàng ngay cả sức lực để hô một tiếng cũng không có.

Bất đắc dĩ nhìn về phía Thiện Xá, hấn đang cùng mấy người kia vật lộn với nhau, căn bản không nhìn đến nàng một cái.

Lòng nàng nóng như lửa đốt, trơ mắt nhìn tên Lục gia chạy đi, cũng không có kế sách nào khả thi, nàng thật sự hận không inh được một cái tát!

Rốt cuộc cũng tiêu diệt được tên cuối cùng, lúc Thiện Xá nhìn về phía nàng vẻ mặt hấn vô cùng kinh hi.

“Người còn chưa có chết?”

Nàng trợn trắng mắt thiếu chút là ngất đi, hần đang nguyên rửa nàng sao?

Nhưng nhìn đến khuôn mặt Thiện Xá tràn đầy đau khổ, cũng làm cho lòng nàng thoải mái hơn một chút.

Ít nhất, vẫn còn có người quan tâm tới nàng.

Hần nhìn người nàng khắp nơi chỉ chút là vết gai đâm, tay Thiện Xá có chút khẽ run, hần tựa hồ đang suy tính làm thế nào để rút số gai đó ra.

Hít vào một hơi thật sâu, tận lực khống chế không để mình co giật, nàng nói, “Rút ra, thôi. Ta, không, sợ.”

Âm thanh nhỏ xíu như tiếng muỗi kêu, ngay cả chính nàng cũng nghe không rõ.

Thiện Xá nhú nhú mày, “Người chịu được.”

Ba cái chữ kia nói thật nhẹ nhàng, lại làm mồ hôi lạnh của nàng liên tiếp túa ra.

Nhưng so với việc đâm chúng vào thì rút ra còn đau hơn rất nhiều lần.

Đau. Đau! Đau đớn xâm nhập vào hệ thống thần kinh, bén nhọn châm lên trái tim của nàng.

Toàn thân một cỗ lạnh lẽo đánh tới, nàng lạnh quá.

Đôi môi nàng bị nàng cắn cho sắp rách, nàng tựa như có thể dự cảm thấy cái chết đang đến gần.

“Thiên.” Nàng há miệng, hiện tại ngay cả nói liên tục ra một từ ngữ cũng gian nan.

“Ta. tiền. ở đây. giặt. dưới. đáy ... giường.” Đó là tiền mà Tu đã ban thưởng cho nàng trong lễ sắc phong đại điển, thưởng cho nàng danh hiệu tướng quân, không ngờ nàng còn chưa kịp tiêu cho thoải thích thì

“Liên. cho. người.” Coi như đó là sự báo đáp cho hần vì hần đã tới cứu nàng.

Động tác của Thiện Xá hơi chậm lại, dờ khóc dờ cười nhìn nàng, “Có ta ở đây, người tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.”

Nhưng nàng càng thêm tuyệt vọng, bình thường khi hần nói những lời này, thì người nọ tuyệt đối chết bỏ mẹ rồi.

Đến lúc đó hần sẽ không ôm thi thể của nàng mà khóc chứ?

Một bên hần cẩn thận từng li từng tí rút những cái gai ra, lại vừa dùng thứ gì đó xức lên người nàng.

Không phải là phấn hóa thi chứ? Nếu không, thì là chất bảo quản đi?

Nàng cho là lúc này tâm trí của nàng hần là trống rỗng, lại không nghĩ rằng hiện tại trong đầu tràn đầy những thứ này nọ, ý tưởng gì cũng có, hình như thân thể của nàng cũng chứa không nổi.

“A. ô người.” Suy nghĩ một chút, “Á. đau chết mất.”

Rốt cuộc Thiện Xá cũng đem cái gai cuối cùng trên người nàng rút ra, nàng gần như chìm vào hôn mê co quắp trong lòng Thiện Xá.

Lại nghĩ đến đỉnh bản đang ghim dưới chân nàng, tim nàng không khỏi đau xót trong nháy mắt đánh tới.

Thiện Xá lúc này mới phát hiện trên chân nàng có hai khối lớn đỉnh bản đóng vào.

220. Chương 220

Thiện Xá thấy nàng cắn răng hít sâu một hơi, hần cũng không cách nào tưởng tượng được sự khổ sở mà nàng đang phải chịu đựng.

“Còn cái đỉnh này không thể rút ra ngay được, nếu không người không cách nào chịu được đâu.”

Nàng khẽ rên một tiếng, coi như là đáp hần.

Đã đều như vậy rồi, còn có thể làm sao đây?

Hần hiện tại đang khổ não làm thế nào để ôm nàng lên, bởi vì bất luận đụng phải đâu, cũng sẽ đụng phải vết thương của nàng.

“Nhịn một chút.” Hần lưu loát bế ngang người nàng.

Nàng hiểu rõ, hần làm như vậy là đã cố gắng hết sức để không động vào vết thương của nàng rồi, nhưng khi nàng bị nhấc lên, làm cho hai chân rút ra khỏi đỉnh bản, nàng liền đau đến mất đi tri giác.

.....

Tu Hồng Miễn rốt cuộc cùng tìm được tới nơi, nữ nhân này thế nhưng đến trấn Thiệu Trì của Kiên Sở, ở trong phủ một tên họ Chung. Nếu không phải ngay từ đầu hần đã tăng thêm ám vệ phải tới biên cảnh, thì sợ rằng muốn tìm được nơi này, thật sự đúng không phải là chuyện dễ dàng.

Vừa đến trước phủ đệ, đột nhiên hần nhìn thấy một người len lén mò từ bên trong ra, cố gắng chạy ra ngoài.

Người nào?

Tu Hồng Miễn không tiếng động theo sát bên hần ta, trực giác mách bảo cho hần biết người này cũng không phải là người tốt lành gì.

Đi theo hần ta tới một hẻm nhỏ, đoán chừng đó là nơi mà hần ta muốn đến, đến lúc đó chỉ sợ không tiện tra hỏi cái gì.

Tu Hồng Miễn một thanh đi lên bắt được người nọ.

Lục gia bị người một phát bắt được, đầu tiên là cả kinh, chẳng lẽ đây là Thiện Xá đuổi theo hần? Ngay sau đó là một gương mặt tức giận, tên Thiện Xá kia không thể có thuật phân thân được, làm sao có thể đuổi kịp hần cơ chứ? Nhất định là một tên nô tài ngu ngốc nào đó đi!

Quay đầu vừa nhìn, hần đã bị sợ đến thân thể mềm nhũn, liền quỳ xuống.

“Nô, nô tài tham kiến hoàng thượng.”

Thân thể Lục gia run rẩy, bị sợ đến mặt trắng bệch.

Tu Hồng Miễn chau mày, hần ta có thể nhận ra hần!

“Người là ai?”

Lục gia há miệng run rẩy nằm trên mặt đất, không biết phải nói tiếp như thế nào.

Ban đầu ở lễ sắc phong đại điển, may mắn hần có được cơ hội đi trước để xem. Người trước mặt, không phải hoàng thượng thì còn là ai vào đây?

Tu Hồng Miễn thấy hần không nói gì, giọng nói lạnh nửa phần, “Người là người ở đâu?”

Thân thể Lục gia run lên, “Hoàng thượng gọi nô tài là Tiểu Lục là được.”

“Tiểu Lục? Người mới vừa đi Chung phủ làm cái gì?”

Lục gia bị sợ đến mức hồn vía đều muốn bay lên, hoàng thượng thật sự đã đến rồi! Vì nữ nhân kia! ?

“Nô tài. Mới vừa đi Chung phủ. Phải Đi xem một chút công việc làm ăn buôn bán với Lục gia, kết quả. Không khéo, bên trong phủ không có ai.”

“Bên trong phủ không có ai?” Tu Hồng Miễn nhíu lại mắt “Người làm cái gì?”

“Nô, nô tài là một thương nhân buôn bán nhỏ A! ~!”

Tu Hồng Miễn một cước đem Lục gia đạp dính lên trên tường.

“Người có biết tội khi quân phải xử như thế nào không?”

Lục gia bị đá một phát nhưng không bò dậy nổi, “Nô, nô tài không dám ~”

“Không dám?” Tu Hồng Miễn không muốn cùng hắn nói nhảm, “Đi! Cùng ta vào Chung phủ!”

Lục gia liền phải theo sát ở sau lưng Tu Hồng Miễn, không biết hoàng thượng làm sao lại lợi hại như vậy, cái gì cũng không biết mà có thể tóm lấy hắn. Chỉ là. Trong lòng hắn lạnh lùng khế hừ một tiếng, có ai nhìn thấy hắn dụng hình với nàng ta chứ? Chỉ cần hắn không thừa nhận, ai cũng hết cách với hắn!

Đi vào Chung phủ, quả thực không một bóng người.

Tu Hồng Miễn vừa một cước hung ác đá vào người Lục gia, “Nàng ở đâu? !”

Lục gia xoa chỗ bị Tu Hồng Miễn đá, vẻ mặt uất ức, “Nô tài không biết a ~ vừa rồi nô tài cũng không thấy ai, mới rời khỏi. A ~! ~”

Lại thêm một cước nữa.

“Nói! Nàng ở đâu!”

Tu Hồng Miễn mắt lạnh nhìn người trước mắt, hắn ta há mồm ngậm miệng một nô tài hai nô tài, rõ ràng thường giúp người khác làm việc, thế nhưng hắn ta lại dám lừa dối nói là thương nhân. Lúc trước thấy hắn ta cứ lên lên lút lút từ bên trong chạy ra ngoài, mà phía sau nhưng không ai đi theo, rõ ràng là bên trong đã phát sinh chuyện gì đó, hoặc là. Hắn chính là chủ nhân của phủ đệ này! Nếu không không thể nào lại ra vào tự nhiên như thế.

Lục gia bị Tu Hồng Miễn đá cho đầu váng mắt hoa, từ lúc nào mà hắn lại phải chịu những khổ nhục như thế đây!

“Hoàng thượng.” Vừa định nguy biến, mắt thấy một cước lại muốn đá lên trên người hắn, Lục gia lập tức thét lên, “Mới vừa rồi Thiên Tướng quân đón nàng đi rồi!”

221. Chương 221

“Thiên Tướng quân vừa mới đón nàng đi rồi!”

Tu Hồng Miễn sững sờ, Thiện Xá?

“Bọn họ đi đâu vậy?”

“Nô tài không biết, nô tài thật sự không biết! Mới vừa rồi lúc nô tài trốn được ra đây, bọn họ. Vẫn còn ở bên trong.”

“Lúc trước nàng ở đâu? ! Lập tức mang trăm đi qua!”

Lục gia ấp úng, không dám dẫn Tu Hồng Miễn đi, ngộ nhờ bọn họ còn chưa đi, nương nương lại vạch trần hắn, vậy hắn có mười cái đầu cũng không đủ chém.

“Còn cần phải để cho trăm lặp lại lần nữa sao!”

Lục gia cũng không dám nhìn Tu Hồng Miễn, nếu như hắn không dẫn Hoàng thượng đi, chỉ sợ ngay lập tức hắn sẽ bị giết.

Đi vào bên trong, Lục gia giường như thở phào một hơi, thật may là, bọn họ đã đi rồi.

Tu Hồng Miễn căn phòng trống ngổn ngang xác người, còn có những hình cụ phong phú, cùng với một ít vết máu trên mặt đất, nhất thời tức giận nhìn Lục gia.

Lục gia bị sợ đến chân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, “Hoàng thượng tha mạng a, Tiểu Lục ta cái gì cũng không biết, tất cả đều là, tất cả đều là bọn hạ nhân này làm!”

Tu Hồng Miễn túm lấy cổ áo tên Lục gia, nâng hẳn lên, “Không có người ra lệnh, những hạ nhân này dám động thủ sao?”

“Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng, đúng, đúng là Lệ phi nương nương, là Lệ phi nương nương để cho bọn họ làm, nô tài lúc ấy không có ở trong phủ, lúc trở lại thì đúng lúc gặp phải Thiên Tướng quân đi cứu nương nương, cho nên lại bị hù phải chạy ra. Những lời nô tài nói đều là sự thật, mong Hoàng thượng minh giám!”

Thái hậu trước đó đã phân phó, nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì lập tức đem tất cả trách nhiệm đẩy lên trên người Lệ phi nương nương.

Tu Hồng Miễn hí hóp mắt, Thượng Quan Lệ! Ban đầu hẳn không nên nương tay tha nàng một mạng!

Thấy Tu Hồng Miễn vẫn không có ý buông tay, Lục gia lập tức nói, “Hoàng thượng, nô tài đã phái thủ hạ đi theo Thiên Tướng quân, nếu như Hoàng thượng muốn tìm nương nương, nô tài nguyện ý vì Hoàng thượng cống hiến!”

Tu Hồng Miễn đem suy nghĩ kéo trở lại, nhìn một chút người trước mắt, mặc kệ những lời hắn ta vừa nói là thật hay giả, muốn tìm kiếm Dung nhi, thì vẫn còn cần sự giúp đỡ của hắn ta.

Buông lỏng tay ra, Lục gia cúi đầu khom lưng theo sát bên cạnh Tu Hồng Miễn, có lẽ, hẳn có thể nhân cơ hội này mà lập công, may ra lại kiếm được một chức quan thì không tồi.

.

Hạ Phù Dung vô lực nằm trên giường, những cái đinh còn ghim trong lòng bàn chân còn chưa nhổ hết ra được.

Thiện Xá đã tìm đến nhiều đại phu, nhưng khi bọn họ nhìn thấy lòng bàn chân ghim đầy đinh của nàng thì ai cũng lộ ra vẻ mặt khó xử, nói là đinh quá sâu, nếu rút ra, chỉ sợ sẽ mất máu quá nhiều hoặc đau đớn quá độ mà chết.

Có chút phức tạp nhìn về phía Thiện Xá, hiện tại nàng nên dùng tâm tình như thế nào để có thể đối mặt với hắn?

Hắn lừa nàng, nhưng nàng lại chỉ vì chạy trốn nên mới gây ra chuyện, còn để cho hắn phải cứu lấy tính mạng nàng trong tình huống khẩn cấp.

Khê thở dài, ít nhất là hắn đã tới, không phải sao?

“Thật xin lỗi.” Nàng hối hận thành khẩn nói, là do tính tình nàng luôn tùy hứng lại khinh thường địch nhân nên mới thành ra tự hại mình, cũng liên lụy đến Thiện Xá.

Thiện Xá cười lắc lắc đầu “Cái này cũng không thể trách người được.”

Nàng lại kéo tay áo của hắn, “Lục gia, người đem Lục gia đem thả rồi sao !” Lúc nói những lời này, nàng có chút kích động.

Thiện Xá hơi ngạc nhiên, “Lục gia là ai ?”

Nàng run rẩy cắn môi, nói lại sự việc một lần nữa.

Thiện Xá giận đến tím mặt, dấm mạnh lên trên mặt bàn, “Làm sao người không gọi lớn tiếng một chút? Nếu là ta biết chuyện này, tuyệt đối một chương đánh chết hắn!”

Mặt nàng tràn đầy uất ức, hẳn tưởng nàng không muốn thế hay sao, nhưng nàng gọi đâu có thành tiếng.

Thiện Xá thở dài, “Thôi được rồi, sớm muộn ta sẽ giúp người báo mối thù này!”

Nàng cảm kích nhìn hắn, “Bất sống!”

Thiện Xá ngắt người, ngay sau đó gật đầu.

Nàng cười, tỏ vẻ không quan tâm lắm mà hỏi hắn, “Người chính là Dương đúng không?”

Thân thể Thiện Xá cứng đờ, “Người nói cái gì?”

“Ta biết hết rồi, người chính là Dương. Người vẫn luôn là nội gián trong quân doanh, chính là người.”

222. Chương 222

“Ta biết hết rồi, người chính là Dương. Người vẫn luôn là nội gián trong quân doanh, chính là người!”

Hắn yên lặng nhìn nàng, “Làm sao người biết?”

“Đoán.” Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, “Từ khi Hoa Dư đột nhiên đến thăm ta ta đã cảm thấy rất kỳ quái rồi, hắn làm sao lại vô duyên vô cớ tới đây, thật ra đây đều là kế hoạch mà các người đã thương lượng xong rồi. Lần đó Hoa Dư ở Hoàng cung bị hành thích, đó mới chính là mục đích thực sự của các người có đúng hay không? Võ công của Hoa Dư vốn dĩ rất cao cường, mà tên thích khách đó lại có thể đến gần hắn, hơn nữa hắn có thể thường xuyên liên lạc trao đổi thông tin, mà tên thích khách đó lại cứ nhiên không có đem hắn giết chết. Sau khi Tu Hồng Miễn phong toả tin tức như thế, mà vẫn có thể truyền tin tức đến tai những người dân của Kiền Sở, vậy cũng chỉ có thể có một loại khả năng, chính là các người vẫn luôn diễn trò. Tất cả đều là những cái bẫy mà các người đã bày ra! Các người cố ý làm như vậy, để gây ra sự bất mãn của người dân Kiền Sở đối với Thánh Dụ. Bọn họ thì tấn công từ bên ngoài, còn người chính là nội ứng của bọn hắn!”

Thật ra sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng nên sớm nghĩ ra Thiện Xá. Đáng tiếc cho tới bây giờ nàng chưa từng hoài nghi tới hắn, cho nên sau khi có bất cứ chuyện gì xảy ra đều đem hắn loại bỏ trước tiên.

Trước đó khi nàng thấy trong bức mật thư gửi cho Hoa Dư, phía dưới được ký tên là Dương, nhưng nàng vẫn không đem hắn cùng với tên nội ứng trong quân doanh liên hệ với nhau, cho nên mới hoài nghi người đó chính là Cảnh Nhân, nhưng nàng vẫn không thể nào giải thích được chuyện Cảnh Nhân làm như thế nào để có thể vẫn theo sát bên cạnh Tu Hồng Miễn, lại phân thân ra mà cùng thương nghị những kế hoạch với Hoa Dư để có thể hành thích hắn. Cho dù là hắn luôn giữ liên lạc với Hoa Dư, nhưng Tu Hồng Miễn lại là người cẩn thận như vậy, làm sao mà có thể không nhận thấy điều gì bất thường?

“Tại sao người lại muốn cùng Hoa Dư thông đồng với nhau? Người vẫn luôn muốn soán ngôi, đúng không?”

Thiện Xá nhắm lại mắt, “Ta cùng Dư vương biết nhau từ rất sớm, lúc ấy ta đến Kiền Sở, trong lúc vô tình giúp một bị người khi dễ, hắn chính là Dư vương.”

Thiện Xá đã đến Kiền Sở trước kia rồi sao, nàng có chút không dám tin nhìn hắn.

“Dư vương là một người con không được sủng ái, bởi vì dung mạo của hắn quá tuyệt mỹ, cho nên bị những hoàng tử khác ghen ghét, lúc ấy người được thụ sủng nhiều nhất chính hoàng hậu Tân Nhậm, bà ta âm hiểm độc ác, vì tự vệ, Dư vương không thể làm gì khác hơn là chịu nhục, giả ngây giả dại, nên mới thành công tránh được các âm mưu. Sau đó, khi phụ vương của hắn tùy ý ban cho hắn một mảnh đất phong, liền đem hắn đuổi ra ngoài. Sau khi hắn rời khỏi Hoàng cung, cũng để mặc cho những hoàng tử khác khi dễ, làm nơi trú ẩn cho bọn họ, vừa âm thầm đốc thúc học binh thư, cùng với ngôn ngữ các quốc gia khác, bởi vì mục tiêu của hắn là thống nhất các quốc gia.”

Năng lực của Hoa Dư nàng đã từng được chứng kiến, đặc biệt là sự thu hút hắn, quả thật không thể khinh thường, “Vậy tại sao người lại giúp hắn? Ta không tin người không có chút ham muốn nào với ngôi vị của Tu Hồng Miễn.”

“Lúc trước quả thật không có.” Ánh mắt của Thiện Xá có chút kiên nghị, “nhưng là hắn buộc ta làm như vậy.”

“Tu? Hắn làm sao có thể ép buộc người?”

Thiện Xá lắc đầu một cái, tránh né vấn đề do nàng đặt ra, “Người cũng là người của Y Tháp tộc, người cũng có trách nhiệm phải cống hiến cho tộc mình.”

Nàng cúi đầu, “Cái đó. Ta. Võ công của ta bị mất hết rồi.”

Thiện Xá hơi ngừng lại, “Cái gì gọi là bị mất hết?”

“Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hiện tại một chút võ công đều không dùng được”

Thiện Xá cũng có chút kỳ quái nói, “Ta từng đi thăm dò qua, người dạy võ công cho người chính là một vị Đại tướng đương triều. Lúc ấy bởi vì phủ Hạ Hách Na xảy ra chuyện, cho nên Hạ Thừa Tướng đặc biệt mời hẳn tới dạy người một chút võ công để phòng thân. Nhưng với những biểu hiện của người ở trong quân doanh, ta có thể thấy võ công của người còn hơn hẳn dạy mấy lần.”

Hắn nói xảy ra chút chuyện, phải chăng chính là chuyện xảy ra trong mê cung. Nhưng võ công của nàng làm sao lại đột nhiên gia tăng, lại đột nhiên biến mất?

Chẳng lẽ là cùng với thứ lúc trước nàng mở ra có liên quan?

Chẳng lẽ nó đã bị nàng tiêu hóa? Cho nên nàng mới có thể mất hết võ công?

Vẫn còn có chút tức giận vì lúc trước hắn giấu diếm quá nhiều chuyện với nàng, “Thiện Xá, người đừng có bất cứ chủ ý gì với ngôi vị Hoàng đế. Người có biết cái gì gọi là phản quốc hay không? Nói khó nghe một chút, người chính là một tên gian tế.”

Khóe miệng Thiện Xá có chút run rẩy, ” Y Thập tộc của chúng ta không thuộc về bất kỳ một quốc gia nào.”

“Được rồi, coi như không thuộc về bất kỳ một quốc gia nào, nhưng người bây giờ dù sao cũng là một vị Tướng quân của Thánh Dự, người và Tu vẫn là huynh đệ mà người quên rồi sao? Cái người này gọi ”lấy tay bắt cả“, phản quốc bội nhà.”

Thiện Xá giận đến trợn ngược mắt lên, “Nghe nói trong trấn này có một tên thợ rèn họ Lưu, thủ nghệ không tệ, ta sẽ để cho hắn tới giúp người nhỏ đinh bản chắc sẽ tốt lắm.”

Mắt thấy Thiện Xá muốn xoay người, “Wey wey Wey, chúng ta có chuyện gì thì có thể thương lượng a ~~ ta không muốn tên thợ rèn đó tới rút đinh đâu~! ~”

223. Chương 223

Thấy Thiện Xá dương dương tự đắc quay lại, nàng tức giận liếc hắn một cái, “Đúng rồi, A Hu của ta đâu?”

“Nó thật sự rất bướng bỉnh, dù có nói thế nào cũng không chịu đi theo ta.”

“Không chịu? Người không nói với nó chú ngữ của ta sao?” Trước đó nàng đã nói cho Thiện Xá, nếu như A Hu không chịu nghe theo hắn, thì liền nói cho nó chú ngữ mà nàng dù có niệm trăm lần cũng đều linh, “Sau này ta sẽ không bao giờ đánh người nữa.” .

Thiện Xá lắc đầu bất đắc dĩ, “Nói rồi, nhưng nó vẫn không chịu đi, nó chỉ nghe người thôi.”

Tính khí của A Hu nàng có thể giải thích được, không có người nào dám ép buộc nó cái gì, hình như nó thật sự đối với nàng vô cùng ngoại lệ.

“Người trước nghĩ ngợi thật tốt, ta lại đi giúp người hỏi thăm một chút mấy tên đại phu kia.”

Lúc thân thể Thiện Xá đang xoay người định rời đi thì trong nháy mắt dừng lại ở đó.

Nàng mạn phép nghiêng đầu, cố gắng nhìn ra ngoài cửa.

Tu Hồng Miễn! ? ! ?

Chỉ thấy Tu Hồng Miễn đang dùng một tay cầm lấy một bọc tay nải màu trắng đứng ở cửa, mà người đang đi theo đằng sau hắn đang cúi đầu thật thấp kia, không phải là người mà nàng đang “Ngày nhớ đêm mong” Lục gia sao! ! !

Lúc này Tu Hồng Miễn đang cùng Thiện Xá bốn mắt nhìn nhau, rất lâu mà.

Nếu như không phải là nhìn thấy lửa giận trong mắt của bọn hắn, nàng thật sự cho là mình đang ở hiện trường của một bộ phim thần tượng.

“Này, hai người đại nam nhân như các người làm như vậy không cảm thấy ghê tởm à?” Nàng mới phải tức giận đây~~ nhưng bọn họ đều là bởi vì nàng mà tới a

~~Nàng cảm động nhìn Tu, nghe nói hiện tại trong cung đang là thời khắc máu chốt, thế nhưng hấn lại dứt khoát vì nàng mà chạy tới đây.

Tu Hồng Miễn đang nhìn lập tức quay sang phía nàng, nháy mắt làm nàng ngây ngẩn cả người, trong mắt hấn cơ hồ nàng có thể thấy một ngọn lửa đang bùng cháy.

“Kẻ mang nàng đến Chung phủ đâu?” Về mặt Tu Hồng Miễn tràn đầy nguy hiểm nhìn Lục gia.

“Ở chỗ này, ở chỗ này.” Lục gia lập tức gọi lôi Đường Kính ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng rút kiếm.

“Không ~.” Nàng còn chưa nói hết từ ‘muốn’, đã thấy thấy phía trước hoàn toàn đỏ ngầu.

Khoé miệng nàng run rẩy, Tu Hồng Miễn đã giết hấn rồi! Thế nhưng giết hấn rồi! ~!

Thiện Xá làm một bộ xem kịch vui nhìn Tu Hồng Miễn, “Quên nói cho người biết, hấn và một huynh đệ đã chết trận trong quân doanh của Dung nhi rất giống nhau.”

Tu Hồng Miễn sững sờ, nhìn nàng với một vẻ mặt rất phức tạp.

Nhưng nét mặt của nàng lại càng phức tạp hơn, rối rắm không biết nên phản ứng với hấn như thế nào.

Hấn vì nàng, vội vàng từ Hoàng cung chạy tới, hơn nữa ở đó tình thế đang khẩn cấp.

Nàng nên cảm động hấn.

Nhưng hấn lại giết chết Đường Kính, là người duy nhất mà nàng dùng để tưởng niệm tới Đại Cá Tử.

Nàng nên tức giận!

Nhưng Tu giết Đường Kính không phải là muốn vì muốn báo thù cho nàng hay sao? Làm sao nàng có thể giận hấn đây?

“Thôi, muốn khóc thì cứ khóc đi.” Thiện Xá không đành lòng nhìn nàng.

Trong nháy mắt nàng hoàn toàn sụp đổ, vẻ mặt của nàng quá xấu xí hay sao? ! Dám nói là nàng muốn khóc!

Tu Hồng Miễn làm như nghĩ tới điều gì, đem bao bố trong tay hấn ném tới chỗ nàng.

“Hồ Nhi của ngươi thật là nghịch ngợm, nếu không phải là trăm năm cổ của nó, đã sớm thương tổn trăm rồi.”

Tu Hồng Miễn nói xong như gió thổi mây trôi, lại làm nàng thiếu chút nữa thì giận đến thổ không nổi.

Năm cổ của nó? Nàng nhìn A Hu bị ném tới, trước thấy nó hoàn toàn rũ rượi, nàng cho rằng nó đã chết rồi chứ.

Lúc này, hai mắt nó nhắm chặt, lộ ra nửa cái đầu, hàm răng thì đang nhe ra.

Chỉ sợ là lúc nó đang phản kháng, thì bị Tu Hồng Miễn cứng rắn đập cho hôn mê.

Còn nghịch ngợm? Bị đối xử như thế, đương nhiên phải phản kháng a ~!

Đôi môi nàng run rẩy, “A Hu ~! ~ A Hu của ta~! ~”

Đợi lát nữa nàng sẽ tính sổ với Tu Hồng Miễn! Nàng càng không ngừng la lên A Hu, hi vọng nó có thể tỉnh lại.

Rồi thân thể A Hu run lên, trong nháy mắt mở mắt ra.

“A Hu!” Nàng vui mừng nhìn nó.

“Ô ô ~! ~” nó vừa nhìn thấy đúng là nàng, lập tức nhảy vào trong lòng nàng, “Ô ô! Ô, ô! Ô ~ ô. Ô, ô ~ ô ô ~! ~” vừa nức nở nghẹn ngào vừa nhìn về Tu Hồng Miễn, làm như đang hướng nàng kể tội Tu Hồng Miễn.

224. Chương 224

“Người làm gì mà khiến cho nó ngất đi!” Nàng ôm A Hu trong ngực, ủy khuất nhìn Tu Hồng Miễn.

“Trẫm không đánh ngất nó, nó sẽ làm trẫm bị thương!” Tu Hồng Miễn hình như có chút tức giận.

Nàng xoa xoa cái đầu nhỏ của A Hu, đứng thẳng, dám đụng tới A Hu, cũng chỉ có Tu Hồng Miễn thôi.

Nàng len lén lườm Tu Hồng Miễn một cái, trừ hấn ra, còn ai có bản lĩnh đem A Hu tới đây cho nàng chứ.

Nàng nhìn A Hu rồi làm mặt quỷ, ai bắt cái đồ đần A Hu này không nghe lời Thiện Xá nói, mình đi theo cũng không có gì không phải thoải mái hơn à.

“Ô ô ~” A Hu dùng đôi mắt to vô tội nhìn nàng, như có vô tận uất ức.

“Dung nhi, đi, trẫm muốn xem ai dám ngăn cản trẫm!” Lúc hấn nói những lời này, Tu Hồng Miễn tức giận trợn trừng mắt nhìn Thiện Xá.

Thiện Xá cười khẽ một cái, “Dung nhi tự nguyện đi theo ta , sau đó lại. Bị người khác cướp đi.” Lúc Thiện Xá nói câu này thời điểm, có chút trách cứ nhìn nàng một cái.

Thật ra thì, đều là nàng tự nguyện đi theo hấn.

Nàng xấu hổ cúi thấp đầu, đây là không phải là tự mình làm bậy thì không thể sống được sao?

Tu Hồng Miễn yên lặng nhìn nàng, “Là thật sao?”

Trong mắt của hấn, thậm chí tràn đầy thất vọng.

Nàng không dám nhìn ánh mắt của hấn nữa, lập tức nhìn sang chỗ khác.

“Nhìn trẫm!”

Bị Tu Hồng Miễn rống cho giật mình, nàng cố giả bộ trấn định nhìn hấn.

“Trả lời trẫm! Có phải là người tự nguyện đi hay không? !”

Tu Hồng Miễn giận thật rồi, nàng có thể cảm nhận được điều đó.

Nàng có thể trực tiếp trả lời hấn là đúng, như vậy thì hấn có thể quên nàng đi.

Nhưng trong lòng nàng lại vạn lần không muốn thế, thế mới biết nàng cũng là một người ích kỷ? Cho dù nàng quyết định phải đi, cũng muốn ở trong lòng của hấn lưu lại một chút vị trí.

“Là Thiện Xá bắt ta đi!” Nàng kiên định nói.

Thiện Xá sững sờ, “Người.”

Nàng trừng mắt với hấn, như thế nào! ~ Hấn chỉ cho phép hấn lần lượt lừa gạt nàng, mà lại không cho nàng oan uổng hấn một lần sao?

Tu Hồng Miễn liếc xéo Thiện Xá, “Có lẽ, chúng ta nên nên hảo hảo mà nói chuyện rồi. Thiện Tướng quân ~” câu nói sau cùng nói ra vô cùng châm chọc, không cần nói cũng biết.

Thiện Xá cũng không yếu thế một tay nắm chặt thanh kiếm, “Tất nhiên rồi.”

Xem ra bọn họ đang nghĩ đến việc ra bên ngoài làm một cuộc quyết đấu, người nào thắng, người đó có thể ôm được mỹ nhân về sao?

Nàng xấu hổ cười cười, không ngờ nàng lại là nữ chính, còn có hai anh chàng đẹp trai vì nàng mà đánh nhau.

“Ha ha ha a.”

Không thể nín nhịn được nữa, nàng cười ra tiếng.

Hai người đang chuẩn bị rời đi đều kỳ quái nhìn về phía nàng.

Ý thức được điều đó nàng luống cuống, cười xấu hổ, “Tu, coi như bỏ qua hết đi. Ngay trong tình huống khẩn cấp Thiện Xá đã tới đây, lại biết ta gặp nguy hiểm, liền lập tức chạy tới đã cứu ta. Nếu không phải là hần, người bây giờ xác định không nhìn thấy ta.”

Tu Hồng Miên cười lạnh, “Thật sao? Đáng tiếc so với những gì trầm biết không giống nhau.”

Cái gì? Không giống nhau? Nàng có chút kinh ngạc.

“Thiện Xá Tướng quân cùng Kiền Sở Vương trong lúc thương nghị, ý thấy không hợp, lũ xa lạ kỳ. Hình như giữa các người có một mâu thuẫn lớn nhất, chính là hần không tán thành kế sách dùng người nhà của người đến báo thù trầm đúng không? Đáng tiếc hần cũng không biết, đây mới là bản ý của người. Nếu không nhân cơ hội này tạm thời rời đi, chỉ sợ trong cung các người sẽ để xảy ra chuyện gì không quá vui vẻ đi.”

Nàng ủy khuất nhìn về phía Thiện Xá, thì ra là hần là vì tạm thời trốn tránh Hoa Dư không muốn hợp tác!

Ánh mắt Thiện Xá lóe lên, ngay sau đó nhìn về phía Tu Hồng Miên, “Hoàng thượng lần này đến đây, cũng không phải là đơn thuần rời cung chứ? Người đã rõ ràng chuyện ta cùng Dư vương, chắc hần người cũng biết kế sách tấn công Hoàng cung của chúng ta chứ? Nếu như người tiếp tục ở lại trong cung, tình huống tốt nhất cũng chỉ có thể là ngọc đá cùng nát.”

Nàng bất khả tư nghị nhìn về phía Tu Hồng Miên, hần cũng không phải là bởi vì nàng mà ra ngoài sao! !

Khóe miệng Tu Hồng Miên nhếch lên, “Quả nhiên hay là Nhị đệ rất hiểu rõ trầm.”

Thiện Xá bật cười, “Đại ca quá khen.”

225. Chương 225

“Nhị đệ vẫn còn biết đến đại ca này sao? Không ngờ người huynh đệ ban đầu vào sinh ra tử, thế nhưng lại cầu kết với người ngoài cùng nhau hãm hại huynh!”

Lúc Tu Hồng Miên nói những lời này, trong mắt tràn đầy đau đớn, Thần thoại bất bại năm nào, thế nhưng lại biến thành hiện tại tự chém giết lẫn nhau, tin tưởng Tam đệ của bọn hần đang ở trên trời cũng không muốn nhìn thấy tình cảnh như thế.

Thiện Xá cười lạnh, “Đây cũng là nhờ phúc của đại ca, khiến nhị đệ biết quyền lợi cũng là một thứ vô cùng quan trọng.”

“Quyền lợi?” Tu Hồng Miên vung tay áo, “Người cho rằng trầm không biết sao? Người âm thầm cùng Thái hậu cầu kết, hại chết bao nhiêu Tàn phi của trầm! Trầm vẫn luôn ẩn nhẫn, hi vọng người có thể có thể thu tay lại, những quyền lợi mà trầm đưa cho người còn chưa đủ sao! Trầm nhìn thêm một lần nữa, đã sớm là cho người là đặc quyền lớn nhất!”

Thiện Xá chấn động, có chút không dám tin tưởng nhìn Tu Hồng Miên, “Người đều biết?” Ngay sau đó cười cười, “Vốn dĩ ta cũng chuẩn bị thu tay lại rồi, vốn dĩ ta thật sự cho rằng mình có thể bỏ xuống tất cả, nhưng vì sao người ngăn cản ta gặp nàng? Vì sao phải lấy thân phận Hoàng đế tôn quý vội vã tới dọa ta!”

Nàng trừng lớn cặp mắt, “nàng” là chỉ nàng sao? Tu Hồng Miên vẫn luôn ngăn cản Thiện Xá tới gặp nàng sao?

“Nàng là Tàn phi của trầm! Điểm này người nên nhớ cho rõ ràng!”

“Nếu như trí nhớ của đại ca không có xảy ra vấn đề gì, thì nên nhớ lúc ta ngã bái với người đã nói cho người biết nàng là thê tử của ta đi! Là người vẫn cố tình đoạt đi tất cả những thứ chân chính thuộc về ta! Người giết tộc nhân của chúng ta, người cướp lấy sinh mệnh mẫu thân của ta! Người cười thê tử của ta!”

Miệng nàng giương thật to, cái gì? ! Nàng là thê tử của Thiện Xá? ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Chuyện năm đó, là trầm là không đúng, trầm vẫn luôn muốn bù đắp không phải sao! Tộc nhân của các người ở Thánh Dụ lấy được những đặc quyền gì người nên rất rõ ràng! Về phần nàng. . . .” Tu Hồng

Miễn nói xong, liếc mắt nhìn nàng đang sợ ngây người, “Mặc kệ thân phận của nàng là gì, bây giờ nàng đã là Tàn phi của trẫm, một điểm này, hi vọng người có thể nhớ cho kỹ!”

Thiện Xá hít một hơi thật sâu, “Ta hiểu rõ đại ca vẫn luôn ở đền bù, những năm này không chỉ có là ta, ngay cả những tộc nhân của chúng ta quả thật đã cảm thấy rất mệt mỏi, nếu như đại ca có thể đồng ý cho tộc nhân của chúng ta một mảnh lãnh thổ tự do, vĩnh viễn không xâm phạm chúng ta.”

“Có thể.” Tu Hồng Miễn nhìn Thiện Xá, “Trẫm có thể phong cho các người một thành trì, cũng không bao giờ xâm phạm các người, nếu như có nước khác mơ ước, trẫm sẽ không điều kiện trợ giúp các người.”

Thiện Xá hơi ngạc nhiên, hình như tâm tình có chút không ổn, “Tạ. Đại ca.”

Tu Hồng Miễn cười khê, “Trẫm cũng không muốn thiếu nợ ai cái gì, hiện tại liền coi như là trả lại thôi.”

Thiện Xá có chút nhẹ nhõm, bây giờ nhìn lại, những năm này hình như là hắn không đủ chứng chặc rồi, “Dung nhi phải cùng ta trở về.”

“Không thể nào!” Tu Hồng Miễn nói xong vẻ mặt kiên quyết.

Thiện Xá có chút tức giận, “Nàng phải đi theo ta! Nàng là Tộc trưởng của Y Thập tộc! A Hu luôn đi theo nàng, là linh hồ ngàn năm, nếu như Tộc trưởng không sinh ra, nó cũng sẽ diệt tuyệt đấy!”

Cầm của nàng cũng mau rút xuống đất, nàng là Tộc trưởng? ! ? A Hu là linh hồ ngàn năm? !

“Trẫm có thể mang Hoàng nữ của mình và nàng tặng cho các người, các người có thể để cho nàng làm người thừa kế của Y Thập tộc.”

“Chúng ta phải bảo đảm cho sự thuần khiết của huyết thống Y Thập tộc, con của người, tuyệt đối không được!”

Tu Hồng Miễn trong mắt của gần như có thể phun ra lửa, hắn cũng đã đồng ý đem Long tự tặng cho bọn họ, hắn lại dám nói huyết thống không thuần chính!

“Ô ~ ô ~”

Nàng càng không ngừng xoa xoa tai của A Hu, tại sao có thể như vậy! ~những tin tức mà nàng nghe được này khiến nàng quá mức rung động, bọn họ ở sau lưng nàng làm ra nhiều chuyện như vậy, nhưng nàng y như một đứa ngốc cái gì cũng không biết!

226. Chương 226

“Uy ~! ~” nàng cắt đứt hai người đang kịch liệt tranh chấp, “Các người xem ta là không khí sao! Chẳng lẽ không muốn hỏi một chút ý kiến của ta hay sao? !?”

Hai người nhìn nàng một cái, ngay sau đó quay đầu tiếp tục tranh chấp, “Người dám nói Long tự của trẫm là huyết thống không thuần chính sao? !”

“Ta cũng không có nói Long tự của người là huyết thống bất chính.”

Nàng ủy khuất nhìn bọn họ, thế nhưng bọn họ thật sự coi nàng như không khí ~!

~“Khàn ~” Nàng một tiếng kêu đau, rốt cuộc lại có thể làm cho hai người bọn họ im miệng.

Thiện Xá mới vừa nhắc chân, đã bị Tu Hồng Miễn vượt lên trước mấy bước nhảy tới chỗ nàng, làm hắn đành phải ngượng ngừng đem chân thu về.

“Thế nào?” Tu Hồng Miễn nhìn nàng nói.

“Không có việc gì, chỉ là vừa mới vừa không cẩn thận khê động tới vết thương.”

Tu Hồng Miễn nghe xong chau mày, “Rốt cuộc người bị thương những chỗ nào?” Nói xong câu đó, Tu Hồng Miễn không đành lòng nhìn thoáng qua chân của nàng, chân mày càng lúc càng khóa chặt hơn.

“Trên người nàng bị quần đầy dây gai, dính bản dưới chân thì ghim vào đến tận xương, đến bây giờ cũng không có đại phu nào dám rút ra.” Thiện Xá nói xong những lời này, trong mắt tràn đầy đau lòng, “Lúc ta đến, nhìn thấy bọn họ đang dựng hình với nàng, ta đã đem tất cả những kẻ đó giết ngay tại chỗ, đáng tiếc.”

“Đáng tiếc một đao bị mất mạng, không thể hảo hảo hành hạ bọn họ!” Nàng lập tức tiếp lời nói, nếu để cho Tu Hồng Miển biết Lục gia chính là kẻ đã dựng hình với nàng sau đó trốn chạy, nhất định sẽ đem hấn đâm chết, chẳng phải quá tiện nghi cho hấn ta đi? !

Thiện Xá phức tạp nhìn ta, rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Ánh mắt của Tu Hồng Miển chợt thay đổi khi nhìn thấy quần áo của nàng, “Nha hoàn của người đâu?”

“Trong cung, không phải người nói sẽ chăm sóc tốt các nàng giúp ta sao?”

Nắm đấm của Tu Hồng Miển nhất thời siết chặt hơn, quay đầu nhìn Thiện Xá, “Người giúp nàng rút gai ra sao? !”

Thiện Xá cười một tiếng, “Ngoại trừ ta ra, còn có người khác sao? Ủ ~”

Chưa kịp nói xong đã bị Tu Hồng Miển hung hăng đâm một phát vào miệng, chỉ nghe Thiện Xá một hồi kêu rên.

“Tu ~” Nàng theo phản xạ có điều kiện mà nghĩ tới chuyện bò dậy, lại đụng phải vết thương trên người mà thêm một hồi đau đớn.

Thiện Xá từ trên mặt đất đứng lên, ngay sau đó cười khê, “Là Tần phi của người thì như thế nào, hiện tại nàng cũng không còn là một thân thanh bạch không phải sao? Ta là người đầu tiên thấy thân thể của nàng, nàng là của ta đấy, thủy chung cũng nên thuộc về ta!”

Tu Hồng Miển tức giận lại hướng Thiện Xá đánh tới, Thiện Xá lần này đã có sự chuẩn bị, vừa đứng lúc chặn lại một nắm đấm. Tu Hồng Miển lần nữa đánh qua, Thiện Xá chiêu nào cũng chặn lại, hình như còn đang chuẩn bị phản công.

“Dừng tay! ~ Tu ~ gai là do Thiện Xá giúp ta rút ra, nhưng y phục của ta là do hấn nhờ một phụ nhân bán quần áo giúp ta đổi! Người hiểu lầm rồi!” Vốn dĩ thể lực nàng cũng không quá tốt, không nên ép cho nàng phải hét to lên.

Động tác của Tu Hồng Miển cứng đờ, Thiện Xá thuận thế cho hấn một chưởng, khiến cho Tu Hồng Miển phải lui lại vài bước mới đứng vững.

“Tu ~” Nàng có chút khản trương nhìn Tu Hồng Miển.

Một chưởng này hoàn toàn chọc giận Tu Hồng Miển, hấn lại lập tức vận khí, liền tấn công Thiện Xá mãnh liệt.

Thiện Xá cũng không chút nào yếu thế, nhiều chiêu đem hết toàn lực.

Nàng bắt đầu nhìn lên trần nhà, xem ra cảm xúc của hai người bọn họ đã chất chứa quá lâu, không đánh thì không được.

Gần tối, Thiện Xá đang chuẩn bị rửa chân, bị nàng đột nhiên đi đến từ đằng sau bị sợ đến trong nháy mắt sắc mặt trắng xanh.

“Hư.” Chữ ‘ hư ’ của nàng còn chưa kịp nói ra, đã bị một cái tất thổi bay ngay vào đầu.

Thiện Xá rút cuộc phản ứng kịp là nàng, lập tức xông lại ôm nàng lên.

Nàng ủy khuất cầm chiếc tất thổi của hấn lên, “Thiên. Ta tân tân khổ khổ chịu đựng đau nhức, bò lâu như vậy mới bò qua đây, làm sao người có thể đối xử với ta như vậy

” dứt lời, đem tất thổi của hấn giơ lên.

Thiện Xá lúng túng mặt đỏ bừng, nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải.

Chờ hẩn diu nàng lên trên giường nằm xong, nàng mới bắt đầu nở nụ cười, chưa bao giờ nàng thấy Thiện Xá luống cuống như vậy.

Gương mặt Thiện Xá luôn lạnh lùng, sắc mặt quanh năm không thay đổi đỡ tay nàng nằm xuống.

“Khàn ~” nụ cười của nàng liền ngừng lại.

Nhìn hẩn về mặt nàng hài lòng, nàng nhắc quai hàm lên, “Này, ta có lời muốn hỏi người.”

227. Chương 227

“Này, ta có lời muốn hỏi người.” Nhìn Thiện Xá cảm giác thấy hẩn không phản đối, rồi hẩn nói tiếp.

“Cứ hỏi đi, ta sẽ nói cho người biết sự thật.”

Nàng hài lòng cười với hẩn, “Người có thể nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra với Y Thập không? Tại sao một tộc nhân không có ai có thể xâm nhập vào Y Thập tộc, lại đột nhiên bị Tu Hồng Miễn phá thành như vậy?” Nàng mới không ngờ đến mức cho rằng một tân hoàng mới lên ngôi không lâu lại có năng lực lớn như vậy.

Thiện Xá gật đầu cười, “Người rất thông minh.”

Nàng quái dị nhìn hẩn, là ca ngời nàng sao? Tại sao nàng thấy nụ cười của hẩn cổ quái như vậy.

“Khi đó Y Thập tộc đã xảy ra một cuộc nội biến chưa từng có từ trước tới nay.”

Nội biến? Nàng hít sâu một hơi, nàng cũng thấy sự kiện năm đó có gì đó rất quái lạ.

“Trong tộc của chúng ta, từ trước cho tới nay đều là do nữ nhân làm Tộc trưởng, nhưng lại có người muốn thay đổi cái chế độ này, muốn để cho nam nhân cầm quyền.” Thiện Xá như lọt vào trong hồi ức, “Ngay lúc đó nữ Tộc trưởng chỉ có một người con trai, đứa con thứ hai còn chưa được sinh ra. Cho nên, ngôi vị tộc trưởng kế tiếp dĩ nhiên là rơi vào tay một Quý tộc khác. Theo lệ thường, nếu quý tộc đứng hàng thứ hai còn không có nữ nhi, thì tiếp đến sẽ đến Quý tộc hàng thứ ba, nhưng ngẫu nhiên tất cả Quý tộc trong tộc đều không có nữ nhi, Tộc trưởng mặc dù bệnh lâu, nhưng vẫn không tìm được người để có thể truyền ngôi. Đang trong lúc mọi người trong tộc vì chuyện Tộc trưởng mà ưu phiền thì phu nhân của Quý tộc hàng thứ hai sinh ra một nữ hài.”

Bé gái đó chính là nàng sao? Làm sao lại trùng hợp như vậy? Tất cả Quý tộc đều không có nữ nhi sao?

“Phu nhân sau khi sinh hạ nữ nhi không bao lâu, thì liền qua đời.” Nói xong câu đó, Thiện Xá có chút phức tạp nhìn nàng một cái.

Nàng miễn cưỡng cười cười, ánh mắt của hẩn là sao chứ? Đáng thương? Dù sao nàng cũng chưa từng nhận thức bà ấy, mà cái thân thể này cũng không phải là của nàng, cho nên nàng cũng không thèm để ý tới. Ha ha.

Nhưng tại sao trong lòng vẫn có chút khó chịu?

“Tộc trưởng sớm đã phái người bắt đầu điều tra, sau đó rốt cuộc biết được là có người âm thầm động tay động chân, cho nên mới làm cho những quý tộc khác không có nữ nhi. Tộc trưởng giận dữ, chuẩn bị đem kẻ phản bội này xử phạt. Nhưng kẻ phản bội kia đã sớm chuẩn bị vây cánh để trợ giúp mình, hai bên chiến tranh đang lúc kịch liệt thì Hạ Thừa Tướng đến.”

Nàng có chút sáng tỏ, không trách được cha nàng vừa đi liền bị yêu hồ làm cho trọng thương. Là bởi vì trước đó bọn họ đã bắt đầu loạn chiến, cho nên ngay cả lũ yêu hồ cũng sớm chuẩn bị chiến tranh, quân lính của cha nàng vừa tới thì đúng lúc đụng phải mũi tên đã lên cung mà thôi.

Bọn họ đang trong lúc hỗn loạn vì nội chiến, cho nên mất đi sự cảnh giác thường ngày, mới có thể khiến cho lần thứ hai cha nàng tới mới thua thất bại thảm hại.

“Nhưng Tộc trưởng cảm thấy Hạ Thừa Tướng tiến đến lần này chắc chắn có vấn đề, hơn nữa kẻ làm phản kia nhiều lần muốn nữ hài, cho nên đã cử người đem nữ nhi của Hạ Thừa Tướng ôm tới đổi lại.”

Chính là lần đổi kia sao? Trước đó nàng đã nghe Thiện Xá nói qua, người đổi nàng chính là mẹ của hần. Nói như vậy, mẹ ruột của hần chính là tộc trưởng? !

“Vậy kẻ làm phản đó là ai? Hần có bị xử phạt không?”

Thiện Xá thăm đạm cười một tiếng, “Không có, hần chạy, thừa dịp thời điểm xảy ra hỏa hoạn. Mang theo con hần chạy đi.”

Nàng có chút tức giận, tại sao lại có thể để cho kẻ phản đồ đó chạy trốn được chứ? !

Đột nhiên nghĩ đến trước kia nàng thường bị Y Thập tộc tập kích, chẳng lẽ là hần biết chuyện nàng bị tráo đổi với nữ hài kia? “Kẻ vẫn luôn tập kích chúng ta có phải là hần không? !”

Thấy Thiện Xá gật đầu, sự tức giận của nàng trong nháy mắt tăng lên rất nhiều lần, “Kẻ đó là ai! Làm hại Y Thập tộc thiếu chút nữa diệt vong, lại vẫn khẳng khẳng một mực muốn hại chết ta!”

“Người kia, chính là cha ta.”

Nàng chấn động, trong nháy mắt ngẩng đầu nhìn Thiện Xá.

“Cha ta vì có thể để ta lên làm Tộc trưởng, đã trở thành đối tượng bị toàn bộ người trong tộc căm hận.”

Thiện Xá đang cười, nhưng vẻ mặt hần lạnh nhạt như đang nói chuyện của người khác vậy.

Có ai có thể thể nghiệm tâm tình của hần lúc đó đây? Cha của hần vì hần, không tiếc chống lại toàn tộc.

Nhưng người đối kháng với ông lại chính là mẹ của hần.

Hần đã lớn lên trong một tâm tình như thế nào? Không biết lúc cha và mẹ của hần phản bội lẫn nhau, họ có từng suy nghĩ chút nào đến cảm thụ của hần hay không?

228. Chương 228

“Thiện Xá.”

Nàng không biết nên làm như thế nào để có thể an ủi hần, đột nhiên nàng có cảm giác nếu có thể dùng một từ ngữ để miêu tả hần thì chính là bản cùng.

Thiện Xá nhàn nhạt cười nói, “Đừng có dùng loại ánh mắt đó nhìn ta, ta không cần.”

Nàng quái dị mà nhìn hần chằm chằm, hôm nay nụ cười của hần vẫn luôn làm cho nàng cảm giác rất kỳ quái, nhưng lại không thể nói ra là không đúng chỗ nào.

“Người đi tới Kiền Sở, cũng là bởi vì lần đó chạy nạn?”

Thiện Xá lắc đầu một cái, “Chính xác mà nói, chính là vì muốn trốn tránh người thân của ta mà thôi.”

“Ngôi vị Tướng quân đối với ta mà nói như cặn bã.” Nàng liền nghĩ tới lời nói của Thiện Xá lúc trước, thật ra thì hần cũng không theo đuổi những thứ danh lợi kia.

Phụ thân của hần vì hần mà phản bội mẫu thân hần, Tu lại lấy đất đai lãnh thổ áp chế hần, mới để cho hần có nghịch tâm đi trả thù đi, “Làm thế nào mà ngươi lại gia nhập quân đội của Thánh Dụ?”

“Vì mẫu thân của ta. Bà bị Hoàng thượng hại chết, đường đường là một người đứng đầu một tộc, nhưng lại chết quá thảm.”

“Xem ra ái phi của trẫm, ngủ trên giường một nam nhân khác nhưng lại cảm thấy rất thoải mái”

Cửa cách một tiếng mở ra, Tu Hồng Miễn siết chặt nắm đấm đứng ở cửa mở miệng.

Trong nháy mắt, nàng có cảm giác như bị bắt gian mà cảm thấy lúng túng, ngay sau đó lại khôi phục gương mặt trấn định.

“Ta chỉ là có chuyện muốn hỏi Thiện Xá.”

“Hỏi mà lại lên giường sao?” Tròng mắt Tu Hồng Miễn hơi híp lại, “Hay là. Người nguyên bản là thích trèo lên giường của nam nhân khác” sự nhục nhã như thế, trong nháy mắt khiến lỗ mũi nàng chua xót.

“Người không cần quá đáng như thế!” Thiện Xá hận nghiêng rằng.

Tu Hồng Miễn cười nhạt một tiếng, “Trẫm nhìn thấy ái phi của mình ngủ trên giường một nam nhân khác, các người còn muốn trẫm phải phản ứng ra sao? Có cần thay các người đóng cửa hay không? Hãy để cho trẫm trực tiếp tránh đi! ” sau khi nói xong lời cuối cùng, âm thanh của Tu Hồng Miễn đột nhiên phóng đại, làm cho toàn thân nàng run lên.

“Ta. Toàn thân đều bị thương. Không thể đứng không thể ngồi, không nằm ở trên giường. Người muốn ta phải làm sao?” Cổ họng nàng có chút nghẹn ngào, sao lúc này nàng có thể yếu đuối như vậy? Thậm chí ngay cả một câu giải thích lưu loát nàng cũng không thể nói xong.

“Vậy làm sao người qua được đây? Chẳng lẽ giường hắc có chân, đón người tới đây sao?” Trong mắt của Tu Hồng Miễn tràn đầy châm chọc, làm cho nàng nghĩ tới sự xa lạ khi mới gặp hắc.

Nàng bị hắc hỏi không thể trả lời được, bị thương nhìn hắc. Nàng thật sự chỉ là muốn biết rõ chân tướng sự tình mà thôi, một chút tự do như thế mà hắc cũng không thể cho nàng hay sao?

“Là ta ôm nàng tới đây,” Thiện Xá nhìn nàng một cái rồi nói.

Nàng có chút cảm động nhìn Thiện Xá, hắc luôn lạnh lẽ vì nàng mà ôm lấy tất cả sai lầm.

“Người còn chưa nhận đủ dạy dỗ sao? !” Tu Hồng Miễn càng thêm tức giận, câu nào nói cũng nghiêng rằng, làm nàng cũng có chút mồ hôi lạnh.

“Một trận buổi chiều còn chưa xong không phải sao?” Thiện Xá cười nhìn Tu Hồng Miễn.

Thiện Xá đây là thế nào? Hắc không phải luôn không quan tâm tới chuyện gì hay sao? Tại sao hôm nay nhiều lần cố ý chọc giận Tu Hồng Miễn như vậy?

“Thiên.” chữ ‘ bỏ ’ còn chưa nói ra khỏi miệng, hai người bọn họ đã tung người bay ra khỏi phòng.

Bất đắc dĩ thở dài, nàng có nên theo bọn họ hảo hảo mà nói một chút đặc quyền của nữ nhân hay không?

“Ô ô ~” A Hu thế nhưng tới đón nàng rồi !

Quá cảm động nàng ôm lấy A Hu đang, vẫn là nó tốt nhất!

Nàng dùng hết hơi sức từ từ dời thân thể, chờ bọn hắc đánh xong không biết phải tới lúc nào, xem ra nàng chỉ có thể từ từ bò trở về rồi.

229. Chương 229

Hôm nay bữa ăn sáng hết sức quái dị, Thiện Xá ngồi một bên mặt sưng phù giống như bánh bao, rốt cuộc nàng đã hiểu rõ ngày hôm qua nhìn hắc cười sao lại quái dị đến thế, thì ra là mặt của hắc, chỉ là ngày hôm qua còn không có rõ ràng như vậy, hôm nay liền.

Một bên Tu Hồng Miễn lại không nhìn ra có chút thương thế gì, ít nhất là nhìn không thấy ở trên mặt.

Tu thật âm hiểm.

Đang lúc trong lòng nàng âm thầm bất bình thay Thiện Xá, nhưng lúc ngẩng đầu lên nàng nhìn thấy ánh mắt có tính chất uy hiếp của Tu Hồng Miễn, làm nàng bị sợ đến run lên, không phải chứ? Nàng nghĩ cái gì mà hắc cũng đoán được?

Trong khoảng thời gian chữa thương, Tu Hồng Miễn nói nàng là Tàn phi của hắc, nên không cho phép Thiện Xá đến gần. Thiện Xá lại nói nàng là vợ hắc, không cho phép Tu Hồng Miễn đến gần.

Kết quả.

Hai người bọn họ hoàn toàn không thèm để ý tới nàng.

Nàng không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày ôm A Hu nói chuyện phiếm, tự an ủi bản thân.

Đến giờ ăn trưa, Tu Hồng Miển và Thiện Xá đều mang theo sự yên lặng vào bữa.

“Còn chưa tìm được đại phu sao?” Thật ra thì những lời này có chút dư thừa, chỉ cần nhìn nét mặt của hai người bọn hắn là biết rồi.

Thiện Xá gật đầu một cái, “Trong trấn nhỏ này những đại phu y thuật không được tốt lắm, ta dẫn người chuyển sang nơi khác rồi tìm một đại phu khác.”

Thấy Tu Hồng Miển một mực trầm mặc, nàng cười cười, “Ta không muốn động đến những thái y trong cung ~ những thứ kia thái y kia quá là kiêu ngạo, ta không thích bọn họ.” Nàng biết rõ Tu Hồng Miển muốn tìm thái y tới đây, nhưng nếu làm như vậy, thì sẽ làm lộ tung tích của nàng mất. “Thật ra thì như thế này cũng tốt lắm rồi, bây giờ ta cũng không còn đau nữa, có thể tự đi lại, hơn nữa mọi người cũng vất vả quá rồi, ha ha.”

Những lời này của nàng chẳng những không có tác dụng để an ủi được bọn họ, ngược lại càng khiến cho bọn họ càng thêm khó chịu.

“Đi, chúng ta chuyển sang nơi khác tìm đại phu.”

Nhưng việc đi đến đâu cũng khiến hai người bọn họ đánh nhau một trận.

Nàng tức giận nhìn đỉnh đầu còn ghim dưới chân, mẹ nó, hai tên kia đều điên như thế sao!

Quyết định, nàng bắt chập nhấc chân, chuẩn bị tự mình rút ra!

3, 2, 1! Nàng dùng sức rút ra, nhất thời rung mình một cái, cảm giác đau đớn trong nháy mắt lan tới trái tim.

Thế nhưng chiếc đinh không có chút nhúc nhích nào? !

Không có võ công, hơi sức hình như cũng không đủ rồi.

Nàng nhìn một chút A Hu đang ở một bên, coi như thử một chút cũng được.

“A Hu ~”

“Ô ô ~”

A Hu tham luyến nhìn nàng, hình như lần này cả hai đã tách ra quá lâu rồi.

“A Hu ~ giúp ta rút chiếc đinh dưới chân này ra được không?” Nàng chỉ chỉ vào lòng bàn chân, “Phải dùng một sức lực thật lớn, làm càng nhanh càng tốt, hiểu không?”

“Ô ô!”

A Hu nhận được mệnh lệnh, nhảy lên tới trước chân của nàng, lại nửa ngày không có phản ứng.

“Rút ra đi, A Hu.”

“Ô ~” A Hu nhìn chòng chọc một lúc lâu, đột nhiên lao ra ngoài.

Khi trở về, một thân xanh lá.

Nàng có chút nghi ngờ nhìn về phía nó, A Hu luôn luôn thích sạch sẽ, làm sao sẽ.

Còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, A Hu đã đem chân của nàng đẩy ra bên giường, bởi vì trọng lực, bắp chân có chút rũ xuống.

Nó đột nhiên nhảy lên mu chân của nàng, dùng sức đập mạnh ở phía trên.

Cho tới bây giờ nàng cũng không biết một A Hu nhẹ nhàng như vậy, lại có khí lực lớn như vậy!

Cảm giác đau đớn một hồi rồi một hồi đánh tới, mồ hôi lạnh của nàng túa ra liên tiếp, nhưng không có ngăn cản nó, nàng tin tưởng A Hu, nó làm như vậy nhất định có lý do.

Trong lúc nàng đau đến sắp ngất đi thì chân sau của A Hu trong nháy mắt thay đổi lực, đột nhiên dẫm vào miếng gỗ bên dưới đỉnh bản.

“Pằng.” Đỉnh bản rơi xuống đất, sạch sẽ mà lưu loát.

Bởi vì lúc trước có thêm tấm gỗ nên hơi nóng, nên khi rút đỉnh bản ra ngược lại nàng cảm thấy càng thêm thoải mái.

Chân bị A Hu đẩy về trên giường, lòng bàn chân trong nháy mắt truyền đến một hồi mềm mại mà lạnh lẽo, A Hu đang dùng thân thể mình xoa xoa chân cho nàng.

230. Chương 230

Nó giúp nàng cầm máu sao? Thứ tạo ra màu xanh lá trên người nó, là thảo dược sao?

Ngoan ngoãn mặc cho động tác của A Hu, nàng đột nhiên phát hiện mình bây giờ nàng giống như là bảo vật của nó.

A Hu xoa bóp càng ngày càng dùng sức, làm cả người nàng cũng có khuynh hướng bị đẩy đi một chút.

Một tay nàng bám chặt lấy vách tường, dùng sức duỗi thẳng chân, để phối hợp với A Hu tốt hơn.

Trong khoảng thời gian pha một ấm trà, A Hu từ từ dừng lại, cẩn thận nhìn chăm chăm lòng bàn chân của nàng, nhìn thật lâu.

“Ô ô ~” nó hướng nàng kêu lên một tiếng, cười đến là rục rở.

Trên trán nàng túa ra mồ hôi lạnh, nhưng nàng cũng cười với nó.

Khi đỉnh bản trên hai chân được rút hết ra, nàng lại nghĩ đến một vấn đề, lại đột nhiên có chút không nhin được mà run rẩy.

Nàng có chút khản trương, không phải là não nàng bị hỏng rồi chứ? Nếu để cho Tu biết còn không giết chết nàng đi?

Tay run run, đem chân đắp lên trên người, trong lòng nàng đang mong đợi bọn họ có thể đánh lâu một chút.

Cửa bị đẩy ra, tâm nàng trong nháy mắt trầm xuống.

“Ngủ?” Giọng của Tu Hồng Miễn có chút kỳ quái, từ khi đến đây, mấy ngày nay nàng đều không ngủ trưa.

“Ư... a.” hơi nghiêng đầu một chút, đầu nàng đã bắt đầu dần dần động rồi.

Tu Hồng Miễn hình như đã nhận ra có cái gì không đúng, “Người làm sao vậy?”

“Không làm sao, không làm sao, ha ha.” Nàng không muốn quay mặt ra nhìn hăn, lòng càng khản trương, thân thể càng run càng lợi hại.

“Dung nhi?” Tu Hồng Miễn vừa muốn tới đây, một cước đá phải đỉnh bản trên đất, trong nháy mắt không có động tĩnh.

Nàng bị sợ đến ngu nằm yên trong chăn, nếu Tu biết nàng tự mình nhổ đỉnh bản ra, không biết sẽ xử lý nàng như thế nào đây

Đang suy nghĩ, Tu Hồng Miễn một tay xốc chăn của nàng lên, thấy thân thể nàng run lấy bầy, trầm giọng hỏi, “Chính người rút?”

Nàng muốn gật đầu, nhưng cuối cùng đầu lại trở thành càng không ngừng dung đưa.

Tu Hồng Miễn chau mày, “Người không cần trầm đồng ý đã tự tiện.” Trong lời nói đều là tức giận.

Lời này nàng liền không thích nghe, chân là của nàng, tại sao phải cần hăn đồng ý chứ!

Nàng tức giận quay đầu, “& %*#a.”

Ủ rũ ngậm miệng lại, chính nàng cũng nghe không rõ mình đang nói cái gì.

Trong lúc vô tình nàng thấy Thiện Xá đang đứng một bên kìm nén đến khó chịu, vẻ mặt nàng càng thêm ủy khuất đem mặt quay lại, nàng biết bây giờ khẳng định trông nàng khó coi chết đi được.

Tu Hồng Miển đem mặt nàng quay lại, mặt nghiêm túc nhìn nàng chằm chằm, tựa hồ đang nhìn vào vấn đề nàng vừa mới gây ra.

Nàng cảm động nhìn Tu, nét mặt của hắn bây giờ nghiêm túc tới cỡ nào cơ chứ. Lòng của nàng bùm bùm nhảy không ngừng, hiện tại nàng cũng xấu thành như vậy rồi, hắn là một Hoàng đế nhưng không hề cảm thấy chán ghét!

Nét mặt của nàng có chút kích động, vốn dĩ Tu Hồng Miển đang chuyên chú liếc nàng một cái, “Cũng xấu xí thành ra như vậy rồi, không biết người vẫn còn hưng phấn cái gì.”

Lòng của nàng như từ trên tầng năm trong nhảy mất rơi phịch xuống mặt đất, hơn nữa còn rơi trên cái bàn đình kia... Được gọi là bị thương mà! !

A Hu từ nãy đến giờ không thấy bóng dáng, bỗng nhiên lại hào hứng nhảy lại.

Nhìn thấy Tu Hồng Miển, động tác của nó liền dừng lại.

Ngay sau đó nó vừa nhe răng vừa nhảy lên trên giường, bắt đầu cọ chân của nàng.

Sự lạnh lẽo lần nữa đánh tới, nàng cảm giác thân thể mình thư thái hơn rất nhiều.

Thiện Xá đi tới, nhìn A Hu một thân xanh lá, “Nó đi vì người mà đi hái thuốc? !”

Nàng lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, lần này nàng quyết tâm bảo vệ A Hu.

Thiện Xá hình như không thể tin vào mắt của chính mình nữa, hồi lâu, hắn nói với nàng, “Hồ ly đối với sự sạch sẽ của bản thân nó ngang với sự tôn nghiêm của nhân loại chúng ta. Có thể để ột linh hồ như nó vì người hái thuốc, thật ra khó khăn ngang với việc để cho vua một nước phải quỳ xuống trước một kẻ ăn xin.”

231. Chương 231

Nàng sững sờ nhìn A Hu đang cố gắng cọ vào chân nàng, nàng cảm giác thiếu nó rất nhiều rất nhiều.

Trong lòng nàng âm thầm thề, A Hu, về sau nhất định sẽ đối xử tốt với nó, nó muốn gì nàng cũng sẽ chiều,...nàng sẽ không bao giờ đánh nó nữa!

A Hu đang cọ trên chân nàng đột nhiên dừng lại, lỗ tai không bị khống chế gục xuống, cố gắng đứng lên lại cụp xuống, A Hu trừng mắt nhìn, ghéech đầu lên nhìn nàng, sau khi xác định nàng không nói gì, nó “Ồ ~” một tiếng, lại tiếp tục cọ xát .

Trong lòng nàng có một sự chấn động nho nhỏ, cái chú ngữ này thật đúng là trăm lần đều linh!

A Hu cọ càng lâu, chân nàng càng bớt sưng.

Đợi đến khi bắt chân nàng gần như bình thường, A Hu mới ngưng động tác.

“A Hu ~” nàng vốn định cho nó một cái ôm nhiệt tình, nó lại lập tức chạy ra ngoài, nó nhất định là tắm rửa cho sạch sẽ rồi.

“Hồ Nhi này.” Tu Hồng Miển có chút kinh ngạc với linh tính của nó.

Nàng liếc Tu Hồng Miển một cái, rốt cuộc hắn cũng biết A Hu của nàng quá lợi hại đi! Xem hắn còn dám đối xử với nó như vậy không!

Sau sự việc đó thái độ của Tu Hồng Miển thay đổi rất nhiều, hình như bắt đầu tiếp nhận tên tiểu tử này rồi.

A Hu bởi vì lúc trước bị thua thiệt quá nhiều, cho nên nó không dám có hành động gì đối với Tu Hồng Miển, nhưng mỗi lần nhìn thấy hắn cũng có một chút thái độ căm thù, mặc dù Tu Hồng Miển đã đối xử với nó khá lên rất nhiều, nhưng tất cả cũng đều vô ích.

“Tu, ngươi nên đỡ ta a ~”

Mặc dù đình bản đã được rút ra, nhưng đi bộ đối với nàng vẫn là một vấn đề lớn, bây giờ nàng vẫn còn cần người đỡ từ từ đi.

“Nhớ đến trầm rồi sao? Thế nào nhanh như vậy. . . .” Tu Hồng Miễn ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong đáy mắt lại tràn đầy hài lòng, một bên ném cho Thiện Xá một ánh mắt tức giận.

Bọn họ đã thoả thuận một hiệp nghị, trong lúc đợi thương thế của nàng tốt lên, hai người bọn họ phải chung sống hòa bình, nói ra cho oai chính là “Giúp nàng dưỡng thương”.

Thường thì những lúc nàng và A Hu ở trong phòng chơi, cũng sẽ nghe thấy tiếng đánh nhau mơ hồ truyền đến.

Thiện Xá mặt của vẫn sưng thành cái bánh bao, còn Tu Hồng Miễn ăn cơm đều phải dùng tay trái.

Ngày đó nàng đột nhiên hăng hái, muốn tự tay xuống bếp vì bọn họ làm một bữa ăn ngon, Tu Hồng Miễn cần răng mím lợi, “, trầm công ngươi đi ra ngoài đi dạo một chút!”

Đây cũng là lần đầu tiên Thiện Xá không có phản đối, “Đúng vậy đúng vậy, đại ca ngươi công Dung nhi đi ra ngoài đi dạo một chút đi, những ngày qua nàng ở trong phòng buồn hổng mất, để ta làm cơm là được.”

Mặt của nàng tối sầm lại, “Ta làm cơm khó ăn như vậy sao! ~!”

“Không có, không có.”

Tu Hồng Miễn không để nàng nhiều lời, một tay xốc nàng lên lưng, làm nàng đau đến nhe răng há miệng, nàng chưa chịu lên nhưng hắn cũng dừng cựa mạnh chứ!

“Vậy cũng được, buổi trưa Thiện Xá làm đi, đợi lát nữa buổi chiều ta trở lại làm cơm tối.”

Bước chân của Tu Hồng Miễn ngừng lại một chút.

Thiện Xá thở dài, “Đại ca, các ngươi cứ chơi đến tối hãy trở về.”

Thời tiết càng ngày càng nóng, nàng rất muốn tắm một lần.

Đáng tiếc thương thế trên người không cho phép nàng làm như vậy, chỉ có thể dùng vải ướt vắt khô lau sạch nhẹ nhẹ.

Nhưng sau lưng thì làm thế nào đây?

“Nàng là Tần phi của trầm, chỉ có thể trầm tới lau!”

“Nếu đại ca nhất định muốn cướp thê tử của ta, Thiện Xá ta cũng sẽ không nhượng bộ!”

Rốt cuộc nàng khó khăn dùng tay cẩn thận từng li từng tí lau chùi sau lưng, ánh mắt ai oán xuyên qua cửa, bắn thẳng đến hai người đang giằng co ngoài cửa.

Ngày đó nàng đã theo bọn họ hảo hảo thương lượng một chút những vấn đề về địa vị của nữ giới, nói cho bọn họ rất nhiều về việc cần tôn trọng phái nữ.

“Trầm làm gì còn cần để ột nữ nhân đồng ý hay sao? !” Tu Hồng Miễn hoàn toàn không thể tiếp nhận vấn đề này.

“Không phải nói bất luận chuyện gì ngươi làm đều phải thế, mà là những vấn đề thuộc về nữ giới thì nên để họ có quyền tự lựa chọn.”

“Không thể nào.”

“Không thể nào.”

Hai người bọn họ đáp trả nàng kiên quyết khác thường.

“Được rồi, sau này mỗi bữa cơm ta tự mình xúc.”

“Dung nhi. Chuyện của người. Có thể ngoại trừ.” Thiện Xá nói xong nhìn về Tu Hồng Miễn đang ngồi một bên.

“. Có thể.”

232. Chương 232

“. Có thể.”

Tu Hồng Miễn buông lỏng miệng, quyền tự do của nàng rốt cuộc cũng được khôi phục rất nhiều, nàng mừng rỡ chừng mấy ngày, ngay cả lúc ngủ cũng bị cười mà tỉnh.

“Mùa hạ không phải chưa đến ư, thế nào mà mấy ngày nay vào lúc nửa đêm ta đều nghe thấy tiếng ếch kêu?” Lúc ăn cơm Thiện Xá vô tình nói.

Mặt nàng tối sầm, tiếng cười của nàng ngân vang như chuông bạc lại bị hắt nói giống như tiếng ếch kêu! ?

“Thiềm Thừ* mà thôi, con ếch không có ra ngoài sớm như vậy.” Tu Hồng Miễn miễn cưỡng tiếp một câu, hai người cũng vui đầu ăn cơm.

(*: Cóc ba chân, ý chỉ người kêu chứ không phải ếch)

Chân của nàng khôi phục rất tốt, hiện tại trên căn bản có thể tự do hoạt động rồi, chỉ là không thể chạy nhảy.

A Hu không biết từ chỗ nào lấy được một quả cầu, nàng tò mò tại sao nó có thể rảnh rỗi sinh nông nổi mà đi chơi cả với một quả cầu?

Thừa dịp nó không chú ý, nàng bắt lấy quả cầu của nó.

“A ~! ~” Nàng giống như bị điện giật vào tay, quả cầu này có gai!

A Hu đem miệng mở rộng ra, làm như cười nhạo nàng bị đâm đến.

Khẽ hừ một tiếng, “Cười ta? Xem bộ dáng này của người ta cũng biết, mới vừa rồi người cũng bị nó đâm chứ gì?”

Vốn dĩ A Hu đang cười đến gật gù hả hê thân hình hơi lóe lên, thiếu chút nữa té trên đất.

Lần này đến lượt nàng hả hê, cười hì hì xán lại gần quả banh kia, mới phát hiện thật ra đó là một con con nhím.

Hiện tại rốt cuộc nàng cũng khẳng định một chuyện, nàng bị cận thị rồi.

Lúc mới đầu nàng còn đem A Hu nhận thức thành tay nải của Tu Hồng Miễn, nàng cho là đó là vì nó cúi nển giống như thế.

Nhưng sau đó lúc ăn cơm nàng lại thường đem những món ăn ở xa một chút nhận lầm.

“Tu ~ giúp ta gấp rau chân vịt ở bên kia”

“Đó là ớt xanh.”

“À? Người nào làm? Giống rau chân vịt như vậy.”

Cùng đó nàng cũng nhận lầm mấy con vật mà A Hu săn về.

“A Hu ~ người cũng quá lợi hại đi? Nguyên một con cáo to như thế mà người cũng săn được sao?”

Thiện Xá có chút nghi ngờ nhìn nàng, “Trong miệng nó tha là thỏ mà?”

Thở dài, sớm biết có ngày này thì mỗi ngày nàng sẽ luyện mắt, chăm chỉ bảo vệ mắt một chút, cho dù tới nơi này cũng không cần lo lắng các vấn đề về mắt, cho nên nàng thích đọc sách buổi tối, trước kia khi còn đi học, nếu nàng hứng thú còn có thể thức đọc suốt đêm.

Hi vọng bây giờ chỉ là giả cận thị, như vậy nàng còn có thể điều chỉnh trở lại.

Chìm sâu vào giấc ngủ, khi thức dậy nàng cảm giác toàn thân có cái gì không đúng, giống như là nàng đã ngủ một thế kỷ .

Ngày hay đêm đây, chẳng lẽ nàng đã ngủ thẳng tới buổi tối ngày hôm sau sao? !

Nàng xoa xoa bụng, hình như có chút đói bụng.

Nàng mò mẫm định đứng dậy, nàng muốn tìm thứ gì đó để ăn lót bụng trước, một ngày rồi nàng vẫn chưa ăn cái gì, ít nhất hai người bọn họ cũng nên vì nàng mà để lại một ít thức ăn chứ? Chỉ là bọn hắn làm gì mà không gọi nàng dậy? Thật là.

Mò mẫm nửa ngày, rốt cuộc nàng cũng mò đến cây nến bên cạnh, đã quẹt diêm, nhưng không thấy sáng lên chút nào?

Vừa mới chuẩn bị đổi một cây khác, tay nàng đột nhiên bị phỏng mà buông ra.

Giống như có sấm sét đánh qua.

Có lửa! ?

“Tu ~?” Nàng cố gắng khiến cho chính mình bình tĩnh, nhưng âm thanh lại run rẩy lợi hại.

“Thiện Xá ~?”

Hai người nghe tiếng đều thưa, “Thế nào?”

Nàng tìm phương hướng âm thanh truyền tới vòng vo đi qua, đề nén thở hổn hển, “Sao hai người còn không chuẩn bị đồ ăn sáng đi? Ta đói bụng lắm rồi.”

“Ha ha, mới vừa làm xong, đang chuẩn bị gọi người đấy.” Là tiếng của Thiện Xá.

Nhất thời nàng cảm giác trời đất đang quay cuồng, tiếng tim đập rõ ràng như thế.

Nàng mù rồi? !

Tu Hồng Miễn giường như cảm thấy nàng khác thường, “Dung nhi, người.”

Nàng cười cười, tại sao có thể như vậy? Không phải chỉ là cận thị sao?

Nàng cười khanh khách ra tiếng, lấy nụ cười kia để che giấu nội tâm đang sợ hãi, đúng, nàng sợ hãi tới cực điểm.

“Hình như ta không nhìn thấy.”

233. Chương 233

“Hình như ta. Không nhìn thấy.”

Sau một tiếng hít sâu, nàng cảm giác cánh tay mình đột nhiên bị người khác bóp chặt, “Nữ nhân đáng chết, không phải lúc nhỏ định bắn ra vấn đề gì chứ! !” Tu Hồng Miễn tức giận kêu gào làm cho nàng cảm thấy run rẩy.

Một bên Thiện Xá không đành lòng nói, “Nàng bây giờ đã sợ thành ra như vậy rồi, người cũng đừng trách nàng nữa!”

Tu Hồng Miễn nặng nề thở ra, “Lập tức cùng trầm hồi cung.”

Nàng quật cường rút tay của mình ra, “Ta không thể trở về cung.”

Nàng đã chờ mong thật lâu, hiện tại rốt cuộc mới bình phục, làm sao nàng có thể hồi cung!

Tay lần nữa bị Tu Hồng Miễn siết chặt, “Lần này cái gì cũng không thể theo người được!”

Nàng bị cứng rắn lôi kéo đi về phía trước, trong một khoảng không gian đen kịt, làm cho thân thể nàng không cách nào giữ được thăng bằng, nàng chưa bao giờ biết thì ra mỗi bước đi đều cần nhiều sự phối hợp đến như vậy.

Không biết phía trước có thứ gì ngăn trở lại hay không, cũng không biết phía trước có phải là bậc thang hay bậc cửa, Tu Hồng Miển hoàn toàn không để ý nhắc nhở nàng chỉ một mực lôi nàng đi, làm trong lòng nàng cảm giác sợ hãi kịch liệt lên cao.

Một cái tay khác của nàng bị kéo lại, ngay sau đó khẽ đẩy nàng sang bên phải, thân thể không khỏi nghiêng sang bên phải một chút, mũi chân nàng cảm giác có cái gì đó sượt qua, là băng ghế? Trong lòng nàng cảm thấy một hồi ấm áp, nhất thời cảm giác an toàn tăng lên không ít, thật may là dịch người sang phải, nếu không thì đụng phải nó rồi.

Quay đầu, nàng khẽ mỉm cười với Thiện Xá.

Người phía trước rốt cục cũng ngừng lại.

“Hoàng thượng, hôm nay người muốn ăn chút gì không?” Đó là thanh âm của Lục gia.

Hắn tự nguyện lưu lại làm tạp dịch cho bọn họ, dĩ nhiên, thuận tiện làm nơi trú ẩn cho nàng, không có việc gì thì nàng trói hai chân hắn lại rồi tìm cách trút giận. Lúc vừa mới bắt đầu hắn còn biết khóc cha gọi mẹ, cầu xin tha thứ, về sau, hắn cũng quen dần.

“Cút.” Thanh âm của Tu Hồng Miển mang theo sự tức giận.

Lục gia giương mắt nhìn ra có chút gì không đúng, lập tức vọt tới trước mặt nàng, “Nương nương người xem, nửa canh giờ trước ta đã chạy tới chợ mua cho người một cái chày cán bột, nếu dùng cái này người có thể thuận tay hơn rồi.”

Nàng nghe xong có chút dở khóc dở cười, trước đó vì đánh hắn nên tay nàng bị thương, thế nhưng hắn lại vì nàng mà chạy đi mua chày cán bột, thật giống như người bị nàng đánh không phải là hắn.

“Nhìn cái gì vậy! Bây giờ cái gì ta cũng không nhìn thấy” Nàng tức giận nói với hắn.

“Không nhìn thấy? Tại sao chứ?” Nàng hiện tại có thể tưởng tượng ra vẻ mặt khoa trương của hắn, kỹ thuật diễn của người này đúng là không phải tốt bình thường.

Một cước nàng hướng tới phương hướng của hắn đá tới, trúng! Trong lòng nàng có một hồi hài lòng.

Thấy Thiện Xá vẫn nắm tay nàng thật chặt, hắn vẫn không biết vì cái gì mà nàng luôn đánh chửi tên Lục gia này.

Tu Hồng Miển cũng không thèm để ý đến những thứ này, lại lôi kéo nàng đi ra ngoài.

Thiện Xá lập tức cứng rắn nói, “Nàng nói nàng không muốn đi! Người không nghe thấy sao!”

Người phía trước đột nhiên dừng bước, “Nàng nói muốn rời đi, chọc tới nhiều chuyện như vậy. Nàng nói muốn tự do, nên mới tự mình rút đinh bản ra mới khiến ắt bị hư! Bây giờ mà người muốn nghe nàng sao!”

“Mắt của nàng không nhìn thấy không phải là bởi vì nhổ đinh bản! Là bởi vì hoa Hàm Tiểu, nàng ăn hoa Hàm Tiểu! !”

Lời nói của Thiện Xá khiến cho hai người bọn họ cùng ngây dại.

Hoa Hàm Tiểu? ? Nàng cố gắng lục lọi trong đầu, hình như nàng chưa từng ăn qua thứ gì mà nàng không biết, chỉ có khối cầu đó!

“Hoa Hàm Tiểu có phải có màu đỏ tươi, có một đôi mắt thật to?” Nàng có chút kích thích hỏi hắn.

“Mắt?” Tiếng Thiện Xá như là không thể tin, “Đó là nó nở ra, người không biết?”

Nàng ngu ngơ lắc đầu. Nàng sớm nên nghĩ đến đó không phải là động vật, nó không có chân, không có miệng, nói chính xác, trừ cặp “Mắt” kia nó không có gì cả.

“Hoa Hàm Tiểu đang ở trong tay người? ! ?” Tu Hồng Miển hoàn toàn không dám tin tưởng.

Thật ra thì, ngay cả chính nàng cũng không thể tin được.

“Nàng là tương lai của một bộ tộc, chỉ có nàng mới có tư cách giữ nó.” Lời nói của Thiện Xá mang theo sự kiêu ngạo, như kiểu đang tuyên cáo sự thân mật của hắn với Tu Hồng Miễn.

Nếu đã như vậy, chắc chắn là lúc ấy mẫu thân của Thiện Xá đem hoa Hàm Tiểu bỏ vào trong tã lót của nàng rồi.

Vậy cha nàng nhất định cũng biết điều đó, ông ôm nàng trở về, nhất định sẽ phát hiện ra trong tã lót của nàng có thêm cái gì đó, nhưng tại sao ông không đưa nó cho Tu Hồng Miễn? Ông cũng giống như nàng không biết thứ kia chính là hoa Hàm Tiểu? Hay là vì nguyên nhân gì khác?

“Người không biết đó là hoa Hàm Tiểu, nói người như vậy cũng chưa có ăn? Nhưng những biểu hiện này của người.”

“Ta ăn.” Nàng có chút nhụt chí hồi đáp.

Thiện Xá lập tức bác bỏ lời nàng, “Không thể nào, phương pháp thưởng thức hoa Hàm Tiểu là độc nhất vô nhị, nếu như không đạt tới trình độ này, thì không thể ăn được.”

Vẫn còn có phương pháp thưởng thức đặc biệt nữa sao? Nhưng làm sao nàng có thể loạn xạ liên nuốt vào đây? Chẳng lẽ là phương pháp thưởng thức sai lầm, cho nên bây giờ mới sinh ra tác dụng phụ?

“Cái gì gọi là phương pháp thưởng thức?” Tu Hồng Miễn trầm giọng hỏi.

234. Chương 234

Thiện Xá dừng một lát, mới mở miệng nói,

“Hạt và hoa Hàm Tiểu sau khi hái rất dễ hỏng, nếu bị ánh nắng mặt trời chiếu vào trong một thời gian dài sẽ biến mất, nhưng nếu ngăn quá sẽ khô héo, cho nên trồng và bảo quản vô cùng khó khăn, cho đến bây giờ chỉ còn lại duy nhất một bông, lúc ấy là do Tộc trưởng tự mình hái rồi cất vào trong hộp Hàm hoa. Nó bình thường là một bông hoa dạng hạt, phải được ngâm trong nước cùng với hộp Hàm hoa trong một thời gian nhất định, nếu quá ngắn sẽ không thể hấp thu đủ nước, thì sẽ không thể nở hoa, quá lâu sẽ bị ngâm cho nát. Đợi đến khi nó hút đủ nước, căng tròn lên mới có thể lấy ra. Mà sau khi lấy ra cũng không thể mở hộp ngay lập tức, phải đợi nó ở trong hộp từ từ thẩm thấu mà giữ nguyên hình dạng mới thôi. Chiếc hộp Hàm hoa rất đặc biệt, nó có thể làm cho hoa Hàm tiểu hấp thu đến một độ tốt nhất, nhưng hộp Hàm hoa lại không trong suốt, hơn nữa phải đợi đúng thời gian mới có thể mở ra, cho nên rất khó nắm giữ thời gian của nó, ngay cả ta cũng vậy, không thể nào có niềm tin tuyệt đối.”

Vừa nghe Thiện Xá nói xong, nàng cũng chìm vào hình ảnh lúc hoa Hàm Tiểu biến mất.

“Đợi sau khi hoa đã khô ráo, mới có thể mở hộp Hàm hoa ra. Hạt và hoa Hàm Tiểu ở trong hộp đã hút đủ nước, nếu ngay lập tức đưa vào cơ thể vẫn cảm thấy rất lạnh lẽo, cho nên phải tiếp tục hơ nóng nó bằng hơi sương tỏa lên trên bếp, nhiệt độ không nên quá cao, bình thường lấy bằng thân nhiệt của con người là đủ. Rồi sẽ có một mắt hoa mở ra. Cuối cùng, phải xoay tròn hoa Hàm Tiểu, để nhiệt độ đều đều. Trong lúc xoay tròn lại không thể dừng tay, bởi vì nếu làm thế nhiệt độ sẽ lên quá cao, khiến cho hoa Hàm Tiểu lúc lạnh lúc nóng mà co lại. Đợi đến khi nhiệt độ phân bố đồng đều rồi, hoa Hàm Tiểu sẽ theo không khí hút vào trong miệng.”

Quả nhiên là một quá trình dài, nàng nghe xong mà muốn ngất.

“Hoa Hàm Tiểu đang ở đâu?” Tu Hồng Miễn siết tay nàng chặt hơn, trong giọng nói đều là hưng phấn.

Nàng cắn cắn môi, “Thật sự đã bị ta ăn.”

Nàng biết rõ trả lời như vậy quả thật có chút gượng ép, từ từ nhớ lại nói: “Lúc ta vừa tỉnh lại, liền phát hiện mình giống như thật lâu không có tắm, đầu cũng bấn đến không chịu được, cho nên bắt tiểu Cúc giúp ta chuẩn bị nước.”

Nàng cố ý nói tương đối mơ hồ, bởi vì nàng chỉ nói cho Thiện Xá biết nàng mất trí nhớ mà thôi.

“Sau lại tìm thấy trên người có thứ gì đó nên mới giấu hộp hoa Hàm tiểu vào trong nước, ta tắm xong, sợ có người giám thị, cho nên không có quản tới nó, đợi đến lúc không còn ai khác, ta mới vớt nó ra ngoài. Nhưng là không có nhiều thời gian, cho nên không thể lập tức mở ra xem, lại đưa nó giấu đi. Vừa lúc đủ thời gian sao?”

Mấy người trong nháy mắt im luôn.

“Sau lại có đầy đủ điều kiện, ta liền mở ra xem.” Nàng cố gắng nghĩ tới từng chi tiết nhỏ, “Ta rất tò mò không biết nó là cái gì, cho nên sờ một chút, sau đó lại còn xoa xoa nó”

Chỉ nghe được một hồi hút không khí.

“Sau lại. Ta sợ làm nó bị thương, vì vậy dùng khăn tay bọc nó rồi mới cầm ra ngoài” Nàng tỉnh tể nghĩ tới, “Ta thấy nó mở mắt, cảm thấy nó thật đáng yêu, vì vậy liền đem nó xoay tròn, xoay tròn. . . . Như thế nhiệt độ đều đều rồi hả ? !”

“Không phải chứ? Như vậy mà cũng được? !” Lục gia cũng mau hồng mắt, nhớ ngày đó hẳn cũng là một trong những người điên cuồng tìm kiếm hoa Hàm Tiểu.

“Ăn hoa Hàm Tiểu sẽ bị bệnh sao?” Hoa Hàm Tiểu không phải thuốc sao? Nếu không tại sao Tu Hồng Miên và Thái hậu lại cố gắng tìm kiếm nó như vậy.

“Hoa Hàm Tiểu cũng tốt mà cũng xấu, phải xem người ăn nó là ai.”

Nàng tìm kiếm âm thanh của Thiện Xá, rồi xoay người nhìn về hắn, “Ăn vào sẽ có những phản ứng gì?”

“Hoa Hàm Tiểu có thể xúc tiến sự hoạt động của các bộ máy trong cơ thể khiến nó sinh trưởng nhiều hơn, có khi tăng gấp mấy lần, nhưng cũng cần phải có một số nhân tố bên ngoài tác động vào.”

Nàng có chút sáng tỏ gật gù đầu, không trách được võ công của nàng lại tăng lên kinh khủng như vậy, hơn nữa giống như vĩnh viễn không có giới hạn.

“Nhưng là. Hoa Hàm Tiểu một khi nở rộ ở trong người, sẽ hấp thu hết tất cả những yếu tố sinh trưởng trước đó.”

Nở rộ ở trong người? “Nó không phải là bị tiêu hóa sao?”

“Không biết. Nó chỉ biết nở ra, đợi đến khi hai đóa hoa mở rộng đến mức có thể hợp lại làm một.”

Nàng sẽ chết sao? “Có biện pháp gì để lấy nó ra hay không?”

Thiện Xá dừng một lúc lâu, “Không có.”

Thiện Xá dìu nàng đến trên ghế ngồi xong, cùng Tu Hồng Miên, mấy người bọn họ đi ra ngoài.

“Thật sự không có biện pháp?”

Âm thanh càng ngày càng xa, gần như biến mất, “Có.”

235. Chương 235

Âm thanh biến mất.

Nàng ngồi bất động tại chỗ, có biện pháp, là có biện pháp, nhưng tại sao hắn không nói cho nàng biết?

Không khí trầm muộn bao trùm đến tận bữa tối, Thiện Xá cuối cùng cũng mở miệng.

“Dung nhi.”

Nàng hướng theo phía tiếng gọi quay đầu lại, “Chuyện gì?”

“Người. Có muốn đến chỗ nào không?”

Trong lòng nàng không khỏi có chút sợ hãi, lời nói này của thật giống như thời gian của nàng đã không còn nhiều, “Ta sắp chết sao?”

“Nói bậy bạ gì đó!” Tu Hồng Miễn cắt ngang lời nàng.

“Chỉ là muốn dẫn người đi những nơi người muốn thôi.” Tiếng nói của Thiện Xá nghe thật bình tĩnh, nghe không ra có ý gì khác, xem ra là nàng đã suy nghĩ nhiều.

“Ta muốn cưỡi ngựa.”

Thấy bọn họ không có phản ứng, ta tiếp tục truy hỏi: ” có thể không?”

“Dung nhi.” Thiện Xá có chút khó xử.

“Có thể.” Tu Hồng Miễn một thanh kéo tay của nàng, “Trẫm dẫn người đi.”

Vẫn không có chút cố kỵ nào mà bước đi, nàng hốt hoảng đi theo phía sau hắn.

Trong lúc vô tình một cánh tay khác lần nữa kéo nàng lại, dẫn nàng đi theo đúng hướng.

Phía trước một hồi tiếng vang, Tu Hồng Miễn đá một cái, đem cánh cửa mở ra.

“Bạc cửa.” Thiện Xá nói xong câu đó, liền buông lỏng tay ra.

Nàng trở tay muốn nắm lấy tay hắn, lại bắt hụt.

Nàng vừa định đánh giá độ cao thấp của cái bạc cửa rồi bước qua, thì trong nháy mắt đã bị Tu Hồng Miễn bế lên.

Trong bụng nàng cười khổ lo lắng của nàng là dư thừa, Tu Hồng Miễn cũng sẽ không để cho nàng bị thương.

Thiện Xá luôn lặng lẽ giúp nàng lần lượt vượt qua các khó khăn, còn Tu Hồng Miễn thì trực tiếp đem khó khăn dẹp bỏ.

Đây chính là sự khác biệt lớn nhất trong cách xử sự của bọn họ.

Tu Hồng Miễn ôm nàng lên ngựa, điều chỉnh tốt phương hướng.

“Không cần đi theo.” Nàng kẹp khê bụng ngựa, liền chạy về phía trước.

Phía sau vẫn không có tiếng vó ngựa, hẳn thật sự không đi theo nàng sao?

Trong lòng nàng lại không khỏi một hồi sợ hãi, nàng không xác định được liệu mình có thể quay trở về đường cũ hay không.

Ngựa không ngừng chạy về phía trước, cảm giác gió gào thét bên tai.

Nàng rút cuộc cũng chạy được rồi, cho dù là ngồi trên lưng ngựa.

Ở trong phòng, mỗi một bước đi nàng đều phải cẩn thận, đã quên mất chạy là như thế nào.

Hai mắt nhắm nghiền, miệng mở to hấp thụ toàn bộ không khí phía ngoài.

Nàng đã chờ mong đã lâu rồi.

Đột nhiên nàng cảm thấy lưng ngựa càng ngày càng lắc lư, có phải đã đi trệch hướng rồi hay không?

Cảm giác bất an mãnh liệt tràn ngập trong lòng nàng, tại sao Tu Hồng Miễn không đi theo tới!

Có chút nhụt chí, không phải là nàng bắt hắn không được đi theo sao! Tại sao gần đây nàng cứ có cảm giác phiền lòng nôn nóng?

Con ngựa đột nhiên thay đổi phương hướng, làm nàng mất thăng bằng, thân thể hướng rơi xuống bên cạnh.

Thân thể nàng bị một người tiếp nhận, nàng cảm kích cười một tiếng, “Thiện Xá, cảm ơn người.”

Cánh tay đang ôm lấy nàng chợt siết chặt, nàng hồi hận đến mức xanh cả mặt, “Tu.”

“Trong lòng người chỉ có Thiện Xá sao?” Âm thanh của Tu Hồng Miễn lạnh lẽo một cách khác thường.

“Không có. Ta...ta cho là ngươi không có tới.”

“Chỉ có một lần ngươi gặp chuyện không may trăm không có tới!” Tu Hồng Miễn có chút nổi đóa, chỉ tiếc nhiều lần cũng chậm hơn một bước so với Thiện Xá.

Nàng đẩy hẳn một cái, giùng giàng giấy ra đứng ở trên đất.

Chỉ một lần hẳn không tới thôi sao? Mỗi lần người đến cứu nàng, đều là Thiện Xá mà thôi.

“Trở về đi thôi.” Tu Hồng Miễn thở dài.

Nàng xoay người hướng về phía hẳn, “Ngươi không có cưỡi ngựa, vẫn có thể đuổi theo được sao?”

“Cưỡi ngựa tốn rất nhiều thời gian, khinh công của trăm còn nhanh hơn rất nhiều.”

Giọng điệu của Tu Hồng Miễn mang theo một chút cuồng vọng, lại làm lòng nàng trở nên ấm áp, hẳn bởi vì sợ nàng biết hẳn đi theo, cho nên mới không cưỡi ngựa mà thôi.

236. Chương 236

“Tu ~” mặc dù không nhìn thấy, nhưng nàng vẫn ngẩng đầu lên hướng về phía hẳn, đây là lễ tiết khi nói chuyện, nàng luôn luôn tương đối để ý tới những thứ này, “Ta có biện pháp khiến Hoa Dư lui binh.”

“Ngươi?” Trong âm thanh của Tu Hồng Miễn tràn đầy hoài nghi.

“Ngươi không tin ta?”

Qua một chút, mới truyền đến âm thanh của Tu Hồng Miễn, “Lần này ngươi ra ngoài là vì chuyện này?”

“Không phải.” Nàng lập tức phủ nhận, ít nhất lúc ban đầu không phải.

“Thì ra là ngươi đi ra ngoài là vì trăm?” Giọng Tu Hồng Miễn mang theo hưng phấn nói.

Quả thật nàng đã hết cách với cái tên cuồng tự đại này, “Ta đã nói rồi, không ~!”

“Ngươi đã quan tâm tới trăm như vậy, vì sao còn phải làm bộ như thờ ơ?” Tu Hồng Miễn hoàn toàn không để ý đến lời của nàng nói.

Nàng thở dài, “Ngươi rốt cuộc có đang nghe ta nói chuyện hay không đây ~?”

Tu Hồng Miễn đột nhiên ôm nàng vào trong lòng, “Trăm hiểu tâm ý của ngươi.”

Tâm ý? ! Cái gì tâm ý?

“Uy ~. Đây! ?”

Đột nhiên bị Tu Hồng Miễn ôm ngang lên, làm cho nàng có chút cảm giác choáng váng thoáng qua. Thì ra là không nhìn thấy, chỉ một chút xú động tác cũng sẽ bị phóng đại rất nhiều lần.

“Không cần hẳn lui binh, trăm vẫn có thể thắng.” Trong lời nói của Tu Hồng Miễn, tràn đầy tự tin.

“Ngươi rời khỏi Hoàng cung lâu như vậy, nói không chừng bên trong đó cũng đã đổi chủ rồi.” Cũng không phải nàng cố ý đả kích hẳn, dự tính của Hoa Dư, hẳn cũng không phải không biết.

“A, chỉ một cái Hoàng cung trống rỗng, để cho hẳn chiếm đoạt ở vài ngày thì như thế nào? Chờ trăm trở về, thì giang sơn này vẫn mang họ Tu!”

Nàng kinh ngạc há to miệng, “Ngươi ngay cả quân đội cũng điều đi?”

Tu Hồng Miễn cười đến là vừa lòng, “Hẳn an nài tai mắt ở bên cạnh trăm, thì trăm không thể an bài tai mắt ở bên cạnh hẳn sao? Mưu kế của hẳn tuy tốt, đáng tiếc lại tính sót ta sẽ đi nước cờ này. Nếu như ta cứ tử thủ Hoàng cung, nhất định sẽ thất bại.”

Trong lòng nàng sự kính nể đối với Tu Hồng Miễn đã tới sát đất rồi, lấy lui làm tiến để xử lí, chỉ sợ từ cổ chí kim cũng khó mà tìm ra một người như thế.

Hắn chính là lấy lui làm tiến, hơn nữa còn lui thật xa.

“Vậy người điều quân đội đến đâu rồi?” Nơi này là địa bàn của Kiền Sở, nếu như bọn họ đường đột đi vào, chỉ sợ sẽ rất bất lợi.

“Phượng Sơn trấn.”

Quả nhiên quân đội chưa tới đây.

“Chỉ có một lần người gặp chuyện là trẫm không tới!” Bất chợt nàng nghĩ tới những lời Tu Hồng Miễn vừa nói, nói như vậy, hắn cũng không có nói mạnh miệng, hắn thật sự vì nàng nên mới tới đây đúng không?

“Người đặc biệt vì cứu ta nên mới chạy tới đây sao?” Nàng có chút cảm động.

Thân hình Tu Hồng Miễn hơi ngừng lại, “Không phải.”

Nhưng nàng vẫn hưng phấn nói, “Oa ~ Tu ~ người tốt với ta quá, ngay cả an nguy của người người cũng không để ý mà xả thân tới đây cứu ta!” Nàng cố ý nói rất lớn tiếng, cảm giác ăn miếng trả miếng thật sự rất tốt, ai bảo vừa rồi hắn hoàn toàn không để ý tới lời của nàng.

“Trẫm nói không là không! Người nghe không hiểu sao!”

“Không đúng? Tốt lắm, người nói làm sao thì ta phải thế hay sao?”

Tu Hồng Miễn ôm nàng lên ngựa, rồi cũng tung người lên ngựa cùng nàng.

“Trẫm. Tới lấy chiến lệnh.” Tu Hồng Miễn hơi ngừng lại, ngay sau đó nói, “Một thứ quan trọng như vậy, dĩ nhiên ta phải tới để bảo vệ.”

Nàng cười ha ha, “Chiến lệnh người đã lấy được đi?” Hắn lấy có thật sự là cũ rích, mà hắn còn muốn lừa nàng sao?

Trước đó khi nàng để lại thư cho hắn, chỗ ghi tên đã cố ý viết là “Dung nhị” .

Một tên Tu Hồng Miễn luôn nhạy cảm như vậy, làm sao có thể tin tưởng nàng sẽ đem tên mình viết sai chứ?

Nàng đã ám chỉ rất rõ ràng, chính là Dung nhị Nhị tỷ của nàng.

Trên người nàng mà còn giữ đồ vật quan trọng kia, chắc là sẽ không cứ như vậy rời đi. Cho nên trước khi nàng đi đã đặc biệt viết một bức thư trong đó đặc biệt nhắc tới Nhị tỷ, như vậy trong tay Nhị tỷ trừ chiến lệnh, còn có thể có cái gì đây?

Nàng thấy Tu Hồng Miễn hít sâu một hơi, nàng càng thêm hả hê.

“Tu, người tại sao lại tự mình tới đây chứ?” Bây giờ đang là lúc quan trọng, hắn hoàn toàn có thể phái Cảnh Nhân hoặc hắn ám vệ tới đây cứu nàng. Nếu như đứng ở góc độ của một Hoàng đế của một quốc gia, hắn thực sự không cần phải làm như vậy.

237. Chương 237

Tu Hồng Miễn nghe câu hỏi của người trong ngực, ánh mắt nhìn về phương xa, suy nghĩ trôi dạt về quá khứ, khi đó hắn vẫn còn rất nhỏ.

“Miễn nhi ” một vị mỹ phụ đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, thanh âm yếu ớt, không một chút biểu lộ ra bệnh tình của nàng.

“Mẫu hậu ~” Thanh âm non nớt của Tu Hồng Miễn vang lên, ngay sau đó đi tới bên cạnh mẫu hậu.

“Miễn nhi ~ cầm lấy thứ này.”

Tu Hồng Miễn nhận lấy đồ mẫu hậu đưa tới, mở ra xem, là một bức họa.

Trên bức họa là một phụ nhân đang phơi phơi quần áo.

“Bức tranh này là do ai vẽ thế ạ?”

Người mỹ phụ lộ một nụ cười nhẹ nhàng hiem hoi, “Giữ gìn cẩn thận, nhất định con phải giữ gìn nó thật cẩn thận.”

Nhìn Tu Hồng Miễn bé nhỏ trước mắt, người mỹ phụ có chút đau lòng, nó vẫn còn nhỏ như thế, nàng thật sự không đành lòng bỏ nó lại một mình.

“Mẫu hậu, đây là người nào vẽ thế ạ?” Tu Hồng Miễn vẫn tò mò hỏi .

Bức họa này rất đẹp mắt, hẳn thích vô cùng.

“Chuyện này. Là mẫu hậu Trương phu sở tác.”

“Là phụ vương sao?”

Người mỹ phụ chưa xót cười cười, không biết phải nói với một Tu Hồng Miễn nhỏ bé như thế nào.

Phải biết là một phụ nhân, ngay sau khi trương phu mới qua đời không lâu đã tái giá với người khác, đeo trên lưng một thứ tai tiếng ghê tởm như thế nào. Không biết sau khi Miễn nhi hiểu chuyện rồi, sẽ đối đãi với nàng như thế nào?

“Miễn, mẫu hậu kể cho con một câu chuyện cũ nhé.”

Tu Hồng Miễn đối với phản ứng khác lạ của Mẫu hậu mình không phát hiện ra tí gì, hẳn còn nhỏ, thật sự rất nhỏ, hẳn chỉ là một đứa bé đơn thuần thích nghe mẫu hậu kể chuyện xưa.

“Ngày trước có một cặp phu thê, bọn họ vô cùng thương yêu nhau, sau khi kết hôn không lâu, liền sinh được một nhi tử khả ái. Nhưng nhi tử của hai người lại mắc một chứng bệnh lạ, vĩnh viễn không thể trưởng thành, bọn họ bị dọa cho sợ hãi, cho rằng đứa bé kia là một quái vật. Bọn họ đem đứa bé khóa vào trong phòng củi, chỉ cung cấp cho hắn đầy đủ nước uống và cơm ăn mỗi ngày. Sau đó. Bởi vì. Một chút nguyên nhân, trương phu của nàng bị bỏ tù. Nàng khổ sở cực kỳ, hi vọng có thể cùng trương phu của nàng đồng cam cộng khổ. Nhưng trương phu của nàng lại lựa chọn một mình rời đi, để lại nàng, với một nỗi đau không nguôi. ”Người mỹ phụ nói tới chỗ này, trong mắt ngậm đầy nước mắt. Nàng oán, nàng oán trương phu của nàng tại sao bỏ lại nàng, để cho nàng một mình sống trên cõi đời thừa nhận tất cả áp lực của dư luận. Hẳn cũng không biết, một mình nàng như vậy, nàng cũng không thể hạnh phúc, thật sự không hạnh phúc, nàng tình nguyện cùng hắn vui vẻ chết đi.

“Miễn nhi ~ về sau nếu như con gặp phải một người con gái có thể khiến con yêu thật lòng, thì nhất định phải nắm lấy tay nàng thật chặt, không thể buông ra, cho dù là địa ngục, cũng phải đi xuống cùng nàng, biết không?”

“Cái gì gọi là thật lòng yêu?” Những lời này đối với một đứa trẻ mới có mấy tuổi như Tu Hồng Miễn mà nói, vô cùng khó hiểu.

Người mỹ phụ cũng không biết nên giải thích với hắn như thế nào cho rõ ràng, thật ra thì Tu Hồng Miễn còn quá nhỏ để nói đến những chuyện như vậy, nhưng nàng biết, nàng đã không còn bao nhiêu thời gian.

“Nhìn vào ánh mắt của nàng, ánh mắt chắc chắn sẽ không gạt người, khi con tìm được người mà con thích nhất, khi con nhìn thấy ánh mắt của nàng con sẽ thấy nó đẹp cỡ nào.”

Tu Hồng Miễn yên lặng suy ngẫm, rồi hắn nhìn về phía người trong ngực .

Nàng hay ghen tị, không thích hắn chung đụng với những nữ nhân khác; nàng không dịu dàng, luôn thích cùng hắn tranh giành giường ngủ; nàng đã man, có gì không vừa ý sẽ lập tức phát tiết ra ngoài, cho dù là cắn hắn hai cái nàng cũng sẽ rất hài lòng; nàng so đo, chuyện gì cũng bắt chấp có thù oán thì phải trả; nàng rất thích nói dối, nhưng không bao giờ tính toán gì hết Hình như nàng có tất cả những khuyết điểm

của nữ nhân mà hắn ghét, đáng tiếc khi tất cả những khuyết điểm này tập hợp, lại thành nữ nhân đáng yêu của hắn.

Hắn nắm tay nàng thật chặt, sẽ không bao giờ buông ra, không phải sao?

238. Chương 238

Thấy Tu Hồng Miễn hồi lâu không đáp lại, nàng có chút kỳ quái nghiêng đầu nhìn hắn, “Tại sao không nói chuyện?”

“Dung nhi, ngươi cùng Thiện Xá.” Tu Hồng Miễn không biết nên hỏi như thế nào, hắn luôn không biết phải biểu đạt những lời nói như thế nào.

“Chúng ta chỉ là bạn bè.” Nàng vẫn luôn cho là hắn là loại người cuồng vọng đến mức không thèm để ý tới người khác, thì ra là hắn cũng chỉ bình thường như vậy, là Thiện Xá làm cho hắn thấy cảm giác của nguy cơ sao?

Có chút hài lòng, rốt cuộc hắn cũng biết phải quan tâm tới nàng.

“Nhưng hắn ta cũng nghĩ như vậy sao?”

Những lời này của Tu Hồng Miễn khiến nàng không biết trả lời như thế nào.

Đúng vậy, Thiện Xá cũng nghĩ như vậy sao? Hình như nàng vẫn chỉ lo để ý tới cảm thụ của mình thôi.

Một đường nhàn nhã cùng Tu Hồng Miễn ở trên ngựa, từ từ đi về phía trước, nàng có cảm giác cứ như thế này thì tốt hơn rất nhiều so với lúc điên cuồng một mình trên lưng ngựa.

Cho tới bây giờ nàng vẫn có thói quen bất cứ cái gì cũng làm một mình, có lẽ hiện tại nàng thật sự nên thử một chút cảm giác của hai người.

Khi hắn nhìn thấy khuôn mặt hốc hác của nàng, hắn cũng không ngại, có lẽ hắn là người mà nàng có thể phó thác.

Nàng xấu hổ dùng một tay sờ lên mặt mình, lại không tự chủ được nóng lên.

Tay nàng cứng đờ, cẩn thận sờ tới sờ lui trên người.

Cái dao đó không thấy nữa? !

Nàng hồi tưởng lại những lời Thiện Xá nói, hắn nói hoa Hàm Tiểu có thể kích thích sự tăng trưởng của các cơ quan trong cơ thể, cho nên Thái hậu và Tu Hồng Miễn mới có điên cuồng tìm kiếm nó như vậy, bởi vì nó vừa vặn có thể chữa khỏi bệnh không phát triển của Bản nhi.

Nhưng mà các cơ quan trong cơ thể nàng đều đang hoạt động rất tốt, cho nên sau khi gia tăng mãnh liệt, liền vội vã kết thúc sứ mạng của nó.

Không trách được thân thể của nàng lại muốn nghỉ ngơi nhanh như vậy, chỉ vì hoa Hàm Tiểu làm tăng thêm sự tăng trưởng của chúng.

Cứ theo đà này tiếp diễn, thì da nàng sẽ bị hao tổn, rồi sẽ mau chóng chết đi, khi đó sẽ biến thành một lão thái thái cả người đầy nếp nhăn? !

Trong lòng nàng một hồi mất mát, hắn không nên nhìn thấy khuôn mặt hốc hác của nàng.

“Tu ~ nếu về sau ta có việc gì thì ngươi hãy chém ta một dao.”

Cảm giác Tu Hồng Miễn phía sau lưng nàng run lên, “Ngươi không sao chứ?”

Nàng lắc đầu một cái, “Không có việc gì.”

Tu Hồng Miễn chắc chắn sẽ không làm tổn thương nàng, hơn nữa nếu nàng nói cho hắn biết, hắn còn có thể ngăn cản người khác làm tổn thương nàng.

Nàng gật đầu một cái, nếu đã như vậy, chi bằng để người khác làm thay.

Trong đầu nàng nhất thời xuất hiện một người, nếu như không phải là Lục gia, chỉ sợ da nàng bây giờ đã bắt đầu có nếp nhăn rồi.

Nàng đang cười gian, đột nhiên đầu bị Tu Hồng Miễn cốc một cái.

“Người lại đang tính cái mưu ma chước quỷ gì ?”

“Không có a!” Nàng lập tức phản bác.

“Tu ~”

“Ân.”

“Nếu như dung mạo ta trở nên rất xấu xí, người còn muốn ta không?” Mặc dù biết rõ câu trả lời của hắn là “Sẽ”, nhưng nàng vẫn muốn hỏi, dù sao cái thứ ngôn ngữ ngọt ngào này, cũng sẽ là tình tiết cầu huyết của bất cứ đôi tình nhân nào.

“Người đã lớn lên như vậy, còn có thể xấu xí hơn được nữa sao?”

Tiếng nói của Tu Hồng Miễn mang theo tiếng cười truyền đến, nàng chưa từng nghe qua hắn lại có những lúc nói chuyện thoải mái như thế.

Nhưng lời nói của hắn lại làm cho nàng tức giận đến mức suýt té ngựa, nàng thích hỏi như vậy thì làm sao? Dầu gì nàng cũng coi như là một mỹ nữ đi!

“Người cảm thấy ta rất xấu xí sao!”

“Nếu như lấy tất cả nét mặt Tần phi của trẫm mà nói, ít nhất người là người có vẻ mặt khoa trương nhất.”

Nàng ngẫm nghĩ, đúng thế, hình như cái gì hề gì của nàng cũng bị hắn nhìn thấy qua.

“Nhưng cái ta nói là một nữ nhân thực sự xấu xí! Ví dụ như mặt rỗ, hay là trên mặt có một cái mụn ruồi thật lớn, hoặc là diện mạo rất dị dạng ấy....”

“Đủ rồi, hậu cung của trẫm không phải là trại khuyết tật.”

Khóe miệng nàng run lên, ít nhất thì hậu cung của hắn cũng là một đoàn thể, đặc biệt chứa chấp những nhân sĩ có khuynh hướng tàn tật.

239. Chương 239

“Tu ~”

“Ân.”

“Nếu như mà vĩnh viễn ta không nhìn thấy, người còn có thể đối xử với ta giống như bây giờ sao?”

“Sẽ không.”

Cái gì! !

“Vĩnh viễn không nhìn thấy.”

Nàng lau mồ hôi lạnh trên trán, hắn cũng thật biết cách ngắt câu. . . .

“Làm sao lại là không chứ? Ngay cả Thiện Xá cũng nói hoa Hàm Tiểu không thể lấy ra được rồi.” Nàng cố ý nói xong điệu bộ như đưa đám, muốn từ trong miệng Tu Hồng Miễn moi ra một chút gì đó.

“Trẫm nói không là không.”

Nàng nhụt chí cúi thấp đầu xuống, làm sao nàng lại ngốc đến mức muốn moi gì đó từ trong miệng Tu Hồng Miễn chứ.

Lúc trở về đã qua giờ cơm, nhưng Thiện Xá vẫn chờ bọn họ.

“Về sau nếu còn như vậy, thì người cứ ăn trước đi, để lại cho chúng ta một chút là được rồi.”

Thiện Xá chỉ cười cười, không trả lời.

“Ngày mai chúng ta đi chợ dạo một chút đi.” Hôm nay tâm tình của nàng khá vô cùng.

Mặc dù mắt nàng không nhìn thấy, nhưng mà nàng lại được hưởng thụ sự đối xử cao cấp chưa bao giờ có, cơ hồ nàng nói cái gì bọn họ cũng sẽ đồng ý.

Tu Hồng Miễn theo thường lệ dắt nàng, đưa nàng trở về nhà.

Tay Thiện Xá một lần nữa từ phía sau đưa tới, nhưng ngay lúc nàng cảm nhận được thì lập tức né đi, làm cho hắn bất huyệt.

Nếu mỗi lần đưa đến cửa rồi sẽ buông tay, còn không bằng chưa bao giờ từng dắt.

Nàng không nhìn thấy nét mặt của Thiện Xá như thế nào, nhưng trong lòng nàng dù sao cũng có chút áy náy nên cứ vui vẻ đầu bước đi.

Lần này, nàng lựa chọn tin tưởng Tu Hồng Miễn, nàng tin hắn sẽ không để cho nàng bị thương, nàng. . . .
“A ~! ~!”

Những ngón chân của nàng nặng nề đụng phải chân bàn, đau làm cho nàng không ngừng hút không khí.

“Người đi đường kiểu gì vậy.”

Về mặt nàng ủy khuất nhìn Tu Hồng Miễn, “Ta là bệnh nhân mà! Ánh mắt ta không nhìn thấy, là người đang dắt ta đi có được hay không ~” hiện tại nàng bị đụng đến, không phải hắn nên nhận lỗi với nàng sao! Tại sao lại ngược lại thành hắn trách nàng hả?

Thiện Xá thở dài, “Đi thôi.”

Được Thiện Xá đỡ, từ từ đi vào phòng trong, nàng hơi nghiêng nghiêng đầu, rất muốn biết Tu Hồng Miễn trầm mặc như vậy ở một bên làm gì, đáng tiếc, nàng nhìn không thấy.

“Thiện Xá, chúng ta là bằng hữu sao?” Trở lại bên trong nhà, nàng mở miệng trước.

Thiện Xá sau một hồi trầm mặc, “Người phải biết rằng hắn không thích hợp với người.”

Nàng cười khẽ, “Không có có thích hợp hay không, chỉ có có đồng ý hay không.” Ngoài miệng mặc dù nàng nói như vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn cho rằng, xác thực nàng không thích hợp với cuộc sống chốn hậu cung.

“Thật ra thì trong lòng người so với ai khác đều hiểu. Hắn là nhất quốc chi quân, hắn sẽ có được ba nghìn mỹ nữ, đến lúc đó người có vui vẻ được không?”

Nàng không biết nên trả lời như thế nào, bởi vì nàng rất sợ đáp án kia là phủ định .

“Ô ô ~” A Hu vẫn ngoan ngoãn ở nhà chờ nàng rồi cuộc không kiên nhẫn kêu lên.

Nàng mò mẫm quay sang phương hướng âm thanh của A Hu truyền tới cười một tiếng, “A Hu xem ra rất nhàm chán rồi sao.” Nói xong, nàng mở rộng vòng tay.

A Hu vui mừng vọt tới, nhảy vào trong lòng của nàng ô ô kêu lên.

“Dung nhi, tốt nhất người nên nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài trước.”

Đợi Thiện Xá rời đi không lâu, Tu Hồng Miễn lại đi vào, không biết hắn làm thế nào mà đuổi Thiện Xá ra để đi vào.

A Hu vừa thấy Tu Hồng Miễn, vẫn nhe răng như cũ, đây chính là một màn trình diễn gặp mặt của bọn họ.

“A Hu ~” nàng gọi tên nó.

Âm thanh của A Hu càng ngày càng nhỏ, chẳng qua nàng có thể tưởng tượng ra địch ý trong mắt nó bây giờ.

240. Chương 240

Hồ Nhi của người thật giống người.” Tu Hồng Miễn bắt đầu nói.

Nàng có chút hài lòng, “Giống cái gì hả?” Là vì nó cũng có tính cách ương ngạnh bất khuất tốt đẹp như nàng sao?

“Cũng thích mang thù như vậy.”

Mặt của nàng nhất thời suy sụp, nhìn về A Hu trong ngực, “A Hu ~ đừng khách khí!”

“Ô ~! ! ~” A Hu nhảy tới trên đất, âm thanh chợt phóng đại, hình như chuẩn bị tiến công.

Tu Hồng Miễn bên kia lại không nghe thấy động tĩnh gì, nhưng là chỉ chốc lát sau âm thanh của A Hu bỗng ngưng hẳn.

“A Hu, người không sao chứ?” Nàng có chút khẩn trương, nếu là người khác thì nàng hoàn toàn không lo lắng, bởi vì kẻ thua thiệt tuyệt đối không phải là A Hu. Nhưng nếu là Tu Hồng Miễn.

“Ô ô ~” A Hu ủy khuất nhảy vào trong lòng nàng, chôn đầu vào cánh tay của nàng.

Cho tới bây giờ chưa bao giờ A Hu lựa chọn lẫn trốn khi đứng trước một cuộc đấu, nàng xoa xoa lông của nó, xem ra nó thật sự rất kiêng kỵ đối với Tu Hồng Miễn.

“Tu” Nàng hướng tới phương hướng của hắn, “Về sau người có thể đối xử với nó tốt hơn một chút không.”

Khi nói xong câu đó, nàng liền nghĩ tới Đại Cá Tử, “Đối với nó tốt hơn một chút đi, nó đối với người rất là tốt mà.”

Nhẹ nhàng cười một tiếng, không nghĩ tới bây giờ nàng lại biến thành vai trò của Đại Cá Tử.

“Trẫm luôn đối xử với nó rất tốt, là nó quá mức căm thù trẫm mà thôi.”

Nàng có thể cảm thấy trong phòng có mùi thuốc súng, xem ra nàng nên nghĩ biện pháp gì đó để có thể hảo hảo điều chỉnh quan hệ giữa bọn họ.

“Người tìm ta có chuyện gì sao?” Nàng ngẩng đầu hướng tới chỗ Tu Hồng Miễn nhìn lại.

“Gần đây nghe nói vùng này xuất hiện rất nhiều đạo tặc hái hoa, hiện tại người như vậy, trẫm không yên lòng.”

Đạo tặc hái hoa? Nàng nghe xong có chút nhất thời hưng phấn, chẳng lẽ nàng sẽ gặp phải đạo tặc hái hoa trong truyền thuyết? !

Hắn trông như thế nào đây? Có thể giống như Hoa Dư chẳng phân biệt được nam hay là nữ hay không? Hoặc là loại nam sinh đẹp trai tràn đầy ánh mặt trời? Hay hắn giống như Tu Hồng Miễn tràn đầy phẩm vị của một nam nhân? Thôi, một mình hắn mà nàng đã không chịu nổi rồi.

Tu Hồng Miễn chọc chọc đầu của nàng, “Đầu người lại đang ngổn ngang mà nghĩ những thứ gì?”

Nàng vội vàng lắc đầu một cái, “Không có gì, không có gì, ách. Đúng rồi, thật ra thì. Người không phải đến để bảo vệ của ta chứ, ta có A Hu là đủ rồi. Huống chi người mỗi ngày đều khổ cực như vậy rồi, nên nghỉ ngơi thật tốt.” Nếu như hắn một mực muốn ở lại, thì đạo tặc hái hoa hoàn toàn không thể tới gần nàng được rồi.

“Nha. . . . Không sao, người ngủ của người, trăm không mệt.”

Nàng có cảm giác giọng của Tu Hồng Miễn rất kỳ quái, cũng áp ứng giống như nàng.

Nàng ôm A Hu, một đêm cũng không ngủ, đạo tặc hái hoa làm sao còn chưa tới?

Ngày hôm sau nàng ngủ thẳng tới trưa, rồi nói muốn đi chợ, bọn họ không thể làm gì khác hơn là ăn trưa xong rồi mới lên đường.

Những người họp chợ đã sớm rời đi, chợ buổi chiều so với buổi sáng náo nhiệt rõ ràng vắng lạnh hơn rất nhiều.

“Tiểu Lục” Nàng lấy hơi gọi rất lớn.

“Đây ~ đây ~”

Không cần nhìn cũng biết hiện tại tên Lục gia kia đang cúi đầu khom người đứng bên cạnh nàng chờ đợi.

“Bình thường người đều mua thức ăn ở đâu vậy?” Nói thật, thức ăn hắc mua cũng không tồi, ít nhất nàng muốn ăn cái gì, hắc cũng đều mua được, hơn nữa vô cùng tươi mới.

“À? A, ở đây, phía trước không xa.”

“Đi, ta cùng đi xem với người, thuận tiện mua chút thức ăn chúng ta thích về.” Tối nơi này, nàng còn chưa từng đi chợ mua thức ăn, nàng ăn cái gì cũng đều có sẵn.

Đi tới những quán ăn mà Lục gia nói, nàng cảm giác nơi đó thật náo nhiệt, đoán chừng buôn bán cũng tương đối lớn.

“Ồ ~ đây không phải là Lục gia sao! Đến đây, mau mời ngồi, mau mời ngồi ~” Ông chủ tiệm nhiệt tình khác thường chào hỏi Lục gia, “Người lại tới mua thức ăn? Hôm nay muốn những thứ gì?”

Xem ra địa vị của Lục gia ở chỗ này cũng rất cao.

241. Chương 241

“Nơi này có trứng gà không?” Đột nhiên nàng muốn ăn món cơm rang trứng kinh điển.

“Có có có ~” lão bản cười hì hì nói. Chỉ chốc lát sau, liền đi tới, “Người nhìn xem, trứng gà này từng quả từng quả một tròn trịa đẹp biết bao.”

Nàng có chút cười xấu hổ cười, “Phải không thể. . . .”

“Pằng” một tiếng sau, truyền đến âm thanh hung tợn của Lục gia, “Im cái miệng thú vị của người lại!”

Lão bản kia không nói tiếng nào đứng yên ở đó.

“Mắt của ta không nhìn thấy.” Nàng giải thích cho hắc.

Lão bản kia có chút chột hiểu, “Thật xin lỗi, cô nương, ta. . . .”

Nàng cười cười, “Không sao. Đúng rồi, trứng gà của người bán thế nào?”

“Nếu cô nương đã là bằng hữu của Lục gia, thì tất nhiên là vẫn theo quy củ cũ.”

Quy củ cũ? “Cái gì là quy củ cũ?”

“Mọi người chịu qang lâm đến tiểu điểm, chính vinh hạnh lớn nhất cho tại hạ rồi, làm sao lại còn dám thu tiền nữa đây.”

Nói như vậy, Lục gia tới đây mua đồ ăn xong cũng không trả tiền?

Nàng nghi ngờ nhìn Lục gia, phải biết rằng Thiện Xá luôn đưa đủ tiền cho hắc.

Lục gia cả kinh, ngay sau đó nhỏ giọng bên tai nàng nói, “Cùng lắm thì ta chia cho người một nửa.”

Nàng hừ lạnh một tiếng, chớ đem nàng làm cái loại đó tiểu nhân tham tiền, đây chính là vấn đề nguyên tắc.

Lục gia thở dài, “Người bấy ta ba.”

“Đồng ý!” Võ võ bờ vai của hắn, coi như hắn thức thời.

“. Phu. Phu nhân. Ở đây.” Âm thanh của Lục gia từ một bên truyền đến.

Nàng xoa xoa bả vai mình đang võ, nàng liền nghĩ làm sao Lục gia lại đột nhiên cao hứng lên.

Nàng sờ theo bả vai lên, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cảm giác ấm áp từ đôi môi truyền tới, sống mũi cao thẳng, này lông mày rậm. Thật sự nàng không phân biệt nổi đây là Thiện Xá hay là Tu.

Ừ, xem ra sau này phải tìm cơ hội để quen thuộc với khuôn mặt của bọn họ, lần nữa mò trở lại, tay đang tính chạm vào ngực.

“Tu? !”

“Xem ra tay của người đối với ngực của chúng ta còn quen thuộc hơn mặt đây.” Tu Hồng Miễn trầm giọng nói.

Nàng lúng túng thu tay về, “Không phải thế, thật ra thì ngay lúc đầu ta đã đoán được, chỉ là chưa nói. . . .

.”

Tức giận chuyển sang tên Lục gia đang đứng cạnh, đang chuẩn bị đem toàn bộ tức giận vẩy lên trên người hắn.

Cảm giác đột nhiên có người túm lấy hai vai của nàng, đem thân thể của nàng quẹo phải 30 độ.

Ngay sau đó nghe được tiếng của Thiện Xá, “Tiểu Lục ở chỗ này.”

Nàng tức giận hướng về phía trước mặt nói: ” Cười cái gì mà cười!”

Giọng Lục gia mang theo vô tội, “Ta không có cười a.”

“Không có cười? Tại sao người lại không cười!”

Trong nháy mắt Lục gia im bất, hắn biết nàng lại bắt đầu cố ý bới móc rồi.

“Dung nhi, người mua trứng gà làm cái gì?” Thiện Xá chuyển sang đề tài khác.

“Ta muốn nấu cơm, lần này tuyệt đối là món mà các người chưa từng ăn qua .” Nàng cười mi mi nói.

“Hả? Ăn thật ngon sao?” Lục gia không biết “Tiền án” của nàng , cho nên tương đối hiếu kỳ.

“Dĩ nhiên, ta cho người biết.”

“Dung nhi.” Tu Hồng Miễn lập tức cắt đứt lời nàng, “Trăm lần người đi sang bên kia đi dạo một chút.”

Không đợi nàng trả lời, lập tức kéo nàng đi.

“Sau khi ta làm cơm xong các người mới được về đây” Thiện Xá ở phía sau nói với lên.

Nàng ủy khuất cắn môi, bọn hắn không nên khi dễ người khác như vậy chứ, dám bảo nàng làm cơm xong mới được về!

“Tu ~ ta cho người biết ~ lần này ăn tuyệt đối ngon! Ta thề ta không lừa người!”

Sải bước đi theo phía sau Tu Hồng Miễn, nàng cùng muốn bằng bất cứ giá nào, dù sao trên đường so với trong nhà thì rộng rãi hơn nhiều, chắc là sẽ không đụng phải thứ gì đâu.

Huống chi có kinh nghiệm lần trước, Tu Hồng Miễn nhất định sẽ rút ra kinh nghiệm, không tiếp tục để nàng đụng phải chỗ nào, nàng nên tin tưởng hắn “A ~! ~”

“Gâu! Gâu Gâu! Gâu!”

242. Chương 242

“Tu ~! ~” nàng quờ quạng bắt được tay của Tu Hồng Miễn liền nắm thật chặt, thuận thế hai chân chột nhảy một cái, liền treo lên người Tu Hồng Miễn, hai chân quấn chặt lấy thân thể của hắn, toàn thân run, “Ta đã phải chó sao! !”

Tu Hồng Miễn bị nàng đột nhiên tập kích có chút ứng phó không kịp, lui hai bước mới đứng vững.

Nghe thấy tiếng vang gầm gừ bên tai, nàng đoán ít nhất nó cũng là một loại chó săn.

Tệ hại nhất là, nàng rất sợ cái loại chó đó.

Tu Hồng Miễn đứng yên tại chỗ không thém động đậy.

“Đi mau a ~! ~” nàng liều mạng hầm hừ.

Tu Hồng Miễn vỗ vỗ đầu nàng một cái, “Người đừng rống vào tai trẫm như thế!”

Nàng ủy khuất ngậm miệng lại, ai bảo bây giờ hắn ta là cọng cỏ cứu mạng duy nhất của nàng.

“Gâu! Uông ~!” Con chó vẫn không ngừng sủa .

Nàng cảm thấy thật tức giận liền chỉ vào cái con chó kia, “Ta nói cho người biết! A Hu nhà chúng ta so với người càng lợi hại hơn! Người dám khi dễ ta, nó sẽ cắn chết người!”

Tu Hồng Miễn phần nộ mà bất lực đem tay của nàng thu lại, “Chỉ đúng rồi hăng mắng!”

Nàng ngượng ngừng thu tay về, “Tu ~ đi mau a ~” không biết hắn còn đứng ở nơi này làm gì.

“Nó cắn quần trẫm, trẫm làm sao đi được?”

Đoán chừng con chó này có khi là bá chủ cái vùng này, hoành hành ngang ngược quen rồi, mà chung quanh lại không có người nữa chứ.

“Được rồi được rồi, quần không cần nữa, đưa nó là được, áo mà người bên ngoài cũng không hề ngắn, người khác không thấy được cái gì đâu.”

Tu Hồng Miễn trở tay dùng sức nắm mặt nàng, càng không ngừng bóp lấy.

”Đau

” nàng hét lên, “Bây giờ ta là bệnh nhân đấy! Người dám đối xử với bệnh nhân như thế sao!”

Tu Hồng Miễn rốt cục cũng ngừng tay, “Về sau còn dám nói những lời như vậy, thì sẽ không đơn giản như vừa rồi đâu.”

Nàng len lén hướng hắn làm mặt quỷ, đến chết vẫn sĩ diện! Vì một cái quần, đáng giá sao?

Hơn nữa, hiện tại một con chó đang kéo lấy quần của hắn, nàng lại giắt trên người của hắn, bộ dạng như vậy mà còn chưa đủ mất mặt à!

“Gọi bọn Thiện Xá chạy tới đây đi! Lục gia đối với nơi này rất quen thuộc, hắn ta nhất định có biện pháp!” nàng đề nghị, sao nàng không sớm nghĩ ra chứ!

“Không cần.” Tu Hồng Miễn lạnh lùng nói.

Không phải chứ? Cái này cũng không được? Sĩ diện của tên này cũng quá kinh khủng đi!

“Nếu chúng ta cứ đứng ở đây, không phải càng có nhiều người thấy hơn sao! Nói không chừng đợi lát nữa bọn Thiện Xá mua xong đồ ăn rồi, đi tới đây sẽ thấy đấy!”

Những lời này của nàng tương đối có tác dụng với hắn, nàng chỉ cảm thấy thân thể hắn hơi thấp xuống, rồi sau đó có tiếng gió truyền đến.

Phía sau tiếng chó sủa càng ngày càng xa, nàng hả hê giắt trên người Tu Hồng Miễn, hình như nàng rốt cuộc cũng tìm được nhược điểm của hắn rồi.

“Tu ~ sao ngươi còn chưa dừng lại?” Tu Hồng Miễn học cái loại khinh công gì vậy? Nàng có cảm giác đã rất lâu rồi, mà hắn còn không có dừng lại.

“Đến chỗ không người tự nhiên ta sẽ ngừng.”

Tu Hồng Miễn hô hấp có chút gấp gáp, xem ra hắn cũng rất mệt mỏi rồi, làm gì mà không dừng lại đi?

Đột nhiên nàng nghĩ đến cái gì, “Tu ~ quần của ngươi bị chó cắn hư rồi à?”

Thân hình Tu Hồng Miễn hơi ngừng lại, không trả lời nàng.

Nàng cố gắng nhin cười đến mức nghẹn, toàn thân lại không ngừng được mà run lên .

Tu Hồng Miễn là một người chú trọng đến hình tượng như vậy, thế mà lại cũng có lúc chật vật như vậy.

“A ~! ! ~”

Mặt lần nữa nàng bị Tu Hồng Miễn kéo lấy, lần này hắn tăng thêm sức lực, thật sự rất đau.

Vốn dĩ nàng đã định cố nhịn, nhưng hắn bức nàng phải xả giận, nàng cũng giơ một tay ra, dùng sức nắm được mặt của hắn.

“Ngươi làm cái quái gì thế! Buông ra cho trẫm!” Tu Hồng Miễn tức giận bưng bưng rồi, ai dám đánh trả hắn như thế chứ!

243. Chương 243

“Ngươi thả ta mới thả!” Nàng cố nắm thật chặt mặt của hắn, nàng muốn xả cơn hận này, nhưng nàng lại cảm giác được mình đang từ từ trượt xuống.

“Tu ~ ta. bị. Té xuống rồi.”

Tu Hồng Miễn lập tức dùng một tay ôm lấy nàng, “Ngươi cố thêm chút nữa lập tức liền.”

Không chờ Tu Hồng Miễn nói xong, nàng thật sự không kiên trì nổi nữa, nhẹ buông tay, thân thể thẳng tắp rơi xuống.

Giống như là lọt vào một cái động không đáy, thân thể mãi mãi không dừng lại mà rơi thẳng xuống.

Không biết nàng rơi từ độ cao bao nhiêu, không biết nàng rơi vào chỗ nào, trong lòng nàng hoàn toàn không nắm chắc, cảm giác khủng hoảng bao trùm làm nàng quên mất việc phải kêu cứu.

Rốt cuộc, Tu Hồng Miễn đã giơ được tay ra ôm lấy eo của nàng.

“Rất ấm ức.”

Tu Hồng Miễn lời nói còn chưa nói xong, đã nghe thấy “Bùm” một tiếng, hai người bọn họ cùng rơi vào trong nước.

Cảm giác trong nháy mắt bị nước nuốt vào, mặc dù nàng lập tức ngừng thở, nhưng cũng bị sắc vài ngụm nước.

Trước đó do không có không khí để hít thở, không bao lâu, nàng liền cảm thấy mình không chịu đựng nổi nữa.

Dùng sức lôi tay áo Tu Hồng Miễn, trề môi ra, nàng cũng cần không khí.

Tu Hồng Miễn căn bản không để ý tới nàng, chỉ lo liều mạng kéo nàng lên.

Đột nhiên, nàng cảm thấy một cỗ cường đại lực hút, chỉ sợ là bọn họ đã gặp phải hố nước chảy, lực lượng kia lớn đến đáng sợ, đem nàng và Tu Hồng Miễn cuốn vào.

Nàng thật sự không nhịn nổi nữa, thân thể bắt đầu gãy giữa, nàng cũng cần không khí.

Thân thể nàng bị kéo lại Tu Hồng Miễn, thế nhưng chân của nàng lại chạm được vào đất rồi!

Chung quanh thật khô ráo, nàng lại có thể hô hấp, nơi này không có nước.

Chính xác mà nói, từ lúc chân nàng chạm vào cái gì đó, tựa như nàng đã được đưa lên bờ .

“Tu ~ nơi này là chỗ nào?”

Nàng bị chính thanh âm của mình dọa cho sợ hết hồn, bởi vì nàng nghe thấy tiếng vọng lại.

Tu Hồng Miễn một tay bưng kín miệng của nàng, “Người đừng lên tiếng.”

Trong nháy mắt nàng cũng cảm thấy khẩn trương hơn, chặt chẽ khoác lên cánh tay Tu Hồng Miễn.

Tu Hồng Miễn đỡ nàng từ từ đi về phía trước, cảm giác đè nén mà nàng cảm thấy càng lúc càng lớn, .

Nơi này rốt cuộc là cái chỗ quái quỷ gì? Nếu như mà nàng nhớ không lầm, thì bọn họ phải ở dưới đáy sông mới đúng, bởi vì nàng cũng không có cảm nhận được cảm giác khi nổi lên mặt nước.

Nàng mơ hồ nghe thấy tiếng rít ở phía trước, hình như có rất nhiều người đang rống to, cũng tựa như sư hổng.

Tu Hồng Miễn chạm nhẹ vào tay của nàng, “Đi lên, ta công ngươi. Nhớ, đừng lên tiếng!”

Âm thanh của hắn tuy nhỏ nhưng đầy sự kiên định, làm cho nàng không tự chủ được mà gật đầu một cái.

Nàng ngoan ngoãn nằm trên lưng Tu Hồng Miễn, cái gì nàng cũng không dám hỏi.

Nàng cảm giác thấy Tu Hồng Miễn không phải là đi bộ như bình thường, mà những bước chân của hắn rất có tiết tấu và quy luật, cẩn thận từng li từng tí.

Cơ quan? !

Trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện hai chữ này.

Đợi đến khi Tu Hồng Miễn dừng lại, âm thanh kia đã gần hơn rất nhiều. Nghe cũng rõ ràng hơn, đó là tiếng người.

Nói chính xác, là tiếng người hét rất có quy luật.

Đối với những âm thanh này nàng cảm thấy rất quen thuộc, đó chính là tiếng hô của binh lính, Tu Hồng Miễn dừng bước ở chỗ này đã rất lâu rồi, nàng có chút gấp gáp, kéo lấy một tay áo của hắn, sao hắn không đi tiếp?

Không chờ Tu Hồng Miễn phản ứng, đã nghe thấy một tiếng gió thổi bên tai, nhất thời cổ bên đó của nàng nóng lên.

Nàng nhẹ nhàng dùng tay sờ sờ, nàng liền biết nàng bị chảy máu.

Vội vàng dùng ống tay áo đè lại thật chặt, không để máu chảy thêm nữa, nếu để Tu Hồng Miễn biết hắn nhất định sẽ rất lo lắng.

Nhưng máu ở cổ của nàng không ngừng trào ra, chẳng lẽ bị cắt vào động mạch?

Hít sâu một hơi, nàng cảm thấy đau đớn ở cổ càng thêm mãnh liệt, nàng nhịn không được mà rùng mình một cái.

“Làm sao?” Tiếng Tu Hồng Miễn nhỏ như tiếng hít thở truyền đến.

“Không có việc gì.” Nàng đang suy nghĩ phải lấy cái gì để trả lời Tu Hồng Miễn thì hắn lại không thêm hỏi nữa.

“Nghe đây, bây giờ ta đặt ngươi xuống, ngươi cứ đi về phía trước, mặc kệ nghe thấy tiếng gì cũng không được dừng lại, hiểu không?”

244. Chương 244

“Mặc kệ nghe thấy tiếng gì cũng không được dừng lại, hiểu không?”

Không, nàng không hiểu.

Nàng nắm tay áo Tu Hồng Miễn thật chặt, “Tại sao?”

“Tin tưởng ta.”

Có lẽ bị âm thanh đột nhiên dịu dàng của Tu Hồng Miễn làm cho động lòng, có lẽ vì hắn đã bỏ lại ngôi vị Hoàng đế vì nàng mà cảm động, cũng có lẽ bị thái độ thành khẩn này của hắn.

Nàng thả tay, trong khung cảnh tối đen như mực, nàng mò từng bước đi lên phía trước.

Sau lưng có tiếng gì đó nhưng nàng nghe cũng không rõ, thính lực của nàng hình như đã bị suy giảm đi rất nhiều.

Chân nàng trong lúc vô tình đã dẫm vào một vật, đầu nàng một hồi tê dại, nàng rất muốn đổi sang một phương hướng khác, nhưng lại nhớ tới lời nói của Tu Hồng Miễn.

Hít sâu một hơi, nàng vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Nàng nên tin tưởng hắn.

Dưới chân nàng càng ngày càng lắc lư, nàng biết thứ mà nàng đã giẫm phải chính là một thi thể.

Hô hấp của nàng ngừng lại, cổ gồng trắn tឹង, bước chân của nàng cũng nhanh hơn.

Mắt thẳng băng, thân thể nàng lung lay mấy cái mới có thể đứng vững, nàng không hy vọng mình bị ngã lên đồng thi thể này.

Âm thanh của đám binh lính tưởng chừng như đã biến mất lại lần nữa truyền tới, hơn nữa càng rõ ràng hơn so với trước, nàng nghĩ nàng sắp đến gần chỗ bọn họ rồi.

Tu Hồng Miễn để cho nàng đến đó để làm gì? Một khi nàng bị phát hiện, sẽ xảy ra chuyện gì?

Bây giờ nàng đã hoàn toàn mất hết võ công, nếu như có gì ngoài ý muốn, thì nàng sẽ không thể chống đỡ được.

Nàng thừa nhận mình đang chần chờ, dưới một tình huống sống còn như thế này, nàng thật sự có thể hoàn toàn tin tưởng hắn sao?

“Vũ minh chí trị ~ hiểu cùng còn linh ~ trừ ác hộ quốc ~ nhất thống thái bình ~!”

“Hách ~”

“Hách ~ hách ~”

Âm thanh lần nữa truyền đến, bọn họ lại đang đọc khẩu lệnh.

Đây là khẩu lệnh cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghe qua, nhưng câu cuối cùng nhất thống thái bình, lại làm cho nàng trực tiếp liên tưởng đến Hoa Dư.

Không tiếp tục do dự, nàng tiếp tục bước nhanh.

Nếu như Tu Hồng Miễn thật sự làm nàng lâm vào tuyệt cảnh, như vậy, hắn cũng sẽ vào trong tuyệt cảnh cứu nàng ra ngoài.

Nàng chưa từng tin tưởng một ai như vậy, loại cảm giác này làm cho trái tim nàng nóng lên, thì ra sự tin tưởng có thể làm cho người ta có sức mạnh lớn như vậy.

”Giết a

”

”Xông tới

”

Một mảnh âm thanh gào thét hỗn tạp làm nàng bị dọa đứng yên tại chỗ, vốn dĩ nàng đã muốn dừng lại nhưng cuối cùng vẫn nhích từng bước nhỏ về phía trước.

Tu, hân có thấy nàng không?

Đang lúc nàng đi thẳng về phía trước, không dám ngừng lại.

“Keng keng~” . Là tiếng đao kiếm chém vào nhau.

“Tu ~ là người sao?”

Không có tiếng trả lời.

“ keng keng” tiếng đánh nhau càng lúc càng lớn, càng ngày càng rõ ràng, giống như ngay tại bên tai nàng.

“Tu ~ người đã đến rồi sao?”

Nàng vẫn không nghe thấy tiếng của hân, nàng thậm chí còn không nghe thấy một tiếng bước chân. Chỉ có tiếng binh khí đang chạm vào nhau, cùng những âm thanh gào thét chém giết.

“Vũ minh chí trị ~ hiếu cùng còn linh ~ trừ ác hộ quốc ~ nhất thống thái bình ~!”

Khẩu hiệu thanh sạch to rõ, vang dội bốn phía, kèm theo tiếng vang mơ hồ, làm lòng nàng có chút run rẩy.

“Tu ~” nàng hơi nức nở kêu, thật sự nàng muốn trực tiếp xoay người chạy về, trước mặt là những nỗi sợ hãi không tên sắp làm cho phòng tuyến của nàng sụp đổ.

Nàng thừa nhận mình không kiên cường như những gì đã thể hiện bên ngoài, nàng cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, cũng là một người phụ nữ có khát vọng muốn được chở che và bảo vệ.

“Tin tưởng ta.” Tiếng của hân lần nữa vang vọng trong đầu nàng.

Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, tin tưởng, tin tưởng, hai chữ đó đơn giản cỡ nào cơ chứ, nhưng làm mới có thể đây?

Bất luận nàng do dự như thế nào, nhưng bước chân vẫn không có dừng lại, thì ra là trong lòng nàng đã sớm có quyết định.

245. Chương 245

Nàng bắt đầu sai bước đi, vốn dĩ đã bị sợ đến mức hai tay nắm chặt lấy nhau, nhưng giờ đây nàng phải không ngừng quờ quạng tìm phương hướng.

Tiếng đánh nhau vẫn không ngừng bám riết theo từng bước chân của nàng, nhưng càng ngày có vẻ càng gần hơn.

Nàng đi tới đó, thật sự đã tới.

Không biết bọn họ đang làm những cái gì nhưng tuyệt không làm nàng tổn thương, nàng cũng không biết tại sao bọn họ không phát hiện ra nàng, rõ ràng nàng nghe thấy thứ âm thanh kia ngay tại bên tai mình.

Ngón tay nàng đột nhiên chạm vào thứ gì đó, nàng mò mẫm một hồi, phát hiện đó là một cánh cửa.

Trên cửa không chạm khắc thứ gì cả, thế cảm giác trên tay giúp nàng nhận biết được, cánh cửa này có gì đó không bình thường.

Từng hồi lạnh lẽo ủa tới làm nàng tỉnh táo hơn, có phải sau khi đi vào, thì sẽ tìm được đường ra khỏi đây?

Nàng mò mẫm nửa ngày, nhưng không thấy chốt cửa.

Nàng thử đẩy về phía trước, nhưng không có phản ứng gì.

Chẳng lẽ là có cái nút điều khiển nào đó?

Nàng thử rất nhiều phương pháp, nhưng cánh cửa vẫn bất động.

Nàng nghĩ bỏ qua việc tự mình mở.

Do dự liên tục, cuối cùng nàng gõ cửa.

Nếu như phía bên này cánh cửa không có chốt, thì hẳn là phía bên kia rồi.

“Ai vậy?” Một tiếng nói già nua truyền đến.

Trong lòng nàng vừa động, quả nhiên có người!

“Bà bà, thật ngại quá khi đã quấy rầy, ta có chuyện cần đi qua cánh cửa này, bà có thể giúp ta mở ra một chút không?”

“Ồn ào ~” cửa mở ra, nàng nghe âm thanh cửa mở ra hình cánh cửa này đã lâu lắm rồi không được mở ra.

Nàng hướng về phía người ở bên trong cười cười, “Cám ơn bà bà.”

Lão nhân kia sững sốt nửa ngày, mới nói, “Đến đây đi, chỗ của ngươi quá chen chúc.”

Toàn thân nàng nổi một tầng da gà, chen chúc? Không phải là không có ai sao?

Nàng mò mẫm đi tới.

“Có muốn uống một ly trà không?” Bà bà nói xong, tựa hồ đang thay nàng châm trà.

“Không cần, cám ơn. Ta muốn hỏi một chút, phía trước còn có đường không? Mắt của ta không nhìn thấy.” Nếu như còn nữa, thì nàng phải lập tức tiếp tục đi về phía trước.

“Ha ha, không trách được. . . .” Bà bà đột nhiên bật cười.

“Không trách được cái gì?” Nàng cảm giác vị bà bà có chút quỷ dị.

“Không một ai khi thấy được bộ dáng của ta, còn dám tiến vào. Thì ra là không nhìn thấy. . . .” Một câu cuối cùng này, gần như là lẩm bẩm một mình.

Nàng chỉ cảm thấy sau lưng một hồi lạnh lẽo, vị bà bà này là ai?

“Trước mặt đương nhiên là có đường, nhưng ~ người trước uống chén nước đã, nghe ta kể một chút chuyện xưa thôi.” Tiếng bà bà trong trẻo, lại mang theo sự hưng phấn không che dấu được.

“Cám ơn bà bà, nhưng ta còn có chuyện rất quan trọng, sẽ không quấy rầy nữa.” Nói xong nàng sải bước đi về phía trước, bà lão này thật sự làm cho người ta sợ hãi.

“Người làm phiền ta bắt ta mở cửa cho người, chẳng lẽ người định cứ đi như vậy?” Tiếng bà bà đột nhiên trở nên sắc lạnh.

“Người nghĩ như thế nào?” Thanh âm của nàng cũng lạnh băng một mảnh.

“Ha ha, nữ nhân này quả thật là một nhân vật lợi hại, bà bà không có ý tứ gì khác, chỉ muốn kể cho người nghe một câu chuyện xưa.” Âm thanh của bà đột nhiên hạ thấp, nhẹ nhàng mang theo ý cười, tràn đầy âm trầm.

Chỉ là muốn kể chuyện xưa sao? Chỉ sợ không đơn giản như vậy.

“Người biết tại sao ta đến đây không?” Nàng đè nén sự sợ hãi trong lòng, hiện tại nếu nàng để lộ ra một chút sợ hãi, thì sợ rằng sẽ càng khó để rời đi.

“Biết.” Tiếng cười của bà bà càng thêm đậm, “Người và Minh vương ước hẹn cùng nhau đi qua ‘ cướp giới ’, ai mà không biết chứ?”

Minh vương? Nàng phản ứng một cái mới nhớ tới Tu Hồng Miễn là ông trùm giấu mặt của Minh giáo, cho nên nàng cho rằng bọn họ sẽ gọi Tu Hồng Miễn là Giáo chủ, không ngờ bọn họ lại gọi là Minh vương.

Nói như vậy, nơi này chính là trụ sở bí mật của Minh giáo? Thế nhưng cái bà bà này dù có cảm giác thế nào thì cũng không giống một giáo đồ.

“ ‘Cướp giới ’ là cái gì? Những binh lính vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

“Trước tiên người phải nghe ta kể xong chuyện xưa, rồi sau đó ta lại từ từ trả lời người.”

Nàng cảm nhận được ánh mắt chăm chú của bà lão, trong lòng nàng có chút hoảng sợ.

“Ngồi chỗ này” Bà bà dẫn nàng đi tới cạnh một băng ghế.

Chân nàng lại không cẩn thận đá phải bà bà, nàng chấn động toàn thân, “Thật xin lỗi.”

“Ha ha, không sao, uống trà đi.”

“Không cần, bà bà, ta đã đồng ý với Tu, phải đi về phía trước, không thể dừng lại.”

“Ha ha, yên tâm đi, sau khi người vào cánh cửa này, một ngày bên trong này tương đương với một khắc phía ngoài, người có đầy đủ thời gian nghỉ ngơi, bây giờ thì nghe ta kể chuyện xưa thôi.”

“Không được, người phải trả lời ta trước, sau đó ta mới nghe người nói.” Nàng có chút kích động.

Bà bà nổi giận, “Người đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!”

“Bà bà, ta là một người mù làm sao có thể đối nghịch với người đây? Ta chỉ là sợ chờ người kể xong chuyện xưa, ta sẽ quên mất vấn đề mình muốn hỏi. Người trả lời ra trước, ta một người luôn tuân thủ lời hứa, tuyệt đối sẽ nghe người kể chuyện xưa, người yên tâm.”

Bà bà hình như bị lời nói của nàng làm cho lay động, cũng có lẽ bà ta biết nàng không thể trốn thoát được ra khỏi nơi này, nên mới sâu kín mở miệng nói, “Nơi này chính là cướp giới, từ khi người vào cửa, người chỉ có tiến lên, mà không thể quay về chỗ cũ. Thứ âm thanh mà trước đó người nghe được, là những âm thanh lúc Chiến Hồn luyện binh, khi bọn họ còn sống ai nấy đều là những anh hùng dũng mãnh thiện chiến.”

Khi còn sống? Nàng lại hít một hơi khí lạnh.

246. Chương 246

“Những binh lính kia thật ra thì không chân chính tham chiến có đúng không? Những thứ âm thanh mà trước đó ta nghe được đều là do ảo giác của mình?”

“Ha ha, người rất thông minh, chỉ là.”

Nàng không chen miệng vào, mò mẫm tiến lên phía trước từ từ rồi đi, vừa chờ đợi câu nói kế tiếp của bà bà.

“Nếu như khi đó người ngừng lại, sẽ bị bọn họ đuổi theo.”

Trong lời nói của bà bà tràn đầy ý cười, làm cho nàng cảm thấy một hồi lạnh lẽo, “Bị bọn họ đuổi theo?”

“Người và bọn họ bất đồng, người đi một bước tương đương với bọn họ chạy mười bước.”

Nàng đã có chút sáng tỏ, không trách được bọn họ không đả thương được nàng, không trách được Tu Hồng Miễn bắt nàng đi liên tục không được ngừng lại. Bởi vì chỉ cần nàng dừng lại một cái, sẽ bị những người kia đuổi kịp.

“Người đang định đi đâu?” Thanh âm của bà bà có chút khản trương.

Nàng thừa dịp bà ta còn chưa phản ứng kịp, sải bước chạy về phía trước.

Không tệ, nàng lừa bà ta, nàng hỏi nhiều như vậy chỉ có một mục đích là để trì hoãn thời gian, nàng không muốn phải nghe bà ta kể chuyện xưa.

Bởi vì lúc trước nàng không cẩn thận đá phải bà ta thì phát hiện ra bà ta không có chân.

“Đứng lại!” Bà ta ở phía sau thê lương hô, “Người lại dám gạt ta! Người lại dám gạt ta! Ta muốn kể chuyện xưa cho người nghe, ta nói rất nhiều! ~”

Nàng biết, chuyện xưa mà bà ta muốn kể nhất định không đơn giản như vậy.

Nàng sai bước chạy, nếu như bà ta không lừa gạt nàng, như vậy nàng và bà ta cũng bắt đồng, cho nên nàng chỉ cần đi một bước thì cũng sẽ bằng với bà ta đi mười bước.

Nàng khấn trương khiến toàn thân có chút run, âm thanh gào thét của bà ta bám riết phía sau lưng nàng.

Rốt cuộc, tay nàng lại chạm vào một cánh cửa kiên cố.

”Đồng đồng đồng

” Nàng không ngừng gõ cửa, phía sau âm thanh truyền đến càng ngày càng gần, nàng nghe thấy rõ ràng tiếng tim mình đập thình thịch.

“Đứng lại ~! Ta muốn để cho ngươi biết hậu quả khi lừa gạt ta!”

Nhất thời nàng cảm thấy hai bên tai nàng truyền đến một hồi khí nóng, ngay sau đó tiếng cười khan khan của bà truyền đến, “Ha ha ~ làm sao ngươi không chạy nữa?”

Nàng gần như ngất ngốc đứng yên tại chỗ, máu lưu thông trong cơ thể nàng nóng lên một cách khác thường.

Nàng nóng quá.

Ngay lúc đó tiếng cửa mở “Ken két ~” truyền đến, truyền vào trong tai nàng chính là một âm thanh của trẻ thơ.

“Cố Quỷ Bà, ngươi tới đây làm cái gì?”

Khí nóng bên tai nàng đột nhiên tiêu tán hết, nàng lập tức đi vào, đóng cửa lại.

Bên cạnh truyền âm thanh của một bé gái, tiếng nói thanh thúy mang theo ý cười, “Ngươi sợ bà ta?”

Nàng có chút lúng túng, hình như tiểu cô nương này cũng không sợ hãi bà ta này.

“Ngươi không nghe bà ấy kể chuyện xưa đúng không?”

Nàng gạt đầu một cái, “Làm sao ngươi biết?”

“Ha ha, nếu ngươi nghe thì không còn khả năng lại tới đây gõ cửa của ta.”

Sau lưng nàng một hồi lạnh lẽo, “Ngươi là ai?”

“Ta là Nghiền muội, cũng như ngươi, cũng là trong lúc vô tình mà lọt vào cướp giới, cho tới bây giờ đều bị nhốt ở đây.”

Nàng kinh ngạc nhìn cô bé, “Vậy sao ngươi lại được canh giữ cánh cửa thứ hai?”

“Ta muốn đi ra ngoài, nhưng khi đi tới cánh cửa này, thì không đi được nữa. Cho nên ta liền dứt khoát canh ở đây, nếu có người có thể đi vào, thì sẽ đi cùng người đó.”

Nàng cười cười, “Nơi này không còn ai khác sao?”

“Có.” Nghiền muội dắt nàng đi sang một hướng khác.

“Đi đâu?”

“Ta dẫn ngươi đi trốn, canh giữ ở gian phòng này chính là một con sư tử, lúc ngươi mới mở ra, nó sẽ lập tức tới đây. Đi mau!”

Nàng cố gắng giật tay mình ra khỏi tay của Nghiền muội, “Ngươi nói láo!”

247. Chương 247

Nàng lạnh lùng nhìn tiểu nha đầu kia, “Người nói láo!”

Bà bà mặc dù cũng là có mục đích trợ mới giúp nàng, nhưng bà ta lại không có tâm kế lừa gạt nàng.

Bà ta đã nói nơi này ngoại trừ nàng ra, không có ai sau khi nhìn thấy khuôn mặt bà ta mà còn dám đi vào, “Ta là người thứ nhất đi vào đây, không phải sao?”

Nghiên muội đứng bên im lặng.

Bà bà nói khi đã vào nơi này, chỉ có thể đi về phía trước, không thể nào trở về đường cũ, “Nơi này chỉ có thể đi về phía trước, cho dù là lui về phía sau, cũng không thể quay về đường cũ, mà người không phải có thể đi vào bên trong, rồi lại có thể trở về, không phải sao?”

Nghiên muội dừng một chút, ngay sau đó nàng nghe thấy tiếng nước nổ, nàng ta đang khóc sao?

“Tỷ tỷ, Nghiên muội không phải người xấu, Nghiên muội chỉ muốn đưa tỷ tỷ đi trốn.”

”Ngao

”

Nghiên muội còn chưa nói hết, nàng đã nghe thấy tiếng sư tử rống truyền đến từ xa.

Nàng sững sờ, Nghiên muội lập tức kéo tay nàng lại, “Chạy mau đi ~”

Nàng do dự một chút, cuối cùng vẫn đi về phía trước.

Nàng không nhìn thấy gì, nếu như nàng chỉ cần đổi lại một chút phương hướng, đến lúc đó nàng sẽ rất khó khăn để tìm chính xác đường, hướng chỉ đây là một con không thể quay đầu lại.

“Tỷ tỷ, người.”

Nghiên muội thấy nàng vẫn tiếp tục đi về phía trước, trong âm thanh tràn đầy bị thương.

“Tỷ tỷ chờ ta một chút ~”

Trong lòng nàng cả kinh, bước nhanh đi về phía trước, chỉ vì nàng phát hiện Nghiên muội chạy rất nhiều bước cũng không theo kịp nàng bước một bước.

Tiếng Sư tử rống càng ngày càng xa, Nghiên muội vẫn còn ở phía sau liều mạng đuổi theo nàng.

Tiếng Sư tử rống có lẽ là giả, đều là Nghiên muội gạt nàng nên mới tạo ra, nàng ta muốn ngăn nàng đi tiếp là vì có mục đích khác?

Không kịp nghĩ nhiều, nàng bắt đầu chạy thật nhanh.

Phía sau tiếng Nghiên muội khóc càng lúc càng lớn, “Tỷ tỷ ~ đừng để Nghiên muội lại a ~”

Tiếng khóc đánh thẳng vào nội tâm, làm cho ai nghe cũng không nhẫn tâm làm như vậy.

Nàng thả chậm tốc độ, “Trước mặt thật sự có một con sư tử sao?”

“Thật sự có!” Nghiên muội khẳng định cực kỳ chắc chắn, nàng thật sự đã sắp tin tưởng lời của nàng ta, hình như âm thanh của nàng ta có thể đánh tan sự phòng bị trong lòng người khác.

“Người đang nói láo!” Nàng lại bước nhanh hơn, lần đó nàng và Thiện Xá gặp phải một đàn sư tử, Thiện Xá nói bọn họ chúng là động vật sống theo bầy đàn, nếu như phát hiện kẻ địch, nhất định sẽ chiến đấu đến một khắc cuối cùng, không thể nào có chuyện một con đơn độc sinh tồn .

“Tỷ tỷ ~” Nghiên muội càng gào khóc to hơn, “Chờ ta một chút ~ tỷ tỷ ~”

Không còn một tia thương tiếc, nàng bắt đầu chạy.

“Ha ha, tỷ tỷ, trước mặt không có ai mở cửa cho người đâu.” Vốn dĩ âm thanh thanh thúy như tiếng chuông bạc, lay động lòng người, đột nhiên lại trở nên dữ tợn, “Chờ ta, chờ ta tới dẫn người trốn đi, chúng ta có thể trốn đến một chỗ mà không ai có thể tìm ra. Ha ha.”

Tiếng cười của Nghiễn muội vang vọng bốn phía, nàng lại có thể nghe ra trong đó có cái gì đó rất giống với bà bà, là cảm giác của nàng sai rồi sao?

Nàng chạy như điên tới trước một cánh cửa, nàng gõ một lúc lâu, quả nhiên không có ai ra mở cửa.

Phía sau tiếng cười dần dần tới gần hơn, “Tỷ tỷ ~ chúng ta cùng đi trốn thôi.”

Trong nháy mắt toàn thân nàng nổi hết da gà, “Nghiễn muội!” Nàng lập tức trả lời nàng ta, “Ta có thể cùng trốn với người, nhưng người phải tìm được ta trước!”

Nghiễn muội hình như có hứng thú với lời đề nghị này, “Tốt ~”

“Như vậy, người xoay người sang chỗ khác, đếm tới 100 thì quay lại.”

Nghiễn muội cười ha ha, “Có thể.”

Nói xong, nàng liền nghe thấy tiếng Nghiễn muội bắt đầu đếm, “Một, hai, ba.”

Nàng bắt đầu mò mẫm xung quanh cánh cửa, nếu Nghiễn muội nói không ai mở cánh cửa này, thì bên trên nhất định có thứ gì đó có thể mở cánh cửa này ra! Nàng bắt đầu ghét bỏ chính mình, nếu như nàng có thể nhìn thấy, không phải sẽ đơn giản hơn rất nhiều hay sao.

“29, 100.”

Trong nháy mắt nàng đã cảm thấy một tiếng cười sát bên tai, “Tỷ tỷ, ta tìm được người rồi.”

248. Chương 248

“Người không đếm hết đến 100!” Nàng giả bộ trấn định mạnh mẽ nói.

“Ta đếm hết rồi, ta đếm hết rồi !” Nghiễn muội quát cường nói.

Nàng ta thật sự là một đứa bé thích nói láo “Nếu như người nói cho ta biết làm thế nào để mở cánh cửa này, thì ta sẽ đi trốn với người.”

Nghiễn muội lắc đầu một cái, “Vô dụng, không có cách nào mở nó ra đâu.”

Nàng nghĩ nghĩ, đổi lại một phương thức hỏi khác, “Người có biết tại sao lại không mở được cánh cửa này không?”

“Thì phải gõ đủ 25 cái thôi.”

Nàng âm thầm cảm thấy mình thật may mắn, Nghiễn muội thích nói láo, hình như cũng không phải là nàng ta cố ý.

Nàng bắt đầu liên tục gõ mạnh lên cánh cửa, trong lòng thầm đếm : một! hai! ba! Bốn.

“Tỷ tỷ ~ tỷ làm như vậy cửa không mở ra đâu!” Nghiễn muội có chút khản trương nói.

Nàng không có ý định để ý tới nàng ta, nàng gõ thật nhanh: 23, 24! 25!

Cửa mở ra.

“Tỷ tỷ, người lừa ta ~!”

Nàng cảm nhận được ánh mắt tức giận bùng bùng phía sau lưng, nàng lập tức chạy qua cánh cửa rồi đóng lại.

Nghiền muội chắc chắc vẫn còn đứng bên kia khóc, nhưng âm thanh đó gần như đã biến mất.

Nơi này an tĩnh khác thường, không phải là nàng đã chạy ra rồi chứ?

“Tu ~” nàng thử gọi một tiếng.

Không có người nào trả lời, nơi này an tĩnh đến mức khiến người khác hít thở không thông.

Nàng cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước, chỉ sợ sẽ xuất hiện cái gì đó bất thường.

“Tích!”

Nơi xa đột nhiên truyền đến một tiếng ngán ngủi, âm thanh kia quá mức bén nhọn khiến người ta cảm thấy có chút chói tai.

Chờ đến khi nàng muốn nghe kỹ lại thì không còn thấy gì nữa.

Là vật gì? Trong lòng nàng có chút lo lắng, trước mắt trừ bóng tối thì vẫn là bóng tối.

“Tích tích ~”

Âm thanh lần nữa truyền đến, lần này, so với trước kia thì dài hơn một chút, nhưng lại làm cho lòng nàng càng khó chịu hơn.

Nàng tiếp tục đi về phía trước, mò mẫm một hồi xem rốt cuộc đó là thứ âm thanh gì.

”Tích tích

”

Âm thanh kia bỗng dừng phóng đại, hơn nữa kéo dài không ngừng, khiến cho nàng cảm thấy thật phiền não. Cảm giác kia so với việc có người dùng móng tay thật dài không ngừng cào trên bụng đen còn khó chịu hơn.

Còn chưa đi được vài bước, nàng lại cảm thấy trên môi mình nóng lên. Nàng lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa, đây máu.

Thế nhưng nàng lại chảy máu mũi.

Từng trận cảm giác nóng ran truyền khắp toàn thân nàng, nàng như phát điên bịt kín lỗ tai, dùng sức bịt lại, ra sức bịt.

Không được, hoàn toàn không được. Thứ âm thanh bén nhọn này làm cho nàng cảm thấy thật hoảng loạn, theo từng bước chân nàng tiến lên nó càng lúc càng lớn.

Nàng giống như một người bị lạc đường trong sa mạc, cảm giác nóng ran và khát nước nhanh chóng đánh bại sự kiên trì của nàng, hướng chỉ ngay cả phía trước dẫn tới đâu nàng cũng không biết.

Có thể không đi tới nữa sao? Nàng thật sự là không kiên trì nổi nữa.

Liều mạng hít thở, nàng có cảm giác đại não nàng đang thiếu không khí, tứ chi cũng mềm yếu vô lực.

Thứ tạp âm này lại có thể có uy lực lớn như vậy! Nàng liều mạng muốn mình trấn tĩnh lại, nàng không thể bị đánh gục dễ dàng như vậy được!

Phải làm sao mới có thể tiêu trừ thứ tạp âm này? Nàng muốn bình tâm lại để suy nghĩ, nhưng thứ âm thanh kia khiến nàng phiền não lo lắng, hoàn toàn không thể tĩnh tâm được.

Máu từ trong mũi càng chảy càng nhiều, nàng hoài nghi nếu còn tiếp tục như vậy, thì nàng có thể mất máu mà chết mất.

Khoảng cách giữa các bước của nàng càng ngày càng nhỏ, chậm đến mức gần như là không động đậy, chẳng lẽ mạng của nàng thật sự sẽ kết thúc tại đây?

Trong đầu nàng đột nhiên thoáng qua một hình ảnh, đó là lúc Vương gia của Kiền Sở vì Tu Hồng Miển mà gảy một khúc đàn có tên là Tiêu Hồn, tất cả mọi người đều bị tiếng đàn của hắn cuốn hút, nhưng nàng thì không sao cả.

Tại sao vậy chứ?

Nếu như mà nàng có thể miễn dịch với những thứ kia, tại sao cái thứ tạp âm này nàng lại không tránh được?

249. Chương 249

Trực giác có biện pháp có thể làm giảm đi sự nhiễu loạn, đáp án kia đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng, nhưng chung quy nàng lại không nắm bắt được phải làm bằng cách nào

Bên tai nàng thứ âm thanh kia vẫn kéo dài dai dẳng, khiến iệng đắng lưỡi khô, dù có cố gắng thế nào thì nàng cũng không thể yên lặng mà suy tư được.

Một ý niệm chợt lóe lên trong đầu, lúc đó khi nàng nghe vị Vương gia kia của Kiền Sở gảy đàn, nàng đã biết hần ẩn giấu âm mưu gì đó, cho nên. Thứ âm thanh mà nàng nghe được sẽ không giống với mọi người. Thứ mà nàng nghe không phải nhạc âm của hần, mà là từng âm vực của đoạn nhạc, từng âm nhỏ nhất để có thể tìm ra sự khác biệt, chỉ vì nàng muốn nhìn thấy huyền cơ mà hần để trong đó.

Hình như.

Nàng hít sâu một hơi, buông hai tay đang bịt tai ra, âm thanh bén nhọn đâm vào tai khiến nàng phải nhíu mày.

Điều chỉnh hô hấp thật tốt, nàng không thêm để ý tới những tạp âm xung quanh nữa, bắt đầu tinh tế nghe mỗi một chi tiết nhỏ.

Đột nhiên nàng phát hiện vốn dĩ thứ âm thanh này chỉ là tiếng “tông” của giọt nước nhỏ xuống kéo thật dài ra, thật ra trong đó còn xen lẫn những âm cao thấp không đồng đều về âm điệu. Từ từ, nàng phát hiện ra quy luật của những âm điệu kia, nghe thêm một chút nữa nàng lại thấy chúng trở thành những âm điệu thật dễ nghe.

Nàng cảm thấy mình thật may mắn, vì nàng thật sự đã tìm được biện pháp.

Nàng dùng tay mạnh mẽ lau đi vệt máu trên miệng, nàng nở một nụ cười thật rực rỡ.

Bước chân nàng càng tăng nhanh, nàng rất muốn biết đó là âm thanh do vật gì phát ra.

Nhưng lúc tay nàng mò được đến một cánh cửa thì âm thanh kia nháy mắt đã biến mất.

Nàng không có cách nào để biết được tình trạng hiện giờ rốt cuộc là như thế nào, nàng hận sao mình không có thêm một con mắt thứ ba.

“Có ai không? !” Nàng vô lực gõ cửa.

Vẫn như cũ không có ai trả lời, xem ra bên kia cũng không có ai rồi.

Nàng thử gõ xuống 25 cái, nhưng cửa vẫn không mở ra.

Chẳng lẽ là 26 cái?

Nhưng số lượng gõ nàng không ngừng tăng lên, gõ đến sưng cả tay, cuối cùng nàng cũng đành từ bỏ.

“Có lắm hay không ~ cũng quá keo kiệt đi, một chút nhắc nhở cũng không cho?” Nàng bắt đầu dĩ tựa trên cánh cửa, bàn tay buồn bực gõ thật mạnh lên cánh cửa, “Khi dễ một người mù tính cũng là bản lĩnh sao~”

Đợi một lúc lâu, nàng không còn hi vọng xa vời sẽ có cái gì để chỉ dẫn cho nàng nữa, xem ra chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Nàng mò mẫm trên cửa, phát hiện ra cánh cửa này khác với những cánh cửa lúc trước, phía trên có một khe hở cong.

Cái khe hở này dùng để làm cái gì? Chẳng lẽ chính là cơ quan để mở cửa?

Nếu như có thể tìm được một thứ gì đó vừa với cái khe này rồi cho vào, biết đâu có thể mở ra. Nhưng nàng phải đi đâu để tìm vật này đây? Nếu như nàng thay đổi phương hướng đi tìm vật đó, thì chắc chắn sẽ không trở về được nơi này nữa.

Nếu đã như vậy Vật kia có lẽ phải ở chỗ nàng có với tới mới đúng!

Nàng mò mẫm trên cánh cửa nửa ngày, trừ cái khe hở kia nàng thật sự không phát hiện ra cái gì khác.

Nàng ngồi chồm hổm xuống, tìm một hồi dưới đất và chân cửa.

Nàng đá vào phía dưới cánh cửa, nàng mặc kệ đó có phải là biện pháp để mở cửa hay không, thử dù một chút dù sao cũng còn tốt hơn là không làm gì, cho dù có đá hư thì đó cũng không phải là cửa của nàng.

“Két” một tiếng, rốt cuộc nàng đá vào cái gì đó rơi xuống. Nàng dùng tay mò mẫm, có chút hả hê nở nụ cười, thứ này cơ hồ giống y hệt với hình dạng của khe hở trên cửa.

Bởi vì nàng không nhìn thấy, cho nên nàng phải thử mấy lần mới có thể đem vật kia bỏ vào khe hở.

“Ồn ào ~” Cánh cửa hướng xê dịch sang bên phải, mở ra!

Nhất thời, một đạo ánh sáng màu trắng chiếu rọi vào khoảng không gian đen kịt trước mắt nàng.

Nhất thời không thích ứng được, nàng liều mạng lắc đầu, ý đồ tránh khỏi điểm sáng này, nhưng hình như điểm sáng đó như dính lên mắt nàng, làm thế nào cũng không tránh thoát.

Nàng luống cuống dùng tay che mắt mình lại, nhưng nó vẫn dán lên mắt nàng!

Nó có thể xuyên thấu qua tay nàng sao?

Nàng từ từ đi về phía trước, điểm sáng càng lúc càng lớn, làm cho nàng cảm thấy thật chói mắt.

250. Chương 250

Không phải là nàng cái gì cũng không nhìn thấy rồi sao? Tại sao hiện tại có thể nhìn thấy ánh sáng này màu trắng?

Ánh sáng càng ngày càng mạnh, cảm giác đau mãnh liệt trên mắt làm nàng không chịu nổi, nhưng bước chân nàng lại càng nhanh hơn, nàng có thể thấy thứ ánh sáng này, có phải nó cũng có nghĩa là nàng có thể nhìn thấy lại không?

Nàng cố gắng chịu đựng đau nhức, trong lòng nàng vẫn ôm một chút chờ mong, có lẽ nàng có thể nhìn thấy.

Đi tới phía trước, lúc này phạm vi mà ánh sáng chiếu tới không chỉ là mắt nữa mà, mà là toàn thân, làm nàng cảm thấy mình như đang ở trong lò nung vậy.

Tim nàng đập thành thịch, cảm giác buồn nôn dâng lên, cảm giác choáng váng trong nháy mắt đánh tới, thân thể càng ngày càng nhẹ, nàng cảm thấy mình như đang bay.

Rốt cuộc, cảm giác buồn nôn cũng biến mất, này ánh sáng cũng không làm nàng quá khó chịu nữa.

Bốn phía trắng xóa một mảnh, như tuyết tinh khiết, làm cho lòng nàng không tự chủ mà an tĩnh lại.

Đợi đến khi nàng ứng kíp, nàng đã sớm sững sờ, nàng lại có thể nhìn thấy!

Dụi dụi con mắt, tác dụng phụ của hoa Hàm Tiểu với thân thể nàng đã mất đi tác dụng hay sao? Hay là tạm thời mất đi hiệu lực? Những thứ này đều là bởi vì tia sáng kia hay sao?

Nàng tham lam nhìn chăm chú vào tất cả trước mắt, có thể thấy được ánh sáng là hạnh phúc lớn cỡ nào cơ chứ.

Không lâu sau, nàng bắt đầu cẩn thận quan sát căn phòng này, gian phòng này lấy lông vũ màu trắng làm nền, trừ chính giữa có cái gì đó một dải lụa đỏ tươi được gấp khúc lại thì không còn gì khác.

Nàng đi về phía trước gần một chút, hình dáng này đối với nàng rất quen thuộc, tìm tòi trong đầu thật lâu, cuối cùng nàng cũng nhớ ra hình ảnh dải lụa này giống hệt với cái khe nàng đã thấy trên cánh cửa.

Nàng nhẹ nhàng dùng tay xoa xoa lên dải lụa màu đỏ tươi đó, cảm giác cũng giống nhau, như vậy những cánh cửa kia có lẽ cũng sử dụng chất liệu giống như thế này.

Chẳng biết tại sao, thân thể nàng bỗng khó chịu khác thường, nàng xoay người, trong lúc vô tình liếc mắt thấy bóng dáng một người.

Đó không phải là nàng sao!

Chính xác mà nói, đó là Hạ Hách Na Phù Dung!

Nàng cúi đầu nhìn qua nhìn hai tay của mình, là của nàng! Hai bàn tay mà lâu nay nàng vẫn quen thuộc này mới chính là tay của nàng!

Nàng đã đi ra khỏi thân thể kia, thế mà nàng lại đi ra khỏi thân thể kia rồi!

“Cạch” một âm thanh rất nhỏ bé vang lên, nhưng trong căn phòng yên tĩnh như vậy thì quả thật vẫn có chút đột ngột.

Nàng quay đầu thấy mặt đất trước mặt xuất hiện một cái động lớn, mà dải đỏ kia chính là giới tuyến phân cách.

Nàng hơi ghé đầu vào nhìn một cái, ngay sau đó lập tức lui trở lại. Trong động kia có lực hút rất lớn! Nàng chỉ vừa mới ghé đầu vào xem đã suýt bị nó hút vào.

Sau lưng nàng có một hồi tiếng động ở cửa, nàng quay đầu lại, thấy một người đi vào.

Hắn mặc một thân trang phục trắng tinh, màu sắc giống với màu sắc trong căn phòng, chắc hẳn chính là chủ nhân của căn phòng này.

“Không ngờ lại có người có thể thành công xông đi qua cướp giới.” Âm thanh của hắn vô cùng nhu hòa, làm cho người nghe cực kỳ thoải mái.

Không ngờ nàng đã đi qua rồi, “Tu đang ở đâu?”

Người nọ khẽ mỉm cười, dùng ngón tay chỉ nhẹ vào cửa động mở ra trên mặt đất.

Trên cửa động tối om om xuất hiện một hình ảnh, đó là một phong cảnh của một địa phương khác.

Nàng cẩn thận nhìn hình ảnh phía bên trong, đột nhiên phát hiện ra một bóng dáng.

“Đừng có lại gần quá, người sẽ bị kéo qua đó đấy.” Hắn cười nói.

Nàng quay đầu nhìn về phía hắn, “Đó không phải là ảo ảnh sao?”

Hắn lắc đầu một cái, “Nếu như ngươi muốn đi qua đó, thì chỉ cần đi về phía trước một bước.”

Nàng lại lui về phía sau đứng một chút, trực giác khiến nàng phản đối ý kiến này.

Trong tấm hình, người đứng bên cạnh Tu Hồng Miễn chính là Thiện Xá.

“Có biện pháp gì có thể trị khỏi mắt cho nàng?” Tu Hồng Miễn cau mày.

“Hoa Hàm Tiểu có thuộc tính ký sinh, nếu như nó đã nở ra, thì không thể thanh trừ nó nữa, nhất định phải đem nó ký gửi đi chỗ khác.” Thiện Xá nhìn về phía phương xa, làm như đang suy nghĩ cái gì cái gì đó.

“Ký gửi?”

“Không còn cách nào khác. Việc đó tương đương với việc gửi nó vào một thân thể khác.”

“Cho Bán nhi đi, hắn vừa vặn cần nó.”

Thiện Xá cười lắc lắc đầu, “Những người khác phái thì không thể nhận được.”

251. Chương 251

“Không có cách nào để chuyển sang sao?” Sắc mặt Tu Hồng Miễn khó coi.

“Tin tưởng ta đi, cho dù là chuyển gửi giữa những người đồng giới, cũng là cục diện mà ta người và người đều không muốn nhìn thấy.”

Tu Hồng Miễn có chút sáng tỏ gật gật đầu, “Không còn phương pháp khác sao?”

“Có. Nhưng. Quá mức mạo hiểm.”

“Cứ nói đi đừng ngại.”

Thiện Xá do dự một lát, cuối cùng lên tiếng, “Cướp giới.”

“Cướp giới?”

“Những người sắp chết, ở trong một điều kiện nhất định có thể gặp được cướp giới, chỉ cần có thể thông qua cướp giới, thì có thể đạt thành một tâm nguyện. Truyền thuyết kể lại rằng tổ tiên của Y Thập tộc cũng là bởi vì thông qua cướp giới, nên mới hóa thân được thành nữ thần, vĩnh viễn bảo vệ tộc nhân của nàng. Sau đó lại có rất nhiều tham lam thông qua các loại biện pháp xông vào cướp giới, nhưng không có người nào thông qua, không có một người nào có thể đi ra.”

Sau một hồi trầm mặc, “Trẫm đi.”

“Nam nhân không thể đi, nếu không thì tuyệt đối sẽ không có cơ hội hoàn sinh.”

Tu Hồng Miễn kéo nhẹ khóe miệng, “Cái giả thiết có thể vẫn tồn tại đúng không, nhưng bởi vì người đi là trẫm nên mới không có đi.”

Thiện Xá nhắm lại mắt, “Ta có thể nói điều kiện cho người, nhưng nếu người không về. Ta nên giải thích với nàng như thế nào đây?”

“Trẫm sẽ không cho người cơ hội thay trẫm chăm sóc nàng đâu.”

Ánh mắt Thiện Xá tối sầm lại, lại không tiếp tục nữa, “Mấy ngày nay hảo hảo bồi nàng thôi.”

Hình ảnh chuyển một cái, đã biến thành lúc ở trong chợ, bọn họ đang đứng trước quầy bán đồ ăn, về mặt Tu Hồng Miễn và Thiện Xá đều rất quái dị.

“Dung nhi, trẫm dẫn người đi đến bên kia dạo một chút.”

Tu Hồng Miễn kéo tay của nàng, liền kéo nàng đi về phía trước.

“Tối giờ cơm các người hãy về a” Thiện Xá ở phía sau lập tức bổ sung thêm một câu.

Về mặt nàng ủy khuất khi bị Tu Hồng Miễn lôi kéo, “Tu ~ ta nói cho người biết ~ lần này ta làm ăn tuyệt đối ngon! Ta thề không lừa người!”

Thân hình Thiện Xá phía sau dừng lại, lập tức rỉ tai với Lục gia đang đứng bên mấy câu.

Lục gia cúi đầu khom lưng đáp một tiếng, liền chạy ra, chỉ chốc lát sau, hần dất ra một con chó.

Cái con chó kia chạy tới vây quanh Tu Hồng Miễn, chạy vài vòng, Thiện Xá vốn định tới kéo nàng ra, nhưng ngoài ý muốn nàng lại không cẩn thận giẫm vào nó.

“Gâu! Gâu Gâu! Gâu!”

Con chó kia điên cuồng hướng phía nàng sủa, cũng muốn xông tới cắn nàng.

Lục gia kéo thật chặt dây thừng lại, không để cho nó đến gần thân thể của nàng.

Thiện Xá dùng khẩu hình nói với Tu Hồng Miễn: cướp giới đã mở ra rồi.

“Tu ~! ~” Một phát nàng túm được tay của Tu Hồng Miễn, thuận thế hai chân đạp một cái, liền treo lên người Tu Hồng Miễn.

Hai người đều chau mày.

Thiện Xá lại dùng khẩu hình nói với Tu Hồng Miễn: nàng đụng vào con chó.

“Đi mau a ~! ~” Nàng liều mạng gào.

Tu Hồng Miễn vỗ đầu của nàng, “Đừng có hét bên tai trầm như thế!”

Nàng chỉ một ngón tay về phía Thiện Xá, “Ta nói cho ngươi biết! A Hu nhà chúng ta so với ngươi còn lợi hại hơn nhiều! Ngươi dám khi dễ ta, nó sẽ cắn chết ngươi!”

Thiện Xá phần lực quét qua tay nàng, nhìn về phía Tu Hồng Miễn: làm sao bây giờ?

“Tu ~ đi mau a ~” Nàng không nhịn được mà thúc giục hấn.

“Nó cắn trầm quần, trầm đi như thế nào?”

“Được rồi được rồi, quần không cần nữa, đưa nó là được, áo ngươi mặc bên ngoài cũng không phải ngăn lăm đâu, người khác không thấy được.”

Một bên Lục gia thiếu chút nữa không nhịn được mà phì cười, Tu Hồng Miễn tức giận kéo mặt nàng.

”Đau

” Nàng hét lên, “Bây giờ ta là bệnh nhân a ~! Ngươi dám đối xử với bệnh nhân như thế sao!”

252. Chương 252

“Gọi bọn Thiện Xá lập tức tới đây đi! Lục gia đối với nơi này rất quen thuộc, hấn nhất định có biện pháp!” Nàng đề nghị.

Tu Hồng Miễn cùng bọn họ liếc nhau một cái, ngay sau đó lạnh lùng mà nói, “Không cần.”

Tu Hồng Miễn nhìn về Thiện Xá: ở bên nào?

Thiện Xá chỉ hướng một bên: không quá mười dặm, có một cái hồ.

“Chúng cứ đứng ở chỗ này, không phải càng có nhiều người hơn thấy sao! Nói không chừng đợi lát nữa bọn Thiện Xá mua xong đồ ăn xong, tới đây liền thấy người đấy!”

Thiện Xá yên lặng nhìn Tu Hồng Miễn: thời gian không còn nhiều nữa rồi.

Tu Hồng Miễn chột đạp một cái, hướng về phía Thiện Xá chỉ đi.

Không biết qua bao lâu, sắc mặt Tu Hồng Miễn càng ngày càng khó coi, hấn sắp không kiên trì nổi nữa rồi.

Rốt cuộc, phía trước, trên mặt nước có một cái động.

Tu Hồng Miễn nhìn phía dưới một chút, bên bờ bụi gai rậm rạp, không hề có một chỗ để dừng chân, hấn nhìn thẳng sang phía đối diện thấy bên kia hình như tốt hơn rất nhiều. Bước chân không ngừng, hấn liều mạng muốn sang bờ bên kia.

“Tu ~ ta.sắp. Té xuống rồi.”

Tu Hồng Miễn lập tức dùng một tay ôm nàng lại, “Nhấn nhịn thêm một chút nữa. Lập tức liền.”

Không chờ Tu Hồng Miễn nói xong, tay của nàng buông lỏng, thân thể thẳng tắp rơi xuống.

Tu Hồng Miễn cả kinh, lập tức lao theo nàng, trong nháy mắt đã ôm được nàng, nhưng hai người đều bị rơi vào trong hồ.

Tu Hồng Miễn từ lúc bắt đầu không có sự chuẩn bị, có thể thấy hấn sắc nước rất nhiều, nhưng hấn vẫn kiên trì nắm lấy nàng, cố ngoi lên trên mặt nước.

Dần dần nàng bởi vì thiếu dưỡng mà giãy giụa, Tu Hồng Miễn đã bắt đầu ý thức không rõ, càng không ngừng lắc đầu, ý đồ muốn khiến bản thân tỉnh táo hơn một chút.

Đột nhiên, dưới nước xuất hiện một hang động đen tối, lực hút khổng lồ đó hút bọn họ vào.

Hình ảnh trong động dần biến đổi, nó biến thành một mặt thất đen tối.

Nàng ngơ ngác đứng yên tại chỗ, thì ra là bọn họ đã sớm lên kế hoạch tốt lắm nhất định phải tới nơi đây, chỉ là nó lại thích hợp với thời gian mà cướp giới mở ra.

Thiện Xá bắt Lục gia dắt con chó kia chạy quanh Tu Hồng Miễn, cũng là một bước trong kế hoạch khiến để hấn tiến vào cướp giới?

Chỉ là bọn hấn cũng nghĩ không đến, nàng sẽ dẫm lên cái con chó kia rồi nhảy lên người Tu Hồng Miễn.

Nàng quay đầu nhìn về người đang đứng phía sau mình, hấn hoàn toàn không gấp gáp chút nào, chỉ yên lặng chờ nàng thoát khỏi trầm tư.

Nhưng nàng vẫn nghĩ không thông, không phải Tu Hồng Miễn quyết định xông vào cướp giới sao, tại sao lại biến thành nàng?

“Bởi vì sau khi hấn tới, hấn mới chân chính hiểu được cái gì mới chân chính là cướp giới.”

Nàng cả kinh, hấn thế nhưng lại biết nàng đang nghĩ cái gì!

Hấn cười cười, “Ta đương nhiên biết người đang nghĩ cái gì, hơn nữa ta còn có thể cho người biết hấn đang nghĩ cái gì.”

Hấn? Tu Hồng Miễn sao?

Hình ảnh xuất hiện lần nữa, là hình ảnh Tu Hồng Miễn sau lưng nàng trong hành lang dài u ám, như vậy đây chính là lúc bọn họ tiến vào cửa cướp giới rồi.

Tu Hồng Miễn đứng đó cẩn thận nhìn những hình vẽ trên tường đồ, nàng tới gần hơn một chút, cố gắng nhìn xem nội dung phía trên, nhưng bởi vì quá đen tối mà không thấy rõ.

“Thế nhưng có thể đạt thành hai tâm nguyện!”

Tu Hồng Miễn có chút mừng rỡ, bờ môi của hấn không động, chẳng lẽ đây chính là ý nghĩ trong lòng hấn?

“Dung nhi, nữ nhân muốn thông qua cướp giới chỉ cần dựa trên những khảo nghiệm về tâm lý, nhưng nam nhân thì phải trải qua sự vật lộn với đao kiếm thật sự, nếu như người có thể thông qua, không chỉ có thể hồi phục thị lực cho đôi mắt của người, mà cũng có thể giúp cho giang sơn của ta trường tồn.”

Lòng của nàng đang run rẩy, quả nhiên giang sơn của hấn vẫn rất quan trọng! Hấn tình nguyện dùng tính mệnh của nàng để làm tiền đặt cược sao? Nếu như nàng thua, cái mà hấn bỏ lỡ, cũng chỉ là một “Ái phi”. Nhưng nếu như nàng thắng, thì có thể giúp hấn vượt qua cửa ải này một cách hoàn mỹ, đối với hấn nàng chỉ là một công cụ như vậy thôi sao?

Nàng không thể khống chế được cơn tức giận trong lòng mình, nàng tức giận bứt lông vũ trên tường ném vào hình ảnh đang hiện lên.

253. Chương 253

Lông vũ khi tiến vào hình ảnh thì lại biến thành một mũi tên nhọn, thẳng tắp bay tới chỗ nàng đang đứng.

Chỉ nghe một tiếng gió thổi vút qua bên tai, nó xoẹt qua cổ nàng, máu tươi nhất thời chảy ra.

Nàng kinh ngạc nhìn hình ảnh, xoa xoa lên vết máu ở cổ đã sớm khô khốc, tại sao có thể như vậy?

“Thế nào?” Tiếng Tu Hồng Miễn nhỏ như một hơi thở truyền đến.

Hắn nhìn thấy chứ! Hắn nhìn thấy mũi tên này! Bằng võ công của hắn, làm sao có thể không tránh nổi mũi tên này? Nhưng hắn lại không thèm giúp nàng, tại sao lại như vậy?

“Không có việc gì. . . .” Trong tấm hình, nàng bịt tay vào cổ thật chặt, chỉ sợ máu chảy xuống khiến Tu Hồng Miễn biết lại lo lắng.

“Nghe đây, hiện tại ta đặt người xuống, người cứ đi về phía trước, mặc kệ cho dù nghe thấy tiếng gì thì cũng không được dừng lại, hiểu không?”

Nàng nắm thật chặt ống tay áo Tu Hồng Miễn, “Tại sao?”

“Tin tưởng ta.”

Nàng nhìn chính mình trong tấm, thế nhưng lại ngu ngốc đến nỗi thật sự tin tưởng lời của hắn, nàng buông tay ra, hướng về phía bóng tối đen nhánh mờ mịt đi tới.

“Bây giờ người có hai nguyện vọng.” Người áo trắng lại lên tiếng, vừa đứng cả hắn cũng đang nhìn nàng.

Giọng nàng cương quyết, “Có thể quay trở lại không?” Nếu như hắn thật sự biết trong lòng nàng nghĩ gì, thì hắn sẽ biết nàng muốn quay trở lại chỗ nào.

Những mối quan hệ phức tạp ở đây không thích hợp với nàng, bất luận nàng có chạy trốn tới đâu cũng không thể thay đổi hiện trạng.

Chỉ có trở về mới có thể chân chính từ bỏ tất cả, không phải sao?

“Còn có một nguyện vọng nữa?”

Nàng khẽ cười lắc đầu một cái, “Không còn.”

Một lần nữa nàng nhắc lại tâm nguyện của mình, “Có thể trở về nhà sao?”

Người nọ cười khê, “Người không phải muốn mang tài phú cũng trở về chứ?”

Trong mắt nàng có chút khinh bỉ, “Có thể cùng người thân nhất ở chung một chỗ, chính là tài phú lớn nhất rồi.”

Nàng muốn mẹ, thật sự rất muốn.

Hắn gật đầu cười, hắc động trên đất xuất hiện một hình ảnh khác.

Lần này, là những đường phố mà nàng từng quen thuộc, những dãy nhà cao tầng hiện lên làm cả người nàng kích động đến mức run lên.

Đó chính là nơi mà nàng ở, ở đó chính là nhà của nàng!

Cửa mở ra, là một cô gái thanh mảnh, nhẹ nhàng khoan khoái nói, “Mẹ, con đi ra ngoài đây”

Đó chính là nàng. Là ngày mà nàng đi nhảy Parkour rồi bị xuyên qua.

“Người vẫn còn chần chờ cái gì?” Người phía sau nói.

Nàng có chút khẩn trương, nếu như hiện tại nàng đi vào, là có thể ngăn cản tất cả sự phát sinh tiếp theo, nàng sẽ không bị xuyên qua như vậy nữa đúng không.

Nhưng nàng còn đang chần chờ cái gì cơ chứ? Còn có cái gì tốt đẹp khiến cho nàng phải do dự?

Nàng quay đầu nhìn về phía hắn, “Người là ai?”

Hắn cười khê, “Lần sau người gặp lại ra rồi người sẽ biết.”

Lần sau? Nàng không hẳn có ý gì, đang muốn hỏi tiếp.

“Người sắp không còn đủ thời gian nữa rồi.” Hắn nói.

Nàng quay đầu nhìn về mặt đất, trong hình ảnh hiện lên, nàng đang nhảy lên nóc một tòa nhà, đó đúng là lúc mà nàng nhảy xuống rồi bị xuyên qua.

Trong đầu nàng lướt qua từng hình ảnh một, từ lúc nàng bắt đầu xuyên qua, từ những hình ảnh nàng là một Dư phi đầy tự tin chiến đấu với những Tần phi khác, rồi đến khi trở thành một Tướng quân oai hùng nơi sa trường, rồi lại trở thành một nữ nhân mệt mỏi vì phải trốn chạy khắp nơi, một đường nàng đều vất vả cực khổ như vậy, không phải sao?

Mà nàng bên trong hình ảnh, đang đứng trên sân thượng rồi, chuẩn bị lấy đà nhảy xuống.

Nàng cắn môi, khê cười hướng trong tâm hình nhảy qua.

254. Chương 254

Nàng khê cười hướng hình ảnh nhảy tới, trong lúc vô tình quét qua người phía sau bắt gặp một nụ cười quỷ dị.

Nhất thời nàng cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, nàng đã đứng ở trên sân thượng.

Nhắm hai mắt hít sâu một hơi, trong đầu nàng tràn đầy những hình ảnh về thế giới kia.

Không biết Thiên Xá sau khi không thấy nàng sẽ nghĩ gì?

Tu đâu? Hắn sẽ không vô tình đến mức không có một chút hối hận hoặc là áy náy chứ?

Còn có A Hu thì sao, nó rất quật cường, nếu như mà nàng đi rồi, ai có thể đi chăm sóc nó?

Còn có một Bích Quỳnh, một Bích Thanh đơn thuần, một tiểu Cúc đáng thương, họ sẽ nhớ tới nàng sao? Sẽ vì sự ra đi của nàng mà đau khổ sao?

Còn có lũ vịt của nàng, không biết bọn chúng trong cung thế nào rồi, một khi Tu Hồng Miên trở lại trong cung, như vậy chắc chắn sẽ xảy ra chiến tranh, đến lúc đó ai sẽ lo lắng cho chúng nó?

Còn có. Còn có.

Cho đến giờ phút này nàng mới biết mình đã gắn bó với thế giới bên kia đến nhường nào, có quá nhiều thứ mà nàng không bỏ được, chỉ có lúc nàng hoàn toàn rời đi mới có thể chân chính hiểu ra tất cả.

Cô ngậy ngốc đi xuống lầu, từng bước đi trên con đường xa lạ nhưng lại không thể quen thuộc hơn được nữa.

Lướt qua từng người, nhưng trong tâm trí cô vẫn luôn nghĩ bây giờ Tu đang làm gì?

Nhấn chuông cửa, người mở cửa là bảo mẫu Trương, mẹ cô đã đi làm.

“Ô ô, làm sao cháu lại về nhanh như vậy?”

Có chút không phản ứng kịp là đang gọi mình, chớp mắt một cái rồi mới đáp, “A, đột nhiên hôm nay không có tâm tình gì cả.”

Dì Trương kỳ quái nhìn cô, không nói gì nữa.

Cô đi vào phòng ngủ của chính mình, đứng trước tủ quần áo chọn nửa ngày, tất cả đều là quần jean và áo T-shirt.

Cô khoác ba lô lên lưng, cô muốn đi mua mấy bộ váy.

Thói quen thật là đáng sợ, cô luôn ghét những bộ váy vì mặc vào luôn rất khó hoạt động, nhưng bây giờ lại không quen mặc quần jean nữa.

Ngày đó cô còn đo mua một con chó màu trắng.

“Con có thể gọi nó là thứ Năm hay thứ Sáu gì đó cũng được, so ra còn dễ nghe hơn cái tên này một chút.” Sau khi mẹ về có chút không hiểu nói với cô.

Nhưng cô chỉ khẽ mỉm cười, càng không ngừng vuốt ve nó, “A Hu, cái tên này rất hay mà.”

Sáng hôm sau cô có tiết thứ ba và thứ tư, lúc nhìn thấy cô một thân váy trắng xuất hiện trước cửa phòng học đã gây ra một trận ồn ào nhỏ.

“Có chuyện gì rồi hả ? Thế nhưng có thể làm ột tên tiểu tử như cậu biến thành thực nữ?” Người nói là bạn tốt Đỗ Lâm của cô.

Đã phát sinh chuyện gì? Cô khẽ sở cười một tiếng, hình như không chỉ là một chuyện, đáng tiếc vĩnh viễn cô chỉ có thể chôn giấu nó trong lòng.

Cô cười cười lắc lắc đầu, “Tớ sớm đã muốn đi trên con đường trở thành một thực nữ.”

“Hả? Đừng nói với tớ là cậu sẽ mặc cái này đi nhảy Parkour đấy nhé.” Đỗ Lâm rõ ràng không tin.

Sau khi ngồi vào chỗ cô nói, “Về sau, tớ sẽ không nhảy nữa.”

.

Trên mặt duy trì duy trì một nụ cười vĩnh viễn không thay đổi, cô đã đứng cả ngày ở đây rồi, giày cao gót làm chân cô đau muốn chết.

Trong lòng cô hối hận ngàn lầnm sao lúc trước lại có thể hành động theo cảm tính như vậy chứ, mang theo một chút tài phú rồi đi không tốt hơn hay sao? Đầu cô đúng là hỏng rồi mới có thể cự tuyệt một yêu cầu như thế, lãng phí cơ hội một cách vô ích. Cho là như vậy rất ngẫu nhiên! Cô đang hối hận không kịp vì đang phải làm một lễ tân kiêm chức.

Không đầy mấy ngày nữa chính là sinh nhật mẹ của cô, cô nhìn trúng một cái đồng hồ đeo tay rất đẹp, đáng tiếc cô đã đem toàn bộ tiền tiêu vặt bộ lấy ra cũng không đủ, không thể làm gì khác hơn là phải ra ngoài lặn lội một chút.

Nếu lúc ấy cô lựa chọn mang theo tài phú rồi đi, có lẽ giờ đang được ngồi nhà mà hưởng thụ!

Lắc lắc đầu, dù thế nào thì giờ mới hối hận cũng là vô ích, chuyện mà bây giờ cô có thể làm, chính là kiên trì đợi đến khi hết ca, cuối tháng mới có thể nhận đủ tiền lương.

255. Chương 255

Mặc dù cô vừa mới trở về được mấy ngày, thế nhưng so với việc xuyên qua thì càng khó thích ứng hơn, mặc kệ làm cái gì cũng không có tinh thần, thường quên ăn cơm, mờ mắt nhắm mắt trong đầu tất cả đều là những hình ảnh về thế giới bên kia.

Những lúc đi ở trên đường, nhìn những tòa nhà cao tầng mà ngây ngô thật lâu, nếu như cô lại nhảy xuống từ trên đó, liệu cô còn có thể xuyên qua nữa sao?

Mẹ cũng phát hiện ra cô có cái gì đó không đúng, nhưng cô lại không có biện pháp nào để nói ẹ biết chân tướng sự tình.

Sống trong tâm trạng tiêu cực qua mấy tháng, rốt cuộc trong tiếng gầm rống tức giận của mẹ mà cô cũng tỉnh táo lại.

Cô không trở về được nơi đó được nữa.

Nếu đây sự lựa chọn của cô, thì cho dù là bò, cô cũng phải bò qua.

Xế chiều hôm nay không có lớp, cô ăn mặc thật tử tế chuẩn bị đi nộp đơn làm lễ tân ột công ty thương mại.

Đi tới công ty, mới phát hiện hôm nay có rất nhiều người tới dự tuyển, học mặc trang phục rất cẩn thận, đặc trưng cho từng phân ngành, xem ra hôm nay công ty này còn tuyển thêm những chức vụ khác.

Cửa thang máy mở ra, cả đám người rối rít chạy vào, không tới 30” đã chật cứng người bên trong.

Không muốn theo chân bọn họ chen chúc, nên cô liền đứng chờ lượt tiếp theo.

Trong lúc vô tình cô phát hiện bên trong góc còn có một cái thang máy khác, cô đi một mình tới đó, chiếc thang máy này hình như còn cao cấp hơn rất nhiều so với cái thang máy vừa rồi, biển báo cho thấy nó đang dừng ở tầng 23.

Cô âm thầm cảm thấy mình thật may mắn, vì thế nhưng không có ai phát hiện ra.

Cô ấn nút thang máy, không bao chiếc thang máy liền đi xuống, cô đi vào cánh cửa thang máy chuẩn bị đóng lại, chợt bên ngoài có một người đàn ông tây trang trắng thớm đi tới, vóc người anh ta thật to lớn.

Anh ta thấy cô thì tỏ ra rất kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại lễ phép mỉm cười một cái.

Cô thấy vậy cũng mỉm cười lại, suy nghĩ lại không tự chủ được mà bắt đầu bay xa.

Nụ cười của anh ta làm cho cô cảm thấy như một cơn gió mùa xuân, nó làm cô nhớ tới nụ cười tươi tắn lạnh nhạt của một cô gái, tên là Phù Tuyết.

“Đinh ~” Tiếng chuông vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của cô.

Nhất thời tinh thần cô có chút ngây ngốc, đi theo người đàn ông ra khỏi thang máy.

“Tiểu thư, cô tìm ai?” Anh ta lễ phép hỏi.

Cô ngốc nghếch lắc lắc đầu, trong đầu là một mảng trống rỗng, đột nhiên quên mất mình tới làm cái gì.

“Đây là tầng mấy?”

“Tầng 23.”

“Ngại quá.” Cô rụt đầu lại, cô phải đi xuống tầng 3.

Phỏng vấn vô cùng thành công, họ hẹn cô buổi sáng thứ bảy đúng tám giờ rưỡi đến.

Mới vừa đi ra khỏi công ty không xa, cô liền nghe thấy một hồi tiếng xe đạp từ phía sau truyền đến, trong lòng đột nhiên có loại dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên!

“Ăn cướp a ~!” Cô vội hét âm lên.

Bốn phía đều rất đông người, lần này xem các người trốn thế nào.

Cô có chút kinh ngạc, bởi vì không có một ai đứng ra giúp cô, tại sao có thể như vậy?

Cô dùng sức vùng chân một cái, chiếc giày cao gót liền theo đó mà bay ra ngoài, cô ra sức chạy theo chiếc xe đạp.

Cảm xúc bị chất chứa trong lòng mấy tháng nay rốt cuộc có cơ hội được bạo phát. Các người đúng là đã chọc lâm người!

Dùng hết toàn lực để chạy, chiếc xe đạp cách cô càng ngày càng gần.

Bọn họ hình như không ngờ rằng cô có thể chạy với tốc độ kinh người như vậy, nên bị sợ đến mất thăng bằng, chiếc xe nghiêng ngã mấy lần mới chống vững lại được.

Mất thấy cự ly không sai biệt lắm, cô liền nhảy một cái, hướng về phía chiếc xe đạp.

Hai người trên xe ngã ra thật xa, trong nháy mắt, bao quanh đầy người, đáng tiếc là họ đều đến để xem náo nhiệt, lòng người khi nào trở nên lạnh lùng như vậy rồi hả ?

Không để ý tới đau đớn, cô bò dậy hướng về phía hai người kia.

“Túi. . . .Túi trả lại cho cô!” Hai người kia đem chiếc túi xách tay của cô ném về một phía, liền khắp khiêng chạy mất, ngay cả chiếc xe đạp cũng không đoái hoài tới.

Lúc cầm lại cái túi, chuyện thứ nhất cô làm chính là kéo khóa ra.

Chiếc trâm và con dao nhỏ của cô vẫn còn nguyên, hoàn hảo.

Cô hài lòng cười cười, hai món đồ này chính là vật kỷ niệm duy nhất của cô về thế giới kia.

Bả vai cô bị người khác nhẹ nhàng vỗ lên, là anh ta!

“Giày của cô.”

Thì ra là anh chàng đẹp trai mà cô gặp ở công ty, thế nhưng anh ta lại cầm giày lại giúp cô.

256. Chương 256

“Cám ơn anh.” Cô rất cảm kích anh ta, vào những lúc như thế này chỉ một chút xíu quan tâm cũng sẽ được phóng đại gấp mấy lần.

“Cô tên là Trì Tô?”

Cô kinh ngạc gật gật đầu, tại sao anh ta lại biết tên của cô chứ?

“Tiếp tục cố gắng lên, bây giờ ở đâu cũng thiếu những người như cô.” Nụ cười đẹp như ánh mặt trời của anh ta khắc sâu vào đôi mắt của cô, cô nghĩ anh ta chính là tổng giám đốc công ty đó.

Nhếch nhác về đến nhà, mẹ đã nói với cô.

“Tô Tô~ một lát nữa cùng mẹ đi ra ngoài ăn một bữa cơm đấy.”

Cô ôm con chó nhỏ của cô vào trong ngực, không ngừng vuốt ve nó. Nó biết làm nũng, nhưng lại không biết biểu hiện sự vô tội đến đáng thương như A Hu; nó sẽ tức giận, nhưng lại không có ánh mắt giao hoạt đến mức nguy hiểm như của A Hu, nó cũng sẽ ngủ, nhưng không bao giờ là giả vờ ngủ; nó sẽ bối vì tranh thủ tình cảm mà kêu to, nhưng rốt cuộc cũng sẽ không bối vì cô gặp phải nguy hiểm mà quên mất bản thân mình, chỉ vì nó chính là nó.

Cô vẫn thường ôn nó, gọi nó mỗi ngày, dọn cho nó một chỗ ngủ sạch sẽ nhất, chưa bao giờ để nó bị bẩn dù chỉ một chút.

Từ khi cô mua nó về tới giờ, cô chưa từng đánh nó.

“Tô tô ~!” Mẹ có chút tức giận, “Con rốt cuộc bị sao vậy? Có cái gì mà không thể nói với mẹ sao?”

“Không có việc gì.” Cô xin lỗi nhìn về phía mẹ, “Mẹ vừa mới nói cái gì vậy?”

Mẹ cô cũng chẳng thể làm gì được, bà từ trước tới nay chưa từng ép hỏi cô chuyện gì, trên phương diện này, bà luôn để cô thoải mái tự do.

Tự do, chính là thứ mà ở thế giới kia cô khát khao nhiều nhất. Hiện tại rốt cuộc cô cũng đã được như nguyện lấy được tự do, tại sao trong lòng cô lại cảm thấy trống trải như vậy, như là đã mất đi tất cả?

“Con đi chuẩn bị đi, cùng mẹ đi ra ngoài ăn cơm.”

“Đi ra ngoài ăn? Mẹ có hẹn với bạn à?”

Mẹ cô thần bí hướng cô cười cười, “Con đi rồi biết.”

Cùng mẹ đi tới chỗ hẹn, thế nhưng cô lại gặp được anh ta!

“Trì Tô.” Anh rất lễ phép cười với cô.

“Hai đứa quen nhau à?” Mẹ cô có chút kinh ngạc.

“Ha ha, cũng coi như biết, hơn nữa cũng không giống bình thường.” Anh nở một nụ cười cực kỳ rực rỡ, “Tôi còn chưa tự giới thiệu, tôi tên là Cừu Trạch Hạo.”

Nói xong, anh rộng rãi đưa tay phải ra, cô lúng túng cùng anh bắt tay một cái, cô vẫn còn là một cô nàng sinh viên rất không thích ứng được với một nghi lễ như vậy.

“Đây là mẹ của tôi.” Cừu Trạch Hạo giới thiệu với cô người phụ nữ bên cạnh.

“Ặc, dì mạnh khỏe.” Cô không biết phải ứng phó làm sao, chỉ đành khẽ cúi chào một cái.

“Hảo hảo hảo, tất cả đều là người một nhà, không cần phải khách khí như vậy ~ ha ha.” Bà cười mi mị bộ dáng rất là hòa ái, có lẽ Cừu Trạch Hạo chính là được di truyền nụ cười của mẹ anh, một nụ cười tựa như gió xuân.

“Đây là con gái của cậu à? Thật không tệ, cậu thật là có phúc”

Hai người thân thiện ở một bên hàn huyên, cô đành ngồi một bên ngoan ngoãn uống trà.

“Thì ra cô chính là con gái của bác Trì?” Cừu Trạch Hạo dù sao cũng là thường xuyên giao tiếp bên ngoài xã hội, rất biết cùng người khác giao tiếp.

Cô gật đầu một cái, cô từ nhỏ đã mang họ của mẹ, từ lúc cô còn chưa xuyên qua, cha đối với cô cũng chỉ tương đương với một người đi đường. Ngay cả một chút hận cũng không có, bởi vì không có chút tình cảm nào, cho nên đối với cô mà nói chỉ là một người đi đường không chút liên quan.

“Cô còn chưa tốt nghiệp đại học đúng không? Cô học ngành gì? Có lẽ về sau nếu có cơ hội có thể hợp tác với công ty chúng tôi.”

Cô cố gắng nở một nụ cười thật tươi, “Làm sao có thể nói là hợp tác được chứ, nếu tôi tốt nghiệp rồi cũng chỉ có thể đi làm thuê mà thôi.”

“Hình như tôi cảm thấy cô rất gò bó, là vì cảm thấy tôi không đủ thân thiện sao?”

Cô bị câu hỏi của anh làm cho có chút xấu hổ, anh ta thật đúng là lảm chuyện, dù sao bọn họ mới chỉ gặp thoáng qua có mấy lần mà thôi.

Mà quả thật anh ta rất có nghệ thuật giao tiếp, trong cuộc đối thoại một bên hỏi một bên đáp như thế này, cô cũng dần dần thả lỏng rất nhiều.

Bữa cơm này ăn thật lâu, chờ đến lúc bọn họ rời khỏi đã hơn tám giờ.

“Trạch Hạo, nếu con không có việc gì thì mang Tô Tô ra ngoài đi dạo một chút đi.” Mẹ của Cừu Trạch Hạo đề nghị với anh lúc gần về.

“Đúng vậy, Tô Tô nhà chúng tôi mới vừa về nước, cũng không quen thuộc nơi đây lắm.” Mẹ cô lập tức phụ họa.

Mặt cô hiện thêm vài vạch đen mà nhìn về phía mẹ mình, cô đã trở về cả một quãng thời gian dài rồi, ngay cả phố nào bán cái gì hay mặt mấy bà chủ cửa hàng có mấy nếp nhăn cô cũng biết rõ ràng.

257. Chương 257

“Được ạ.” Anh ung dung đồng ý, mặc dù cô có muôn vàn không muốn nhưng cũng không dám cự tuyệt.

Một đường đi cùng anh cô không biết phải nói cái gì, “Bây giờ hai người bọn họ đều không ở đây mà cô vẫn câu nệ như vậy sao?”

Cô cười xấu hổ, “Bản tính của tôi là rất hay xấu hổ, ha ha.” Nói xong câu đó, tự cô cũng cảm thấy ghê tởm một đêm.

Anh càng thêm quá đáng mà cười ra tiếng, “Chuyện cô đi làm thêm bác Trì có biết không?”

Cô gật đầu một cái, có chút khấn trương nhìn về phía anh, “Anh nói ẹ tôi à?” Cô định để đến ngày sinh nhật của mẹ để cho bà một kinh hỉ .

Từ trước tới giờ bà luôn cho phép cô được tự do nên cô cũng cảm thấy mình bị làm hư rồi, luôn chỉ lo đi làm những chuyện mà mình thích, chưa từng chân chính dụng tâm vì bà làm một chuyện gì đó.

Thì ra là con người thật sự sẽ từ từ lớn lên, đặc biệt là sau khi trải qua một số chuyện.

Anh lập tức phủ nhận nói, “Dĩ nhiên là không có.”

Yên lòng gật đầu một cái, cô tiếp tục cúi đầu đi.

“Cô làm cho tôi cảm thấy rất đặc biệt.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, chống lại chính là đôi mắt trong suốt của anh.

Đặc biệt sao? Chẳng bao lâu sau, cô cũng đã làm cho anh cảm thấy thật sự đặc biệt nhưng đáng tiếc anh lại không có bởi chút đặc biệt này mà chung tình với cô.

“Cám ơn anh, Cừu Trạch Hạo, buổi tối này tôi rất vui vẻ vì anh có thể đi dạo phố với tôi, thời gian cũng không còn sớm nữa rồi, tôi nghĩ tôi phải về rồi.”

Cô vô cùng lễ phép kết thúc cuộc nói chuyện, đối với một người giao tiếp rộng rãi như anh làm sao lại không biết nó có ý nghĩa gì.

“Tôi cũng vậy, tôi rất vui vẻ vì có thể cùng cô có một khoảng thời gian tốt đẹp như vậy, không biết gần đây cô có rảnh rồi không để có thể ra ngoài uống ly cà phê?”

Cô không ngờ anh lại có ý nghĩ muốn phát triển với cô, “Thật xin lỗi, gần đây tôi đang bận thi cử, cho nên thời gian rất gấp.”

“A, không sao, nếu rảnh rồi thì liên lạc lại với tôi” trong lời nói của anh hình như cũng không để ý, nhưng cô vẫn có thể thấy được sự thất vọng trong mắt của anh.

Trên đường trở về cô xoa xoa cái trán của mình, rốt cuộc cô bị sao vậy, lại đi cự tuyệt một người có điều kiện tốt như vậy.

Về đến nhà, đợi cô là bộ mặt chờ mong của mẹ, bà hỏi cô tiến triển thế nào.

“Con cự tuyệt anh ấy rồi.” Mặc dù không biết phải mở miệng như thế nào, nhưng cô vẫn không muốn lừa dối mẹ, bà là một người thâm tình lại thẳng thắn, cô muốn bà biết rồi sẽ hiểu và tôn trọng quyết định của cô.

“Nha đầu chết tiệt ~ một người tốt như vậy mà con cũng dám cự tuyệt! ? Nhìn xem hôm nay mẹ thu thập con thế nào!”

“Mẹ ~ con cũng là người lớn rồi có được hay không ~ không cần đánh nữa~”

n giờ sau.

“Mẹ, nếu mẹ thích thì cứ đánh đi, thật sự là con chạy hết nổi rồi.” Cô đứng lại thở hổn hển ngồi trên đất.

Mẹ cũng đuối kíp tới càng tức giận hơn, “Con cái nha đầu chết tiệt kia, mẹ chịu bao nhiêu khổ sở nuôi con lớn dễ dàng sao? Con cứ như vậy mà báo đáp mẹ à? ! Lập tức gọi điện thoại cho cậu ta nói xin lỗi!”

“Con đã cự tuyệt rồi, làm sao lại còn gọi điện cho anh ấy làm gì.”

Mất thấy sự tức giận của mẹ lại lần nữa lên cao, cô lập tức hai tay ôm đầu, chuẩn bị tư thế chịu đòn.

Bất chợt điện thoại của mẹ cô vang lên, cũng quá nửa đêm rồi, ai còn gọi nữa?

“Ừ?”

Sắc mặt của mẹ cô sau khi nghe người kia nói xong càng ngày càng kém, cô an tĩnh chờ ở một bên, chỉ sợ không phải là chuyện gì tốt.

Cừu Trạch Hạo xảy ra tai nạn xe cộ.

Chờ cô cùng mẹ chạy tới bệnh viện, thì mẹ Cừu đã sớm là khóc không thành tiếng, Cừu ba đang ôm bà không ngừng an ủi, lúc họ nhìn thấy cô và mẹ cũng chỉ liếc qua một cái, rồi vẫn không cảm nổi nước mắt, tiếp tục khóc .

“Trạch Hạo không sao chứ?” Mẹ cô ân cần tiến lên hỏi.

Cừu ba lắc đầu một cái, “Đang cấp cứu ở bên trong.”

Cô có chút xấu hổ cúi thấp đầu, anh là sau khi chia tay cô mới xảy ra chuyện, ít nhiều gì cũng cùng cô có chút dính líu. Nhưng ba mẹ của anh lại không giống những tưởng tượng của cô mà tức giận với cô, điều này làm cho tội ác của cô cảm giác sâu hơn rất nhiều lần.

258. Chương 258

Cửa mở ra, mọi người vội vàng nhìn vào bên trong, Cừu mẹ càng muốn đi nhanh thêm mấy bước vọt tới.

Một người bác sĩ trung niên đi ra, “Ai là người thân của Cừu Trạch Hạo?”

“Tôi.” Cừu ba đỡ Cừu mẹ, nhìn về phía bác sĩ, “Nó thế nào rồi?”

Bác sĩ nhìn bà một cái, “Làm phiền hai người đi vào nhanh một chút.”

Hai người lập tức dừng lại, chỉ sợ tình huống thật tệ.

Lúc Cừu Trạch Hạo được đưa đến bệnh viện, não bộ bị thương nặng, lúc đi vào phòng cấp cứu thì hô hấp đã ngừng lại, sau khi trải qua sự cấp cứu toàn lực của các bác sĩ vẫn không mấy khởi sắc, bệnh viện đã gửi giấy thông báo bệnh tình nguy kịch, hơn nữa cũng đã thông báo rất rõ ràng rằng cho dù có cứu được, thì cũng rất có thể sẽ là người sống đời sống thực vật.

Nguyên nhân gây ra tai nạn là do Cừu Trạch Hạo quay đầu xe lại gặp phải một chiếc xe tải đi ngược chiều đang lao tới mà đâm vào hàng rào chắn, thật may là không còn ai khác bị thương vong. Dĩ nhiên, sự cố lần này toàn bộ trách nhiệm đều thuộc về Cừu Trạch Hạo.

“Trạch Hạo đã lái xe mấy năm nay đều rất tốt, sao có thể xuất hiện loại sai lầm này chứ?” Cừu mẹ không thể hiểu khóc nói.

Cô chột dạ cúi đầu thật thấp, xem ra chuyện này thật sự có liên quan tới cô, chỉ là không nghĩ tới sẽ gây ra ảnh hưởng lớn như vậy đối với anh.

Cô rất muốn hướng bọn họ nói lời xin lỗi, dù sao chuyện này cũng có liên quan tới cô, đáng tiếc cô không có dũng khí lớn như vậy, cô sợ sau khi mình nói ra sẽ làm cho bọn họ càng thêm thương tâm.

Cô và mẹ ở lại với cha mẹ Cừu Trạch Hạo cả đêm, rốt cuộc, anh cũng được đẩy ra ngoài, đưa vào một phòng bệnh đặc biệt, bọn họ chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

“Tôi đi mua cho hai người một ít đồ ăn đi, dù thế nào cũng không thể gục ngã vào lúc này được, phải cẩn thận chăm sóc tốt thân thể của mình, nếu không đến lúc đó làm sao có thể chăm sóc cho Trạch Hạo?” Mẹ cô trấn an Cừu mẹ mấy câu, liền đi ra ngoài mua đồ ăn.

“Ô ô, cháu sang đây ngồi.” Cừu mẹ tránh Cừu ba, một mình gọi cô tới, “Đêm hôm đó cháu nói gì với Trạch Hạo?”

Trong lời nói không có chút trách cứ nào, chỉ ân cần hỏi mà thôi.

Cô áy náy cúi đầu thật thấp, thì ra là bà cũng biết. Thật ra thì người bình thường ai cũng có thể đoán được.

“Cháu không có nói gì, chỉ là. Cự tuyệt lời mời của anh ấy.”

Cừu mẹ khổ sở cười một tiếng, “Là chúng tôi chăm sóc nó quá mức chu đáo rồi, cái gì cũng giúp nó trải đường cẩn thận trước, để cho nó bước đi quá mức bình thường, thậm chí ngay cả chuyện như vậy cũng sẽ chú ý. Tô Tô, cháu đừng quá để ý.”

Lỗ mũi đột nhiên đau xót, trong mắt cô lại tràn đầy nước mắt. Sau khi xảy ra chuyện như vậy, mà việc đầu tiên bà nghĩ tới là sự tự trách, chẳng những không có trách cứ cô không phải, ngược lại lại trấn an cô, sợ cô quá mức đau lòng. Như vậy làm cô thật không đất dung thân, cô nên nói lời xin lỗi trước, cô không nên sợ hãi.

“Dì, thật xin lỗi, cháu.”

“Không phải lỗi của cháu, chúng tôi cái gì cũng giúp nó an bài trước, nhưng chuyện tình cảm lại không thể an bài được, cũng nên để cho nó tự học một chút.”

Trong lòng cô rất khó chịu, “Bác không trách cháu sao?”

“Bác tin rằng cháu không cố ý.”

Tin tưởng, sự tin tưởng lại có thể xây dựng chỉ bằng hai lần gặp mặt sao, cô nghĩ mình hình như đã hiểu ra cái gì .

Nhất thời đầu óc một hồi choáng váng, trước mắt chỉ cảm thấy tối sầm.

Làm sao? Rốt cuộc là làm sao? Cô rõ ràng nghe được tiếng hô hấp của mình, càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm, cô cố gắng hết sức để hô hấp, nhưng nơi này là đâu?

Một hồi bạch quang chói mắt thu hút tầm mắt của cô, trong lòng cô có chút kích động, là cô đã trở về rồi sao?

“Sao người lại trở lại rồi?” Vẫn là người nam tử mặc áo trắng, âm thanh vẫn dễ nghe như vậy, chỉ là bên trong xen lẫn ý không thể tin được.

Cô đã trở về, cô thật sự đã trở lại.

“Người lừa ta.” Cô tức giận nhìn về phía anh ta.

Đúng, anh ta đã lừa cô, anh ta để cho cô xem mấy cái hình ảnh kia căn bản cũng không phải là những ý nghĩ trong lòng Tu Hồng Miến, nếu như anh thật sự là cái loại người hung hiểm như vậy, làm sao có thể vì cô mà xông vào cướp giới? Đó không phải là thật, vậy những chuyện vừa xảy ra cũng là giả đi.

Anh ta cười cười, “Nếu như không phải là trong tâm đã có sẵn sự hiểu lầm, thì làm sao ta có thể gạt được người?”

259. Chương 259

Cô chột dạ cúi đầu, đúng là trong lòng cô có nghi kỵ.

Nhưng lúc cô vừa mới tới đây, đã liền bị tiểu Cúc bán đứng; cô vẫn luôn rất tin tưởng Thiện Xá nhưng cuối cùng hẳn đối cô cũng là vì có mưu đồ khác; cô tin tưởng Thái hậu sẽ chỗ dựa vững chắc nhất cho cô, nhưng cuối cùng lại bị bà ta hại cho suýt mất cả cái mạng này; ngay cả người mà cô tin tưởng quá giống Đại Cá Tửu thiện lương của cô là Đường Kính, không phải rồi cuối cùng cũng nhảy vào bẫy rập của hẳn sao Cô còn dám tin tưởng sao? Cô còn có tư cách để tin tưởng sao?

Nam tử kia lắc đầu một cái, “Hình như còn có cái gì đó người không hiểu rõ.”

Cô kinh ngạc nhìn hẳn, thiếu chút nữa quên mất hẳn có thể đọc được những suy nghĩ trong lòng cô.

“Người chỉ biết là bọn họ đã lừa gạt người, vậy người dám không thẹn với lương tâm mà nói, người chưa từng nói láo với bọn họ sao?”

Cô sững sờ, hình như. Cô cũng từng nói láo với bọn họ.

“Người khác lừa người thì người liền cảm thấy thất vọng với tình người, vậy người lừa gạt người khác thì bọn họ không khó chịu sao? Vậy người cho rằng những người khác chỉ là những kẻ ngu ngốc, không có một người nào có thể nhìn ra lời nói dối của người sao? Mỗi người đều có những bí mật thuộc về mình, rất nhiều lời nói dối là thân bất do kỷ, điểm này người cũng nên là người rõ ràng nhất rồi.”

Nghe lời hắn nói, cô bắt đầu suy tư. Quả thật, cô nhìn nhận mọi chuyện quá mức phiến diện, nếu như có thể nói lời thật, người nào lại nguyện ý đi nói dối đây?

“Là ta sai lầm rồi sao?” Cô nhìn hắn, gương mặt lộ rõ sự vô vọng.

Hắn lắc đầu một cái, “Ta không có tư cách đánh giá người đúng hay sai, chỉ là, ta có thể để cho người nhìn một chuyện, có lẽ chính người có thể tìm ra đáp án.”

Hắc động trên đất trong nháy mắt mở ra, xuất hiện những hình ảnh cực kỳ tàn nhẫn. Đây tất cả đều là những thi thể đầm đìa máu tươi, hình như cô còn nhìn thấy bên trong truyền ra nồng đậm mùi máu tanh.

Hình ảnh dần chuyển động, cô thấy được một đoàn binh lính mặc khôi giáp, tựa hồ đang công kích cái gì.

Gần, gần, lại là Tu!

Hắn bị vô số binh lính nặng nề bao vây, cho dù là ba đầu sáu tay cũng không cách nào ngăn cản được sự công kích kinh khủng như thế.

“Sát ~”

Thân thể của cô nhìn thấy thanh kiếm đang đâm vào tay của Tu Hồng Miễn mà run lên, trong lòng một hồi quặn đau.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Có lẽ người còn không biết quy định của cướp giới, phạm là người nào đã tiến vào cướp giới, thì chỉ có thể đi tới, không được lùi về phía sau. Hai người các người đồng thời tiến vào, chỉ đành phải một người lựa chọn những khảo nghiệm về tâm lý, một cái người lựa chọn những khảo nghiệm về thân thể. Ngay cả tính mạng hắn cũng giao cho người.”

Giao cho cô? Cô không hiểu nhìn hắn, rồi lại chớp mắt một cái nhìn về phía hình ảnh, Tu đã sắp không kiên trì nổi nữa rồi.

“Sự khảo nghiệm về thân thể là dựa trên những khảo nghiệm về khảo nghiệm về tâm lý, nói cách khác, nếu như trong lòng người không qua được khảo nghiệm, như vậy chỗ của hắn sẽ càng không ngừng xuất hiện những binh lính kia, mãi mãi không kết thúc.”

Cũng chính là. Cho đến khi chết trận mới thôi?

“Ta có thể chấm dứt nó sao?”

Hắn gật đầu một cái, “Người đã thông qua khảo nghiệm đối với những nhược điểm về nhân tính, bây giờ người đã qua.”

Nhược điểm về nhân tính? Hồi tưởng lại vị bà bà lúc trước, bà ta nói tướng mạo xấu xí của bà ta chính là sự khảo nghiệm về nỗi sợ hãi thông qua thị giác, bà ta còn nói bà ta còn muốn kể chuyện xưa, chính là sự khảo nghiệm đối với sự hiếu kỳ của lòng người, còn Nghiền muội sau đó, chính là sự khảo nghiệm đối với sự phân biệt thật giả trong nhân cách, còn có thánh giác, thị giác, cuối cùng. Cũng chính là nhược điểm lớn nhất trong nhân tính, hiểu lầm.

“Không phải ta đã thông qua những khảo nghiệm sao? Tại sao những binh lính kia vẫn còn ở đó?”

“Chỉ cần người dừng lại thêm một khắc đồng hồ, sẽ càng có nhiều binh lính hơn, người có thể tự tính toán xem từ lúc người vừa bắt đầu xông cướp giới đến bây giờ, tổng cộng làm trễ nãi bao nhiêu thời gian.”

Thân thể của cô run rẩy, không trách được Tu bảo cô đừng ngừng lại, thì ra là chỉ cần cô dừng lại thêm một khắc đồng hồ, sẽ tạo thành sự uy hiếp vô cùng lớn đối với thân thể của hân, hân thật sự đem tính mạng mình giao vào tay của cô, đáng tiếc, cô lại phụ hân.

Nhìn phía sau càng không ngừng có những binh lính xông lên, toàn thân cô cũng mềm nhũn, Tu đã sắp không chịu đựng được nữa rồi.

260. Chương 260

“Người không cần phải vùng vẫy nữa đâu, nàng đã tự trở lại thế giới của mình rồi.” Nam tử hướng về phía hình ảnh, nói.

“Trẫm. Tuyệt đối. Không tin! ~!” Tu Hồng Miễn trong mắt của tơ máu tràn đầy, đỏ bừng tức giận trừng mắt nhìn, cực kỳ giống rồng giận hùng sư.

Môi của hân có chút run rẩy, đã thật lâu không nghe được cái gì nữa.

“Ha ha, thật ra thì trong lòng của người đã sớm biết không phải sao? Nếu như nàng chưa trở về, thì bây giờ người đã sớm có thể giết hết những binh lính kia rồi.”

“Trẫm. Tin tưởng. Nàng.”

Nam tử mỉm cười nhìn về phía cô, “Trong lòng hân sớm đã biết rõ người đã trở về rồi, nhưng hân vẫn kiên trì như cũ, đây chính là sự tin tưởng vô điều kiện.”

Cô ngơ ngác nhìn những hình ảnh liên tục thay đổi, giống như tim mình đang bị người khác móc ra, thật khó chịu.

Đúng vậy a, giết mãi không xong, cô đã kéo dài quá lâu.

“Phốc ~”

“Không cần ~! ~” một thanh trường kiếm đâm xuyên qua bờ vai của hân! Cô hét to một tiếng, nhào về phía hình ảnh.

Không kịp suy tư, cô muốn nhặt thanh kiếm trên mặt đất lên để cùng sánh vai chiến đấu với Tu Hồng Miễn.

Cô khiếp sợ nhìn chằm chằm hai tay của mình, nó xuyên thấu qua thanh kiếm, vô ích.

Phía trên truyền đến thanh âm của nam tử mặc áo trắng, “Bây giờ người chỉ có phần hồn, không có tư cách tham chiến.”

Cô vô dụng nhìn chằm chằm về phía trước, cô thể nhưng cầm không nổi kiếm, cô không thể chạm vào nó!

Cô ra sức xông về phía Tu Hồng Miễn, nhưng cô lại trực tiếp xuyên thấu qua những binh lính kia, đi tới bên cạnh.

”Tu

” cô cũng nhận không được nữa, rốt cuộc khóc ra thành tiếng.

Tu Hồng Miễn không chút phản ứng nào, tiếp tục liều mạng cuồng quét, vài đao cũng trực tiếp hướng tới phía cô bên này, cô nhìn đại đao xuyên qua thân mình, rồi thu hồi lại. Tại sao có thể như vậy?

“Nhìn hân cũng không đến phiên người.”

Tức giận xông lên mặt cô quát, “Mau dừng lại ngay đi! Tôi đã đi qua không phải sao! Mau dừng lại ngay! ~” tiếng quát cuối cùng, chỉ còn dư lại tiếng nước nở nghẹn ngào.

“Đây là kết quả mà người cho hân, không có ai có thể giúp được hân, đây là do hân tự nguyện lựa chọn không phải sao.”

Là lỗi của cô, tất cả đều là lỗi của cô. Nhưng tại sao lại phải dùng sai lầm của cô đi trừng phạt hân đây? !

“A ~”

Một thanh trường kiếm xẹt qua ngực Tu Hồng Miễn, máu tươi trong nháy mắt tràn ra, hân đứng cũng đứng không vững nữa rồi.

Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, “Ta còn có một nguyện vọng đây! Ta còn có một nguyện vọng chưa được dùng! Ta muốn những binh lính này tất cả đều biến mất!” Cô chưa từng hận tại sao mình lại không tham lam như vậy, cô còn một nguyện vọng có thể dành cho hân!

“Người thật cho rằng người có hai nguyện vọng?”

Cô muốn quay lại, đúng vậy a, cô không có vượt qua kiểm tra. Cô thất bại ở cửa ải cuối cùng.

“Đợi đến khi thông qua khảo nghiệm, quả thật là có hai nguyện vọng, nhưng là mỗi người trong các người có một cái. Khảo nghiệm của hân được xây dựng dựa trên khảo nghiệm của người, cho nên, chỉ có chờ đến khi hân thông qua, các người mới có thể coi là chân chính vượt qua kiểm tra. Nếu như hân bất hạnh chết trận. Như vậy các người cũng vẫn thất bại, duy nhất có thể cho người qua cửa một đặc quyền, chính là có thể để cho người sống lại.”

Để cho cô sống lại, “Ta có thể đem cơ hội nhường cho hân sao?” Đây là do cô thiếu hân, theo lý nên trả lại.

Nam tử mặc áo trắng hình như có chút không thể tin được, “Sống chết không thể đùa bỡn, người chắc chắn chứ?”

“Xác định.” Cô mỉm cười nhìn Tu, hân có thể tin tưởng cô đến mức đem sinh mạng giao cho cô...thì cô cũng có bản lĩnh giữ nó lại!

“Thế nhưng thật sự có người ngu xuẩn như các người.” Dừng một chút, hân ta lại nói, “Có lẽ, người thật sự có vô hạn tiềm năng.” Nam tử mặc áo trắng vừa mới nói xong, cô cảm giác đột nhiên bị Tu chạm vào.

Chạm được rồi hả ? !

Tu Hồng Miễn vừa quay đầu lại, thân hình hân cứng lại, “Dung nhi? ! !”

Hân nhìn thấy cô! Hân nhìn thấy cô!

“Phốc ~” phía sau một thanh kiếm đâm vào cánh tay hân.

“A ~! ~” cô thét lên một tiếng thét kinh hãi, cổ họng như bị chặn bởi một quả trứng gà loại thật khó chịu.

261. Chương 261

Trước mặt bỗng tối sầm, Tu Hồng Miễn đem mắt của cô che lại.

“Nhắm mắt lại, nghe lời.”

Cô ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, nhất thời nghe thấy được phía trước từng trận kiếm đâm tới thân thể, không khỏi một hồi run rẩy.

Cô định hơi hé mắt ra, nhưng cuối cùng lại vẫn nghe lời không có nhìn lên.

Không biết là người nào đâm trúng người nào, rậm rạp chằng chịt âm thanh khiến cho cô một hồi co rút đau đớn.

Ng ngoan ngoan đứng yên tại chỗ, đao thương không ngừng, trái tim của cô giống như treo ở bên ngoài, thỉnh thoảng lại gọi tên hân.

Mỗi lần cô hô một tiếng, hân cũng trả lời.

Thật ra thì, cô rất muốn nói hấn biết không cần liều mạng nữa, cho dù là thua, hấn vẫn có thể sống.

Nhưng mà cô lại không thể, đây là niềm kiêu ngạo của một hoàng đế, giống như một con sư tử, cho dù có chết trận, cũng quyết không đầu hàng.

Không biết đợi bao lâu, cô cảm giác chân mình cũng đã chết lặng, cả người ngầy ngô đại đột giống như mộng du.

Tiếng gào thét nhỏ dần, cảm thấy tiếng bước chân bốn phía cũng càng ngày càng thưa thớt, hấn có thành công không?

Nhưng trong lòng luôn có cảm giác chỗ nào không đúng, không dám luôn miệng kêu tên hấn, sợ ảnh hưởng đến thể lực của hấn.

Âm thanh nhỏ đến mức gần như biến mất, cô tâm thần thấp thỏm đứng ở một bên, do dự xem có nên gọi hấn một tiếng nữa không. Nhưng cô sợ, cô sợ phải đối mặt với điều mà cô không muốn.

Rốt cuộc, cô vẫn lên tiếng.

“Tu ~” âm thanh run rẩy đến khiến ngay cả cô cũng có chút không thể thích ứng.

“Ừ.”

Nghe thấy tiếng hấn đáp lại, cô vui mừng nhảy lên.

Hấn đã làm được! Thế nhưng hấn lại làm được!

Môi của cô đột nhiên bị hấn phủ lên, đôi môi khô nứt đến mức gần như không có độ mềm làm cho cô thiếu chút nữa tưởng là bị cái gì đâm vào.

“Chớ mở mắt.”

Cảm thấy cô muốn mở ra, Tu Hồng Miễn lần nữa lấy tay che ở đôi mắt của cô.

Âm thanh của hấn yếu ớt khác thường, khàn khàn giống như bột mì khô khốc.

“Tu ~” cô lo âu gọi, cô có rất nhiều lời muốn nói với hấn, lại đột nhiên bị ngăn ở cổ họng. Đợi đến khi gọi ra tiếng, chỉ còn lại một chữ ‘Tu’.

“Dung nhi, đoạn thời gian lúc nàng trở về có tốt hay không?”

Cô dừng lại, không biết nên trả lời như thế nào.

“Nếu như, người trở về mới có thể vui vẻ, thì hãy trở về đi.”

Cô liều mạng mà lắc đầu, không sung sướng, tuyệt không vui vẻ. Không phải hấn vẫn luôn rất kiên trì ư, tại sao vào lúc này lại muốn buông tay của cô ra?

“Thật xin lỗi, ta”

“Dung nhi” Tu Hồng Miễn cắt đứt lời nói của cô, “Còn nhớ rõ thời điểm chúng ta ở trại lính không?” Âm thanh của hấn càng ngày càng thấp.

Cuộc sống lúc còn ở trại lính vẫn như cũ rõ mồn một trước mắt, khi đó mặc dù khổ, nhưng quả thật rất thực tế, rất vui vẻ.

“Nhớ, lúc người mới vừa từ Hoàng cung chạy tới đã dọa ta không hề nhẹ. . . .”

Tu Hồng Miễn an tĩnh, cả người hoàn toàn che trên người cô, cô vẫn cầm đầu cầm cổ nói xong, “Nhưng người lại không nhận ra ta, làm lúc đó ta thất vọng thật lâu.”

Cô ha ha mà cười ra tiếng, nước mắt từ hai mắt nhắm chặt đột nhiên chảy ra.

Ôm một cánh tay của anh không chút nhúc nhích, cô có thể cảm thụ được, anh thiếu một cánh tay.

“Tu, người còn nhớ núi hoa không? Lần đó ta về, đã đi một chuyến thăm căn nhà gỗ nhỏ. Thật là đẹp.” Thật là đẹp.

Không có tiếng đáp lại, hần chưa bao giờ có một khắc yên tĩnh giống như bây, yên tĩnh như thể toàn thể giới chỉ còn lại một mình cô.

262. Chương 262

Cô ôm hần, chỉ muốn yên lặng mà ôm, cái gì cũng không cần làm.

Hồi lâu, cô nhẹ nhàng giơ tay lên vuốt ve mặt của hần, lần này, cô lựa chọn dùng tâm của mình để cảm thụ bộ hình dáng bộ mặt của hần.

Tay dừng lại, đột nhiên nghĩ đến việc hình như hần đã xông qua cướp giới, nói như vậy, có phải hai người đã thực sự thành công!

Được cứu rồi, được cứu rồi!

Cô mừng rỡ hô to gọi nam tử mặc áo trắng, cô muốn hần hoàn trả nguyện vọng của hai người.

Nhất thời cô cảm thấy trên người chột nhẹ, cô mở mắt ra. Đã trở lại trong căn phòng trắng toát, nhưng đáng tiếc bên cạnh cô không có bóng dáng của hần.

“Chúng ta thành công thật sao?” Cô thử dò xét hỏi.

Thấy hần ta gật đầu, sự thấp thỏm trong lòng rốt cuộc trở về chỗ cũ.

“Tu đâu?” Chẳng lẽ trải qua những khảo nghiệm khác nhau thì địa điểm tới cũng khác nhau?

“Hần sẽ không tới.”

“Đợi đã nào...!” Cô còn không có chuẩn bị tâm lý, hoàn toàn không có.

“Hần đã không còn ở đây, điểm này trong lòng người so với ai khác càng rõ ràng.”

Lắc đầu một cái, “Nhưng là, thông qua khảo nghiệm thì có thể sống lại không phải sao? Hần không phải cũng có một nguyện vọng sao? !”

Nếu như tất cả những việc này là một âm mưu, cô không chắc chắn mình sẽ làm ra những chuyện không có lý trí gì không.

“Hần đã phá vỡ tất cả tiền lệ.”

Cô hoàn toàn không hiểu hần ta đang nói gì, cô chỉ biết, Tu đã thông qua khảo nghiệm, hần phải có một nguyện vọng có thể thực hiện!

“Người xem nơi này.”

Nam tử mặc áo trắng nói xong, hắc động trên đất xuất hiện hình ảnh lần nữa, đó là lúc cô và Tu đang đứng giữa tầng tầng lớp lớp binh lính.

Đột nhiên, hần bịt đôi mắt của cô, một cái tay khác không ngừng ngăn cản công kích từ phía ngoài.

Chỉ là trong nháy mắt, bên cạnh một thanh đại đao rơi xuống, chém đi cánh tay của hần.

Cô xem xong thân thể mềm nhũn, ngồi liệt ở trên mặt đất.

Nhắm hai mắt thật chặt lại, Tu không muốn để cho cô thấy được bộ dáng này của hần, cô biết, hần chỉ muốn để lại cho cô một hình ảnh hoàn mỹ về bản thân.

“Dừng lại đi, ta không muốn coi lại.”

Tâm từng trận co rút đau đớn, cô phải làm như thế nào mới có thể quên một màn kia?

Nam tử mặc áo trắng cũng không có cường cầu, chậm rãi mở miệng nói, “Làm người, khi hồn phách và thân thể hẳn thực sự tách ra, mới có thể biến thành tử hồn. Nhưng thường thường lúc con người chết, thân thể ít nhất còn có nửa phần nhân khí, cho nên đây chẳng qua là hồn phách, mà không phải tử hồn. Chỉ cần hồn phách rời đi thân thể không quá ba canh giờ, cũng vẫn có thể lần nữa trở về vị trí cũ. Nhưng hẳn lại khác những hồn phách khác, hẳn anh lại đợi đến toàn thân máu chảy khô, hồn phách mới rời khỏi thân thể. Cho dù ta có sống lâu như vậy nhưng đây cũng là lần đầu gặp phải tình huống như thế.”

Toàn thân máu chảy khô? Trong đầu cô không ngừng tái diễn những lời này, vậy cần bao nhiêu nghị lực mới có thể làm được như thế?

“Cho nên, khi hẳn rời khỏi thân thể mình, đã biến thành tử hồn, thân thể của hẳn cũng đã không còn chút nhân khí nào, không thể nữa trở về nữa.”

Tại sao có thể như vậy? Cô tự mình lắm bầm, cô phải làm như thế nào mới có thể cứu hẳn?

“Tu bây giờ đang ở đâu?” Cô nhìn khắp nơi, trong tầm nhìn cũng không có bóng dáng của hẳn.

“Hẳn đã biến thành tử hồn, cho nên không có cách tiến vào nơi này.”

Hẳn đã không còn ở nơi này rồi hả ? !

Cô tức giận túm áo hẳn ta, “Tại sao ngươi không phải ngăn cản hẳn! Ngươi biết rõ ta có thể làm hẳn sống lại kia mà!”

Đột nhiên, tay cô lại trống trơn, nam tử mặc áo trắng đã đứng ở cách cô một thước.

“Từ lúc vừa mới bắt đầu ta đã nói rất rõ ràng với hẳn, nhưng ý niệm của hẳn quá mạnh mẽ, tất phải muốn thành công. Đó là sự lựa chọn của hẳn, ta không có biện pháp. Hơn nữa nguyện vọng của hẳn, trước khi hẳn rời đi đã được hoàn thành rồi.”

Hoàn thành rồi hả ? ‘Nguyện vọng gì?’

“Để cho ngươi trở về.”

Cô ngơ ngác đứng tại chỗ, nhớ lại mấy câu cuối cùng Tu Hồng Miễn nói với cô.

“Dung nhi, đoạn thời gian trở về đó ngươi có vui vẻ không?”

“Nếu như, ngươi trở về mới có thể vui vẻ, thì trở về đi thôi.”

Cô không sung sướng, cô thật sự là không vui vẻ.

Đáng tiếc, cô chưa nói cho hẳn biết.

263. Chương 263

“Ta muốn để cho hẳn trở lại!” Ánh mắt của cô khóa chặt lấy nam tử mặc áo trắng, gần từng chữ nói ra.

“Chuyện này sợ rằng không có cách nào.”

“Ta còn có một nguyện vọng không phải sao! Nguyện vọng của ta chính là để cho hẳn trở lại!”

Nam tử mặc áo trắng không nói gì, hình như có chút làm khó.

“A, chẳng lẽ nguyện vọng của cướp giới nói ra đều là giả sao? Thông qua khảo nghiệm, muốn nguyện vọng lại không đạt được”

Nam tử mặc áo trắng then quá thành giận, “Ta đã lần lượt theo sát hẳn nói quan hệ lợi hại, là hẳn ta hoàn toàn không thèm hiểu. Ngươi cho rằng ta không muốn giúp hẳn sao! Hẳn là ta” Nói tới chỗ đây, nam tử mặc áo trắng nhất thời dừng lại.

“Là người cái gì?” Cô có chút nghi ngờ, từ khi hắn ta nói cho cô biết Tu không thể về được, cô liền cảm thấy nam tử mặc áo trắng khổ sở, chẳng lẽ.

“Người quả thật rất có biện pháp đem người khác chọc giận.”

“Hắn là người cái gì?” Cô tiếp tục hỏi, không cho hắn ta cơ hội nói sang chuyện khác.

Nam tử mặc áo trắng dừng một chút, “Có lẽ người có một biện pháp có thể để cho hắn sống lại.”

Trong lòng cô vui mừng, quả nhiên vẫn có biện pháp.

“Đó chính là mượn thân thể của người khác.”

Nam tử mặc áo trắng nhìn cô, mặt tràn đầy nét mặt ‘đây là chuyện mà người quen thuộc nhất’.

Cô gật đầu một cái, quả thật, cô đã quá quen với chuyện này, nhưng mà.

Trong lòng có chút mừng rỡ, hắn có thể trở về rồi.

Tức giận nhìn nam tử mặc áo trắng một cái, nếu như không phải là hắn ta đã nói lộ ra miệng, nếu như không phải là cô ép hỏi, hắn ta cũng sẽ không nói cho cô biết cái biện pháp này sao?

“Đúng vậy.” Nam tử mặc áo trắng cười nói, “Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ta tuyệt đối không cho người dùng cái biện pháp này.”

“Tại sao?”

“Mỗi một lần như thế, chúng ta sẽ bị xử phạt.”

Cô có chút sáng tỏ gật gật đầu, nhưng. “Tại sao ta lại phải xuyên qua?”

Nhớ lại thì cô chỉ là vì đi nhảy Parkour rồi trượt chân té xuống, nếu như theo như bình thường mà nói, cô nên chết. Theo như lời nói của hắn ta, cô cũng là mượn dùng da thịt của người khác, nói như vậy, cô chính là do tình huống ‘vạn bất đắc dĩ’ mới xuyên qua. Vậy đó là tình huống gì?

“Nha. Đúng rồi, a, tốt vô cùng, ha ha.” Nam tử mặc áo trắng khản trương tới mức lời nói không còn mạch lạc.

Cô hí hóp nhìn về phía hắn ta, “Ta không có hỏi người có tốt không, ta là nói.”

“Người rốt cuộc có muốn trả lại hồn phách cho hắn hay không? Nếu thật sự muốn thì mau một chút, nếu không hắn ta sẽ bị ghi vào danh sách tử hồn, lúc đó thì thật sự không có biện pháp.”

Cô lập tức gật đầu như bằm tỏi nói, “Suy nghĩ một chút đã!”

“Người nghĩ muốn hắn hoàn hồn tới chỗ nào?”

Hoàn hồn tới chỗ nào? Cái này còn có thể chọn à?

Cô lập tức nghiêm mặt nói, “Ta muốn hắn hoàn hồn vào một nam nhân đẹp trai như lúc trước, hơn nữa vóc người cũng phải giống như hắn lúc trước, tính khí thì. dịu dàng hơn một chút, đối với ta cẩn thận hơn một chút, đối với một mình ta động lòng, nữ nhân khác đối với hắn chỉ như cặn bã. Còn phải vô cùng có tiền, nhưng là chờ lại hoàn hồn thành Hoàng đế, nhiều nữ nhân như vậy ta sẽ không tiếp thụ nổi. Còn có.”

“Ngừng.” Nam tử mặc áo trắng nhíu nhíu mày, “Ta chỉ muốn hỏi là người muốn hắn hoàn hồn tới thời đại nào.”

“A ~” gật đầu một cái, cô tiếp tục suy tính.

Thời kì đồ đá là không thể nào, kỹ thuật quá tụt hậu, quả thật không có cách nào sinh sống. Cổ đại mặc dù tốt, nhưng không có máy vi tính cũng không có điện, thời gian cũng không phải quá rõ ràng để lựa chọn. Hiện đại mặc dù cũng tốt, nhưng không khí chất lượng quá kém, giữa người với người cảm giác cũng lạnh lùng hơn rất nhiều, lúc trước khi cô đang đi thì bị cướp bóc cô vẫn khắc sâu trong lòng.... Tương lai thì sao. Không có đi qua, không dám mạo hiểm lớn như vậy, ngộ nhỡ là chiến loạn hoặc ngày tận thế thì làm thế nào đây.

Cô đang rối rắm muốn chết, một bên nam tử mặc áo trắng thật sự nhịn không được rồi, “Hắn trước khi đi đã nói nguyện vọng của hắn, chính là để cho người trở lại hiện đại! Cho nên người chỉ có thể ở lại hiện đại, chuyện bây giờ người cần thiết phải làm, chỉ là nói cho ta biết người hi vọng hắn tới thời đại nào!”

264. Chương 264

Cô gạt đầu một cái, ngay sau đó lại bắt đầu rối rắm.

Cô hi vọng hắn tới thời đại nào đây? Nếu như ở lại Thánh Dự, thì hắn không thể lại lấy thân phận là hoàng đế để xuất hiện, với tính cách mạnh mẽ của hắn, nhất định hắn sẽ sống rất khổ sở. Nhưng là. Bằng thực lực của hắn, nói không chừng sẽ một lần nữa lại lấy thân xác của người khác để đoạt lại hoàng quyền thì sao? Cô lắc đầu một cái, nghĩ đến chuyện tranh đoạt lại hoàng quyền, chỉ sợ đây là một chuyện khó, dù sao thì phải thiết lập một thế lực, đây cũng không phải chuyện mà một sớm một chiều có thể hoàn thành, nói không chừng chờ đến khi hắn một lần nữa đoạt lại ngôi vị hoàng đế, thì đầu cũng đã bạc trắng rồi. . .

Nhìn nam tử mặc áo trắng đang đứng một bên sắp phát điên, cô lập tức nói, “Người hãy để cho hắn tới hiện đại đi.”

Nam tử mặc áo trắng hít sâu một cái, rót cuộc ổn định lại tâm tình, “Được, bây giờ ta sẽ tiễn các người trở về.”

“Đợi đã nào...!” Cô lập tức ngăn hắn lại.

“Người còn có chuyện gì? !”

“Tu sẽ mượn thân xác của ai?” Trung Quốc lớn như vậy, ngộ nhờ bọn họ cách nhau quá xa, muốn gặp mặt cũng khó khăn, hơn nữa bọn họ cũng không dùng khuôn mặt quen thuộc trước kia để gặp lại nhau, nói không chừng có ở cùng một chỗ cũng không biết đối phương là ai.

“Cụ thể dùng thân xác của ai, ta cũng không rõ ràng lắm. Nhưng có một chút chuyện ta phải nói cho người biết, từ lúc hắn trở thành tử hồn, thì đã mất đi tất cả trí nhớ.” Nam tử mặc áo trắng gần từng chữ nói, “Cho nên, cho dù là người tìm được hắn, hắn cũng không biết người nữa.”

Mất đi tất cả trí nhớ? Cô cười một cái, không sao, thật sự là không sao cả. Lần này, đến lượt cô tới quyền rũ hắn.

“Có thể tận lực để cho hắn cách ta gần một chút được không?”

Nam tử mặc áo trắng yên lặng nhìn cô, ngay sau đó gạt đầu một cái.

“Ta phải làm như thế nào mới có thể biết đó là hắn?” Ánh mắt của cô gần như cầu xin. Nếu như thật sự hắn đã quên mất tất cả, thì muốn tìm được hắn giống như mò kim đáy biển.

Hồi lâu, “Ta đưa người trở về trước đã.”

Nam tử mặc áo trắng nói xong, cô lại cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng.

Mơ hồ nghe thấy một cái âm thanh, “Mượn dùng xác thịt của người, thì nước mắt chảy ra sẽ là màu đỏ.”

Cô từ từ mở mắt ra, thấy chính là khuôn mặt lo lắng của mẹ.

“Ô Ô ~ rốt cuộc con cũng tỉnh lại rồi! Mới vừa con ngất đi, làm chúng ta sợ không nhẹ a!”

Cô ổn định lại tinh thần của mình, ngay sau đó lật người xuống giường, chỗ cổ tay đang bị kéo do được cầm ống tiêm, chợt dùng một tay nhỏ kim tiêm ra, bất chấp tất cả, cô đi về phía khu phòng bệnh nặng của bệnh viện, phía sau truyền đến tiếng gọi hoảng sợ của mẹ cô.

Cô nghĩ tới cái gì đó, dừng bước nói với mẹ mình: ” chung quanh đây có gì không mẹ?”

“Gì? Khu chợ phía ngoài có bán đấy, làm sao?”

Cô bảo mẹ đi đến khu phòng bệnh nặng chờ cô, ngay lập tức chạy như điên xuống lầu.

Sau khi mua được gừng, liền vội vội vã chạy tới khu phòng bệnh nặng, trong các gian phòng đều là những bệnh nhân mắc bệnh nặng, cô phải làm như thế nào mới có thể ai là Tu đây?

Đang lúc ấy thì, cô nghe thấy tiếng mẹ mình đang an ủi vợ chồng bác Cừ.

“Trạch Hạo như thế nào rồi ạ?” Cô lo lắng đi qua kéo Cừ mẹ hỏi, nếu như Tu mượn dùng thân thể của Trạch Hạo thì tốt vô cùng.

Cừ mẹ đã khóc sưng đỏ cả mắt lên, hai mắt mờ mịt, thấy vẻ mặt quan tâm của cô, vẫn cố gắng mỉm cười nói, “Tình huống mặc dù không quá lạc quan, nhưng các bác sĩ đang cố gắng, cháu yên tâm đi, rồi cũng sẽ tốt thôi.”

Dưới tình huống này, mà bà vẫn còn cố gắng an ủi cô, trong bụng cô lại càng thấy áy náy.

“Anh ấy sẽ qua khỏi thôi, Trạch Hạo không có việc gì đâu bác ạ.”

Lúc này, từ trong phòng cấp cứu có một người được đẩy ra, vải trắng che trên khuôn mặt của anh ta, tình huống như thế.

Cô bước một bước dài xông tới, đẩy người đang níu bên cạnh đang khóc lóc vật vã ra.

Kéo tấm vải trắng ra, một ông cụ đập vào mắt.

Không phải là anh, không phải.

“Cô làm cái gì thế!” Con cái của ông lão tức giận trợn trừng mắt nhìn cô.

“Thật xin lỗi, tâm tình của nó không ổn định.” Mẹ lập tức kéo cô lại.

“Ô Tô, rốt cuộc con bị sao vậy!” Mẹ cô quát lên.

Nhắm lại mắt, cô nghĩ cô nên tỉnh táo một chút.

Đang lúc ấy thì, trong phòng bệnh của Trạch Hạo đột nhiên xuất hiện vấn đề, các bác sĩ từng người một chạy vào bên trong, không lâu lại đem anh đẩy tới phòng giải phẫu.

Ngoài cửa ai cũng lộ vẻ nóng nảy, thậm chí là một vẻ mặt tuyệt vọng.

Mẹ cô trong lúc vô tình liếc thấy hai mắt cô sáng lên, bị sợ đến hơi chậm lại, “Ô Tô ~”

Cô không chớp mắt nhìn chăm chăm vào cửa phòng cấp cứu, trong lòng cô có một loại dự cảm mãnh liệt, Tu sắp tới rồi.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa rốt cuộc được mở ra.

Cừ mẹ lập tức chạy tới hỏi bác sĩ tình huống như thế nào.

“Thật xin lỗi, chúng tôi đã tận lực.”

Cừ mẹ nhất thời không chịu được đả kích như vậy, hôn mê bất tỉnh.

“Bác sĩ Lưu! Bác sĩ Lưu!” Bên trong y tá vội vã chạy ra, “Anh ta, anh ta tỉnh lại.”

265. Chương 265

Nhìn thấy Trạch Hạo đang được đẩy ra ngoài, cô như mãnh hổ nhào tới, y tá đang đẩy giường bệnh bị dọa liền lùi lại vài bước.

“Trạch Hạo ~!” Cô cúi xuống bên cạnh Trạch Hạo, anh đang trợn tròn mắt qua sát bốn phía.

Nếu quả thật là do được cấp cứu mà tỉnh, làm sao có thể tỉnh nhanh như vậy? Hơn nữa ánh mắt của anh.
...

Khó nén được sự hoan hỉ trong lòng, cô lập tức đem miếng gừng xoa lên mắt của anh.

“Cô đang làm cái gì!” Y tá đứng một bên vốn định ngăn cô lại, nhưng cũng đã muộn một bước.

Hai mắt của anh không chịu được hơi cay nồng đậm của gừng, mắt thấy một giọt màu đỏ sắp rơi xuống, cô gần như điên cuồng lau hết đi cho anh.

Trạch Hạo tỉnh, nhưng cái gì anh cũng không nhớ nổi, ngay cả nói chuyện cũng không biết.

Cô hằng hái nhận nhiệm vụ nặng nề là dạy anh học nói, cô biết anh sẽ nói, nhưng giọng nói cùng với cách dùng từ sẽ khác với hiện đại.

Tất cả mọi người đối với những hành động khác thường của cô đều không thể hiểu nổi, đặc biệt là Cừu mẹ.

Ngày đó bà còn vô cùng chân thành khuyên cô: chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nếu như bởi vì lòng cháu vẫn còn mang áy náy, nên mới ép buộc mình và anh ở cùng nhau, thì chắc là sẽ không hạnh phúc.

Cô lại nói cho bà biết chính là bởi vì chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cho nên cô mới không thể ép buộc mình không thích anh. Lúc nói những lời này, trên mặt cô là một nụ cười hạnh phúc.

Năng lực thích ứng của anh quả thật không phải là mạnh bình thường, trong khoảng thời gian thân thể của anh khôi phục, anh đã đem tất cả những gì vốn dĩ Trạch Hạo biết làm đều học xong, trên một số phương diện thậm chí còn ưu tú hơn so với trước kia, điều này làm cho Cừu mẹ rất là vui mừng.

Cô mỗi ngày đều đến gặp anh, nhưng mỗi lần tới đều thấy một người phụ nữ khác nhau ở bên cạnh anh, điều duy nhất để cho cô cảm thấy vui mừng trong mắt anh toát ra sự chán ghét, chỉ khi anh nhìn cô mới không như vậy.

Cô và Trạch Hạo kết hôn nhanh như một tia chớp, bởi vì anh càng ngày càng ưu tú, đã bắt đầu tiếp quản lại công ty, chuyện này sẽ khiến anh phải tiếp xúc với rất nhiều người phụ nữ. Cô sợ chuyện cũ lại tái diễn, anh sẽ bị người phụ nữ khác cướp đi.

Mẹ cô không hề có một chút phản đối nào, bởi vì hiện tại cô đối với Trạch Hạo tốt không phải bình thường.

Cô hài lòng rúc vào trong ngực Trạch Hạo, gương mặt nhìn anh đang khép chặt hai mắt, giờ khắc này, cô thật hạnh phúc.

Trạch Hạo cũng đã tỉnh dậy, mở mắt ra liền thấy cô đang nhìn anh cười khúc khích, đây cơ hồ là phương thức gặp mặt của bọn họ mỗi sáng.

Anh còn buồn ngủ đẩy cô một cái, “Nhanh đi làm điểm tâm.”

Cô làm nũng nằm bất động trên giường, cô thích nhìn vào đôi mắt của anh, đặc biệt là ánh mắt kiên nghị kia, đó là điểm duy nhất mà linh hồn của Tu bộc lộ ra ngoài, mặc kệ biến thành ai, cũng không thay đổi.

“Em không cảm thấy ngạc nhiên sao.” Trạch Hạo nhẹ nhàng nhếch miệng, một đường cong hoàn mỹ xuất hiện trên mặt anh, nó mới quen thuộc làm sao, “Chung quanh anh mỹ nữ đếm không xuể, tại sao anh lại cố tình đối với em rất đặc biệt?”

Cô há hê mà cười ha ha. Khi cô biết trí nhớ của Tu toàn bộ sẽ mất đi thì cô thật sự đã vô cùng sợ hãi sẽ hoàn toàn không có cảm giác gì với cô, nhưng cô lại nhớ tới chuyện Tiểu Cúc đã từng bị thôi miên, cô đã nghĩ ra một biện pháp.

Nhớ lại khi Trạch Hạo được chuyển về phòng bệnh thường cô đã lấy lý do chăm sóc anh, để một tắc cũng không rời. Mỗi khi chỉ có cô và Trạch Hạo, cô đều sẽ ở bên lỗ tai anh không ngừng nói đi nói lại mấy câu, “Trì Tô là xinh đẹp nhất, anh chỉ thích Trì Tô, anh chỉ có hứng thú với Trì Tô, những người phụ nữ khác với anh mà nói chỉ giống như cặn bã.”

Trạch Hạo hí mắt nhìn cô ở một bên cười gian, “Em làm sao vậy?”

Cô lập tức ngưng cười nói, “Không có việc gì!”

Mặc kệ có phải là do mấy chú ngữ này hay không, ít nhất mục đích của cô đã đạt được.

“Nghe nói T thị mới đây đã đào được một cổ di chỉ, bây giờ đã làm thành địa điểm du lịch cho khách thăm quan, có muốn đi xem một chút hay không?”

Cô dùng sức gật đầu, thật ra thì, cùng với anh, dù có đi đâu cũng được.

“Vậy em đi làm điểm tâm trước đi, ngày mai chúng ta sẽ lên đường.”

Một ngày kia, cô ăn mặc cực kỳ xinh đẹp, dù sao cũng là cùng anh đi ra ngoài, phải giúp anh lấy chút thể diện.

Đối với kỹ thuật lái xe của anh cô vô cùng tin tưởng, cho dù cho tới bây giờ anh cũng không có chạm qua loại vật này, nhưng mà sau khi tỉnh lại học không tới một tuần lễ, đã có thể sử dụng rất thuần thục rồi.

“Bùm ~!” Một tiếng va chạm thật lớn vang lên.

266. Chương 266: Kết Thúc Chính Văn 1

Trì mẹ lo lắng chạy tới bệnh viện, vốn là con gái muốn cùng Trạch Hạo đi du lịch, lại đột nhiên nhận được điện thoại nói bọn họ xảy ra tai nạn xe cộ!

Tai nạn xe cộ! Lại tai nạn xe cộ! Trạch Hạo vừa mới từ trong tai nạn xe bình phục không tới hai năm, làm sao lại tiếp tục bị như vậy đây?

Lúc bà đi tới bệnh viện, gặp được Cừu mẹ, trong lòng hai người lửa cháy bùng bùng chạy về phía phòng giải phẫu.

Lo lắng đứng đợi hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cửa phòng giải phẫu cũng mở ra.

“Bác sĩ ~ như thế nào?”

“Hai người ai là người thân của bệnh nhân Trì Tô?”

Trì mẹ bắt đầu lo lắng, bà lúng túng nói, “Là tôi.”

“Trì Tô bởi vì não bộ bị thương nặng, có thể mất trí nhớ.”

Mất đi trí nhớ? ! Trì mẹ không dám tin tưởng nhìn về Cừu mẹ, tại sao những chuyện như vậy cứ liên tục phát sinh trên người hai đứa con của bọn họ? ?

“Trạch Hạo thì sao?” Cừu mẹ lo lắng hỏi.

“Anh ta mặc dù bị thương nặng hơn, nhưng cũng không có thương tổn đến những chỗ trọng yếu, cho nên không có cái gì đáng ngại.”

Trì mẹ nhìn hai người đang được đẩy ra, đau lòng vuốt ve mặt của Trì Tô, hai cái đứa bé này rốt cuộc đã làm sai điều gì, tại sao ông trời lại muốn đối xử với bọn chúng như thế.

“Trạch Hạo, con đã tỉnh?” Cừu mẹ ân cần nhìn Cừu Trạch Hạo nói.

Cừu Trạch Hạo cảm giác toàn thân đau muốn chết, nhìn chung quanh, “Tô Tô đâu rồi ạ?”

“Con bé. Ở phòng bệnh sát vách.”

“Mang con đi gặp cô ấy.”

“Con bây giờ đang bệnh nặng, không thích hợp.” Cừu mẹ vốn định khuyên Cừu Trạch Hạo, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt kiên nghị của anh, thì liền không nói gì nữa. Bà biết, con trai mình kể từ sau tai nạn xe cộ, thay đổi rất nhiều, đã không phải là một đứa bé được bao bọc nữa rồi, nó đã chân chính trưởng thành.

Đi tới phòng bệnh, thấy Trì Tô đang an tĩnh nằm ở trên giường, “Mẹ, Tô Tô như thế nào?”

Trì mẹ ngẩng đầu nhìn lên nhìn thấy là Cừu Trạch Hạo, mặt không đành lòng, “Ô Tô nó Mất trí nhớ.”

Cừu Trạch Hạo sững sờ, đau lòng vuốt ve tóc của Trì Tô, “Không có việc gì, mặc kệ cô ấy có biến thành cái dạng gì, con cũng sẽ chăm sóc cô ấy.”

Hình ảnh như ngừng lại nơi này, trong không gian, truyền đến tiếng một người đàn ông.

“Tại sao người phải lấy đi trí nhớ của nàng ta?” Người nói chuyện là một nam tử mặc áo trắng.

“Có như vậy thì cuộc sống của nàng sau này mới có thể càng vui vẻ.” Đứng một bên, đứng cùng nam tử mặc áo trắng là một người có diện mạo không sai biệt lắm, nhưng bất đồng là, y phục của hắn càng trắng hơn, gần như là màu bạc.

“Ô Tô ~” Cừu Trạch Hạo nhìn thấy trong phòng khách không có bóng dáng của cô, liền la lớn.

“Em còn đang ở trong phòng bếp mà” Cô hiện tại đang mang một chiếc tạp dề, có da có thịt, thái thức ăn.

Cừu Trạch Hạo nhất thời rất gấp gáp, “Ô Tô, em sao cứ thích làm cơm làm gì, bảo Trương mục làm là được rồi mà.”

Trạch Hạo từ trước đến giờ đều không cho phép cô nấu cơm, bữa sáng tất cả đều đã có sẵn bánh bao cùng sữa tươi, cô chỉ cần hâm nóng mà thôi. Có lúc thỉnh thoảng vui vẻ lên muốn làm một món ăn, anh đều sẽ khấn trương ngăn cản cô.

“Hôm nay ở trong TV em xem được một tiết mục dạy nấu ăn, nhìn rất ngon, em đã nhớ hết các bước làm rồi, cho nên muốn thử một chút.”

“Đừng làm nữa, đi, anh dẫn em đi xem mấy thứ khác hay hơn.” Cừu Trạch Hạo đi tới phòng bếp, đem những thứ cô đang làm vứt sang một bên cứng rắn kéo cô đi ra ngoài.

Trương mục lập tức chạy tới đón lấy làm, bà là do Cừu Trạch Hạo đặc biệt mời tới làm cơm trưa cùng cơm tối, tiền lương khá vô cùng, bà cũng không muốn mất phần công việc này.

“Tại sao mỗi lần em nấu cơm anh đều muốn tới quấy rầy em vậy!” Cô có chút bất mãn bĩu môi.

Cừu Trạch Hạo cười xấu hổ, anh cũng không rõ ràng tại sao mình lại phải làm như vậy, chính anh cũng không thể khống chế được mình.

“Anh muốn dắt em đi xem cái gì? Nếu nó không làm em có cảm giác hứng thú, thì em liền lập tức trở lại tiếp tục làm!”

Những lời này hình như đối với Trạch Hạo là một sự uy hiếp rất lớn, anh nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, “Dạo trước anh muốn dẫn em đi du lịch, nhưng bởi vì tai nạn xe cộ, cắt đứt kế hoạch của chúng ta, lần này chúng ta tiếp tục kế hoạch lần trước, như thế nào?”

Du lịch? Cô nghe xong ánh mắt sáng lên, cô rất thích cảm giác đi du lịch.

“Được.”

267. Chương 267: Kết Thúc Chính Văn 2

Đi tới khu di chỉ cổ đại của T thị, bởi vì niên đại xa xưa, rất nhiều nơi sợ bị du khách làm hư hại, cho nên họ đã ngăn lại.

Cừu Trạch Hạo mang theo cô đi tới đại sảnh khu triển lãm, bên trong có tương đối nhiều người, cũng không thiếu những hướng dẫn viên du lịch đang giới thiệu những di chỉ bên trong. Trong đại sảnh là những di vật đã được khai quật lên, cảm giác chúng so với những đồ cổ mà cô từng được nhìn thấy thì giá trị hơn rất nhiều. Ở giữa sảnh có một chiếc tủ kính lớn bỏ những mô hình khảo cổ.

Cô lôi kéo Cừu Trạch Hạo đi tới chỗ mô hình, bên cạnh mô hình, là một tấm bảng trên đó viết bốn chữ lớn “Vương triều Thánh Dự” .

Cô chợt dừng lại, nội tâm như bị cái gì đó xâm nhập, bức bối khó chịu cực kỳ.

Trên mô hình, từng cái phòng ốc đều có chú thích rõ ràng, chỉ rõ địa điểm.

Cô nghiêm túc nhìn mỗi một nơi, trong đầu trống rỗng, có một loại cảm giác, như là quen thuộc, rồi lại như là xa lạ, cô cảm thấy mình đã để tuột mất cái gì đó.

Đột nhiên, một ghi chú tiến vào tầm mắt của cô, “Dư Diệp cung” .

Cô không ngừng tìm kiếm trong đầu, trực giác mách bảo cô phải biết một cái gì đó, nhưng là, không có gì cả.

Cô lắc lắc đầu, trong lòng có chút khó chịu.

Nhìn về phía Cửu Trách Hạo đang đứng bên, anh cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm vào mô hình rồi ngậy ngốc.

“Trách Hạo ~” âm thanh của cô khiến cho anh hoàn hồn, “Anh xem chỗ này này”

Cô chỉ vào Dư Diệp cung, “Hình như ba chữ này được mạ bằng vàng mới đúng.” Không biết vì sao, ngay khi cô nhìn thấy cô lại có loại cảm giác này.

Cô vốn dĩ cho rằng lời mình nói ra giống như bị bệnh thần kinh, nhưng không ngờ Trách Hạo lại gật đầu phụ họa.

Tinh thần cô nhất thời phấn chấn, “Anh xem này, chỗ này có 3 người phụ nữ nữa, người nào là nương nương?”

Cửu Trách Hạo nhìn ba người đó một chút, “Tất cả đều là nha hoàn.”

Cô cũng gật đầu phụ họa nói, “Đúng, đoán chừng nương nương của bọn họ đi đâu đó rồi.”

Tầm mắt cô di chuyển tới hậu viện, lại là một đám vịt. Cô nở nụ cười, “Trách Hạo, anh mau nhìn nơi này, làm sao trong hậu cung còn có thể nuôi nhiều vịt như vậy chứ?”

Cửu Trách Hạo nhún nhún mày, “Xem chừng gã Hoàng đế này rất ngu ngốc.”

Cô có chút không phục, tại sao nuôi vịt thì bị coi là ngốc chứ? Cô thì ngược lại, thật ra cô cảm thấy trong cung này rất kỳ quái, có nha hoàn nhưng không có nương nương, hậu viện còn nuôi một đám vịt. Cô hiểu Cửu Trách Hạo là một người cực kỳ bú đống, nếu anh nói là hắc ta ngu ngốc thì cứ cho là ngu ngốc đi, cô chưa từng tranh chấp cái gì với anh, cho nên lần này cô cũng tiếp tục xem mô hình.

Phía sau đám vịt là một mảng lớn rậm rạp, trên đó ghi chú “Hoa hàm tiếu”, trực giác cho cô biết những đóa hoa này vốn dĩ không có ở chỗ này.

Đột nhiên, phía trước đám vịt có một điểm trắng hấp dẫn sự chú ý của cô, nó thật rất nhỏ, nếu như không nhìn kỹ, sẽ trực tiếp bị bỏ qua.

Nhích tới gần chút, mới phát hiện đó lại là một con cáo nhỏ. Nó đứng lên hai chân, ở dưới đất, hai chân trước ôm lấy hai tai. Chẳng biết tại sao, nó cho cô cảm giác tựa như đang chờ đợi cái gì.

Tâm cô nhất thời giống như bị cái gì đánh mạnh vào, vì sao lòng cô lại đau như vậy?

Đưa mắt nhìn lại, phía bên trong đại sảnh đã đầy người, “Ồ bên trong là cái gì vậy?”

Cửu Trách Hạo nhìn một chút, “Hình như là giới thiệu về di chỉ.”

Cô cùng anh đi vào, bên trong là một bức tường lớn, rậm rạp chằng chịt toàn là chữ, một bên hướng dẫn viên đang thuyết minh lại những ghi chép lịch sử trên tường.

Hai người cũng kiên nhẫn đứng xem, đột nhiên, tầm mắt của cô khóa lại trên hai chữ ‘Thiện Xá’.

Thánh Dự năm 367, Kiên Sở giao chiến với Thánh Dự, Hoàng đế Thánh Dự Tu Hồng Miên cùng Thiện Xá Tướng quân khải hoàn hồi triều. Từ đó, cung nội lưu truyền Thiên Tướng quân có tâm với Dư phi.

Thánh Dụ năm 368, Kiên Sở Vương giả vờ đi sứ Thánh Dụ, âm thầm cấu kết cùng với Tướng quân Thiện Xá đương triều tay cầm trọng binh, suy tính tấn công hoàng cung.

Cùng năm, Thánh Dụ để bỏ xuống giang sơn, cùng Dư phi thoái ẩn. Trong cung vô chủ, Thái hậu đành phải một mình chống đỡ toàn cục, cùng Kiên Sở Vương giằng co. Nguyên bản cùng Kiên Sở Vương cấu kết Thiện Tướng quân, bởi vì hai người bất đồng ý kiến nên đã dựng lên phản tâm, dưới tình thế không có chiến lệnh trong tay, vẫn có thể tập kết gần một nửa binh lực của Thánh Dụ, điên cuồng xông về Hoàng cung.

Thánh Dụ năm 373, Thiện Tướng quân đại thắng, Đông cung đổi chủ, nhưng không thay đổi quốc hiệu.

Thánh Dụ năm 375, Thánh Dụ để Thiện Xá thành lập hậu cung, mỹ nhân ba ngàn nhưng không lập hậu.

Thánh Dụ năm 376, Thánh Dụ để Thiện Xá cử hành đại điển phong hậu, hoàng hậu cũng là Dư phi của đế vương tiền nhiệm Tu Hồng Miễn. Chuyện này gây ra làn sóng phản đối khổng lồ trong triều, chúng triều thần rối rít phản đối, Thánh Dụ để Thiện Xá vẫn như cũ độc hành, cũng vì thế mà những lời đồn đại về Dư phi trước đó liền sáng tỏ.

Cùng năm, Thánh Dụ để Thiện Xá đem hậu viện của Dư Điệp cung tu sửa, trồng đầy hoa hàm tiếu. Cùng lúc đó, hậu viện Dư Điệp cung xuất hiện một con yêu hồ, sau không có người nào dám tiếp tục bước vào Dư Điệp cung nữa bước.

Thánh Dụ năm 412, Thánh Dụ để Thiện Xá bệnh qua đời, Thánh Dụ để lúc còn tại vị cũng không lâm hạnh tần phi, không người nối nghiệp.

Thánh Dụ năm 413, bị Kiên Sở công hãm, Thánh Dụ mất, đổi quốc hiệu Kiên Sở, định vào năm 407.

Kiên Sở năm 408, Kiên Sở Vương đem Thánh Dụ cung xây dựng lại, duy nhất bảo lưu lại Dư Điệp cung.

Hậu viện vẫn có một con yêu hồ canh giữ, từ khi Thánh Dụ để Thiện Xá bệnh qua đời, không có người nào dám tiếp tục đến gần.

Yêu hồ không hề ăn cơm, mỗi ngày chỉ ngồi ở hậu viện. Một khi có người đến gần, nó lập tức sẽ tấn công.

Sau lần đó, Kiên Sở Vương biết được yêu hồ đang chờ đợi cái gì, bị tình cảm của nó làm cho cảm động, cho người họa riêng một bức tranh.

Bức họa sau khi được hoàn thành, liền đưa tới một loạt các phản ứng từ dân chúng các nước, rất nhiều người dân dĩ tranh nhau thỉnh cầu được đi đến Dư Điệp cung để có thể chính mắt thấy yêu hồ, họ cũng sử dụng hết các loại phương thức dụ dỗ, nhưng yêu hồ vẫn lù lù bất động.

Sau có người ném một con thỏ sống tới trước mặt yêu hồ, hi vọng nó có thể ăn một chút.

Nhưng yêu hồ nhìn cũng không nhìn, ánh mắt nó nhìn thẳng vào một phương hướng, trong mắt tràn đầy chờ đợi.

Kiên Sở Vương từng phái người đi điều tra qua, phương hướng này một đường đều là những con đường núi hẹp dài, nối thẳng với Thiệu trấn của Kiên Sở.

Yêu hồ vẫn như thế mỗi ngày không ăn không uống chờ đợi, kiên trì suốt một năm lễ hai mươi hai ngày.

Sau đó lại có người đi tới hậu viện thì phát hiện hai cặp mắt yêu hồ không còn ánh sáng, nhưng lại vẫn duy trì tư thế vốn có.

Có người to gan đến gần, mới phát hiện nó đã qua đời.

Kiên Sở Vương sai người hậu táng, cũng ở chỗ mà yêu hồ ngồi một năm kia đúc một pho tượng.

Pho tượng này trắng tinh một màu, theo tư thế ngồi, hai móng trước bịt lấy hai tai, trong ánh mắt toát ra nồng đậm hy vọng, cùng với dáng vẻ yêu hồ lúc trước giống nhau như đúc.

Khi cô thấy được nơi này, hai mắt lại càng không ngừng tràn ra nước mắt, lau thế nào cũng không xong.

Đột nhiên, trong đầu xuất hiện một bóng dáng nho nhỏ, toàn thân nó trắng toát, cùng một đôi mắt to vô tội đang chờ đợi nhìn cô, lần này, cô đã quên mình phải trở về.

*****HOÀN*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-phi-khong-de-lam>